

ŽIDOVSKA OPĆINA OSIJEK
קהילה יהודית אוסייק

Židovi u Osijeku

od doseljavanja do kraja Prvoga svjetskog rata

Ljiljana Dobrovšak

Ljiljana Dobrovšak

Židovi u Osijeku

od doseljavanja do kraja Prvoga svjetskog rata

dr. sc. Ljiljana Dobrovšak

Židovi u Osijeku od doseljavanja do kraja Prvoga svjetskog rata

*(Prilozi za proučavanje
povijesti grada Osijeka)*

Odgovorni i glavni urednik:

Damir Lajoš

Uredništvo:

Damir Lajoš

Dean Kezan

Recenzenti:

dr. sc. Milan Vrbanus
dr. sc. Željko Holjevac

Lektorica:

dr. sc. Ivana Kurtović Budja

Prijevod sažetaka na engleski jezik:

prof. Dubravka Kuna

Izrada kazala imena i mjesta:

prof. dr. sc. Darko Fišer

Fotografije i preslike dokumenata:

*Hrvatski državni arhiv,
Državni arhiv u Osijeku,
Hemeroteka muzeja Slavonije u Osijeku,
Mađarski državni arhiv u Budimpešti,
Jevrejski istorijski muzej,
Pismohrana Židovske općine Osijek,
razne novine,
obiteljska arhiva Vlaste Kovač i Mare Kajzer i osobna arhiva autorice.*

Nakladnik

Židovska općina Osijek

Sva prava zadržana 2021

Grafička priprema i obrada

Alef - ITD

ISBN 978-953-98086-1-5

SADRŽAJ

Riječ urednika

Predgovor

Poglavlje 1. - Prve vijesti o Židovima

Antička Mursa

Židovi u srednjem vijeku

Židovi za Osmanskoga razdoblja

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti

Poglavlje 2. - „Privremena prisutnost“

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

Židovske obitelji u Virovitičkoj županiji i Osijeku

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Osnivanje gornjogradske Židovske bogoštovne općine

Gospodarsko značenje

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

Rad židovske bogoštovne općine i popratnih institucija

Prvi osječki rabin

Poglavlje 3. - Razdoblje od 1850. do 1860

Značenje u počecima poduzetništva

SADRŽAJ

Poglavlje 4. - Obilježje razdoblja od 1860. do 1873.

Drugi službeni popis stanovništva

Djelovanje Gornjogradske i Donjogradske općine

Put prema emancipaciji – građanskoj ravnopravnosti

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

O radu nadržabina Spitzera u školi

Gospodarstvenici i intelektualci

Poglavlje 5. - Zlatno doba židovskih općina (1880. – 1910.)

Na prijelazu stoljeća

Popis iz 1880. godine

Popis iz 1890. godine

Popis iz 1900. godine

Popis iz 1910. godine

Obilježja provedenih popisa

Poglavlje 6. - Doprinos u urbanizaciji i gospodarstvu

Trgovačke obitelji

Raznovrsni obrtnici

Bankari i industrijalci

Izdavačka djelatnost – Židovi tiskari u Osijeku

Intelektualna snaga grada

Liječnici

Pravnici/odvjetnici

Umjetnici, književnici, profesori

Poglavlje 7. - Općine na prijelazu stoljeća

Novi rabin Armand Kaminka (1897. – 1900.)

SADRŽAJ

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti
Simon Ungar – novi osječki nadržabin (1901. – 1938.)
Uprava u općinama
Izgradnja općinske zgrade i donjogradske sinagoge
Značenje u javnom životu grada – društveno, kulturno i ino
djelovanje
Slobodni zidari
Školovanje židovske djece
Dječji vrtići i čuvališta

Poglavlje 8. - Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj" i njihovi odjeci

Poglavlje 9. - Od početka 20. stoljeća do kraja Prvoga svjetskog rata 1918. godine

Osijek kolijevka cionističkoga pokreta...
Prvi cionistički kongres 1897. u Baselu i osječki delegat
Hugo Spitzer – pionir hrvatskoga cionizma
Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj 1904
Drugi cionistički kongres 1906.
Cionistički kongres u Zemunu 1908.
Zemaljska cionistička konferencija u Brodu na Savi 1909. i značenje cionista iz Osijeka

Poglavlje 10. - Židovske općine do početka Prvoga svjetskog rata

„Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina“
Usklađivanje Statuta u osječkim općinama
Gornjogradska židovska općina

SADRŽAJ

Donjogradska židovska općina

Udio u političkom životu

Udio u kulturnom, društvenom i inom životu do početka Prvoga svjetskog rata

Poglavlje 11. - Židovska društva u Osijeku do 1919. godine.

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa /Chewra Kadischa – bratovština „za dvorbu bolesničku i sahranjivanje“

Donjogradska Hevra Kadiša

Dobrotvorno društvo Tenech-dol – Wohlthätigkeits Verein

Tenehdol (Tomech Doll) –Des Armes Unterstützung Vereins

Društvo Sandekoes/Sandekoës - Vereines

Izraelitičko dobrotvorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/ Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits/Verein in Essek-Oberstadt.

Izraelitičko gospojinsko dobrotvorno društvo Osijek u Donjem gradu/ Israelitische Frauenwohltätigkeits -Verein Essek - Unterstadt

Cionističko društvo „Theodor Herzl“

Židovska čitaonica

Bar Giora srednjoškolsko društvo

Djevojačko cionističko društvo „Mirijam“

Izraelska ferijalna kolonija

Poglavlje 12. - Svakodnevnica i vjerski život

Židovska obitelj i tradicija

SADRŽAJ

Poglavlje 13. - U susret velikih promjena (1914. – 1918.)

Stradali slavonski i osječki Židovi

Obnova društvenoga i općinskoga života

Zbivanja i neprilike u posljednjoj ratnoj godini „zeleni kadar“

U susret novim vremenima

Karta Osijeka

Publikacije

SAŽETAK

SUMMARY

Osječki židovski biografski leksikon

IZVORI I LITERATURA

Neobjavljena arhivska građa

Novine

Objavljeni izvori

Leksikoni i enciklopedije

Knjige i članci

Životopis autorice

Kazalo zemljopisnih imena

Kazalo imena

Kazalo općih pojmova

RIJEČ UREDNIKA

Prije sada već mnogo godina, Židovska općina Osijek je donijela odluku da prenese najvažniji dio svoje arhive, podatke o svojim članovima, u jednu ili više knjiga. Slijedeći logičan korak bio je proširiti podatke povjesnim istraživanjima drugih dostupnih izvora. Tada smo shvatili da nam je potrebna pomoć profesionalnih povjesničara. Prvo smo se posvetili nama najvažnijem razdoblju, mogli bismo reći svojevrsnom "zlatnom dobu" Židovske općine Osijek, a to je razdoblje od 1918. do 1941. godine. Za pomoć smo se obratili povjesničarki dr. sc. Zlati Živaković-Kerže. Za iduću knjigu odlučili smo se za razdoblje od 1941. do danas, razdoblje najvećeg stradanja i obnove židovskog života iz pepela, koje je također obradila dr. sc. Živaković-Kerže. Preostalo je još razdoblje od nastanka Židovske općine Osijek 1845. godine pa do 1918., ali i možda najzahtjevnije razdoblje - prije nastanka same općine. Najzahtjevnije jer za to razdoblje sami nismo imali arhivske građe ili zapisa. Za ova dva razdoblja obratili smo se dr. sc. Ljiljani Dobrovšak. I nismo pogriješili. Započevši putovanje vremenom sa davnim razdobljem antičke Murse, autorica nas vodi kroz vrijeme, kroz srednji vijek i osmansko razdoblje prema kraju Prvog svjetskog rata i početku spomenute knjige i istraživanja dr. sc. Zlate Živaković-Kerže. Autorica ne koristi jednostavan linearni prikaz, i s dužnom pažnjom se zaustavlja na osobito važnim razdobljima, onima važnim za samu Općinu, ali i onima važnim za grad Osijek i okruženje. Stvara se slika i procjena doprinosa židovske zajednice u svom gradu i njegovom okruženju. Istraživanje se širi i na brojne organizacije

proizašle iz rada tada velike, bogate i utjecajne Židovske općine Osijek. Ovo temeljito istraživanje i njegov detaljan prikaz u knjizi imao je za posljedicu i kontakte brojnih osoba i organizacija zainteresiranih za knjigu. Kako sami nismo vični izdavačkoj djelatnosti ili djelatnosti knjižare, uvidjeli smo da su potrebni novi naponi kako bismo ovo vrijedno djelo učinili dostupnijim zainteresiranima. Obzirom da nas u našoj izdavačkoj djelatnosti nikad nije vodila ideja za komercijalnim uspjehom i zaradom na knjigama, već smo prvenstveno bili zainteresirani za bacanje svjetla na povijest naše općine, rješenje se, na neki način, nametnulo samo od sebe. Donijeli smo odluku za stvaranjem online izdanja dostupnog putem web-stranice Židovske općine Osijek. Osim dosezanja šire publike, online izdanje nam je omogućilo i da saslušamo reakcije, izvršimo sitne izmjene i općenito obogatimo knjigu. Naši planovi za budućnost sada uključuju ne samo istraživanja o Židovskim zajednicama kojih više nema (postoje knjige za Osijek, Vinkovce i Našice, započeto je istraživanje o zajednici u Vukovaru, a preostaju nam još brojna druga mjesta), već i obogaćivanje postojećih kroz buduća online izdanja, prijevode i sl. I na kraju, zahvaljujem ovim putem, ispred Židovske općine Osijek, autorici dr. sc. Ljiljani Dobrovšak, ne samo na uloženom trudu u stvaranju ovog djela, nego i na činjenici da nas je upravo ova knjiga ponukala da svoju skromnu izdavačku djelatnost preselimo i na današnje popularne medije.

Glavni urednik:

Damir Lajoš, predsjednik Židovske općine Osijek

RIJEČI AUTORICE

Ova knjiga nastala je kao rezultat dugogodišnjeg istraživanja povijesti Židova u Hrvatskoj i Slavoniji. Doktoriravši 2007. godine na temi koja se bavila razvojem i nastankom židovskih zajednica od 1783. pa sve do 1873. godine, suočila sam se sa problemom, da se o židovskoj zajednici u Osijeku vrlo malo zna. U momentu pisanja doktorata nije postojao, meni poznat, niti jedan prilog o Židovima u Osijeku. Govorilo se da je židovska zajednica u Osijeku bila jedna od većih u Hrvatskoj, a tome su u prilog govorili i statistički izvori, međutim o njima znanstvenih radova nije bilo. To nije značilo da nije bilo dokumenata, već jednostavno da se Židovi u Osijeku nisu istraživali.

Suočena s "neznanjem" prionula sam istraživanju. Izvora ima mnogo, a radova na temu židovske povijesti malo. Židovska općina u Osijeku, možemo reći datira iz sredine 19. stoljeća, međutim Židovi su u gradu na Dravi prisutni još iz vremena antike. Iako nemaju kontinuitet s antičkom općinom, pojavljuju se u Osijeku neposredno nakon oslobađanja od Osmanlija. I od tada "malo po malo" koliko su im naravno zakoni to omogućavali doseljavaju se u Osijek, da bi od sredine 19. stoljeća postali jedna od najvećih i najuglednijih židovskih Općina u Hrvatskoj iz čijih su krugova potekli značajni trgovci, obrtnici, industrijalci, kulturni i prosvjetni radnici i obični građani.

Nakon dugotrajnog rada, više od osam godina, istraživanja po arhivima u Budimpešti, Beogradu, Osijeku i Zagrebu, iščitanih

RIJEČI AUTORICE

brojnih tadašnjih osječkih i hrvatskih novina (*Die Drau, Slavonische Presse, Narodna obrana, Židov, Vjesnik županije virovitičke...*), rada u knjižnicama Budimpešte, Osijeka i Zagreba polako je nastajala ova knjiga. Budući da se bavim istraživanjem židovskih zajednica u 18. i 19. stoljeću, kronološki ova knjiga prati razvoj Osječke židovske zajednice od doseljavanja do kraja Prvog svjetskog rata.

Iako sam se trudila razriješiti brojne nedoumice, odgovoriti na brojna pitanja koja su tijekom pisanja knjige nastajala, ipak su ona djelomično ostala neodgovorena iz jednostavnih razloga. Pisati o povijesti Židova u 18. i 19. stoljeću nezahvalan je posao jer veliki dio arhivske građe židovskih općina nestao je u vihoru rata, a ono što je preostalo nesređeno je i raspršeno po arhivima bivše Monarhije i bivše Jugoslavije. Isto tako, trudila sam se uvrstiti točne i vjerodostojne podatke, no vjerojatno su se u pisanju potkrale i greške, za koje se nadam da mi neće uzeti za zlo jer nisu namjerne.

Budući da je u pisanju ove knjige trebalo i brojne pomoći sa strane, zahvalila bih, prvo gospodinu Darku Fischeru koji je moju ideju o pisanju povijesti Židova u Osijeku do 1918. godine prihvatio, a njegovi nasljednici predsjednik Željko Beissmann i tajnik Drago Kohn sproveli u djelo. Hvalu dugujem Institutu društvenih znanosti Ivo Pilar i ravnatelju Vladi Šakiću bez čije logističke pomoći ne bih mogla istražiti i napisati ovo djelo. Isto tako zahvalila bih kolegama i kolegicama iz Državnog arhiva u Budimpešti, Hrvatskog Državnog arhiva u Zagrebu, Državnog arhiva u Osijeku, Jevrejskog muzeja u Beogradu, Nacionalnoj i sveučilišnoj biblioteci u Zagrebu, Knjižnici Hrvatske Akademije znanosti i umjetnosti na susretljivosti u pronalaženju dokumenata

RIJEČI AUTORICE

i građe. Zahvalila bih ovdje osobno kolegama Marini Vinaj i Ante Grubišiću iz Muzeja Slavonije bez čije pomoći ne bih mogla. Usto, puno su mi pomogle Vlasta Kovač i Mara Kajzer, koje su mi ustupile obiteljske fotografije te me spojile sa preživjelim potomcima nekih osječkih židovskih obitelji. Zahvalila bih Zlati Živaković Kerže koja me dobronamjerno savjetovala čitajući moj rukopis i čija se povijest nastavlja na moju knjigu. Zahvaljujem recenzentima, lektorima, prevoditeljima i svim onim koje ovdje poimence ne spominjem, ali čiji je doprinos bio poticaj i utkan je u ovu knjigu. I na kraju nezamjenjiva fraza: Hvala mojoj obitelji!

Autorica

dr.sc. Ljiljana Dobrovšak

Prve vijesti o Židovima

Prve vijesti o Židovima

Antička Mursa

Prvi tragovi o boravku Židova na području današnjega istočnog dijela Osijeka,^[1] potječu iz vremena antičkoga naselja *Murse*, koje je u rimskom razdoblju bilo važno trgovačko mjesto. Zbog golemoga strateškog značenja uz rimsku granicu (dunavski limes) i povoljnoga prometnog položaja rimski car Hadrijan ju je, vjerojatno 124. godine, uzdigao na status kolonije s punim civitetom (Colonia Aelia Mursa). Budući da je Mursa stekla gradsko pravo nastupio je privredni i kulturni procvat, na koji upućuju mnogi nalazi građevina, skulptura, natpisa i drugoga arheološkog materijala.^[2] Teško je određenije govoriti kojega je sve porijekla bilo stanovništvo u Mursi, ali analize pronađenoga materijala pokazale su da su osim žitelja panonskoga, tu živjeli i žitelji tračkoga, grčkoga, sirijskoga, hebrejskoga (židovskoga) porijekla i dr.^[3] O hebrejskom porijeklu govori nam u Mursi pronađen krnji natpis odnosno fragment mramorne ploče iz vremena vladanja rimskoga cara Septimija Severa (193.–211.) i njegovih nasljednika sina Marka Aurelija Antonina (obitelji porijeklom iz Sirije) na kojoj se spominje prema nekima židovska bogomolja.^[4] Ploča je nađena na prostoru današnjega Donjeg grada na obali rijeke Drave. U napisu se navodi da je "nešto od starosti porušeno iz temelja i nanovo sagrađeno" i to u vrijeme Septimija Severa i njegovih sinova, što je to, ne zna se, no po završetku nelatinske riječi *seucham*, naslućuje se da bi to mogao biti hram, svetište ili neki drugi objekt. Veliki dio istraživača smatra da bi izraz *seucham* dolazio od grčke riječi *proseucha* a to je jedan od grčkih naziva za mjesto određeno za molitvu ili mjesto gdje se ljudi na

molitvu sastaju i Boga slave ili točnije za židovsku sinagogu.^[5] Prema tome, na natpisu bi se govorilo o "obnovi prozeuhe" odnosno sinagoge za vrijeme Septimija Severa.^[6] Natpis se nalazi na mramornoj ploči koja je u svojoj cjelini trebala biti velika i masivna i uzidana nad ili kod glavnoga ulaza u sinagogu. Možemo pretpostaviti da je, ako ovaj izraz znači sinagoga, prethodna sinagoga bila mala, trošna i drvena, a ova nova zidana od opeke ili kamena te je stavljena pod zaštitu cara, njegovih sinova i carice, koji su 202. posjetili Mursu. Poznato je u povijesti da je obitelj Sever favorizirala semitske religije jer je dolazila s prostora gdje su bili u doticaju sa takvim religijama. Gdje se ta sinagoga nalazila? Ni danas se sa sigurnošću ne može točno odrediti gdje se ona nalazila, međutim postoje neke pretpostavke gdje je mogla biti. Postoji još jedan trag koji bi nas mogao upućivati gdje se sinagoga nalazila. Poznato je da su se Židovi u rimsko doba smjeli okupljati na molitvu na nenatkrivenom, ali ograđenom prostoru, izvan grada. Na takvim prostorima, ako bi općina narasla, u tolerantnija vremena znale su nicati i potrebne zgrade: dom za molitvu i konačište za siromahe. Tijekom 2. stoljeća u Mursi je mogla postojati mala i skromna židovska zajednica i neugledna proseuha. Zbog priljeva stanovništva s grčkoga Istoka, među kojima je bilo i židovskih (hebrejskih) trgovaca, vjerojatno je općina narasla i materijalno ojačala te je mogla neuglednu i trošnu bogomolju iz temelja nanovo podići, možda od opeke ili kamena. Postoji jedan natpis, iskopan 1922. na obali Drave u Tvrđi u blizini tada postojećih južnih vrata^[7] (u antičko vrijeme nenaseljen prostor zapadno od Murse), na kojem se nalaze riječi "Deo aeterno" koje je posvetio slobodnjak Ael. Eutich (ianus?). Naziv *deus aeternus* može se odnositi na različita božanstva grčko-

Antička Mursa

rimске religije, međutim može biti i Jehova/Jahve, jer brojne analogije naime pokazuju da su Židovi svog jedinog Boga nazivali "deus aeternus". Prema ovome može se samo nagađati je li se sinagoga u Mursi nalazila izvan zidina grada, kakav je tada i bio običaj.^[8]

Taj arheološki nalaz svjedoči ne samo o postojanju stare, ali i nove židovske bogomolje ili općine u Mursi, već i da je krajem 2. i početkom 3. stoljeća u Rimskom Carstvu vladala "donekle" tolerancija prema Židovima. Na toleranciju dinastije Severa prema Židovima upućuju i neki drugi natpisi pronađeni u Galileji, na dunavskom limesu i u Rimu^[9] te i izvan tih prostora što potvrđuju i slični arheološki nalazi nađeni u susjednoj Republici Mađarskoj i u nekim drugim mjestima bivše Jugoslavije.^[10]

Septimijev sin Karakala (211.–217.) je 212. ediktom *Lex Antoniniana de civitate* podijelio rimsko građansko pravo Židovima.^[11] Zbog blagonaklonosti Septimije Severa i njegova sina Židovi su živjeli diljem Rimskoga Carstva, a vjerojatno su bili i u pratnji rimskih legija.^[12]

Antička Mursa

Fragment mramorne ploče iz Murse

Što se s antičkom židovskom zajednicom u Mursi dogodilo, nepoznato je, no vjerojatno su se Židovi sklonili pred zapadnogotskim pustošenjem i osvajanjem 378. velikih dijelova Rimskoga Carstva. Mursa je samo životarila. Od toga vremena malo se o njoj zna, a stanovništvo koje je preostalo razbježalo se, a doseljeni narodi su se smjenjivali. Podjelom Carstva 395. ostala je Mursa pod vlašću zapadnorimskoga cara Honorija. Ali za njegova nasljednika Valerijana III. Panonija, Norik i Dalmacija prepušteni su istočnorimskom caru Teodoziju II. koji je uskoro prepustio područje između Save, Drave i Dunava Atilinim Hunima, koji su razorili mnoge rimske gradove, a Mursu 441. godine.^[13]

Židovi u srednjem vijeku

Provalom "barbarskih" naroda sa sjeveroistoka Europe srušeno je Zapadno Rimsko Carstvo 476. godine, i time je došlo do propasti antičke civilizacije i promjene etničke slike srednje Europe i Panonske nizine. Sredinom 6. stoljeća Panonsku nizinu zaposjedaju avarska plemena, a uz njih na početku 7. stoljeća i slavenski narodi. Kao dio slavenskoga plemena početkom 7. stoljeća Panonsku nizinu nastanjuju i Hrvati. U 8. i 9. stoljeću dolazi do pokrštenja Hrvata te oni formiraju nova naselja. Tako se znatno zapadnije od ruševina Murse podiže novo naselje na području današnje Tvrđe. Budući da se Mursa kao mjesto više ne spominje, umjesto nje se u srednjem vijeku, premda je postojalo već stoljećima, prvi put spominje novo naselje 1196. godine u ispravi hrvatsko-ugarskog kralja Emerika (1196. –1204.), i to u mađarskom obliku *Ezek.*^[14] U toj ispravi spominju se *Izmaelićani (Hysmaelite) ili Biseni ili ljudi bilo kojeg staleža, koji naplaćuju porez bez ikakve zapreke na trgu u Osijeku.* Dio istraživača pretpostavlja da se taj izraz odnosi na Židove, drugi navode da su to Saraceni, no vjerojatno nisu to ni Židovi ni Saraceni već Muslimani. Ni oko određivanja pojma *Bisena* nisu jedinstveni, jer ih dio smatra da su *Biseni* bizantinci, tj. trgovci s Istoka koji su imali povlašteni trgovački status zbog promicanja trgovine, a drugi da su to Pečenezi.^[15]

Židovi u srednjem vijeku

Što se zapravo događalo sa Židovima u vrijeme hrvatskih narodnih vladara (925. – 1102.), gotovo da je nepoznato. Međutim, zna se ipak da su boravili u Kraljevini Hrvatskoj, Slavoniji i Dalmaciji. To dokazuje pismo liječnika i diplomate Chaszdej ibn Saprut/Hasdai ibn Shaprut (oko 915. – oko 970.) inače tajnika kordobskoga kalifa Abd-ul-Rachmana III. (912. – 961.) upućeno kralju Hazara (Kazara) Josipu, koji je bio židovskoga porijekla. Chaszdej se želio pobliže upoznati s hazarskim kraljevstvom pa je napisao pismo hazarskom kaganu kako bi uspostavio vezu s njime, ali je problem nastao kada je trebalo naći nekoga tko će pismo proslijediti. Upravo tada je 953. u Cordobu stigla delegacija hrvatskoga kralja (neki smatraju da je to bio Tomislav, drugi da je Krešimir), kojoj su pripadala dvojica Židova: Mar Shaul i Mar Yosef.^[16] Oni su mnogo govorili Chaszdaju o državi Hazara (negdje između Kavkaza, Volge i Dona i na jednom dijelu Krima) te da je neki slijepi Židov imenom Mar Amram nedavno došao u Hrvatsku iz hazarske države i da se hvalio kako ima dobre veze na hazarskom dvoru pa bi on mogao proslijediti Chaszdajevo pismo kaganu. Kako Mar Amrana nisu pronašli, ta dvojica Židova obećala su proslijediti pismo hazarskom kralju, što je bilo i učinjeno. Godine oko 960. hazarski kralj je primio pismo i odgovorio iberskom Židovu Hasdaiu.^[17] Ova priča nam je poznata jer je spomenuto pismo nađeno u ruskim arhivima. Prema ovome bismo mogli zaključiti da su za vrijeme samostalnih hrvatskih kraljeva u Hrvatskom kraljevstvu živjele ili njome prolazile neke židovske obitelji ili boravili i trgovali židovski trgovci.^[18]

Nakon 1102. Hrvatska ulazi u personalnu uniju i pod vlast Arpadovića, mađarskih kraljeva, te se tako na nju počinju odnositi

Židovi u srednjem vijeku

zakoni doneseni u Ugarskom kraljevstvu. Prvi hrvatsko-ugarski kralj Koloman (1102. – 1116.) potvrđuje 1101. ranije doneseni dekret za Ugarsku sa sinode u Szabolcu 1092. u kojem je Židovima zabranjeno imati žene kršćanke, kao što im je zabranjeno da drže robove kršćane te da rade nedjeljom i na kršćanske blagdane. Spomenuti dekret Koloman je proširio zabranivši Židovima da imaju vlastito zemljište. Isto tako, Koloman je zabranio Židovima da se naseljavaju unutar biskupskih stolnih središta u Kraljevstvu. Koloman je uz to izdao *Zakon za Židove* u čijih je 7 odredbi definiran položaj Židova tijekom 12. stoljeća u cijelom Hrvatsko-Ugarskom Kraljevstvu. Svi ovi Kolomanovi dekreti govore u prilog činjenici da su se u 11. i 12. stoljeću po ovim prostorima kretali Židovi. Nakon smrti Kolomana sve do hrvatsko-ugarskoga kralja Andrije II. nema antižidovskih zakona, ali ni spomena Židova u dokumentima. Međutim, to ne znači da Židova nije bilo na ovim prostorima. Ponovno se javljaju u vrijeme Andrije II. (1205. – 1235.). Do i za vrijeme njegove vladavine bili su zemljoposjednici, obrtnici, trgovci, novčari, ali i kraljevi komornici u kovaonicama novaca, solarskim i poreznim uredima. Te privilegije izgubili su *Zlatnom bulom* (1222.) člankom 24. koji im je te povlastice oduzeo. Kada je Andrija II. zapao u novčane probleme dao je 1226. u zakup kraljevska prava Židovima i time izazvao nevolje na svoj račun; čak ga je papa Honorije III. ekskomunicirao. Njegov nasljednik Bela IV., hrvatsko-ugarski kralj od 1235. do 1270., imenovao je jednog Židova dvorskim komornikom, a istodobno povjerio Židovima kovanje novaca. Godine 1251. donio je *Privilegije za Židove*^[19] koje su im u Hrvatsko-Ugarskom Kraljevstvu garantirale neka prava koja su bila na snazi do 1526. godine, tj. do poraza hrvatsko-ugarske vojske na Mohačkom polju. Te je privilegije svaki

Židovi u srednjem vijeku

sljedeći vladar potvrđivao prilikom krundbe. Tako je npr. posljednji kralj iz loze Arpadovića Andrija III. Mlečanin (1291. – 1301.) posebno proglasio privilegije za židovsku zajednicu u Požunu (današnja Bratislava), garantirajući im prava koja uživaju svi slobodni građani toga grada.^[20]

Međutim, 14. stoljeće Židovima je donijelo brojne probleme. Već na početku 1312. istjerani su iz Austrije, Češke te slovenskih pokrajina Štajerske i Kranjske. Pojava crne smrti – kuge (1348. – 1349.), za Židove je značila pogrome te ih se počinje tjerati iz Hrvatsko-Ugarskoga Kraljevstva. Za vrijeme vladavine hrvatsko-ugarskoga kralja Ludovika I. Velikoga Anžuvinca (1342. – 1382.) nastupilo je teško razdoblje, jer je kralj prema njima pokazao svu antipatiju i netoleranciju. Pokušao ih je pokrstiti, a budući da su to odbijali sve ih je izгнаo iz Ugarsko-hrvatskoga kraljevstva 1360. godine i njihove kuće i palače darovao visokom plemstvu. No progonstvo nije dugo trajalo, jer ih je ubrzo, zbog ekonomskih (ne)prilika, pozvao natrag. Godine 1376. kralj Ludovik je ponovno protjerao Židove, ovaj put iz Budima, i brodovima ih Dunavom otpremio u Nikopolj.^[21] Sigismund Luksemburški (1385. – 1437.) je zbog ratovanja s Osmanlijama, a i svoje rastrošnosti posuđivao novac od Židova te od židovskih zajednica nastojao namaknuti što više novaca. Tako je za pokrivanje ratnih troškova dao utjerati novi porez takozvani "treći Pfening" koji je u stvari predstavljao trećinu imetka. Po njegovu naređenju židovske su zajednice morale pokriti čak i troškove koncila, održanoga u Konstanci na kojem je Jan Hus osuđen na smrt. Istodobno dok im je pokušao nametnuti što više nameta, omogućio im je i neke privilegije (npr. da u parnicama između Židova suđenje vodi židovski sud i sudac – rabin ili

Židovi u srednjem vijeku

starješina), naravno u skladu s njegovim ekonomskim interesima. Istodobno je kralj Sigismund nad Židovima koji su stanovali u kraljevskim gradovima proglasio svoju jurisdikciju i tako ih proglasio svojom svojinom. Prema tome, nad njima jurisdikciju nije imao grad već kralj, za razliku od veleposjeda na kojima su jurisdikciju imali magnati. Zbog toga su se u ovom razdoblju više nastanjivali u gradovima, nego li na posjedima, jer ih je štitio vladar. Za vrijeme Sigismundove vladavine dio Židova iz Austrije preselio se u Hrvatsko-Ugarsko Kraljevstvo. Čak se i dio Židova iz Francuske u kojoj je došlo do progona, preselio u Ugarsku (to je posvjedočio 1433. putopisac Bertrandon de la Broquier koji je putovao kroz mađarske zemlje i iznenadio ga je veliki broj Židova u Budimu koji su dobro govorili francuski). Nakon Sigmundove smrti sva prava i privilegije dodijeljene Židovima postale su ništavne i poništene su. Tijekom svoje kratkotrajne vladavine Albert Habsburški (1437. – 1439.) je imao bolje ophođenje prema Židovima u Hrvatsko-Ugarskom Kraljevstvu nego li prema Židovima u Austriji i njemačkim pokrajinama. Potvrdio im je 1438. prava koja su dobili od hrvatsko-ugarskih kraljeva Bele IV. i Sigismunda Luksemburškoga. Podržavao je one koji su odlučili konvertirati i štitio ih je. Gotovo isto bilo je za vrijeme vladavine Elizabete Anžuvinske (1439. – 1440.), koja je nastavila štititi konvertirane Židove. Naredila je židovskoj zajednici u Požunu da sve poreze plaćaju u kraljevsku, a ne u gradsku blagajnu. Isto je postupao i hrvatsko-ugarski kralj Vladislav I. Jagelović (1440. – 1444.) te njegov maloljetni nasljednik Ladislav V. Posmrtni (1444. – 1457.) uz kojega je od 1446. bio Janos Hunjadi, guverner Kraljevstva, koji je pružio zaštitu određenim židovskim zajednicama (požunskoj, budimskoj...) te su Židovi uživali zaštitu i

Židovi u srednjem vijeku

mir onoliko dugo koliko su služili interesima kralja, odnosno namjesnika Hunjadija. Njegov sin, a poslije kralj, Matijaš Korvin (1458. – 1490.) je prema Židovima imao podvojen stav. S jedne strane osnovao je zasebnu židovsku instituciju na čelu sa židovskim perfektom (starješinom), upošljavao je Židove na kraljevskom dvoru (uglavnom iz obitelji Mendel), a s druge strane povećao je poreze Židovima koji su im bili nemilosrdan teret. Osobito je bio sklon onim Židovima koji su konvertirali. Često je znao smanjiti ili poništiti zajmove gradovima koji su ih uzeli kod židovskih posuđivača (1462., 1467., 1475., 1486.). Za njegove vladavine Židovi su imali golemo značenje u diplomatskim odnosima između Hrvatsko-Ugarskog Kraljevstva i ostalih europskih zemalja. Prihvatio je Židove s Pirinejskoga poluotoka. Nakon Matijaša Korvina nastupilo je za njih nepovoljno vrijeme. Novi vladar Vladislav II. Jagelović (1490. – 1516.) ubrzo im je nametnuo novi porez kako bi napunio kraljevsku blagajnu. U međuvremenu nastaju učestali izgređi protiv Židova. Godine 1494. prvi put se pojavila i optužba za ritualno umorstvo u Nagyszombat (današnja Trnava). Zbog toga su mađarski Židovi zatražili zaštitu od njemačkoga cara Maksimilijana I. Habsburškog (1459. – 1519.). Ni za Vladislavova nasljednika Ludovika II. Jagelovića (1516. – 1526.) stanje nije bilo mnogo bolje, a progoni su se nastavili. ^[22]

Tragedija židovstva na tlu Hrvatsko-Ugarskoga Kraljevstva počinje nakon Mohačke bitke od ljeta 1526. kada je hrvatsko-ugarska vojska poražena od osmanske vojske te je sultan Sulejman Veličanstveni (1495. – 1566.) imao slobodan put do Budima. Poslije te bitke staleški sabor Ugarskoga Kraljevstva sastao se u Székesfehérváru i donio niz odluka kojima je ograničio trgovačku

Židovi u srednjem vijeku

Sulejman Veličanstveni (1495.-1566.)

djelatnost Židova. Potom je slijedilo i donošenje odluke o protjerivanju svih Židova iz dijela Kraljevstva koji nisu osvojili Osmanlije. Budući da su židovski stanovnici iz Budima dočekali sultana Sulejmana i predali mu ključeve grada, udovica – kraljica Marija iz vladarske dinastije Habsburg, izdala je ukaz za protjerivanje Židova iz Požuna i Soprona. Odluke Ugarskoga sabora

nisu nikada u potpunosti provedene jer ih kralj Ivan Zapolja nije potvrdio. "Protjerani" nisu čak ni napustili zemlju, što je vidljivo iz dokumenata, nego su samo promijenili mjesto stanovanja preselivši se iz jednoga grada u drugi (iz Soprona u Kismarton (Eisenstadt) ili Nagymarton). Najčešće su se selili iz grada na selo ili na imanja ugarskih velikaša koji su time postajali njihovi zaštitnici. Prema ukazima Ugarskoga sabora i habsburških vladara, izdanim tijekom 150-godišnje osmanlijske okupacije, Židovi u neosvojenom dijelu Mađarske nisu smjeli posjedovati nekretnine, baviti se zemljoradnjom i koristiti kršćansku radnu snagu, a zakonskim člankom 91./1647. isključeni su iz zakupa mitnica. Oni Židovi koji su ostali u osvojenom dijelu pod Osmanlijama, bili su preseljeni ili su prihvatili novu vlast. Tako je jedan dio budimskih Židova, nakon što su predali Sulejmanu ključeve grada, preseljen po cijelom Osmanskom Carstvu sve do Istanbula, ali i dalje, a drugi dio se zadržao u Budimu i organizirao zajednicu koja je imala veliko značenje u trgovini unutar Osmanskoga Carstva, ali i između

Židovi u srednjem vijeku

neprijateljskih područja Osmanskoga Carstva i Habsburške Monarhije. Iz toga proizlazi da se židovstvo Ugarske u tom razdoblju razvijalo na tri zasebna teritorija: na osvojenom teritoriju pod Osmanlijama, u ostacima Hrvatsko-Ugarskoga Kraljevstva i u Transilvaniji.

A što se događalo sa Židovima u Kraljevini Hrvatskoj, Slavoniji i Dalmaciji u to vrijeme?

O njihovoj prisutnosti u ranom srednjem vijeku na ovim prostorima govori pojava toponima koji u sebi sadrže izraz *Juden- Judenburg, Judenhof, Judendorf*. Povjesničar Maren Frejdenberg prve podatke o toponimima koji u sebi sadrže izraz *Juden* nalazi već u dokumentima iz 12. stoljeća na području današnje Slovenije (Koruška, Štajerska i Kranjska) i Austrije. Gotovo sva mjesta nastala su u slabo naseljenim područjima, ali na iznimno dobrom položaju i na raskrižjima putova. To su bila mjesta prikladna za lokalnu, ali prvenstveno tranzitnu trgovinu. Nastanak ovih toponima vjerojatno je povezan s posljedicama protjerivanja Židova iz Rajnske oblasti u 11. stoljeću. Iako nema izravnih podataka o konkretnim Židovima, ovi toponimski izrazi govore nam o njihovoj prisutnosti.^[23] Isto tako, u razdoblju od 12. do 14. stoljeća zabilježeno je dosta podataka o boravku i postojanju Židova u Celovcu, Mariboru, Ptuju, Radgoni, Celju i drugdje.^[24] Ti toponimi nisu nađeni samo u slovenskim zemljama, jer ih već od 12. stoljeća a i kasnije (sve do 18. st.) nalazimo u Hrvatskom Zagorju i Podravini, gdje susrećemo toponime *Judenstadt, Židovina, Židovske grabe, Židovaroš* (Drenje) i *Židovnjak*.^[25] Prema Stjepanu Ortneru koji se oslanja na Andriju Blaškovića mjesta su dobila ime još u rimsko doba, po tome što "naš

Židovi u srednjem vijeku

narod sebi predstavlja sve za židovsko, što je pretkršćansko, dakle pogansko".^[26] Arheolog Krešimir Filipec navodi da je toponim *Židovina*, pučki naziv grada možda nastao iz činjenice da je grad bio u vlasništvu ivanovca koji su se nastanili u Palestini, dakle židovskoj zemlji i koje su mještani zvali jednostavno Židovima.^[27] Prema autorici ovog teksta, ipak je riječ o boravku Židova na ovim prostorima. Toj činjenici ide u prilog i konstatacija napisana u knjizi Janeza Vajkarda Valvasora (1641.–1693.) "Die Ehre des Herzogtums Crain / Slava vojvodine Kranjske" u kojoj on navodi da su ljubljanski Židovi 1213. – 1217. bili bogati i trgovali su s Mlečanima, Hrvatima i Mađarima.^[28]

Uz te podatke pojavljuju se potom u dokumentima tek u 14. i 15. stoljeću. Prema podacima arhivskoga gradiva u srednjem vijeku naseljavali su u Hrvatsko-Ugarskom kraljevstvu 37 mjesta, od čega 11 slobodnih kraljevskih gradova, 7 biskupskih gradova i 19 gradića koji su se nalazili usred vlastelinskih imanja. Među tim gradovima spominje se i slobodni kraljevski grad Gradec^[29] u kojem se susreću i prvi Židovi u Zagrebu (Gradec, 1355.),^[30] a navodi se povezanost zagrebačkih židovskih trgovaca sa židovskim trgovcima u slovenskoj pokrajini Štajerskoj, pa ne bi bilo čudno da su i u Hrvatskoj postojala takva mjesta prikladna za lokalnu tranzitnu trgovinu u kojima su trgovačke karavane mogle se odmoriti, nahraniti ili zamijeniti konje u vlasništvu židovskih trgovaca. Zanimljivo je, da istovremeno takve toponime ne susrećemo u Slavoniji.

Što se u to vrijeme događalo s Osijekom, kako se razvijao u 13. i početkom 14. stoljeća, nema podataka. Prva vijest općenito o Osijeku pojavljuje se tek 1332. godine. Međutim, zahvaljujući svom povoljnom zemljopisnom položaju i činjenici da je oduvijek bio važan prijelaz preko Drave u oba pravca, gdje se neprestano odvijao promet robe i ljudi te da se od 14. stoljeća pa sve do prodora Osmanlija razvio u jedno od najvećih trgovačkih i kulturnih središta Slavonije,^[31] može se pretpostaviti s velikom vjerojatnošću da su židovski trgovci prolazili kroz Osijek tijekom kasnoga srednjeg vijeka, ali o tome za sada nema pouzdanih podataka.^[32] Pa ipak, da su prolazili Slavonijom, a onda očito i Osijekom svjedoči jedan zapis u kojem je navedeno da je 15. listopada 1467. sufragan pomoćnik pečuskoga biskupa i upravitelj cistercitskoga samostana u Kutjevu pokrstio Židova Kolomana, a ovaj je prilikom toga čina dobio ime Mihael.^[33] Isto tako, u cijelom ovom razdoblju zabilježena je prisutnost židovskih trgovaca u Mađarskoj i slovenskim pokrajinama,^[34] pa ne bi bilo iznenađujuće da su i međusobno trgovali.

Židovi za Osmanskoga razdoblja

Vojska Osmanlija je u kolovozu 1526. Osijek opustošila i zapalila, a nakon pobjede na Mohačkom polju, nakon što su ponovno prešli Dravu, i stalno ga zaposjela. Od tada je grad pripao Požeškom sandžaku i osječkoj nahiji. Potisnuto je tadašnje stanovništvo na zapad, jedan dio je stradao tijekom ratova, dio se zadržao po selima i teže pristupačnim mjestima, a grad su naselili Turci – Muslimani iz različitih krajeva Osmanskoga Carstva. Za vrijeme osmanske vlasti Osijek je postao važno strateško mjesto, jak privredni centar, poznat po razvijenom obrtu, trgovini i velikim sajmovima.^[35] O nazočnosti Židova u doba osmanske vladavine Osijekom, koja je trajala 161 godinu (1526. – 1687.), nema sačuvanih zapisa o njihovoj prisustnosti u gradu. Međutim, brojni su zapisi o židovskim kolonijama u drugim gradovima pod osmanskom vlašću (Budim, Sarajevo, Istanbul, Solun, Beograd)^[36] jer su Osmanlije bili tolerantniji prema Židovima za razliku od austrijskih i hrvatsko-ugarskih vlasti. Stoga je vrlo vjerojatno da je i u onodobnom Osijeku povremeno postojala mala židovska kolonija ili su židovski trgovci i putnici na svojem proputovanju kroz Osmansko Carstvo svraćali u "turski", potpuno orijentalni Osijek.^[37] Doduše, putnici i carski poslanici koji su svraćali u Osijek u svojim putopisima bilježili su vijesti o gradu i stanovništvu, uglavnom malobrojne hrvatske katoličke obitelji, Srbi i Mađari kalvinske vjeroispovijesti, ali o Židovima nema ni riječi. Godine 1608. prvi puta spominje se nadaleko poznati osječki sajam u putopisu tajnika carskoga poslanika Adama Herbersteina, Maksimilijana Prandtstettera koji je na povratku iz Carigrada / Istanbula posjetio Osijek za koji je tvrdio da je sagrađen poput

Židovi za Osmanskoga razdoblja

palanke, gdje se u sajmene dane prodaje vino i sve ostale vrste živeža. Međutim, ni on tu ne spominje židovske trgovce,^[38] kao niti turski učenjak i putopisac Evlija Čelebi (1611. – 1682.) koji se na svom putovanju 1663. našao u Osijeku. No, iako ih izrijeком ne spominje to ne znači da židovski trgovci nisu svraćali u grad na Dravi.^[39] Dapače, Čelebi u svojem opisu navodi da je Osijek 1663. veliki grad i snažno prometno-trgovačko središte u koji stižu mnogobrojni trgovci iz Osmanskoga Carstva dovozeći robu iz Turske, Arabije, Perzije i drugih krajeva te da trgovci ne dolaze samo u vrijeme održavanja sajмова, nego u svako doba godine.^[40] Uglavnom svi putopisci koji su za vrijeme osmanske vlasti proputovali kroz Osijek (Prandtstetter, Čelebi, Gioralmo Brusioni, Bartol Kašić), spominju taj veliki sajam s brojnim trgovcima na kojem se može naći roba iz Turske, Arabije, Perzije, Mađarske, Hrvatske, Dubrovačke Republike i Zapadne Europe, pa ne bi bilo iznenađujuće da su neki od tih trgovaca bili Židovi. Kada putopisci i povjesničari pišu o stanovništvu toga vremena onda navode da su stanovnici Osijeka uglavnom Turci, a uz njih su tu u malom broju Hrvati, Srbi i Mađari te nastanjeni dubrovački trgovci.^[41] Međutim to opet govori samo o stanovništvu koje je smjelo naseljavati grad, dok su Židovi vjerojatno trgovali i pojavljivali se u gradu samo u vrijeme sajмова poradi trgovine. Da su Židovi vjerojatno boravili u Osijeku, potvrđuje i činjenica da su prema nekim naznakama u gradovima i mjestima obližnjega Srijema – u Petrovaradinu i Bačkom Petrovom Selu – s Osmanlijama živjeli i Židovi.^[42]

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti^[43]

Početakom 1683. godine, Osmanlije su kod Drinopolja stale skupljati vojsku spremajući se opsjesti sam Beč. Nakon što su Osmanlije poražene 12. rujna 1683. i nakon što je propala opsada Beča, sklopljen je 5. ožujka sljedeće godine vojni savez, nazvan Sveta liga (Habsburška Monarhija, Poljska, Mletačka Republika) te je započeo 14-godišnji *Rat za oslobođenje* (1684. – 1699.) kršćanskih zemalja od osmanske vlasti duž čitave europske granice Osmanskoga Carstva. Prvo je osvojen Budim pa Pečuh i ubrzo je pao Segedin. U Slavoniji su banske i graničarske čete 1684. osvojile Viroviticu i Slatinu, a 1685. došle do Donjega Miholjca. Te godine varaždinski general Juraj Leslie došao je pod Osijek i spalio Podgrađe te zapalio most na Dravi, ali grad nije osvojio. Dvije godine potom, 12. kolovoza 1687. došlo je do odlučne bitke u kojoj je Karlo Lotarinški porazio velikog avezira Sulejmana, zadnji turski zapovjednik Džafer-beg napustio je Osijek 26. rujna te godine. Kršćanska vojska nastavila je sa svojim osvajanjima i dalje, 1688. oslobođeni su Ilok, Brod na Savi, Brčko i Šabac, a u rujnu i Beograd. Francuski kralj Luj XIV. (1638. – 1715.) navijestio je rat Habsburškoj Monarhiji pa se carska vojska morala povući iz Srbije te su Osmanlije ponovno zauzele Beograd i kratkotrajno opsjedale Osijek od 30. listopada do 5. studenoga 1690. Podgrađe je spaljeno, ali sama tvrđava nije osvojena, a Osmanlije su se na kraju povukle i krenule u Bosnu. Budući da je Osijek bio pod upravom Carske Dvorske Komore i Dvorskoga ratnog vijeća u Beču^[44] u grad 1690. dolazi komoska komisija za pregled i uređenje novostečenih dijelova

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

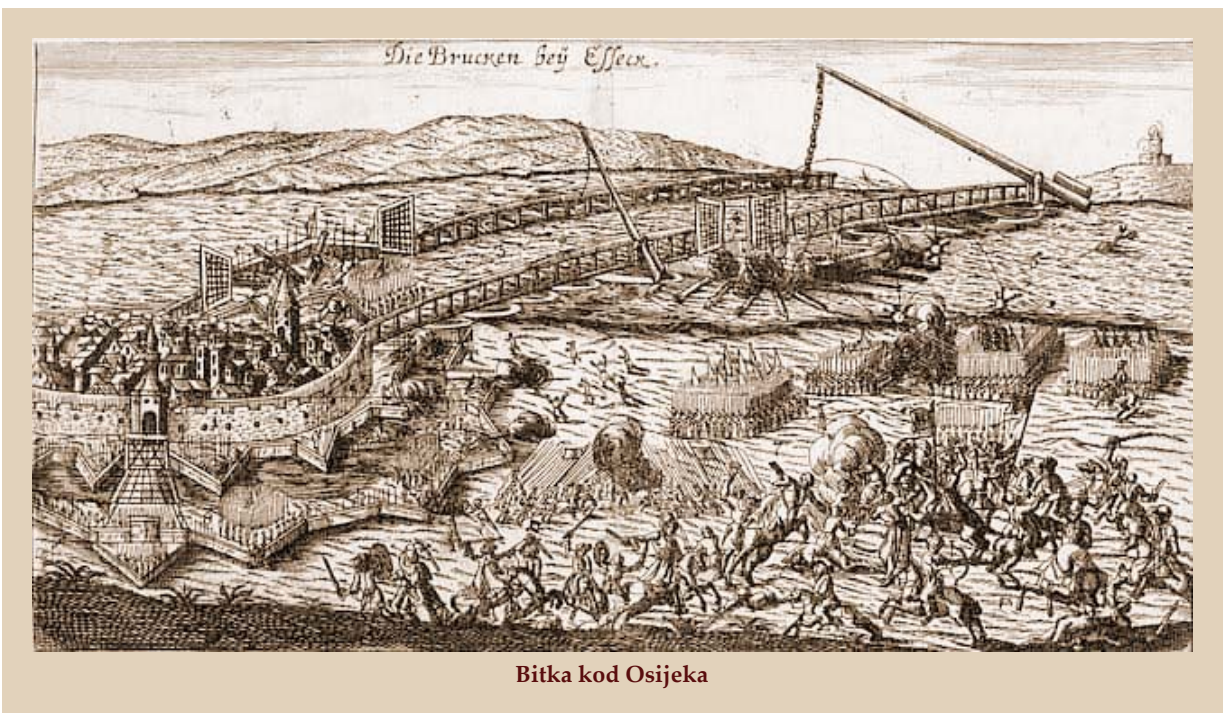
Ugarske i krajeva između Save i Drave. U sklopu svojega uredovanja ta je komisija osnovala u srpnju te godine gradski magistrat.^[45] Zbog važnoga strateškog položaja započelo se s izgradnjom tvrđave te je usporedno tekla izgradnja civilnih i sakralnih objekata u Tvrđi. Godine 1691. stanovništvo iz palanke preseljeno je oko jedan i pol km zapadno od gradskih zidina i tu je izgrađeno novo naselje, tj. posve samostalna gradska jedinica iz koje će se razviti Gornji grad. U ljeto 1698. počeo je prijelaz stanovništva s lijeve na desnu obalu Drave gotovo 2 km istočno od današnje Tvrđe pa je osnovan budući Donji grad, koji se prvi put spominje 16. svibnja 1699. pod nazivom "Inferior civitas".^[46]

Logor carske vojske 1687. kod Osijeka

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

Nakon oslobođenja Slavonije od Osmanlija Židovi u nju dolaze prvo kao dobavljači municije i živežnih namirnica carskoj vojsci. U Osijeku ih nalazimo već 1687. jer je u blizini osnovan zarobljenički logor u koji su dovedeni zarobljeni Židovi iz Budima i Beograda (osvojen 1688.) za koje se od bogatih europskih Židova tražila otkupnina. Velika većina beogradskih Židova (prema nekim procjenama oko 640 osoba) završila je 1688. u osječkom logoru. Manji dio njih je završio u moravskom logoru kod Nikolsburga (danas Mikulov). Osječki logor je djelovao nekoliko godina, i to vjerojatno do 1697./8. jer su u njega dopremljeni bili i Židovi iz Sarajeva. Na povratku iz Sarajeva Eugen Savojski stigao je u Osijek s većim brojem izbjeglica, među kojima su bili i Židovi.^[47] Carska vojska ušla je u Sarajevo 1697. godine i zarobila sve tamošnje Židove i pvela ih gole i bose u zarobljeništvo, odnosno u sabirni logor kraj tvrđave u Osijeku.^[48]

Bitka kod Osijeka

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

Hebrejski izvori navode da je grupa zarobljenih beogradskih Židova iz logora nedaleko Osijeka poslala svoje izaslanike da sakupe novac za otkup ne samo u Osmansko Carstvo, već i u Italiju, Austriju te u grad London i drugdje.^[49] Istodobno su se u sakupljanje otkupnine uključili i ugledni austrijski bankari i dvorski Židovi Samuel Oppenheimer (1630. – 1703.),^[50] i Samson Šimšon Wertheimer (1658. – 1724.).^[51] Obojica su dolazila u Osijek što potvrđuju brojni dokumenti pohranjeni u bečkom Hofkammerarchivu.^[52]

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

Dvorski Židov Samson Wertheimer
(1658.-1724.)

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

U tom je logoru bio i poznati beogradski Židov, ugledni teolog i prepisivač svetih knjiga rabin Moses ben Mikhael ha Cohen ili Moses Sofer (Solun, 1644. – ?, 1729.), koji je svoje svjedočanstvo o progonu i ropstvu, što ga je proveo u okovima, napisao u knjizi u obliku pisama koja je iz zarobljeništva očajnički slao diljem Europe moleći za pomoć (među ostalima dopisivao se s rabinom iz Amsterdama Mosesom R. Josephom Zarfatiom).^[53] Pisma je objavio poslije otkupa i oslobođenja 1691. godine u Fürthu (grad u njemačkoj pokrajini Bavarskoj) pod naslovom *Et sofer (Pero pisca)*. U predgovoru knjige pisanom u stihovima i potpisanom "Izgnanik iz Beograda" rekao je da je pisma odlučio pisati sve "dok ne nađe mjesto i ne razapne svoj šator i ne nađe spokoj nogama svojim". U nastavku svoga pisanja opisao je boravak u tom sabirnom logoru u kojem je u prvoj godini robijanja 1689. (u logor je doveden u rujnu 1688.), u zimi umrlo 100 zarobljenika, i to od bolesti, gladi i hladnoće, a drugih 100 je bilo na samrti. U jednom trenutku u ljeto 1689. (21. ava) je oslobođeno 350 zarobljenika iz logora nakon što su austrijske vojne vlasti smještene u osječkoj tvrđavi za njih dobili otkupninu iz Beča, vjerojatno posredstvom Samuela Oppenheimera. Budući da je tada Osijek bio središte Generalkomande (glavnoga zapovjedništva) za cijelu Slavoniju, vrlo blizu granici s Osmanskim Carstvom židovske zarobljenike morali su često premještati, pa tako u jednom pismu Moše Hakoen moli da ih se premjesti u neki drugi logor koji se nalazi uz obližnja naselja u kojem ima Židova, koji bi im pomogli u nevolji, a ne da ih se ostavi kraj Osijeka u jeku ratnih zbivanja. Nakon oslobađanja većeg dijela zarobljenih Židova, logor je zatvoren pa je dio židovskih zarobljenika krenuo prema sjeveru, dio prema jugu, a dio se vratio u Beograd. Moše Hakoen je nakon

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

dvogodišnjega zarobljeništva, prvo krenuo u Fürth, a onda se nastanio u Veneciji i tu ubrzo postao cijenjeni hazan (bibliotekar) tamošnje Levantinske sinagoge, kaligraf, lektor i recenzent te priređivač svoje druge knjige *Keset sofer (Piščeva flašica mastila)*.^[54]

Prikaz bitke kod Slankamena (1691.)

Kao što su beogradski Židovi poslali izaslanike u različite europske židovske zajednice s molbom da ih otkupe, tako su i Židovi iz Sarajeva nakon dolaska u logor pored Osijeka isto postupili. Tako iz toga vremena postoji jedno pismo sarajevskih Židova upućeno židovskoj zajednici na Krfu (otok u Albaniji) na hebrejskom jeziku. Vojne vlasti su nakon zarobljavanja tražile da se u godinu dana skupi otkupnina za sarajevske Židove inače će ih

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

predati Mađarima i sve ih razdvojiti. U pismu se navode kao potpisnici Židovi: Jichak Cvi, Fae Limis, Moses Papo, Moše Montiljo, Šlomo Baruh, Perera, Šlomo Nahas, Cadik Danon, Josef Šmaja, Avraham Montaltono, Jichak Montiljo i Benjamin Gabaj.^[55]

Nakon zatvaranja logora može se pretpostaviti da je i nekoliko oslobođenih Židova nastojalo ostati u Osijeku. No, to je uspjelo jako malom broju, i to samo onima koji su konvertirali. Potonje osvajanje Broda na Savi, Gradiške i Pakraca Slavonija će konačno i zauvijek biti oslobođena od osmanske vladavine. Tada je posve minula turska opasnost nakon ponovljenih pobjeda Habsburške Monarhije nad Osmanskim Carstvom te se život postupno vraćao u napuštenu ili u gotovo napuštenu sela, trgovišta i gradove. Vladao je osnovao carsku komisiju za pregled i uređenje novostečenih dijelova Mađarske i Hrvatske, odnosno krajeva između Drave, Dunava i Save. Komisiju je predvodio barun Tullio Miglio von Bromberg. Jedan od prvih zadataka Komisije bilo je osnivanje gradskoga poglavarstva (magistrata) u srpnju 1690., a nakon toga u kolovozu izdane su i instrukcije (magistratske upute) o radu gradske uprave u Osijeku. Potom su uslijedile odredbe o načinu uredovanja, izboru suca i vijećnika i pravima građana. Prema instrukciji osim pravih građana nitko se drugi nije mogao u gradu baviti obrtom. Putujućim trgovcima, bez obzira na to jesu li kršćani ili Židovi, bilo je dopušteno pokušavanje jedino u vrijeme održavanja tjednih ili godišnjih sajмова. Za prijelaz i prijevoz robe preko pontonskoga mosta na Dravi nisu građani uživali nikakve povlastice, već su plaćali propisanu mostarinu.^[56]

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

Godinu poslije Bečki dvor je ponovno pokrenuo vojnu protiv osmanske vojske, a Osmanlije su ponovno pokušale zaposjesti neka mjesta u Slavoniji. Velika bitka na otvorenom polju dogodila se 18. kolovoza 1691. kod Slankamena gdje je pobjedu izvojevao vojvoda Ludwig Badenski. U strahovitom porazu poginuo je i sam vezir Mustafa-paša Köprüllü. Poraz osmanske vojske kod Slankamena doveo je do povlačenja osmanske vojske iz zaposjednutih dijelova Slavonije (Požege, Broda na Savi, Pakraca i Gradiške).^[57] Što se u toj jednoj godini dogodilo i kolike je nevolje rat uzrokovao pokazuje popis stanovništva u Osijeku, u kojem je 1690. godine bilo 80 građana, dok ih je dvije godine potom ostalo jedva nešto više od 20.
^[58]

Iako je stanovništvo grada na Dravi prepolovljeno trgovina se postupno i polagano razvijala pa se u tom razdoblju pojavljuje i prvi židovski trgovac. Tako se u popisu trgovaca na carinarnici Veszprému u rujnu 1692. spominje *Marcus Jud von Esseckh*, koji dolazi iz Osijeka (vjerojatno polazišt) te u tom mađarskom gradiću trguje različitom piljarskom robom.^[59] Je li Markus stanovao u Osijeku ili je samo prolazio kroz njega nije precizno navedeno, kao ni što se s njim poslije dogodilo. Ili je konvertirao što se znalo dogoditi^[60] ili je istjeran iz grada nakon što je 1698. donesena naredba da se svi nekršćani istjeraju iz Osijeka ili je ustvari bio stanovnik nedalekoga Rackog Sela (Razendorf, 1713. mijenja ime u Petrovaradinski Šamac, a 1748. Neoplanta – Novi Sad. To posljednje je vjerojatnije jer se 1693. među prvim stanovnicima Novoga Sada nalazi Filip *Marcus / Marx / Markus*,^[61] poznat kao *Judaei Marcus*, koji je došao iz slovačke Stupave (Stampfen, Stomfa) te se nastanio u

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

Razendorfu (Novi Sad). Proizvodio je rakiju i trgovao obrađenim goveđim kožama. Kao trgovac trgovao je u susjednom Petrovaradinu i u Osijeku.^[62] Je li su ovaj racki (srpski) Marcus i osječki Marcus jedna te ista osoba, teško je utvrditi.

Prvi podaci o stanovništvu u Osijeku nakon odlaska Osmanlija datiraju iz 1693. ali se u njima ne spominju Židovi, mada u gradu uz preživjele starosjedioce žive i brojni stranci. No, to ne znači da ih nema iako se u popisu iz 1697. za grad i kotar Osijek navodi da su svi građani katoličke vjere.^[63] Jesu li Židovi do 1697./98. boravili ili bili na prolasku kroz Osijek potvrđuje i princ Eugen Savojski, koji je na povratku 1697. iz Sarajeva stigao u Osijek s većim brojem izbjeglica (među kojima su najbrojniji bili kršćani, "hrišćani" te Židovi).^[64]

Tih godina su Andre Teobald von Mayern, Rüdriker Gosswin von Fürstenbursch, general Guido von Starhemberg i Johann Georg Strobel von Adelsheim imenovani za članove Carskog povjereništva za uređenje Slavonije i Srijema na čelu s grofom Ferdinandom Carlom Caraffa di Stigliano s ciljem da provedu novu organizaciju vlasti i odijele vojnu od civilne uprave. Povjerenstvo je već 1698. provelo popis stanovništva Osijeka i njegove Varoši (Gornji grad) i nakon provedenoga popisa izdan je prvi statut za upravu grada. Za razliku od prijašnjih godina Tullio Miglieve instrukcije dopuštale su pokušavanje Židovima u gradu, iako je nova instrukcija odnosno statut istaknuo rimokatolički duh Habsburške Monarhije i u trećoj točki gradskoga statuta odlučuje da se Židovi (*Juden*) uz ostale ("nevjernike bili oni krivovjernici, Turci, šizmatični Grci, Račani, Cigani" i nekatolici) uklone iz grada te da se ni na koji drugi način

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti[43]

više ne trpe.^[65] Tim je zabranjeno naseljavanje u Gornji grad i Tvrđu svih nevjernika, pa tako i Židova. Da se ova naredba djelomično uvažavala pokazuje popis naselja i stanovništva iz 1698. za Osijek, Tvrđu, Donji grad i Gornji grad, jer su u njemu popisani većinom starosjedioci Hrvati i Mađari uz jaki priljev doseljenika njemačkoga govora.^[66] Donja varoš ili Donji grad nastao je preseljenjem stanovništva Podravlja s lijeve na desnu obalu Drave imao nešto drugačiji razvojni put. Budući da je nastao 8 godina nakon osnutka Gornjega grada naseljavali su ga velikim dijelom pridošli stanovnici (pravoslavni, protestanati...). Osnivanjem Donje varoši dobio je Osijek, uz Gornji grad i Tvrđu s Novim gradom, i svoju treću gradsku jedinicu u sastavu jedinstvenoga magistrata. Donji je grad postao zasebna općina 1704. godine. Gospodarski razvoj grada i završni radovi u tvrđavi upozoravali su na prijeku potrebu ujedinjenja (unifikaciju) tri osječke komorske općine u jedinstveno gradsko poglavarstvo. Car Josip II. je 2. prosinca 1786. jednostavno dekretirao unifikaciju (ujedinjenje) triju gradskih općina u jednu i time je Osijek učinio cjelovitim gradom.^[67]

"Privremena prisutnost" Židova^[68]

Nakon oslobođenja od Osmanlija, Bečki je dvor od 1700. do 1702. izdvojio iz civilne Hrvatske područje Slavonije uz rijeku Savu i dio Podunavlja i proglasio Slavonsku Vojnu krajinu (*Die Militärgrenze*) kao sigurnosni koridor prema Osmanskom Carstvu. Budući da su pravni akti zabranjivali Židovima nastanjivati se u Vojnoj krajini,^[69] Židovi sve rjeđe dolaze na vojnokrajiško područje. Međutim, u tome vojne vlasti nisu bile dosljedne pa su dopuštale manjem broju Židova da trguju u nekim vojnim komunitetima.^[70] U početku, Židovi dolaze kao opskrbljivači carske vojske stacionirane u pograničnom pojasu te su dobavljači streljiva, baruta, konjske opreme, hrane, krmiva, rakije, a poslije su se bavili i krčmarenjem. Godine 1702. odvojena je vojna od civilne uprave i Slavonska Krajina je podijeljena na Podunavsku i Posavsku sa sjedištem u Osijeku, što je još više onemogućilo dolazak Židova u grad na Dravi. Unatoč tomu ipak ih se tu nalaze kao trgovci o čemu svjedoče neki primjeri iz tog razdoblja.

Od 1692. na carinarnicama u Baji, Sigetu, Kanjiži, Budimu i drugim mađarskim mjestima spominju se trgovci koji su dolazili iz

"Privremena prisutnost" Židova[68]

Osijeka ili prolazili kroz Osijek, a čija imena upućuju na moguće židovsko porijeklo, iako se uz njih ne navodi izraz *Jud* (Židov), kao uz ime već spomenutoga Markusa. Budući da se nakon spomenutoga otkupa iz logora pokraj Osijeka dio Židova spasio vjerojatno konvertiranjem, moguće je da su neki od navedenih trgovaca bili upravo ti Židovi. Tako se npr. u Baji u kolovozu 1698. među prvima spominje trgovac iz Osijeka po imenu Hershel (Hiershl) Salamon^[71], a 1700. godine Elias Polyak.^[72] Iako se ne navodi vjeroispovijest njegovo ime i prezime bi moglo upućivati na Židova. U Sigetu se 1706. spominje trgovac Abraham Raiz,^[73] a 1707. i 1709. samo Abraham iz Osijeka.^[74] Isto tako u analizi komorskoga popisa civilnoga stanovništva u Osijeku 1702. kao vozar (kočijaš) pojavljuje se Abel Istok (Istock), koji bi mogao biti konvertirani Židov, a i među krojačima bi također mogao biti jedan židovskog porijekla.^[75]

"Privremena prisutnost" Židova[68]

Karta Slavonije početkom 18. stoljeća

U popisima carinarnica u Slavoniji i Mađarskoj pojavljuju nam se i trgovci kod kojih se pojavljuje oznaka vjeroispovijesti, odnosno uz ime, ponekad i prezime, dodaje se njegova vjerska oznaka (*Jud, Judt, Juden, Judaeus*) i iz kojega mjesta dolazi i gdje je platio carinu ili porez za robu koju prodaje. Među njima se nalaze i trgovci koju posluju ili plaćaju porez na carinarnici u Osijeku. Tako je (1704.) u dokumentima zabilježen petrovaradinski trgovac Jakob Löbel, koji je preko Osijeka u Mađarsku nosio robu: bakar, gvozdene osovine i kožu u vrijednosti od 65 forinti i za to je platio tridesetnicu na carinarnici u Osijeku.^[76] On i dalje trguje jer se pojavljuje i 1713. godine.^[77] Godine 1707. je pokušao u Osijeku trgovati bogati židovski trgovac Jakob Herschl (prvo naveden kao trgovac iz

"Privremena prisutnost" Židova[68]

Beograda, a poslije iz Petrovaradina). Bavio se prodajom soli, a namjeravao ju je prodati u Osijeku. Njegova prodaja je odobrena jer je u Mađarskoj zbog ustanka Franje II. Rákóczya (1703. – 1711.) nedostajalo soli. Trgovao je do 1711. i prevezio na svoje četiri lađe 2.100 kamena soli od Segedina do Osijeka, Tisom, Dunavom i Dravom. Godine 1708. kroz Osijek je robu prevezio i petrovaradinski Židov David.^[78]

Godinu dana poslije, 1709., se kao prolazni trgovac u Osijeku spominje Philip Marx / Filip Marcus, koji je možda onaj prvi Židov iz Osijeka iz 1692., a sada se navodi kao *Judt* iz Petrovaradinskoga Šamca (Novi Sad), koji prodaje kože i trguje u Osijeku.^[79] Te se godine na carinarnici u Petrovaradinu pojavljuje i trgovac Jac(k)ob Berl Židov iz Osijeka, kao i Jakov iz Beograda koji trguje u Osijeku.^[80] Potom se 1712. spominje Adam Hannl, *Judt* iz Rohoncza/Rechnitza, trgovac koža, koji ih prodaje u Osijeku.^[81] Vrlo česti posjetitelji osječkoga sajma su židovski trgovci iz Beograda i Novoga Sada te Petrovaradina. Tako se na carinarnici (tridesetnici) 1719. u Mitrovici pojavljuju židovski trgovci iz Beograda Salamon, Moyses i Mayer, a u Petrovaradinu Joel Hirschel koji je carinu platio u Osijeku. Sljedeće godine se spominju beogradski trgovac Aron te kramari Copel Franckhel i Arumdoviz, a 1723. Moises Salamon,^[82] koji trguju u Osijeku. Unatoč zabranama 1721. i 1723. godine Židovi Abram i David iz Šida i nadalje trguju u Osijeku. Dolaze iz Osmanskoga Carstva te prodaju raznu tursku sitničarsku robu. Sa sobom imaju sitničarske robe u vrijednosti od 300 forinti, od koje su dio prodali u Osijeku na sajmu za 25 forinti, a veći dio odnose dalje u Mitrovicu.^[83] I nadalje se neki židovski trgovci navode da su iz

"Privremena prisutnost" Židova[68]

Osijeka. Godine 1723. popisao je na carinarnici u Petrovaradinu Fendix (Fridrich) Hiersch, pored kojega se jednom navodi da je "ein Jüdt von Esseg", a drugi put samo da je "von Esseg".^[84] Navedeni židovski trgovci vjerojatno nisu stanovali u Osijeku već su u njemu samo trgovali ili prolazili. U odnosu na ostale trgovce (srpske, mađarske, turske, Cincare, i dr.) ne prednjače u broju već ih se u popisima javlja nekoliko, i to uglavnom isti koji dolaze iz Beograda ili Petrovaradina.

Zbog očita pokušaja pojedinaca židovskoga porijekla da se trajno nasele u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (npr. Đurđevac) Ugarski je sabor 1729. na poticaj Hrvatskoga sabora, a štiteći vlastite interese, potvrdio II. dekret hrvatsko-ugarskoga kralja Karla III. (1711. – 1740.), odnosno zakonski članak 19. kojim je Židovima potvrđena, iz 16. stoljeća, zabrana naseljavanja u zemljama Ugarskoga kraljevstva, a od tada je proširena i na hrvatske zemlje.^[85] Budući da je spomenuti članak svojom formulacijom bio vrlo nedorečen, omogućeno je hrvatskim i slavonskim gradovima i županijama da prema vlastitom nahođenju dopuste ili ne dopuste *privremeno* zadržavanje Židova (po nekoliko dana). Spomenuto je branilo Židovima stalno naseljavanje, ali ne i "privremeni boravak" i trgovinu, što je i omogućilo povremene dolaske Židova u Slavoniju pa tako i u Osijek. Doduše, da se zakonski članak nije poštovao, već da su se gradovi i županije povodili vlastitim odlukama, potvrđuje stalna nazočnost židovskih trgovaca u Slavoniji.^[86] Tako je 30-tih godina 18. stoljeća za vrijeme vladavine Karla III. izvršena i prva konskripcija Židova (*Conscriptio Judeorum*) u Habsburškoj Monarhiji. Prema popisu koji je proveden od 1735. do 1738. u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji nije popisao ni jedan Židov, a istodobno je u Kraljevini Ugarskoj popisano 11.621

"Privremena prisutnost" Židova^[68]

osoba židovskoga porijekla. Najviše židovskih obitelji bilo je u Njitranskoj, Požunskoj i Šopronskoj županiji. Po tome popisu uočava se da je vrlo malo Židova živjelo u južnomađarskim županijama. Tako su npr. u Bačkoj županiji popisane 22 židovske obitelji sa 95 članova, u županiji Somogy jedna obitelj sa 8 članova, u Zali 22 obitelji sa 106 članova, dok u županiji Baranji uopće nije bilo Židova.

^[87]

Za vrijeme vladanja carice i kraljice Marije Terezije (1740. – 1780.) izvršene su velike promjene u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji; došlo je do reorganizacije Slavonske vojne krajine (1749.) te reinkorporacije civilnog područja 1745. godine. Na području slavonske Vojne krajine formirane su pukovnije (Gradiška, Brodska i Petrovaradinska), a na civilnom županije (Srijemska, Požeška i Virovitička). Virovitičku županiju činili su komorski grad Osijek te općine i mjesta Retfala, Aljmaš, Dalj, Erdut, Čepin, Valpovo, Đakovo, Našice, Podgorač, Orahovica – Feričanci, Voćin s Jugovim Poljem, Virovitica.^[88] Osijek je postao i sjedište županije koja je imala: malu i veliku skupštinu te svoj magistrat s potrebnim brojem činovnika. Magistrat je zapravo bio izvršni organ vlasti na čelu s velikim županom. Na prvoj generalnoj skupštini provedena je i podjela županije u tri veća okruga: Virovitički, Đakovački i Osječki.^[89] Grad na Dravi je i nadalje bio podijeljen na tri komorske općine (Gornji grad, Tvrđa s Novim gradom i Donji grad). Iako je u rujnu 1746. carica Marija Terezija tražila prijedlog unifikacije (ujedinjenja) između općina su postojale velike suprotnosti pa se tada nisu ni ujedinile. Najveći otpor ujedinjenju proizlazio je iz toga što je svaka općina imala svoje privilegije i sajmove.^[90] Istodobno su općine izradile i prijedloge ujedinjenja pa je tako npr. Tvrđa navela jedan od uvjeta u kojem traži

"Privremena prisutnost" Židova[68]

da u tvrđavi i Gornjem gradu mogu stanovati samo katolici, a u Donjem gradu uz katolike i pravoslavci.^[91] Gospodarski razvoj grada i završni radovi u tvrđavi upozoravali su na prijeku potrebu ujedinjenja u jedinstveno gradsko poglavarstvo pa je car Josip II. 2. prosinca 1786. jednostavno dekretirao unifikaciju triju gradskih općina u jednu i time je Osijek učinio cjelovitim gradom.^[92]

Iako su hrvatski staleži tražili da se na tlu Slavonije i Srijema dopusti naseljavanje samo katolicima (izuzev pravoslavca), ipak su Židovi krajem prve polovice 18. stoljeća i nadalje tu povremeno boravili i trgovali. Potvrdu da su bili i u Osijeku nalazimo u zamolbi hrvatskih staleža iz 1743. u kojoj se od "Povjerenstva za uključivanje Slavonije i Srijema u Ugarsku i Hrvatsku" zahtijeva da se prilikom buduće inkorporacije dopusti naseljavanje samo katolicima, te da se nijednom nekatoliku ne dopusti useljavanje. Uz to su tražili da se protjeraju svi Židovi iz Osijeka i Petrovaradina te da se rasele ili pokrste na katolicizam kalvinistička sela (Retfala, Harastin, Laslovo, Korod i Tordinci). Bečki Dvor je tu zamolbu odbio smatrajući zahtjev o protjerivanju Židova štetnim i neosnovanim.^[93]

Doduše, sve je to utjecalo da su Židovi na područje Slavonije sve manje dolazili. No, bilo je izuzetaka osobito glede Osijeka, koji je kao sjedište Virovitičke županije i kao takav izuzet iz županijske vlasti jer je potpadao pod upravu Dvorske komore u Beču, što je omogućilo prvim židovskim obiteljima da se na kratko nasele u Osijeku.^[94] Tako je carica i kraljica Marija Terezija 1746. godine izdala posebno dopuštenje dvjema židovskim obiteljima (obje s prezimenom Hirschl, pa su možda bili rođaci) da se privremeno nasele u Donjem gradu.^[95] Bile su pepeljari iz Rohoncza^[96] i bavili su se kupovinom

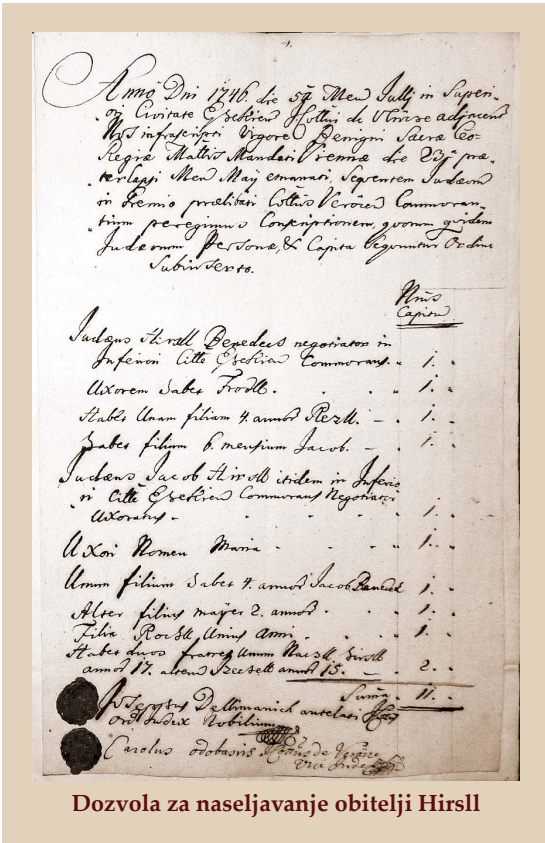
"Privremena prisutnost" Židova[68]

sirovih ovčjih i kozjih koža, koje su izvozili u Njemačku.^[97] U dozvoli za naseljavanje navode se dvije obitelji s 11 članova: *Judaeus Hirsll* (poslije Hirschl, op. a.) *Benedics negotiator in Inferiori Ci(vit)ate (a) te Essekiensis Commorans, uxor habet Froddl, habet Unam filiam (4 annorum) Rezll, habet filium 6 mensium Jakob* i *Judaeus Jacob Hirsll ibidem in inferiori Civitate Essekiensis Commurans negotiator uxorans, uxori nomen Maria, unum filium habet 4 annorum Jacob Benedec, alter filium Maiier 2 annorum, Filia Rochll (Rachel) unius anni, habet duos fratres unum Nacsll Natzel Hirsll annorum 17, altrum Stetzel / Izecsell, annorum 15. Summa 11.^[98] Dozvolu im je potvrdio i grof Nikola Palffy 1747. koji piše da su Židovi neko izvjesno vrijeme smjeli provesti i unutar zidina osječke tvrđave / Tvrđe.^[99]*

S tom odlukom se osječke općinske vlasti, a ni županija, nisu slagali te su tražili da se židovske obitelji udalje iz Osijeka, pa ih je u dva navrata kraljica Marija Terezija uzela pod svoju zaštitu (1749. i 1750.).^[100] Iako o Mariji Tereziji vlada mišljenje da je bila netolerantna i nenaklonjena Židovima, jer je npr. 1747. pokušala istjerati Židove iz pokrajine Češke te Židovima u Mađarskoj nametnula porez u obliku tolerancijske takse, neosporna je i činjenica da su za njezine vladavine izdane brojne dozvole za njihovo naseljavanje.^[101]

Jedna od obitelji Hirschl, vjerojatno Benediktova, je zbog pritisaka napustila Osijek, a druga, Jakovljeva, se zadržala još nekoliko godina. Toj je obitelji 1748. zabranjeno trgovanje u gradu na Dravi te naređeno da se do kraja studenoga te godine odsele iz Virovitičke županije. Prijetilo im se, da ako sami ne odu, silom će biti otpravljeni preko Drave.^[102] Jakov je očito podmitio županijsku vlast, jer je ostao

"Privremena prisutnost" Židova[68]

Dozvola za naseljavanje obitelji Hirsl

u gradu i sljedeće 1749. sklopio s erarom neke novčarske poslove. No, opterećen novim porezom od 30 forinti u korist gradske blagajne te zbog stalnih pritisaka vratio se s obitelji 1752.^[103] u Rohoncz. Doduše, i dalje je ostao poslovno vezan sa Slavonijom, jer je 28. studenoga 1752. bosanski ili đakovački biskup Josip Antun Čolnić potpisao sa Židovima iz Rohoncza: Jakovom Hirschom, Mandelom Löblom, Ezekielom Hirschlom, Moyzesom Izraelom i Samuelom Moyzesom ugovor o izradi pepeljike (pottasch).

Dopušteno im je, uz druge odredbe, da u Cirjakovoj šumi kod Tomašanaca, mjesta nedaleko od Đakova, pale drva i u 20 kotlova kuhaju pepeljiku. Biskupija se obavezala da idućih 6 godina neće nikome dodijeliti sličnu koncesiju, a potpisani Židovi su se obavezali da će biskupiji isplatiti 4.000 forinti, s time da će kao kaparu dati 420 forinti, nakon što počne vatra gorijeti ispod kotlova 1.500 forinti, poslije godinu dana 400 forinti i po 400 forinti svake godine dok ne namire 4.000 forinti. Stranka koja prije roka prekine ugovor trebala je platiti penale u iznosu od 2.000 forinti, a ugovor je stupio na snagu u onom trenutku kada "vatra zaplamsa ispod kotlova".^[104] U međuvremenu su spomenuti u tom poslu propali te 1753. i otišli iz Slavonije.

"Privremena prisutnost" Židova[68]

Kada je kraljica Marija Terezija izdala nekoliko dokumenta (od 10. ožujka do 12. lipnja 1753.), kojima je Židovima zabranila prebivanje u Slavoniji,^[105] spomenuti poduzetnici Jakov Hirsch, Mandel Löbl, Ezekiel Hirschl, Moyzes Izrael i Samuel Moyzes iz Rohoncza poslali su banu Batthyanu "jadikovku" u kojoj su se žalili da su s bosanskom ili đakovačkom biskupijom dogovorili posao za koji su se zadužili ovećom novčanom svotom i da im je posao propao, jer je valpovački vlastelin Petar Antun barun Hilleprand von Prandau na svom vlastelinstvu podigao pepeljaru i privukao sve radnike. Da su te godine Židovi prekinuli poslovne veze potvrđuje i zapis biskupa Čolnića (14. XI. 1753.) u kojem obavještava županiju da su mu spomenuti Židovi ostali dužni 6.000 forinti i otišli te traži od županijskih vlasti da se od njih utjera dug. U dopisu biskup navodi da su mu platili dio od 3.000 forinti dok su za isplatu ostalog duga tražili dulji rok.^[106]

Unatoč ograničavanju primjenom zakonskog članka 19. iz 1729. o nenaseljavanju Židova u civilnoj Hrvatskoj njihovi dolasci nastavili su se što potvrđuje i zamolba Virovitičke županije upućena 1749. hrvatskom banu Karlu grofu Batthyanu (1742. – 1756.) i Hrvatskom saboru u kojoj se traži istjerivanje Židova koji su do 1745. (prije reinkorporacije) boravili na području županije ili dolazili na sajmove. Ban nije udovoljio toj zamolbi obrazloživši da je trgovanje na sajmovima bilo pod kraljevom/kraljičinom zaštitom, a usvajanjem zamolbe bi značilo ukidanje tog zakona što bi štetilo trgovini te da čl.19. / 1729. ne brani Židovima posjećivanje sajмова, već zabranu stalnog naseljavanja i posjedovanja zemljišta.^[107] Po tome su Židovi i ostali nekatolici tjerani, ali je istodobno Virovitička županija zadržala pravo ubiranja pristojbi (taksi) na obrtnička zanimanja, trgovanje,

"Privremena prisutnost" Židova[68]

točenje i prodaju pića, posjedovanje kotlova za pečenje rakije, mlinove, Rome i Židove,^[108] što potvrđuje da su ovim područjem Židovi prolazili i trgovali.

U Osijeku su, uz navedene Židove pristigle iz susjedne mađarske županije, trgovali i Židovi iz obližnjih mjesta Osmanskoga Carstva i iz Beograda. Ti "turski Židovi" su u početku dolazili na područje Austrijske Monarhije zbog trgovine, a poslije bi se preselili zbog sigurnijega poslovanja. Tako je već spomenuti, jedan od prvih osječkih toleriranih Židova nastanjen u Donjem gradu, Benedikt Hirschl u početku bio "turski" podanik, kako je navedeno u dokumentima prije dobivanja dozvole za naseljavanje u gradu na Dravi; od 1740. je naseljen u susjednom mađarskom gradiću Šiklošu. Za razliku od Hirschla drugi "turski" židovski trgovac Marko, koji je bio nastanjen u Čepinu, obližnjem mjestu južno od Osijeka, nije dobio 1739. dozvolu za naseljavanje u Donjem gradu jer je Osijekom harala epidemija kuge.^[109] Bilo je i onih Židova koji su u Osijeku konvertirali. Tako je prema kanonskim vizitacijama 1732. u Tvrđi, tj. u Župi sv. Mihaela Arkandela, kršten jedan Židov.^[110] U razdoblju od 1737. do 1754. u Tvrđi je troje Židova prešlo na katoličanstvo.^[111] Godine 1770. pokrstio se Toma Perl, Židov iz Brna – Moravske, dvije godine potom Franjo Josip također iz Moravske, 1774. "neki Židov Löew", rođen u Nikolsburgu, koji je krštenjem dobio ime Mihajlo, a prezime Ernest.^[112]

Od druge polovice 18. stoljeća Osijek se razvija u gospodarsko središte smješteno na vrlo značajnom raskrižju slavonsko-ugarskih cesta; riječno je čvorište – plovni put, jedan od važnijih na velikom dunavskom sustavu pa je kao takav predstavljao trgovačko središte

"Privremena prisutnost" Židova[68]

preko kojeg se trgovalo od sjevera prema jugu slavonske ravnice i prirodne prohodnosti koja je omogućavala pristup Posavini i Osmanskom Carstvu. Istodobno je u grad na Dravi uvozna roba dolazila iz Leipziga, Beča, Graza, Trsta i Venecije te su ju u svojim trgovinama prodavali njemački i cincarski trgovci. U svim dijelovima Osijeka (Donji grad, Tvrđa, Gornji grad) trgovali su i venecijanski trgovci. Različite poljoprivredne proizvode i ostalu robu iz Slavonije i Srijema osječki su trgovci plasirali na zapad diljem Hrvatske i Dalmacije, te u Austriju, Njemačku i Veneciju, a na sjever u mađarske gradove Budim i Šopron.^[113] U takovim prilikama su se vjerojatno među trgovcima našli i Židovi, koji su usprkos brojnim restrikcijama i zabrani iz 1753. dolazili u Slavoniju na sajmove.^[114]

Potvrdu za to nalazimo početkom 70-ih godina 18. stoljeća u posebnom nametu *glavarini ili boravišnoj kazni*, koju su Židovi plaćali prilikom dolaska na sajmove u gradove i trgovišta diljem Kraljevine Hrvatske i Slavonije. Glavarina je bila poseban namet za trgovinu u iznosu od 1 do 4 forinte ovisno o županijama i plaćala se svakodnevno za svakog trgovca.^[115] Istodobo su svi Židovi u Kraljevini Ugarskoj, kao i u Hrvatskoj morali plaćati od 1749. i tolerancijsku taksu, kao obavezan porez uveden za vrijeme kraljevanja Marije Terezije. Zbog toga dvostrukog oporezivanja (i u Mađarskoj i u Hrvatskoj) židovski trgovci iz mađarskih županija Zale, Bačke i Tolne potužili su se kraljici i županijama zbog "glavarine". Tako su zaladski Židovi pisali županijskoj vlasti, a tolnavski i bački kraljici navodeći da su im nameti u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji jako *tegobni*, jer svugdje diljem Habsburške Monarhiji trguju bez tih dodatnih davanja. Od kraljice su tražili

"Privremena prisutnost" Židova[68]

ukidanje "iločkoga nameta" od 15 srebrnih desetica koji se plaćao od 1756. godine. Molba je poslana iz Gornjega grada, a potpisala su ju dvojica Židova, jedan od njih bio je Löb iz Apatina.^[116] Navedeni podnesci poslani su u lipnju 1770. na razmatranje *Hrvatskom kraljevskom vijeću* u Varaždin.^[117] Nakon toga je poslan nalog hrvatskim i slavonskim županijama da o spomenutom običaju moraju izvijestiti Vijeće. Iz županijskih odgovora vidljivo je da je od županije do županije postojalo različito ubiranje toga nameta. Tako se navodi u dopisu Virovitičke županije da židovski trgovci za dolazak na sajmove u trgovišta i gradove, kao i u Osijeku, plaćaju 1 forintu kao poseban namet, i to na temelju naredbe županije od 8. ožujka 1753. godine.^[118] Taj dopis potvrđuje da su Židovi i nakon 1753. prisutni u Slavoniji usprkos odredbi Marije Terezije koja im je to zabranjivala. Istodobno su hrvatske i slavonske županije pokušale izbjeći kraljičinu odredbu uvođenjem tzv. "kazan boravljenja". Pozvali su se na ugarski zakon iz 1521. i koji je s vremenom u nekim krajevima pao u zaborav, a u tim je godinama ponovno postao običaj kojeg je jedno mjesto preuzelo od drugog i omogućilo Židovima trgovanje.^[119] Godinu dana nakon poslanoga dopisa Hrvatskog kraljevskog vijeća Bečki dvor je naredio županijama da Židovi koji u mjestu stanovanja plaćaju tolerancijsku taksu ne moraju plaćati nikakve druge dažbine osim već spomenute tolerancije te da će ubuduće Židovi u pogledu trgovačke takse, mostarine i maltarine biti izjednačeni s kršćanskim trgovcima.^[120] Međutim, ponovno se županije nisu složile s tom odlukom već su prijetile da će istjerati i ono malo židovskih trgovaca. U konačnici što je kraljica odredila nije poznato, ali se iz sljedećih županijskih podnesaka uočava da se i nadalje provodilo ubiranja posebnog poreza.^[121]

"Privremena prisutnost" Židova[68]

Josip II.

Da do 1776. u Osijeku nema stalno naseljenih Židova potvrđuju porezni popisi Virovitičke županije iz 1759./60. i 1768./69. u kojima se navode poreznici samo Romi (Zingari).^[122] Tek se od 1776. u Osijek

"Privremena prisutnost" Židova[68]

stalno naselio "kućni" Židov Machel/ Michael Singer, koji je u grad na Dravi stigao iz mađarskoga Györa u pratnji austrijskoga generala koji je premješten u Osijek. Vjerojatno je za generala obavljao financijske poslove. Budući da Židovima nije bilo dopušteno stanovanje u Tvrđi, Singer je stanovao u jednoj gornjogradskoj vojno-erarskoj kući u Generalskom vrtu (prostirao se od današnje Jägerove ulice do zapadnih zidina Tvrđe). Singer i njegovi potomci (Tevele, Marko i Samuel) ostali su stalno živjeti u Osijeku i nakon što je general napustio grad.^[123] Da Singerova obitelj nije bila jedina u Osijeku, potvrđuju podaci židovskoga groblja u Donjem gradu "kraj živodernice" (danas na Bikari, tj. Jugu 2, postoji to groblje).^[124] Iako je očito da u Osijeku stanuju neki Židovi glasoviti putopisac Friedrich Wilhelm Taube u svom djelu *"Historische und geographische Beschreibung des Königreiches Slavonien und des herzogthumes Sirmien"*, objavljenom u Leipzigu 1777. i 1778., ne spominje ih u gradu na Dravi. Taube navodi da su građani Osijeka Nijemci katolici, a bilježi da ima i Grka i Armenaca te da je u predgrađima Osijeka veliki broj "Ilira i Slavonaca koji pripadaju istočnoj crkvi". Iako on, kao i prethodni putopisci, ne nalazi u Osijeku Židove to ne znači da ih nije bilo.^[125]

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

Dolaskom na prijestolje Josipa II. (1780. – 1790.), sina carice i kraljice Marije Terezije, mijenja se položaj Židova u Habsburškoj Monarhiji.^[126] Na početku njegove vladavine živjelo je oko 360.000 Židova, i to u Galiciji 200.000, Ugarskoj 80.000, Češkoj 70.000 i 10.000 u ostalim dijelovima Monarhije. Zbog sve većega broja židovskoga stanovništva, kao i međusobnih razlika unutar krunovina, Josip II. bio je prisiljen donijeti zakonske odredbe kojima je regulirao položaj Židova.^[127] Najvažniji za Židove bili su Patent o vjerskoj snošljivosti za nekršćane za Austriju i Ugarsku te zasebni aneksi o Židovima za svaku pokrajinu, u kojima se vodila posebna pozornost na specifične okolnosti i Židove nastanjene u njima.^[128] Tako je 19. listopada 1781. izdan prvi aneks za Židove u pokrajini Češkoj, 15. prosinca te godine u Šleskoj, a krajem prosinca 1781. izdane su Privilegije za Židove u talijanskim pokrajinama i Lombardiji. Patent za Židove Beča i Donje Austrije objavljen je 2. siječnja 1782., a 13. veljače te godine Patent za Židove Moravske. Židovi u Kraljevini Ugarskoj, pa tako i Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji, dobili su posebni Patent 31. ožujka 1783. pod naslovom *Systematica Gentis Judaicae Regulatio*.^[129] Tri godine potom 27. svibnja 1785. car je izdao i posljednji Patent za Židove Galicije i Lodomerije (današnja Ukrajina) koji je s nekim izmjenama konačno potvrđen četiri godine potom 7. svibnja.^[130]

S Patentom *Systematica Gentis Judaicae Regulatio* ozakonjene su odredbe o trajnom naseljavanju Židova u Kraljevini Hrvatsku i Slavoniju, pa tako i u Osijek. Patent je ukinuo prijašnje brojne zakone donesene od 16. do 18. stoljeća te je Židovima otvorio vrata

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

slobodnih kraljevskih gradova i trgovišta u koje do tada nisu imali pristupa (zabrana ulaska u rudarska mjesta ostala je i dalje). Od tada im je odobreno iznajmljivanje zemlje te bavljenje nekim obrtima i trgovinom. Nisu više morali nositi ponižavajuće znakove (žutu krpu) i nošnje, a dopušteno im je brijanje brade i nošenje sablje (mača). Ukinuta im je zabrana rezbarenja pečata, proizvodnja baruta i trgovina proizvoda od salitre. Dobili su pravo članstva cehova te slanja djece na naukovanje kod kršćanskih majstora. Pa ipak *Gens Judaica* je imao zabrane koje su vrijeđale stare običaje i vjersko-kulturne vrijednosti Židova. Kao i u Austriji određeno im je da sve ugovore, potvrde, testamente, poslovne knjige, certifikate i sve druge dokumente pišu na službenom latinskom, odnosno njemačkom ili mađarskom jeziku. Dokumenti pisani na hebrejskom ili jidišu postali su nevažeći i bezvrijedni. Istodobno im je zabranjena upotreba hebrejskog i jidiš jezika u bilo kojoj situaciji, osim prilikom molitve. Ta je odredba donijela germanizaciju, a manje mađarizaciju jer je Patent propisivao poznavanje njemačkoga jezika.^[131] Patent je, uz ograničenja, donio i neka poboljšanja, no olakšice su se odnosile samo na nositelja obitelji i uzdržavane članove, a ne na sve sinove i kćeri (ako su se odlučili oženiti i zasnovati vlastitu obitelj) ili na nove, doseljene Židove.^[132] Nakon objavljivanja Patenta i njegovog proglašenja u hrvatskim županijama (1783.) svi članovi županijskih skupština morali su biti s njim upoznati da bi se izbjegle brojne nedoumice oko doseljavanja jer je do tada po zakonu iz 1729. Židovima u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji bio zabranjen *uopće* stalan boravak uz neke "privremene" iznimke.^[133] Patentom su Židovi u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji, postali *tèrpljeni* kako bi se izrazili tadašnji pravници.^[134] Nedugo

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

nakon toga 1788. Josip II. je uveo i novi antroponimijski sustav.^[135] Prema njemu su svi Židovi od 1. siječnja te godine morali uzeti nova prezimena (a ne više da se osoba naziva po ocu, npr. Jichak ben Josef ili po mjestu rođenja) te je općinske knjige (rođenih, umrlih i vjenčanih) morao voditi rabin na njemačkom jeziku.^[136] Zbog prekratkoga vremena za stjecanje obiteljskih prezimena, ona su se dodjeljivala po jednostavnom principu: jedan dio imao je prepoznatljiv hebrejski korijen, zatim su se dodjeljivala po suglasju, prijevodom vanjskih tjelesnih karakteristika, boje kose, očiju, imenom mjesta ili zemalja iz kojih su dolazili, zanimanjima kojima su se bavili, prijevodom hebrejskih riječi na europske jezike ili su iz čiste dosade i zavisti uredski činovnici davali ona s neprijatnim konotacijama. Samo manji broj Židova je podmićivanjem uspio dobiti primjerena prezimena.^[137]

Patent *Gens Judaica* omogućio je stalni boravak Židova u Hrvatskoj. No, broj Židova, koji su se nakon ili tijekom objave Patenta doselili u Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju teško je odrediti. U Budimpešti je sačuvan popis iz 1782. (očito kao prethodnica jozefinskog popisa) koji sadrži 56 popisnih jedinica – županija, i to 46 mađarskih, 7 hrvatskih i slavonskih te 3 banatske (južnomađarske). U njemu nedostaju podaci za Križevačku i dvije mađarske županije, pa glede hrvatskih i slavonskih županija popisane su Severinska, Varaždinska, Zagrebačka, Požeška, Srijemska i Virovitička županija. Stanovništvo je grupirano i po konfesionalnoj pripadnosti kako je nalagao običaj kod popisivanja, pa iako Židovi nisu smjeli nastanjivati Hrvatsku i Slavoniju u tom je popisu navedeno 17 Židova, i to jedan u Severinskoj županiji, 3 u Varaždinskoj i 13 u Požeškoj. Budući da je neopredijeljenih bilo 14.032 može se

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

pretpostaviti da se i koji Židov našao u toj rubrici što potvrđuje Jozefinski popis proveden nekoliko godina potom.^[138]

Dvorac Esterházy u Dardi

Između 1785. i 1787. sastavljen je prvi službeni popis stanovnika Habsburške Monarhije poznat kao *Jozefinski popis* i po njemu je u cijeloj Kraljevini Ugarskoj (Mađarska, Hrvatska i Erdelj, koji je zasebno popisano) živjelo 82.894 Židova ili 16.212 židovskih obitelji, što je tada činilo oko 1% ukupnog broja stanovništva.^[139] Popis je proveden i za Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju, odnosno za područje Zagrebačkoga i Pečujskoga distrikta,^[140] koje je imalo samo 18 židovskih obitelji sa 111 članova,^[141] a njih 21 bili su oženjeni

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

muškarci, 38 dječaka i staraca (udovaca) i 52 žene.^[142] U Virovitičkoj županiji sa sjedištem u Osijeku živjele su 3 obitelji sa 17 članova,^[143] što je potvrdio 1786. Franz Stefan Engel u opisu "*Kraljevine Slavonije i Vojvodstva Srijema*".^[144] Doduše, nepoznato je gdje su se te obitelji nastanile. U Osijeku ih nema, jer popis osječkog Kotara iz te godine ne navodi Židove.^[145] Prema tom popisu u gradu na Dravi 2/3 stanovnika bili su katolici i 1/3 pravoslavci, a u okolini je bilo i kalvina.^[146] To potvrđuje i Engel koji opisuje Osijek kao kraljevsko kameralno dobro podijeljeno na nutarnji grad (Tvrđu), Gornji i Donji grad. U svakoj varoši (gradu) bila je posebna katolička župa, a u Donjem gradu uz katoličku postoji i pravoslavna crkva (parohija) te jedan dio građana pripada rimokatoličkoj vjeri, a druga polovica pravoslavnoj. Stanovnici Tvrđe su odreda katolici, i to većinom Nijemci/Austrijanci. Isto tako su i u Gornjem gradu katolici.^[147] Židova tada u Osijeku nema što potvrđuje detaljniji rukopis *Popisa osječkog kotara 1786. godine*^[148] pronađen u mađarskoj nacionalnoj biblioteci Szécsényi u Budimpešti koji je sastavljen kao upitnik s više od 400 pitanja na koja su popisivači trebali dobiti odgovor na licu mjesta. Među pitanjima su i ona koja se odnose na strance i Židove (14 pitanja).^[149] Budući da je Židova bilo malo nema odgovora za svako naselje. U rukopisu se navodi da uopće nema Židova u Osijeku (Gornji grad, Tvrđa, Donji grad), te u mjestima Sarvaš, Bijelo Brdo, Aljmaš, Erdut, Dalj, Borovo, Tenje, Laslovo, Koprivna, Hrastin, Dopsin, Čepin i Mađarska Retfala. Oni se spominju uglavnom u susjednoj mađarskoj županiji Baranji (u 6 kotara).^[150] Tako je npr. u mjestu Dardi popisano 9 židovskih obitelji.^[151] Da su Židovi prvo naseljavali Dardu ne čudi, jer poslije Karlovačkog mira 1699. velike posjede u južnoj Mađarskoj (današnjoj

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

hrvatskoj Baranji) dobili su vlastelini veterani za vojne zasluge. Nakon njih je vlastelinstvo Dardu kraljica Marija Terezija 1749. darovala mađarskoj obitelji Esterházy, koja je posjed imala do 1842. kada ga je prodala knezovima Schaumburg-Lippe. Esterházy je istodobno imao imanja u zapadnoj Ugarskoj, odnosno na prostoru današnjeg Burgenlanda.^[152] Kada je 1689. godine car i kralj Leopold I. zahtijevao izgon Židova iz Beča, te iz Gornje i Donje Austrije^[153] brojni Židovi počeli su se seliti u susjedne austrijske pokrajine Češku, Moravsku i ugarske županije Šopron, Vas, Moson, Poszony i Zala, te na imanja mađarskog plemstva.^[154] Dio protjeranih Židova prihvatio je 1690. ugarski palatin i grof Paul I. Esterházy (1635. – 1713.) te im dopustio da se nastane u Sopronskoj i Mosonskoj županiji. Tu su osnovali 7 zajednica poznatih kao *Sheva Kehilot* (mađ. Kismarton/njem. Eisenstadt; Nagymarton/Mattersdorf; Kabold/Kobersdorf; Lakompak/Lakenbach; Sopron-Német-Keresztúr/Deutschkreuz; Boldogasszony/Frauenkirchen i Köpcsény/Kittsee). Oni su tim činom obitelji Esterházy postali u šopronskoj i mosonskoj županiji prvi zaštićeni Židovi (*Schutzjuden*) kojima je dopuštena sloboda vjere i vođenje trgovine. I nasljednici iz velposjedničke obitelji Esterházy štili su Židove i dopuštali im boravak na njihovim posjedima što je omogućilo da se u Eisenstadtu (hrv. Željezno) razvije jedna od najznačajnijih židovskih zajednica u Europi.^[155] Budući da su na njihovim veleposjedima živjeli Židovi može se pretpostaviti da je obitelj Esterházy omogućila dolazak Židova i na svoj veleposjed Dardu te tako tu stvorili veću židovsku zajednicu o čemu svjedoče sačuvani popisi i dokumenti iz toga vremena.^[156]

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

Iako je nakon smrti Josipa II. dio njegovih reformi ukinut Patent *Gens Judaica* nije povučen. Dapače, Ugarski je sabor 1790./ 91. donio novi zakonski članak poznat kao *De Judaeis*,^[157] kojim je potvrdio vladarev Patent i položaj Židova u društvu od prije 1790. godine. Po tom članku su u mjestima i gradovima Kraljevine Hrvatske i Slavonije (*partes adnexae* – pridruženim krajevima) mogle ostati židovske obitelji doseljene od 1783. do 1790. i nije ih se smjelo protjerati, a novi doseljenici su, kao i u prošlosti, zamolbom molili nadležnu jurisdikciju za dozvolu naseljavanja i od mjerodavnih vlasti dobili potvrdu te tako postali "tolerirani" Židovi.^[158] Od tada se neprekidno mogu pratiti doseljavanja Židova u Slavoniju i Srijem te u grad Osijek i njegovu bližu ili dalju okolicu.

Za vrijeme nasljednika Josipa II. Židovi su plaćali tolerancijsku taksu, koja se i nadalje sakupljala u solarskim ili tridesetničarskim uredima. Povećana je dopisom Ugarskoga namjesničkog vijeća 1. studenog 1806. za 50 %, a kasnije i za 100 %.^[159] Dijelila se po pojedinim županijama, a Židovi svake županije morali su svotu koja je otpala na cijelu županiju sami razdijeliti na pojedine općine, a ovi opet na članove, pa ti razrezi tolerancije daju uvid u doseljavanja Židova u Slavoniju.^[160]

Na području Virovitičke županije prve dvije obitelji nastanjene su u Virovitici 1790. godine, a sljedećih 6 obitelji u nekoliko potonjih godina. Nijedan Židov nije posjedovao kuću, nego su stanovali u kućama grofa Antuna III. Pejačevića (1749. – 1802.) ili virovitičkih poljodjelaca. Zanimljivo je da su se prvi doseljeni Židovi naselili u blizini Župne crkve sv. Roka te su uz nju u jednoj kući organizirali i hram.^[161]

Naseljavanja Židova u okolicu Osijeka

Glede Osijeka nije moguće s preciznošću utvrditi koliki se broj Židova doselio u razdoblju od 1790. do 1848. godine jer se službeni podaci popisa koji su rađeni od strane županija, a kasnije i države, često ne podudaraju s podacima koje nalazimo u arhivskim dokumentima i u različitoj literaturi, ali se prema porezu tolerancije donekle mogu napraviti približni izračuni.

Židovske obitelji u Virovitičkoj županiji i Osijeku

Popis Virovitičke županije iz 1795. navodi stalno nastanjene židovske obitelji s nositeljima domaćinstva, a to su: Michael Krain, Salamon Tirenbach (očito vrlo brzo umire, jer se 1790. već navodi samo njegova udovica Rebeka), Michael Singer, Isak Krauss/Krausz, Samuel Pfeifer, Herschel Poliak, Jacob Fellner, Jacob Grünbaum, Moises Gertner, Salamon Mautner, Jacob Müssel/Musel, Moises Herschel, Joseph Poliak, Adam Massaur, Philip Beck, David Poliak, Bernard Beck, Jacob Rubenstein, Löbl Moises, Adam Valter, Marchus Fröling, Löbl Küš?, Salamon Krischner, Martin Fajz/Fajsl i Jacob Solinger, ali ne i precizno gdje su nastanjeni.^[162]

Popis Virovitičke županije iz 1800.

Iako se ne navode Židovi u osječkom Kotaru oni zasigurno tu prebivaju o čemu svjedoče slijedeći izvori. U prvom izvoru iznenađuje podatak da je krajem 18. stoljeća u Virovitičkoj županiji prebivalo puno Židova, čak 184 osobe. Tako dopis Virovitičke županije iz 1799. navodi da je u virovitički Kotar prije 1790. došlo 12 obitelji sa 74 člana, a nakon te godine 10 obitelji sa 38 članova te da ih je 1799. ukupno 22 obitelji. U osječkom Kotaru prije 1790. naselile su se tri obitelji sa 9 članova –

Židovske obitelji u Virovitičkoj županiji i Osijeku

obitelji udovice Rebeche/Rebeke Tirenbach/Firenbach (2), Adam Tirenbach (2), Isak Krausz (5), a nakon te godine su im se pridružile još dvije obitelji s 14 članova – Samuel Pffeifer (7) i Michael Singer (7). Tako je sveukupno u Virovitičkoj županiji 1799. bilo 36 obitelji. U gradu Osijeku su bile nastanjene obitelji Singer i Krausz, a ove ostale vjerojatno su živjele u susjednoj općini Retfali ili baranjskom (mađarskom) mjestu Dardi.^[163]

Uz navedene obitelji spominju se i židovski trgovci koji samo trguju u Osijeku ili njegovoj okolici. U zapisnicima Općine Osijek od 1786. do 1794., među trgovcima su prezimena za koja bi se mogli reći da su karakteristična za Židove, ali budući da uz njih nema oznake vjeroispovijesti ne može se sa sigurnošću tvrditi da su Židovi, osim kod onih kod kojih se to izričito navodi.

Popis iz 1800. potvrđuje popis obitelji iz 1799. te ponovno navodi što je već ranije zapisano. Tako su se prema popisu kotara Virovitičke županije prije 1790. u osječkom Kotaru naselile obitelji Rebeche Tirenbach (Fürenbach) (2 člana) sada udovice; Adama Tirenbacha (2 člana) i Isaka Krausza (5 članova). Nakon 1790. doselile su se dvije obitelji Samuela Pfeiffera (7 članova) i Michaela Singera (7). Tako je 1800. u osječkom Kotaru stanovalo 5 obitelji s 23 člana.^[164] Obitelji Singer i Krausz živjele su u Osijeku.^[165]

Tijekom 1804./1805. godine proveden je diljem Habsburške Monarhije popis muškoga stanovništva, koji ne pruža pravu brojčanu sliku stanovništva jer navodi samo muško, a ne žensko stanovništvo kao ni djecu. Po tom popisu je u Hrvatskoj živjelo 187.620 katolika, 2.409 pravoslavnih, 138 Židova, 14 kalvina i 7

Židovske obitelji u Virovitičkoj županiji i Osijeku

luterana, a u Slavoniji (Srijemska, Virovitička i Požeška županija i grad Požega) 74.671 katolika, 68.390 pravoslavnih, 1.744 kalvina, 160 Židova i 97 luterana. Sveukupno je muških bilo 262.291 katolik, 104 luterana, 1.758 kalvina, 70.799 protestanata i 298 Židova. Po popisu je najviše Židova (122) živjelo u Virovitičkoj županiji.^[166] Glede Osijeka i taj popis ne popisuje Židove u gradu na Dravi, iako su tu već nastanjeni.^[167]

Popis tolerancijske takse iz 1808. u Virovitičkoj županiji bilježi 31 obitelj sa 177 članova. U osječkom Kotaru je živjelo 7 obitelji – Samuela Pfeifera (5), Lazarusa Pfeifera (3), Michaela Szingera (13), Jacoba Israela (2), Sare (Sala) Krausza (3), Abrahama Krausza (2), Herschla Szingera (3) – s 31 članom, u đakovačkom 7 obitelji s 47 članova i u virovitičkom Kotaru 18 obitelji s 99 članova.^[168] Ni taj popis ne daje podatke jesu li navedene obitelji iz osječkog Kotara živjele u Osijeku ili njegovoj okolini. Poznato je samo za Mihaela Singera da je stanovao u Osijeku i da je bio toleriran od gradskih vlasti.^[169] Prilike i mogućnosti doseljavanja Židova u Osijek promijeniti će se od 28. kolovoza 1809. nakon što dobije status slobodnoga i kraljevskoga grada. Slijedeći uobičajene tadašnje formulacije statuta slobodnih kraljevskih gradova i Osijek će zakonskom odredbom propisati koje vjeroispovijesti smiju stanovati u gradu te će na taj način onemogućiti stalni dolazak židovskoga stanovništva u grad.

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Osijek je krajem 18. stoljeća značajno političko, vojno, gospodarsko, prosvjetno i kulturno središte Slavonije. Po broju stanovnika (1787. ima 7.500) prvi je grad u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji. Još jači razvoj nastupa od 28. kolovoza 1809. kada je Osijek slobodni i kraljevski grad. Toga je dana Mailath, izaslanik cara i kralja Franje I., vodio svečanost uvođenja u status slobodnoga i kraljevskoga grada, a vjerske obrede u Župnoj crkvi sv. Mihaela Arkandjela u Tvrđi držao je bosanski ili đakovački i srijemski biskup Antun Mandić. Prva magistratska sjednica održana je 30. kolovoza te godine.^[170] Time je grad na Dravi dobio status samouprave, tj. birao je svoje poglavarstvo, ubirao gradske prireze, imao svoj statut,^[171] uživao građansko pravo kao plemić, slao svog predstavnika u Ugarski sabor i Sabor Kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije te imao vlastitu sudbenu vlast.^[172] Istodobno je bio izravno podvrgnut kralju i zakonima, a time politički isključen ili izuzet od svoje okolice.^[173] Kraljevskom poveljom od 23. rujna 1809. posebno je propisana struktura uprave u 25 članaka s dodacima za primjenu i predstavljala je temeljni normativni akt za organizaciju i funkcioniranje gradske uprave sve do ukidanja feudalizma 1848. godine, odnosno 1850. Poveljom je među ostalim Osijek imao povlastice u regalnim pravima, biranju suca i vijećnika, reguliralo se patronatsko pravo, pravo održavanja sajмова, poslovi vezani za održavanje reda i sigurnosti, odnose s vojskom, nasljeđivanje imovine i drugo.^[174] Člankom 16. u Osijeku su priznate katolička,

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

pravoslavna i grkokatolička (unijatska) vjera.^[175] Iako, nije nigdje izrekom rečeno da se ne smiju doseljavati Židovi, strogo je određeno tko smije primiti pravo stanovanja u gradu – katolici, grkokatolici i pravoslavci. Stoga proglašenje Osijeka slobodnim kraljevskim gradom nije odgovaralo Židovima jer je postojala stalna mogućnost da se Osječani pozovu na članak 16. Međutim, koliko je poznato to nisu činili, što potvrđuje od toga vremena stalna naseljenost Židova kao i nazočnost židovskih trgovaca. U vrijeme proglašenje Osijeka slobodnim kraljevskim gradom tu stanuje samo "tolerirani gradski Židov Mihael Singer" koji je krajem 1809. zatražio od gradskoga poglavarstva da se njegov sin David zbog "lakomislenog života proglasi rasipnikom i da se to javno objavi." Budući da su početkom 19. stoljeća Židovi najviše nastanjeni u susjednom mađarskom mjestu Dardi nije čudno da je privremeni gradski pečat 1809. izradio Židov N. N. iz Darde.^[176]

Plan Osijeka u 19. st.

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Osječki je magistrat u prvoj polovici 19. stoljeća redovito popisivao stanovništvo pa prvi detaljni popis potječe iz 1814. godine. U njemu su popisani Židovi u svim dijelovima grada.^[177] Te godine živjelo je na području Osijeka 8.879 stanovnika (bez vojnika i plemića). Od toga broja u Donjem gradu je bilo 4.014 žitelja među kojima je 15 Židova i 8 (9) Židovki (sveukupno 24). Okupljeni u tri donjogradske obitelji stanovali su u tri kuće, i to u kući Ivana pl. Arva živjela je Rozalija udova Singer sa 4 sina (David rođ. 1791., Marko rođ. 1797., Josip rođ. 1800., Samuel rođ. 1802.), 3 kćeri (Terezija, Suzana i Magdalena) i nećakom Davidom Hershloem rođ. 1798. koji je bio iz Velikoga Kozara – danas Nagy Kozár, mjesto istočno od Pečuha u Baranjskoj županiji (9 osoba). U kući Ivana Raitha stanovao je Franjo Hirt (rođ. 1784.) sa ženom Julijanom i dva malodobna sina (Aleksandar rođ. 1808. i Jakob rođ. 1810., te za vrijeme popisa odsutni kočijaš iz Bonyháda, županija Tolna, Jakob (rođ. 1794.) i Fridman Plumberg (rođ. 1786.), uzgojitelj, učitelj iz Pečuha te kao sedma osoba toga kućanstva popisana je služavka Ana. U kući Adama Margenthalera živjela je treća židovska obitelj subinkvilina (stanar bez vlastite kuće) Leopolda Krausa (rođ. 1790.), a sastojala se od 8 članova: žena Ana Marija, sin Ignac (rođ. 1814.), kćeri Marija i Terezija, rođak (*affinis*) Adam Kraus i Josip Kraner (u navedenom trenutku popisivanja obojica su bila odsutna – prvi je otišao u Baranjsku županiju, a drugi u Bačku županiju) te neoženjeni kočijaš Leopold Hauser (rođ. 1797.) iz Bačke Topole. Gornji je grad imao 3.604 stanovnika među kojima je bilo 14 Židova (9 muškaraca i 5 žena) okupljenih također u tri obitelji. Tako je u kući Terezije Floosz živjelo 8 osoba, i to Jakob Lang (rođ. 1771.) sa ženom Katarinom, 3 sina (Leo rođ. 1809., Mojsije rođ. 1810., Bernard rođ. 1814.), kćerkom

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

(Helena), služavkom Anom Kuh (vjerojatno Kohn op.a.) i učiteljem Jakobom Hodesom (rođ. 1774.) iz Požuna, koji je, kako je navedeno u napomeni, bio odsutan. Druga obitelj je stanovala u kući Tekle pl. Tayerer i činili su ju Samuel Pffaifer /Pffeifer (rođ. 1760.), inkvilin sa služavkom Juditom Fain i slugom (*famulus*) Natanom Löblom (rođ. 1802.). U kući Ivana pl. Bujanovića nalazila se obitelj inkvilina Josipa Böhma (rođ. 1760.), koji je živio sa kćerkom Katarinom i samcem, neoženjenim konobarom (*marquer*) iz Novoga Sada Mayerom Vailerom (rođ. 1792.), koji je radio kod pipničara Antuna Loya u kući grofa Antuna Pejačevića. No, uz njega je zapisana napomena da je odsutan i da se nalazi u Novom Sadu. U Tvrđi i Novom gradu Židova nije bilo.^[178] Navedene podatke potvrđuje i kanonska vizitacija župa Gornjega i Donjega grada iz 1813. godine.^[179] U Osijeku je katoličko stanovništvo bilo u većini. (Novi grad je bio katolički, u Donjem gradu su uz većinu katolika, pravoslavni imali znatan udio, a manji broj luterana živio je u Tvrđi i Donjem gradu.)

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

člana, a u *Inferiori Essek* (Donji grad) Rosalia Singer sa 7 članova. U Sarvašu je nastanjen Herschl Singer sa 7 članova i u Retfali Jacob Singer sa 8 članova. Po tom je popisu u Virovitičkoj županiji bilo tolerirano 17 obitelji s ukupno 121 osobom.^[180]

Te iste godine, načinjen je i izvještaj samo za Osijek, u kojem su nešto drugačiji podaci nego li u prethodnom, te je broj obitelji nešto veći. Taj izvještaj bilježi u Osijeku 4 obitelji sa 30 članova, i to u Gornjem gradu jednu obitelj Gašpara Frieda sa 7 članova, a u Donjem gradu 3 obitelji sa 23 člana (udovica Rosalia Singer sa 7 članova, Leopold Krausz /Krauss također sa 7 i Jacob Lang s 9 članova (Fried i Land su zakupnici, a R. Singer i L. Krausz su imali dozvolu za naseljenje).^[181]

Conscriptio

Integralis Populacionis Status et Incrementum Inducum in Civitate Sarmatica et Libera Regiae Curiae Essek. Civita Militari 1819/20 adscriptorum.

Nomina Patrum vel Matr. familias In Civitate Essek	Numeri	Cum hoc dabo vel tra. profamilis vel in casu							Civitas paucissimi h. et h. familias					Observationes		
		liber	ab. pr. civit.	scribit et	scribit et	scribit et	scribit et	scribit et	scribit et	scribit et	scribit et	scribit et	scribit et			
Rosalia Singer	1	7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	80	habitat in P. Essek
L. Krausz	1	7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	80	habitat in P. Essek
Herschl Singer	1	7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	80	habitat in P. Essek
Summa	3	21	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	240	

V. Essek, den 18. Januarii 1819. S. Anthoni Barenski in j. Essek. Civitatis Sarmaticae Regiae Curiae Essek. Civita Militari. Samuel Ruhlner in j. Essek. Civitatis Sarmaticae Regiae Curiae Essek. Civita Militari.

Popis Židova u Osijeku iz 1819./20.

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Dio navedenoga potvrđuje i popis iz 1820./21. koji navodi 13 članova dvije obitelji, i to u Gornjem gradu Rosalia Singer sa 7, a u Donjem gradu Rosalia Krausz sa 6 članova.^[182] U odnosu na prethodni, ovaj popis se nešto razlikuje jer se uočava da se Rosalia Singer preselila u Gornji grad. U Donjem gradu je očito glava obitelji Leopold Krausz preminuo, te je nositeljica obitelji poslala njegova supruga, udovica Rosalia. Ove navedene obitelji imale su dozvolu naseljavanja pa su popisane, dok su druge najvjerojatnije bile privremeno u gradu ili su bile u postupku dobivanja dozvole naseljavanja pa nisu navedene. Tako se ne zna što je bilo s obiteljima Jacoba Langa i Gašpara Frieda.

Popis s kraja 1820. nešto se razlikuje od gornjega popisa jer donosi podatke za cijelu Virovitičku županiju i njezina tri kotara. Tako u osječkom Kotaru prebivaju 3 obitelji s 23 člana, u virovitičkom 10 obitelji s 43 člana i u đakovačkom Kotaru 10 obitelji sa 75 članova. Sveukupno je u županiji bilo 141 židovski pripadnik, odnosno 23 obitelji. U kotaru Osijek su 3 obitelji; jedna živi u Retfali, mjestu zapadno od Osijeka, druga u Osijeku, a treća u Sarvašu, mjestu istočno od Osijeka. Obitelj Rosalije Singer imala je 8 članova i u ovom popisu je navedena kao zakupnica u Retfali, dok je u ranije provedenom popisu nastanjena u Gornjem gradu. U Osijeku, tj. Donjem gradu je obitelj Rosalie Krausz/Krauss, također s 8 članova, a u Sarvašu je obitelj Herschla Singera imala 7 članova.^[183] Te obitelji s istim brojem članova potvrđene su i u siječnju sljedeće godine.^[184]

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Censuarius

*Integratae Populationis Civium, et Praesentium Indicarum in Libera ac Regia Ci-
vitate Eschbacheri Anno MDCXXI 1820/21 censuaria.*

Summa Sexum vel Maritum Familias	Sexu		Maritum		Familias		Sexu		Maritum		Familias		Observationes
	M.	F.	M.	F.	M.	F.	M.	F.	M.	F.	M.	F.	
In superioribus partibus	-	1	1	1	3	1	-	-	-	-	3	-	Ubiq[ue] vidua et pauper[um] est via lazarum obediens de Civitate Eschbacheri obediens de dici solent.
In inferioribus partibus	-	1	1	2	1	1	-	-	-	1	-	-	
Summa.	-	2	2	3	4	2	-	-	-	4	-	-	

Eschbacheri die 20^a Decembris 1820. Jo[ann]es Baptist[us] von...
-nem.

Popis Židova u Osijeku iz 1820./21.

Popis Gradskoga poglavarstva Osijeka iz 1820. se razlikuje od popisa Virovitičke županije iz iste godine, jer navodi u Osijeku 4 židovske obitelji, i to u Gornjem gradu 3, a u Donjem gradu jednu obitelj. U Tvrđi i Novom gradu nije bilo nastanjenih Židova.^[185] Jedna od obitelji nastanjena u Gornjem gradu posjedovala je kuću, jer je gornjogradski kožar Sebastijan Karlo Redlstein u svom dnevniku zapisao da je u "Židovskoj kući" 1821. iskopao bunar.^[186]

U Osijeku su trgovali i prebivali Židovi nastanjeni u mjestima diljem Virovitičke županiji te iz susjednih južnomadžarskih županija (Bačke, Baranje i dr.) kao i iz mjesta Srijemske županije. Tako su Židovi iz Negoslavaca, mjesta nedaleko od Vukovara, kupovali šišarke od seljaka i graničara te ih prodavali u Osijeku, pa se npr. na njih 1825. tužio vukovarski židovski trgovac Filip Handler koji je bio jedini zakupnik za prodaju šišarki.^[187]

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Budući da je država nastojala i dalje provoditi popisivanje stanovništva Ugarski sabor je 1827. odredio da se popišu sva domaćinstava, porezni subjekti i njihove kategorije, sva stoka, obradiva zemljišta da bi se dobio novi model za izračunavanje prihoda. Popis je proveden sljedeće godine i po njemu je u Osijeku po vjeroispovijesti bilo 3.872 katolika, 905 pravoslavnih i 7 Židova (očito su popisivali muške glave obitelji te se u popisu ne navode žene i djeca; da su svi popisani zasigurno bi broj židovskog stanovništva bio veći. Stoga se može pretpostaviti da se popis od 7 Židova odnosio na 7 židovskih obitelji). Popisani su Jacob Fürst, Leopold Krauss, Josip Lang, David Szinger, Jacob Szinger/Singer i Samuel Szinger. Većina ih je živjela u Donjem gradu, a nekolicina u Gornjem gradu.^[188]

Do 30-tih godina 19. stoljeća glede položaja Židova u Kraljevini Ugarskoj i Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji nije bilo velikih pomaka, a onda se 1831. u Ugarskom saboru pojavila struja koja je zagovarala emancipaciju Židova i proširivanje prava. Ali do toga nije došlo. Na sljedećem zasjedanju 1832. zbililo se suprotno, jer je izrađen prijedlog zakona o položaju Židova u kojem su ponovno izdane stroge naredbe koje sprečavaju naseljavanje "stranih" Židova prvenstveno iz Galicije, a onima koji su tu već stanovali potvrđeno je pravo naseljenja. Čak su hrvatski zastupnici na tom Ugarskom saboru tražili da se potvrde prijašnji zakonski članci 19. / 1729. i 46. / 1741. prema kojima se naseljavanje Židova u Hrvatsku i Slavoniju zabranjivalo, ali je njihov prijedlog odbijen jer je te članke već ukinuo Patent o snošljivosti Josipa II.^[189]

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Popisi provedeni u razdoblju od 1830. do 1839. pokazuju stalni porast židovskoga stanovništva u svim hrvatskim i slavonskim županijama, pa tako i u Osijeku. No, taj broj još uvijek nije toliko velik da bi se te zajednice mogle usporediti sa zajednicama u mađarskom dijelu Habsburške Monarhije, ali je bila očita tendencija stalnog porasta.^[190]

Tako je u Osijeku 1830./31. stalno tolerirano 8 obitelji sa 43 člana. To su: Bernhard Lakenbacher (3), Jacob Lakenbacher (4), David Singer (5), Joseph Singer (1), Samuel Singer (2), Jacob Singer (9), Jacob Kerpner/Kempner/Kempfner/Kremiser?^[191] (4) i Bernhard Obersohn (15). Svi su bili *quaestori*, odnosno mali trgovci (pokućarci) jedino je B. Obersohn bio *arendator*, odnosno zakupnik. Najveću taksu tolerancije su plaćale obitelji Lakenbacher od 1.000 forinti. Ukupan broj članova u obiteljima je nešto veći, jer se tu ubrajaju u obitelj i pomoćni radnici, služinčad i najamnici^[192] što potvrđuje i popis Gradskog poglavarstva iz 1830. u kojem je navedeno da je u gradu na Dravi nastanjeno 9 Židova.^[193] Prethodni popis Ugarskog namjesničkog vijeća navodi puno veći broj od 43 člana. Nije poznato je li se brojka 9 odnosi na broj obitelji ili pojedinaca ili se odnosi na Jacoba Singera koji sveukupno ima 9 članova unutar obitelji, jer je moguće da su popisali samo jednu obitelj koja je imala toleranciju. Prema autorici ove knjige, ipak je riječ o obiteljima (kao obitelj popisivali bi mušku glavu).

Istodobno se broj židovskih obitelji udvostručio na području Virovitičke županije što potvrđuje i županijski popis iz 1830./31 koji prvi put ubraja i tolerirane obitelji i one koje nisu, što upućuje na to da je na tlu županije bilo znatno više Židova nego li je u popisima za

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Ugarsko namjesničko vijeće izvještavano. Prema tom popisu 30-tih godina 19. stoljeća županiju je nastanjivalo 59 obitelji s 278 članova. Kod samo nekih obitelji se navodi gdje su naseljene, a kod većine ne. Nisu izdvojeni ni podaci za obitelji koje su naseljavale Osijek i okolicu. Jedino je navedeno da Bernard Oberson stanuje u Retfali. Devetnaest obitelji u županiji nisu imale toleranciju a sve ostale, njih 40, jesu.^[194]

Uz stalno naseljene židovske obitelji, odnosno one koje su imale potvrdu tolerancije, bilo je i veći broj židovskih trgovaca i obitelji bez te potvrde. To potvrđuje dopis blagajnika Virovitičke županije koji 1831. piše kraljevskom namjesniku optužbu protiv samovolje osječkog poglavarstva zbog čega osječki trgovci trpe pohlepu Židova i kojekakvih tuđinaca koji se u Osijek slijevaju u velikom broju. Namjesnik odgovara blagajniku da on ne može ništa poduzeti protiv njegove optužbe, već da se građani moraju sami obratiti s tim predmetom na predstojeće saborsko zasjedanje. No, namjesnik je ipak popustio Županiji i poslao dopis Gradskom poglavarstvu u kojem ga je izvjestio o žalbi osječkih trgovaca. Ista žalba protiv mjesnih Židova upućena je i na Sabor. Kao i u ostalim gradovima i osječki trgovci pozivali su se na članak 19./1729. koji brani doseljavanje Židova, ali i na zakon iz 1790. koji određuje broj toleriranih obitelji u gradu. Na kraju se nije ništa riješilo, jer Sabor nije ograničio broj privilegiranih židovskih obitelji, s obzirom da su ih štitali raniji zakoni, što je i kasnije vidljivo iz povećanja židovskih obitelji u Virovitičkoj županiji.^[195]

Godinu poslije u dopisu iz 1832. navode se židovske obitelji koje su u Virovitičkoj županiji tolerirane do 1790. što predstavlja vrlo

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

zanimljiv podatak za proučavanje ne samo povijesti Židova u Osijeku, nego i u široj i užoj okolici. U *Virovitičkom kotaru* to su bili: Jacobus Neuwirth, Josephus Polyak, Andreas Beck, Salamon Menczer, Ignatz Spitzer, Abraham Mautner, Salamon Grünbaum. U *Osječkom kotaru*: Michael Szinger, Salamun Pfeiffer. U *voćinskom kotaru* Josephus Szinger, Salamon Mautner i u *Našičkom kotaru*: Adamus Valter, Salamon Kürschner i Marcus Fröhlich. Nakon 1790. broj toleriranih obitelji u Virovitičkoj županiji se povećao pa su bili tolerirani u *Virovitičkom kotaru* još: Josephus Roban, Salamun Lakenbacher, Josephus Steiner, Salamon Kraiczler, Elias Lakenbacher, David Pichler, Salamon Frankfurter, Herschl Fuchs, Josephus Löbl, Josephus Weisz, Salamon Robenstein (vjerojatno Rubenstein, op.a.), Marcus Vizner, Abraham V/Wolheimer, Jacobus Bresslauer, V/Wolf Maszauer, Philip König, Michael Massauer, Isak Mautner, David Herschl, Lebl Menczer, Salamon Breszlauer, Jacob Veist, Abraham Menczer i Adam Müller. U *Osječkom kotaru*: Sara Kranczer (Krauss) i Hirschl Szinger. U *Našičkom kotaru*: Jacobus Bauer, Jacobus Szinger, Jacobus Mandl, Adamus Kranczer, Mandl Braun, Simon Ginczer, Hersing Tanzik, Israel Polyak i Elkan Krauszkopf.^[196]

Iz 1833./1834. datira detaljan popis židovskih obitelji koje su živjele u Osijeku. Popis daje malo drugačiju sliku navodeći u gradu 8 obitelji s 31 osobom koji su plaćali toleranciju od 980 forinti. Kod njih je bilo zaposleno još 5 pokućaraca (*quaestor*). Na popisu su obitelji: Bernard i Jacobus Lakenbacher (6), David Singer (6), Joseph Singer (4), Rosalia udovica Singer (3), Leopold i Abraham Krausz (6), Leopold Blau (1), Marcus Fellner (2) i Samuel Singer (3).^[197] Uz taj popis sačuvan je još jedan iz 1834. koji uz navedene obitelji popisuje i

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

obitelj Berharda Obersohna i Moyses-a Singera.^[198] Prema kanonskim vizitacijama iz 1833. Židovi su stanovali na području župe Gornji grad (ne navodi se njihov broj) i imali su sluge i sluškinje katolike.^[199]

Službeni popis proveden između 1830. i 1835. naveo je da u Banskoj Hrvatskoj i Slavoniji živi 1.610 Židova. Od 321 Židova u Virovitičkoj županiji 66 ih je u Osijeku i okolici.^[200] Broj Židova se u potonjim godinama povećavao, pa ih i u Osijeku, koji je 1839. godine imao 11.430 stanovnika, bilo 55 muškaraca. Njih 16 je živjelo u Donjem gradu, a 39 u Gornjem. Ni tada u Tvrđi i Novom gradu nije bilo nastanjenih Židova. Budući da nema podataka o broju žena, kao ni o broju Židova u okolnim mjestima, ne može se utvrditi koliko je ukupno povećanje prisutnog židovskog stanovništva. No, poznato je da se broj Židova u Gornjem gradu povećao sa 9 iz 1814. na 39 muškaraca 1839. godine.^[201]

Prema mađarskom demografu Elek Fényesu po popisu 1839./1840. u Osijeku živi 66 Židova (muških).^[202] Vjerojatno to nije najtočnije, jer je 66 Židova bilo 1835., dok županijski popis iz gore navedenih godina popisuje čak nešto manji broj (55), ali ne navodi i brojke za prebivajuće Židove iz okolice Osijeka.

Židovima u Ugarskoj se 40-tih godina 19. stoljeća ponovno mijenja položaj. Na poticaj nekolicine ugarskih političara koji su zahtijevali emancipaciju Židova, Ugarski sabor je na zasjedanju 1839./1840. izglasao poseban zakonski članak 29. / 1840., poznat pod imenom *De Israelitis* koji je u cijelosti važio i za Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju (tj. pridružene krajeve). *De Israelitis* je uz ostale olakšice, kao što je dozvola gradnje tvornica, bavljenje trgovinom i obrtom, držanje

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

židovskih pomoćnika i naučnika, pohađanje slobodnih znanosti i umjetnosti, kupovina nekretnina i zemlje u onim gradovima u kojima je to bilo dozvoljeno i ranije, Židovima pružio pravo slobodnoga naseljavanja u Hrvatskoj i Slavoniji, i to u slobodne kraljevske gradove. Doduše, ovom zakonu su se opirali hrvatski zastupnici, koji su na Banskoj konferenciji 4. travnja 1840. zaključili da se zakon ne može protegnuti na Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju pozivajući se na prijašnje zakone.^[203] Hrvatski zastupnici su zaključili, da ako Ugarski sabor želi protegnuti zakon i na Hrvatsku, onda će namjesnik banske časti biskup Juraj Haulik moliti kralja da se taj zakon ne potvrdi za Trojednu Kraljevinu.^[204] Na kraju je Hrvatski sabor ipak potvrdio odluku Ugarskoga sabora.^[205] Proširivanjem prava i primjenom zakonskoga članka 29./1840. došlo je u Ugarskoj i njezinim pridruženim zemljama do ubrzanog useljavanja Židova što je vidljivo iz porasta njihova ukupnoga broja. Ujedno je Ugarski sabor na tom istom zasjedanju pokušao ukinuti tolerancijsku taksu, ali nije našao na odobrenje kod vladara.^[206] Prema mađarskom demografu Eleku Fényesu (neki znanstvenici smatraju da njegove navode treba uzeti s rezervom jer su mu brojčani podaci skoro uvijek veći ili manji nego li u vojnim i županijskim popisima), cijela Kraljevina Mađarska je 1839./1840. imala 244.035 Židova odnosno po drugim navodima 241.632.^[207] Po Fényesu je u Banskoj Hrvatskoj 1840. stalno naseljeno 2.100 Židova, i to u Križevačkoj županiji 145, Primorskoj 105, Požeškoj 223, Srijemskoj 80, Varaždinskoj županiji 474, Virovitičkoj 472 i Zagrebačkoj županiji 313 stalno naseljeni Židov. U Hrvatskoj vojnoj krajini nije bio stalno nastanjen nijedan Židov, a u Slavonskoj vojnoj krajini ih je 290.^[208]

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Zakon iz 1840. omogućio je lakše useljavanje Židova u Slavoniju, pa ih je znatno više i u samom gradu Osijeku. Prema zapisima Gradskog poglavarstva te ih je godine u gradu na Dravi 75 pojedinaca, od čega ih je 59 živjelo u Gornjem gradu i 16 u Donjem gradu.^[209]

Sljedeće godine je u Virovitičkoj županiji stalno naseljeno 90 židovskih obitelji s ukupno 340 članova. Taj se broj ne podudara sa Fényesevim procjenama, već da je službeni broj popisanih nešto manji. Po popisu u Osječkom kotaru, vrlo vjerojatno u Osijeku, nastanjeni su Bernhard Lackenbacher, Leopold/Lavoslav Epstein (Epstein), Jacobus Shaklicz / Schachlick, Leopold Blau, Henricus Hoffman, Michael Klein, David Singer, Samuel Singer, Samuel Singer, Samuel Obersohn, Vilim Engelman, Joseph Steiner, Albert Kremsir, Joseph Singer, Leopold Kreuzz/Krauss, Abraham Kreuzz/Krauss, Abraham Spiller, Leopold Frölich. U obližnjim mjestima su nastanjeni Bernhard Obersohn, Marcus Spiller, Joseph Schwarz, David Schwarz i Salamon Sattler (u Retfali), te u Kravicama Israel Kremsir / Kremsier, u Hrastinu Jacob Rosenbeck, u Tenji na posjedu Moritza Weissbergera: Moyses Spiller, Leopold Lang, Herman Lang; u Čepinu Moricz Singer, u Dopsinu Moricz Krausz, u Laslovu Leopold Singer, u Aljmašu Joseph Kuh (Kohn ?), u Erdutu Joseph Böhm, Moyses Menzer, Alexandar i Samuel Neuwirth, Jacobus Neuwirth, Simeon Polyak, Leopold Bek (Beck), Jacobus Grübaum, Fridrich König, Bernard Rotter, Jacob Beck, udovica Barbara Pichler, Leopold Bresslauer, udovica Rosalia Maisler, Josephus Reich, Michael Polyak, Moyses Unger, Joseph Polyak, udovica Anna Polyak, udovica Johanna König, udovica Rosalia Grünbaum, Jacob Massauer, Israel Holczer, Marcus Bauer,

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Jacob Schlesinger.^[210] Prema spisima Gradskog poglavarstva 1841. godine u Osijeku je od 11.516 stanovnika 55 Židova, i to 19 od 1 do 17 godina, 14 oženjenih od 17 do 40 godina, 17 neoženjenih i udovica te 5 osoba iznad 40 godina.^[211]

Godine 1843. je u Virovitičkoj županiji već 99 židovskih obitelji s 391 članom. Popis ne navodi obitelji prema mjestima stanovanja nego samo njihova obiteljska imena. Međutim iz potonjih popisa može se pretpostaviti da su na području Osječkog kotara bile ove obitelji: Michael Spiller, Hermanus Lang, Jacobus Böhm, Moricz Krausz, Leopoldus Singer, Leopold Lang, Moricz Singer, Henricus Bauer, Marcus Spiller, Jacobus Kraus, Salamon Sattler, Davidus Schvarcz, udovica Theresia Obersohn, Marcus Lövy/Löwy, Jacobus Rosenbach, Wilhelm Ostria, Leopoldus Szinger, Israel Kremsier i Josephus Kohn.^[212] Sljedeći popis iz 1844. godine navodi već 111 obitelji s 470 osoba. Od tih obitelji u Osječkom kotaru je 20 s 90 članova. To su: Heinrich Bauer, Leopold Lang, Moyses, Herman Lang, Leopold Singer, Moritz Singer, Leopold Lang, Moritz Krausz, Marcus Levi, Jacobus Rosenbach, Wilhelm Ostra (Austria), Joseph Khon, Jacobus Böhm, Albert Obersohn, Marcus Spiller, David Schvarcz, Salamon Szatler, Jacobus Krausz, Joseph/Josip Obersohn i Israel Kremsier.^[213]

Četiri godine poslije (1845.) u Virovitičkoj županiji se smanjio broj obitelji na 107, ali se povećao ukupan broj na 474. U Osječkom kotaru su te godine popisane 22 obitelji (glave obitelji su: Moritz Singer, Leopold Lang, Marcus Kraus/Krauss, Jacob Rozenbach/Rosenbach, Marcus Lövy/Löwy, Vilhelm Ostra, Simeon Krauss, Simeon Kuhn, Lepold Lang, Moyses Spiller, Hermann Lang,

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Leopold Singer, Alberth Obersohn, Marcus Spiller, David Scvarzy/Schwarz, Salamon Szatler, Jacob Krauss, Joseph/Josip Obersohn, Izrael Kremsier, Jacob Böhm i Joseph Kohn), koje su imale 98 članova. U Valpovu je jedna obitelj sa 6 članova, u Đakovačkom kotaru 17 obitelji sa 107 članova, u Našičkom kotaru 41 obitelj sa 180 članova, a u Virovitičkom kotaru 26 obitelji s 83 člana.^[214]

U međuvremenu se od 1843. do 1844. pitanje emancipacije ponovno, ali bezuspješno, našlo na dnevnom redu tijekom zasjedanja Ugarskog sabora. Hrvatski zastupnici su 23. rujna 1845. poslali kralju Franji ispravu u kojoj smatraju da su Židovima prema zakonskom članku 29. / 1840. podijeljena dostatna prava u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji i opiru se bilo kakvom daljnjem proširivanju prava (protive se mogućnosti da Židovi kupe zemljište, jer to ne smiju ni evangelici; protive se §. 5. zakona u kojem je određeno pod kojim uvjetima stječu inozemni (*exterorum*) Židovi pravo naseljavanja, a to je poznavanje mađarskoga jezika, jer bi to imalo štetne posljedice na različit (naime od mađarskog, op.a.) narod ovoga kraljevstva (*quum per id principium, respectu propriae ac distinctae horum Regnorum nationalitatis praejudiciosissimas consequentias involvens praestabiliretur...*), pa mole da se taj članak ispusti ili da se taj članak odnosi samo na granice Mađarskog Kraljevstva.^[215] Peštanska je židovska skupština tada u ime cijeloga ugarskog židovstva podnijela zamolbu kralju da ukine komorsku taksu odnosno toleranciju.^[216] O tolerancijskoj taksi se raspravljalo u Kraljevini Ugarskoj. Hrvatsko-ugarski kralj Franjo je na kraju pristao ukinuti toleranciju pod uvjetom da sve ugarske židovske općine uplate nastale zaostatke od 2.500.000 forinti. Tada je sazvan kongres izaslanika židovskih općina koji je održan u Pešti 1. ožujka 1846. na

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

kojem se dogovaralo o visini otkupnine. U konačnici je dogovoreno da će se mađarski Židovi otkupiti od tolerancijske takse isplatom od 1.200.000 forinti (u roku od pet godina) te da će taksu uplaćivati u državnu blagajnu 9 godina. Međutim, nedugo nakon završetka kongresa vladar je 24. lipnja te godine u potpunosti ukinuo tolerancijsku taksu za cijelo područje Ugarske.^[217] U otkup su uključene i židovske zajednice hrvatskih i slavonskih županija, koje su sudjelovale proporcionalno svojem udjelu u stanovništvu. Tako je Zagrebačka židovska zajednica platila 8.105,10 forinti, Križevačka 2.713,20 forinti, Požeška 1.085,20 forinti, Srijemska 719,35 forinti, Varaždinska 24.301,45 forinti i Virovitička s Osijekom 5.205,45 forinti.^[218] Nakon ukidanja tolerancijske takse (1846.) u Ugarskom saboru raspravljalo se ponovno i o emancipaciji Židova na što su židovske općine u Ugarskoj i pridruženim kraljevinama izdale adresu 23. rujna 1847. i odaslale ju na sve oblasti, županije i slobodne kraljevske gradove. U adresi nastoje dokazati potrebu da se Židovi s ostalim stanovnicima izjednače ili barem da se odrede pravila u pogledu njihovog građanskog položaja.^[219] Adresu su potpisali najugledniji rabini i predsjednici židovskih općina Ugarske (njih 22) te trojica iz Kraljevine Hrvatske i Slavonije. Varaždinsku židovsku zajednicu predstavljao je trgovac Filip Leitner, virovitičku, Leopold/Lipot Epstein iz Osijeka i zagrebačku Salomon Epstein.^[220]

U Virovitičkoj županiji, kao i u Osijeku, ponovno su Židovi popisani krajem 1846., u godini otkupa. Po tom, ne baš preciznom, popisu na širem području Osijeka, vjerojatno Gornjem gradu živjele su 33 obitelji sa 175 članova. Nositelji domaćinstva (obitelji) bili su Jacobus/Jakob i Rosalia Schaklicz/Schachlick, Hanna supruga Rosenstocka, Abraham Schillinger, Emanuel Frank, Marcus i Cylli

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Pfeiffer / Pffeifer, Martin Schwarz, Simon Maisler, David Szinger, Albert Spiller, Adolf Hern/Kern, Ignatz Deutsch, Joseph Schlesinger, Michael Klein, Rosalia Szinger, Albert Kremsier, Samuel Kohn, Joseph Szinger, Alexander Szinger, Volf Schwarz, Joseph Steiner, Leopold Priesch, Samuel Szinger, Samuel Schillinger, Emanuel Szinger, Israel Fellner, Samuel Obersohn, Michael Klein, Heinrich Bauer, Herman Blau, Herschl Bernstein, Jacobus Schwarcz, Leopold Epstein, liječnik dr. Maurituius/Mavro Reiner. U Donjem gradu popisano je 6 obitelji s 36 članova. Na popisu su Samuel Kohn, Abrahamus Kraus, Leopoldus Kraus, Marcus Fellner, kirurg Maximus Schvarcz, Vilhelmus Engelmann.^[221]

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

„Im Jahre Eintausendachthundertvierzignen den 30. December wurde in der Oberstadt Essek. Aloys Katzthaler'schem Hause „zum Wilden Mann“ unter den Vorsitz Sr. Hochgeborenen des Herrn Stadthauptmannes Josef von Neumayer den löbl. Gespannschaften Syrmiens, Veröcze und Požega Gerichtstafelbeisitzer, als Commisseur, im Beisein der Herren Markus Spieler Vorstandes, Jac. Schachtitz Dr. Reiner, W. Engelmann und Sam. Obersohn eine Generalversammlung abgehalten, bei welcher Gelegenheit der Herr Vorstand M. Spiller, die noch vor zwei Jahren verfassten und genehmigten Statuten neuerdings in Erwägung brachte, und Kraft solcher von den betreffenden Mitgliedern der Gemeinde die Protocollirungstaxe von 1 fl. C. M. zu bezahlen verlangte, was auch ohne Anstand u. zw. von folgenden Individuen geschah als :

Herrn Leopold Epstein, Markus Spiller, Jacob Schachtitz, Josef Hiller, M. Reiner, Samuel Obersohn, Wilhelm Engelmann, Moses Klein, Albert Obersohn, Samuel Singer, Jacob Schwarz, Adolf Stern, Josef Schlesinger, Michael Klein, Karl Kohn, Josef Frisch, Ignatz Deutsch, Emanuel Frank, Emanuel Kohn, Ferdinand Löwinger Israel Fellner, Alb. Kremsier, Josef Obersohn, Marc. Fellner, Leopold Lang, Josef Neuwirth Jakob Schillinger, Samuel Landsinger Martin Schwarz, Alb. Spiller, Moritz Hein, Moritz Bernstein Samuel Schwarz, Jacob Kern, Max Kempner, Leopold Weiss, Antal Sattler, Nach richtig erlegter Protocollirungstaxe, haben laut Statuten der grösste Theil der Gemeinde theils ganz, theils der grössere Theil ihren Rückstand bezahlt.

Nach geschehenem Ausgleiche hat Herr Vorstand seine Rechnung abgelegt, welche geprüft und gut befunden worden ist, sodann wurden die Statuten neuerdings verlesen und publicirt, sodann gehörig unterfertigt, worauf der Herr Vorstand Markus Spiller aus Ursache weil er bereits durch zwei Jahre und in den unruhigsten Zeiten der Gemeinde vorgestanden habe und die Ausschussglieder ihre Aemter niederlegten, mit den Begehren, es möchten andere Individuen durch Stimmenmehrheit erwählt werden.

Worauf der Herr Commissär erwiederte, dass, bevor er von dem ihm laut Statuten gebührenden Rechte der Candidatur Gebrauch mache, die anwesenden Gemeinde-Glieder, die natürlich ihre Individuen und ihre Fähigkeiten besser kennen, ihm zum Behufe der vorzunehmenden Candidation einige Glieder vorschlagen sollten, die sich auch in Folge dieser Aufforderung in ein Comité verwandelten und nach geschener Berathung dem Herrn vorsitzenden Commissär einige Mitglieder vorschlugen, worauf belobter Herr Commissär folgende drei Glieder zum Vorstände candidirte :

Herr Markus Spiller — Leopold Epstein — Josef Hiller
mittelst geheimer Kugelvotisation hat Herr Markus Spiller 19, Herr Leopold Epstein 5 und Herr Josef Hiller 3 weisse Kugeln bekommen, folglich ist Herr Markus Spiller abermals mit Stimmenmehrheit zum Vorstand erwählt, und durch Herrn Präses und Commissär in seiner Beamtung bestätigt worden, welcher aber zur ausdrücklichen Bedingung seiner fermeren Amtirung die pünktliche Befolgung seiner Anordnung — mit dem Bemerken gemacht hat, dass im Falle der Nichtachtung seiner ihm zustehenden Anordnung ihm von Seite des Herrn

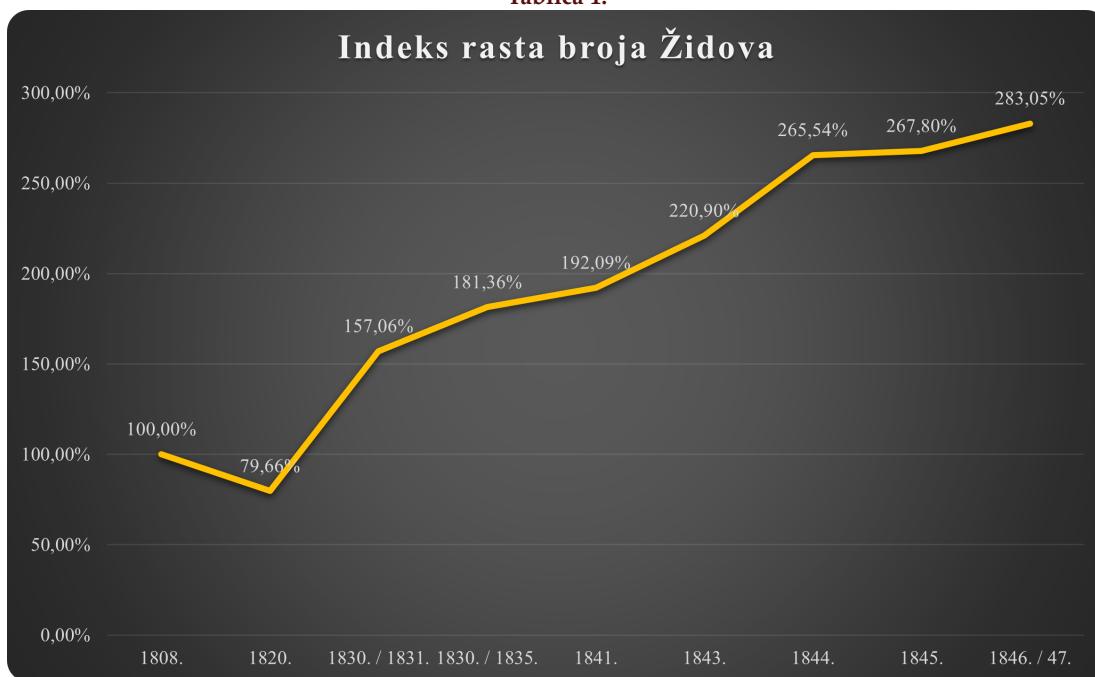
Osnivači židovske općine u Gornjem Osijeku

Slijedeće godine su u cijeloj Virovitičkoj županiji popisane 102 obitelji s 501 osobom. Iako se iz godine u godinu broj obitelji smanjivao ukupan broj židovskog stanovništva se povećavao, jer se povećavao broj članova u obiteljima. U Virovitičkom kotaru

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

popisano je 20 obitelji sa 67 članova, u Našičkom kotaru 42 obitelji s 203 člana, u Đakovačkom kotaru 20 obitelji s 115 članova, u Osječkom kotaru 19 obitelji (Emericus Frank, Albertus Rhobicsek, Lepoldus Lang, Hermanus Lang, Lepoldus Singer, Moricz Singer, Moyses Spiller, Vilhelmus Osztra, Simeon Krausz, Alberth Obersohn, Marcus Spiller, Joseph Obersohn, Salamon Sottler, David Schwarcz, Jacobus Kraus, Jacobus Kuhn, Israel Kremsier, Jacobus Böhm, Joseph Kohn) sa 107 članova, a u mjestu Valpovu jedna obitelj sa 9 članova.^[222] Prema ovom i prethodnom popisu u Osijeku i Osječkom kotaru živjele su 52 obitelji sa 282 člana.

Tablica 1.

Popis Židova u Virovitičkoj županiji prema različitim popisima (službeni popis te popis tolerancije) od 1808. do 1847. ^[223]

Iako popisi tolerancijske takse za Virovitičku županiju i kotareve nisu posve precizni, jer ne popisuju sve obitelji, odnosno popisuju samo one obitelji koje su imale dozvolu naseljavanja odnosno plaćale

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

tolerancijsku taksu, vrlo su vrijedni jer pružaju prvi uvid koje su obitelji naseljavale Osijek i njegovu okolicu, Osječki kotar i Virovitičku županiju. Vrlo često su kod tih obitelji bili zaposleni i Židovi čija se prezimena i imena ne navode, ali ih se ubraja u ukupni broj članova obitelji. Godine njihova dolaska postoje u njihovim onodobnim sjećanjima, a ponekad i u matičnim knjigama. Vidljivo je da ne postoji ni jedinstveni obrazac pisanja njihovih prezimena, pa se pojedina židovska prezimena mogu naći u nekoliko oblika (Singer, Szinger ili Polyak, Poliak, Polijak) što je ovisilo o pisaru ili porezniku koji su u popis unosili židovske obitelji. Pri tome ostaje nepoznato koji su razlozi da se u jednom popisu jedna obitelj navodi, a u drugom ne. Jesu li popisivane samo glave obitelji? Na ta pitanja će možda dati odgovor daljnja istraživanja i usporedbe s ostalim popisima iz mađarskih županija ili će zbog nedostatka podataka i izvornog gradiva zauvijek ostati bez odgovora.

Još uvijek je vrlo teško utvrditi koje su se prve židovske obitelji doselile u Osijek. Iako su Židovska općina Osijek i nadržabat vodili matične knjige rođenih, vjenčanih i umrlih od 1852. godine te u njima postoje podaci za rođene od 1780. godine^[224] podatke o rođenim treba uzeti s oprezom i rezervom, jer su upisivani naknadno. Matične knjige nisu sačuvane nego je prijepis izvornika sačuvan na filmovima pohranjenim u Hrvatskom Državnom arhivu u Zagrebu.^[225] Prijepis je zbog toga što su upisni listovi na hrvatskom jeziku. Da su matične knjige originalne, odnosno da su se podaci unosili onako kako su se rađala djeca, umirali pojedinci ili sklapali brakovi, matične knjige prvo bi bile na hebrejskom, pa njemačkom i tek od 70-tih godina 19. stoljeća na hrvatskom jeziku. Isto tako rabin koji je prepisivao podatke iz izvornika u novu matičnu knjigu često

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

je griješio, pa mu se znalo događati da zaboravi upisati dijete u godini kojoj se rodilo, pa bi nadodavao podatke na kraju stranice. Tako, npr. iza 1822. slijedi podatak za 1820. godinu, pa ponovno za 1822. Podaci o vjenčanima i umrlima pojavljuju se tek iza 1852. godine kada se službeno i počinju voditi matične knjige što potvrđuje da su podaci u tu knjigu uneseni naknadno. Imena roditelja (oca i majke) pa i djeteta su kroatizirani (umjesto Wolf, unosi se kroatizirani oblik imena Vuk). Odluka o kroatizaciji imena donesena je naredbom 31. srpnja 1878. br. 3708 po kojoj su se u matične knjige morala upisivati osobna imena u onom obliku u kojem u hrvatskom jeziku glase, izuzev imena kojih nema u hrvatskom jeziku.^[226] Tako se u navedenom prijepisu matičnih knjiga učestalo pojavljuju hrvatska imena (Josip, Lavoslav, Anka, Ruža, Terezija, Julka, Katica i sl.), a poneka se čak i prevode pa Regina dobiva oblik Kraljica, a Hana oblik Hani, i to za obitelji koje su se "navodno" doselile u prvoj polovici 19. stoljeća. Ako se usporede istodobni tolerancijski popisi uočava se da se u njima još uvijek pojavljuju imena njemačkog, mađarskog ili hebrejskog oblika (Jacob, Heinrich, Anna, Salamon i sl.). Iz toga razloga se ne može sasvim pouzdati u podatke iz tih matičnih knjiga, jer nisu vjerodostojni. Međutim, oni ipak pružaju neke bitne činjenice i podatke. Može se pretpostaviti da su ti podaci upisivani naknadno 80-tih ili 90-tih godina 19. stoljeća i navode obitelji koje tada žive u Osijeku, a ne obitelji koje su se doselile u prvoj polovici 19. stoljeća, jer se u rubrici stan roditelja navode podaci o prebivalištu obitelji iz cijele Habsburške Monarhije, dok se prebivalište Osijek navodi samo kod nekolicine židovskih obitelji (Singer, Lang, Schwarz, Krauss, Hirsch, Zwiebach/Zwieback, Steiner...). Upravo ta prva činjenica je vrlo

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

važna, jer pokazuje iz kojih su se sve dijelova Monarhije Židovi doseljavali u Osijek. Kao mjesta navode se vrlo često Bonyhád, Hidas, Novi Sad, Veliki Siget, Komárom, Monoštor, Szántó, Kiskörös, Eisenstadt, Pečuh, Baja, Laskafeld (Čeminac), Darda, Palota, Palanka...^[227] Rabini su ponekad navodili uz neka imena kao mjesto rođenja Osijek, dok bi u matičnim knjigama umrlih ili vjenčanih bilo navedeno neko drugo mjesto rođenja. To postavlja pitanje: Zašto su to radili? Vjerojatno zato što je većina pripadnika židovskih obitelji iz prve polovice 19. stoljeća rođena izvan Osijeka, a rabini su kako bi im olakšali dobivanje službenih dokumenata (izvodi rođenja, potvrde za školovanje, potvrde za vjenčanje), navodili Osijek kao mjesto rođenja, jer bi inače po dokumente morali ići u mjesta rođenja sve do Galicije. Samo dobivanje dokumenata bi se time odužilo, a putovanja, zbog loših ili nikakvih prometnica, tada nisu bila jednostavna.

U Osijeku su, prema matičnim knjigama rođenih, do 1852. stanovale obitelji na čimjem čelu su bili Michael Singer (već 1784.), Izak Krauss (od 1790.), Mijo Singer (od 1803.), Martin Schwarz (od 1818.), Lavoslav Krauss (od 1822.), Dragutin Hirsch (oko 1822.), David Singer (od 1824.), Selig Zwiebach (1825.), Josip Steiner (1825.), Jakov Singer (1826.), Marko Schwarz (1828.), Josip Singer (1832.), Vojko Kremsier (1835.), Vuk/Wolf Schwarz (1835.), Lavoslav Epstein (1835.), Abraham Krauss (1837.), Mišo/Michael Klein (1838.), Josip Frisch (1839.), Samuilo Singer (1839.), Albert Spiller (1840.), Lavoslav Lang (1840.), Emanuel Frank (1840.), Makso Schwarz (1841.), Emanuel Singer (1842.), Vilim Engelman (1842.), David Singer (1843.), Vatroslav Deutsch (1843.), Samuilo Kohn (1843.), Jakov Krauss (1844.), Lavoslav Frisch (1845.), Lavoslav Fröhlich (1846.),

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

Jakov Schillinger (1846.), Izrael Bernstein (1846.), Jakov Schwarz (1846.), Vojko Robitček/Robiček (1846.), dr. Mavro Reiner (1846.), Dragutin Kohn (1846.), Josip Krauss (1846.), Josip Singer (1846.), Adolfo Stern (1847.), Samuilo Hirsch (1847.), Josip Slesinger (1847.), Leopold Frisch (1847.), Mavro Schillinger (1848.), Jakov Sonnenschein (1848.), Samuilo Schwarz (1848.), Julijo Weiss (1849.), Mojze /Mojse Fein (1849.), Lavoslav Fischer (1850.), Ignjat Deutsch (1850.), Simun Fellner (1851.), Filip Wegner (1851.), Leopold Perles (1851.), Makso Kempner, Samuilo Landsinger (1852.), Žiga Obersohn (1852.) i Izrael Kremsir (od 1852.).

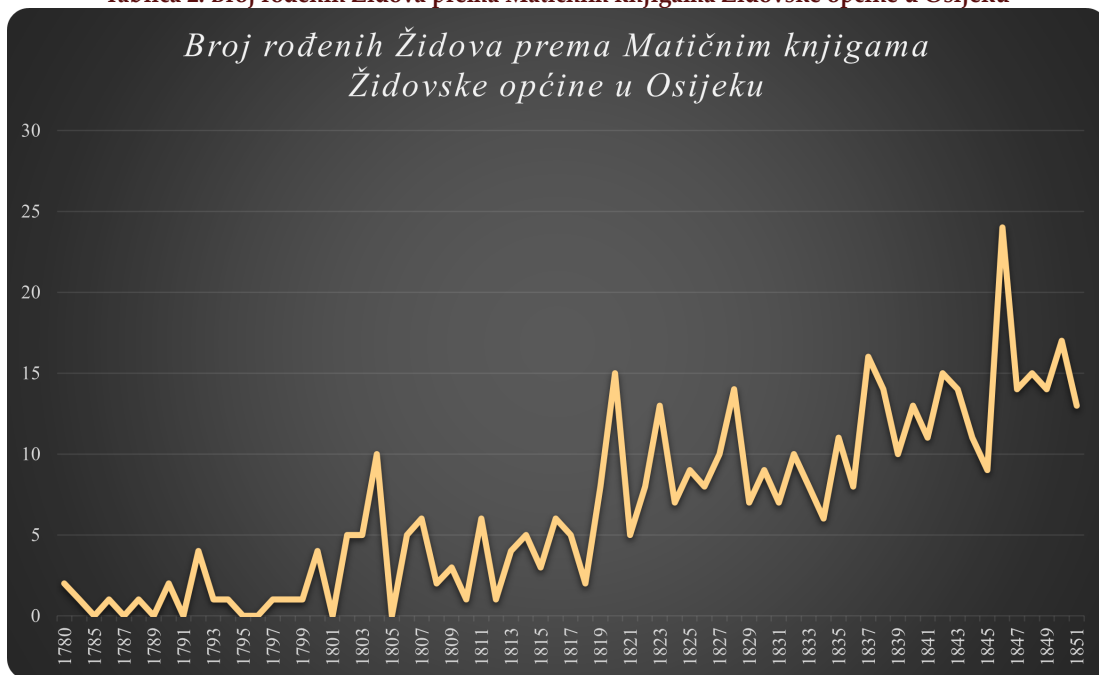
U južnomađarskom mjestu Dardi, smještenom 8 km sjeverno od Osijeka stanovali su s obiteljima Ahron Spiller (od 1794.), Abraham i Jakov Lang (od 1803.), Mavro Smolovicz (od 1807.), Efraim Hirt (od 1809.), Majer Spiller (1813.), Armin Boskowitz (1819.), Lavoslav Strauss (1820.), Josip Hiller (1823.), Elkan Reichsmann (1824.), Marko Fellner (1826.), Adam Spitzer (od 1826.), Marko Spiller (rođ. u Dardi 1794.), Natan Löbl (oko 1825., a oko 1840. preselio u Osijek), Lavoslav Mass (od 1831., preselio u Osijek), Salamon Pollak (oko 1832.), Jakov Schachlick (od 1833., a oko 1840. preselio u Osijek), Natan Weiss (od 1835.), Skender Hirt (od 1838., a preselio oko 1845. u Osijek), Salamon Pollak (od 1838.), Jakov Kern (1838.), Vojko Spiller (1838., oko 1840. preselio u Osijek). U Retffali, mjestu i samostalnoj općini smještenoj u neposrednoj blizini Osijeka, bili su Bernard i Josip Obersohn (oko 1823.).^[228]

Ta analiza, uz navedene popise kao i popise tolerancijske takse, potvrđuje da je u gradu Osijeku od 1783. do 30-tih godina 19. stoljeća živjelo vrlo malo židovskih obitelji (jedna do dvije) i većina ih je

Život i djelovanje od 1809. do osnivanja Židovske općine u Osijeku

živjela u susjednoj Dardi u Mađarskoj, gdje su imali i općinu. Nešto veći priljev u Osijek dolazi od 30-tih godina 19. stoljeća, a nakon 1840. godine započelo je i pravo useljavanje, i to prvo iz obližnjih mjesta, a onda i različitih hrvatskih i mađarskih županija. Sve je to utjecalo na osnivanje Židovske bogoštovne općine u Osijeku 1845. ili 1847. godine.

Tablica 2. Broj rođenih Židova prema Matičnim knjigama Židovske općine u Osijeku

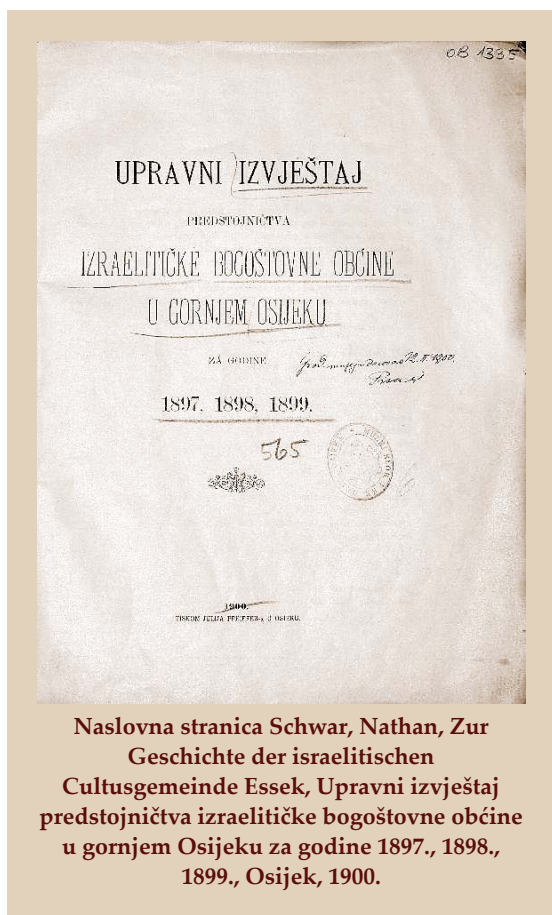

Popis Židova u Virovitičkoj županiji prema različitim popisima (službeni popis te popis tolerancije) od 1808. do 1847. ^[223]

Osnivanje gornjogradske Židovske bogoštovne općine

Židovska vjerska zajednica *kehila* nastaje spontano zbog organizacije vjerskoga života (bogoštovlja, osiguranja vjerskih pogreba, omogućavanja vjerskih škola i mesara za ritualno klanješahtera) i svakidašnjega života pružajući potpore siromašnim, udovicama i siročadi.^[229]

Naslovna stranica Schwar, Nathan, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek, Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne općine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899., Osijek, 1900.

Prvi zapisi o djelovanju Židova u Osijeku, i to u Gornjem gradu, potječu iz 40-tih godina 19. stoljeća u vrijeme kada se priprema i službeno osnivanje vjerske općine – *kehile*. Budući da su Židovi u gradu već od prve polovice 19. stoljeća zasigurno su imali neki oblik *kehile*, ali o tome nema puno podataka.

^[230] Prema općinskim dokumentima osječka Židovska bogoštovna općina osnovala je oko 1840. prvo "molitveno društvo".^[231] Prema nekim izvorima je općina utemeljena 1845., a prema drugima dvije godine potom. Prvi

predsjednik općine (glava) bio je Markus/Marko (Mendel) Spiller, a uz njega utemeljitelji su i Jakob Schachtitz/Schachlich (Shahlicz/Schachtitz), liječnik Mavro/Moritz Reiner, Vilim/Wilhelm

Osnivanje gornjogradske Židovske bogoštovne općine

Engelmann i Samuel Obersohn.^[232] Prvi statut općine sastavio je Mavro/Moritz Reiner, potonji zdravstveni savjetnik. Budući da je prvi službeni zapisnik s općinskog sastanka napisan 30. prosinca 1849., ta se godina smatra i godinom osnutka Židovske bogoštovne općine u Osijeku. Prilikom gradnje gornjogradske sinagoge 1869. u šuplinu temeljnoga kamena stavljen je dokument u kojem se članovi pozivaju na taj dan i godinu jer su od tada prestali biti "religiozna korporacija" i postali "bogoštovna općina".^[233]

Prvotno se sinagoga/bet keneset^[234] (u dokumentima se spominje kao molitveni prostor) do 1847. nalazila u Školskoj ulici, a poslije u kući u Nemeckoj/Njemačkoj ulici (danas Ulica Pavla Pejačevića).^[235] U početku je to bila je jedna iznajmljena soba (u Školskoj ulici), i

Osnivanje gornjogradske Židovske bogoštovne općine

to zato što u Habsburškoj Monarhiji do 1860. godine Židovi nisu smjeli biti vlasnici nekretnina, nego su ih mogli samo iznajmiti.^[236] U povijesnom osvrtu tajnika Osječke gornjogradske općine Nathana Schwarza navodi se da je u vrijeme predsjednika općine Leopolda Epsteina 1856., iznajmljena kuća u Njemačkoj ulici kupljena za općinske svrhe i za školu. Koliko je njegova tvrdnja istinita, teško je utvrditi budući da se zna da Židovi do 1860. godine nisu smjeli biti vlasnici nekretnina, osim onih koji su ih u vremenu od 1848. do 1853. kupili. Moguće je da se u Slavoniji taj rok produžio ili su osječki Židovi nekretninu neslužbeno kupili i prije, što znalo događati.^[237]

Židovska škola u Osijeku osnovana je 1852. godine. Prije toga su židovsku djecu podučavali privatni učitelji (spominju se u navedenim popisima) ili su djeca pohađala jednu od pučkih škola u Gornjem ili Donjem gradu.^[238]

U vrijeme osnutka Općine osječka židovska zajednica je imala 40 pripadnika, kako navodi kroničar povijesti osječke općine (vjerojatno obitelji) koje su plaćale porez.^[239] Prema mišljenju vukovarskoga rabina J. Diamanta općina je tako kasno osnovana, jer njezini prvi članovi nisu stanovali u gradu na Dravi nego u susjednoj Dardi, mjestu u mađarskoj županiji Baranji preko Drave. Oni su u Osijeku trgovali i imali samo unajmljene trgovine i tek su preseljenjem od 40-tih godina 19. stoljeća (zakon iz 29./1840.) mogli od lokalnih vlasti zatražiti dozvolu za osnivanje općine.^[240] (S time se slaže i autorica ove knjige.)

Gospodarsko značenje

Osječki Židovi su imali velikoga utjecaja na razvoj gospodarstva grada Osijeka, ali i Slavonije i Srijema, ali tek iza 1848./49. godine, kada je već spomenuti članak 29./1840. odredio da se smiju baviti svim obrtničkim i trgovačkim poslovima. Njihovo je naseljavanje u Slavoniju bilo sporo, ali kontinuirano i usprkos restriktivnim odredbama, vlasti se nisu protivile dolasku Židova iz praktičnih razloga. Zamjetno je, naime da su novi židovski doseljenici trgovinom i poduzetništvom poticali ekonomski razvoj i pokretali gospodarstvo. Uz trgovačku djelatnost i pokušavanje, početkom 19. stoljeća Židovi se pojavljuju i kao zakupnici feudalnih prava vlastelina, odnosno manjih kraljevskih prava poput korištenja vodenica, gostionica i mesnica te naplate maltarine, mostarine i sličnoga. Što se tiče Osijeka, osječka trgovačka udruženja – gremiji su već vrlo rano pokušali suzbiti trgovinu Židovima, pa su tako npr. 1821. zahtijevali da im se zabrani pokušarska trgovina smatrajući ih glavnim konkurentima.^[241] U prvoj polovici 19. stoljeća veliko je značenje Židova u pokretanju prvih manufaktura. Osobito su se diljem Slavonije bavili pepeljarenjem, a u Osijeku sa svilarstvom. Osječka manufaktura svile (filatorija) pokrenuta je kada je prva poticajna sredstva od 60.000 forinti kraljica Marija Terezija 1765. godine dala Solenghiu koji je proizveo prvih 165 funti svile.^[242] Njezin rad se pokazao profitabilan pa je proširivana proizvodnja. Iako su stabla dudova i u potpunosti desetljeću resila slavonske ceste i putove, Bečki dvor je odlučio privatizirati svoje poslove sa svilom davanjem svilarstva u zakup trgovcima. Pri tome je prednjačila bečka veletrgovačka kuća Isaka Hoffmanna, koja je u tom razdoblju

Gospodarsko značenje

najzaslužnija za proširivanje svilarstva u Slavoniji i Srijemu. Hoffmann je radio s brojnim sitnim trgovcima koji su bili nakupci, te razvijali poslove, a sve je prolazilo kroz bečku središnjicu. Ugarska komora je 26. siječnja 1827. predala u zakup osječku svilanu Mitterpacheru, a ubrzo su zakupci postali i bečki židovski veletrgovci Hoffmann i Lazar Goldschmidt, koji su u Beču imali i svoju svilanu. Oni su se obavezali da će otkupljivati sve ponuđene količine svilenih čahura u svim slavonskim županijama i slavonskoj Vojnoj krajini. Istodobno su se u Osijeku svilarstvom bavili Židov Reihwein i Julijo Bubanović, koji su od Mitterpachera 1835. preuzeli osječku Kraljevsku tvornicu svile sa 18 kotlova za odmatanje te istodobno nabavili i 28 novih kotlova. U osječkom filatoriju je 1845. radilo 80 radnika i 200 radnica, a u vrijeme sezone na sakupljanju i obradi sirovine oko 3.500 osoba. Godine 1845. nastupajući zastoj u uzgoju dudovog svilca utjecao je na trgovačku kuću Hoffmann koja je prodala glavni udjel u osječkoj manufakturi pa se ponovno javlja Mitterpacher. Doduše, Emanuel Hoffmann je 1854. svoje pogone u Osijeku prodao Scheyu koji ih je održavao, unatoč potpunom slabljenju svilarstva od 1855. kada je bolest dudova svilca uništila dudinjake, do 1866. kada osječka svilana prestaje raditi.^[243] Gotovo istodobno se Židovi uključuju i u pokretanje uljare u Osijeku. Tako su 1829. Iva i Josip Libkovitz iz Praga uz financiranje dvorskoga savjetnika, podžupana Virovitičke županije, sarvaškog vlastelina Ivana Salopeka na njegovom zemljištu na periferiji Volovske ulice (današnje Županijske) podigli uljaru te postavili temelje razvoja uljarstva u Slavoniji. Ubrzo je zbog novčanih problema Salopek uljaru prodao trgovačkoj tvrtci F. S. Thürner & sinovi uz obvezu da tvrtka isplati dug braći Libkovitz.^[244] Rad prve tvornice octa u

Gospodarsko značenje

osječkom Gornjem gradu pokrenuo je 1851. Lavoslav Kramer, od kojega je tvornicu otkupio Josip Ehrendirner (prije Aron Keller). I proizvodio godišnje 12 do 13 vagona octa, što se prodavalo u okolici i u samom gradu Osijeku. Zapošljavala je 5 radnika.^[245]

Trgovina je imala izuzetno veliko značenje u oblikovanju hrvatskog modernog građanstva, čiji su dio postajali i Židovi. Bila je ujedno i glavni način stjecanja znatnijeg kapitala izvan feudalnih posjeda i poljoprivrede u koju Židovi nisu bili uključeni. Stoga nije čudno što je upravo ta grana djelatnosti kod Židova bila najvažnija.^[246] To je vidljivo i u "Židovskom kalendaru iz 1848. godine" koji donosi podatke u četiri županije (Virovitička, Srijemska, Zagrebačka i Varaždinska) za 1846./47. u kojem su Židovi podijeljeni prema zanimanjima.^[247] Tako je u Virovitičkoj županiji u trgovini sudjelovalo njih 46, zanatlija je bilo 19, pomoćnika u trgovini 10, poljodjelaca 5, šegrta 5, krčmara i voditelja gostionice 5, kirurga 5 i liječnika 2.^[248] U kojim su mjestima djelovali kalendar ne navodi pa se može samo nagađati. No, za liječnike ipak odlomak koji slijedi ukazuje da su djelovali u Osijeku i Našicama. Naime, poznato je da je u Osijeku 1846. djelovao Maximus Schvarcz /Max Schwarz – kirurg (1809. – 1884.) i liječnik Mavro Reiner.^[249] "Popis zdravstvenog osoblja Virovitičke županije" iz 1847. navodi da u Našicama već 7 godina radi liječnik Leopoldus Lichenbaum.^[250]

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

Godine 1847. mađarski demograf Elek Fényes ponovno je iznio broj Židova u Kraljevini Ugarskoj i Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji na osnovi 14 županija, i to 10 mađarskih (Turóc, Csanád, Nögrad, Somogy, Szepes, Bereg, Borsod, Bihar, Tornontál, Krassó) i 4 hrvatske županije (Virovitička, Srijemska, Zagrebačka i Varaždinska; nedostaju podaci za Požešku županiju i Vojnu krajinu). Prema tim podacima, (koji se trebaju uzeti sa velikom rezervom jer se baziraju na procjenama i nisu navedene sve županije) je u 10 mađarskih županija živjelo 37.730 Židova, a u hrvatskim županijama – Virovitičkoj 185, Srijemskoj 310, Zagrebačkoj 740 i Varaždinskoj 355 – 1.590 Židova.^[251] Da je broj Židova u Hrvatskoj ipak znatno veći potvrđuje njegov popis iz 1840. kada je isti autor naveo da je u Hrvatskoj bilo 2.100 Židova i onaj iz 1851. prema kojem je tu oko 4.000 Židova.

Pitanje emancipacije Židova u Hrvatskoj na početku izbijanja revolucije nije imalo neko veće značenje u tadašnjim političkim događajima.^[252] Židovi koji su nastanjivali Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju imali su sličnu ekonomsku situaciju, s manjim razlikama kao i ostale židovske zajednice u krunovinama Monarhije.^[253] Do 1848. im je bilo dopušteno da se bave bankarstvom, trgovinom, mešetarstvom i lihvarstvom, tj. zanimanjima koja su bila periferna u feudalnoj ekonomiji, ali su imali mogućnost relativnog brzog bogaćenja. Neki pojedinci u Hrvatskoj su se obogatili jer su iz Ugarske donijeli kapital radi investicija, a drugi su ga stekli u Hrvatskoj i Slavoniji pokretanjem manufaktura. S druge strane tu su

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

bili sitni židovski trgovci (kramari i pokućarci), krčmari, obrtnici te lihvari koji su posuđivali novac, u prvom redu seljacima. Lihvarenje je povećavalo vjersku netoleranciju, a u nekim slučajevima i mržnju kršćanskog stanovništva prema Židovima.^[254] Da im potomci ne bi ostali na marginama kršćanskoga društva, brojni Židovi u Hrvatskoj pokušavali su se uključiti u hrvatski narodni preporod, a nekolicina je sudjelovala i u ilirskom pokretu. Pohađanjem državnih škola, učenjem hrvatskoga jezika i prihvaćanjem hrvatskih običaja polako su se uključivali u hrvatsko društvo. Izbijanjem revolucije u Habsburškoj Monarhiji njihov položaj u Hrvatskoj i Slavoniji nije se bitno izmijenio, ali stav prema njima jest, jer su se reakcije hrvatske javnosti oblikovale pod utjecajem mađarske revolucije. Prekidom državnopravnih odnosa s Mađarskom i ulaskom Hrvatske u rat pozitivna slika Židova se mijenja, osobito tijekom 1849. kada su se Židovi u Mađarskoj u velikom broju priključili mađarskim revolucionarima. U Hrvatskoj setek neznatan broj zagrebačkih Židova priključio hrvatskim revolucionarnim gibanjima u Zagrebu, što se ne može reći za veliki dio slavonskih Židova koji su simpatizirali mađarsku revoluciju.^[255] Upravo ta orijentacija slavonskih Židova, odnosno simpatiziranje Mađara i njihovih težnji, dovelo je do osude dijela intelektualaca-pojedinaca i nekih glasila u Hrvatskoj. Nakon toga se njihov položaj u Slavoniji pogoršao te je u nekim mjestima došlo do protužidovskih ispada. Doduše, budući da su se Židovi našli pod zaštitom bana Josipa Jelačića, spriječeni su veći neredi. Iako je pozadina svih protužidovskih izgređa u Hrvatskoj i Slavoniji imala gospodarsku pozadinu odnosno karakter, hrvatska javnost potpomognuta od nekih pojedinaca je istodobno

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

negodovala i zbog podržavanja revolucije u Mađarskoj od dijela slavonskih Židova.

Ban Josip Jelačić

Za vrijeme revolucionarnih zbivanja 1848./49. Židovi s područja Virovitičke županije uglavnom su živjeli u gradovima i trgovištima – Osijeku, Našicama, Đakovu i Virovitici^[256] te nisu bili organizirani u općinu,^[257] iako se nadziru pokušaji formiranja. Osijek je 1848. bio izložen, zbog blizine granice, interesima mađarona i mađarske vlade s jedne strane, a s druge strane hrvatskom narodnom pokretu i banu Jelačiću.^[258]

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

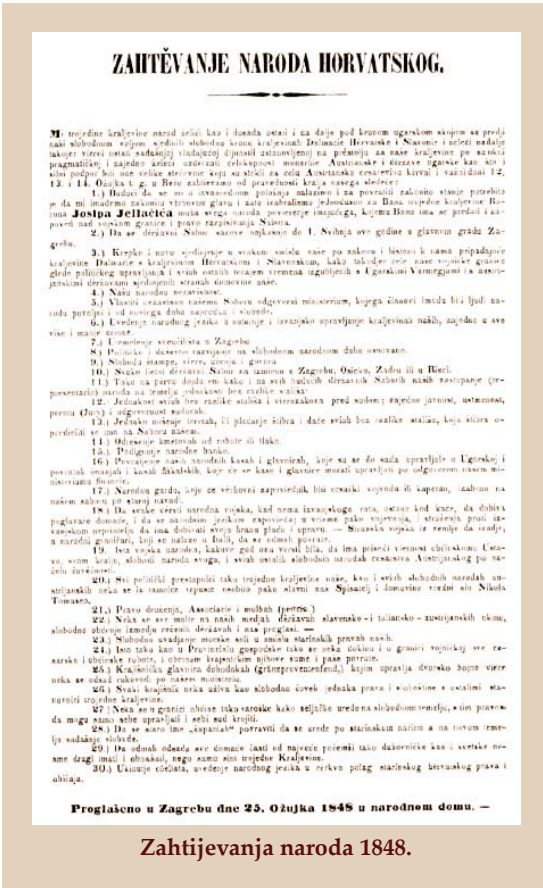
Vijesti o zbivanjima u Europi i Mađarskoj sredinom ožujka 1848. stigle su u Virovitičku županiju i grad Osijek u kojem se kao županijskom središtu vodila borba za vlast u županijskoj upravi između mađarona, na čelu s Ladislavom Szállopekom i podžupanom Ladislavom Jankovićem, i narodnjaka, na čelu s Josipom Jankovićem.^[259] U samom Osijeku jačala je dominacija mađarona koji su se izjasnili za Mađarsku te su bili protiv bana Jelačića i njegovih pristaša. Narodnjaci su se podijelili. U južnom dijelu županije većinski dio bio je sklon Jelačiću, a u sjevernom dijelu bili su kolebljiviji i skloniji politici oklijevanja. Pravoslavno pučanstvo se formalno izjasnilo za bana, ali su njihovi ciljevi bili politički vezani za ciljeve srpske politike. Nijemci su većinom bili protuslavenski raspoloženi, kao i Židovi koji su bili naklonjeni Mađarima.^[260] U Osijeku su se 29. ožujka te godine članovi županijske uprave priklonili narodnjacima, no nisu se odrekli zajednice s Mađarskom, što je dovelo do političkih borbi i sukoba između narodnjaka i mađarona. Iako je na skupštini proklamirana jedinstvenost Trojedne Kraljevine priznato je i mađarsko ministarstvo (vlada).^[261] Unatoč mađaronskim agitacijama, u svibnju 1848. narodnjaci su ipak odnijeli pobjedu, jer je pokret na selu prisilio narodnjake i mađarone da zajednički nastupaju protiv zajedničkog glavnog neprijatelja, kmetova/seljaštva. Iako je Szállopek otkazao članstvo Banskome vijeću istodobno je tražio Jelačićevu podršku u gušenju seljačkih nemira. Strah da Jelačićev povjerenik Josip Bunjik^[262] ne dođe s vojskom u Osijek te da ne uvede "mir i poredak" kako mu je naredio Josip Jelačić, prisilio je mađarona Szállopeka da prizna bansku vlast i da istakne narodnu zastavu na županijskoj zgradi, ali i da istodobno zatraži pomoć od

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

Pešte. Jelačić je htio raspustiti promađarski "Upravljački odbor sigurnosti" u Osijeku i naredio je Bunjiku da izolira grad donošenjem odluke o nenapuštanju grada da bi neutralizirao "sumnjive osječke građane, pretežito Židove..." jer je sumnjao da su skloni mađaronima.^[263] Još je u travnju te godine na javnoj županijskoj skupštini virovitički podžupan Ljudevit Szállopek od Gradskog poglavarstva u Osijeku tražio da se na prijedlog trgovaca, "sve samih Nijemaca, Čifutima zatvore trgovine".^[264] Što je i učinjeno. Zbog toga su Josip Hiller, Gustav Landsinger i J. Spiller u svoje ime i ostalih osječkih Židova uputili molbu banu Jelačiću u kojem su ga obavijestili o postupcima osječkih trgovaca i zamolili ga da ih uzme u zaštitu, dok se na Saboru ne riješi pitanje njihovog položaja u Hrvatskoj. U međuvremenu je došla zapovijed s "višeg mjesta"^[265] da se Čifuti ostave na miru u uživanju dosadašnjih prava. Očito ih je ban zaštitio, pa su židovske trgovine ponovno otvorene.^[266] Pod banskim utjecajem u Osijeku se osnivaju tri odbora za upisivanje u Narodnu stražu, koja je prvenstveno imala cilj svekolike zaštite i sprečavanje napetosti pa je tako npr. djelovala u slučaju optužbe vojnog zapovjedništva da židovski trgovci G. Landsinger, J. Hiller i J. Spiller prodaju "loše meso".^[267]

Potkraj svibnja i početkom lipnja 1848., odnosno nakon svrgnuća bana Jelačića, prilike u Virovitičkoj županiji su se pogoršale što je izazvalo preokret u Osijeku i preuzimanje vlasti od strane mađarona. Zbog toga su vojne posade u Tvrđi krajem kolovoza te godine zauzele, doduše kratkotrajno, neutralan stav prema ratu Hrvata s Mađarima.^[268] Mađaroni su se na vlasti u Osijeku održali oko dva mjeseca. U to vrijeme je Gradsko poglavarstvo slušalo naredbe

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

Zahtijevanja naroda 1848.

mađarske vlade, ali od 2. listopada 1848. glavni povjerenik Virovitičke županije i grada Osijeka postaje Josip Bunjik, koji je 27. studenoga ušao sa graničarima u Osijek zadaćom da povрати bansku vlast. Raspustio je Gradsko poglavarstvo i poništio sve odluke mađarskog ministarstva.^[269] Stanovništvo diljem županije se razdijelilo u dva tabora. Istodobno je županijska skupština odlučila da se prikloni mađarskoj vladi. Na skupštini su poništeni mađarski zakoni i uredbе, zabranjena je prepiska s mađarskim vlastima i izvršena obnova

županijske uprave. Svrgnut je od mađarskog ministarstva podžupan Ladislava Janković de Vuchin et Pribert koji je prebjegao u Mađarsku i postavljeni su novi podžupani Josip Janković Vuchin et Pribert i Ladislav Delimanić. Iako su Jelačićeve pristaše nastojale uspostaviti vlast u županiji nisu se uspjele učvrstiti u Osijeku jer su stanovnici Gornjeg grada i Tvrđe (uglavnom Nijemci) bili na mađarskoj strani, a Donjograđani (većinom Hrvati i Srbi) uz bana Jelačića. Članovi magistrata / Gradskog poglavarstva i nadalje su bili u većini Nijemci pod utjecajem odbjegloga podžupana Ladislava Jankovića de Vuchin et Pribert.^[270] Stoga su od jeseni 1848. prilike diljem Virovitičke županije neprekidno bile u znaku nemira i raskola. U Virovatici su na vlasti bili narodnjaci, a Osijek je i nadalje

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

bio izvan banske vlasti. Dapače, nakon duge neutralnosti zapovjednik carske vojske i Tvrđe Jović izjasnio se za Mađarsku pa su 20. listopada Osijek okupirali mađarski vojnici na čelu s grofom Kazimirom Báltthyányjem i održali vlast u njemu do 14. veljače sljedeće godine. Narodnjaci su se odmah iz Osijeka razbježali, a oni koji su ostali su uhapšeni. U Slavoniji je u studenom i prosincu 1848. zavlдалo zatišja, iako su zabilježene manje borbe oko Osijeka. Ondašnji tisak je navodio da u Virovitičkoj županiji mađaroni "mute slogu Hrvata i Srba", ali da su u tome angažirani i židovski trgovci koji su gorljivi propagatori Mađara. Navodi se tako da je "jedan Čifutin Izrael Kremzier (Kremsier, op.a.) novcem i vinom podmitio (graničare) i nagovorio ih da ne gube vrijeme nego da kućama svojim idu, jer da su Mađari njihovi prijatelji".^[271] Stoga je Virovitičkoj županiji poslan dopis u kojem se stavlja do znanja da pazi na *takove Čifute, odnosno Židove, koji prosti puk bune i čija su traženja protivna miloj domovini.*^[272]

Kao i u drugim županijama, tako su od svibnja do srpnja 1848. i u Virovitičkoj županiji seljaci i građani podnosili "Narodna zahtijevanja" Hrvatskom saboru. Bila su slična onima širom Hrvatske, pa i u pitanju Židova, jer trgovište Virovitica traži u svojim da se zabrani trgovina *od kuće do kuće hodeća (hausieren)*, a s tim u vezi da se protjeraju *Jevreji* koji su se naselili u gradovima nakon 1838. godine.^[273] Istodobno se u "Narodnim željama grada Osijeka" pod 7. točkom traži *jednakost pravah svijuh vëroizpovëdanjah, jednakost svijuh bez razlike stališa i vëre pred sudom...*,^[274] što pokazuje da nisu svi u Virovitičkoj županiji bili jedinstvenoga stajališta prema Židovima.

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

Početakom 1849. zbog nastalih neprilika zaredali su diljem Slavonije agrarni nemiri. Tereti rata sve više su ugrožavali egzistenciju seljaštva, a narodnjačke vlasti se nisu potrudile ublažiti probleme. U Virovitičkoj županiji su seljaci veleposjedničke arendatore, mahom trgovce i građane, žestoko napadali, a među njima izloženi opasnosti bili su i Židovi po selima, trgovištima i gradovima. Tako se osječki mesar Josip Frölich, arendator livade Čepinskoga (Adamovićeve) vlastelinstva tužio na seljake iz Dopsina, mjesta nedaleko od Čepina, zbog nastale štete od njihove stoke. Sredinom travnja 1849. Martin Brenner iz Valpova istupio je protiv seljaka iz Marijanaca zbog šteta nanesenih na pustari koju ja imao u zakupu. U listopadu te godine Samuel Neuwirth, trgovac iz Virovitice, tužio je seljake, jer su mu iz šume koju je zakupio protjerali radnike, a pepelane porušili.^[275] Osim tih sporadičnih primjera u županiji položaj i broj Židova se nije uvelike promijenio, dapače njihov se broj povećavao. U Mađarskoj su nakon završetka revolucionarnih i ratnih zbivanja osudili i kaznili Židove koji su se priključili revolucionarima.^[276] Nakon izricanja kazni austrijske vlasti su ih preseljavale u ostale dijelove krunovine, pa tako i u Hrvatsku i Slavoniju. Zbog toga je u Osijek na odsluženje kazne stigao David Kuh (Kohn, op. a.), "Čifutin", osuđen na 5 godina robije.^[277] Koliko su Židovi u Osijeku tih revolucionarnih godina djelovali, teško je procijeniti jer je mjesna židovska zajednica, mahom sitni trgovci, bila još uvijek premala da bi imala neko veće značenje u društvenim, gospodarskim i političkim prilikama u gradu. Pri tome su Židovi u Hrvatskoj još uvijek bili u nepovoljnom pravnom položaju bez obzira što je proklamirana njihova ravnopravnost u Austriji i Mađarskoj. Stoga osječki Židovi nisu značajnije sudjelovali u

U revolucionarnim zbivanjima 1848./1849.

dogadjima 1848./1849. osim što je većina među njima podržavala mađaronsku opciju. Međutim, njihovo značenje diljem Hrvatske, pa tako i u Osijeku, postaje znatnije nakon stjecanja emancipacije od 80-tih godina 19. stoljeća pa sve do kraja Prvoga svjetskog rata.

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

Novonastale političke i sudbene promjene u cijeloj Habsburškoj Monarhiji Hrvatska je dočekala politički nejedinstvena i teritorijalno rascjepkana. Promjene i novi zakoni izdani u drugoj polovici 19. stoljeća odrazili su se i na život i djelovanje Židova u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji. Tako se po *Oktroiranom Ustavu* iz 1849., kojeg je krajem rujna na pritisak Beča proglasila hrvatska vlast, u §.1. daje potpuna vjerska sloboda, pa su Židovi u Hrvatskoj kao i Židovi cijele Carevine izjednačeni glede građanskih prava s kršćanima. No, taj zakon nije dosljedno provođen.^[278]

Glede Židova 12. ožujka 1851. naredba Carskoga i kraljevskoga ratnog ministarstva ukinula je zabranu iz 1807. godine koja im je zabranjivala uključivanje u proizvodnju i trgovinu baruta i salitre.^[279]

Silvestarski patent od 31. prosinca te godine nije donio nikakvu odredbu o Židovima, niti je potvrdio ranije uredbe, pa njihov položaj nije pravno uređen što je izazvalo goleme poteškoće u interpretaciji njihove "sposobnosti posjedovanja" i dalo mogućnost samovolji raznih oblasti, čak i postupno uvođenje nekih ograničenja koja su nametnuta u predožujskom razdoblju.

Ministar unutrašnjih poslova Bach je 1852. zabranio upotrebu hebrejskih molitvenika i židovskih vjerskih zapisa i obnovio je instituciju židovske zakletve (ostala na snazi do 1868., op.a.).

^[280] Najveće dostignuće neoapsolutizma bila je primjena *Općega austrijskog građanskog zakonika* (dalje u tekstu *OGZ*, op. a.) koji je postao važeći za Kraljevinu Ugarsku i

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju 1852. iako je na snagu stupio 1. svibnja sljedeće godine.^[281] OGZ je proglasio načelo slobode trgovine, obrta i prometa, nepovredivost privatnog vlasništva pogotovu u raspolaganju zemljištem, slobodu konkurencije i sklapanja ugovora, slobodu izbora posla i zvanja, te je regulirao bračno pravo koje je izuzeo iz crkvenih jurisdikcija u svih religija.^[282] U nekim je temeljnim odredbama istaknuo konfesionalne razlike, i to osobito zasebnoga židovskog prava.^[283] Najizraženije odredbe koje su se odnosile neizravno na Židove vezane su na državljanstvo, a izravne odredbe odnosile su se na obiteljsko i ženidbeno pravo.^[284] Taj je zakonik s pravne strane olakšao promet dobara, razvoj proizvodnje i trgovine, obrt je oslobodio cehovskih stega i pomogao snažan privredni uspon građanstva te je time indirektno imao utjecaja na razvoj židovskih privrednika.^[285] Novi *Zakon o kućarenju* je 4. rujna 1852. regulirao *kućarenje* za cijelu Monarhiju.^[286] Ono je tada bilo najrašireniji oblik trgovine, a često i zanimanje Židova, te se najduže zadržalo u zabačenim/udaljenijim krajevima Hrvatske i Slavonije.^[287] Istodobno je "Zakon društveni" carskom odlukom 26. studenoga te godine regulirao osnivanje židovskih bogoštovnih općina^[288].

Židovi su u razdoblju od 1848. do 1853. kupovali zemlju i postajali vlasnici posjeda. To su činili do 14. ožujka 1853. kada je kasacioni sud u Beču odlučio da više ne mogu kupovati zemlju, ali do tada kupljenu mogli su zadržati. Zbog toga je car i kralj Franjo Josip I. 2. listopada te godine izdao carsku naredbu i odredio da su "do predstojećeg definitivnog uređenja državljanskih odnošaja Izraeličanah" u krijeposti one pravne ustanove koje su postojale do 1. siječnja 1848. i koje ograničuju sposobnost Židovima da stječu

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

nepokretno vlasništvo. Time im je ponovno ograničeno posjedovanje.^[289]

Doneseni brojni onodobni zakoni iako nisu bili usmjereni protiv ili za Židove ipak su se indirektno na njih odnosili. Tako je npr. *Obrtni zakon* iz 1855. isključivao sve trgovce i obrtnike iz tjednih sajмова, a dopuštao im posjećivanje godišnjih sajмова. To će se promijeniti nekoliko godina kasnije, kada je pred kraj apsolutizma, 20. prosinca 1859. proglašen novi cehovski red (Austrijski obrtni red / zakon) koji je stupio na snagu carskom odlukom (patentom) 1. svibnja sljedeće godine po kojem su bez isticanja vjerske pripadnosti svi građani Monarhije dobili ista prava za obavljanje svih privrednih zanimanja na teritoriju Monarhije (tj. proglasio je slobodu obrta i trgovine). Međutim, novi cehovski red nije proveden u svim zemljama Carevine, pa ni u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji. Tek poslije Hrvatsko-ugarske nagodbe poslove obrta preuzelo je Ugarsko ministarstvo za poljodjelstvo, obrt i trgovinu. Ono je 27. veljače 1872. podnijelo na odobrenje vladaru Obrtni zakon koji je 16. ožujka te godine stupio na snagu.^[290]

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

Sumarni popis stanovništva Osijeka, 1851.

Mjesto	na Narodnoski											na Virovackom				na Halijsu				ukupno								
	mađarski	hrvatski	slavonski	međimurski	varždinski	križevački	riječki	osječki	požeški	ukupno	mađarski	hrvatski	slavonski	međimurski	ukupno	mađarski	hrvatski	slavonski	međimurski		ukupno							
Trudjavska Opština	109	215	208	290	197	187	64	2	24	24	11	2	5	1	665	20	10	2	1	191	202	185	137	12	50	506	522	1069
Osječki Grad	924	1269	2477	2972	402	551	16	75	20	12	9	10	6	2	4226	68	14	45	-	4313	299	291	64	204	288	296	5724	
Daljski Grad	101	1204	2229	2618	2449	1202	311	22	24	21	24	16	8	-	2150	1725	7	22	-	2128	197	96	96	96	225	160	2735	5484
Novi Grad	147	202	418	448	89	376	29	-	4	7	-	7	-	-	862	12	1	-	-	258	254	159	160	71	24	462	497	920
Ukupno	2191	4912	5352	6169	3799	3760	264	299	30	59	41	26	19	4	9514	1825	32	299	1	2156	247	210	204	175	612	672	12157	

Koliko su sve te promijene utjecale na Židove u Hrvatskoj, pokazuju popisi stanovništva. Tako je 50-tih godina 19. stoljeća iz zapadne Mađarske i Moravske uslijedio znatniji val imigracije Židova u gradove i trgovišta civilne Hrvatske i Slavonije.^[291] Prvi opći popis stanovništva obavljen u civilnoj i vojnoj Hrvatskoj sastavljen je 1850./1851. godine.^[292] Hrvatska je tada bila teritorijalno izmijenjena – nakon revolucije priključeno joj je područje Međimurja, Petrovaradinska pukovnija priključena je banatskoj granici, a srijemski kotari Ilok i Ruma dio su Srpske Vojvodine. Radi političkog upravljanja civilna Hrvatska podijeljena je na 6 županija^[293] – Zagrebačku, Varaždinsku, Križevačku, Riječku, Osječku^[294] i Požešku. Virovitička županija postala je dio Osječke kako se počela i nazivati te je podijeljena na četiri kotara: Osijek, Viroviticu, Đakovo i Vukovar. Međutim, nova organizacija nije stupila na snagu, nego je primjena počela tek nakon tri godine, i to u nešto izmijenjenom obliku jer više nije bilo 6 županija nego 5 (Zagrebačka, Varaždinska, Riječka, Osječka i Požeška). Budući da je

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

Osječkoj županiji pridružen i dio Srijema tada je podijeljeno na 6 kotara: grad Osijek, te kotarevi Osječki, Valpovački, Donjomiholjački, Našički, Đakovački i Vukovarski.^[295] Ta organizacija postojala je do 1861. kada je ponovno nastupila promjena.^[296]

Prema sumarnom popisu 1850./1851. u civilnom dijelu Kraljevine Hrvatske i Slavonije živjelo je 868.456 stanovnika, a od toga broja 3.841 je Židov.^[297] Najviše ih je bilo nastanjeno u Osječkoj županiji, i to 1.358, a po kotarevima u Virovitičkom 272, u Osječkom 476, Đakovačkom 313 i Vukovarskom 297.^[298] U gradu Osijeku od 13. 187 stanovnika je popisano 299 Židova (2, 2 % u odnosu na ostalo stanovništvo), i to u Tvrđi dvoje, u Gornjem gradu 275, a u Donjem gradu 22. Njihov broj je isti i 1855. godine.^[299]

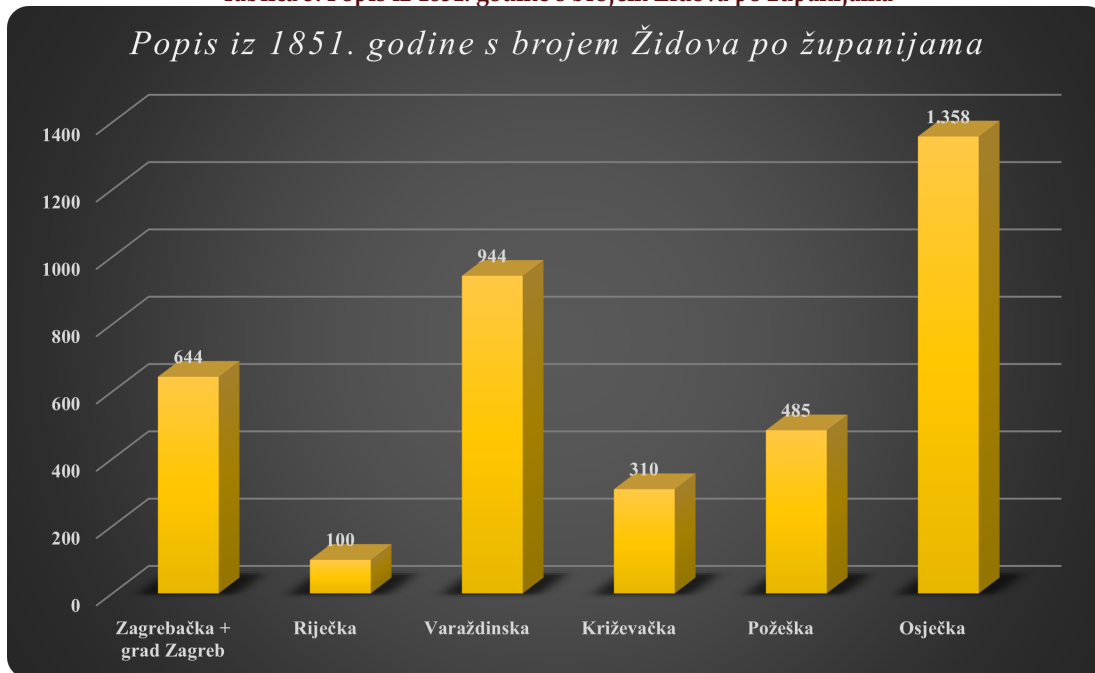
The image shows an open historical census document from 1851. The left page is titled 'Kraljevina Hrvatska i Slavonija' and 'Zemlja: Osječka'. The right page is titled 'Statistički pregled od godine 1851'. The document contains a detailed table with multiple columns. The first column lists the names of districts: 'Donji Grad', 'Gornji Grad', 'Mladi Grad', and 'Utruno'. The subsequent columns are organized into sections: 'Djelovi grada' (City Districts) and '28 mjesnog upata' (28 Municipalities). Each section contains sub-columns for 'muškarci' (males) and 'žene' (women), with further sub-columns for specific municipalities. The table is filled with handwritten numerical data representing the population counts for each category.

Popis Židova po dijelovima grada u Osijeku 1851.

Budući da nema točnih ranijih sumarnih popisa vrlo je teško od 40-tih do 50-tih godina 19. stoljeća uspoređivati njihov broj s ranijim brojčanim stanjem i dobiti pravu sliku o broju novouseljenih Židova u Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju.^[300]

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

Tablica 3. Popis iz 1851. godine s brojem Židova po županijama

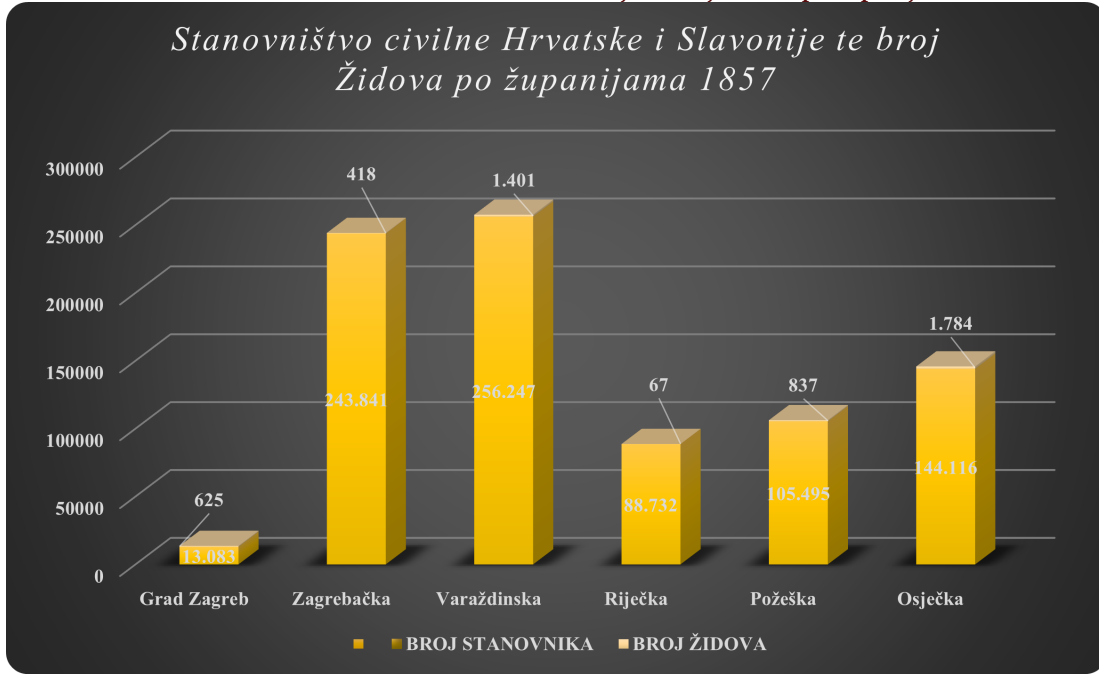
Izvor: Carsko-kraljevske službene Narodne novine, br. 16.-21. siječnja 1852.

Budući da popis stanovništva iz 1850./1851. nije zadovoljio carskim patentom naređena je provedba prvog službenog popisa 23. ožujka 1857., koji je objavljen 31. listopada te godine kao prvi točan popis stanovništva za cijelu Habsburšku Monarhiju. Hrvatska je tada popisana u gotovo istom teritorijalnom opsegu kao i iz prethodnog popisa, ali je podijeljena na civilni i vojni dio te su znatno izmijenjene unutrašnje administrativne granice pojedinih županija (broj županija je 5: Zagrebačka, Varaždinska, Riječka, Osječka i Požeška).^[301] Broj stanovnika, kao i broj Židova, razlikuju se od autora do autora, no većina iznosi podatak da je civilna Hrvatska (dodani Iločki i Rumski okrug, a izdvojeno Međimurje) 1857. imala ukupno 865.009 stanovništva, od kojih je 5.132 ili 0,60 % Židova.^[302] Od toga broja u Osječkoj županiji je živjelo 1.784 ili 1,24% Židova, odnosno u kotarima Vukovar 403, Đakovo 298, Našice 253, Valpovo 106, Donji Miholjac 96 i u okolici Osijeka 169.^[303] U samom

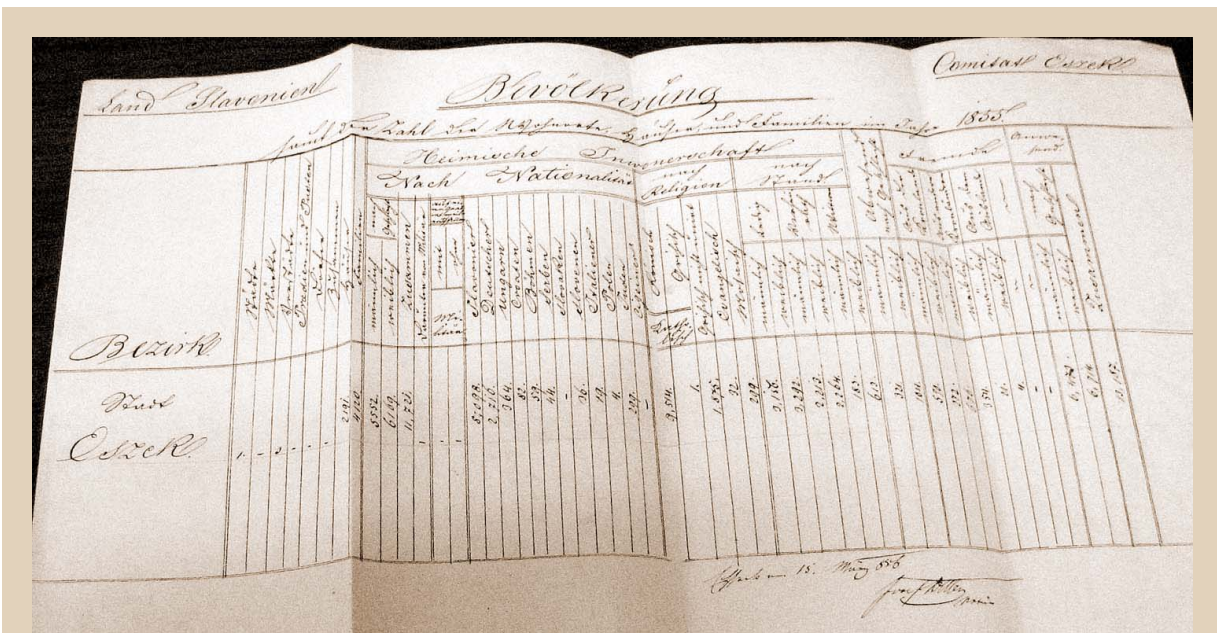
Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

gradu Osijeku je, zajedno s obližnjom općinom Retfala, od ukupno 16.145 stanovnika, bilo 459 Židova ili 2,84 %.^[304]

Tablica 4. Stanovništvo civilne Hrvatske i Slavonije te broj Židova po županijama 1857.

Izvor: Statistische übersichten über die Bevölkerung und den Viehstand von Österreich nach der zählung vom 31. October 1857., Wien, 1859., 172.-177

Sumarni popis stanovništva Osijeka, 1855.

Židovi u Osijeku od 1850. do 1860.

Nešto drugačiji brojevi izneseni su u članku, "Naseljavanje Židova u Slavoniju (prema popisima stanovništva od 1857. do 1991. i drugim dokumentima)"^[305] jer je autorica koristila podatke iz *Miestopisnog rječnika Kraljevinah Dalmacije, Hrvatske i Slavonije*, koji je sastavio Vinko Sabljar 1866., a na temelju popisa stanovništva iz 1857. i različitih izvješća prikupljenih u razdoblju od 1861. do 1865. godine. U navedenom članku autor je broj Židova podijelio na županije koje su oblikovane nakon 1861., a teritorijalno se nisu podudarale s novonastalim županijama iz 1857. godine. Prema podacima iz Sabljarova djela navodi se da ukupno u civilnoj Slavoniji od 227.439 stanovnika živi 3.172 Židova, od kojih je 526 u Požeškoj županiji, 769 u Srijemskoj, a 1.230 u Virovitičkoj. Ti podaci očito navode stanje početkom 60-tih godina 19. stoljeća, a nisu izraz popisa iz 1857. godine, pa će oni detaljnije biti obrađeni u sljedećim poglavljima. Od 1851. do 1857. broj Židova u Hrvatskoj i Slavoniji povećao se za 31,12 %, dok je istodobno došlo do smanjenja ukupnoga broja stanovništva. Oko 4/10 Židova živjelo je u gradovima, a najviše ih je bilo u Osječkoj i Požeškoj županiji, odnosno u gospodarski najrazvijenijim gradovima, trgovištima i mjestima Slavonije.^[306]

Rad židovske bogoštovne općine i popratnih institucija

Organizirana vjerska židovska zajednica sa sinagogom i pratećim vjerskim, prosvjetnim i humanitarnim ustanovama preduvjet su religijskog i socijalnoga života Židova pa se zbog toga Židovi, koji su početkom 19. stoljeća naselili sela, 40-tih godina 19. stoljeća odlaze i nastanjuju se u gradove u kojima podižu molitvene domove. Istodobno su nastanjivali i mjesta koja su se nalazila u blizini gradskih središta s bogomoljom/hramom. Na temelju novoga *Patenta o udruživanju (Zakon društveni)* od 26. studenoga 1852. regulirano je djelovanje židovskih bogoštovnih općina pa su židovske zajednice bile dužne osnovati općine i izraditi njihova pravila, te voditi matične knjige.

U Osijeku je službeno židovska bogoštovna općina osnovana nekoliko godina prije od donesene carske odluke. Doduše, prema jednim vrelima 1840., odnosno po drugim 7 godina kasnije.

Međutim, iako je iz 30. prosinca 1849. sačuvan prvi službeni zapisnik s općinskoga sastanka to ne isključuje tvrdnju da je židovska zajednica u Osijeku organizirano postojala i znatno ranije, o čemu svjedoči njihov broj, njihove akcije u skupljanju tolerancijske takse i pojedinci koji su se javljali u ime slavonskog židovstva. Vjerojatno su se okupljali u tradicionalne vjerske židovske zajednice (*kahal/kehile/Kehillot/Kehillah Kedoshah*) ili židovske zadruge (*Judengemeinde*). Doduše, to nije u pravnom smislu bogoštovna općina, već je to vjerska zajednica, koja se okuplja radi molitve, a

Rad židovske bogoštovne općine i popratnih institucija

ujedno osigurava i vjersko obrazovanje, održavanje vjerskih običaja i proslave blagdana, a sve prema židovskoj tradiciji i zakonu *halahi*. Isto tako neke od zajednica imale su i svojeg molitelja (rabina ili kantora, ovisno o veličini zajednice) te koljića zaduženoga za košer prehranu te mohela (osobu koja vrši obrezivanje).^[307] Vrlo često među njima izdvajali bi se pojedinci koji su nastupali u ime šire zajednice, ali to nije bilo i službeno. Tako je u ime osječke židovske zajednice nastupao Leopold Epstein. Prema zapisima, 30. prosinca 1849. u kući Aloisa Katzhaltera u Gornjem gradu pod predsjedanjem gradskog kapetana Josefa Neumayera sastavljen je zapisnik i razmotrena su Pravila koja su napisana dvije godine ranije. Nakon što je 40 obitelji platilo takse, pravila su potvrđena. Marcus Spiller bio predsjednik od 1847. do 1849. Nakon potvrde Pravila pristupilo se biranju novog predsjedništva Općine. Godine 1849. za predsjednika su se kandidirala tri člana: Marcus Spiller, Leopold Epstein i Josef Hiller. Putem tajnoga glasovanja pobijedio je Marcus Spiller. Izabran je i Općinski odbor u sastavu: Josip Hiller, Samuel Singer, Wilhelm Engelmann i Alberth Spiller.^[308]

Nakon organiziranja osječke židovske općine, od 50-tih godina 19. stoljeća (1849.) njezinim predsjednikom postaje trgovac Marko / Markus / Mendel Spiller (1794.- 1868.),^[309] a liječnik Mavro Reiner je izradio općinski statut.^[310] Zajednica je okupljala oko 40 obitelji, a njihovi nositelji su bili: Leopold Spiller, Jacob Schachtitz, Josef Hiller, M. Reiner, Samuel Obersohn. Wilhelm Engelmann, Moses Klein, Albert Obersohn, Samuel Singer, Jacob Schwarz, Adolf Stern, Josef Schlesinger, Michael Klein, Karl Kohn, Josef Frisch, Ignatz Deutsch, Emanuel/Immanuel Frank, Emanuel Kohn, Ferdinand Löwinger, Israel Fellner, Albert Kremsier, Josef Obersohn, Marc Fellner, Leopold

Rad židovske bogoštovne općine i popratnih institucija

Lang, Josef Neuwirth, Jacob Schillinger, Samuel Landsinger, Martin Schwarz, Albert Spiller, Moritz Hein, Moritz Bernstein, Samuel Schwarz, Jacob Kern, Max Kempner, Leopold Weiss i Antal Sattler. Za predsjednika su se kandidirali Markus /Marko Spiller, Leopold Epstein i Josef / Josip Hiller, a najviše glasova dobio je M. Spiller.

^[311] Pod njegovim predsjedanjem (1849. – 1858.?) utemeljene su općinske institucije i započelo je vođenje matičnih knjiga (od 1852.).

^[312] Otvorena je općinska škola, a Adolf Stern je općinski bilježnik. Provizorni zamjenik rabina je Dajan Nathan Löbl sve do dolaska rabina Samuela Spitzera 1856. godine.^[313] On je bio od 1825. do 1862. i osječki mohel (javlja se i u Dardi kao mohel), a uz Löbla se kao moheli pojavljuju i Marko Adler (od 1818.), trgovac Bela Buchwald, Bürger (od 1862.), A. Gottlieb i Ignjat Blau (od 1864. te samo Blau od 1867.), potom I. Blau i Samuel Reichnetzer (od 1870.), I. Blau, Kornberger i Natahan Schwarz, od 1873. uz I. Blau-a i Neumann, a od 1883. samo N. Schwarz. Od 1891. obrezivanje dječaka obavljala je službena osoba, tj. liječnik Izidor Arminski te se uz njega ponekad kao mohel javlja i N. Schwarz (od 1913.) i Geza Fein, specijalist za bolesti usta i zubi.^[314] Nakon toga na Općinskom sastanku 1852. donesen je i zaključak o osnivanju ženskog kupališta (mikve).^[315]

Godine 1856. pod organizacijskim vodstvom Leopolda Epsteina kupljena je dotadašnja iznajmljena kuća u Nemeckoj ulici /*Deutschen Gasse* (današnja Ulica Pavla Pejačevića) te je prenamijenjena u molitveni prostor.^[316]

Rad židovske bogoštovne općine i popratnih institucija

Židovsko groblje u Dardi

Budući da su, koliko je poznato, 1852. u Osijeku sahranjeni prvi Židovi – dvadesetpetogodišnji Moritz / Mavro Löbl (učitelj, rođen u Dardi), osmogodišnje dijete Adolf Herbst i šezdesetdevetogodišnji trgovac Markus Pfeiffer – može se pretpostaviti da je to i godina osnivanja Pogrebnog društva *Hevra Kadiša*,^[317] s kojom je povezana i akcija oko najma ili kupovine zemljišta za groblje. Prvi društveni predsjednik bio je Ignatz Singer (1852. – 1856.?).^[318] Društveni statut napisan je i potvrđen tek 1858. godine.^[319] Prvo židovsko groblje u Gornjem gradu nastalo je 1850. godine (sjeveroistočni dio današnje Ulice Leopolda Bogdana Mandića).^[320] Iako je gotovo istodobno Gradsko poglavarstvo poklonilo Židovima zemljište za groblje izvan

Rad židovske bogoštovne općine i popratnih institucija

granica tadašnjeg Donjeg grada, kraj živodernice^[321] ono je uređeno tek 1860. godine (današnji jugoistočni dio grada na Bikari).^[322]

Godine 1856. stigao je i rabin S. Spitzer. Pod njegovim vodstvom osnovan je odbor za izgradnju sinagoge i Sandekoës društvo.^[323] Godine 1858. osnovano je Židovsko dobrotvorno gospojinsko društvo pod imenom *Izraelitsko dobrotvorno gospojinsko društvo*. Utemeljeno je zaslugom rabina Samuela Spitzera, a prva predsjednica bila je Šarolta Hiller.^[324]

Rabinat je ustrojen 1856. te je potom po osobnoj pogodbi između rabina i pridruženih općina ustrojen odnos po kojem je osječki rabin bio nadležan za židovske bogoštovne općine u Osijeku, Dalju, Čepinu, Valpovu, Donjem Miholjcu, Našicama, Podgoraču i Orahovici. Imao je stalnu godišnju plaću i morao je voditi matične knjige te obavljati vjenčanja za članove navedenih općina ako bi to zatražili. Takav odnos je trajao do smrti rabina Samuela Spitzera 1895. s izuzetkom Židovske bogoštovne općine u Našicama koja se 1876. odvojila i svog vjeroučitelja izdigla u čast rabina.^[325]

Uvođenjem neoapsolutizma došlo je i do promijene u upravi školstva u Hrvatskoj i Slavoniji. Uz državne škole egzistiraju i konfesionalne škole. Školske godine 1850./51. u Hrvatskoj djeluju dvije židovske škole, 1851./52. četiri, 1852./53. ponovno dvije, 1853./54. četiri, a 1857./58. tri, pa ponovno 1858./59. četiri. Nalazile su se u Zagrebu, Vukovaru, Zemunu i Osijeku.^[326]

U Osijeku je konfesionalna pučka škola započela s radom 1851./52. školske godine i djelovala je u sklopu postojeće državne

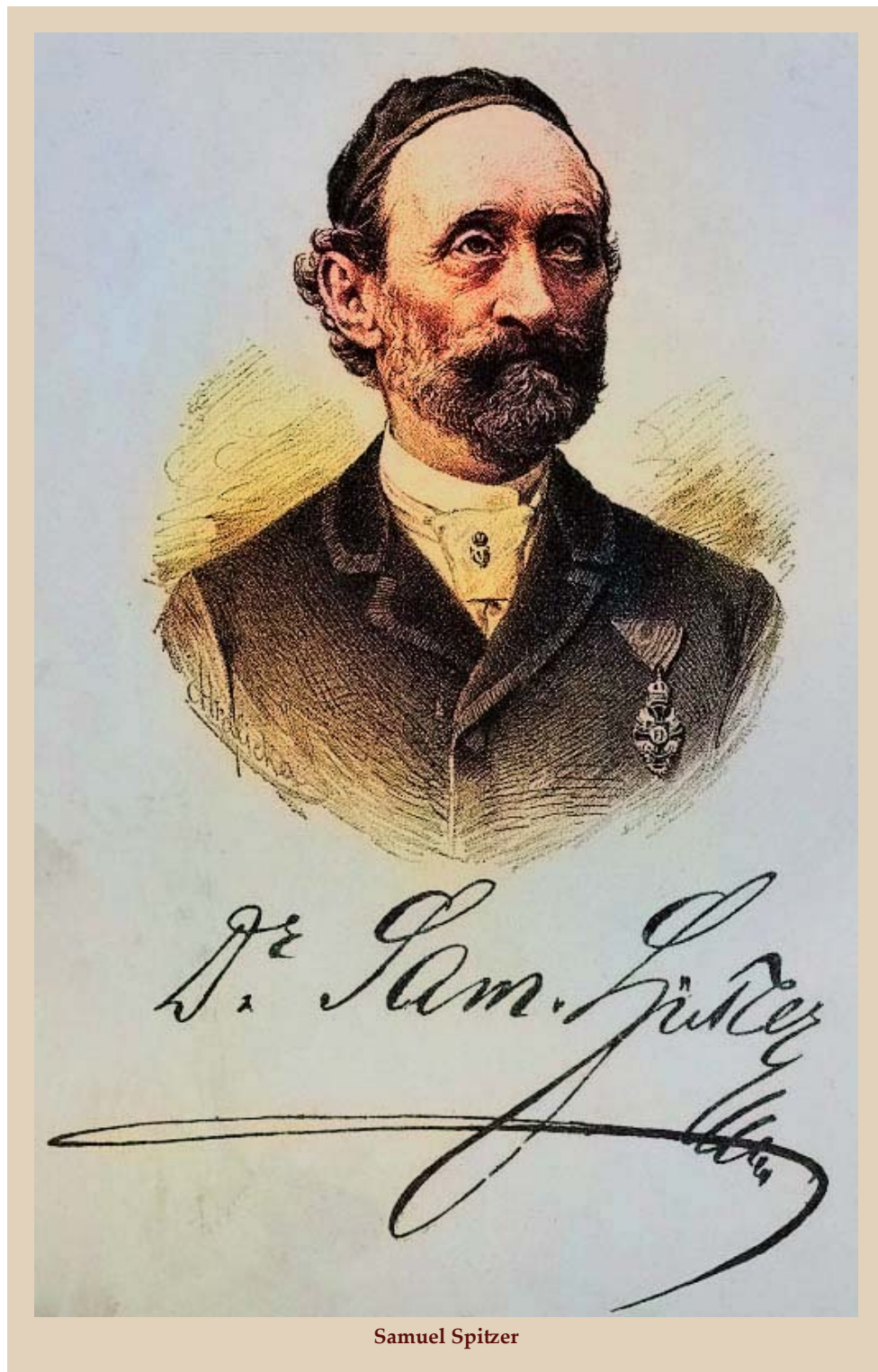
Rad židovske bogoštovne općine i popratnih institucija

donjogradske pučke škole (današnji stari dio zgrade OŠ Jagode Truhelke u Crkvenoj ulici). Odmah po njenom otvorenju đakovački ili bosanski i srijemski biskup Josip Juraj Strossmayer usprotivio se zamolbi židovske bogoštovne općine da Židovi smiju nastavu pohađati i nedjeljom. Odgovorio je da nije netolerantan nego da od njih zahtjeva da poštuju "vladajuću religiju" i da ne održavaju nastavu nedjeljom. Ministarstvo bogoštovlja i nastave pod ministrom grofom Leom Thun odmah je reagiralo na taj Strossmayerov odgovor i dopustilo Židovima da pohađaju nastavu nedjeljom istaknuvši da i kršćanska djeca idu u nedjeljne škole. Prema navodima N. Schwarza osječkoj židovskoj pučkoj školi podijeljeno je tek 1856. pravo javnosti.^[327] Nastava se u prvim godinama odvijala na njemačkom jeziku.^[328] U školi su predavali učitelji: Mavro Schik/Šik, Samuel Stadler i Adolfo Eichner. Škola je djelovala i nakon Prvoga svjetskog rata.

U mjestima gdje nije bilo konfesionalnih pučkih škola židovska djeca pohađala su državne pučke katoličke ili protestantske škole. U 1851./52. školskoj godini je njihov broj u katoličkim školama diljem Hrvatske bio 131 učenik, 217 u 1852. / 53., 277 u 1853. / 1854. školskoj godini, 116 u 1854. / 1855., 93 u 1855. / 1856. i 117 Židova u 1856. / 1857. školskoj godini.^[329]

Prvi osječki rabin

Prvi osječki rabin

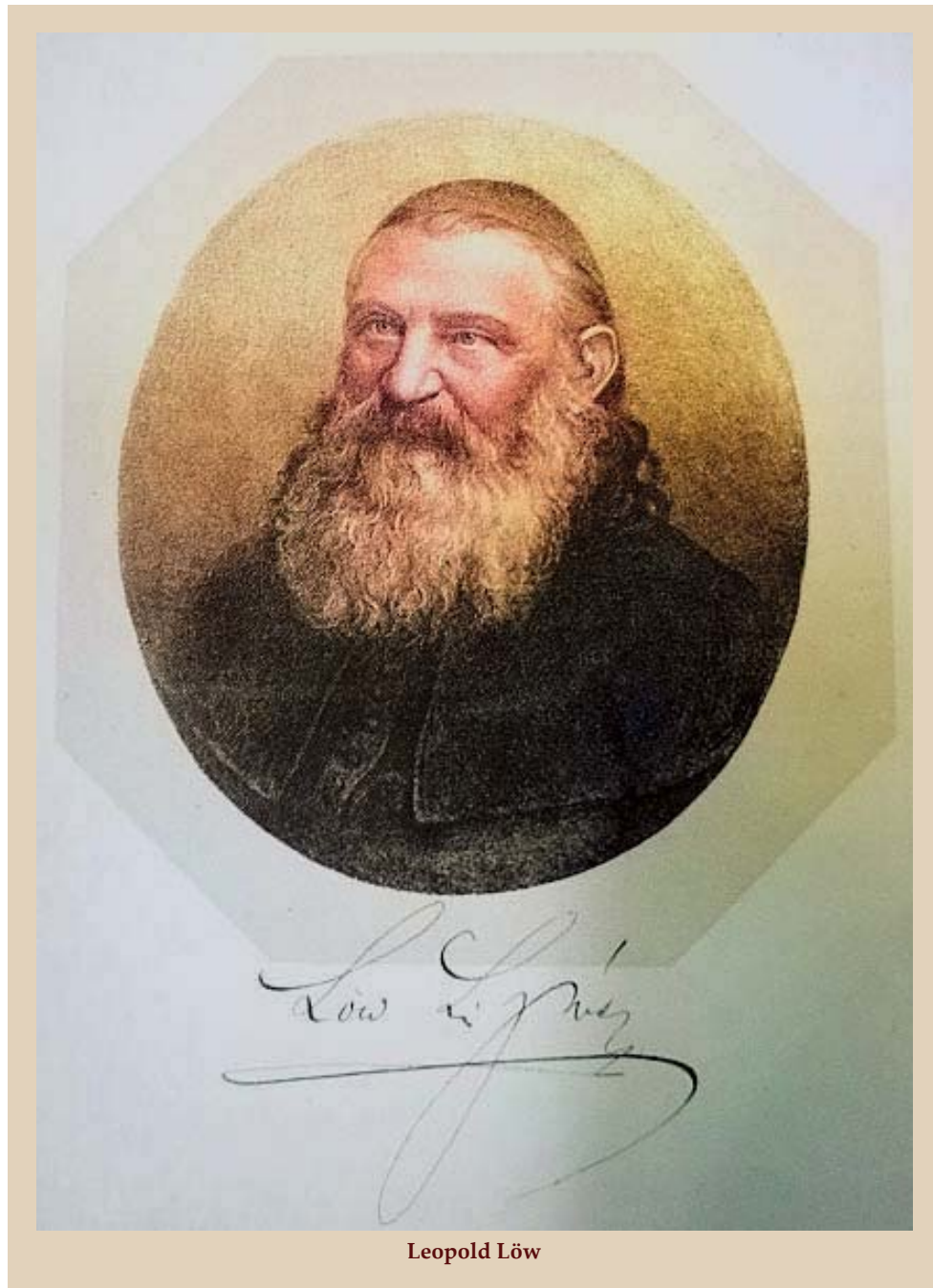

Samuel Spitzer

Prvi osječki rabin

Samuel Spitzer (Keszthely/Blatenski Kostel/Zala, 1828., – Osijek, 14. XII. 1895.)^[330] prvorođenac je rabina Spitzera iz mađarskoga mjesta Keszthelyja te potomak obitelji Yom-Tov Lippmann-Heller koja je na dvoru kralja Ferdinanda II. (1619. – 1637.) zagovarala toleranciju prema Židovima i bila jedna od najznamenitijih židovskih obitelji u Habsburškoj Monarhiji.^[331] Završio je u Pragu rabinske studije na rabinskom seminaru (poznatom kao ne-ortodoksna, moderna, neološka ustanova) kod S. J. Rappaporta te u istom gradu doktorirao filozofiju na Karlovom Sveučilištu. Godine 1856. prihvatio je poziv osječke Židovske bogoštovne općine, koja je tada imala 578 članova i preuzeo mjesto rabina, na čijem je čelu je ostao do smrti 1895. godine.^[332] Na prijedlog Virovitičke županije 1863. postaje nadržabin. Za vrijeme njegova službovanja započela je i dovršena 1869. izgradnja velebne sinagoge u Županijskoj ulici te je židovska pučka škola s njegovim dolaskom i djelovanjem dobila pravo javnosti. Bavio se i znanstvenim radom napisavši nekoliko studija/knjiga iz židovske teologije i povijesti.^[333] Povodom proslave 40-godišnjice vladavine cara i kralja Franje Josipa I. napisao je knjigu *Jubilej* u kojoj objašnjava porijeklo te riječi od hebrejskog "Jovel". Neke od tih knjiga danas se nalaze u izraelskoj Nacionalnoj biblioteci u Jeruzalemu, a najviše ih je u knjižnici Muzeja Slavonije u Osijeku. Mnogo je putovao pomažući u osnivanju židovskih općina u Bosni i Hercegovini. Oženio se 1855. Amalijom rođ. Porges s kojom je imao sedmero djece, i to četiri sina (Berthold, Hugo, Emil i Sigismund) i tri kćeri (Ida, Selma i Isabela). Najpoznatiji je sin Hugo poslije istaknuti cionistički aktivist i predsjednik općine u Osijeku. Rabin S. Spitzer bio je "uzornog ponašanja" i svojim agilnim djelovanjem "omiljena osoba i u nežidovskim krugovima".^[334]

Prvi osječki rabin

Leopold Löw

Suradivao je osobito sa sigetskim rabinom Leopoldom/Lipótom Löwom (Czernahora, Moravska 1811. – Szeged/Szeged/Csonogradska županija, 1875.), predvodnikom reformsko-prosvjetiteljskoga pokreta u Mađarskoj. Njihovo prijateljstvo potvrđuje Spitzerova žalopojka objavljena u posthumnoj

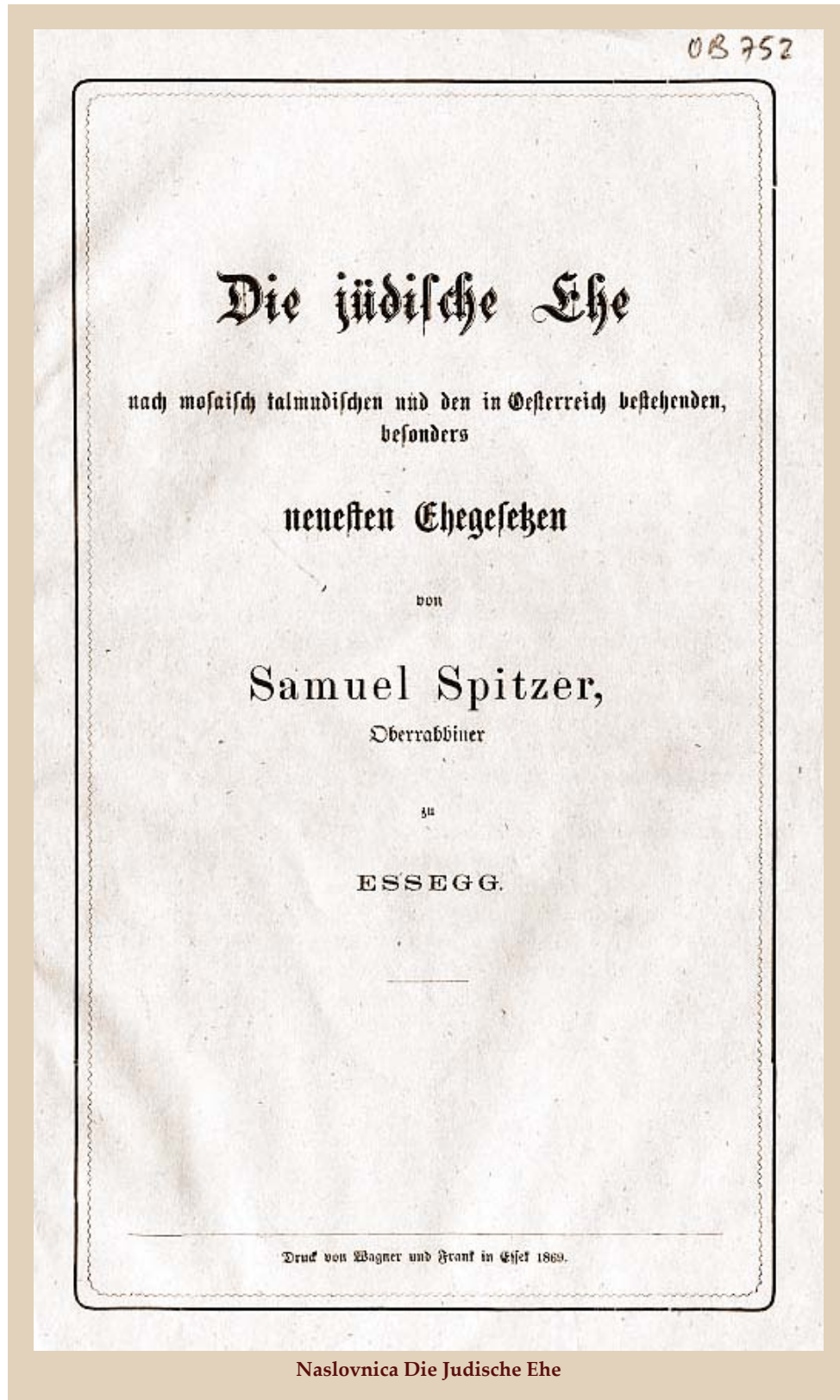

Prvi osječki rabin

spomenici izdanoj povodom Löweove smrti 1876. godine.^[335] Bio je 60-tih i 70-tih godina 19. stoljeća uključen u širu europsku židovsku zajednicu objavljujući dopise o osječkoj židovskoj zajednici i Židovima iz Slavonije u *Allgemeine Zeitung des Judenthums* (potpisivao se sa S. S.).^[336] Kada je Spitzer preminuo od upale pluća, lokalne novine su navele da je "među svojim vjernicima uživao najveći ugled, a među sugradjanima opće simpatije, kao čovjek uzorna poštenja i ponašanja".^[337] Posmrtni govor su napisali nadržabin zagrebački dr. Hosea Jacobi i vukovarski rabin dr. Julije Diamant. Nedugo nakon njegove smrti objavljena je kratka brošura njemu u čast u kojoj je uvodni dio napisao Nathan Schwarz, a govor Julijus Miskolczy.^[338]

Knjige Samuela Spitzera

Razdoblje od 1850. do 1860.

Razdoblje od 1850. do 1860.

Značenje u počecima poduzetništva

U prvoj polovici 19. stoljeća hrvatsko gospodarstvo je u europskim razmjerima nerazvijeno, tek s naznakama početaka kapitalističke proizvodnje. Hrvatska je i nadalje poljoprivredna zemlja s pretežito seoskim stanovništvom, a manufakturna proizvodnja i tvornički pothvati u gradovima i trgovištima bili su vrlo rijetki.^[339] Nakon završetka revolucije 1848./1849. ekonomija je bila u vrlo kaotičnom stanju pa je gospodarstvo trebalo temeljno preurediti. Stoga je pokrenuto osnivanje trgovačko-obrtničkih komora koje su trebale unaprijediti suhozemni i vodeni promet, trgovinu, obrt i cjelokupni privredni razvoj. Ministar Bruck objelodanio je 18. ožujka 1850. novi zakon po kojem je na području cijele Habsburške Monarhije trebalo osnovati 60 trgovačko-obrtničkih komora. Od toga broja za Hrvatsku i Slavoniju tri (Zagreb, Osijek i Senj).^[340]

Kao značajno prometno, trgovačko i političko središte Osijek je u prvoj polovici 19. stoljeća po broju stanovnika prvi grad u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji.^[341] Širenje trgovine, razvoj obrta i otvaranje prvih manufaktura u gradu na Dravi označilo je snažniji gospodarski razvoj koji se još značajnije razvija od 6. lipnja 1853. nakon otvaranja *Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju*.^[342] S gospodarskim jačanjem Osijek je privlačio ulaganja Židova, ali u granicama koje su im onodobne prilike dozvoljavale (još uvijek postoje razna ograničenja). Budući da su se Židovi uključivali u pokretanje gotovo svih gospodarskih projekata i institucija bili su nazočni, uz veliki broj Srba i Nijemaca, prilikom osnivanja *komore* u

Značenje u počecima poduzetništva

Osijeku. Konstituirajuća sjednica održana je 6. lipnja 1853. u nazočnosti 19 vijećnika. Među njima spominju se i židovski trgovci. Tako je jedan od osnivača bio trgovac hranom i poljskih plodina Leopold/Lavoslav Epstein, koji je ujedno bio i glavni agent osiguravajućega društva "Riunione Adriatica di Sicurta" u Osijeku. Uz njega se spominje i Makso Kempner.

^[343] Za tajnika *komore*, potkraj 1853., izabran je češki Židov dr. ius. Josip

Posner, koji je na toj funkciji djelovao više od tri decenija, sve do 1885. godine.^[344] U strukturi komorskih vijećnika 1855. nisu nastupile veće promijene pa je član Trgovačkog odjela i nadalje L. Epstein. U Osijeku su do 1858. djelovali trgovački gremiji konfesionalno odvojeni, a od tada djeluju ujedinjeni, tj. od katoličkog gremija u Gornjem gradu i pravoslavnog u Donjem gradu nastao je jedinstveni "Trgovački gremij u Osijeku". Komora je tada predložila da se u taj gremij, kao članovi, prime i trgovci židovske vjeroispovijesti što do tada prema konfesionalnom uređenju nije bilo moguće.^[345]

Značenje u počecima poduzetništva

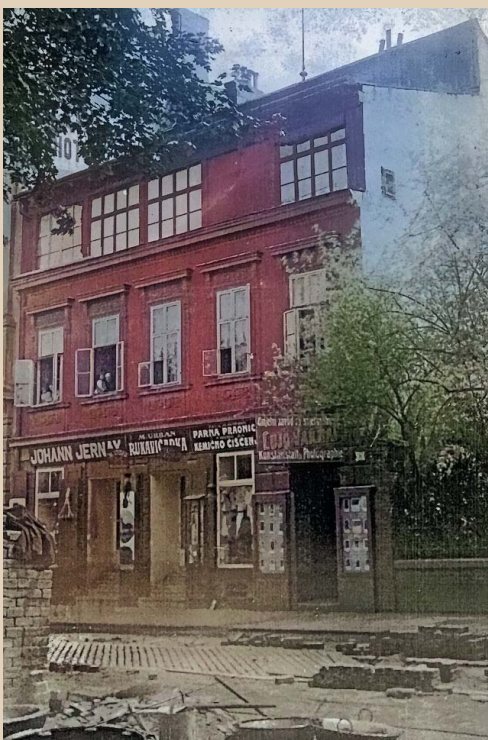

Krajem 1858. provedeni su u Trgovačko-obrtničkoj komori za Slavoniju novi izbori u kojima su uz Leopolda Epsteina sudjelovali i osječki trgovac Marko Spiller te vukovarski trgovac Samuel Hiller. [346] Oni su u Trgovački odsjek izabrani i na izborima sljedeće godine. [347]

Od druge polovice 19. stoljeća unutar židovskih privrednih krugova uočavala se višeslojnost s različitim uvjetima razvoja. [348] Najviše je bilo sitnih židovskih trgovaca (kramari i pokućarci), krčmara i obrtnika, te lihvara koji su se još uvijek bavili sitnim i posredničkim trgovačkim poslovima. To je vrijeme u kojem se izdvajaju poneki bogatiji židovski trgovci koji postupno izlaze iz izolacije, jer je njihov kapital bio nužno potreban zemlji kroničnog pomanjkanja novca. Zato su bez poteškoća dobivali pravo naseljavanja i bavljenja trgovinom u Hrvatskoj, a oblasti u kojima su bili nastanjeni su ih štitile od nasilja. Kao i kod ostalih društvenih slojeva i kod Židova se u razdoblju od 1850. do 1859. stvaraju začeci "dinastija" kasnijih bogatih trgovaca i poduzetnika. Dio je svoj uspjeh temeljio na svojim trgovačkim i inim vezama s bečkim i peštanskim tvrtkama (u pojedinim mjestima su zastupali bečka i peštanska

Značenje u počecima poduzetništva

osiguravajuća društva), a drugi su svoj stečeni kapital ulagali u razvoj poduzetništva u Hrvatskoj. Mnogi od njih su bili vlasnici manufaktura. Većinu parnih mlinova u Slavoniji od 50-ih godina 19. stoljeća posjedovali su "pridošli" gospodarstvenici, naročito Židovi. Tako je npr. prema Bićaniću (ne navodi gdje) jednu među prvima pilanama u Slavoniji izgradio bečki židovski trgovac Pfeiffer.^[349] Isto tako, Igor Karaman oslanjajući se na spis Trgovačko obrtničke komore u Osijeku, spominje da je jedan od najkrupnijih trgovaca drvom u Osijeku 1858. bio J. Pfeifer,^[350] pa možemo pretpostaviti da je pilana bila u Osijeku. Međutim, ovog trgovca drvom ne spominje u svojem djelu Rudolf Horvat. Budući da nemamo preciznih podataka, ne možemo potvrditi koji je to Pfeifer bio, je li to kasniji knjigotiskar Julijus Pfeiffer ili je to posve druga osoba, odnosno je li pilana uopće postojala.^[351]

Prvi Slavonski zavod za nabavu odore i

U tom razdoblju se ne pojavljuju kao posjednici jer nisu mogli imati nekretnine, što je bila najveća zapreka životu i njihovoj privrednoj djelatnosti. Doduše, mogli su unajmiti ili kupiti kuću za stanovanje, za dućan ili radionicu, ali nisu mogli upisati vlasništvo u gruntovnici, pa su do 1860. živjeli u imovnoj nesigurnosti. Samo su neki bogatiji dobili iznimno pravo posjedovanja, i to oni koji su još prije 1848. kupili kuće i oni koji su ih kupili 1848. i 1853. godine. Najveće

Značenje u počecima poduzetništva

opreme, S. Weisz & Herrmann

poteškoće javljale su se kod izbora mjesta stanovanja, jer je izgrađenih kuća s većim brojem stanova za iznajmljivanje bilo u neznatnom broju, i to samo u gradovima i većim mjestima. Na selu i manjim trgovištima su obitelji živjele u vlastitim manjim kućama.^[352]

Prema izvještajima Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju 1850. u Osijeku je bilo 79 trgovaca i 490 obrtnika (sveukupno 569). Među njima navode se i trgovci Židovi David Herrmann, Salamon Weiss, Alberto Kremsier, Maksimilijan/Makso Kempner, Leopold Lang, Bernard Neumann i drugi.^[353] Godine 1852. u Donjem gradu na Trgu Blažene Marije Djevice (današnji Trg bana Josipa Jelačića) David Herrmann i Salamon Weiss otvorili su trgovinu rukotvorinama, čajem, manufakturnom i pomodnom robom, odnosno *Trgovačku radnju Herrmann-Weiss*, kasnije *Trgovina manufakturnom robom S. Weisz i D. Herrmann*. Proširivši djelatnost Herrmannovi sinovi Bela i Dragutin utemeljili su *Prvi slavonski zavod za nabavu odore i opreme*. Trgovina je poslovala neprekidno sve do Drugoga svjetskog rata.^[354] U tom razdoblju spominju se i krčmari Emanuel Singer i Mijo Klein.^[355]

Jedan od važnijih veletrgovaca bio je Maksimilijan /Makso Kempner koji je 1855. na drugu svjetsku izložbu u Pariz poslao primjerke šiškarki kojima je poslovaao (upotrebljavale su se za izradu tanina, odnosno štavljenje koža). U Osijeku se tada pojavljuju i četiri agencije osiguravajućih društava, a kao agenti dvaju društava navode se Lavoslav Epstein, glavni agent "Riunione Adriatica di Sicurtá" i Makso Kempner, glavni agent "Azienda Assicuratrice". Oba društva imala su sjedište u Trstu.^[356]

Obilježje razdoblja od 1860. do 1873.

**Obilježje razdoblja od 1860.
do 1873.**

Drugi službeni popis stanovništva

U Virovitičkoj županiji^[357] je između 1861. i 1866. godine, prema podacima iz Sabljarova *Miestopisnog rječnika*, živjelo 1.230 Židova koji su imali molitvene domove (*bethaus*) u 7 slavonskih mjesta (Đakovo, Donji Miholjac, Našice, Podgorač, Slatina, Virovitica, Osijek).^[358] Po tim podacima nakon 1860. na području Osječkoga kotara živjelo je 165 Židova u mjestima Aljmašu (4), Bijelom Brdu (17), Borovu (2), Čepinu (15), Dalju (15), Erdutu (6), Ivanovcu (1), Dopsinu (2), Koprivni (1), Laslovu (4), Njemačkoj Retfali (59), Mađarskoj Retfali (1), Sarvašu (4), Tenji (27) i Harastinu (7).^[359] U istom razdoblju je u gradu Osijeku nastanjeno 588 Židova, od kojih je 58 u Donjem gradu, 512 u Gornjem gradu, 8 u Tvrđi i 10 u Novom gradu. U Gornjem gradu se nalazio molitveni dom, a u Donjem gradu židovska škola.^[360] Iz analize rasprostranjenosti vidljivo je da su se Židovi naseljavali u mjestima zajedno s ostalim doseljenicima, odnosno s Nijemcima, Mađarima i drugima te ih nalazimo u naseljima miješanoga nacionalnog i vjerskog sastava. Bez obzira na vjeroispovijest zajedno su živjeli s rimokatoličkim, pravoslavnim i protestantskim stanovništvom.^[361]

Iako se popis stanovništva trebao obnavljati svake šeste godine, iz prijelaznoga, nedefiniranoga odnosa Hrvatske i Slavonije prema Beču i Pešti, sljedeći popis raspisan je tek 31. prosinca 1869. te obavljen i objavljen u siječnju 1870. godine. Prije nego li je započeo provedeno je novo ustrojstvo upravnih oblasti, odnosno županija u kojem je potvrđeno postojanje 7 županija.^[362] Ni za taj popis autori u svojim djelima ne pružaju identične podatke. Negdje se navodi da je

Drugi službeni popis stanovništva

evidentirano 8.690 (bez Rijeke) ili 0,76 % Židova u ukupnom stanovništvu. U civilnoj Hrvatskoj živjelo je 3.483, što čini 0,46 % ukupnog stanovništva, a u civilnoj Slavoniji 5.207 Židova ili 1,37 %. U Slavoniji su po županijama bili raspoređeni ovako: 599 ili 0,82% u Požeškoj, 2.113 ili 1,32 % u Virovitičkoj i 1.258 ili 1,04% u Srijemskoj županiji. Od ukupnog broja Židova u Hrvatskoj u gradovima je bilo nastanjeno 1.137 ili 13,50 % Židova. Budući da je u međuvremenu došlo do razvojačenja varaždinske Vojne krajine te su Đurđevačka i Križevačka pukovnija pripojene Provincijalu, u ispravljenom popisu stanovništva s kraja 1871. godine Židova je u Hrvatskoj bilo 8.672 ili 0,76 % ukupnog stanovništva.^[363] Kod M. Zoričića naveden je podatak da je 1869. u Hrvatskoj bilo 9.876 Židova.^[364] U popisu Ugarskog statističkog zavoda navodi se da ih je bilo 8.551 ili 1,00 % ukupnog stanovništva,^[365] plus dodatak od 69 osoba (2 domobrana i 67 aktivnih vojnika), pa je sveukupno u Hrvatskoj 8.620 Židova.^[366] Ako se ovom broju doda još i one nastanjene na prostoru Vojne Krajine (Lička, Otočka, Ogulinska, Slunjska, Gradiška, I., banska, II. banska, Đurđevačka, Križevačka i Brodska regimenta) kojih je bilo 498, te 827 Židova u Petrovaradinskoj regimenti sveukupno ih je u Hrvatskoj 1869. bilo 9.876. Na području Virovitičke županije živjelo ih je 3.229 naseljenih 253 unutar Osječškoga okružja, Virovitičkoga 480, Valpovačkoga 254, Đakovačkoga 471, Voćinskoga 212, Donjomiholjačkoga 171, Našičkoga 361 i u gradu Osijeku 1.027 osoba. Valja napomenuti da je grad na Dravi tada imao najveći udjel broja Židova u gradskom stanovništvu, jer je popisano 5,96 % Židova ukupnog stanovništva Osijeka.^[367]

Drugi službeni popis stanovništva

Tablica 5. Broj Židova u Hrvatskoj po županijama prema popisu 1869/70.

Izvor: A magyar Korona Országában az 1870. év elején végrehajtott Népszámlálás eredményei a Hasznos házi állatok, Ergebnisse der in den Ländern der ungarischen Krone am anfang des Jahres 1870. vollzogenen Volkszählung sammt nachweisung der nutzbaren Haustiere

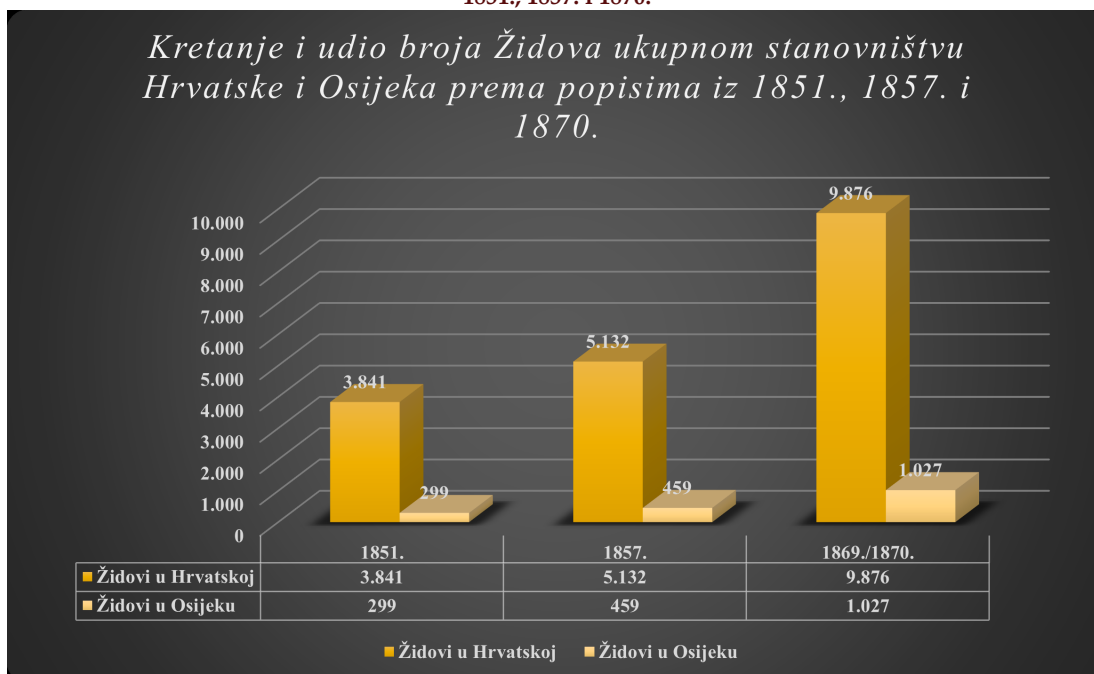
Kako se povećao broj Židova u Hrvatskoj od 1851. do 1869. tako je rastao i na njihov broj u Osijeku. Iz tablice 6. vidljivo je da je polovicom 19. stoljeća židovsko stanovništvo u Osijeku činilo samo 2 % ukupnog stanovništva da bi već početkom 70-ih godina 19. stoljeća taj udio narastao skoro na oko 6 %. Njihova brojnost u gradu neminovno je donijela i njihovo uključivanje u politički život, tj. upravu gradom.

U radu Gradskoga poglavarstva u veljači 1861. sudjelovali su osječki Židovi Marko Spiller, Leopold Blau, rabin Samuel Spitzer, dr. Moritz Reiner, Maks Schwarz, dr. Moritz Koller i drugi. Tada je predloženo da se broj gradskih zastupnika sa 40 poveća na 80 zastupnika koji su dolazili iz tri kotara (Donji 32, Gornji 32 i Novi s nutarnjim 16). Osim dostojanstvenika mogli su biti izabrani i svi oni

Drugi službeni popis stanovništva

koji su imali neko nepokretno dobro i koji su plaćali godišnje barem 50 forinti poreza. Kako intelektualci, prema ovom ne bi imali pravo na izbor, građanstvo je zamolilo da mogu za zastupnike biti birani i oni koji plaćaju barem 25 forinti poreza. U ožujku 1861. godine na javnoj sjednici, određen je broj zastupnika, međutim prema starim pravilima iz 1809. određen je broj vijećnika i to 40 (16 iz Gornjega, 16 iz Donjega i 8 za Nutarnji i Novi grad). Tada su izabrani novi gradski zastupnici. Za Gornji grad od 16 zastupnika dvojica su bila židovskoga porijekla Marko Spiller i Leopold Blau. Kako se rad glavnih skupština grada Osijeka odvijao preko odbora imenovanih za pojedina važna pitanja, nerijetko se događalo da su ta dvojica bili članovi tih odbora.^[368] Godine 1868. u poglavarstvo Osijeka kao zastupnik Gornjega grada ulazi Adolf Mayer.^[369]

Tablica 6. Kretanje i udio broja Židova ukupnom stanovništvu Hrvatske i Osijeka prema popisima iz 1851., 1857. i 1870.

Izvor: Carsko-kraljevske službene Narodne novine, br. 299. - 31. prosinac 1851.; Carsko-kraljevske službene Narodne novine, br. 16. - 21. siječnja 1852.; Statistische übersichten über die Bevölkerung und den Vienstand von Österreich-nach der zählung vom 31. October 1857.; A magyar Korona Országában az 1870. év elején végrehajtott Népszámlálás eredményei a Hasznos házi állatok.

Djelovanje Gornjogradske i Donjogradske općine

U drugoj polovici 19. stoljeća u Osijeku djeluju dvije židovske bogoštovne općine, jedna u Gornjem gradu, a druga u Donjem. Naime, odvojene zamolbe za potvrdu svojih općinskih pravila podnijeli su Gradskom poglavarstvu gornjogradske i donjogradske Židovi 1862., jer su se 1. kolovoza te godine na skupštini zajedničkoga općinskog odbora u Gornjem gradu "mirno i složno" Donjograđani odvojili od Židova Gornjega grada. Tim izdvajanjem iz Gornjogradske bogoštovne općine u potonjem razdoblju su djelovale u gradu na Dravi dvije općine, a Donjograđani su se opravdavali riječima da se moraju odvojiti jer ne mogu plaćati bogoštovne prinose budući da su bili za njih preveliki. Zbog toga, kao i zbog velike udaljenosti Donjega grada od Gornjega grada (a gradskoga prijevoza nije bilo), željeli su osnovati samostalnu općinu.^[370] Pravila su odobrena na sjednici Gradskoga poglavarstva 3. travnja 1865. i odmah je nastao sukob između općina jer se nije znalo na koju se općinu pravila odnose: na Gornjogradsku ili Donjogradsku.^[371]

Predsjednici Gornjogradske židovske bogoštovne općine do kraja 60-ih godina 19. stoljeća bili su: Marcus Spiller (od 1849. do 1856.), Leopold Epstein (od 1856.-?), Leopold Hiller (od ? do 1868.) i Josip Obersohn (od 1868?. do ?). U tom razdoblju su djelovali istaknuti pojedinci: Marcus Spiller, Marcus Engel, Leopold Hiller, Ignatz Deutsch, Leopold Epstein, Heinrich Eisler, Leopold Eisner, Carl Hiller, Josef Hiller, Mayer Kraus, Samuel Landisnger, Jacob Lehner,

Djelovanje Gornjogradske i Donjogradske općine

Adam Mayer, Leopold Neuwirth, Alberth Obersohn, Sigmund Obersohn, Ignatz Singer, Samuel Spiller, Jacob Schwarz, David Trenscher i Julius Weiss.^[372] Zahvaljujući njima izgrađena je sinagoga i pokrenuta su brojna društva: Hevra Kadiša, Hachnossas – Kalloh i Tomehdol.^[373]

Budući da je Patent iz 1860. u Austriji omogućio posjedovanje nekretnina i židovskoj zajednici, počinje diljem Habsburške Monarhije izgradnja sinagoga s istaknutim obilježjima te više nisu bile dio stambenih i drugih kuća kao što su bile do tada.

Put prema emancipaciji građanskoj ravnopravnosti

Ovisnost o inozemnom židovskom kapitalu i povećanje broja židovskoga stanovništva diljem Habsburške Monarhije potaknulo je donošenje niza liberalnih zakona koji su se ticali njihove emancipacije. Nakon što je u Beču došlo 1859. do financijskoga sloma, potaknuto novonastalim neprilikama, odobrena je Židovima "sposobnost posjedovanja" pa su početkom 1860. izdane tri važne carske naredbe. Prva od 6. siječnja je osposobljavala Židove da mogu biti svjedoci pri oporukama kršćana,^[374] druga od 14. siječnja je ukinula odredbu iz §.29./1840. zabrane njihova naseljavanja u rudarskim mjestima^[375] i treća od 18. veljače 1860. im je dodijelila pravnu sposobnost stjecanja vlasništva svakovrsnih nepokretnih dobara i nekretnina te dala mogućnost kupovine zemljišta ako ga obrađuju u vlastitoj režiji, ali ne uživaju s tim pravo patronata ni pravo predlaganja učitelja.^[376] Uz te naredbe objavljena je 13. siječnja 1860. i odredba koja ukida ranije zakone po kojima su bili isključeni iz nekih obrta, posebno ljekarstva, krčmarenja, pivarstva i mlinarstva.^[377] Djelomična emancipacija Židova potaknula je u Hrvatskoj i Slavoniji zanimanje među istaknutim uglednicima. Tako ju je podržavao srijemski župan grof Petar Pejačević, pravoslavni patrijarh Josip Rajačić, kao i bosanski ili đakovački i srijemski biskup i virovitički župan Josip Juraj Strossmayer, koji je jednom prilikom u Osijeku izjavio da je za potpunu emancipaciju Židova,^[378] iako se poslije pokazalo da je u privatnoj korespondenciji s Franjom Račkim

Put prema emancipaciji građanskoj ravnopravnosti

i Serafinom Vannutellijem^[379] izražavao drugačije stavove prema Židovima, koji graniče s antisemitizmom.^[380]

Proglašene naredbe i odredba pružali su nadu da će se puna emancipacija ostvariti u doglednoj budućnosti što su potvrdile i rasprave o Židovima i njihovoj emancipaciji provedene na Ugarskom saboru 1861. i 1865. godine. Iako je sklonost emancipaciji izražavala velika većina mađarskih političkih vođa, znanstvenici i privrednici, konačna odluka nije donesena ni na jednom od tih sabora nego je odgođena dvije godine potom sve do rješavanja odnosa Austrije i Mađarske. Istodobno je došlo i do vjerskoga neslaganja unutar ugarskoga židovstva. Različiti stavovi oko vjerskih pitanja između reformiranih i ortodoksnih struja stvorili su među njima nepremostiv jaz, što je dovelo do raskola na Ugarskom židovskom kongresu 1868./1869. godine i podijele židovskih općina na reformirane ili neološke i konzervativne ili ortodoksne. Uz njih se razvila i treća manja skupina koja se nije željela pridružiti ni jednoj ni drugoj struji pa su prozване *Status quo općine*. Nakon proglašenja Austro-ugarske nagodbe 1867. pristupilo se donošenju novih zakona. Prvo je donesen *Austrijski temeljni državni zakon* 21. prosinca koji je u jednom svom dijelu omogućio potpunu ravnopravnost Židova. *Zakon o emancipaciji* došao je na red Ugarskog sabora tijekom 1867. i prošao je bez rasprave (64 glasa za i 4 protiv). Dobio je kraljevu sankciju (čl. XVII. /1867.) 28. prosinca te godine. Ti su zakoni osigurali zakonsko proglašenje građanske ravnopravnosti Židova u Monarhiji i uklonili ograničenja koja su formalno priječila da Židovi budu ravnopravni građani. *Austrijskom temeljnom zakonu* pridružili su se drugi zakoni *O vanjsko pravnim okolnostima izraelitskih religijskih zajednica* sve do posljednjeg zakona iz 1890.

Put prema emancipaciji građanskoj ravnopravnosti

godine, a mađarskom zakonska osnova o *Slobodi i ravnopravnosti vjeroispovijesti u Ugarskoj*. Istodobno dok su se ugovarali odnosi Hrvatske i Ugarske u Pešti je došlo do saziva Židovskoga kongresa (1868. – 1869.) koji je na kraju doveo i do raskola mađarskoga židovstva.^[381] Iako je prema Hrvatsko-ugarskoj nagodbi (1868.) Hrvatska uživala autonomiju u vjersko-crkvenim poslovima (čl. 47. i čl. 48.), to nije priječilo Židove u Hrvatskoj da se obrate za pomoć mađarskim Židovima i na Židovskom kongresu potaknu pitanje i o emancipaciji Židova u Hrvatskoj. Prvo su Židovi iz Vukovara zamolili ministra prosvjete Josefa Eötvösa da prisustvuje kongresu. Ministar ih je odbio riječima da su pozvani samo njihovi predstavnici iz Ugarske i Erdelja te da Židovi iz Hrvatske i Slavonije ne mogu slati poslanike.^[382] Nakon toga je bivši zagrebački rabin Leopold Rokonstein, tada rabin u Szombathelyju, 17. prosinca 1868. na sjednici Kongresa uputio predstavku o Židovima u Hrvatskoj i zamolio da u određenom trenutku zatraži i ravnopravnost hrvatsko-slavonskih Židova te da Židovi iz Trojedne Kraljevine mogu sudjelovati u radu Kongresa, kao i da se njegovi zaključci protegnu na hrvatsko-slavonske Židove. O njegovoj predstavi raspravljalo se na Kongresu i na kraju su nazočni članovi zaključili da s izrazima simpatija podržavaju emancipaciju Židova u Hrvatskoj i Slavoniji, ali da je ona moguća tek kada zakonodavstvo Trojedne Kraljevine dosegne onu legislativnu aktivnost koja omogućuje građansko i političko izjednačavanje Židova i tek onda će njihov pravni položaj (biti će ravnopravni) omogućiti njihov ulazak u Ugarski kongres, a do tada je to nemoguće.^[383]

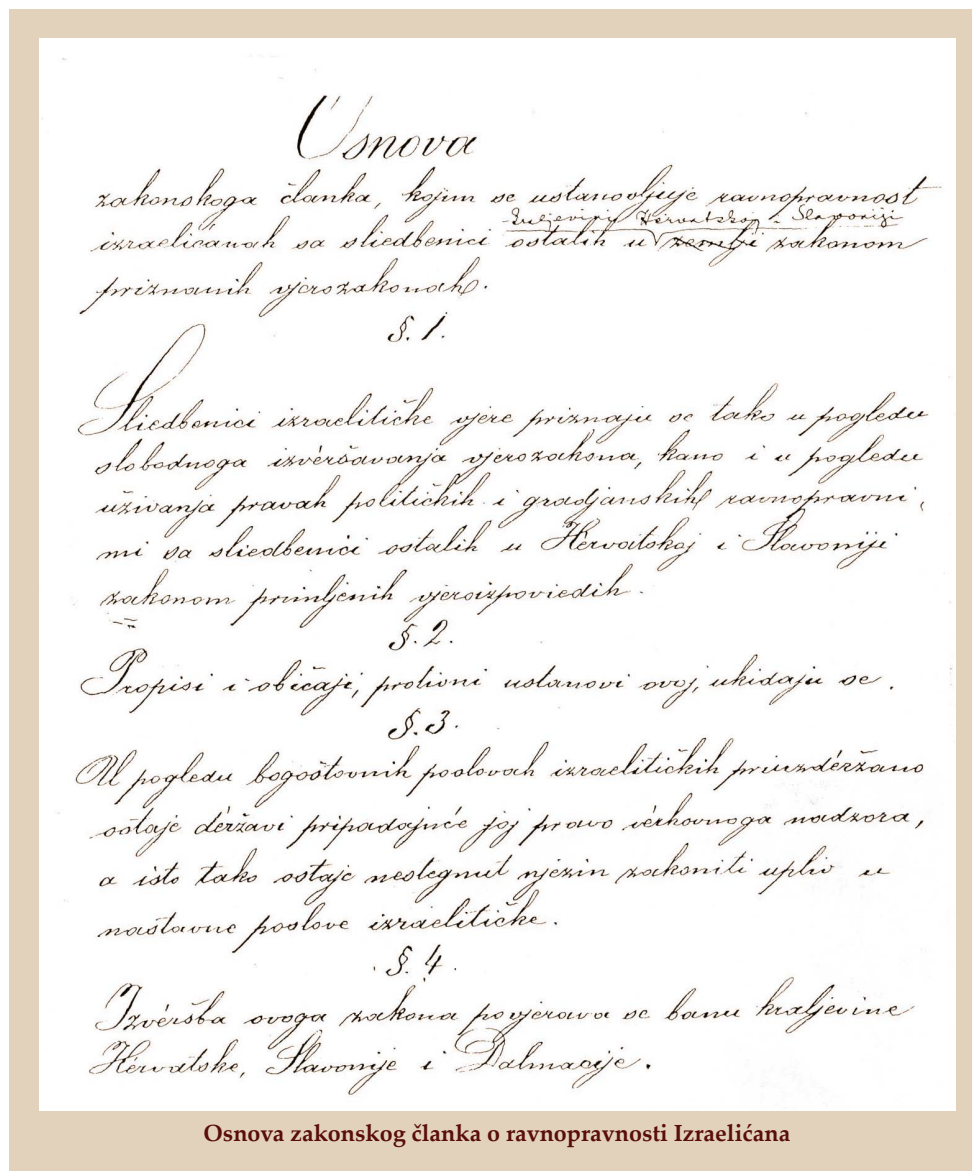
Zakonsko proglašenje ravnopravnosti Židova u Hrvatskoj potvrđeno je nekoliko godina poslije od Austrije i Ugarske. Ono je

Put prema emancipaciji građanskoj ravnopravnosti

došlo na red Sabora 1868. u vrijeme političkoga kaosa pa je *Osnova o ravnopravnosti Židova* predana tijekom zasjedanja 1868. – 1871.^[384] Na 58. sjednici sabora Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije održane 15. listopada 1869. pročitana je molba za emancipaciju općine Vukovar i Srijemske županije, koju je prenio zastupnik Srijemske županije Antun Vakanović. Nakon čitanja molbe odbor Sabora je predložio da se zamolba uputi na Zemaljsku vladu^[385] čije je Predsjedništvo 20. studenoga 1870. naložilo Odjelu za bogoštovlje i nastavu da predloži *Zakonsku osnovu o emancipaciji Židova*. Osnova nije naišla na protivljenje kraljevskog vladinog Odjela za pravosuđe koji je smatrao da je s građansko-pravnog gledišta legalna. Ban Rauch je četiri dana nakon pisao kralju Franji Josipu I. o nakani podnošenja *Zakonske osnove o emancipaciji*.^[386] Međutim, da bi *Osnova zakona o ravnopravnosti Izraelićana* došla do vladara Hrvatski sabor ju je morao podnijeti na uvid Mađarskom ministarskom vijeću, koji ju je odobrio 11. prosinca 1870. sa zahtjevom da se vladaru predloži na predsankciju (dozvola da se nacrt zakona smije staviti na dnevni red sabora). Kralj je 13. prosinca ovlastio Hrvatski sabor da nacrt zakona stavi na dnevni red^[387] što je i učinjeno u siječnju 1871. godine. Na siječanjskoj sjednici odlučeno je da se *Osnova* umnoži i razdijeli članovima sabora da bi se o njoj moglo raspravljati.^[388] Budući da se sve oteglom tek je 19. prosinca te godine ban Levin Rauch uputio u saborsku proceduru *Zakonsku osnovu* o kojoj se, uoči raspuštanja Sabora, više nije moglo raspravljati.^[389] Tek, je u novom zasjedanju Hrvatskoga sabora 20. kolovoza 1872. skupina od 15 zastupnika posebno zahtijevala da se to pitanje što prije stavi na dnevni red kako bi se Židovima, koji "dobro žele ovoj zemlji konačno prestala činiti nepravda".^[390] Zahtjev petnaestorice zastupnika^[391] da

Put prema emancipaciji građanskoj ravnopravnosti

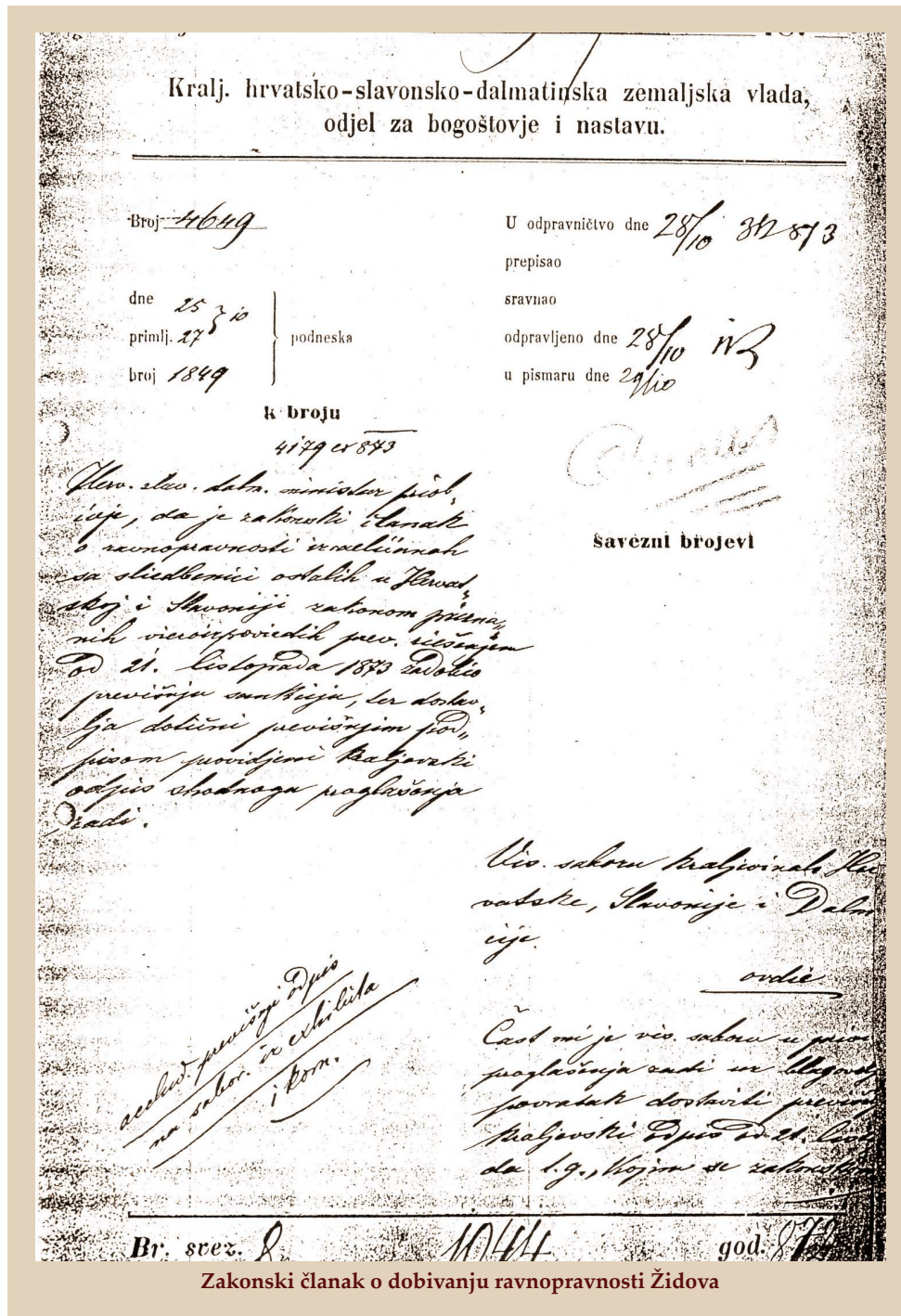
se *Osnova zakona o ravnopravnosti* što prije nađe pred Saborom prihvaćen je većinom glasova, ali je rasprava došla na dnevni red tek u rujnu sljedeće godine jer je Sabor bio zaokupljen revizijom Nagodbe.^[392] Iako je Hrvatskom saboru Rauchova vlada podnijela *Osnovu zakona o ravnopravnosti Židova*, bila je prihvaćena tek 19. rujna 1873. na 33. saborskoj sjednici i izglasana kao zakonski članak neposredno prije Mažuranićeva imenovanja za bana.^[393] *Zakon* je 21. listopada, na samom početku Mažuranićeve vlade, dobio kraljevu sankciju,^[394] pa ga povjesničari smatraju Mažuranićevim dostignućem. Židovima je *Zakon* jamčio građanska, politička i konfesionalna prava, tj. potpuno izjednačavanje s pripadnicima ostalih zakonom priznatih vjeroispovijesti u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji. On je ujedno Židovima kao vjernicima, a ne samo kao građanima, potvrđivao uživanje ravnopravnosti i slobode. Time je zakon, doduše samo na papiru, dopustio i mogućnost prijelaza na židovstvo, ali u praksi to nije bilo primjenjivo.^[395]

Zanimljiva je činjenica da je taj zakon u javnosti prošao gotovo nezapaženo. Naime, *Narodne novine* zakon su u kratkoj notici samo navijestile,^[396] a unionističke novine *Narod* zakon su objavile i pohvalile novu hrvatsku vladu koja je time iskazala liberalnost.^[397] U ostalim dnevnim i političkim te lokalnim novinama, npr. i u osječkom *Die Drau*, skoro da i nije bilo vijesti o toj ravnopravnosti. Jedino je objavljen opširnije u rabinskim njemačkim novinama *Allgemeine Zeitung des Judenthums* (izlazile od 1837. prvo u

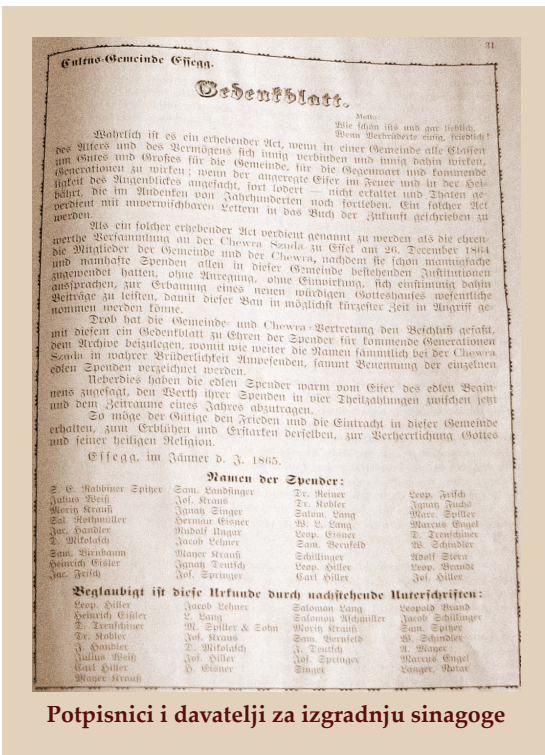
Put prema emancipaciji građanskoj ravnopravnosti

Leipzigu, potom u Berlinu) da bi svim Židovima diljem Europe objavili da je emancipacija Židova proglašena i usvojena u Hrvatskoj. ^[398]

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

Sinagoge izgrađene diljem Kraljevine Hrvatske i Slavonije u drugoj polovici 19. stoljeća jedna su od najoriginalnijih arhitektonskih dostignuća u historizmu u Hrvatskoj.^[399]

Potpisnici i davatelji za izgradnju sinagoge

Budući da je postojeća gornjogradska sinagoga u Nemeckoj/Njemačkoj ulici (današnja Ulica Pavla Pejačevića) postala početkom 60-ih godina 19. stoljeća premala, javila se zamisao za izgradnju nove. Stoga su Židovska bogoštovna općina u Gornjem gradu i rabin Samuel Spitzer predali Gradskom poglavarstvu 20. lipnja 1862. zamolbu da im se, kao i ostalim vjeroispovijestima u gradu, dodijeli "nješto gradskog zemljišta za uživanje". Grad je potom

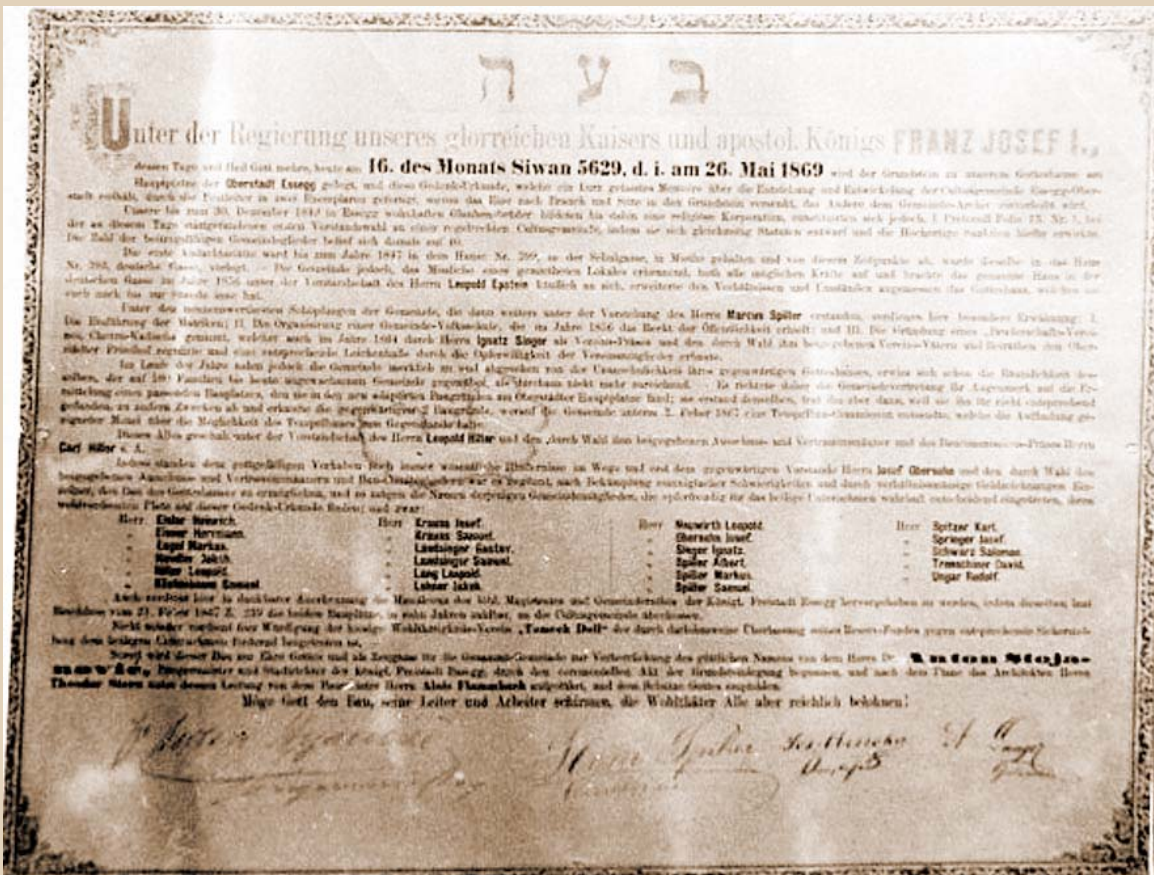
imenovao odbor koji je trebao istražiti kako su pojedine vjeroispovijesti dobile uživanja gradskog zemljišta, koliko je Židova u Osijeku i koliko visoki porez plaćaju (br.1971./62.).^[400] Budući da se pola godine nije ništa događalo Židovska bogoštovna općina zamolila je 28. siječnja 1863. ponovo Gradsko poglavarstvo da joj dodijeli slobodno zemljište za zidanje sinagoge na gornjogradskom vašarištu uz županijsku cestu. No, skupština Gradskega poglavarstva održana 12. ožujka te godine nije zadovoljila zamolbi

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

nego je uputila molitelja na javnu dražbu za slobodne potkućnice. Dražba je održana 30. i 31. ožujka u dvorani "nutarnjogradske doma", tj. Gradskoga poglavarstva, (zgrada današnjeg Muzeja Slavonije u Tvrđi, Trg Sv. Trojstva 6), ali tada nije postignuta tražena cijena za izabranu potkućnicu pa je Općina upućena na novu licitaciju koja je provedena 3. kolovoza 1863. No, toga dana Albert Obersohn u ime Židovske bogoštovne općine nije postigao zadovoljavajuću cijenu pa je upućen ponovo na dražbu koja je održana tri mjeseca potom.^[401] Tada je kupljeno zemljište na Glavnom gornjogradskom trgu br. 5, ali je Općina upozorena da ne smije zidati zgradu sinagoge višu od jednoga kata odnosno da mora biti "ravno ostalim tamo sazidanim imajućim kućama, u visini najmanje jedan kat..." (br. 1252. / 1863.). No, do izgradnje nije došlo ni dvije godine potom kada je Općina zatražila od Gradskoga poglavarstva da joj se novčani iznos za kupljeno zemljište preda na 10-godišnje obročno plaćanje uz kamatu od 5 %. Zahtjev je prihvaćen, ali s povećanom kamatom od 6 % (br. 4271 / 1865.). U lipnju sljedeće, 1866. godine, u otpisu Kraljevskoga Namjesničkog vijeća u Zagrebu traženo je da se mjesto gradnje sinagoge uzme u "komisionalno pretresanje" uz prisustvovanje gornjogradske župnika Župe sv. Petra i Pavla te nakon "izražavanja lokalnog mnijenja" dopusti izgradnja sinagoge. Istodobno je odlučeno da se "raspravni spisi" s položajnim nacrtom i građevnom osnovnom podnesu na "više rješenje" (br.2133/1866.).^[402]

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

Potpisnici i davatelji za izgradnju sinagoge

Nakon toga je Gradsko poglavarstvo 31. siječnja 1867. Općini ponudilo dva zemljišta na Glavnom trgu i "glasom zaključka" od 21. veljače br. 239 Općini darovalo gradilište.^[403] Tada gornjogradska Židovska bogoštovna općina nije imala za gradnju

potreban početni novac u iznosu od 12.000 forinti pa je zamolila 29. travnja te godine Kr. Namjesničko vijeće u Zagrebu da joj odobri beskamatni kredit, kojeg je, nakon odobrenja, vraćala godišnje u

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

iznosu od 600 forinti. Budući da je u to vrijeme započela izgradnja istočne strane Županijske ulice, područja koje je do tada bilo južni dio Glavnoga gornjogradskeg trga, došlo je do izmijene odobrene lokacije za izgradnju sinagoge na trgu. Nastupila je gotovo dvogodišnja stanka koja je prekinuta 10. veljače, 29. ožujka i 3. travnja 1869. kada je predstojništvo Općine zamolilo Gradsko poglavarstvo za izdavanje dozvole za izgradnju velike i lijepe sinagoge na gradskom slobodnom kućištu/zemljištu na uglu Županijske ulice i Ulice divljega čovjeka (danas Ulica Hrvatske Republike).^[404] Na temelju priložene građevne dozvole senator Ivan Stahuljak je 18. svibnja te godine obavio povjerenstveno izviđanje terena u nazočnosti gradskoga mjernika Aleksandra Lužinskoga, općinskoga predstojnika Josipa Obersohna, Salomona Schwartza i Gustava Landsingera.^[405] Dozvola za gradnju odobrena je 22. svibnja, ali su se prije toga morali obaviti mali ispravci. Doduše, iako je zatraženo da se tornjevi uvuku za 21 palac (1 plac = 2,6 cm) i izbjegne njihova izbočenost glede zgrade kasina i kazališta, to u konačnici izgradnje ipak nije izvršeno. Promijenjena je jedino visina zgrade pa je nakon izgradnje sinagoga bila jednako visoka s ostalim novosazidanim zgradama u ulici. Prema priloženom nacrtu izgrađena je vis-a-vis Županijske palače. Kamen temeljac položen je 26. svibnja 1869. (16. sivana 5629.) pod predsjedništvom Obersohna.

[406]

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

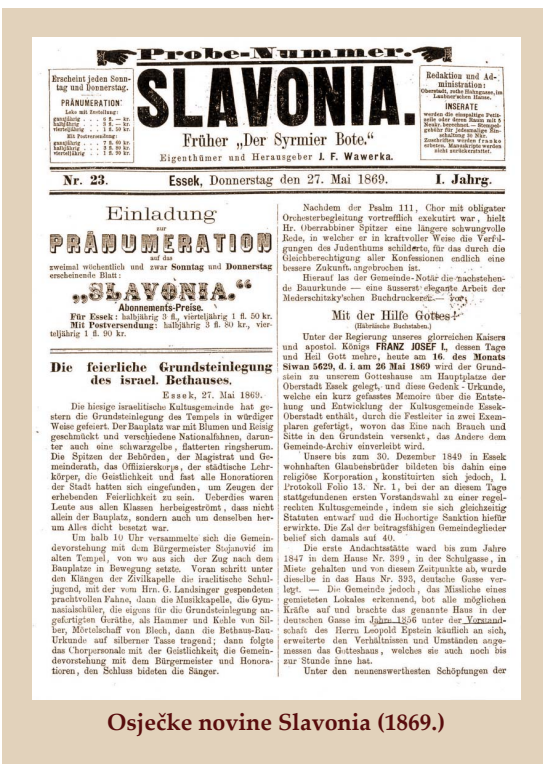

Unutrašnjost sinagoge

Sinagoga je izgrađena prema nacrtima Theodora Sterna, a graditelj je bio Alois Flambach.^[407] Ukupna površina iznosila je 322 m². U povelji koja je stavljena u kamen temeljac, uz povijesni pregled

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

nastanka osječke zajednice od 1849., opisan je slijed od prvog hrama do izgradnje novoga. Uz to su navedena i imena darovatelja koji su omogućili njezinu izgradnju: Hinko/Heinrich Eisler, Herrmann Eisner, Markus Engel, Jakob Handler, Leopold Hiller, Samuel Kästenbaum, Josip/ Josef Krauss, Samuel Krauss, Gustav Landsinger, Samuel Landsinger, Leopold Lang, Jakob Lechner, Leopold Neuwirth, Josip/Josef Obersohn, Ignjat/Ignatz Singer, Albert Spiller, Markus Spiller, Josip Springer, Samuel Spiller, Carl Spitzer, Salamon Schwarz, David Trenschner i Rudolf Ungar. Dobrotvorno društvo *Tenech-dol* dalo je svu svoju gotovinu za gradnju hrama.^[408]

Osječke novine Slavonia (1869.)

Sam događaj polaganja kamena temeljca popratile su osječke novine *Slavonia* (1869.), koje su vrlo kratko izlazile. U posljednjem broju je objavljen tekst *Die feierliche Grundsteinlegung des israel. Bethauses* u kojem je nepotpisani novinar u uvodniku napisao povijesni pregled nastanka osječke židovske općine kao i put izgradnje hrama, a u drugom dijelu teksta zahvaljuje na izgradnji hrama članovima općinskog odbora, koje poimence navodi i koji su omogućili

da se i u Osijeku izgradi sinagoga.^[409]

U 1897. i 1898. sinagoga je preuređivana i popravljeno je krovništvo.

^[410] Gornjogradska općina je uspjela 1896. kupiti od grada još dvije

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

parcele u blizini sinagoge.^[411] Godine 1909. ponovno se radilo na rekonstrukciji bogomolje koja je u listopadu završena.^[412]

Sinagoga je spaljena početkom srpnja 1941. nakon što su iznesene/opljačkane sve dragocijenosti. Ruševine sinagoge mogle su se vidjeti sve do početka 1953. kada su uklonjeni ostaci zidova i izgrađeni temelji velike stambeno-poslovne trokatnice koja je do kraja godine iznikla na tom mjestu.^[413]

Izgradnja sinagoge u Gornjem gradu

Sinagoga u Županijskoj ulici

O radu nadržabina Spitzera u školi

Gornjogradska općina je krajem 60-tih godina 19. stoljeća zamolila Gradsko poglavarstvo da se troškovi za izdržavanje njihove škole namiruju iz gradskih prihoda, budući da je novi zakon donosio preustroj postojećih konfesionalnih škola u javne i opće. Stoga je 1868. gradski odbor tražio kako je sam naveo "s obzirom na uskrslu ravnopravnost gradjanah i stanovnikah u našoj državi i izraelitičkom vĕroučitelju 120 forinti av. godišnje plaće iz gradske blagajne podijeli". Godinu dana kasnije nadržabin Samuel Spitzer zatražio je uz svoju plaću i nagradu kao što ju dobiva iz zajedničke blagajne i "grkoistočni svećenik" (pravoslavni). Zamolba mu je odobrena pa mu je grad školske godine 1870./71. podijelio nagradu od 60 forinti godišnje iz gradske blagajne za njegovo "katehetičko predavanje na izraelitičkoj školi", s time da su odlučili u međuvremenu provjeriti kako je u ostalim gradovima te da li u njima rabini dobivaju nagrade iz zajedničke blagajne.^[414] (Što se poslije događalo s nagradom, nije poznato, jer nisu nađeni spisi koji bi detaljnije o tom govorili.)

Gospodarstvenici i intelektualaci

Za Židove diljem Habsburške Monarhije su promjene u gospodarskom smislu nastupile prvo kraljevskim odredbama koje su se na njih izravno odnosile (posjedovanje nekretnina i dr.) ali i primjenom i uvođenjem novog *Obrtnog zakona* u svibnju 1860. godine koji je u Austriji načelno proglasio slobodu obrta (ukinuo je cehovska ograničenja oko otvaranja obrta, što je doveo do pojave velikog broja obrtnih radnji).^[415] Doduše, u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji snažniji udjel Židova u gospodarstvu nastupio je, kako je već navedeno i objašnjeno, tek od 1873. godine.

Veliko značenje u gospodarskom razvoju grada Osijeka uz domicilno hrvatsko stanovništvo imali su i Nijemci, Srbi, Mađari i Židovi. Tijekom 60-tih godine 19. stoljeća među Židovima je došlo do izdvajanja privrednika pa nastaje nova skupina građana kojoj su pripadali veletrgovci, trgovci, obrtnici, bankari, industrijalci, posjednici kapitala, direktori, građevinski poduzetnici i razne vrste posrednih poduzetnika (mešetari, agenti osiguravajućih društava, agenti za incasso/inkaso, komisione poslove i sl.).^[416] Židovska elita nije pripadala samo imućnijem privrednom građanstvu, nego je bila i dio inteligencije kao što su liječnici, profesori, odvjetnici, graditelji, umjetnici i druge visokoškolvane osobe.^[417]

Sve veće značenje Židova u gospodarskom životu bila je posljedica pozitivnoga odnosa bana Josipa Šokčevića (1860. – 1867.) prema Židovima, ali i općih prilika u Monarhiji. Mnogi Židovi osnivaju poduzeća i otvaraju velike obrtničke radionice, a bilo je i

Gospodarstvenici i intelektualaci

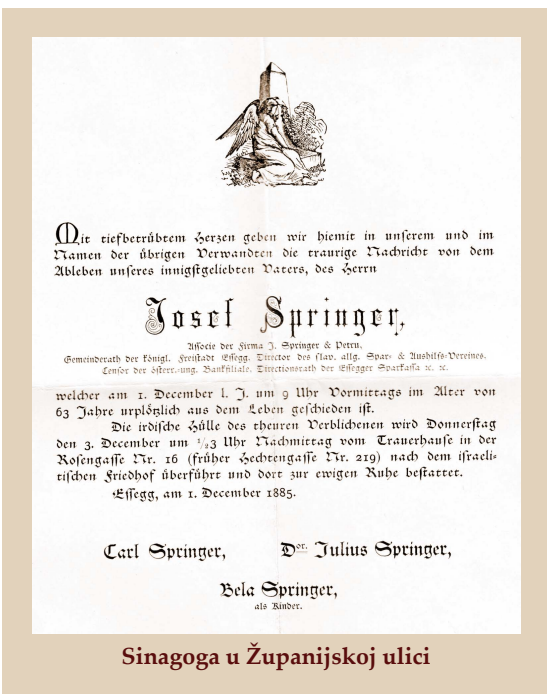
onih koji su kupili neuspješne pogone te u njih ulagali, riskirajući svoj kapital da bi ih u konačnici pretvarali u uspješna poduzeća. Sve je više trgovačkih i obrtničkih radnji koje se otvaraju u Osijeku u kojem je 1861. godine 218 trgovaca, 967 obrtnika i 6 veleobrta, a 1863. godine 230 trgovaca, 1.011 obrtnika i 8 veleobrta^[418], a neke od njih su i u vlasništvu Židova. Tako su npr. Josip Weichinger, Leopold Herzog i Jeremija Schwarz 1862. u Osijeku otvorili staklanu, koja je u potonjem desetogodišnjem razdoblju djelovala kao oveća obrtnička radionica. Iako je, iz nepoznatih do sada razloga, ubrzo istupio Weichinger, Herzog i Schwarz su otvorili i oveći paromlin.^[419]

Još snažniji gospodarski uzlet Židova u Hrvatskoj nastupio je 1873. nakon primjene *Obrtnog zakona* i dobivanja emancipacije.

Značenje Židova gospodarstvenika u Trgovačko-obrtničkoj komori za Slavoniju u Osijeku bila je zapažena. Vrlo agilno su djelovali Marko Spiller te 1874. članovi Trgovačkog odjela Gustav Epstein, Simon Frank, David Herrmann, Leopold Kern, Samuel Kohn, Isidor Schachtitz i Samuel I. Singer, a Obrtničkog odjela Josip Kraus i drugi.^[420] Tajnik je i nadalje Josip Posner, a blagajnik Gustav Epstein.^[421] U tom je razdoblju u Komori aktivno djelovao i trgovac Viktor Selinger jedan od pokretača akcija za uređivanje poslovanja kod drvotrzaca, kao i za osnivanje *Hrvatsko-slavonskog drvorskog društva*. Njegovim poticajem je u lipnju te godine u Komori održana skupština drvotrzaca na kojoj je osnovan poseban Odbor u kojem je bio jedan od članova.^[422]

Kao članovi Komore osječki Židovi su pripremali i sudjelovali kao izlagači na gospodarskim domaćim i međunarodnim

Gospodarstvenici i intelektualaci

izložbama/sajmovima. Tako je npr. na *Prvoj dalmatinsko-hrvatsko-slavonskoj gospodarskoj izložbi 1864.* u Zagrebu izlagalo 778 gospodarstvenika iz Slavonije, a iz Osijeka su, među ostalima, sudjelovali i trgovci Škender Löbl, koji je izlagao pijavice, Lavoslav Blau šiške, Dragutin i Josip Hiller te braća Obersohn pepeljiku, šiške, šljivovicu i vunu, Lavoslav Perles krzna i ljekarije, Josip Pfeiffer te Herman i Leopold Eisner vino i

šljivovicu, a Lavoslav Krausz šljivovicu proizvedenu 1858. godine. Tvrtka *Spiller M. i sin* (Josip Posner i Marko Spiller) su izlagali svilena prediva, M. Löwenthal umjetno cvijeće, Mavro Krauss lule, a Josip Weichinger i drug različitu staklenu robu.^[423]

Posebno je značenje u gospodarskom trgovačkom životu imao veletrgovac Josip/Josef Springer/Špringer.^[424] Nekoliko godina po dolasku u Osijek 1857. dobio je zavičajnost u gradu i krajem 60-tih godina 19. stoljeća postao je suvlasnik i upravitelj veletrgovine, galanterijske i sitne robe *J. Springer i Petru*.^[425]

Obrazovani Židovi uključuju se u brojna udruženja i sudjeluju u radu različitih institucija s namjerom da pokažu da nemaju smisla samo za trgovinu, na koju su ne svojom voljom, bili usmjereni stoljećima, nego da imaju i etičke norme kao i kršćani. Učenje njemačkih i mađarskih židovskih liberala da Židovi moraju postići

Gospodarstvenici i intelektualci

visoku intelektualnu i etičku razinu motivirala je imućnije pojedince da se afirmiraju i u krugu inteligencije, a ne samo kao moderni poduzetnici, u nadi da će tako brže postići svoju integraciju u kršćansko društvo.^[426] Nakon završenoga školovanja Židovi su se isticali prvotno kao ugledni liječnici, a od druge polovice 19. stoljeća i kao ugledni odvjetnici, profesori, znanstvenici i dr.

Kada je krajem 60-ih i početkom 70-tih godina 19. stoljeća potaknuta akcija za osnivanje novčarskih ustanova u Slavoniji u nju se uključuju i Židovi. Njihov je udjel bio zapažen pri osnivanju *Prve osječke štedionice* (1868.), *Osječke donjogradske štedionice* (1871.)^[427] i *Slavonske središnje štedionice*. Inicijativni odbor za osnivanje *Prve osječke štedionice* potaknut 1861. (odobrena je tek 1868.) činili su i ugledni osječki Židovi Leopold Gustav Blau, Leopold Landsinger, Leopold Hiller, Marko Spiller i drugi.^[428] Uz *Slavonsku komercijalnu i eskomptnu banku* (1868.), štedionicu i slavonsko štedno društvo, Donjograđani su 1871. osnovali u Donjem gradu *Osječku donjogradsku štedionicu*, kojoj je jedan od utemeljitelja bio Gustav Wertheimer.^[429] U Gornjem gradu je 1872. otvorena i *Slavonska središnja štedionica* čiji su nacrt pravila dr. Hoffmann i B. Klein podnijeli ministarstvu na odobrenje. I u neostvarenim pokušajima pokretanja bankovnih i štedioničkih institucija u Osijeku u razdoblju od 1871. do 1873. često se pojavljuju D. W. Klein, dr. A. Reinitz i I. Weiss.^[430]

Zlatno doba židovskih općina (1880. – 1910.)

**Zlatno doba židovskih općina
(1880. – 1910.)**

Na prijelazu stoljeća

Grad Osijek je na prijelazu stoljeća upravno predstavljao jednu gradsku cjelinu još uvijek teritorijalno podjeljenu na Gornji, Donji, Novi grad i u čvrstim bedemima stiješnjenu Tvrđu. Zbog te razdvojenosti i međusobne velike udaljenosti te smještaja važnih političkih, gospodarskih, kulturnih, crkvenih i inih institucija u Gornji grad. Donji grad je grad sve očitije zaostajao u razvoju i značenju u odnosu na Gornji grad. Gospodarski i ini razvoj grada utjecao je na povećanje broja stanovništva i njegovo teritorijalno širenje i povezivanje izgradnjom stambenih i poslovnih zgrada posebice u Gornjem gradu, a znatno manje u Donjem i Novom gradu. Grad na Dravi je značajno plovno i suhozemno središte s razvijenim obrtima, trgovinom i industrijskom proizvodnjom. Zbog toga se u Osijek u ovom razdoblju više useljavalo a relativno manje iseljavalo.^[431] Kao rezultat emancipacije, Židovi se uz Nijemce i Mađare u većem broju doseljavaju u Osijek pa ih je u gradu 1880. već 8,01 %, 1900. 8,80 %, a 1910. 8,07 %. Njihovim doseljavanjem u grad je stigao novčani kapital koji su svojom marljivošću povećavali i time postali ozbiljna i velika konkurencija osječkim trgovcima.^[432]

Na prijelazu stoljeća

Popisi stanovništva od 1880. do 1910. ukazuju na vidljiv porast židovskoga stanovništva ne samo u Hrvatskoj nego i u Osijeku.

Na prijelazu stoljeća

Kada govorimo o detaljnoj analizi rasprostranjenosti židovskoga stanovništva ne samo u Osijeku, već i šire na području Virovitičke županije, moramo se osvrnuti na teritorijalne promijene koje su se zbivale od 1874. godine. Od 1875. područje kraljevine Hrvatske i Slavonije dijelilo se na 8 županija.^[433] Kada je došlo do sjedinjenja Vojne krajine sa civilnom Hrvatskom promijenile su se i unutarnje granice nekih županija.^[434] Virovitička županija sa sjedištem u Osijeku obuhvaćala je grad Osijek, virovitičku, osječku i đakovačku podžupaniju, a pripadali su kotari Đakovo, Donji Miholjac Našice, Slatina, Virovitica i grad Osijek. Takav županijski ustroj djelovao je sve do 1918. godine.^[435]

Popis 1880. godine

Esh. br. _____ Kot. rabinat u Djakovu.

Izvadak
iz matice rođenih.

18/11/13

Knjiga B. Strana — Tekući broj 736.

I m e		<i>Jakob Kaiser</i>	
Rodilo se	dana	meseca	godine
			<i>1884. - ovanak četiri.</i>
S p o l a		<i>muškarac</i>	
Zakonito ili nezakonito <i>Zakonito</i>			
Ime i prezime oca		<i>Moriz Kaiser</i>	
Ime i prezime matere		<i>Suli rojica Kapela</i>	
Stan roditelja <i>Djakovo</i>			
Ime i prezime primanje		<i>Glaser</i>	
Kod dječaka	Dan obrezanja	<i>14/11.</i>	
Ime i prezime kuma		<i>Alvi Morjelt</i>	
OPAZKA			

Ovaj je izvadak suglasan sa maticama rođenih.
u Djakovu, dne 2. prosinca 1913. Kot. rabin: _____

Izvod iz matične knjige rođenih Jakoba Kaisera

Prema popisu iz 1880. u Hrvatskoj je popisano 13.488 Židova ili 0,72 % od cjelokupnog broja stanovnika. U civilnoj Hrvatskoj i Slavoniji bilo je 11.100, a na području bivše Vojne krajine 2.388 Židova. U Slavoniji ih je najviše bilo u Virovitičkoj županiji (3.714 ili 3.721),^[436] a najmanje u Požeškoj županiji (785).^[437]

U Virovitičkoj županiji po materinskom jeziku Židova je bilo 2.645 koji su govorili njemački, 642 hrvatski, 398 mađarski, 15 češki, 6 poljski, 5 slovački, 6 slovenski i jedan talijanski. Najviše nastanjenih

bilo je u Osijeku u kojem je živjelo 1.493 Židova (723 muških i 770 ženskih).^[438] Osijek je ujedno među gradovima u Hrvatskoj prvi s najvećim udjelom Židova u ukupnom stanovništvu (8,20 %), a potom slijede Koprivnica, Brod na Savi (današnji Slavonski Brod), Varaždin, Zemun i dr.^[439] Osječki kotar činile su općine: Bizovac u kojem su nastanjena 43 Židova, Čepin 82, Dalj 76, Petrijevci 50, Retfala 30, Sarvaš 19, Tenja 49 i Valpovo 75.^[440] Sveukupno u kotaru Osijek nastanjeno je 424 Židova.^[441]

Popis 1890. godine

Godine 1890. u Hrvatskoj i Slavoniji već živi 17.261 Židova ili 1,65 % u ukupnom stanovništvu.^[442] Od toga Židovi čine 4,55 % gradskog, a 0,79 % stanovništva županija.^[443] Na području Virovitičke županije (kotarevi: Đakovački, Donjomiholjački, Našički, Slatinski, Virovitički, Osječki i grad Osijek) živjelo je 4.465 Židova.^[444] Bez Osijeka u županiji je 2.880 Židova. U gradu Osijeku su židovske općine imale 1.585 članova (761 muških i 824 žena) i bile su najbrojnije u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji.^[445] Unutar navedenoga broja u kotaru Osijeku je stanovalo 549 Židova. U odnosu na proteklo desetogodišnje razdoblje došlo je unutar kotara i općina do teritorijalnih promjena^[446] pa je rasprostranjenost Židova po općinama unutar kotara izgledala ovako: Bizovac 38, Čepin 66, Dalj 89, Ernestinovo 10, Petrijevcu 46, Retfala 70, Sarvaš 24, Tenje 32, trgovište Valpovo 144 i okolica Valpova (vanjsko Valpovo) 30.^[447]

Popis iz 1900. godine

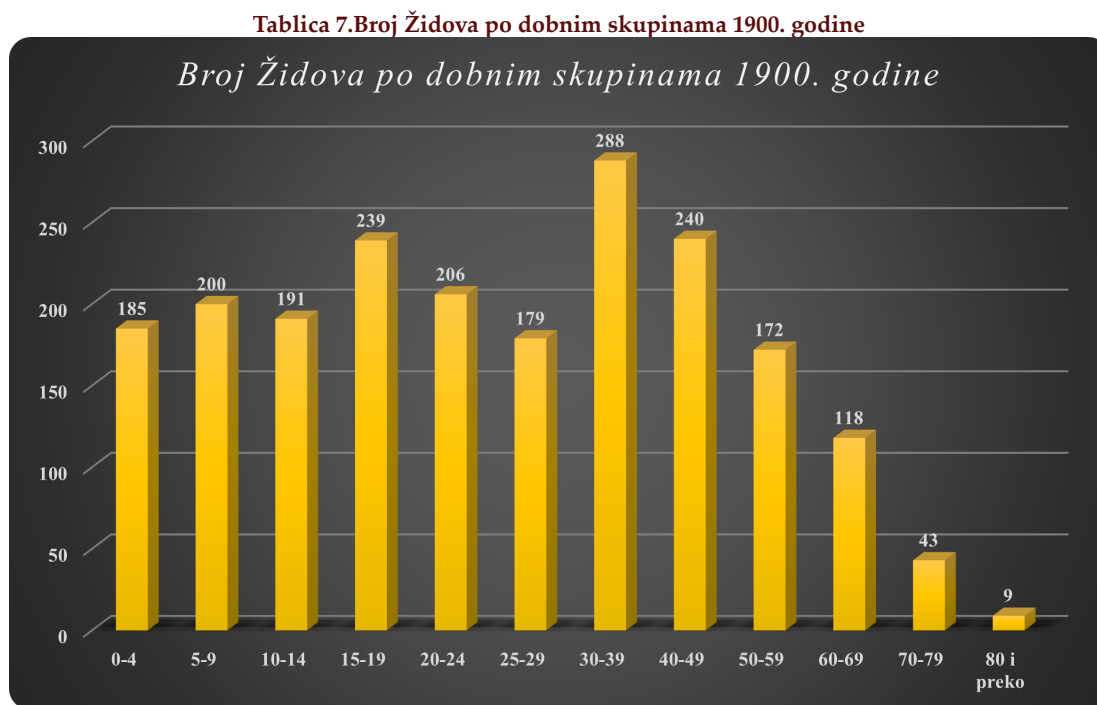
Godine 1900. u Hrvatskoj je prema Statističkom godišnjaku 20.032 Židova,^[448] ili prema službenom popisu 20.216.^[449] Brojke se kod većine autora neznatno razlikuju zbog različitih izvora koje su koristili. Tako je Osijek prema službenom popisu imao 24.930 stanovnika od kojih je 2.070 Židova, a prema statističkom godišnjaku od 23.018, bilo je 2.027 Židova. Isto tako, prema statističkom godišnjaku u Virovitičkoj županiji od 217.845 stanovnika te je godine na području županije (bez Osijeka) živjelo 2.972 (1463 muških i 1.509 žena) ili prema službenom popisu 2.974 Židova (kotari: Đakovački 627, Donjomiholjački 218, Našički 599, Osječki 525, Slatinski 460, Virovitčki 545).^[450] U Osječkom kotaru nastanjeno je 525 Židova, i to u sljedećim općinama: Aljmaš 8, Bijelo Brdo 5, Bizovac 32, Čepin 61, Dalj 72, Erdut 7, Ernestinovo 9, Harastin 19, Petrijevcima 42, Retfala 33, Sarvaš 8, Tenje 23, trgovište Valpovo 172, i okolica Valpova 34.^[451]

Statistički godišnjak donosi detaljniji pregled materinskog jezika. Od 2.070 Židova koji su živjeli u Osijeku 1.415 navelo je njemački jezik kao materinji, 355 mađarski, 271 hrvatski, 5 češki, 4 slovački, 1 je naveo slovenski, a 19 ih je govorilo ostalim jezicima (nije navedeno koji su to – vjerojatno jidiš).^[452] Nepismenih je bilo samo 45 ili 4,83 % muških i 90 ili 9,77 % ženskih.^[453]

Ako pogledamo tablicu br.7. broj Židova po dobnim skupinama 1900., vidljivo je da je židovsko stanovništvo uglavnom mlado, jer je najviše osoba onih između 30 – 39 godina, zatim slijede oni između 40 – 49 i oni između 15 – 19 godina, dok je starijih osoba u odnosu na

Popis iz 1900. godine

srednju dob vrlo malo. Židovsko stanovništvo je uglavnom međufertilno. Naime, nešto manje od 4/9 svih stanovnika bilo je fertilno (44,11 %). Spomenuti zaključak podupire i činjenica da je oko 2/5 židovskog stanovništva (39,37 %) bilo u predfertilnoj životnoj dobi (do 19 godina). Samo je nešto više od 1/6 pripadnika židovske populacije (16,52 %) bilo u postfertilnoj dobi (starije od 49 godina).

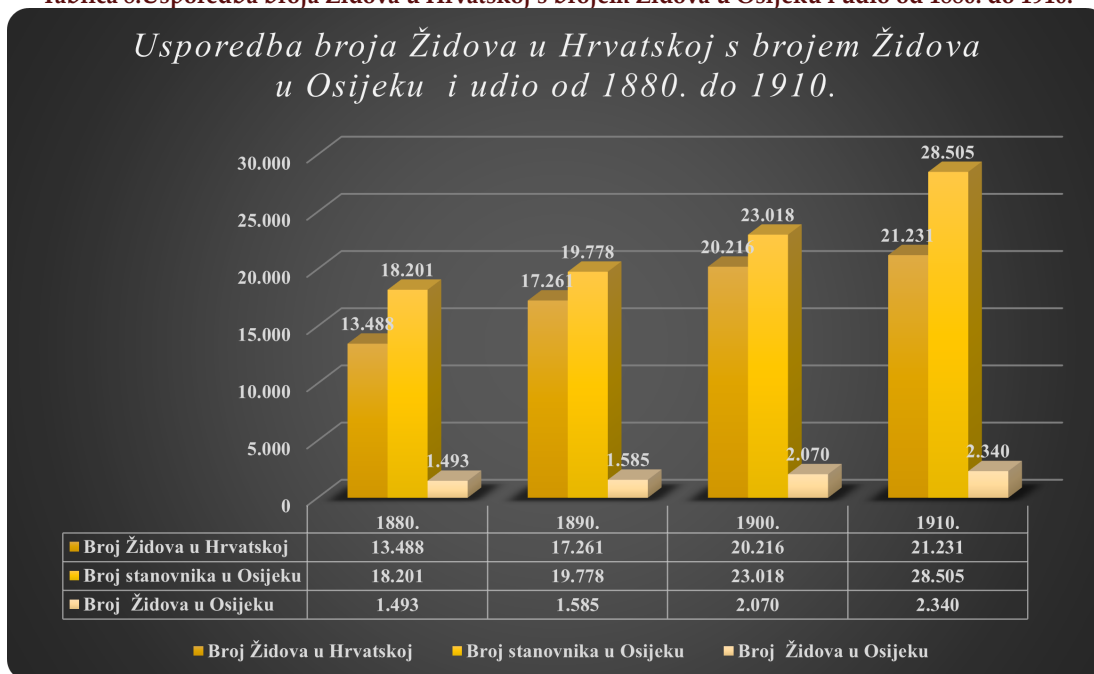

Izvor: Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905.

Popis iz 1910. godine

U Hrvatskoj je 1910. godine već živjelo 21.013 Židova ili 0,81% ukupnog stanovništva. U Virovitičkoj županiji bez Osijeka je 2.859 Židova. U upravnom kotaru Osijek (bez Osijeka) živjelo je 466 Židova, a u samom Osijeku 2.340. U kotaru Osijek bili su ovako raspoređeni; u općini Aljmaš 4, Bijelo Brdo 2, Bizovac 26, Čepin 46, Dalj 41, Erdut 1, Ernestinovo 12, Hrastin 19, Petrijevcima 29, Retfala 36, Sarvaš 0, Tenja 14, Valpovo 212, okolica Valpova 24. U Saravašu je 1900. godine bilo 8 Židova, 1910. više nijedan.^[454]

Tablica 8. Usporedba broja Židova u Hrvatskoj s brojem Židova u Osijeku i udio od 1880. do 1910.

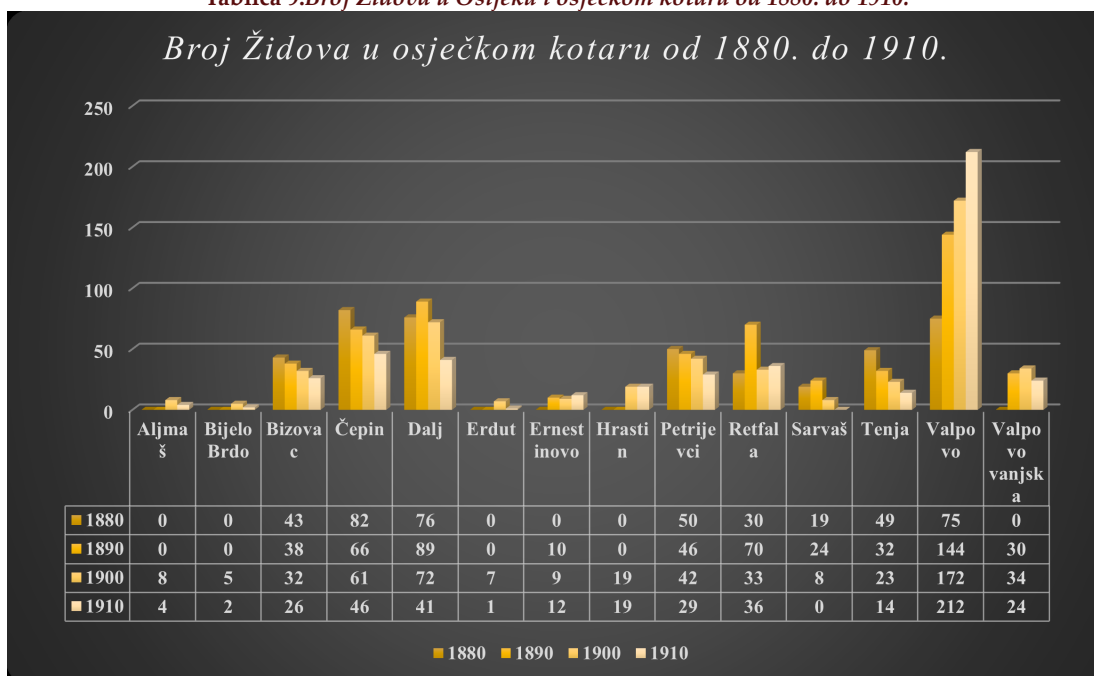

Izvor: Milovan ZORIČIĆ, Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji, Zagreb, 1883., Političko i sudbeno razdjeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta, Zagreb, 1889., Političko i sudbeno razdjeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljednjih popisa godine 1890., Zagreb, 1892.; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., Zagreb, 1913.; Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji, Zagreb, 1914.

Obilježja provedenih popisa

Analizirajući popise Židova u Osijeku i Osječkom kotaru od 1880. do 1910. vidljivo je da broj Židova u gradu, od popisa do popisa, rastao, dok se istodobno smanjivao u kotaru. (U većini općina broj Židova se iz jednog popisnog razdoblja u drugi smanjuje, a u općini Sarvaš 1910. čak više nema židovskih obitelji). Zasigurno je gospodarsko jačanje, posebice početkom 20. stoljeća, utjecalo na doseljavanje u Osijek u kojem Židovi nalaze više mogućnosti za zapošljavanje, napredovanje i izvršavanje vjerskih obaveza.

Tablica 9. Broj Židova u Osijeku i osječkom kotaru od 1880. do 1910.

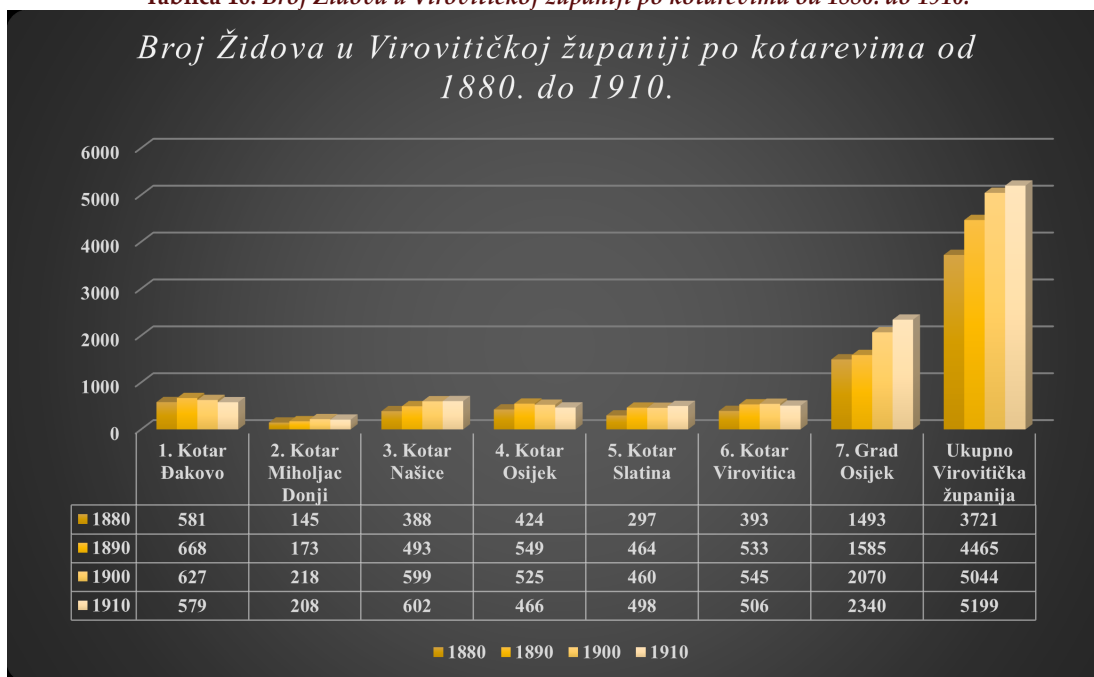
Izvor: Milovan ZORIČIĆ, *Popis žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljednjih popisa godine 1890.*; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I, 1905., Zagreb, 1913.; *Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatsko i Slavoniji*.

Sljedeći popise od 1880. do 1910. moguća je i analiza prema kotarevima (tablica 10.) u Virovitičkoj županiji. Uspoređujući Osječki

Obilježja provedenih popisa

kotar s ostalim kotarevima Virovitičke županije vidljivo je da u nekim kotarevima došlo do povećanja broja Židova (Našice, Slatina), a u drugim od porasta do stagniranja (Đakovo, Miholjac Donji, Virovitica). Sve to upućuje na činjenicu, a vidljivo je iz tablica, da su se Židovi iz manjih mjesta preselili u veća, odnosno u gradove, tj. u Osijek. Koliko je to povećanje u Osijeku rezultat unutrašnjih migracija (sa sela u grad), odnosno koliki je udio vanjskih migracija, useljavanjem židovskog stanovništva iz različitih dijelova Monarhije vrlo je teško govoriti i potrebna su pomnija istraživanja. Vjerojatno je porast broja židovskoga stanovništva u Osijeku rezultat i jednih i drugih migracija.

Tablica 10. Broj Židova u Virovitičkoj županiji po kotarevima od 1880. do 1910.

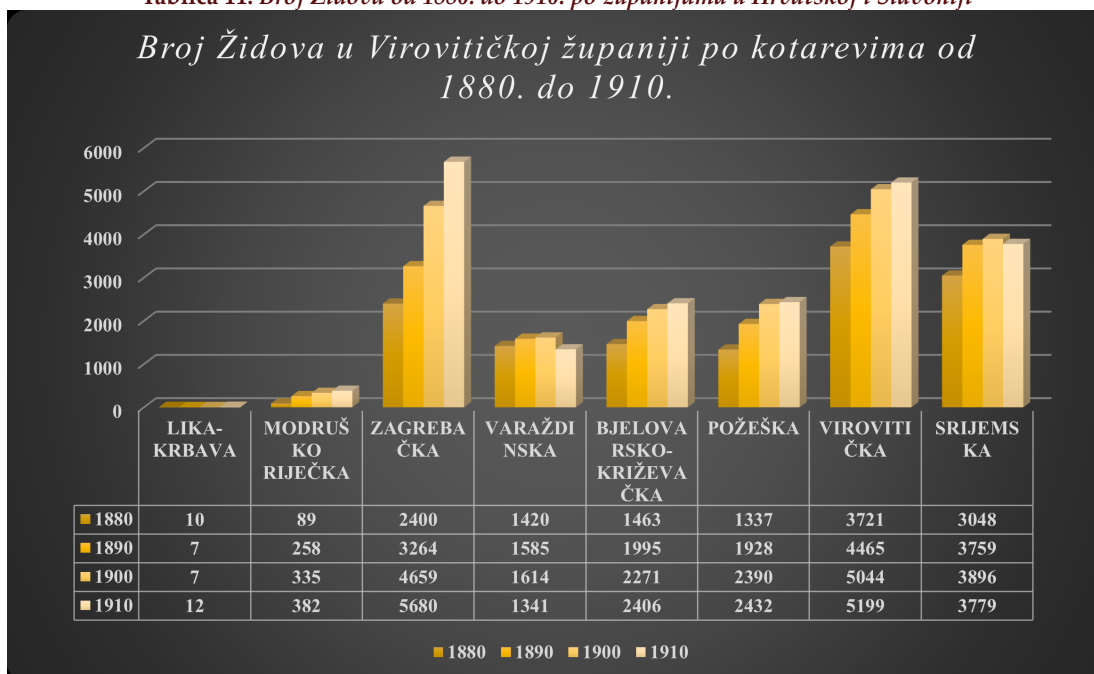

Izvor: Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, , *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljednjih popisa godine 1890.*, ; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., Zagreb, 1913.; *Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji*.

Obilježja provedenih popisa

U odnosu na ostale županije u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji broj Židova u Virovitičkoj županiji, u razdoblju provedenih popisa, bio je u stalnom porastu što je karakteristično i za sam grad Osijek. Uz Zagrebačku županiju i djelomično Srijemsku Židovi i dalje brojčano najviše žive na području Virovitičke županije (o čemu nam govori tablica 11).

Tablica 11. Broj Židova od 1880. do 1910. po županijama u Hrvatskoj i Slavoniji

Izvor: Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., *Političko i sudbeno razdjeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, Zagreb, 1889., *Političko i sudbeno razdjeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljednjih popisa godine 1890.*; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., Zagreb, 1913.; *Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1914.

Do sada smo analizirali kako se kretao broj Židova u Osijeku, Osječkom kotaru i Virovitičkoj županiji. Zahvaljujući matičnim knjigama, moguća je detaljnija analiza rođenih, vjenčanih i umrlih u Osijeku u vremenu od 1852. do 1918. godine (vidi tablicu 12) na području Donjega i Gornjega grada. Iz tih knjiga statistički možemo pratiti kretanje nataliteta, mortaliteta i prirodnog prirasta.

Obilježja provedenih popisa

Analizirajući matice gornjogradske židovske općine vidljivo je da se do 1905. više rađalo nego li se umiralo izuzev 1872., 1873., 1892. i 1899. godine, kada je više članova gornjogradske općine umrlo nego li se rodilo. U razdoblju od 1852. do 1862. prirodni prirast bio je 141, od 1862. do 1872. 190, od 1873. do 1883. čak 217, od 1884. do 1894. 111, od 1895. do 1905. 117, da bi od 1906. do 1918. počeo padati i spustio se na negativnih 25. Odnosno broj rođenih od 1852. do 1862. iznosio je 266, a umrlih 125. Od 1862. do 1872. broj rođenih iznosio je 552, a umrlih 335. To je ujedno i razdoblje koje je doseglo najveću pozitivnu razinu. Od 1884. do 1894. rođenih je bilo 514 a umrlih 403. Od 1895. do 1905. rođenih je bilo 467, a umrlih 350 i od 1906. do 1918. prvi put je broj umrlih 434 nadmašio broj rođenih 409. Najviše rođenih bilo je 1875. godine, a najmanje 1918. godine. Temeljem ovih podataka možemo zaključiti da je gornjogradska židovska općina bila relativno mlada zajednica, a to nam je potvrdila i analiza Židova po dobnim skupinama 1900. godine (tablica 7.) Od 1905. godine više se umire nego li se rađa.

Obilježja provedenih popisa

Tablica 12. Prema maticama Osječke gornjogradske židovske bogoštovne općine- statistika od 1852. do 1918.

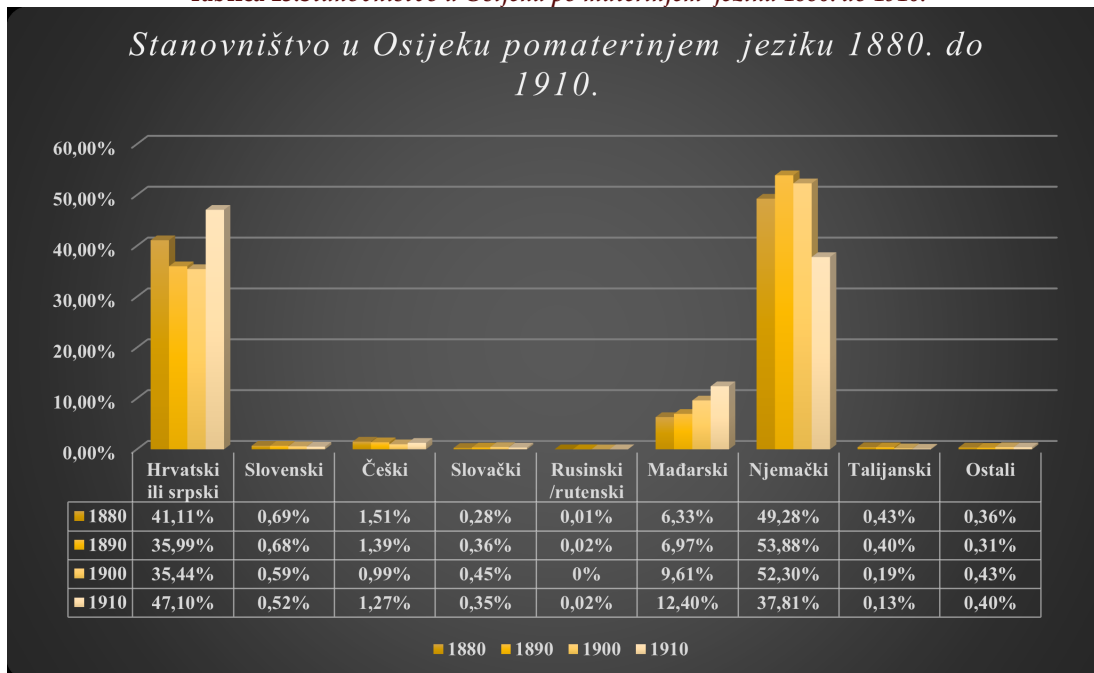

Izvor: I.B., Statistički materijal grada Osijeka – Iz župskih matica, 279.; HR- HDA, M-3430; M-1511.; M-3423; M-3442, M-1513.

Na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće u Osijek se više useljavalo nego li iz njega iseljavalo. I nadalje se u grad doseljavaju Nijemci, Srbi, Mađari, Židovi, Slovaci, Ukrajinci i drugi. Doduše, početkom 20. stoljeća u Osijeku su Nijemci činili najbrojniju etničku skupinu. Oni su činili u gradu jaku građansku elitu koja je izvršila snažan i izraziti utjecaj na kulturni, gospodarski, politički i ini život.^[455] Toj skupini njemačkoga življa u Osijeku mogu se pribrojiti i Židovi koji su u najvećem broju govorili njemačkim jezikom, i to oko 70 %.^[456]

Obilježja provedenih popisa

Tablica 13. Stanovništvo u Osijeku po materinjem jeziku 1880. do 1910.

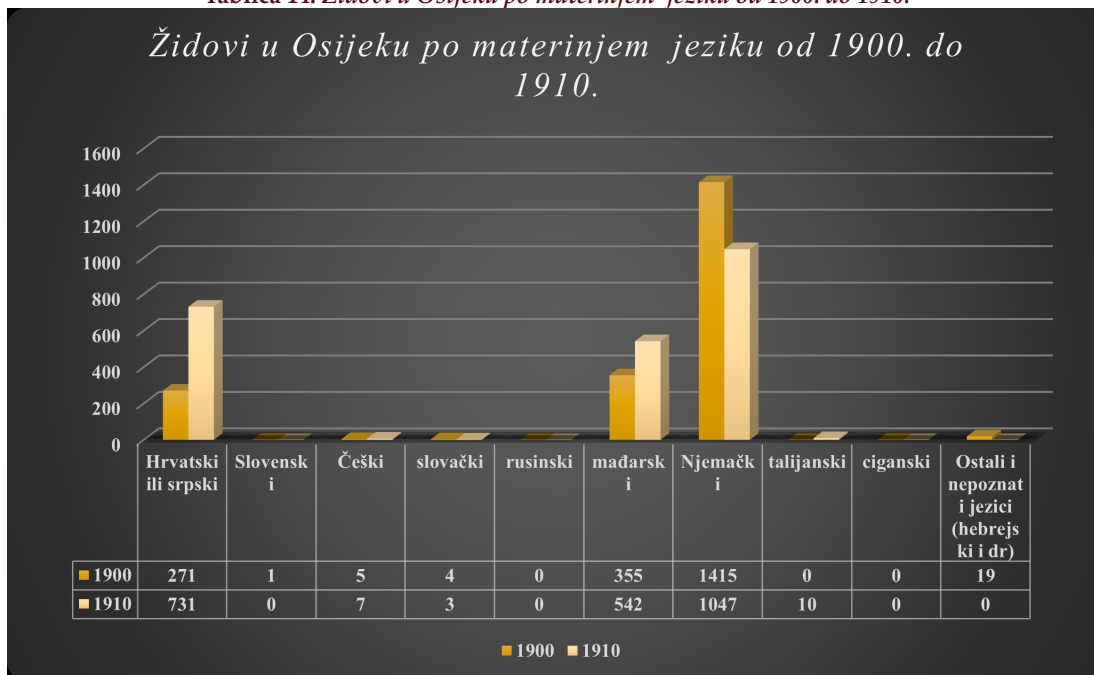

Izv: Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., 46.; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, II., 1906.-1910., 32.

U Osijeku su Nijemci činili najbrojniju etničku grupu u gradu, o čemu nam govore statistički podaci, navedeni u gornjoj tablici.^[457] Toj grupaciji njemačkih govornika u Osijeku mogu se pribrojiti i Židovi koji su u najvećem broju govorili njemačkim jezikom i to više od 60 % 1900. godine.^[458]

Obilježja provedenih popisa

Tablica 14. Židovi u Osijeku po materinjem jeziku od 1900. do 1910.

Izv: Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., 46.; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, II., 1906.-1910., 32

Iz analize popisa od 1880. do 1910. vidljivo je da broj Židova iz jednoga popisnog razdoblja u drugi u Osijeku u stalnom povećanju što se uočava i u drugim gradovima. Istodobno se povećava broj Židova i u drugim gradovima, pa se može pretpostaviti da su se židovske obitelji preseljavale unutar općina ili kotara ili u susjedni grad (Bjelovar, Koprivnica, ili čak dalje u Zagreb), a za što imamo potvrdu i u analizi matičnih knjiga.

Od 1880. do 1910. je u Hrvatskoj dvadeset mjesta imalo status grada (u tablici 11 nisu navedeni Bakar i Senj, te je upitan status Ivanića kao grada). Brojčani porast gradova u odnosu na ranija popisna razdoblja (1857. bilo je 9 gradova, a 1869. 12 gradskih naselja), rezultat je priključenja nekadašnjih krajiških komuniteta koji nakon 1871. dobivaju status slobodnih gradova (*Zakon o gradovima i općinama*, 1871.). Istovremeno dolazi do modernizacijskih

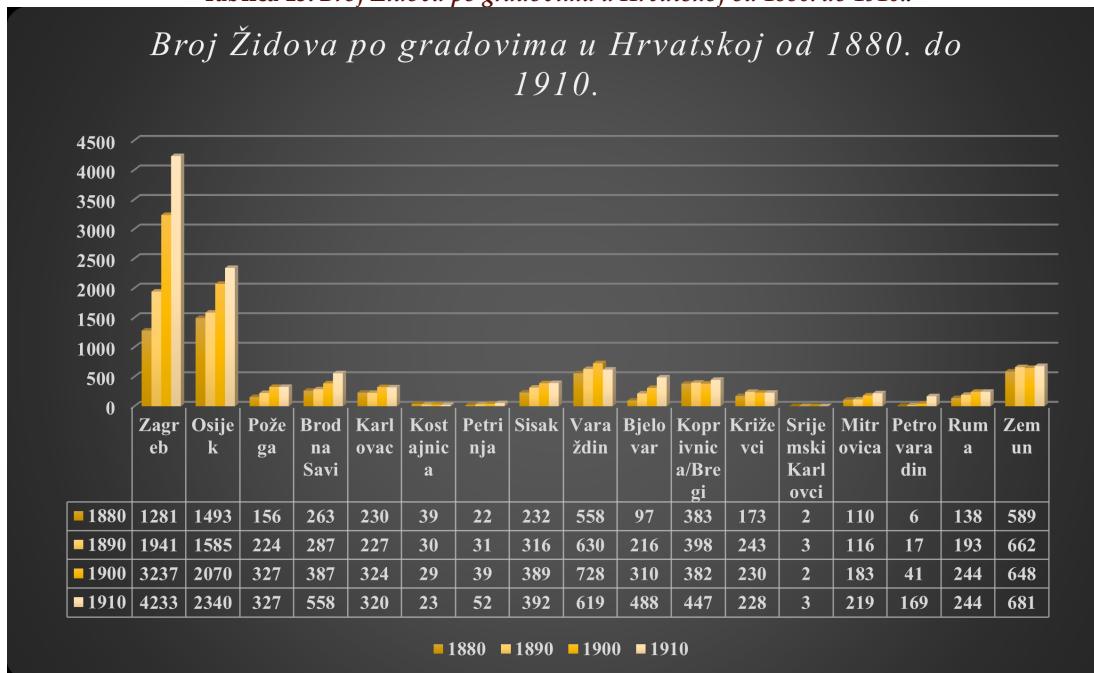
Obilježja provedenih popisa

procesa koji su bili osnovni preduvjet za industrijalizaciju, što dovodi i do pojačanih migracija u gradove. Gradska su naselja kao institucionalna, industrijska ili upravno-politička središta u znatnom većem broju privlačila nove stanovnike, osobito strance. Tako je, na primjer, razlika u povećanju stanovništva 1890. u naseljima iznad 2.000 stanovnika u odnosu na 1880. iznosila 15 %, a pozitivna razlika u gradskom stanovništvu bila je 9 % u odnosu na 1880. godinu. Iako je taj rast u početku bio skromnih razmjera, navijestio je početni fenomen unutarnjih migracija na relaciji selo – grad. Stanovništvo je najbrže raslo u gradskim naseljima koja su imala određene pretpostavke za društveno-gospodarski razvoj. Najviše se u tom procesu isticao grad Zagreb, koji je postao glavni grad Hrvatske te je sve više dobivao obilježja modernoga središta. Manja gradska naselja demografski su stagnirala pa i propadala jer se u njima nije razvijala ekonomska osnova koja bi mogla privući i zadržati stanovništvo.

^[459] Iz tablice 11 vidljivo je da dolazi do migracije židovskoga stanovništva prema gradovima. Gradovi i veća mjesta oduvijek su privlačila Židove. Do 1840. godine Židovima je bilo zabranjeno nastanjivanje nekih slobodnih kraljevskih gradova, te su uglavnom nastanjivali seoska područja ili manja mjesta.^[460] Pedesetih i šezdesetih godina 19. stoljeća dolazi do migracija selo-grad. Najbolji primjer za to pokazuje Osijek, u kojem Židovi do četrdesetih godina 19. stoljeća nisu smjeli stanovati, da bi već 1880. godine Osijek bio prvi u Hrvatskoj po broju židovskoga stanovništva. Uz Osijek, nakon 1880. godine broj Židova najbrže raste i u Zagrebu.

Obilježja provedenih popisa

Tablica 15. Broj Židova po gradovima u Hrvatskoj od 1880. do 1910..

Izvor: *Političko i sudbeno razdieljenje kraljevina Hrvatske i Slavonije repertorij mjesta po posljedch popisa godine 1880., Zagreb, 1889.; Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije, repertorij mjesta po posljedch popisa godine 1890., Zagreb, 1892., Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatsko i Slavoniji, Zagreb, 1914., Popis žiteljstva od 31. XII. 1910. u Hrvatskoj i Slavoniji, (demografske prilike i zgrade za stanovanje) Zagreb, 1914.*

Doprinos u urbanizaciji i gospodarstvu

Doprinos u urbanizaciji i gospodarstvu

Na prijelazu stoljeća

O d druge polovice 19. stoljeća do početaka Prvoga svjetskog rata u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji širi se privredna aktivnost u raznovrsnim prerađivačkim granama. Pri tome je razvitak industrijskih pogona bio znatno brži nego maloobrtničkih ili obrtničkih radionica. U sklopu općih rezultata napretka industrijske djelatnosti očituju se neke veoma negativne tendencije s gledišta interesa domaćeg građanskog poduzetništva. Naime, pod utjecajem upravno-političke razdvojenosti i nesamostalnosti hrvatskih pokrajina vodeću ulogu u procesu industrijalizacije Hrvatske i Slavonije preuzimaju mađarski, austrijski ili inozemni kapital u suradnji s raznim državnim institucijama Austro-Ugarske Monarhije.^[461] Ujedno poslovanje hrvatskih poduzetničkih krugova otežava i gospodarska ovisnost jer su Hrvatsko-ugarskom nagodbom sve važnije grane (unutrašnja i vanjska trgovina, obrt, industrija, kreditne ustanove, promet, pošte, željeznice, državna dobra...) hrvatskoga ekonomskog života uključene u tzv. "zajedničke poslove" o kojima odlučuje mađarska vlada i Mađarski sabor.^[462]

U takovim (ne)prilikama Osijek zbog svog povoljnog položaja u blizini istočne i južne granice postaje pretovarno i raspodjelno središte za uvezenu robu, jedno od glavnih središta žitne trgovine i trgovine stokom pa se uočava znakovito povećanje broja poduzetnika koji su se bavili trgovinom. Najviše se novih trgovaca javilo u trgovanju mješovitom robom. Iako je Osijek postao početkom 20. stoljeća u stanovitoj mjeri željezničko čvorište, pošto je Dravsko-savsko dioničko društvo 1910. produljilo vicinalnu

Na prijelazu stoljeća

(mjesnu) željeznicu Vinkovci - Županja za još 33 kilometra dalje od Vinkovaca preko Palače do Osijeka te postavilo 48 kilometra dugu željezničku prugu od Osijeka preko Đakova do postaje Strizivojna-Vrpolje, ipak je to razdoblje označilo ponovno slabljenje trgovačke moći osječkih trgovaca jer se javljaju otvorene ratne prijetnje koje su negativno utjecale na cjelokupno gospodarstvo, a posebice na trgovinu. Ubrzaniji proces akumulacije domaćega kapitala u bankama i štedionicama pozitivno se odrazio na porast privrede u nekoliko grana te osobito na širenje tvorničkoga poduzetništva u gradu. Snaga okupljanja kapitala u dioničkim društvima povećala se znatnije od 1906. do 1910. godine, i to više od 100%. Najveći napredak u tome zabilježen je u dva tada najjača središta – u Zagrebu i Osijeku koji su zajedno u razdoblju od 1900. do 1910. povećali svoj udio u broju poduzeća od 25,9 % na 38,4 % kao i u broju industrijskoga radništva od 23,3 % na 34,1 %. Dakle, približno od jedne četvrtine na jednu trećinu tvorničke ekonomike u sjevernoj Hrvatskoj. U Osijeku je 1910. radila jedna željeznička radionica (41 radnik), dvije tvornice strojeva (116 radnika), dva velika staklarska poduzeća (504 radnika), četiri građevna poduzeća (116 radnika), klesarija (25 radnika), ciglana (68 radnika), tvornica žigica (317 radnika), predionica pamuka (87 radnika), tvornica šećera (252 radnika), tri paromlina (218 radnika), tvornica kolomaza (23 radnika), plinara (65 radnika), tri tiskare (110 radnika) i tri ugostiteljska poduzeća. Veliki dio veleindustrijskih pothvata osnovan je širim investicijskim ulaganjima okupljenoga kapitala u obliku dioničkih društava.^[463]

Na prijelazu stoljeća

Županijska ulica

Stoga je značenje Osijeka ovisilo o uspješnosti afirmacije domaćih građanskih snaga izvan lokalnih okvira, u različitim područjima privrednog, društvenog i kulturnog života. Udjel osječkih Židova bio je golem u razvoju dioničarstva i trgovine, tvorničkoj industriji, ovdašnjim bankama i štedionicama i drugim gospodarskim ustanovama koje dobivaju izuzetnu važnost u sustavu nacionalne ekonomike, što je i utjecalo da je Osijek na prijelazu stoljeća jedan od najvećih i gospodarsko najrazvijenijih gradova Hrvatske. Mnogobrojni židovski bankari, tvorničari, trgovci, odvjetnici, imućniji građani ulagali su novac u izgradnju lijepih i raskošnih kuća i trgovina. Na raspisane natječaje javljali su se svojim radovima arhitekti i graditelji iz Zagreba, Sarajeva, Beča, Praga, Budimpešte, Bonna i drugih europskih gradova. Najugledniji i

Na prijelazu stoljeća

najbogatiji Osječani naručivali su projekte kod poznatih europskih graditelja i arhitekata. Iako se u cjelokupnom životu grada još uvijek osjećao snažan utjecaj prostorne rascjepkanosti prijelaz stoljeća obilježava građevinsko povezivanje. Najviše i najbrže se izgrađivao Gornji grad dok se Donji grad usporenije razvijao, a Tvrđa je ostala skućena u unutrašnjosti svojih bedema. I u urbanizaciji grada golem je udjel Židova pa je npr. prvi koji je sagradio kuću na uglu Jägerove ulice bio Ivan Krauss, vlasnik donjogradskog paromlina, koji je 10. studenoga 1885. dobio dozvolu za useljenje i obitavanje u novoj kući. Te godine su se u novu kuću uselili i Leopold i Ana Schwarz izgrađenu na kupljenom gradskom zemljištu Generalskoga vrta (Kapucinska 5) te u kuću do njih sljedeće godine odvjetnik Hugo Spitzer i njegova supruga Albina. Godine 1890. je u istom nizu izgrađena kuća trgovca Julijusa Pfeifferra u Kapucinskoj 1 – 3. Među prvim secesijskim zgradama je izgrađena 1900. jednokatna uglovnica Židovske škole na istočnoj strani Kolodvorske ulice (Radićeva 13), a pet godina potom vlasnici pojedinih reprezentativnih kuća u secesijskom stilu na sjevernoj strani produžetka Kapucinske ulice (današnja Europska avenija) bili su odvjetnici Alfred Kästenbaum i Hugo Spitzer.

Nakon ostavke bana Ivana Mažuranića novi ban Dragutin Khuen Héderváry je tijekom svojeg banovanja 1883. – 1903. provodio gospodarstvu politiku mađarskih vladajućih krugova i zbog toga se poglavito oslanjao na slavonske veleposjednike iz čijih je redova i

Na prijelazu stoljeća

sam potekao. Bio je bio eksponent velikomađarske politike, te je trebao politički i gospodarski Hrvatsku posve podrediti Ugarskoj. Uz prekrajanje hrvatskog zakonodavstva tj. reorganizaciju sudstva i uprave, suzio je pravo glasa, reorganizirao Sabor te Hrvatsku gospodarski vezao uz ugarski, austrijski i češki kapital, priječio je jačanje domaćega građanstva, a državnim koncesijama i drugim privilegijama jačao utjecaj stranaca. Na štetu hrvatskoga imena i jedinstva favorizirao je regionalno slavonsstvo, a građane Osijeka podmićivao i huškao na borbu protiv hrvatske opozicije u Zagrebu. Osobito se zanimao za Osijek jer mu je bio zanimljiv zbog svoje multietičnosti.^[465] Khuen je koristio svaku prigodu da posjeti slavonsku metropolu: 1885., 1889., 1893., 1894. godine. Od svojega dolaska na vlast je favorizirao strance u Osijeku, koji su ga zbog toga podupirali u vlasti i time je Osijek postao glavnim uporištem mađaronstva i unionističke politike.^[466] Izraz njegove politike i sveze s nekim slavonskim krugovima (*Slavonskim gospodarskim društvom u Osijeku*) bila je *Gospodarsko-šumarska* te *Gospodarsko-obrtna regionalna izložba*, druga izložba sajmovnoga karaktera u gradu, otvorena 20. kolovoza 1889. na sam dan mađarskoga narodnog praznika kralja sv. Stjepana. Iako je izložbu, zbog političkoga karaktera, bojkotirala opozicija na čelu s bosanskim ili đakovačkim i srijemskim biskupom Josipom Jurjem Strossmayerom, u biti je pokazala tadašnje stanje slavonske privrede u cjelini. Proizvode je izložilo 1.673 pojedinaca i tvrtki.^[467] U organiziranju te izložbe, kao i u radu *Slavonskoga gospodarskog društva* isticali su se osječki Židovi Isidor Frank, Oskar Weismayer i Franjo Weiss. Iako se izložba trebala ponoviti do njezine obnove nije došlo, ne zna se je li zbog novčanog neuspjeha, pomanjkanja ljudi ili jednostavno više nije bilo potrebe, a ni koristi.

Na prijelazu stoljeća

^[468] Osječki židovski gospodarstvenici sudjelovali su i na *Gospodarsko-šumarskoj jubilarnoj izložbi* u Zagrebu 1891., pa je npr. u odsjeku voćarstva pekmez izlagala *Tvrtka Eisner Leopold & Sohn*.^[469] Na gospodarskoj izložbi stoke u Zagrebu 1906. iz Virovitičke županije izlagao je, između inih, i Šandor Sorger, veleposjednik Noskovaca, koji je i nagrađen velikom srebrnom kolajnom i diplomom, kao i Salamon Schwarz malom srebrnom kolajnom.^[470]

Osječki gospodarstvenici su izlagali vlastite i ine proizvode i na međunarodnim izložbama/sajmovima, pa je tako u Bruxellesu 1889. iz Osijeka sudjelovao veletrgovac drvom i drvnom građom Jakov Sorger te ga je za izložke i postignuća belgijski kralj odlikovao viteškim križem Leopoldova reda.^[471] U tom razdoblju najistaknutija je bila *Milenijska izložba kraljevine Ugarske* održana 20. lipnja 1896. u Budimpešti. Članovi Zemaljskoga izložbenog odbora bili su osječki Židovi Julijo Miskolczy, Dragutin Pfeiffer i Oskar Weismayer.^[472] Tiskanice za izložbu otisnute su u Osijeku u tiskari Julijusa Pfeiffera.^[473] Među 27 izlagača iz Osijeka bili su i osječki Židovi i to u odjelu fotografije Makso Schrecker s različitim fotografijama krajeva i narodnih nošnji, u građevnom odjelu Ignjat Nathan Schulhoff sa zidarskim opekama, teracarskim opekama i crijepom (za što je i nagrađen), u papirnom i reproduktivnom odjelu prikazao je svoj rad Julijus/Julijo Pfeiffer s različitim tiskarskim materijalima, u mlinarskom odjelu *Paromlin Union, Krauss i sinovi* s raznovrsnim mlinarskim proizvodima te u odjelu šumarskih proizvoda, tj. gospodarskoga oruđa i kućnoga posuđa od drva, Aleksandar Justus s različitim ratarskim oruđem.^[474]

Na prijelazu stoljeća

Kao i prethodnih godina bili su i nadalje aktivni vijećnici *Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju* u Osijeku. Kako je u gradu jačalo njihovo gospodarsko značenje, u Komori je rastao njihov ugled iz izbora u izbor, tj. sve više i više, te su na prijelazu stoljeća dvojica židovskih poduzetnika – Julijo Miskolczy i Oskar Weismayer izabrani za predsjednika.

Nakon provedenih izbora 1881. u Trgovačkom odjelu su djelovali Josef/Josip Fischer, David Herrmann, D. W. Klein, Ivan Kraus, Samuel Kohn, Josef/Josip Springer i drugi. Četiri godine potom tajnik Josip Posner je umirovljen i na njegovo mjesto dolazi Srbin Nikola Atanasijev Plavšić, koji je Komoru nastavio voditi njegovim putem. Godine 1887. u Trgovačkom odjelu su Weismayer, Miskolczy i Moritz Büchler, a u Obrtnom Adolf Freund i Julijo Pfeiffer. Godine 1893. predsjednika Komore je Adam pl. Reisner, a potpredsjednik i predstojnik Trgovačkog odjela je Julijo Miskolczy, generalni zastupnik "Franco-Hongres d. d. društva". Član Obrtnog odjela je Josip Kohn, a Pfeiffer, zbog proširenja djelatnosti, prelazi u Trgovački odjel u kojem su tada uz gore navedene i Mavro Büchler, Julije Frank, Ignjo Freund, Adolf Kraus, Josip Kunetz, Marko Frankl i Bela Springer. Polovicom 1894. Miskolczy je izabran za predsjednik Komore i na toj funkciji bio do 1902. godine kada je zbog bolesti dao ostavku. Tajnik je i nadalje Plavšić, a blagajnik Bela Springer. U Trgovački odjel 1900. uključeni su i Oton Fellner, Max Krauss, Max Löwy, te Leopold i Sigismund Schwarz. Kao član spominje se Bela Springer, dok su dopisni članovi bili odvjetnici Vilim Winter (bavio se mjenidbenim pravom i tumačenjem trgovačkog zakona) i Hugo Spitzer (izvjestitelj u poslovima stečajnoga zakonodavstva). Godine 1912. provedeni su novi izbori na kojima je za predsjednika izabran

Na prijelazu stoljeća

Oskar Weismayer, predsjednik *Hrvatske zemaljske banke u Osijeku* (banka osnovana 1909.), koji je na tom mjestu do preseljenja u Zagreb 1922. godine.^[475] Agilno djelovanje i značenje židovskih trgovaca i obrtnika u radu Komore nastavit će se i u međuratnom razdoblju.

Trgovačke obitelji

Iako se većina osječkih Židova bavila tradicionalnim poslom – trgovinom, u ovom razdoblju pojedine židovske obitelji se izdvajaju i postaju dio građanske (trgovačke) elite zajedno s imućnim trgovcima hrvatskoga, njemačkoga, slovenskoga, srpskoga, mađarskoga, grčkog i češkoga podrijetla te su zajedno s njima bili promicatelji procesa modernizacije i građanske emancipacije. Iako se većina židovskih gospodarstvenika nije obratila na katoličanstvo, nego je zadržala svoju vjersku i etničku pripadnost, bili su u pravilu vrlo

uspješno uklopljeni u ozračje lokalne građanske sredine.^[476]

Trgovci koji su otvorili vlastite trgovine 70-tih ili 80-tih godina 19. stoljeća nastavili su sa svojim potomcima raditi i početkom 20. stoljeća. Bili su vlasnici većine trgovačkih društava i trgovina u gradu Osijeku trgujući drvnom građom, manufakturnom, kratkometražnom, galanterijskom, prehrambenom (špecerajskom) robom te prekomorskom kolonijalnom robom (kavom, petrolejom, rižom, uljem, južnim voćem, konzerviranom robom) kao i ostalom raznovrsnom robom. Trgovine su imali najviše u Gornjem gradu, a

Trgovačke obitelji

znatno manje u Donjem gradu, Tvrđi i Novom gradu.^[477] Nalazile su se uglavnom u središtu navedenog dijela grada, i to u prizemnom dijelu vlastitih jednokatnica, a u dvorištu su se nalazila skladišta. Najčešće su stanovali u gornjogradskim ulicama, i to u Dugoj (današnjoj Ulici J. J. Strossmayera), Aninoj, Deszatyčinoj (današnja Ulica Hrvatske Republike), Kolodvorskoj (današnja Radićeva ulica), Njemačkoj (današnjoj Ulici Pavla Pejačevića), Novoj (današnja Ulica A. Hebranga), Kapucinskoj i Županijskoj ulici^[478]

Do početka 20. stoljeća napustili su stari način privređivanja, tj. sajamsku, karavansku i pokućarsku trgovinu, mada se i nakon 1900. još uvijek susreću pokućarci.^[479]

Od 80-tih godina 19. stoljeća spominju se židovski trgovci: veletrgovac Leopold Hiller, Leopold Schwarz, (Osijek, 1905.) vlasnik modne manufakturne robe i trgovine platnom, Carl Spitzer, osnivač gornjogradske modne kuće (osnovana 1861.), Max Miskolczy i sinovi (otvorena 1870.), te Bela Springer, šef tvrtke *Springer & Petru*.

Razvoj i poslovanje tvrtke *Springer & Petru* jedan je od klasičnih primjera koji svjedoče o prosperitetu osječkog gospodarstva krajem 19. stoljeća. Osnovao ju je 1868. Josip Springer i Dragutin Petru (14. travnja 1868. podnijeli su molbu Gradskom poglavarstvu u Osijeku da otvore na veliko trgovinu mješovite robe u Dugoj ulici danas Strossmayerova). Ta je tvrtka protokolirana u registru radnji u prosincu 1886. pod imenom "J. Springer & Petru", čiji je jedini vlasnik postao Bela Springer, budući da mu je otac 1885. umro. Bela nastavlja poslovanje, koje potom i proširuje. Veletrgovina se nalazila u Županijskoj ulici u blizini sinagoge i preko puta Županijske palače

Trgovačke obitelji

i imala je "nirnberšku robu", odnosno trgovala je igračkama i ukrasima. Godine 1901. se Bela oženio s Florom Kohn te je od tada dijelio vlasništvo tvrtke s njenom braćom Hugom i Dragutinom te su poslovanje još više proširili.^[480]

Kao trgovac i utemeljitelj *Prvog slavonskog zavoda za nabavu odore i opreme* spominje se Bela Herrmann, koji je u Donjem gradu s ocem Davidom upravljao trgovačkom

tvrtkom *Salamon Weisz & David Herrmann*, osnovanom 1852. godine. Utemeljitelji su ju David Herrmann i njegov ortak Salamon Weisz (djed Vilme Vukelić rođ. Miskolczy). Do 20-tih godina 20. stoljeća tvrtka se bavila trgovanjem rukotvorinama, čajem, manufakturnom i pomodnom robom.^[481]

Trgovinu gotovim odijelima, muškim i ženskim cipelama te muškim šeširima početkom 20. stoljeća imala je *Tvrtka Ignjata Zwiebacka* na Glavnom gornjogradskom trgu.^[482]

Uz navedene ugledni Osječani bili su: trgovac Mavro Büchler, ravnatelj *Union paromlinskog društva* Otto Fellner, vetrgovac hranom Marko Frankl, tvorničar Max Krauss, trgovac Max Löwy, trgovac Leopold Schwarz, veletrgovac Sigismund/Žiga Schwarz i poduzetnik Oskar Weismayer,^[483] te veletrgovci braća Herman i Leopold Eisner, Dragutin, Eisner (Leopoldov sin), obitelj Berger (braća Jonas i Leopold), Simo i David Ungar, Rudolf Ungar, Gustav Wertheimer, Josip Kohn i Aleksandar /Alex Justus.^[484]

Trgovačke obitelji

Trgovinu nürnberškom i kolonijalnom robom imao je Gustav Landsinger, a Arpad Neumann i Gustav Krauss su posjedovali zajedničku trgovinu kolonijalnom robom *Neumann & Krauss*.^[485] Važna je i trgovačka obitelj Samuela/Samuila Kraussa/Krausza, koji je 1906. utemeljio tvrtku "Samuel Kraus & sin", sitničarski obrt i trgovina plodinama. (Nalazila se u Donjem gradu i vodio ju je zajedno sa sinom Julijem sve do 1936. godine.)^[486]

Oglas za trgovinu Lust i Bettelheim

Među poduzetnicima tu je i Jakob Justus, koji je 1863. zatražio od grada zemljište za podizanje tvornice. Trgovačku kuću pomodne robe u gornjogradskoj Kapucinskoj ulici do kapucinske crkve imali su Lust i Bettelheim Justus.^[487]

Od kraja 60-tih godina 19. stoljeća pa do kraja Prvoga svjetskog rata gornjogradski trgovci su Fridrich Krauss, Jakov Schillinger, Jakov Fried, Josip Hoffmann, Mojsije Spiller, Ilija Herzog, Adolf Deutsch, Abraham Krauss, Jakov Schachitz, Leopold Kaufmann, Samuel Fischer, Mavro Kohn, Dragutin Spiller, Nathan Weiss, Salamon Sattler, Mojsije Schlesinger, Dragutin Kohn, Hinko Eisler, Ignjat Deutsch, Ignjat Gross, Alex i Leopold Perles, Jakov Fröhlich, David Weltmann, Jakov Gotllieb, Herman Zwiebach, Josip Kohn, Mijo Klein, Lavoslav Lang, Jakov Jonas, Žiga Horn, Josip Hirschler, Franjo Kohn, Simon Gärtner / Gertner, Antun Flesch, Salamon Rothmüller, Josip Hiller, Ignjat

Trgovačke obitelji

Berger, Ignjat Justus, Ignjat Perles, Josip Hermann, Jakov Handler, Israel Kremsier, Jakov Krauss, Lavoslav Epstein, Salamon Wolf, Aleksandar Löbl, Abraham Kramer, Josip Kramer, Josip Ripp, Emanuel Spitzer, Samojlo Spitzer, Ladislav Neuwirth, Manojlo Schlesinger, Sigismund Obersohn, Aleksandar Klein, Mavro Maisels, Samojlo Klein, Vilim Boskowitz, Gustav Landsinger, Ignjo Fuchs, Josip Schwarz, Salamon Weiss, Michael/Mijo Grünhut, veletrgovac Jakov Berger, Josip Berger, David Maler, Vladoje Sellinger, Aleksandar Fischer, Lavoslav Schwarz, Ivan Krauss, Simon Brückner, Josip Kunetz, Ljudevit Weiss, Mavro Spiller, Samuilo Bachrach, Julijo Bauer, David Schwarz, Žiga Švarc, Salamon Schwarz, Adolfo Spiller, Antun Friš, Mavro Löwinger, Martin Kellner, Adolf Krauss st., Izidor Rotschild/Rothšild, Marko Kohn, Samuilo Bruckner, Jonas Berger, Mavro Rotter, Sigismund Schwarz, Hinko Fürst, Samuilo Pollak, Kalman Weiss, Simon Friš, Armin Brichta, Gavro Anhalzer, Jakov Hönig, Mavro Baumgarten, Jakov/Jakob Lustig, Josip Müller, Jakov/Jakob Spingarn, Lavoslav/Leopold Berger, Mavro Goldstein, Julijo Pollak, Eduardo Rosenblüth, Vilim Slessinger, Lavoslav Weiss, Josip Seiber, Armin Brichta, Jonas Steiner, Rudolfo Ehrenfreund, Marko Spitzer, Armin Wamoser, Josip Montag, Ljudevit Walter, Šimon Blau, Antun Spitzer, Vilko Weltman, Šimun Weiss, Eugen Almaši, Filip Fischer, Šandor Miskolczy, Dane Grünwald, Emil/Emanuel Ornstein, Jakov Boskowitz, Aleksandar Neubauer, Emanuel Hermann (trgovac vinom u Kolodvorskoj), Antun David Grünwald, Julijo Kaiser, Adolfo Schorsch, Samuilo/Samuel Rottmann, Alex/Aleksandar Stark, Samuilo Borgaš (trgovac drva), Hinko Wollner, Aleksandar Obersohn, Makso Pollak, Lavoslav Taubner, Josip Kohn, Josip

Trgovačke obitelji

Grünhut (trgovac manufakturnom robom), Jakov Lustig, Adolf Deutsch, Bela Buchwald, Abraham Engel, Emanuel Fischer, Vilim Vogel, Šimun i Žiga Ungar (trgovac kožama), Armin Klein, Ljudevit Kohn, Adolfo Grossmann, Simon Löbkovitz, Makso Ungar, Aron Heller (trgovinu imao u Kolodvorskoj ul.), Aleksandar Büchler, Mavro Krauss, Ignjo/Vatroslav Eisner (trgovac rakijom), Makso Frankl, Mavro Kohn, Ljudevit Lion, Adolf Weiss (prvo trgovac, pa tiskar), Adolf Kohn, Adolfo Neumann, Eduard Weiss, Ignjat Böhm, Josip Milhofer, Jakov Bröch, Alfred Mösel, Julije Herzl (trgovac žitom) Dragutin Spitzer i Albert Vojko Fischer, Samuel Brenfeld, Samuel Bachrach, Mavro Kraus, Leopold Hirsch, Samuel Zimmerman, Moritz Maisels, Sigismund Schwarz, Moritz Adler (trgovina šljivovice i rakije), Šandor W. Weiss (trgovina zemaljskih proizvoda), Aleksandar Stark (trgovina mješovitom robom i brašnom), Jakov Bauer (trgovac žitom i vlasnik donjogradske pivovare), Hugo Schön (trgovina pomodnom robom), S. A. Weiss (trgovac žitom), Adolf Wertheimer, Makso Epstein, jedno vrijeme Isidor Rotschild, i drugi. Knjižar je bio Samojlo Klein.^[488]

Seite 8.   E s s e t, Dienstag   „Die Frau“   27. September 1898.   Nr. 115.

Der Vorstand der israel. Cultusgemeinde zu E s s e t-
Oberstadt bringt schmerzlich bewegt den p. t. Gemeindegliedern zur
Kenntniß, das sein langjähriges verdienstvolles Vorstands-Mitglied Herr

Rudolf Ungar

am 26. September l. J. im 76. Jahre seines gott- und menschengefälligen
Lebens sanft entschlummerte.

Das Leichenbegängniß findet Mittwoch den 28. September l. J.,
um halb 4 Uhr Nachmittags, vom Trauerhause aus statt, und werden die p.
t. Gemeinde-Mitglieder höflichst ersucht, zu demselben in möglichst großer
Zahl erscheinen zu wollen.

Der Vorstand der israel. Cultusgemeinde
zu E s s e t-O b e r s t a d t, am 27. September 1898.

Der Vorsteher:
Dr. Hugo Spizer.

N. Schwarz,
Secretär.

Oglas o smrti Rudolfa Ungara, jednog od osnivača gornjogradske židovske Općine

Donjogradski trgovci su bili Samuilo Papai, Heinrich Weiss, Ivan Singer, Mavro Krauss, Ferdinand Feiner, Samuilo Pollak, Dragutin Habersfeld, Franjo Kiš, Emil Kiš, Ferdo/Ferdinand Welltman, Mijo Friš, Daniel Schwarz, Mijo Weiss, Antun Mautner, Josip Münz, Albert Spitzer, Geza Kellner, Ljudevit Sonnenfeld, Hinko Schmuckler i Samuilo Wolf.^[489]

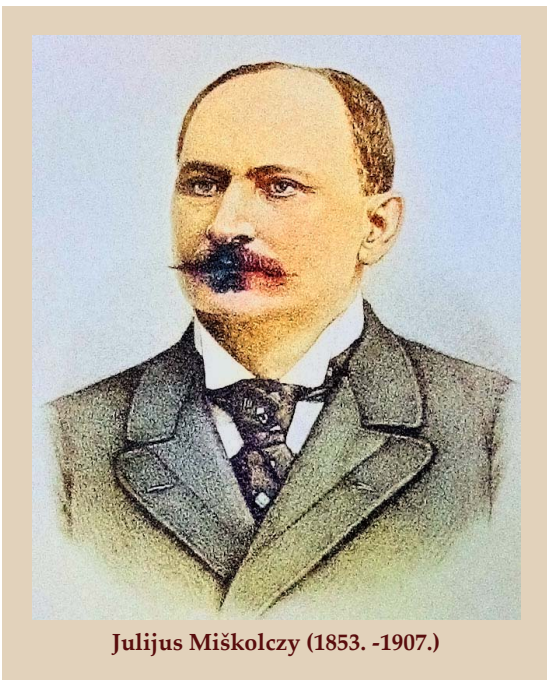
Trgovci u Tvrđi su bili Franjo Hollander, Samuilo Grünhut, Mijo Frisch koji se kasnije preselio se u Gornji grad, Vatroslav Laufer,

Trgovačke obitelji

Lavoslav Heim, Jakov Roth, Makso Haas, Isak Löwy a u Novom gradu Adolfo Lang, Mavro Kaufmann, Lazar Heckt (trgovac drva), Herman Spiller i dr.^[490]

Trgovinu šešira imao je u Gornjem gradu Vatroslav/Ignjat Zwieback, a trgovac kože je bio Makso Löwy. Staretinarnicu u Županijskoj ulici posjedovao je Zaharija Abrahamsohn, a trgovac slikama bio je Julijo Hirsch.^[491]

Trgovci drvom su bili Mavro Abrahamsohn, Marko Boskovitz / Boskowitz i David Schwarz. Skladište drva držao je Lavoslav Adler. Važni veletrgovci žitaricama bili su Žakover Bertold, Hermann/Herrmann Brichta, te Jacob Bauer. Filip Spiller bio je magaziner u Donjem gradu.^[492]

Jedan od vrlo uglednih i zapaženih trgovaca u ovom razdoblju bio je Julijus/Julijo Miskolczy/Miškolczy, trgovac i poduzetnik te pionir osječke industrije. Pripadao je poznatoj trgovačkoj obitelji mađarskoga podrijetla. U rodnom Mohaču je završio pučko školovanje, gdje mu je prvotno živjela obitelj. U Pečuhu je polazio gimnaziju, a studirao je u Beču na četverogodišnjoj Trgovačkoj akademiji. Njegov otac Max/Mavro

Miskolczy je u Mohaču stekao znatan imetak i 1870. s obitelji se

Trgovačke obitelji

preselio u Osijek. U Gornjem je gradu u Županijskoj ulici kupio kuću veletrgovca Leopolda Hillera i u prizemlju otvorio vlastitu trgovinu (kuća je bila vlasništvo obitelji do 1940. godine). U prvim godinama je trgovina vrlo uspješno poslovala, ali je 1876. zapala u poslovne neprilike pa se zbog toga Julijo morao vratiti iz Beča u Osijek da bi pomogao ocu u trgovini. Nakon očeve bolesti i smrti (1. travnja 1878.), prezeo je s mlađim bratom Aleksandrom očevu trgovinu pomodne robe te ju uspješnim poslovanjem podignuo do zamjetne visine trgujući češkim i moravskim tekstilom.^[493] Krajem 80-tih godina 19. stoljeća napustio je obiteljsku trgovinu i od 1890. posvetio se zastupanju *Osiguravajućega društva Franco-Hongroise osiguranja za Hrvatsku, Slavoniju, Bosnu i Hercegovinu* koje se bavilo osiguranjem robe na brodovima koji su plovili Dravom i Dunavom. Zahvaljujući tim poslovima postao je jedan od značajnijih dioničara *Dunavskoga parobrodarskog društva*. Uz to bavio se gospodarstvenim pitanjima i objavljivao članke u hrvatskim i mađarskim (budimpeštanskim) novinama. Vijećnik *Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju* bio je 15 godina (od 1886. do 1902.). Svojim agilnim djelovanjem se posebice isticao pa je 1894. izabran za predsjednika Komore i na tom je mjestu bio sve do odstupanja zbog bolesti 1902. godine. Potaknuo je 1885. izgradnju konjskoga tramvaja, tada najsuvremenijega gradskog prijevoza u ovom dijelu Europe. Pripadao je ravnateljskim vijećima: *I. slavonskog dioničarskog društva za tvornicu stakla u Osijeku*, *I. općeg slavonskog štednog i pripomoćnog društva* i *Dioničarskog društva za konjsku željeznicu u Osijeku*, i *Kupališnog društva "Dianabad"*. Veliko mu je značenje u osnivanju i izgradnji paraomlina *Union* u Gornjem gradu te je ravnateljskom vijeću pripadao do smrti. Bio je potpredsjednik *Trgovačko-mjenbenoga suda Kraljevskoga sudbenog*

Trgovačke obitelji

stola u Osijeku. Godine 1895. predvodio je deputaciju Komore u Zagreb povodom boravka kralja Franje Josipa I. Od 1897. je tajnik *Alliance Israelite* za Slavoniju, organizacije sa sjedištem u Parizu, te je pomagao izbjeglicama iz istočne Europe i pribavljao im dokumente za odlazak u prekomorske zemlje. Jedno vrijeme bio je i zamjenik predsjednika Židovske bogoštovne općine Osijek i predsjednik Židovske pučke škole u Gornjem gradu. Nekoliko godina bio je predsjednik *Osječkoga trgovačkog društva*, tajnik gornjogradskog *Kasina*, revizor Dobrovoljnoga vatrogasnog društva u Gornjem gradu. Godine 1879. se oženio sa Šarlotom rođ. Weiss i u braku su imali dvije kćeri: Vilmu (1880. – 1956.) udanu za domobranskog kapetana Milivoja pl. Vukelića i potonju književnicu i Anny (1884. – ?) udanu za odvjetničkoga kandidata Rudolfa Grünfelda.^[494]

Pokućarci u Gornjem gradu bili su Salamon Grünberger, Lazar Weissfeld, Manojlo Bruch, Jakov Kohn (prnjar rodom iz Sikloša), Ilija Vollner (prnjar), Vatroslav Bauer (prnjar), Škender Tausik (prnjar) Bernhard Fein, Mavro Braun, Abraham Akselrad, Adam Ehrenfreund, Ignjat Ripp, Ljudevit Kerpner, Ignjat Haas, Šandor Lion / Lyon; u Donjem: Mavro Welwart.^[495]

Raznovrsni obrtnici

Uz trgovinu Židovi su se zapaženo bavili i raznim obrtima. Bili su kožari, mesari, krojači, postolari, pekari, staklari, optičari, obučari, pletači, zidari i dr.

Gornjogradski krojači su Samuel Löwy, Emanuel Kramer, Armin Kürschner, J. Reichenthal, Jakov Kern, Aleksandar Weiss, Vilim Schindler, Josip Kritzler, Šimun Klein, Lavoslav Goldstein, Lavoslav Rehberger, Fridrik Schön, Jakov Hamburger, Vilim/Vilko Rosenberg, Vilko Neiser, Samuilo Fišer, Mavro Bruckner, Ignjat Büchler, Salamon Roth, Šimun Kohn, Mavro Weiss, Berthold Fellner, Ljudevit Ritscher, Izrael Hermann, Ignjat Hamburger, Mavro Schnittlinger, Albert Weiss (krojač ženskih haljina), Oskar i Abraham Bittel te Avram Kabiljo (oko 1915.). Čarapar je u Gornjem gradu u Dugoj ulici (današnja J. J. Strossmayera) Vilko Stein, a čaraparsku radionicu u Aninoj ulici imala je Hermina Spiller. Urari su bili Julijo Spingar, Gustav Hauslinger, David Ramer, Gustav Blaustein, Felix Katz, Lavoslav Podvinetz, Samuilo Nelken, Berthold Gottlieb. Krznari u Gornjem gradu su Jakov i Mavro Lichtenthal, Emanuel i Menyhard Ackerhaldt, Ignjo Lederer, Samujlo Honenwald, Izidor Lederer, Vilim Fischer, Adolf Weis, a u Donjem gradu Mavro Weiss. Gornjogradski zlatar je Josip Pollak, a draguljar Jakov Ukrajinczik/Ukrainčik. ^[496]

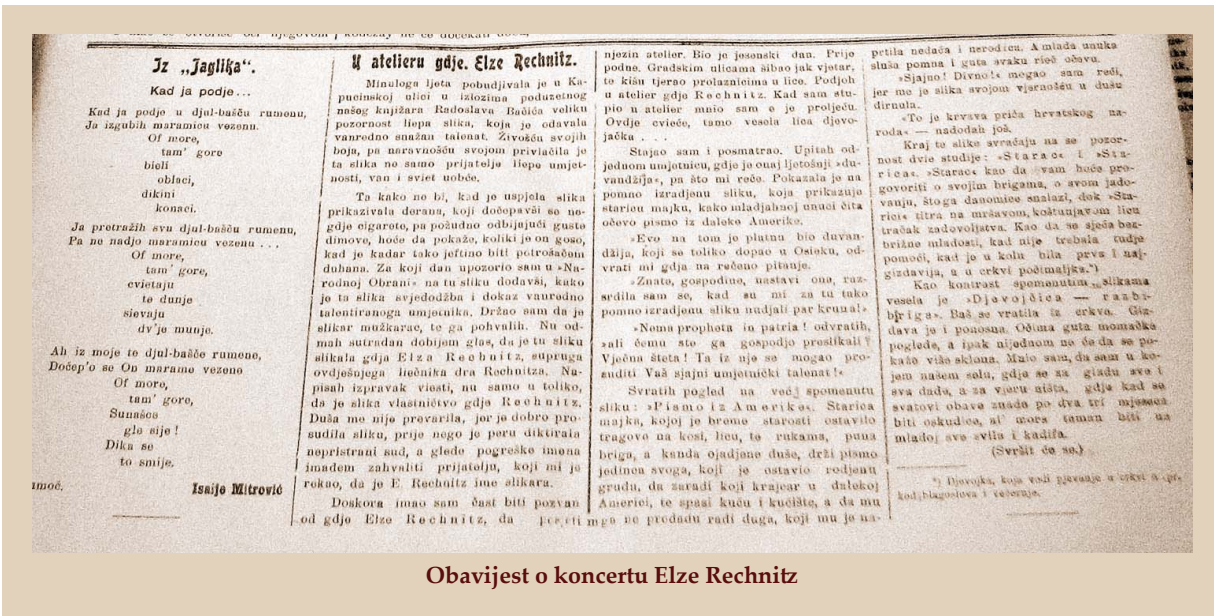
Sapunari u Donjem gradu su Samuel Reinitz i Vilim Ginzberger. Cipelarskim i čizmarskim zanatom u Gornjem gradu bavili su se Izrael Kohn, Žiga Weiss, Adolfo Löwy, Jakov Peck, Marko

Raznovrsni obrtnici

Schmukler, Lavoslav Stein, Josip Lederer. Kao mesari spominju se Mavro Gries, Mavro Gottlieb, Josip Fröhlich, Mavro Rotschild, Sigismund (Žiga) Obersohn, Josip Obersohn, Albert Obersohn,^[497] Ferdo Obersohn, Simon Bienenfeld, Ignjat Fürst, Makso Selingen, Makso Schlinger, Jakov Fuchs (mesar i gostioničar), Samuel Fischer. Gornjogradski pekari su Josip Löwy, Josip Švarc/Schwarz, Makso Kessler, Sigismund Rubinstein, Albert Rubinstein, Alberto Fürst i Eugen Fogel, a u Donjem gradu Lavoslav Weiss.^[498] Mlinar je u Gornjem gradu Rudolfo Weil, a staklari Alberto Robiček, Ludwig Rosenzweig i Josip Krauss, dok je soboslikar Bernard Pollak. Tu su i optičari Adolf Beck i Antun Paneth, stolari Ivan Neumann, Emanuel Dormann, Mavro Lederer, Marko Wagner, Mavro Weinberger i Sigismund Bauer, tapetari Majer i Salamon Rubinstein te Albert Bauer.^[499]

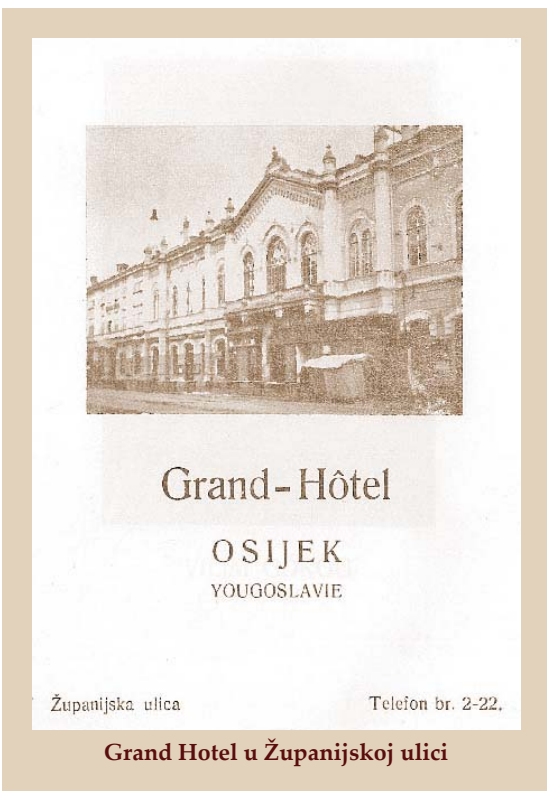
Limari su Ignjo Szekler, Mihajlo Fogel, Gustav Libkovitz i Izak Löwy. Bravar u Gornjem gradu je Mavro Bauer, a u Donjem gradu Josip Pressburger i Vilim Čerkovski. Užar je Mavro Löwinger, a gornjogradski kočijaš Mavro Braum. Tu je i brijač Šimun Stein.^[500]

Jedan od prvih fotografa u Osijeku bio je Edmund Berkovits, koji je vlastiti atelijer otvorio 1860., a pet godina potom obavjestio je Osječane u mjesnim novinama *Esseker Lokalblatt und Landbote* da je otvorio svoj novi studio "Glass salon" u Dugoj (Strossmayerovoj) ulici.^[501] Od 80-tih godina 19. stoljeća do 1905. fotografski studio imao je u Kapucinskoj ulici Makso Schrecker, koji je sudjelovao s fotografijama na *Jubilarnoj gospodarsko-šumarskoj izložbi* 1891. u Zagrebu i na *Milenijskoj izložbi* 1896. u Budimpešti.^[502] Kao fotograf se spominje i Alexander Kohn.^[503]

Otokar Rechner otvara atelier u Osijeku u Kapucinskoj ulici 1896. iako je fotografski zanat započeo u Novom Sadu. Uz fotografiranje bavio se i izdavanjem razglednica od grada Osijeka. Godine 1900. otvorio je zajednički atelier *Rechner & Svirčević* sa Franjom Sviršćevićem, koji je 1901. prijavio samostalni obrt. (Otokar je 1900. prijavio i zajednički obrt sa Ivanom Rechnerom u Zagrebu, no on je kratkotrajno postojao, jer se već 1901. Ivan Rechner osamostalio.)^[504]

Godine 1906. u Kapucinskoj ulici otvoren je atelier *Foto Varnai*, kojeg vodi Lujo Ludwig Varnai (1910. dobitnik *Grand prix* za portretne fotografije u Parizu). Lujo je vjerojatno obrt izučio u Novom Sadu, a onda je 1903. došao u Osijek. Sva njegova djeca – Šarlota Varnai Singer, Anuška i Pavao Varnai izučila su fotografski zanat.^[505] U Gornjem gradu se kao fotograf spominje Šandor Weisz, koji je imao fotografski atelier u Ružinoj ulici te Andrija Beisman, vlasnik 1913. godine atelieru u Donjem i Gornjem gradu.^[506]

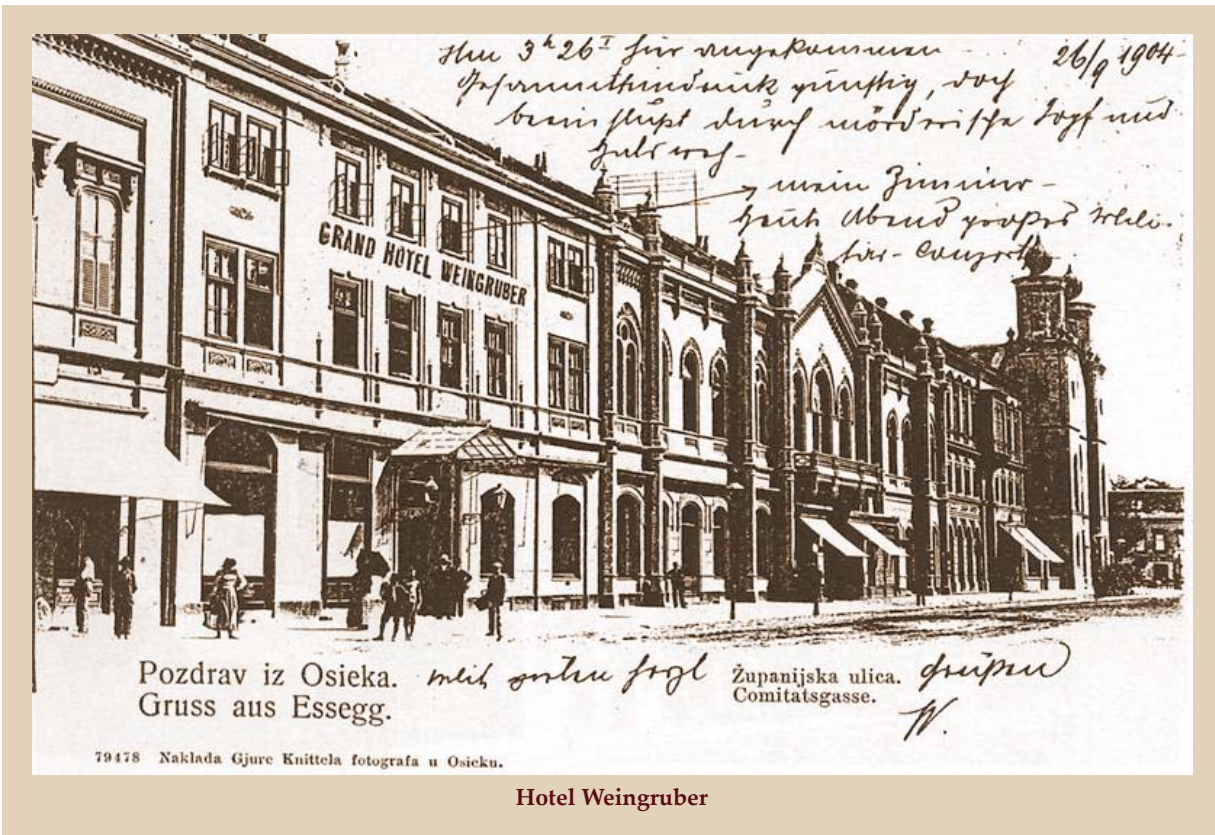

Slikari koji su djelovali 70-ih i 80-ih godina 19. stoljeća u Osijeku spominju se Martin Schwarz, Mavro Pollak, Makso Abraham (slikar i soboslikar).^[507] Početkom 20. stoljeća slikarica je Elza Rechnitz,^[508] supruga liječnika Milana Rechnitza. Kroz grad prolaze ili se kratko nastanjuju slikari Sigismunda Fürsta, koji je 1907. boravio u obližnjoj Retfali u dvorcu grofa Pejačevića namjeravajući otvoriti i slikarsku školu kako su najavile novine *Die Frau*. Ali to nije ostvareno.^[509] Slikar Anton (Toni) Aron^[510] je bio rodom iz Osijeka, a Sigismund/Sigmund Landsinger je dio mladosti proveo u gradu na Dravi.^[511]

Brojni su Židovi uz trgovinu imali gostionice, kavane, hotele i/li krčme.^[512] Tako su u osječkom Gornjem gradu vlasnici gostionica, kavana i/li hotela bili Herman Kramer, Mavro Stern, Franjo Kellner, N. Schulhof, Mavro Ehrenhut (gostionica), Lavoslav Geisz (svratište), Josip Kohn (kavana), Josip Fleišer (gostionica), Herman i Armin Schuller, Adolfo Schuller (kavana), Ernest Weiss, Mavro Kauffman (gostionica), Mavro Schwarz, Marko i Filip Reitzer (gostionica), Josip Weingruber (gostionica), Adam Lang (kavana), Adolf Schuller (svratište), Julijo Kohn (gostionica), Josip Ripp (krčma), Vilim Neuwald (gostionica) i Mavro Spitzer (gostionica). U

Raznovrsni obrtnici

Tvrđi su gostionice imali Armin Kramer, Josip Schrenger te Makso i Samuel Boskovitz/ Boskowitz.^[513]

Od 1903. zakupnik svratišta "Grand Hotela" u Županijskoj ulici (uz zgradu današnjeg Hrvatskog narodnog kazališta) bio je Mavro Weingruber.^[514] Restauracija toga svratišta bila je vrlo često okupljalište budućih cionista. Nakon njegove smrti svratište je preuzeo njegov brat Josip,^[515] a nakon Prvoga svjetskog rata židovska obitelj Görög koja se doselila 1911. u Osijek iz Mađarske. Prvotno je Josip Görög (prije Grunbaum) posjedovao do završetka Prvoga svjetskoga rata kupljenu restauraciju Schneller u Kolodvorskoj ulici (današnja Ulica S. Radića). Od 1937. su njegovi sinovi Ernest, Franjo, Julije, Vilim, Viktor, Zoltan i kćerka Berta uz

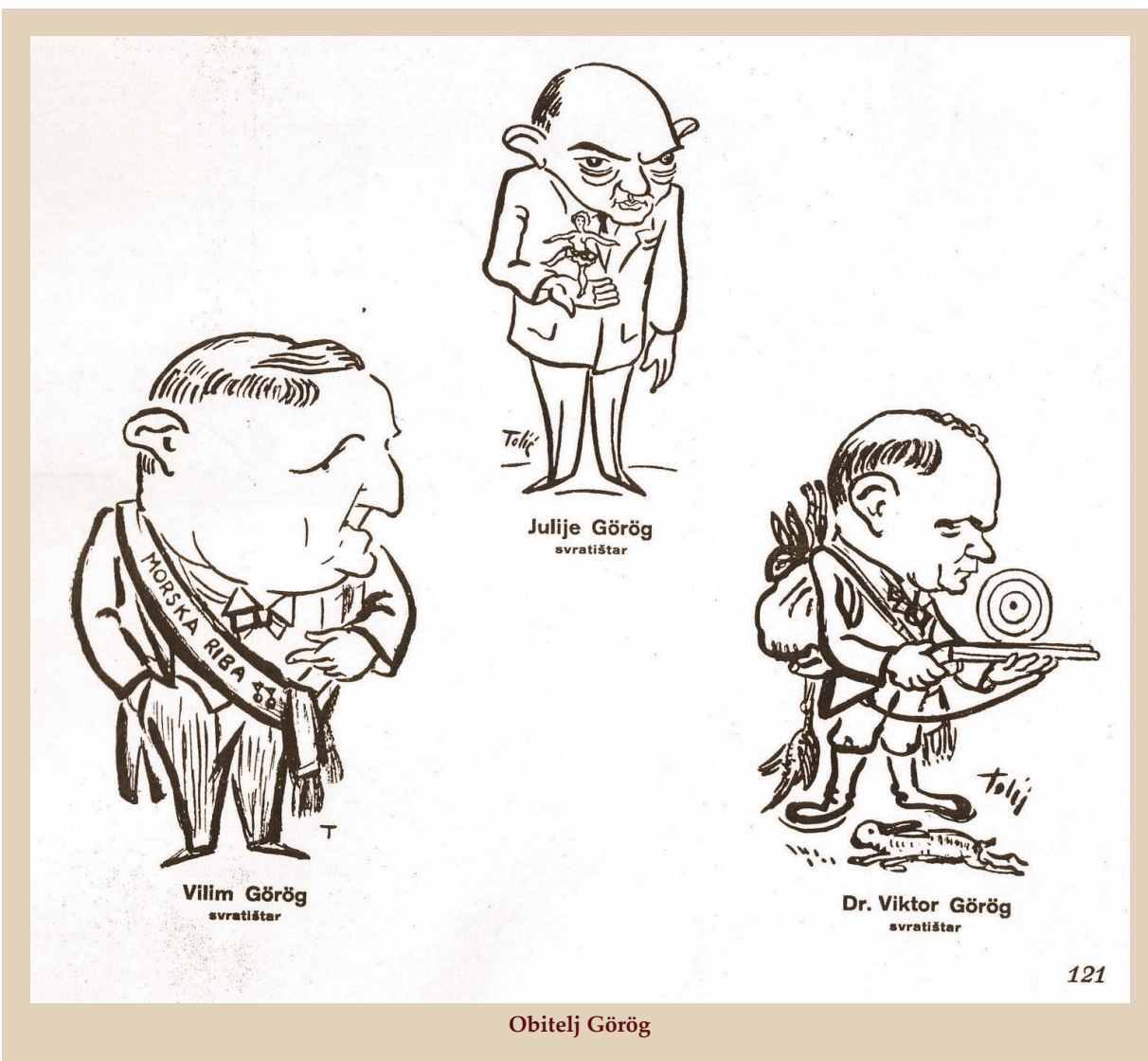
Raznovrsni obrtnici

"Grand Hotel" posjedovali hotel i kavanu "Royal" u Kapucinskoj ulici.

^[516] Čelnikom toga obiteljskog konzorcija smatrao se Vilim, kojega je u nekoliko navrata Komora u Osijeku birala za predsjednika ugoditeljskog odsjeka. Viktor je bio predsjednik Građanskoga streljačkog društva, Julije-Gyula vodio je Zimski vrt "Grand Hotela", a Vilim/Vilmoš je od 1937. upravljao Hotelom Royal, koji je u međuratnom razdoblju bio prestižno sastajalište osječke građanske elite. Kuhinju Grand hotela vodila je Berta Görög, udata

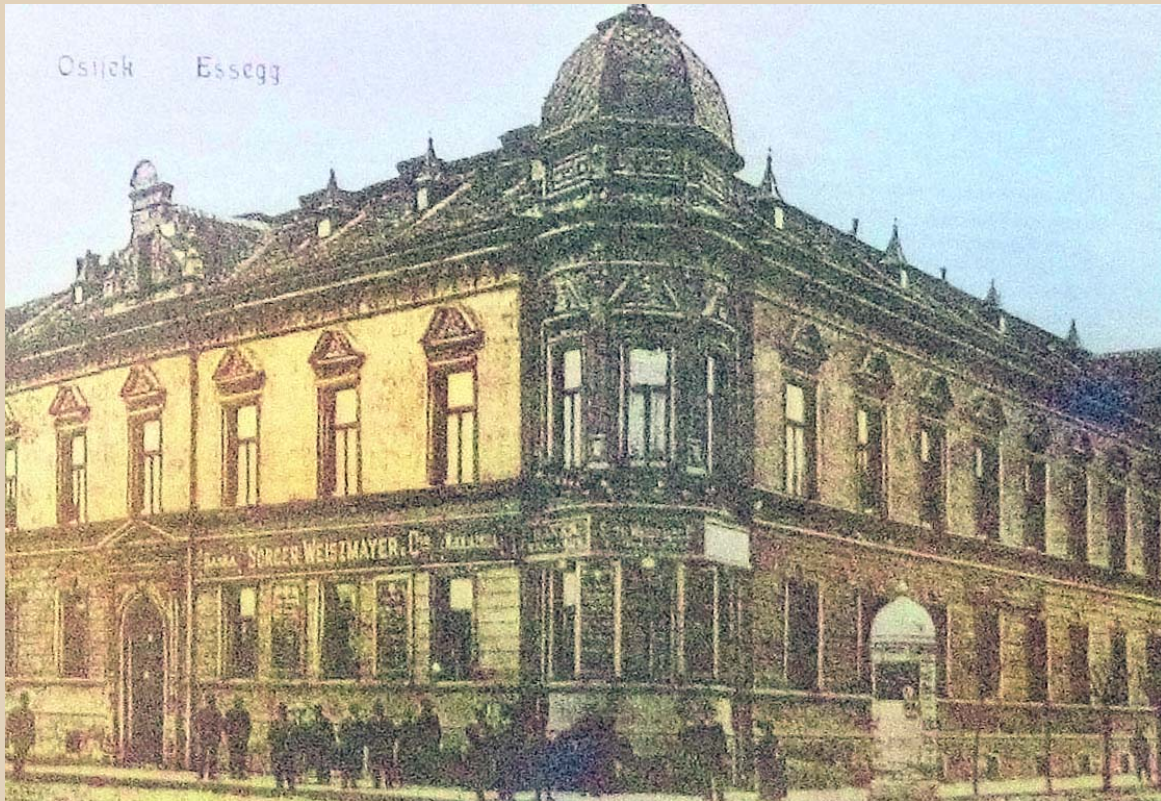
Goldschmidt, dok je njezin muž nadzirao restauraciju.^[517] Hotel "Zagreb" bio je u vlasništvu Vilima Becka, a obitelj Grünbaum imala je svrtište kod željezničkog mosta.^[518]

Uz trgovinu i obrt, Židove vrlo često nalazimo među državnim i gradskim službenicima, kao željezničke i bankovne činovnike, knjigovođe, konobare, agente raznih društava, trgovačke pomoćnike, trgovačke putnike i dr.^[519]

Bankari i industrijalci

Zgrada banke Weismayer, Sorger & Comp.

Među Židovima bilo je uglednih poduzetnika i bankara, koji su većini novčarski zavoda/štedionica i banaka/bili vlasnici ili su imali dionice. Od druge polovice 19. stoljeća veliko značenje u cjelokupnom gospodarstvu Osijeka imala je Weismayerova i Sorgerova banka. Nastala je poticajem bankara i financijskog stručnjaka Oskara Weismayera^[520] i veleposjednika u Vladislavcima i veletrgovca Jakoba/Jakova Sorgera. Pri tome je Weissmayer/Weismayer bio je jedan od najuglednijih osječkih Židova. Bankovne poslove nakon smrti Jakoba Sorgera^[521] preuzeo je

Nadgrobnni spomenik obitelji Sorger

njegov stariji sin Julije,^[522] a veleposjed je naslijedio mlađi sin Aleksandar/Šandor.^[523] Weismayer je bio izvrstan financijski stručnjak, savjetnik u Trgovinskom odjelu *Trgovačke i obrtničke komore za Slavoniju*, aktivan i u Upravnom odboru *Prve slavonske d. d. za Tvornicu stakla*. Zalagao se 1889. za otvaranje banke koja bi financirala slavonsko gospodarstvo. Njegovu zamisao prihvatio je hrvatski ban Khuen Héderváry i 1892. dao osnovati *Hrvatsko-slavonsku zemaljsku hipotekarnu banku* u Zagrebu. Te se godine Weismayer udružio s Jakobom Sorgerom te su otvorili na uglu Kapucinske i Jägerove ulice (zgrada Josipa Kraussa; danas je tu poslovnica FINE) banku *Weismayer, Sorger &*

Comp. U to je vrijeme bila primjer novčarske ustanove kakve su Židovi osnivali u manjim sredinama diljem Hrvatske. Na početku nije raspolagala velikim novčanim sredstvima i bila je vezana uz trgovinu tanina. Weismayer je od 1890. zajedno sa Sorgerom posjedovao tvornicu tanina u srijemskom mjestu Gunji. Njihova je banka ubrzo nakon osnutka preuzela funkciju ekspoziture Khuenove *Hrvatsko-slavonske zemaljske hipotekarne banke* u Zagrebu.

Bankari i industrijalci

Od 1905. se Weismayer i Julije Sorger, Jakobov sin, usmjeravaju prema češkom i moravskom kapitalu te uz pomoć "Živnostenske banke" iz Praga i ostale financijere^[524] osnivaju u Osijeku te godine Prvo hrvatsko-slavonsko d. d. za industriju šećera. Nazočni su i 1907. u osnivanju Tvornice strojeva. Godine 1909. njihova je banka postala *Hrvatska zemaljska banka d. d.*^[525] pod čiji će utjecaj doći svi novčarski zavodi u Osijeku. Godine 1912. sudjeluju aktivno u osnutku Osječke ljevaonice željeza i tvornice strojeva (OLT). (Njihova je banka 1922. preseljena u Zagreb i poslovala je od tada kao *Jugoslavenska banka d.d.*) U njezinu sferu interesa ušle su od prije trgovačke tvrtke Weismayera i Sorgera i sve velike industrije Osijeka: Tvornica šećera, OLT, Osječka tvornica koža, Prvo slavonsko d. d. za tvorbu stakla i druge. Prva potpora te banke bila je pomoć pri osnivanju *Paromlina "Union"*, koji je izgrađen 1891. budući da donjogradski parni mlin *Josip Krausz i sinovi* nije mogao pokriti cijelu potražnju za brašnom. Nalazio se na uglu Gundulićeve i Radićeve ulice, nedaleko od gornjogradskog kolodvora, i bio je u vlasništvu Oskara Weismayera i baruna Carla Leopolda Pfeiffera. Nakon požara 11. studenog 1911. na temeljima staroga paromlina "Union" sagrađen je novi uz pomoć ove banke. Navedeni bankari, tj. banka, sudjelovali su 1909. i kod pretvaranja Tvornice žigica u dioničko društvo (do tada je bila u vlasništvu Nijemca Adama pl. Reisnera). Tijekom 1912. otvorili su podružnicu u Zagrebu, i to kao 26. podružnicu. Godine 1914. je preuzela aktive i pasive *Hrvatske pučke banke Zagreb*. Za vrijeme Prvoga svjetskog rata uredno je poslovala te je nastavila raditi i u Kraljevini SHS/Jugoslaviji.^[526]

Osim Weismayerove i Sorgerove banke, Židovi su djelovali i u drugim novčanim zavodima u Osijeku. U *Osječkoj štednoj zadruzi u*

Bankari i industrijalci

Gornjem gradu jedan od članova ravnateljstva bio je trgovac Samuel Berger. U *Trgovačkoj i obrtnoj banci d. d. u Osijeku* pročelnik Ravnateljskog vijeća bio je odvjetnik Hugo Spitzer, dioničari su Hugo Kohn i Dragutin Schwarz, a upravljajući ravnatelj Josip Kunez. U *Štednoj i pripomoćnoj zadruzi Osijek Donji grad* skupštinar je Josip Kraus, koji je 1908. tvrkom Josip Krauss & drug osnovao *Bankovno komanditno društvo*. Godine 1911. otvorena je *Podružnica Hrvatske eskomptne banke* iz Zagreba, a članovi ravnateljstva su, uz ostale, i Adolf Krauss, predsjednik *Paromlinskog d. d.*, Josip Krauss & sin, te veletrgovci Bela Springer, Filip Spitzer i Viktor Frank.^[527] Predsjednik *Pučke stedione i založnog zavoda d. d.* bio je odvjetnik Mosin Klein, a u odboru je bio trgovac Bela Buchwald.

[528]

Zgrada Gradske štedionice, (dućani L. Schwarz i P. Kaiser)

Uz trgovinu, obrt i bankarstvo bili su uključeni od kraja 70-ih godina 19. stoljeća u razvoj prehrambene, drvne, kožne, tekstilne, kemijske i druge industrije.^[529] Budući da su trgovali žitom i brašnom vrlo brzo su se uključili u suvremenu proizvodnju prerade žita otvarajući mlinove. Tako je *Prvi osječki mlin na valjke* otvorio Josip Kraus/Krauss^[530] u Donjem gradu 1879. na uglu južne strane današnjeg Trga bana Josipa Jelačića i Huttlerove ulice,^[531] Krauss je u ime

Bankari i industrijalci

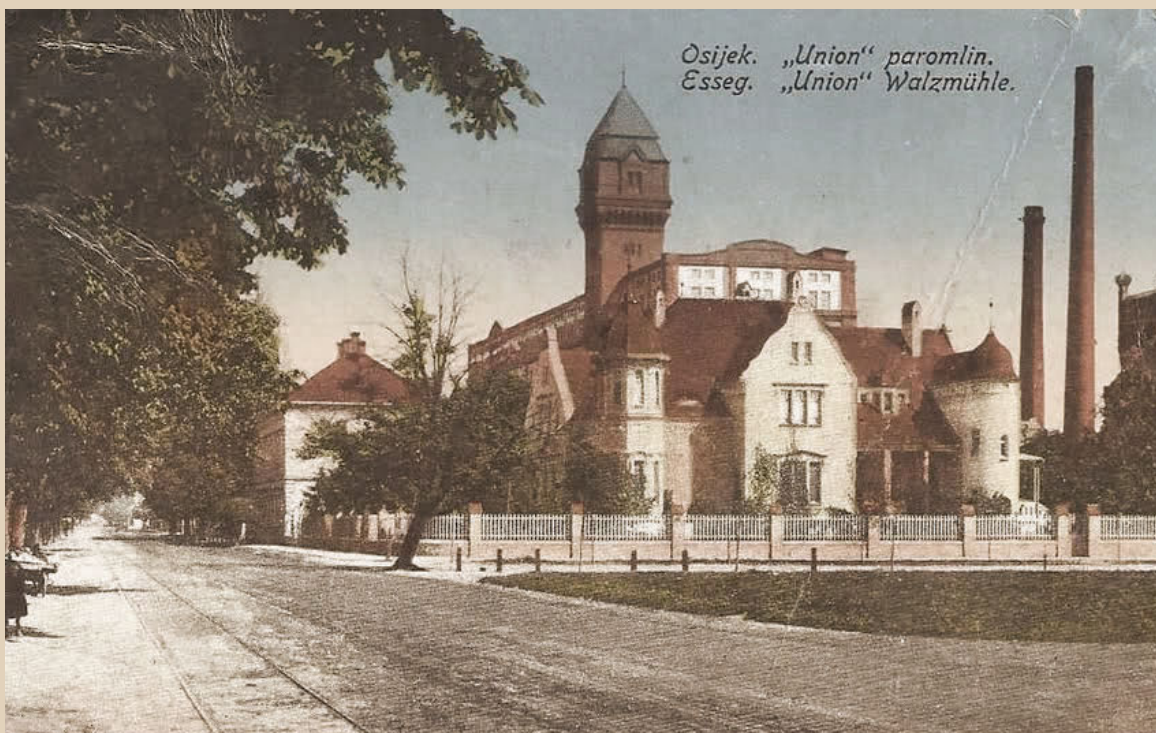
svoje tvrtke kupio paromlin dotadašnjih vlasnika i osnivača Jeremije Schwarza i Leopolda Herzoga (osnovan 1862.) koji je 1879. pao pod stečaj. Registriran je 1881. kao *Paromlin Josip Krauss & sinovi*. Uložili su veliki trud i novac te su paromlin s uspjehom vodili dugi niz godina. Kvalitetno brašno izvozili su sve do Egipta na istok i Engleske na zapad. Godine 1906. (7. travnja) pretvoren je dioničko društvo jer je prvotni vlasnik Josip Krauss izvršio samoubojstvo. Od tada "Krausovim paromlinom" kako je bio poznat među Osječanima upravljaju sinovi Adolf Krauss ml., kao predsjednik, i Makso/Max Krauss kao potpredsjednik. Ivan Rikard Krauss (poslije Ivanović) i Lujo/Luis Krauss su izabrani u nadzorni odbor uz Josipa Fischera, Filipa Spitzera i Dragutina Hermanna.^[532]

Krausov paromlin

Bankari i industrijalci

Paromlin je 1913. izgorio u velikom požaru, ali je već sljedeće godine obnovljen, moderniziran onodobnom suvremenom tehnologijom.^[533] Za vrijeme Prvoga svjetskog rata (ravnateljstvo izabrano 1913.) predsjednik je i nadalje Adolf Krauss ml., a među članovima ravnateljstva su I. R. Krauss i Feliks Schick, u nadzornom odboru D. Hermann, Mirko/Emmerich Lederer, Vjekoslav Ljudevit Krauss i Filip Spitzer.^[534] U veljači 1918. došlo je do promijene u upravi, jer se Adolf Krauss ml. preselio u Beč, a I. R. Krauss u Zagreb, jer je postao narodni zastupnik.^[535] Poslije Prvoga svjetskog rata osnovana je tvrtka "*Emila Kraus i sinovi*", koja je posebno razvila proizvodnju matzota (macesa) i nalazila se tvornicu u Desatićinoj ulici (današnja Ulica Hrvatske Republike). Tvrtka je proizvodila sezonski maces (prije židovskoga blagdana Pesaha) od 10 do 15 vagona brašna i radilo je 60 do 70 žena uz nadgledanje rabina.^[536]

Paromlin Union

Dioničko društvo "Union" je podiglo *Paromlin "Union"* i zgrada mlina bila je jedna od najljepših arhitektonskih konstrukcija s velikim kapacitetom proizvodnje. Osnivači mlina, kako je već prije spomenuto, bili su barun Carl Leopold Pfeiffer, Oskar Weismayer, Julije Sorger i drugi osječki bankari i veleposjednici. Članovi ravnateljstva od osječkih Židova bili su C. L. Pfeiffer, O. Weismayer, Samuel Berger, Josef A. Knobloch i Julius Miskolczy.^[537] Mlin se razvio u jedno od najvećih poduzeća Slavonije zahvaljujući češkom kapitalu. Brašnom su opskrbljivali Beč i veći dio Češke. Godine 1902. postaje dioničko društvo. Mlin je zahvatio veliki požar 11. studenoga 1911. i gorio je tjedan dana. Vrlo brzo je sljedeće godine na ruševinama staroga mlina izgrađen novi. Istodobno je diljem Slavonije izgrađeno nekoliko mlinova koji su pripadali akcijama toga paromlina. *"Union"* je imao svoje filijale u mađarskom gradiću Barcsu. U Osijeku je od 1914. u prostorijama mlina imao i vlastitu tvornicu tjestenine. Godine 1915. ponovno je za predsjednika izabran Oskar Weismayer. Članovi ravnateljstva od osnutak mlina bili su i J. Miskolczyi (do smrti 1907.), odvjetnik Hinko Plachte, tiskar Julijo Pfeiffer, Samuel Kästenbaum, Hugo Weisz / Weiss, Julijo Sorger, Šandor Dorner i Künz, Aleksandar Justus, Robert Korsky te Oton Fellner (autor knjige o mlinarstvu).^[538]

U židovskom vlasništvu bio je i paromlin *"Mercur"*, kojeg je utemeljio je u Novom gradu 1908. Stjepan Urban. (Zgrada se nalazila u Divaldovoj ulici, tj. današnja Ulica Josipa Reihla-Kira, kod izlaza na Tenjsku cestu). Tri godine potom ga je otkupio Herman Mautner i proširio ga u nekoliko navrata. Mlin je uveden u sudsku

Bankari i industrijalci

protokolaciju 1911. kao *Merkur mlin Herman Mautner i drugovi*, komanditno društvo Osijek. Radio je na parni pogon i zapošljavao 22 radnika, 6 službenika i namještenika.^[539] Od 1925. je poznat pod nazivom *Merkur mlin Herman Mautner i drugovi* i bio je u vlasništvu Hermana Mautnera, njegova sina Žige Mautnera i Ivana Leitnera.^[540] Svi ti mlinarski pogoni radili su i nakon završetka Prvoga svjetskog rata, a neki od njih su i prošireni. Uz spomenuta mlinarska poduzeća u vlasništvu Židova godine 1921. tvrtka Žige Schwartza otvorila je novi manji mlin na motorni pogon pod nazivom *Motorni mlin i tvornica leda*. Uz proizvodnju brašna, pored tvornice izgrađen je pogon za proizvodnju leda.^[541]

Uz mlinarstvo Židovi su se uključili i u preradu šećerne repe pa je u Osijeku na njihov poticaj potaknuta prva proizvodnja šećera, i to već 1893. kada ju je na skupu *Slavonskog gospodarskog društva* u Osijeku iznio veterinar i ekonomist Mirko Hermann. Doduše, do ostvarenja se čekalo nekoliko godina, a onda je u prostorijama *Trgovačko obrtničke komore za Slavoniju* 24. rujna 1905. osnovano u Osijeku *Hrvatsko-slavonsko d.d. za industriju šećera*. Izgradnja tvornice šećera počela je 9. studenog 1905., a završena je 1. rujna 1906. kada je i započela proizvodnja šećera. Osnivači i utemeljitelji, uz ine osječke gospodarstvenike, bili su Mirko i Emanuel Hermann.^[542]

Udjel Židovi bio je i u pokretanju *Prve hrvatsko-slavonske tvornice šećernih proizvoda i čokolade u Osijeku* (1907.), odnosno *Prve osječke tvornice kandida i čokolade Kaiser & Stark* (naziv od 1920. godine). Utemeljitelji su bili, uz ostale, suvlasnik *Tvrtke Salamon Weisz & David Hermmann* Dragutin Hermann, trgovac Max Herzl, veleindustrijalac

Bankari i industrijalci

i zastupnik grada Osijeka Adolf Krauss ml., veleindustrijalac i vijećnik *Trgovačke obrtničke komore za Slavoniju* Makso Krauss, suvlasnik *Tvrtke Dragutin Spitzer* Filip Spitzer te posebnik Hugo Weisz, stariji.^[543]

Židovi su bili među prvima uključeni i u pokretanje tvornice žestokih pića. Jedni od prvih proizvođača ruma bili su Mavro Adler i Marko Frankl, koji su 1873. utemeljili *Tvornicu likera i ruma*. Uz rum i liker, proizvodila se i rakija – šljivovica. Neke od najpoznatijih pecara i velepecara u Osijeku bile su u židovskom vlasništvu: *I. Berger & sin, tvornica rakije, ruma, konjaka i likera; Herman & Weiss, tvornica rakije, ruma, konjaka i likera* te *Salamon Schwarz & sinovi, tvornica rakije, ruma, konjaka i likera*. Kod Sudbenog stola u Osijeku 1900. upisana je u registar promjena kod *Tvrtke I. Berger & sin*, jer se tvrtka ubuduće nazivala *I. Berger, tvornica voćne rakije i trgovina s vinom na veliko* u Osijeku. Vlasnik je i dalje bio I. Berger.^[544] Gotovo istodobno je u trgovački registar unesena i promjena kod *Tvrtke Salamon Schwarz & sin* u gornjem gradu. Do tada je ime tvrtke bilo *Trgovina kolonijalnom robom, zemaljskim proizvodima i šljivovicom na veliko*, a od kraja srpnja 1900. tvrtka se počela baviti samostalno proizvodnjom voćnih rakija hladnim načinom bez posebnih strojeva i zgrada.^[545]

Osim poljoprivredno-prehrambene industrije u drugoj polovici 19. stoljeća utemeljena je i tvornica sapuna, poznatoga gospodarstvenika Samuela Reinitza. Pogon se nalazio u Donjem gradu, na današnjem prostoru "Saponie" u Ulici Matije Gupca. Tvornica je 1907. proširena i modernizirana pa se osim sapuna proizvodio špirit, parafin i vosak

Bankari i industrijalci

za svijeće. Radila je do 1922. kada ju je kupio njemački industrijalac Georg Schicht iz Usti na rijeci Labi te ju dalje modernizirao.^[546]

Iako je metalska industrija u Slavoniji bila nešto slabije razvijena, u razvoj prerade željeza u Osijeku bili su uključeni Židovi. Iako nisu bili vlasnici djelovali su kao članovi društva, pa su tako članovi Konzorcija *Tortke Schnier & Urban*, koja je preuzela djelatnost popravljivaonice strojeva i ljevaonice željeza u Osijeku, bili odvjetnik Hugo Spitzer, Sorger Weismayer & drug u ime *Osječke štedionice* te Oton Fellner u ime *Osječke štedne zadruge* ravnatelj *Paromlina Union*.^[547] Oni su osnovali poduzeće *Osječka ljevaonica željeza i tvornica strojeva d. d.* (potonji OLT) u čije su ravnateljstvo izabrani O. Fellner, Mirko Hermann, F. K. Schmidt, Julijo Sorger, a u nadzorni odbor Emanuel Herrmann.^[548]

Dragutin Spiller je osnovao 1899. strojobravarnu i ljevaonicu željeza. To je bilo obrtno poduzeće koje je radilo bez pogona strojeva i zapošljavalo je samo 2 radnika.^[549] Obitelj Berger se uz

Bankari i industrijalci

proizvodnju rakije, pojavljuje u još jednoj proizvodnji koja će cijelo stoljeće biti prepoznatljiva. *Tvrtka Berger i drug* je 1896. preuzela glavno zastupstvo gospodarskih strojeva iz Budimpešte.^[550]

I u pokretanju tekstilne industrije u Osijeku značajan je udjel Židova. Tako je 1896. u Donjem gradu Ferdinand Sachs podigao predionicu vune i tkaonicu vunene robe, a Filip Stein tri godine potom otvorio tkaonicu platnenog damasta. Na vlastitoj pustari Seleš, nedaleko od Osijeka, Osječanin Oton Pfeiffer utemeljio je *Tvornicu konoplje*.^[551]

Slavonija je obilovala hrastovim šumama pa ne iznenađuje da su se i u razvitak drvne industrije uključili Židovi. Gradili su pilane iz kojih se drvo odvozilo čak i za europske proizvođače. Najpoznatiji vlasnik pilane bio je Isidor Frank, veleposjednik, trgovac drvom i građevinski poduzetnik. U Osijek je došao iz Slovačke 1877. kao predstavnik bečke tvrtke za trgovinu drvom *Haas & Deutsch*. Dvije godine kasnije u dogovoru s *Tvrtkom Haas & Deutsch* osnovao je u gradu na Dravi vlastito poduzeće za eksploatiranje šume i izvoz drva *J. Frank & Co.* u koje je uključio i mlađeg brata Juliusa te šogora Ferdinanda Feineu. Nakon Juliusove smrti za partnera uzima nećaka Josipa Franka, koji tu ostaje do 1905. godine. Nakon pune 32 godine koje je proveo na čelu tvrtke, čiji je istodobno bio i osnivač i vlasnik, 1911. povlači se iz posla na svoje imanje u Ivandvoru, a tvrtku preuzimaju njegovi sinovi Viktor i Aurel. Tvrtka je postojala do sredine 30-tih godina 20. stoljeća kada je prestala s radom jer je iscrpila sirovine.^[552] Uz pilane, uključili su se u široku proizvodnju drvnih proizvoda (izrada bačava, pokućstva, drvenih izrađevina, štapova, košara, drvenog kućnog obrta i dr.). Kao drvni obrtnik

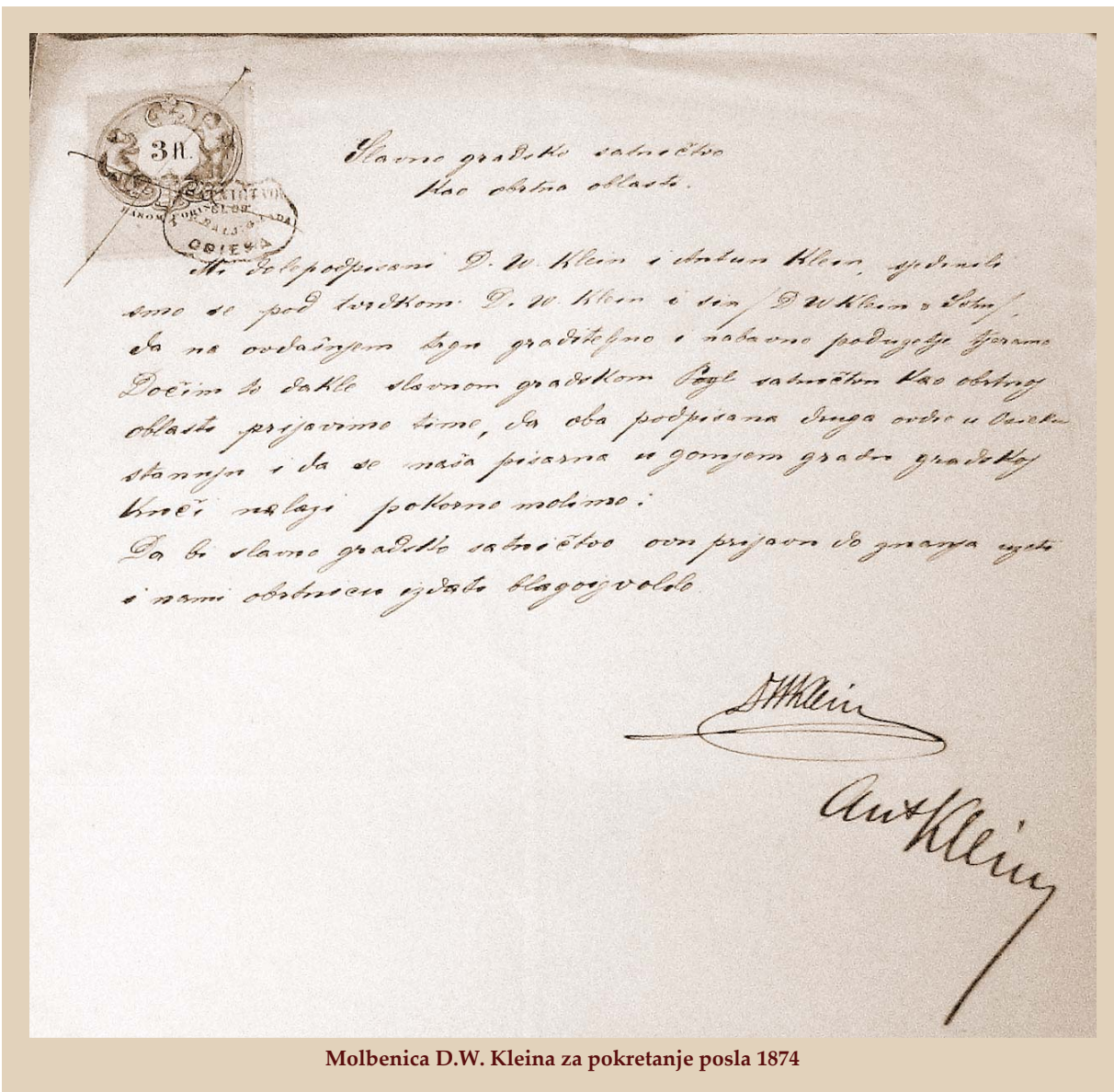
Bankari i industrijalci

spominje se Petar Spitzer, umjetnički pletač korpi, iz Gornjega grada.

[553]

Jedan od poznatijih osječkih građevinskih poduzetnika i važan poduzetnik za proizvodnju opeke bio je Ignat Natan/Isidor Nathanel Schulhof.^[554] Prvotno je glavni dioničar u "*Društvo za proizvodnju opeke / Društvo osječke parne ciglane*", koje je počelo s radom 1880. godine. Početkom 1882. kupio je tu ciglanu i modernizirao ju i tada posluje pod imenom *Parna ciglana, tvornica kreča i leda d.d.* Za dobru kvalitetu proizvoda bio je nagrađen počasnom diplomom na izložbi 1889. godine, kao i na Milenijskoj izložbi u Budimpešti 1896. gdje je nagrađen medaljom za dobru kvalitetu. Schulhof je u svojem vlasništvu imao i bivšu ciglanu Pavla Rohrbachera, koja se nalazila na Vinkovačkoj cesti. Tu je razvio vrlo jaku opekarsku proizvodnju. Početkom 1900. prekupio ju je osječki graditelj Franjo Wybiral. (Poduzeće prestalo djelovati u međuratnom razdoblju).^[555]

Bankari i industrijalci

Molbenica D.W. Kleina za pokretanje posla 1874

Godine 1874. trgovci David Wiliam Klein te njegov sin Antun sjedinili poslovanje i osnovali tvrtku *D. W. Klein & sin* (*W. Klein & Sohn*).^[556] Ta se tvrtka bavila graditeljstvom i trgovinom građevinskih poduhvata i posebno se istaknula u izgradnji željezničke pruge Vinkovci – Brčko (1885.).^[557] David Wiliam Klein bio je ugledni inženjer, poduzetnik, ekonomista i graditelj.^[558]

Bankari i industrijalci

Židovi su uz vlastita poduzeća bili uključeni i u neka druga osječka poduzeća kojima nisu izravno bili vlasnici. Spominju se kao dioničari ili zaposlenici raznih tvrtki.^[559] Tako je predsjedatelj *Staklane dioničkog društva* u Osijeku bio Oskar Weismayer, a dioničari Aleksandar Justus i Lavoslav Selinger.^[560] U ravnateljstvo *Osječkog skladišta* izabrani su Otto Fellner, Josip Kunez, Julijo Pfeiffer, Hugo Weiss, Hugo Spitzer, a u nadzorni odbor Hinko Diamant, Emil

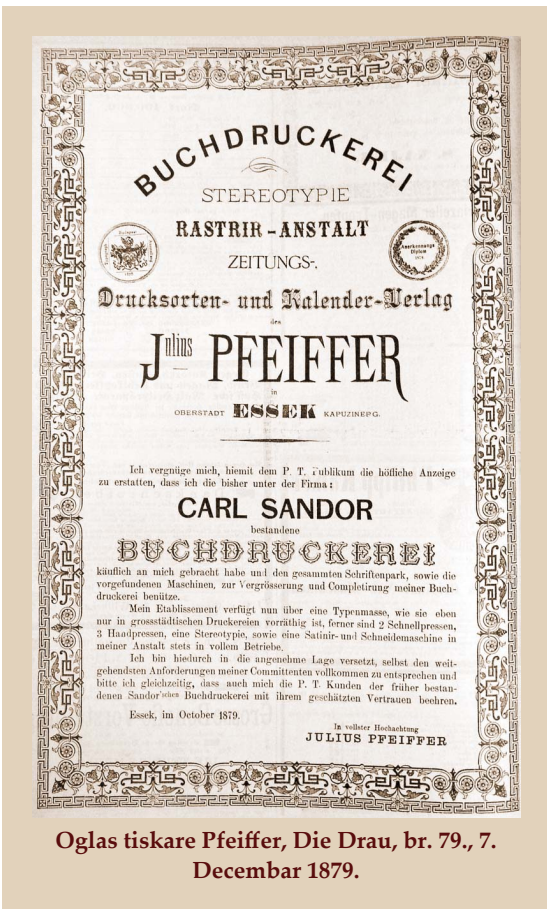
Schwartz i Josip Weissberger.^[561]

Izdavačka djelatnost – Židovi tiskari u Osijeku

Osječki Židovi sudjelovali su i u mjesnom izdavaštvu i razvitku tiskarstva. Među prvima ističe se novinar Jakob/Jakov Frank (1840 – 1905.), vlasnik tiskare i izdavač. Zajedno s Gustavom Wagnerom je pokretač, vlasnik i urednik osječkoga dnevnog lista *Die Drau*. Doduše, zbog svojih priloga nije kao novinar u Osijeku uživao simpatije nego se stalno sudio / tužio zbog uvreda časti, prekršaja po Zakonu o štampi i slično te je javno napadan kao "varalica i prevrtljivac". Sudio se i sa svojim radnicima zbog neisplaćivanja plaća/nadnica na vrijeme. Godine 1876. prodao je tiskaru zajedno s novinama *Die Drau* i preselio se u Zagreb gdje je najprije bio izdavač lista *Agramer Presse* (1877.) a zatim od 1878. izdavač i urednik lista *Kroatische Post*.^[562]

Zgrada Juliusa Pfeiffera

Oglas tiskare Pfeiffer, *Die Drau*, br. 79., 7.
Decembar 1879.

Frankovu tiskaru i novine *Die Drau* kupio je Julija Pffeifera / Fajfer (1853. – 1942.), koji je u Osijek stigao 70-tih godina 19. stoljeća. Tiskara je opisana u katalogu tipografske izložbe, održane 1878. u Budimpešti, i tu je odlikovana diplomom. Pffeifer je širio proizvodnju pa je 1894. imao veliku knjigotiskaru, knjigovežnicu i tvornicu kartonaže unaprijedivši tako osječko tiskarstvo i prerastavši iz obrta u modernu grafičku industriju. Bio je prvi tiskar u Osijeku koji je uveo motore na plin odnosno benzin, a poslije i na

električni pogon.^[563]

Tiskar Leopold / Lavoslav Friedmann (1863.–1926.) je u gradu na Dravi otvorio tiskaru 1891. godine. Uz nju je imao i knjigovežnicu i knjižaru koju je naslijedio od Franje Pinassela.^[564]

Izdavač i knjižar Ljudevit Szekler (1865. – 1942.) otvorio je 1893. papirnicu i knjižaru uz koju je bila velika knjigovežnica u kojoj je tiskao i školske knjige. Godine 1909. u njegovoj se tiskari objavljivao dvotjednik *Židovska smotra*.^[565]

Izdavačka djelatnost – Židovi tiskari u Osijeku

Nepunu godinu dana radila je *Tiskara Ignatz Wortmana i drug* kada je 1899. pala u stečaj.^[566] Wortmanu je "drug" bila majka Rosa, rođ. Braun, a prokurist je upisan njegov otac Emanuel, vlasnik "Prve iločke tiskare" u Iloku od 1882. do 1897. godine. Tiskaru je u godini stečaja kupio osječki tiskar Dragutin Laubner.^[567]

Godine 1901. osnovana je tiskara Béle Franka (1877.– 1942), uz koju su Kolodvorskoj ulici (današnja Ulica Stjepana Radića) bile knjigovežnica, knjižara i papirnica. Njegova je tiskara u popisu knjigotiskara prvi put navedena u kalendaru *Esseger Bote* za 1908. godinu. Pretpostavlja se da je imao tiskaru najprije u Dardi. Za vrijeme Prvoga svjetskog rata objavljivao je niz pučkih pjesama, jeftinih brošura te nekoliko mađarskih publikacija.^[568]

Tiskara Adolfa Krausa (1854. – 1938.) radila je vrlo kratko od 1904. do 1905. i o njoj postoji vrlo malo podataka; za A. Krausa se zna da je bio ugledni osječki građanin.^[569]

Izdavačka djelatnost – Židovi tiskari u Osijeku

Tiskara Laubner

Krajem 1916. vinkovački tiskar Antun Rott / Rot (1874.– 1941.) doselio je u Osijek i kupio tiskaru od Dragutina Laubnera. Najprije se vodila pod nazivom *Tiskara Dragutina Laubnera*, zatim *Tiskara Dragutina Laubnera nasljednik Antun Rott* i konačno od 1919. *Tiskara A. Rott*. Preuzeo je tiskanje i objavljivanje novina *Slawonische Presse* (do 1922).^[570]

Intelektualna snaga grada

U Osijeku su otprilike jedna trećina intelektualaca (liječnika, pravnika/odvjetnika, profesora, učitelja, inženjera, umjetnika i drugih) bili Židovi. Najviše je bilo odvjetnika i liječnika, zanimanja koja su kraja Prvoga svjetskog rata bila "prava zanimanja Židova". U samoj židovskoj zajednici postojala je određena muško-ženska podjela zanimanja – odvjetnici su bili isključivo muškarci, liječnici – uz samo koji izuzetak – gotovo u pravilu također muškarci, dok su se u učiteljskom i profesorskom zvanju u potonjim godinama sve više pojavljivale žene.

Liječnici

Među prvim židovskim liječnicima u Osijeku bio je jedan od osnivača Židovske bogoštovne općine u Gornjem gradu dr. Mavro/Moritz Reiner (1816. – 1898.).^[571] Uz njega spominje se Osječanin Karl Klein (1864. – 1898.) koji je nakon završetka studija liječničku službu obavljao prvo u Slatini, pa u Sotinu.^[572] Od kraja 70-tih godina 19. stoljeća spominju se Hinko Freund (1826. – 1883.), Dragutin/Karl Reinfeld (1861. – 1916.),^[573] Oskar Kohlbach (1871. – 1932.),^[574] Izidor/Isidor Arminski (1857. – 1917.),^[575] Bela pl. Fischer (1867. – 1938.),^[576] Max Arminski (1876. – 1942.), Emil/Milan Rechnitz (1873. – 1939.),^[577] Geza Fein (1871. – 1944.), Vilim/Vilko Goldstein (1847. – 1909.),^[578] Alberto Fleisch (1851./1852. – 1887.), Mavro Reichsmann (1801. – 1873.),^[579] Maksimilijan Schwarz (1809. – 1884.), Sigismund Herzog (1822. – 1885.), Ignjat Hirsch, Emil/Milan Ziffer/Ciffer (1847. –?),^[580] Aleksa Kaiser (1871. –?),^[581] Mavro Horn (1872. – 1934.), Srećko Milić (1882. – 1942.),^[582] Karlo Weissmann (1890. – 1953.) i Edmund Altmann (1888. – 1941.).^[583] Uz njih se spominju i one koji su radili unutar vojnih institucija,^[584] kao što su carski i kraljevski liječnik u Tvrđi Samuel Fekete, Josip Tyrmann, Skender Kanizsai, Akos Rác (1872. – 1956.)^[585], koji se 1918. specijalizirao kao liječnik za zubne bolesti i Adolfo Klein (1858. – 1905.).^[586]

Liječnici

Kohlhoferova bolnica

Godine 1874. u Osijeku je osnovano *Društvo slavonskih liječnika* i otvorena *Sveopća zakladna Huttler-Kohlhoffer-Monspergova bolnica*. U potonjem radu društva i bolnice Židovi su imali veliko značenje. Od 1894. svoj doprinos razvoju bolnice dali su liječnici Vatroslav Igo Schwarz (Saska, Banat 1861. – ?), ravnatelj bolnice od 1895. do 1902., Dragutin Karl Schwarz (Varaždin 1868. – Beč 1917.), Bela Fischer (djelovao od 1895. – 1915.) i Miroslav Müller (Pakrac 1869. – Osijek, 1922.) koji je od 1894. radio kao kotarski liječnik, a od 1919. do 1922. bio je ravnatelj bolnice. ^[587]

Liječnici

Kao liječnici za zubne bolesti (zubari) djelovali su u Gornjem gradu Hinko/Heinrich Diamant (1866. – 1916.) koji je imao ordinaciju u Kapucinskoj ulici^[588] i Makso Kaiser (1877. – 1947.).^[589]

Od veterinara se spominje Salomon Fuchs (1869. – 1942.),^[590] koji je službovao u Osijeku od 1913. do 1931., i to kao županijski i kotarski veterinar.^[591] Uz njega su vrlo ugledni veterinari bili Julius Ulrich Liebling (1872. – 1942.)^[592] i Mirko/Emerich Herrmann (1868. – 1927.)^[593], potomak donjogradske trgovačke obitelji Davida Herrmanna.

Pravnici/odvjetnici

Odvjetnik Julije Kaiser

U razdoblju do završetka Prvoga svjetskog rata vrlo ugledni osječki odvjetnici bili su Hugo Spitzer, dugogodišnji predsjednik

Pravnici/odvjetnici

gornjogradske Židovske općine. Uz njega istaknuli su se i Vilim Winter (1855. – 1915.),^[594] Aladar Klein (1879. – 1934.),^[595] Julijo Springer (1856. – 1915.),^[596] Ernst Fischer (1855. – 1944.), Edmund Fischer (1884. – 1942.),^[597] Josip Horn (1882. – 1935.),^[598] Marko Leitner (1882. – 1943.),^[599] Hinko Plachte (1863. – 1941.),^[600] Julijo Kaiser (1884. – 1941.),^[601] Mavro Rein (1867. – 1943.),^[602] Julijo Svečensky/Svećenski (1864. – 1920.), Makso Bloch, Oskar Brichta (1875. – 1948.),^[603] Alfred Korsky (1873. – ?), Geza Buchwald (1886. – 1942.), a jedno vrijeme Srećko/Felix Schich (1874. – 1933.), Hermann Weissmann (1884. – 1942.)^[604] i Mosin Klein (1867. – 1942.),^[605] Makso Frankl (1875. – 1915.), Feliks/Felix Kohn (1880. – 1937.), Bela Friedmann (1880. – 1941.), Kohn (Kolar) Feliks (1880. – 1937.), Josip Rosenberg (1886. – 1942.), Makso Kaiser (1871. – 1924.), koji je djelovao i u Beču i drugi.^[606] Kao sudac spominje se Vladoje Rottmann/Rotman (1884. – 1928.).^[607]

† DR. VILIM WINTER
Kćerom studenoga mro je u Osljku odvjetnik dr. Vilim Winter. Pokojnik je u zadnje vrijeme teže pobo.

Ujčavaj, pošao na opracije u Beč, pošio prizdravio, i u bolst ga i opet pškolovao uz krevet, iz koga se nije više

STRANA 1201

ILUSTROVANI LIST

BROJ 51

digao. Pokojni dr. Winter rodio se 1855. u Koprivnici od oca liječnika, gimnaziju je polazio u Varaždiru, maturirao u Velikoj Kaniži, sveučilišne nauke učio je u Budimpešti i u Grazu, gdje je god. 1880. promoviran na doktora prava. U Osljku je otvorio odvjetničku pisarnu god. 1884. i od toga doba bilježimo njegov zaslužni rad na polju pravnih nauka. Još god. 1885. izdao je s velikom pravničkom spremom pisani „Tumač mjenbenog zakona“, a god. 1912. izda u svim pravničkim krugovima poznato i nadasve cijenjeno monumentalno djelo „Tumač trgovačkog zakonu“. Za ovo je djelo primio svu silu pohvalnih pripoznanja. Sve su se novine najvećim pripoznanjem izrazile o ovom odličnom djelu, za koje dra. Wintera osječka trg-obrtnička komora izabra svojim dopisnim člancm. Ali ne samo kao teoretik, nego i u praksi iskazao se dr. Vilim Winter kao izvrstan odvjetnik, naročito u trgovačkoj struci. Bio je jedan od starijih odvjetnika, ali u svojoj radinosti služio je upravo uzotom. Njegovo duboko pravničko znanje, usstrajnost u zastupanju povjerenih mu interesa pribavila mu je vrlo opsežnu klientelu. Bio je kao odvjetnik vrstan, kao kolega odličan i nada sve susretljiv, kao član osječkog društva u svim krugovima cijenjen i poštovan. Slava mu !

Vilim Winter

Umjetnici, književnici, profesori...

O prvim glazbenicima židovskoga porijekla ne znamo puno. Prateći osječko novinstvo (*Esseker Lokalblatt und Landbotte, Die Drau i Slavonsiche Presse*) od 1850. do 1900. pojavljuju se imena židovskih glazbenika koji su održavali koncerte u Osijeku. Od 50-tih godina 19. stoljeća pojavljuje se ime Osječanina violonista Adolfa Spillera i pijanista Bečanina Alfreda Grüfelda.^[608] Među osječkim umjetnicima židovskoga porijekla zapaženo mjesto ima sin donjogradskoga židovskog vjeroučitelja, violinski majstor Lujo/Luis Svečenski/Svećenski (1862. – 1926.), koji je svoj prvi koncert u Osijeku održao 1877. na poziv *Hrvatskoga pjevačkog društva "Lipa"*, a u korist zaklade za prijenos posmrtnih ostataka hrvatskoga pjesnika Petra Preradovića iz Beča u Zagreb.^[609] Uz njega se spominje i sin donjogradskoga kantora violinist Bernhardt Rubinstein, koji je prvi put nastupio javno u proljeće 1892. na koncertu Musikvereina. Kao violinisti spominju se Irena Sonnenfeld^[610] i Adolf Schiffer.^[611] Među pijanistima čuven je Ludwig/Louis Kraus.^[612]

Književnici židovskoga porijekla, koji su dijelom svoga života pripadali osječkom kulturnom krugu i bavili se Osijekom ili temama iz židovstva, iako su pisali uglavnom na njemačkom jeziku, bili su kazališni kritičar Max Kohn (1850. – 1879.)^[613] te austrijski i osječki književnik Alexandar (Šandor) Friedrich Ladislav Rosenfeld, poznatiji po pseudonimu Alexander Roda Roda (1872. – 1945.). On je upravo u Osijeku prikupio dojmove, presudne za njegovo kasnije književno stvaralaštvo. Tu je počeo zapisivati svoje dogodovštine i razmišljanja te iza sebe ostavio obiman književni opus satkan najviše

Umjetnici, književnici, profesori...

od anegdota, humoreski, kabaretske poezije, pripovjedaka i romana.

[614]

Vilma Vukelić

Tom književnom krugu pripada književnica Vilma Vukelić, rođ. Miskolczy, (1880. – 1956.). koja je tijekom Prvoga svjetskog rata ili neposredno nakon njega napisala prvi roman "Die Heimatlosen" ("Ljudi bez domovine"), koji se na kritički način bavi položajem židovske etničke zajednice u Mađarskoj u posljednjem desetljeću prije Prvoga

svjetskog rata. Roman je 1923. objavljen u Beču, i to je jedino njezino književno djelo objavljeno za autoričina života. Najpoznatija knjiga su ipak njezini memoari "Spuren der Vergangenheit" ("Tragovi prošlosti") koji pored povijesti vlastite obitelji Miskolczy, koja seže sve do 16. stoljeća, sadrže i povijest svakodnevnoga života u Osijeku na prijelazu 19. u 20. stoljeće, kao i povijest osječke židovske zajednice.^[615]

Među slikaricama zapažena je Elza Rechnitz, rođ. Basch, supruga liječnika Emila/Milana, koja dolazi u Osijek 1897. te ubrzo potom upisuje umjetničku akademiju u Budimpešti u klasi Adolfa Fenyéša. U Münchenu je slikala u klasi slikara H. Heima, a zatim prelazi u Pariz u klasu Luciena Simona i slika pod utjecajem velikih francuskih, nizozemskih i njemačkih slikarskih majstora. Potkraj 1905. vratila se u Osijek gdje je već sljedeće godine priredila svoju

Umjetnici, književnici, profesori...

prvu samostalnu izložbu. Od te godine vrlo je često izlagala u Osijeku i Budimpešti, a nešto manje u Zagrebu. Izradila je veliki broj pejzaža i to najviše iz okolice Osijeka, mnogo portreta i figurativnih kompozicija.^[616]

Gimnazijski profesori židovskoga podrijetla bili su Adolf Herzer (1880. – 1941.)^[617], predavao je njemački jezik, Arpad Hirschberger (1885. – ?) bogoslovlje i filozofiju, Dragutin Kohn (1877. – ?) kemiju, David Segen (1859. – ?) matematiku i deskriptivnu geometriju, Samuel Steiner (1874. – ?) njemački jezik i krasopis, Lavoslav Špicer (1856. –?) kemiju i prirodu^[618] te drugi. Dubok trag u glazbenom i prosvjetnom životu grada Osijeka ostavili su pedagoginja i pijanistica Elsa Hankin, rođ. Kriess, (1884. – 1942.) i njezin suprug Makso (1886. – 1942.), profesor glazbe i operni solist.^[619]

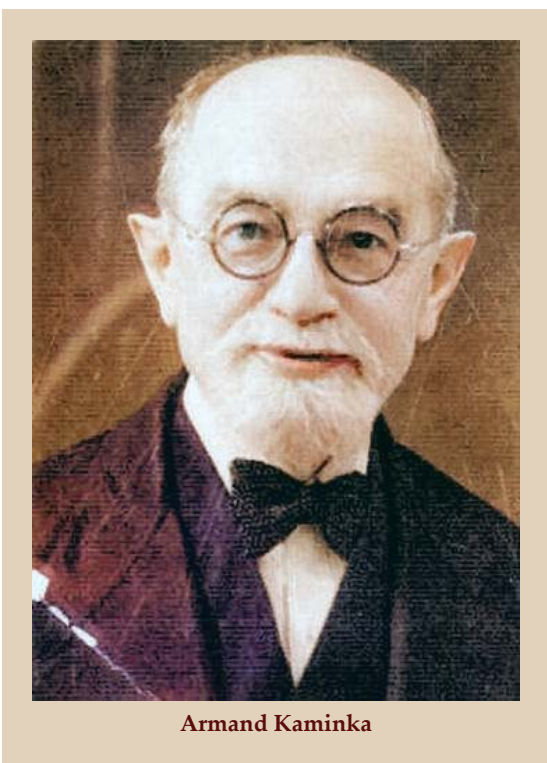
Ignjat Reich (1879. – 1945.) je bio, kao vrstan inženjer, dugogodišnji ravnatelj Poduzeća za regulaciju rijeke Vuke sa sjedištem u Osijeku.^[620]

Općine na prijelazu stoljeća

Općine na prijelazu stoljeća

Novi rabin Armand Kaminka (1897.– 1900.)

Nakon smrti Samuela Spitzera 1895., na mjesto rabina izabran je Ahron Armand Kamnika. Sam izbor rabina u Osijeku nije protekao mirno jer su se pojavili problemi oko izbora novoga rabina, budući da se članovi općina nisu mogli dogovoriti te je tako osječka zajednica bila bez rabina više od godinu dana.^[621] Jedan dio članova želio je rabina rođenoga u Hrvatskoj koji poznaje hrvatski jezik, drugi dio članova na čelu s predsjednikom gornjogradske židovske općine Hugom Spitzerom, zagovarao je uglednoga rabina iz Praga.

Do dolaska A. Kamnike službu je privremeno obavljao vukovarski rabin Julije Diamant. Za novoga osječkog rabina (automatski i nadrabina) Aharon (Armand) Kaminka izabran je 5. srpnja 1897., pod uvjetom da za dvije godine nauči hrvatski jezik.^[622] Iako je izabran u srpnju, ustoličen je u Osijeku tek 22. rujna te godine, jer je bio zauzet pripremama i sudjelovanjem na cionističkom kongresu u Baselu.^[623] Za osječkoga rabina uz A. Kaminku prijavio se i

dr. Gavro Schwarz iz Karlovca, a i nekolicina rabina iz Poljske i Češke. U to vrijeme unutar gornjogradske Općine stvorile su se dvije

Novi rabin Armand Kaminka (1897.– 1900.)

struje. Jednu je predvodio novi predstojnik općine, odvjetnik Hugo Spitzer (od 1897.), kojima nije bilo bitno je li rabin "vješt hrvatskom jeziku". Naime, to ne iznenađuje, budući da je osječka židovska zajednica s njemačkim prezimenima aškenaske grupe i potjecala u većini s njemačkoga govornog područja, a i Osijek je tada po jeziku bio više njemački, nego li hrvatski grad.^[624] Drugu su struju predvodili veletrgovac Oskar Weissberger te odvjetnici Hugo Plachte i Vilim Winter, koji su željeli rabina "vještog hrvatskom jeziku", što su i iznijeli na skupštini gornjogradske Općine koja je održana 4. srpnja 1897. godine.^[625] Oni su smatrali da bi izbor rabina izvan Kraljevine Hrvatske i Slavonije još više otuđivao i usporavao proces asimilacije Židova u hrvatsko društvo i utjecao da i nadalje budu tuđinci, kako su govorili "u vlastitoj domovini".^[626] Zbog tih neslaganja rabin nije izabran više od godinu dana. Na kraju je odabran A. Kaminka iz Češke, kojem je uvjetovano da u određenom vremenu nauči hrvatski jezik. Budući da je u Osijeku boravio do 15. ožujka 1900. (iako je obećao ostati do 1. travnja),^[627] zasigurno nije ispunio očekivanja zajednice glede svladavanja hrvatskog jezika. Doduše, uoči njegova dolaska saznalo se da predstojnik Općine H. Spitzer nije izbor rabina prepustio povjerenstvu od 36 članova Općine nego ga je sam pozvao i dao mu doživotnu službu pa kada je A. Kaminka stigao u Osijek traženo je od predstojnika H. Spitzera do mu otkáže službu, a ovaj to nije mogao učiniti jer ga je doživotno zaposlio. Stoga je prihvaćeno da ostane rabin dvije godine uz isplatu odštete i otpremnine od 2.000 forinti.^[628]

Aharon (Armand) Kaminka rođen je 5. svibnja 1866. u Berdychevu/Berdyčiv (Ukrajina), a umro je 12. ožujka 1950. u Tel

Novi rabin Armand Kaminka (1897.– 1900.)

Avivu (Izrael). Studirao je na rabinskom seminaru Hildesheimer u Berlinu 1880., zatim je studij nastavio u Hamburgu, Rigi i Berlinskom sveučilištu gdje je studirao filozofiju, orijentalne jezike, političku ekonomiju. Tu je i doktorirao. Potom je studirao teologiju na Berlinskoj visokoj školi – *Berlin Hochschule für Wissenschaft des Judenthums* i na *Ecole des Sciences Politiques* u Parizu. Godine 1893. postao je rabin židovske zajednice u Frankfurtu na Odri, no zadržao se vrlo kratkotrajno jer je te godine u Pragu postao rabin naslijedivši S. I. Kämpfa. Nakon četverogodišnjeg djelovanja u Pragu 1897. dolazi u Osijek gdje ostaje do kraja 1900. Sljedeće je godine otišao u Beč i bio tajnik bečke podružnice *Alliance*. Istodobno je u Beču djelovao kao rabin i učitelj u bet ha-midrash. Čak je 1903. pohodio Kišinjev^[629] kao izaslanik bečke *Alliance* da bi istražio uzroke kišnjevske žrtava. Budući da je već kao mladić bio uključen u pokret Hibbat Zion i surađivao s Theodorom Herzlom na početku svoga djelovanja u Osijeku agilno je sudjelovao 1897. u Baselu u radu I. cionističkog kongresa održavši predavanje o židovskoj kolonizaciji u Palestini.^[630]

Iako je bio ugledni cionistički prvak i židovski mislilac u osječkim židovskim krugovima nije naklonjeno dočekan, i to posebice među mladim Židovima. Osječki Mladožidovi (oni sami sebe zovu "mladi naraštaj osječkih Židova") kao i jedan dio odbornika osječkih židovskih općina iščekivali su rabina koji bi im na hrvatskom jeziku održavao predavanja iz vjeronauka.^[631] Židovska osječka mladež nadala se da će prevladati razbor i zahvalnost kod starijih članova osječke židovske općine, "koji su to dužni hrvatskom narodu" te su se nadali da će izabrati rabina Hrvata i time omogućiti mlađoj židovskoj generaciji u Osijeku da se bolje uklopi u hrvatsko društvo.

Novi rabin Armand Kaminka (1897.– 1900.)

Zbog toga su uputili nekolicinu pisama koji su izašli u *Hrvatskom Pravu*, i u njima zagovaraju izbor rabina Gavra Schwarzza iz Karlovca koji je tih dana održao propovijed u karlovačkoj sinagogi na hrvatskom pa na njemačkom jeziku. Za njih je G. Schwarz najvještiji da preuzme tu dužnost jer je rodom iz Slavonije, govori hrvatskim jezikom te oni uopće ne razumiju zašto njihova općina traži rabine u Češkoj, Galiciji i Beču i *vuče tuđince iz daleka*. Napominju da je bivši rabin Samuel Spitzer u Hrvatskoj bio četrdeset godina i nije bio vješt hrvatskom jeziku, a gdje će onda neki stranac uspjeti hrvatski naučiti za dvije godine, bez obzira koliko god bio vješt slavenskom jeziku. ^[632]

Odmah na početku svoga djelovanja u gradu na Dravi ni Kamnika nije bio zadovoljan prilikama u Općini. Nije se slagao s postupcima predsjednika općine Huga Spitzera koji je želio u novoj izmjeni pravila gornjogradske općine unijeti i odredbu prema kojoj bi predstojništvo imalo svu vlast nad odlukama rabina. Kamnika je pak želio veću autonomiju u odlučivanju. Od *Odjela za bogoštovlje i nastavu* (dalje *Odjel BINZV-a*) Kamnika je 1899. zatražio da se uvede red u vjerskim prilikama u općinama njegova područja te je molio da ga *Odjel* podupre u njegovom nastojanju. U žalbi koju je uputio na *Odjel* naveo je nepravilnosti u židovskim općinama u Donjem Miholjcu i Valpovu koje je ustanovio te neke "nepodopštine" u židovskim općinama u Gornjem i Donjem Osijeku. Isto tako, molio je da na području osječkoga nadržabinata vjeroučitelji, vjerouputnici i svi činovnici židovske općine plaćani iz bogoštovnih prinosa, mogu biti namješteni i otpušteni samo privolom nadržabina te da u slučaju sukoba između predstojništva (predsjedništva) osječke židovske općine i nadržabina odluku donosni uvijek *Odjel BINZV-a*. Kamnika

Novi rabin Armand Kaminka (1897.– 1900.)

je ujedno zahtijevao da se kao nadržbin namjesti "definitivno" nakon dvogodišnjeg privremenog službovanja i da se tijelima osječke židovske općine ne dozvoli vršenje "ma kakve disciplinirane vlasti" nad rabinom, već da vlast nad njim ima *Odjel*. Tražio je i da kao nadržbin može prisustvovati svakoj sjednici predstojništva osječke židovske općine te da mu se omogući "pravo veta" na sve zaključke predstojništva koji bi se protivili vjerskom ili državnom zakonu. *Odjel* je na ovaj upit odgovorio da se "javna uprava" ne može miješati u namještanje dušobrižnika, ali je napomenuo da se ubuduće pazi kod izbora rabina i da se bira onaj koji poznaje hrvatski jezik i ugarski je državljanin.^[633]

Istovremeno s zahtjevima rabina Kamnike i židovska općina u Gornjem Osijeku poslala je predstavku *Odjelu BINZV* u kojoj se protivi zahtjevu rabina Kamnike da u nova općinska pravila uđe ustanova (čl.57) da *Odjelu BINZV-a* pripada pravo prigovora oko izbora glavnog rabina, odnosno da rabina mogu namjestiti tek onda ako *Odjel* u roku od 30 dana ne prigovori. Ne slažu se ni oko primjedbi izbora rabina, koji bi prema uputama *Odjela* trebao biti vješt hrvatskom jeziku i ugarski državljanin, jer tim uvjetima nije moguće udovoljiti iz razloga što u Hrvatskoj nema židovskog sjemeništa, niti se novčano potpomažu židovski mladići iz Hrvatske da se obrazuju za rabine, stoga Općine u potrazi za rabinima moraju birati rabine koji su nauke svršili u Budimpešti, a koji ne znaju hrvatski jezik a niti njemački, ili one koji su svršili nauke u Beču ili Njemačkoj, a koji opet nisu vješti hrvatskom jeziku, niti su ugarski državljanin. Oni jedino mogu tražiti da se novoprimitljenom rabinu odredi vremenski rok u kojem će naučiti hrvatski jezik.^[634] Na kraju je *Odjel BINZV-a* prihvatio sve izmjene pravila židovske

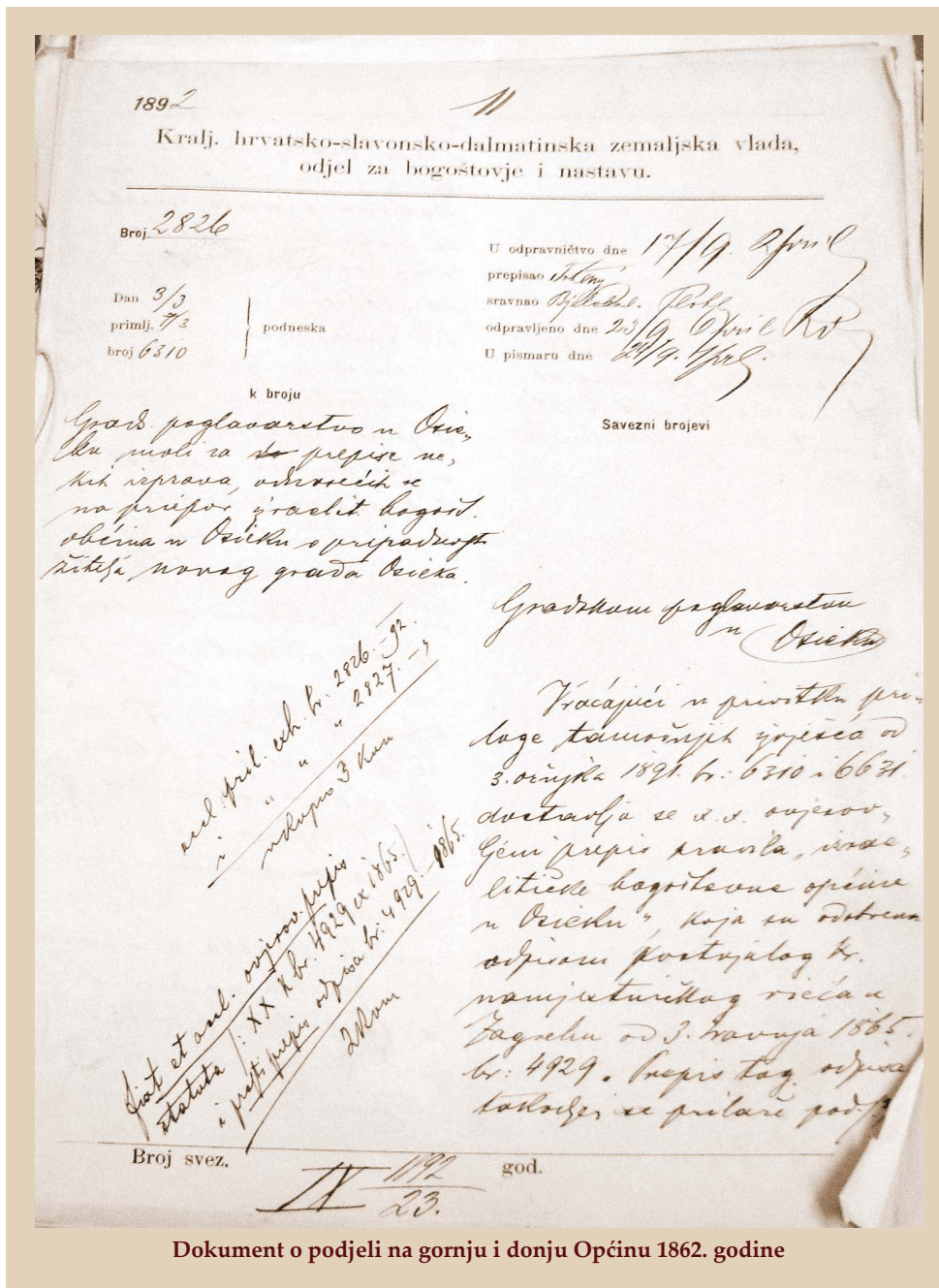
Novi rabin Armand Kaminka (1897.– 1900.)

gornjogradske Općine u Osijeku i odlučio se ne miješati u unutarnje poslove Židovske bogoštovne općine pa Kamnika očekivanu potporu nije dobio.^[635] Na kraju je Kaminka nakon isteka ugovora napustio Osijek i otišao u Beč. Do dolaska novoga rabina Simona Ungara dušobrižničke poslove (vjenčanja, upisivanje u matice i dr.) u osječkom nadržbinatu i osječkoj židovskoj zajednici, kao i pridruženim općinama (Donjogradska općina, Dalj, Čepin, Valpovo, Donji Miholjac, Podgorač i Orahovica), vodili su ovisno o prilikama ponekad đakovački rabin Marko Ehrenpreis, a katkad vukovarski rabin Julije Diamant.^[636]

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

Židovske bogoštovne općine – u Gornjem gradu^[637] i u Donjem gradu^[638] upravno su djelovale posve samostalno. Doduše, u toj samostalnosti bilo je obveznih zajedničkih susreta, i to u religijskom, tj. vjerskom životu, jer je sinagoga bila u Gornjem gradu pa su Donjograđani morali odlaziti na molitvu, obilježavanje zajedničkih vjerskih praznika, komemoracije i dr. te druženja jer je većina židovskih društava/udruga imala sjedišta u Gornjem gradu. Međutim, bilo je i nesuglasica od kojih je najžešća izbila 90-tih godina 19. stoljeća kada je gornjogradska Općina željela staviti sve Židove nastanjene u Osijeku pod svoju nadležnost i tako članove donjogradske Općine prisiliti da bogoštovni prinos plaćaju gornjogradskoj, a ne svojoj, po stanovanju, pripadajućoj donjogradskoj općini.

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

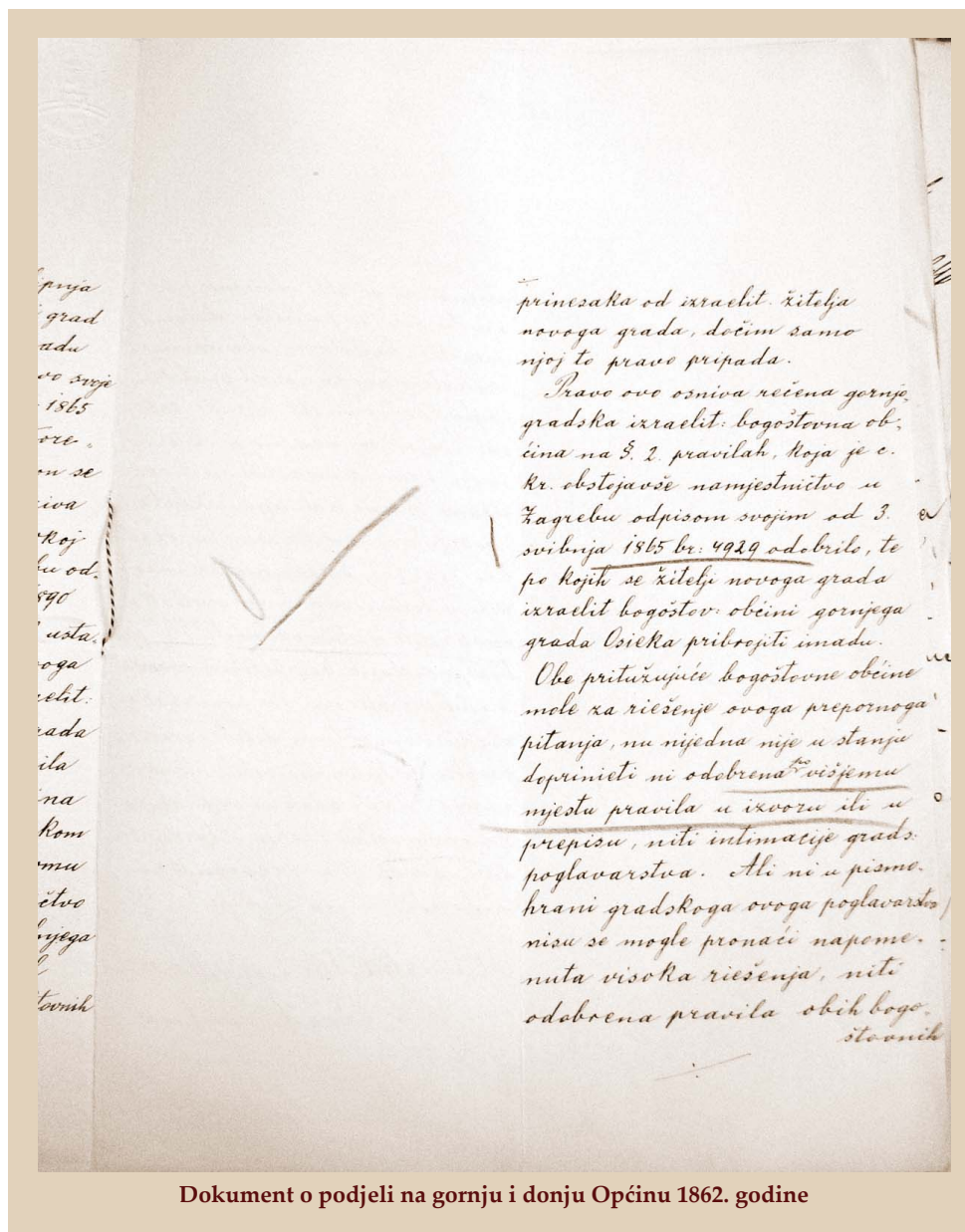

U želji dobivanja pune samostalnosti donjogradska Općina je podnijela 1887. na odobrenje i potvrdu Pravila iz 1862. Budući da su ta Pravila bila nejasno prevedena s njemačkoga jezika i stilistički neuređena Odjel za bogoštovlje i nastavu ih nije mogao potvrditi nego su vraćena donjogradskoj Općini s traženjem da se nanovo

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

urede/prevedu^[639] što je učinjeno tek 1889. godine. Iako se ne navodi, zbog čega su trebali dvije godine za prepravku, može se pretpostaviti da su tražili pomoć u pisanju Pravila od drugih židovskih općina u Hrvatskoj i da su kao ogledni primjerak dobili pravila Židovske općine u Koprivnici. Ni 1889. nisu potvrđena jer je ponovljeno da su loš prijepis pravila u Koprivnici. Donjogradskoj židovskoj općini su tek u prosincu 1890. odobrena *Pravila izraelitičke donjogradske bogoštovne općine i Chevrah Kadischak* te je time završen cijeli postupak potvrđivanja i osamostaljivanja.^[640] Međutim, zasebnoga rabina nisu imali, a matične knjige vodio je i nadalje nadržabin Samuel Spitzer.

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

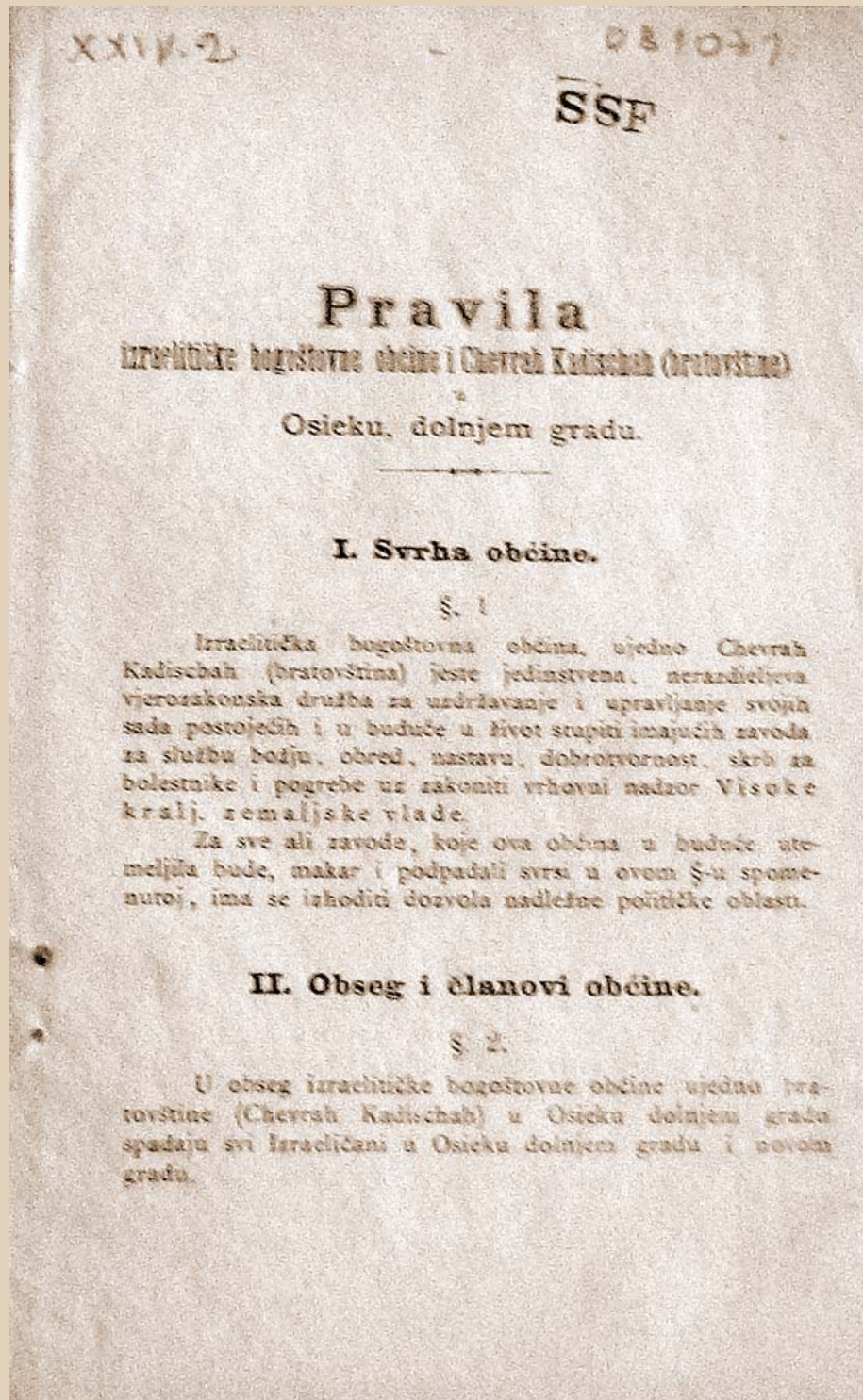
Dokument o podjeli na gornju i donju Općinu 1862. godine

Donjogradska židovska općina, kao i gornjogradska, uzdržavala se od prinosa pojedinih članova i drugih dohodaka. Općinska pripadnost ovoj općini bila je obavezna za sve one koji su živjeli/stanovali na njezinu području te su bili obavezni plaćati propisani bogoštovni prinos. Prema odobrenim *Pravilima* iz 1890. godine ustanovljeno je da židovski žitelji Novoga grada spadaju pod donjogradsku židovsku općinu. Gornjogradska židovska općina je to

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

negirala i 1891. godine pozvala Židove koji stanuju na području Novog grada, da bogoštovne prinose plate Gornjogradske općini. Prema njima *Pravila* Donjogradske općine potvrđena 1890. od strane *Odjela BINZV-a* su neregularna, što se tiče teritorijalne pripadnosti, jer da je teritorijalna pripadnost židovskih žitelja u Osijeku bila određena već 1865. godine, kada je "Carsko i kraljevsko namjesništvo u Zagrebu" potvrdilo *Pravila* Gornjogradske općine (otpisom od 3. svibnja 1865.) i odredilo da židovski žitelji Novoga grada pripadaju Gornjogradske židovskoj općini.^[641] Donjogradska židovska općina je pak tvrdila da je teritorijalna pripadnost Židova donjogradske općine određena bila u *Pravilima* iz 1862. godine. Kako se obje općine nisu mogle dogovoriti, a originalnih *Pravila* nisu imale, zamolile su 1892. godine Osječko Gradsko poglavarstvo da riješi ovaj problem.^[642] Budući da u Gradskom poglavarstvu nisu imali *Pravila* osječkih židovskih općina iz 1862. i 1865., a niti židovske općine u svojim arhivima nisu imale originale starih *Pravila*, Poglavarstvo se obratilo *Odjelu BINZV-a* sa zamolbom da im prijepise tih starih pravila pošalju, što je ubrzo i učinjeno. Doduše, poslan je samo ovjeren prijepis *Pravila Gornjogradske Židovske bogoštovne općine* od 3. travnja 1865., uz napomenu da 1862. nisu odobrena nikakva *Pravila* Donjogradske židovske bogoštovne općine nego se iz spisa vidi samo da su se židovske općine, prilikom rasprave o statutarnom uređenju, na skupštini židovskoga općinskog odbora prijateljskim sporazumom razdružile, i to od 1. kolovoza 1862.^[643] Tim prijepisom se nije riješila teritorijalna nadležnost općina glede bogoštovnih prinosa pa je i nadalje to pitanje bilo prijeporno.

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

Pravila Židovske općine u Donjem gradu

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

Dana 25. prosinca 1893. donjogradska Općina je odobrena *Pravila* od 5. prosinca 1890. stilski preuredila što je Unutarnji Odjel Zemaljske vlade u Zagrebu prihvatio 1895. godine. Postupak odobravanja se otegnuo budući da Donjogradska općina nije predala svu dokumentaciju koja je bila potrebna za potvrđivanje *Pravila* (nedostajala je potvrda da je skupštini na kojoj se dogovaralo o izmjenama prisustvovalo više od polovica članova općine, te potvrda da su nova *Pravila* donesena s više od 2/3 glasova skupštinara, odnosno prijepis Zapisnika skupštine). Nakon dostave zapisnika, *Pravila* su mogla biti potvrđena.^[644]

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

S izmjenama pravila krenula je i gornjogradska Općina. Godine 1896. gornjogradska Općina je napisala promijene *Pravila* i zatražila potvrdu od Unutarnjeg odjela ZV-a i od Odjela BINZV-a kako bi ozakonila gradsko područje sakupljanja bogoštovnoga prinosa.

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

Potom je Unutarnji odjel poslao Gradskom poglavarstvu dopis u kojem je, pozivajući se na neke ranije akte, odredio obligatornu pripadnost Židova koji stanuju na području općine u Gornjem gradu, a to je: "područje izraelitičke bogoštovne općine u Gornjem Osijeku obuhvaća Gornji i unutarnji grad (Tvrđa) i politička općinu Retfala".^[645] Predstojništvo gornjogradske Židovske općine prihvatilo je te promijene na Glavnoj skupštini 29. studenoga te godine i potvrdilo izmijene Pravila.^[646]

Tri godine potom odnosi u židovskim općinama ponovno su se zaoštrili, jer je gornjogradska Židovska općina opetovano 18. lipnja 1899. na izvanrednoj općinskoj skupštini zatražila izmjenu svojih *Pravila*, osobito stavke o "pridruženim općinama". Prema njima *Pravila*, koja su 1896. odobrena, pokazala su se nedostatna, pa ih je ponovno valjalo revidirati. Promijene su se ticale odnošaja pripadnika općina spram općine i obratno te pitanje nadržabina budući da do tada ni djelokrug nadržabina i njegov položaj prema predstojništvu i općini nije točno opisan. Gornjogradska općina je prijedlog izmijenjenih Pravila prvo uputila na Gradsko poglavarstvo u Osijeku, a ovi na Odjel za bogoštovlje i nastavu. Gradsko poglavarstvo smatralo je da pravila ne treba mijenjati, osobito se protivilo izmjenama odredaba o nadržabinu i njegovom odnosu prema općini. Odjel BINZV-a bio je drugačijega stava i smatrao je da nadržabin mora potpadati pod vlast općine, budući da ga je ona namjestila, plaća ga, umirovljuje ga i otpušta. Zbog toga nadržabin ne može biti kao činovnik općine, iznad općine. Uz ovo Odjel BINZV-a pridodao je i primjedbe oko nekih formulacija rečenica. Odjel BINZV-a je u odgovoru koji je poslao na gornjogradsku Općinu u siječnju 1900. predložio i da se nadržabinom može imenovati samo

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

osoba koja je hrvatsko-ugarski državljanin i koja je hrvatskom jeziku u govoru i pismu potpuno vješta. Na kraju je Odjel zaključio da nema ništa protiv da se uvedu nova pravila, ako se prihvate predložene preinake od strane Odjela.^[647] Predstojništvo gornjogradske židovske bogoštovne općine je na sjednici u lipnju 1900. prihvatilo je preinake zahtijevane po Odjelu BINZV-a (koje su se ticale formulacija u rečenicama kod malodobnih štićenika, kod izbora predstojnika općine, kod članka o nadržabinu i njegovu vođenju funkcija određenih od strane države odnosno vođenju matičnih knjiga, kao i kod pitanja teritorijalnog opsega Općine i njezinih članova, pitanja pridruženih općina) i uputilo odgovor Odjelu u listopadu 1900. Odjel je isto tako predložio da se pridruženim općine Dalj, Čepin i Valpovo pridruže gornjogradske Općini te da im se ukine autonomija. Predsjedništvo gornjogradske Općine se osobito osvrnulo na pitanja "pridruženih općina" te je ponudilo neka objašnjenja Odjelu u pogledu istoga. Predstojništvo gornjogradske Općine navodi u predstavi upućenoj u lipnju 1900. na Odjel BINZV-a da pod "pridruženim općinama" smatraju židovske općine (Donji Osijek, Dalj, Čepin, Valpovo, Donji Miholjac, Podgorač i Orahovica izuzev Našica) kojima je od 1856. osječki rabin S. Spitzer vodio matične knjige. Taj odnošaj je bio sklopljen na "osobnoj pogodbi između prijašnjeg nadržabina i tzv. pridruženih općina". Budući da je taj odnos prestao smrću nadržabina S. Spitzera u prosincu 1895., jer je sklopljen na osnovi osobne pogodbe gornjogradska Općina je početkom 1896. kada je raspravljala o izboru novog rabina-nadržabina, tim istim općinama predložila da se pridruže gornjogradske Općini u pogledu nadržabina, ali da zadrže autonomiju kao i da svoje prinose plate gornjogradske

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

Općini, a ona će zauzvrat imenovati novog nadržabina i obavezati se na besplatnu dušobrižničku funkciju nadržabina u njihovim općinama. Sve općine prihvatile su taj prijedlog i potpisale ga. Gornjogradska Općina je opravdala se da je naziv "pridružene općine" stavila u poglavlje Pravila u članku koji se tiče nadržabina, a ne u članku o opsegu općine iz razloga što se pridruženje ovih općina odnosi isključivo na nadržabinatsku službu, a da su u svemu drugom ove općine imaju autonomiju. "Pridružene općine" su tada tražile jedino rabina vještog hrvatskom jeziku i ugarsko-hrvatskog državljanina. Isto tako, Predsjedništvo gornjogradske Općine uputilo je Odjelu obavijest da se utjelovljenje općina u Valpovu, Dalju i Čepinu gornjogradske ne može provesti te da za njih stoji odredba po kojoj se uprava gornjogradske općine nad njima ograničava samo na "dušobrižničke funkcije", međutim Vlada ih je utjelovila gornjogradske općini. Na kraju je *Odjel za bogoštovlje i nastavu* 1900./1901. uz sve prihvaćene izmjene, potvrdio pravila gornjogradske židovske općine.^[648]

Početak 20. stoljeća obilježila je nova rasprava oko teritorijalne nadležnosti gornjogradske Općine, odnosno odnosa prema židovskim općinama u Dalju i Valpovu te glede uređenja židovske općine u Čepinu. Županijska vlast u Osijeku obratila se u srpnju 1901. Odjelu BINZV-a po pitanju teritorijalne pripadnosti židovskih općina u osječkom kotaru, budući da su se predsjedništva općina Dalj, Valpovo i Čepin žalila županijskoj vlasti da bi pripojenjem gornjogradske Općini morali plaćati "ogromne prinose" te su tražile izmjene oko njihove teritorijalne pripadnosti, a niti općina u Tenji još nije bila nikome priključena. Kako bi donijeli odluku o teritorijalnoj pripadnosti židovskih općina u osječkom kotaru kao i o Tenjskoj

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

općini, Odjel BINZV-a je zamolilo županijske vlasti početkom 1901. u Osijeku da ishodi od svih općina u osječkom kotaru očitovanje od kada postoje, koje su teritorijalno područje obuhvaćali, po kakvim propisima su osnovani te imaju li pored osječkog nadržabina u službi "posebnog vjerouputnika". Sve općine su sredinom 1901. poslale izvještaje Županiji u Osijeku. Među prvima je židovska općina u Čepinu odgovorila (Mavro Herrnhuth) Županijskoj oblasti u Osijeku, da kao općina postoje od 1870. godine, i da u njihovo teritorijalno područje ulaze područja tadašnjih upravnih općina Čepin, Ernestinovo i Harastin. Kao općina nemaju odobrena pravila od Odjela BINZV-a ali su Statut napisali i podnijeli na odobrenje Odjelu i osječkom Poglavarstvu. Od Poglavarstva 1900. odbijeni su s razlogom da je njihov statut nepotreban, budući da židovska općina u Čepinu zbog naredbe Vlade od 1900. pripada osječkoj gornjogradskoj Općini. Kako se to u međuvremenu čulo da njih Odjel ne prisiljava da budu utjelovljeni i gornjogradsku Općinu, odlučili su da se sami Židovi iz Čepina dogovore se komu će pripadati, pa su počeli pripremati statut općine. Općina u Čepinu nije imala rabina, već im je sve dušobrižničke poslove (rođenje, vjenčanja, pokope, matične knjige) vodio osječki nadržabin za paušalnu godišnju. Osim nadržabina, općina ima "vjerouputnika" u osobi "klaoničara/šahtera" Samuela Fekete koji od 1893. podučava židovsku djecu vjeronauku i u čepinskoj bogomolji obavlja bogoslužje. Isti takav odgovor poslao je i predsjednik valpovačke židovske općine Mavro Krauss. Prema njemu valpovačka židovska općina postoji od 1851. (vjerojatno 1852.) i teritorijalno obuhvaća Židove u trgovištu Valpovo, vanjsko Valpovo, Bizovac, Petrijevce, Košku te sela Budimci i Poganovci. Ova židovska općina ima svoj

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

statut odobren od 7. srpnja 1898. godine od Odjela BINZV-a. Iako se u statutu ne spominju općine Koška, te sela Budimci i Poganovci oni su neprekidno pripadali pod valpovačku židovsku općinu. Osječki nadržabin obavljao je za tu Općinu dušobrižnički posao jedino kod vjenčanja. Druge dušobrižničke poslove obavlja posebni "vjerouputnik" i "klaoničar" Mavro Salamon koji je u Valpovu od 1879. godine. ^[649]

Predsjednik daljske židovske općine Josip Jelinek odgovorio je da židovska općina u Dalju postoji od 1862. godine, i da joj teritorijalno potpadaju područja upravnih općina Dalj, Erdut, Aljmaš, Bijelo Brdo i Sarvaš, te da svoj Statut ima od 21. rujna te godine koji je tada potvrđen od Namjesničkog vijeća u Zagrebu. Budući da je izvornik Statuta bio zagubljen Zagreb je 1899. izdao ovjerovljeni prijepis. Osječki nadržabin obavljao je od 1862. dušobrižnički posao jedino kod vjenčanja, a druge dušobrižničke poslove "vjerouputnik" i "klaoničar" Herman Schönblüh, koji je u Dalju od 1898. Budući da su saznali da Židovi u Tenji nigdje nisu pripadali predlagali su da se Općina u Tenji pridruži njima, a ne gornjogradske Židovskoj bogoštovnoj općini. Kao razlog su naveli siromaštvo tenjskih Židova i nemogućnost uzdržavanja "velegradske izraelitičke bogoštovne obćine" u Osijeku, a i teritorijalno je mjesto Tenja bliže Dalju nego li Osijeku. Istodobno je Kraljevska županijska oblast u Osijeku poslala izvještaj Odjelu BINZV-u prema kojem židovske općine u mjestima Čepinu, Valpovu i Dalju i nadalje mogu opstojati, ali uz uvjet da čepinska Židovska općina donese Statut. Daljskoj općini trebala se pripoji Općina u Tenji, a od valpovačke Općine se trebala odvojiti općina u Koški te mjesta Poganovci i Budimci pripojiti Židovskoj bogoštovnoj općini u Našicama. Potom je Odjel BINZV

Sukobi unutar općina oko teritorijalne pripadnosti

pridruživanje tenjske Općine prepustio samim tenjskim Židovima na odlučivanje, stavljajući svoju raniju odluku izvan krijeposti. Prijedlog izdvajanja Koške, Poganovaca i Budimaca nije uvažen, jer su te općine od postojanja pripadale valpovačkoj Općini, a ni same nisu tražile odvajanje. Prijedlog županijske oblasti da se od židovske općine u Valpovu odcijepi židovska općina Koška te mjesta Poganovci i Budimci i priključe Našicama, Odjel nije prihvatio niti uvažio budući da je sam predsjednik te općine (Koška) Mavro Krauss u zapisniku od 23. siječnja 1901. izjavio da navedena mjesta pripadaju valpovačkoj židovskoj općini od njezina postanka do te niti je od samih članova židovske općine u Koški te mjestima Poganovac i Budimci stavljen zahtjev da se odcijepi, kao što ni našička židovska općina nije očitovala želju da ih primi u svoje područje. Što se tiče statutarnoga uređenja općine u Čepinu taj se predmet trebao riješiti posebnim otpisom te je donesen prijedlog da se pravila općina Našice i Dalj što prije preprave ili napišu nova budući su "manjkava".^[650]

Židovska općina u Tenji je 1901., prema očitovanju petorice najuglednijih mjesnih Židova (Moritz Landstein, Simon Hussar, Bernhardt Gross, Adolf Strauss i Anna Singer), zatražila pripojenje gornjogradske Općini,^[651] a Židovska općina u Podgoraču priključena je Općini u Našicama.^[652]

Simon Ungar – novi osječki nadržabin (1901. – 1938.)

Simon Ungar – novi osječki nadržabin (1901. – 1938.)

Nakon odlaska Armanda Kaminke iz Osijeka 1901. za nadržabina dolazi Simon/Šimon Ungar. U Osijek dolazi za rabina 1901. nakon što je deset godina (1891. – 1901.) bio nadržabin u mjestu Szekszárda (županija Tolna) nedaleko od Pečuha. Kao i kod njegovog prethodnika pod njegov nadržabinat potpadale su židovske općine u osječkom Gornjem i Donjem gradu te rabinati u Virovitici, Donjem Miholjcu, Orahovici, Našicama – Đurđenovcu, Valpovu, Belišću, Đakovu i Belom

Manastiru. Bio je čovjek širokog obrazovanja, uživao velik ugled, cijenjen kao judaist i poznavatelj Talmuda, a bavio se i komparativnom filologijom, uspoređujući tekstove iz jeruzalemskoga i babilonskoga Talmuda, midraša, šulhan aruha i ostalih hebrejskih i aramejskih tekstova. Bio je direktor židovske osnovne škole u Osijeku i predavač vjeronauka. Obitelj Ungar stanovala je na prvom katu zgrade u kojoj se nalazila škola.^[653]

Uprava u općinama

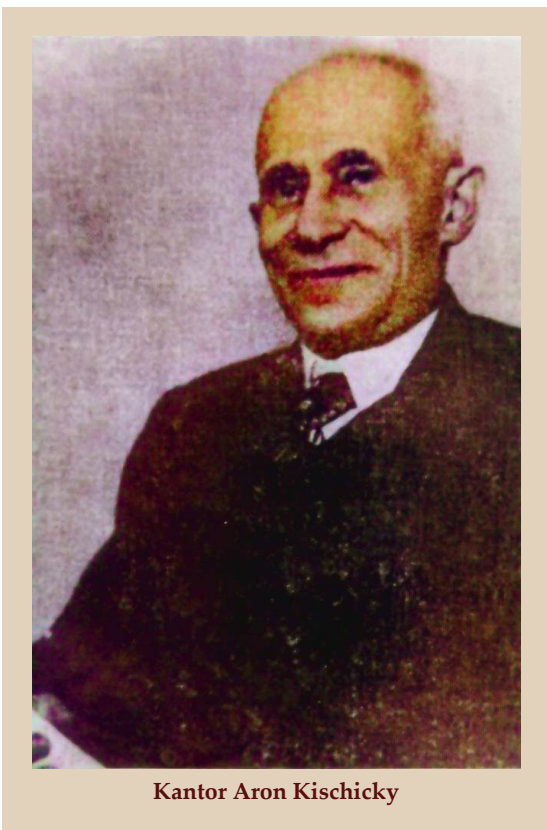
Tajnici gornjogradske Židovske općine bili su Adolfo Langer (do 1893.) i Nathan Schwarz (od 1894.). Nakon što se predstojnik općine Josip Obersohn preselio u Budimpeštu, predsjednikom općine 1877. sve do 1882. postaje Salomon Lang. Potom je predsjednik od 1883. do 1897. Samuel Kästenbaum. Tijekom njegova predsjedanja općina je sredila financijske prilike, ukinut je starinski način gabele (porez, trošarina) i znatno su se razgranale humanitarne općinske institucije. Njegovim utjecajem provedena je uspješno, pomoćna akcija za protjerane ruske Židove. Nakon njegova odstupanja s časti predsjednika za predsjednika je 24. siječnja 1897. izabran odvjetnik Hugo Spitzer, koji je na toj funkciji ostao do smrti.^[654]

U vrijeme Kästenbauma podpredsjednik je bio Julijo Miskolczy, blagajnik je Josef Kunetz, perovođa i općinski tajnik Nathan Schwarz, a članovi predstojništva Jakob Bauer, Mavro/Moritz Büchler, Jakob Frisch, Moritz Löwinger, Adolf Kraus mlađi, Jacob Sorger, Hugo Spitzer, Rudolf Ungar i Oskar/Oscar Weismayer. Zaposlenici Općine bili su: Leopold Kramer, Julijus Weiss, Moritz Löwinger i Simon Horn.^[655]

Predstojništvo gornjogradske Židovske općine 1900. činili su predsjednik Hugo Spitzer, zamjenik predsjednik Adolf Krauss/Krausz st., tajnik Nathan Schwarz i blagajnik Max Krauss. Članovi predstojništva bili su Moritz Adler, Jonas Berger, Leopold Berger, Marko Berger, Franjo Frey, Aleksander Justus, Leopold

Uprava u općinama

Kramer, Adolf Kraus ml., Josip Kunetz, Leopold Schwarz, Bela Springer i Jakob Wotitz.^[656]

Kantor Aron Kischicky

Uz rabina Samuela Spitzera od 80-tih godina 19. stoljeća kantori se pojavljuju Sigismund Weintraub, u Donjem gradu Avram Majer Rubinstein Jakov Izkowsky (oko 1890.), liječnik Karlo/Dragutin Reinfeld (nadkator), J. Lavoslav Schlesinger/Šlesinger (nadkator), Farkaš Schwarz (šahter), Motal Friedrich (nadkantor od sredine 1895.), Aron Kischitzky (kantor od 1898. do 1938.), Franjo Friedmann i Jakov Schechter (nadkantor od 1906.).^[657]

Predstojništvo Židovske bogoštovne općine u Donjem gradu činili su do 1890. predsjednik J. Freund, a od 1890. predsjednik Dragutin Haberfeld te njegov zamjenik Josip Kellner. Na glavnoj skupštini 25. prosinca 1899. izabran je za predstojnika Josip Kellner, a za njegova zamjenika Franjo Kiš/Kiss. Članovi upravnoga odbora bili su Ferdinand Feiner, Dragutin Haberfeld, Eduard Obersohn, Oskar Kohlbach i Samuel Krauss /Krausz.^[658] Prema Pravilima u općinski odbor donjogradske općine ulazi se putem slobodnoga izbora svih članova općine. Sastojao se od predstojnika, njegova zamjenika (podpredstojnika) i još triju odbornika. Svi su svoje službe obavljali besplatno. Općinski odbor se birao na godinu dana.^[659]

Uprava u općinama

Soll				Bilanz-Conto.				Haben			
	fl.	kr.	fl.	kr.		fl.	kr.	fl.	kr.		
Realitäten			14400	—	Essegger Sparcassa			2188	12		
Besitze			32535	—	Slav. allg. Spar- & Anshilfs-Verein			639	50		
Mobilien			3591	80	Isr. Wohlthätigkeits-Frauen-Verein			4000	—		
Chewra Kadischa			132	56	Sandekoës			1000	—		
Darlehen			225	—	Kön. Finanz-Aerar			389	70		
Effectenbestand pro 31. December 1899			8021	50	Brautausstattungs-Fond			250	41		
Cautioren			300	—	Schulfond			641	14		
7 Debitoren			539	30	Königin Elisabeth-Stiftung			1168	80		
Anlagen:					Präparandisten-Fond			104	76		
Sl. allg. Spar- & Aush.-Ver., Schulfond ⁴	500	40			Dr. Samuel Spitzer-Stiftung			1152	86		
Dr. Sam. Spitzer-Stiftung	1152	86			Josef Hiller Jahrzeit-Legate			511	88		
Pauline Neuwirth, Schulstipendium	104	50			Josef Hiller Stiftung			100	—		
Brautausstattungs-Fond	259	10			Johann Kraus Stiftung			2000	—		
Tempelrenovirungs-Fond	220	01			Johanna Kern Stiftung			480	—		
Königin Elisabeth-Stiftung	1168	80			Jacob Kern Stiftung			500	—		
Präparandisten-Fond	200	96			Fanny Ungar Stiftung			490	—		
Charlotte Hiller Stiftung	2500	—			Flora und Samuel Kraus Stiftung			1000	—		
Slav. Landes-Central-Sparc., Schulfond ⁴	42	50	6149	13	Samuel u. Therese Kästenbaum Stiftung			511	25		
Cassastand pro 31. December 1899			490	67	Charlotte Hiller Stiftung			2591	03		
					Josef Kraus Stiftung			986	—		
					Nanette Kraus Stiftung			1020	—		
					Hugo Kästenbaum Stiftung			510	—		
					Subvention der Stadt Essek antieip. 1900			150	—		
					5 Creditoren			700	—		
					Capital-Vermögen pro December 1898	41957	43				
					Ueberträge im Jahre 1899	514	08				
					Ueberschuss pro 31. December 1898	828	—	43299	51		
			66384	96				66384	96		

Essek, am 1. Januar 1900.

Dr. Hugo Spitzer m. p. Vorsteher.	Max Kraus m. p. Cassier.	N. Schwarz m. p. Secretär.
--------------------------------------	-----------------------------	-------------------------------

Geprüft und richtig befunden.

Die Revisoren:		
Max Löwy m. p.	Ed. Paunz m. p.	Carl Schwarz m. p.

Zaklade

Djelovanje židovskih općina, izuzevši godišnje skupštine i povremenih izbora predsjednika i ostalih članova općinskoga odbora, sastojalo se od svakodnevnih događaja, kao npr. proslava kraljeva rođendana, održavanje žalobnih i ostalih svečanosti za ugledne članove općine i židovskih društava i slično, i to ne samo na razini grada Osijeku nego i europskoga židovstva u cjelini. Tijekom godine potaknute su razne dobrotvorne akcije, poput podjele odjeće siromašnim srednjoškolcima i dodjela stipendija. Povremeno su osnivane i zaklade. Tako je poslije ubojstva carice Elizabete-Sissi 1898., na poticaj Aleksandra Justusa, utemeljena *Zaklada carice i kraljice Jelisave*, a do 1900. su u Osijeku djelovale *Školska zaklada*,^[660] *Zaklada za zaručnice-oprema/Zaručnička zaklada*,^[661] *Zaklada Preparandija/Präparandisten Zaklada Tomech Doll*,^[662] *Zaklada Jacob*

Uprava u općinama

Kern, Zaklada Samuela Spitzera, Zaklada Fany Ungar, Zaklada Nannette Kraus, Zaklada Huga Kästenbauma i Zaklada Jakoba Sorgera.^[663] Novci raznih zaklada dodjeljivani su uglavnom za stipendiranje siromašnih židovskih učenika. Krajem 19. stoljeća preminule su neke važnije osobe osječkoga židovstva kao što su npr. jedan od osnivača židovske općine i vjerojatno autor statuta općine liječnik Moritz Reiner, (umro 1898.), zatim dugogodišnji član predsjedništva općine i *Hevre Kadiše* trgovac Rudolf Ungar (umro 1898.), kao i dugogodišnji član *Hevre Kadiše*, jedan od najstarijih općinara i predstojnik hrama trgovac Julije Weiss (12. VI. 1897.), Nanette Kraus (19. I. 1899.) poznata po svojoj dobrotvornosti, kao i trgovac Moritz Löwinger, dugogodišnji predstojnik hrama i uboškoga doma (23. IV. 1899.) te predstojnik *Hevre Kadiše* trgovac Samujlo Schönberger (3. VI. 1899.). U lipnju (3.) 1899. umro je i Samujlo Bernfeld, jedan od utemeljitelja društva "Sandekoes". Jedno od bitnih pitanja koje je predsjedništvo općine trebalo riješiti bila je izgradnja općinske zgrade u Gornjem gradu i rješavanje pitanja židovske škole za koju se smatralo da je "nužna i neoporeciva potreba za židovstvom jer u obiteljima pomalo nestaje židovskog odgojenja". Unutar djelovanja općina predstojništvo se trudilo da i u duhu vremena nastoji sve više upotrebljavati hrvatski jezik ne samo u kontaktima s lokalnim i državnim institucijama nego su se trudili i da u liturgiju uvedu hrvatski jezik. Tako su npr. četiri puta godišnje prigodom Haskoracha, kod oglašivanja brakova, vodili službu na hrvatskom jeziku.^[664]

Izgradnja općinske zgrade i donjogradske sinagoge

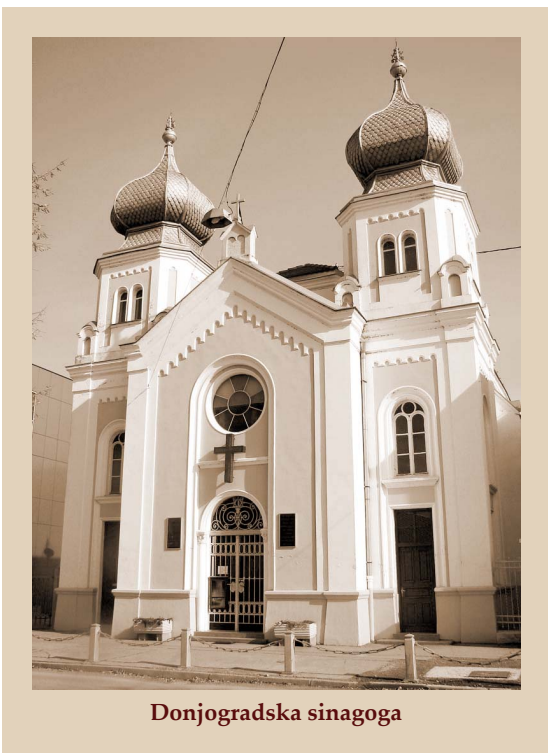
Početak 20. stoljeća izgrađena je zgrada Židovske općine u Gornjem gradu. Predstojništvo te Općine je u listopadu 1899. uputilo molbu Gradskom poglavarstvu da im besplatno ustupe gradsko zemljište od 285 čhv (1024 m²) na uglu Žitnoga trga (današnji Trg Ljudevita Gaja) i Kolodvorske ulice (današnje Ulice Stjepana Radića) za gradnju jednokatnice u kojoj bi bili konfesionalna škola, uredske prostorije Općine, stanovi za nadržabina, nadkantora, kantora i

Izgradnja općinske zgrade i donjogradske sinagoge

podvornika. Istodobno su grad zamolili za novčanu pripomoć od 2.500 forinti za izgradnju. Gradski odbor je zatražio od gornjogradske židovske općine potvrdu da su financijski djelomično osigurani, i to kao garanciju ne temelju koje bi im dodijelili gradsko zemljište.^[665] Nakon što je Općina dokazala i obrazložila svoje financijske mogućnosti započela je 1900. izgradnja zgrade u secesijskom stilu prema nacrtima osječkog arhitekta Wilima Carla Hofbauera, koja je te godine i završena.^[666] Budući da u vrijeme završetka izgradnje nije bilo rabina u Osijeku (Kaminka je otišao) posvetu velebne zgrade obavio je vukovarski nadržabin Julije Diamant.^[667] Gornjogradskoj Općini je za gradnju zgrade za ritualno klanje Gradsko poglavarstvo 28. listopada 1901. jednoglasno dodijelilo stražnji dio uz dvorište općinske zgrade.^[668]

Od 1901. do 1902. gradila se donjogradska sinagoga. Donjogradska Općina je zajedno s donjogradskom Hevrom Kadišom zatražila zemljište za sinagogu između topničke vojarne, ali ne na glavnoj ulici. Na izvanrednoj sjednici Gradskega poglavarstva u studenom 1901. odbijen je prijedlog Židovske bogoštovne općine i *Hevre Kadiše* u Donjem gradu "da joj se besplatno ustupi gradsko gradilište" za gradnju sinagoge "između topničke vojarne, a ne prema glavnoj ulici, te bi prema tomu kvarila ljepotu ulice", ali je zastupstvo, odmah u nastavku sjednice, zaključilo "da je gradska općina pripravna bogoštovnoj općini dati iznos od 1.000 K da si drugdje nabavi shodnije gradilište", i to nedaleko od Sveopće zemaljske zakladne bolnice na uglu Krstove ulice, gdje bi se sinagoga "mogla pročeljem sagraditi prema parku". Prijedlog je od obje strane prihvaćen.^[669]

Izgradnja općinske zgrade i donjogradske sinagoge

Unatoč novčanim poteškoćama najveći teret prikupljanja novca za izgradnju podnio je Oskar Kohlbach, pročelnik posebnoga Odbora za gradnju donjogradskog hrama. Njegovom je zaslugom novac prikupljen do lipnja 1902. kada je pod vodstvom W. C. Hofbauera u potonjih 6 mjeseci izgrađena donjogradska sinagoga.

^[670] Osječki se arhitekt udružio s poznatim osječkim posjednikom ciglane Ignatom Natanom Schulhofom te je Tvrtka Hofbauer &

Schulhof izgradila krajem 19. i u prvom desetljeću 20. stoljeća najreprezentativnije zgrade u gradu na Dravi.^[671] Pokrovitelj izgradnje donjogradske sinagoge bio je narodni zastupnik Ivan pl. Adamović. (Ta je sinagoga jedna od rijetkih koja je do današnjih dana sačuvana u izvornom obliku, ali prenamjenjena. Naime, kao sinagoga koristila se do početka Drugoga svjetskog rata, a u vrijeme NDH je devastirana. Budući da Općina nije imala dovoljno novca za obnovu, općinska je uprava odlučila 1978. prodati zgradu "Kristovoj pentekosnoj crkvenoj općini", koja je zgradu obnovila; danas je evanđeoska "Crkva Radosne vijesti" u sklopu Evanđeosko-teološkog fakulteta u Cvjetkovoju ulici 30.)^[672]

U lipnju 1902. položen je kamen temeljac. Toj su svečanosti nazočili predstojnici građanskih i vojnih oblasti te mnogobrojno građanstvo. Uvodni govor održao je predstojnik donjogradske

Izgradnja općinske zgrade i donjogradske sinagoge

Općine J. Kellner, a donjogradsko *Hrvatsko pjevačko društvo "Lipa"* i zbor gornjogradske sinagoge sudjelovali su u glazbenom dijelu svečanosti.^[673] Sinagoga je posvećena 28. prosinca te godine. Povorka, koju su činili nadrabin, kantori, općinari, razna poslanstva i građani, krenula je, toga dana, u Donji grad iz gornjogradske sinagoge nakon bogoslužja te je potom Tora prenesena u novoizgrađenu sinagogu. Završni radovi su se odvijali i tijekom 1903. godine.^[674]

Sinagoga pripada tipu "Westwerk" sinagoge s parom tornjeva na zapadnom pročelju, a neki to tumače kao asimilacijski koncept bogomolje.^[675]

Značenje u javnom životu grada – društveno, kulturno i ino djelovanje

*** HRVATSKO ***

PJEVAČKO DRUŠTVO

„LIPA“ OSIJEK

*** DOLJNI GRAD. ***

Moto:
Neka zaori domp na čast
Hrvatska pjesma „Lipina“ stast.

ČLANOVI

HRVATSKOG PJEVAČKOG DRUŠTVA „LIPA“ U OSIJEKU, 1. SIVJEČNJA 1902.

POKROVITELJICA:
Grofica Julija Normann - Ehrenfelska.

KUMA ZASTAVE:
Adela Neuman rođj. Kalivoda

ZACASTNI ČLANOVI:

Vladoje Jugović, kr. sudb. pristav. u m.	Leonija Brückl, operna pjevačica.	Mirko Kaufman, sudbeni činovnik.
Dr. Vladimir Kovačević, odvjetnik.	Mijo Biljan, kr. profesor.	Dr. Rudolf Horvat, kr. profesor.

UTEMELJITELJI:

Hrv. građanska čitaonica d. gr.	Dr. Josip Juraj Posilović, nadbiskup zagrebački.	Dr. Josip Juraj Strossmayer, biskup dalmatinski.
Dr. Dragutin Neuman, odvjetnik.	Pavao Gugler, biskup.	Pavle Karić, a. i. kr. podpukovnik u m.
Pavao Pušetić, posjednik.	Dragutin Lavoslav Pfeiffer de Orlovinjak, veleposjednik.	

ODBOR „LIPA“:

Josip Firinger, predsjednik.	Drag. Herm. Weisz, arhivar.	Stjepan Vallo
Dr. Vlad. Kovačević, podpredsjednik.	Vilim Spigelski, odbornici	Armin Papai
Rudolf Rank, tajnik.	Mijo Biljan	Antun Hržak
Pavao Pušetić, blagajnik.		Dragutin Böhm

PODUPIRAJUĆI:

Bošnjak Milan	Firinger Josip	Kispatić Josip	Matasić Matija	Rabar Ivan
Dr. Ante Bedenić	Firinger Martin	Kovač Stjepan	Mrljak Dragutin	Reisner Adam pl.
Blažur Mijo	Geisz Leopold	Kern Josip	Novackor S. G.	Rank Rudolf
Bartolović Victor	Heštera Ivan	Dr. Ivo Kraljević	Dr. Ivan Neubauer	Rückert Petar
Biljan Mijo	Dr. Josip Horvat	Kohn Josip	Obersohn Eduard	Spigelski Vilhelmo
Brixi Ivan	Heumer Victor	Kiš Julijo	Ott Franjo	Dr. Hugo Spitzer
Benak Ivan	Hladnik Antun	Kaufman Zorko	Penjić Bogdan	Sudarević Franjo
Benak Vjekoslav	Horvat Stjepan	Dr. Mosin Klein	Dr. Ante Pinterović	Safer Alois
Čzilinger Dragutin	Jeny Guido	Krmpotić Julijo	Pušetić Pavao	Sulentić Dinko
Dragašević Stjepan	Janda Wilhelm	Karlović Josip	Pichler Maxo	Sram Antun
Duhony Ferdo	Kaufman Mirko	Matić Antun	Pechan Ante	Stanetty Florian
Dragolić Martin	Kellner Josip	Mudrović Franjo	Plazeriano Vjekoslav	Tomaš Ivan
Dugački Miroslav	Kolesarić Alexander	Mikolić Andrija	Pavošević Ivan	Vallo Stjepan
Ester Albin	Kiš Franjo	Mraković Ilka	Pilepić Hinko	Vojvodić Gjuro
Enderle Lujo	Kosić Gjoko	Miholjević Milan	Papai Armin	Herm. Drag.-Weisz
Erning Dragica	Kozić Ladislav pl.	Matković Anton	Planer Franjo	Wunderlich Tereza
				Zehner Josip

ZBOROVODJA: Mađuika, Todor.

IZVRŠUJUĆI ČLANOVI:

Augustin Antun	Felger Andor	Lazić Risto	Sudić Dragutin	Suhaneč Josip
Böhm Dragutin	Gasparides Martin	Locher Milan	Segher Mato	Sigart Rudolf
Biro Petar	Geroć Gjuro	Menzinger Jakob	Tirich Lavoslav	Silac Petar
Böhm Josip	Haring Stjepan	Maržinec Hinko	Schwalm Dragutin	Vranić Janko
Bubaniček Dragutin	Hriak Antun	Papai Armin	Stojanović Stipo	Weisz Herm. Drag.
Ciprovac Josip	Heumer Victor	Pušetić Pavao	Stini Martin	Zetić Mišo
Ebner Josip	Kokot Dragutin	Pelz Dragutin	Schram Vilim	
Felst Rudolf	Katić Josip	Rank Rudolf	Suhaneč Ante	

članovi Hrvatskog pjevačkog društva "lipa"

U gradu na Dravi s gospodarskim razvojem se u drugoj polovici 19. stoljeća razvija jak društveni i kulturni život u kojem su golem udjel imali Židovi. Krajem 60-tih, pa 70-tih i 80-ih nastaje u Osijeku veliki broj humanitarnih/dobrotvornih, građansko-staleških (profesionalnih), radničkih, socijalnih, zdravstvenih, prosvjetno-kulturnih i športskih udruga te klubova.^[676] Uz Osječane, u osnivanje i članstvo uključuju se i Židovi. Kao utemeljitelji ili članovi spominju se unutar *Društva slavonskih liječnika u Osijeku* (1874.)^[677] *Općega društva za potporu bolesnika* (1877.), *Čovječnosti, dobrotvornoga društva za podpomaganje bolesnih Osijek, Gornji grad*^[678] *Crvenoga križa* (1887.),^[679] *gornjogradskoga Dobrovoljno vatrogasnoga i gombalačkoga društva* (1872.),^[680] *donjogradskoga Dobrovoljnog vatrogasnog društva* (1875.),^[681] *novogradskoga Dobrovoljno vatrogasnog društva* (1890.), *Dobrotvornoga društva "Milodar"* (1886.),^[682] *Društva za zaštitu napuštene djece* (1901.).^[683] Bili su istodobno i članovi i/ili osnivači građanskih i inih profesionalnih udruga kao što su *Osječko trgovačko društvo/Kaufmännischen Vereins* (1866.),^[684] *Društvo slavonskih liječnika* (1870.) i *Slavonskoga gospodarskog društva* (1878.). Gotovo da u Osijeku nije bilo društva u kojem nije djelovao odvjetnik Hugo Spitzer. Tako je bio jedan od utemeljitelja *Kluba odvjetnika* i *Odvjetničkoga odbora*; od 1888. je objavljivao hrvatski pravnički mjesečnik *Pravnik*, glasilo *Kluba odvjetnika*. Sudjelovali su i u radu kulturno-prosvjetnih udruga: *Hrvatske građanske čitaonice* u Donjem gradu (1884.),^[685] *Gornjogradskoga društva "Kasino"*,^[686] *Donjogradskoga društva "Kasino"* (1881.),^[687] *Hrvatskog pjevačkog društva "Zrinski"* (1896.),^[688] *Hrvatskoga pjevačkog društva "Lipa"*

Značenje u javnom životu grada – društveno, kulturno i ino djelovanje

(1876.),^[689] *Osječkoga glazbenog društva*,^[690] *Društva gospodarstvenika i šumarskih činovnika* (1909.?),^[691] *Slavonskoga gospodarskog društva u Osijeku*,^[692] *Hrvatskoga trgovačkog društva Merkur, podružnica Osijek*^[693], *Građanskoga streljačkog društva* (1784.), *Prvoga društva gombalaca* (1872.), *gornjogradskog Hrvatskog sokola* (1896.),^[694] *Planinarskoga društva Bršljan*,^[695] i drugih sportskih i inih društava.^[696] Uz ova društva, osječki Židovi bili su članovi i društava ostalih nacionalnih pripadnika Nijemaca, Čeha i Mađara. Tako su bili članovi *Čehoslovačke obec* (osnovana 1914.),^[697] zatim *Mađarskoga kola / Magyar kör* (osnovano 1913.).^[698]

Slobodni zidari

Zgrada Uranie

Osječki Židovi se spominju i kao članovi *Slobodno zidarske lože "Budnost"*^[699], koja je imala tradicijske korijene znatno prije kraja 19. stoljeća. Doduše, u to vrijeme zamisao da se ponovo utemelji slobodnozidarska loža u Osijeku nije bila ni nova ni neostvariva. Godine 1897. pojedini članovi *Lože Hrvatska vila* razmišljali su o pozivu nekima iz Osijeka da im se pridruže. Poticaj je ostvaren kada je 6. lipnja sljedeće godine za člana *Hrvatske vile* primljen Oskar Weismayer, bankar i financijski stručnjak. Početkom 1899. u *Loži Hrvatska vila* radilo je prvih 6 slobodnih zidara iz Osijeka – veterinar i ekonomist Mirko (Emerich) Hermann, odvjetnik Mosin Klein,

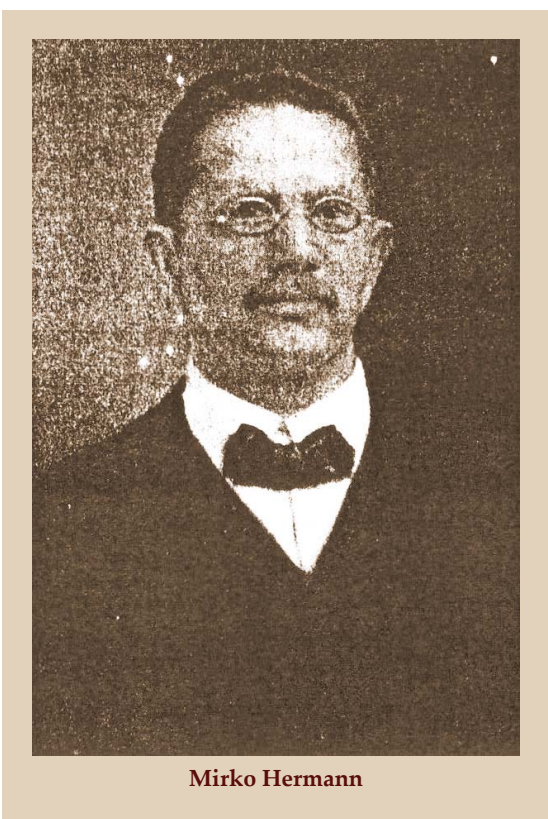

posjednik ciglane Ignat Natan Schulhoff, trgovac Franjo Sedlaković, bankar Sándor Sorger i liječnik Dušan Vranešević. Te godine zaključeno je da se u Osijeku osnuje jedan *Vjenčić Hrvatske vile* s Weismayerom na čelu. Zbog malog broja članova i nedostatka odgovarajućih prostorija djelatnost osječkoga *Vjenčića "Budnost"* bila je ograničena na rad "ad hoc" u *Društvu za zaštitu zapuštene djece*. Konačno utemeljenje dogodilo se na radu lože u Osijeku 12. siječnja 1903. uz sudjelovanje Adolfa Mihalića i izvjesnoga Sigmunda M., a vjenčić je

nazvan vjenčić članova *Lože K ljubavi bližnjega*. Donesena su i pravila vjenčića pa je time otvoreno novo polje rada slobodnih zidara u Osijeku. Budući da osječki slobodni zidari nisu imali svoje vlastite prostorije, a njihov broj se iz dana u dan povećavao, odlučili su izgraditi svoj hram. Osmislili su u Gornjem gradu izgradnju modernoga kinematografa "Urania", koji bi imao zasebne prostorije za slobodnozidarsku ložu. Odmah nakon izgradnje kinematografa *Velika Simbolička loža Ugarske* dala je dozvolu za utemeljenje lože u Osijeku: prvo primanje u novim prostorijama u sklopu kina "Urania" održano je 13. studenoga 1912. Nova loža je nazvana *Budnost (Vigilantia)* prema imenu osječke lože iz 18. stoljeća. *Velika Simbolička loža Ugarske* donijela je 9. prosinca 1912.

Slobodni zidari

svjetlo u *Ložu Budnost* te je obavljen i izbor čelništva. Starješina je postao Mirko Hermann, zamjenik starješine Sándor Sorger, prvi nadzornik Dušan Vranešić, drugi nadzornik Viktor Axmann, govornik Mosin Klein, tajnik Antun Orel, blagajnik Géza Szabo i čuvar Hrama Josip Haladi Dietz. Odlučeno je da se radovi održavaju svakoga drugog i četvrtog ponedjeljka u mjesecu na I. katu kina Urania.

Na radu I. stupnja 13. siječnja 1913. pročitana je privremena dozvola za rad, koju su članovi primili s velikim zadovoljstvom. Starješina lože upozorio je "braću na dužnosti slobodnog zidara u loži i izvan nje". Na sljedećem radu 3. veljače primljeni su u ložu stomatolog Makso Kaiser i odvjetnik Herman Weissmann, a 24. veljače gimnazijski profesor i slikar Guido Jenny održao je predavanje o altruizmu: bilo je koncipirano po mađarskom izvorniku i primljeno s velikim odobravanjem. Na radu 11.

ožujka profesor Adolf Herzer iznio je predavanje *Dva ideala čovječanstva: potpuna sreća i najviša kultura*, a na sljedećem radu I. stupnja 14. travnja starješina je "pozvao braću da u što većem broju nazoče glavnoj skupštini *Velike Simboličke lože Ugarske* 26. travnja", a potom su pročitane informacije o novim tražiteljima. Na radu 28. travnja zaključeno je da se proširi djelovanje *Društva za zaštitu*

Slobodni zidari

zapuštene djece, koje su utemeljila braća, i to otvaranjem Dječjega doma, "koji bi po mogućnosti bio spojen s postajom za besplatno dijeljenje mlijeka za dojenčad". Za ostvarenje toga plana izabran je posebni odbor. Posebice zapažen je bio rad I. stupnja 27. listopada te godine na kojem je pročitana dopis *Velike Simboličke lože Ugarske* u kojem se "pozivaju braća da porade u interesu progonjenih Židova u Rusiji", a Guido Jenny je održao predavanje o novim progonima Židova u Rusiji. Potom su izabrani literarni, humanitarni i financijski odbori. Na radu I. stupnja 8. prosinca primljen je u članstvo inženjer Ignjo Reich. Izbijanje Prvoga svjetskog rata 1914. poremetilo je programske planove Lože pa je djelatnost lože prema van ograničena samo na karitativni rad. Budući da je zgrada kina "Urania" pretvoren u bolnicu, pojedini sastanci održavani su do kraja rata u privatnom stanu odvjetnika Mosina Kleina. Nekoliko članova lože mobilizirano je u vojsku – Akós Michels, Antun Schmidt, Adolf Herzer, Makso Kaiser, Čedomil Plavšić-Mihočinović i Marko Jakovljević.^[700]

Slobodni zidari

Red. broj	Ime i prezime	Mjesto, dan, mjesec i godina rođenja	Zanimanje	Mjesto stanovanja	Dan, mjesec i godina primanja u ložu <i>Ljubav bližnjeg</i>	Promaknuće na II. stupanj (pomoćnik)	Promaknuće na III. stupanj (majstor)
1.	Dr. Mosin Klein	Zagreb, 1867.	odvjetnik	Osijek	4. 6. 1899.	20. 11. 1903.	29. 6. 1904.
2.	Sándor Sorger	Németh Ujfalu, 10. 6. 1869.	ekonomist	Osijek	13. 5. 1900.	20. 11. 1903.	12. 5. 1904.
3.	I. N. Schulhof	Budapest, 22. 2. 1846.	građevinski poduzetnik	Osijek	2. 11. 1900.	12. 5. 1903.	12. 6. 1903.
4.	Emerich (Mirko) Hermann	Osijek, 5. 8. 1868.	ekonomist i dipl. veterinar	Osijek	8. 5. 1903.	24. 6. 1909.	24. 6. 1909.
5.	Dr. Dušan Vrančević	Glina, 6. 8. 1869.	liječnik	Osijek	18. 9. 1903.	17. 11. 1909.	24. 3. 1912.
6.	Viktor Axmann	Osijek, 29. 8. 1878.	arhitekt	Osijek	14. 11. 1909.	26. 9. 1910.	7. 6. 1911.
7.	Akos Michels	Hódságh, 29. 9. 1877.	direktor tvornice	Osijek	27. 2. 1910.	26. 9. 1910.	
8.	Stjepan Zsille	Harasti, 2. 7. 1867.	bankovni poslovođa	Osijek	10. 12. 1909.	27. 2. 1910.	
9.	Emil Plazeriano	Osijek, 9. 11. 1865.	tvorničar	Osijek	3. 4. 1910.	4. 3. 1911.	
10.	Géza Szabó	Siklós, 11. 9. 1876.	bankovni poslovođa	Osijek	3. 4. 1910.	4. 3. 1911.	24. 3. 1912.
11.	Josip Haladi-Dietz	Zagreb, 12. 3. 1866.	veterinar	Osijek	18. 11. 1910.	24. 3. 1912.	24. 3. 1912.
12.	Ivan Govorković	Subotica, 8. 5. 1867.	ljekarnik	Osijek	29. 10. 1911.	24. 3. 1912.	24. 3. 1912.
13.	Antun Schmidt	Osijek, 28. 6. 1883.	gimnazijski profesor	Osijek	29. 10. 1911.	24. 3. 1912.	24. 3. 1912.
14.	Adolf Herzer	Vratno, 22. 12. 1880.	gimnazijski profesor	Osijek	11. 11. 1912.		
15.	Antun Orel	Desinić, 16. 1. 1867.	direktor Urania kina	Osijek	26. 5. 1910.	11. 10. 1911.	24. 6. 1912.

Članovi Lože Budnost

Školovanje židovske djece

Židovska (izraelitska) pučka škola u Gornjem gradu osnovana 1856.^[701] do kraja 19. stoljeća postala je javna (zakonima iz 1874./75. i 1888.).^[702] Ravnatelji gornjogradske škole bili su ondašnji rabini i to Samuel Spitzer, pa Simon Ungar a Gustav Wertheimer školski nadzornik. Židovska pučka škola u Gornjem gradu nalazila se u Njemačkoj ulici (današnja Ulica Pavla Pejačevića) u nastava se odvijala u tri učionice. *Zakon ob ustroju pučkih školah i preparandijah za pučko učiteljstvo u Kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji* iz 1874. uz obavezno četverogodišnje školovanje za svu djecu, odredio je da javne škole mogu pohađati djeca različitih vjeroispovijesti. Jedna od važnijih uredbi novoga Zakona je bila ta što su uprava i nadzor nad školama prešli iz ruku crkve u ruke države. Zakon je u svojim odredbama regulirao općinsku, gradsku, županijsku, odnosno zemaljsku upravu nad školama. U kraljevskim slobodnim gradovima su uz općinske i županijske školske odbore postavljani i gradski školski odbori. U studenom 1875. na sjednici Mjesnoga (gradskoga) školskog odbora pozvalo se po napatku Odjela BINZV-a na ustrojenje školskoga odbora Osijeka. Upozoreno je da će se u općinama u kojima se nalaze dva ili više konfesionalno različita odjeljenja, uzdržavana od strane općine, i u općinama u kojima uz općinske postoje i strogo konfesionalno uzdržavane škole, moći pristupiti ustrojavanju gradskih odbora tek kada se riješi pitanje ujedinjenja tih škola. Iako su u Donjem Gradu nalazila pravoslavna škola uzdržavana od strane grada, a u Gornjem gradu konfesionalna škola uzdržavana od strane židovske općine, ipak se pristupilo konstituiranju odbora kako škole ne bi ostale bez nadzora do njihova

Školovanje židovske djece

ujedinjenja.^[703] U ovoj školi njemački jezik je dio nastavni sve do dolaska na mjesto predsjednika gornjogradske židovske općine Huga Spitzera 1896., kada je njegovim nastojanjem uveden hrvatski jezik. Židovi u Donjem Gradu isto su imali židovsku školu, no o njoj nemamo podataka, osim da je 1877. pristala se spojiti s donjogradskom pučkom školom.^[704] Djelovala je u prostorijama donjogradske pučke škole (danas OŠ. Jagode Truhelke).^[705]

Godine 1877. gornjogradska konfesionalna škola trebala sa spojiti s pučkom školom sv. Ane. U tu svrhu Gradsko poglavarstvo izabralo je povjerenstvo (na čelu povjerenstva je bio Vasa Atanasiević) koje je sazvalo sjednicu za 15. svibnja 1877. na kojoj se raspravljalo o spajanju gornjogradske židovske škole sa školom sv. Ane te o plaćama židovskih vjeroučitelja. Sjednici su bili pozvani predstavnici gornjogradske Općine Salamon Lang i Josip S/Špringer te predstavnik donjogradske Općine Makso Schvarcz/Schwarz. Došao je samo S/Špringer i sudjelovao u raspravi oko spajanja škola te je tražio da njihov učitelj bude u istoj kategoriji kao i ostali učitelji. Budući da mu nisu po tom pitanju mogli pružiti pozitivan odgovor, predstavnik gornjogradske Općine Josip Špringer odbio je raspravljati o ujedinjenju škola, već se upustio u raspravu oko vjeroučitelja, tražeći za "vjeroučitelja mozaičke" mladeži dostojnu nagradu za posao jer da je njegov posao u odnosu na ostale vjeroučitelje "teretniji i obsežniji" budući da mora poznavati i "starojevrejski jezik". Gradsko poglavarstvo je na toj sjednici predložilo da gradska skupština pristane na povećanje plaće židovskom vjeroučitelju pod uvjetom da gornjogradska židovska općina pristane na spajanje njihove škole sa gornjogradskom općom pučkom školom, što ona do sjednice u svibnju nije učinila.

Školovanje židovske djece

Gornjogradska Općina je dan nakon gradske sjednice, 16. svibnja 1877. donijela zaključak da ako dođe do spajanja škola, traže plaću (nagradu) za svojega vjeroučitelja od 600 forinti, a ne kako je na sjednici zatraženo 300 forinti Gradska skupština nije pristala na nagradu od 600 forinti, pa do spajanja škola nije došlo.^[706]

Učenci Židovske škole

Budući da do spajanja škola nije došlo, gornjogradska Općina je i nadalje sama financirala svoju pučku školu, koja je imala školski odbor, iako se to protivilo napatku *Zemaljskog školskog odbora za bogoštovlje i nastavu* (12. travnja 1877.) Škola je smatrana privatnom, a pravo javnosti dobila je 1888. godine. Od 1877. do Prvoga svjetskog rata u gornjogradske židovske konfesionalne škole učitelji su bili: Adolf Kohn,^[707] Samuel Š/Štadler), Mavro Schick, Adolfo Eichner, Adolfo Stern, Herman Lederer, Žiga/Sigmund Sonnenschein,

Školovanje židovske djece

Samuilo Ungermann i učiteljice: Alice Sonnenschein rođ. Kremsir, Anka Stern i Anica Schuller i kao odgojitelj Mavro Braun.^[708] Nastava se od pokretanja do dolaska na mjesto predsjednika gornjogradske Židovske općine Huga Spitzera (1897.) odvijala na njemačkom jeziku, da bi njegovim dolaskom bio uveden hrvatski jezik. Škola je imala školsku zakladu u iznosu od 600 forinti utemeljenu milodarima imućnijih članova Židovske bogoštovne općine. Posjedovala je knjižnicu. Školske godine 1886./87. prvi razred pohađalo je 19 dječaka i 8 djevojčica. Drugi i treći razred 19 dječaka i 6 djevojčica, a četvrti 7 dječaka i dvije djevojčice.^[709] Od 1900. nastava se odvijala u školskim prostorijama novoizgrađene općinske zgrade na uglu Žitnoga trga (Trg Lj. Gaja) i Kolodvorske ulice (Ulica Stjepana Radića).^[710]

Školovanje židovske djece

Školske godine 1886./87. u Osijeku su djelovale četiri osnovne (pučke) škole u Gornjem gradu, Donjem gradu, Tvrđi i Novom gradu, odnosno 8 javnih (škole su se dijelile na dječjačke i djevojačke) i 4 privatne škole, od kojih su dvije vjerske – grčko-istočna u Donjem gradu i "izraelitska" u Gornjem gradu (u privatne je spadala i djevojačka škola s njemačkim jezikom u Gornjem gradu i novoosnovana Djevojačka pučka škola za izraelitsku mladež Antonije Winer). Djeca osječkih Židova polazila su, uz vlastitu školu, i redovitu pučku školu te neke privatne škole.^[711] Te godine pokušala je Antonija Wiener rođena Neumann otvoriti još jednu privatnu školu za učenice izraelitske vjeroispovijesti, međutim ona nije otvorena jer je nedostajalo učenika za njezino otvaranje iako je imala dozvolu za rad Odjela za bogoštovlje i nastavu.^[712] U Tvrđi je pučka škola sve do 1855. djelovala kao trirazredna trivijalna, kada se uvodi četvrti razred i postaje glavna škola (Oberschule). Od djevojačkoga razreda 1882. razvija se Viša djevojačka škola. Uz njemački nastavni jezik u Tvrđi se učio i hrvatski jezik.^[713] Djeca iz gornjogradskih "boljih familija" pohađala su ovu školu u Tvrđi, organiziranu za djecu austrijskih oficira, budući da je u ono vrijeme smatrana vrlo uglednom "nobl".^[714] Sedam godina kasnije(1894./5) u Osijeku je i nadalje osam osnovnih, dvije konfesionalne (pravoslavna i židovska), ali nema više privatnih škola.^[715]

Istraživanje koliko je svake godine bilo učenika židovske vjeroispovijesti na osječkim pučkim i srednjim (gimnazijama) nije još uvijek provedeno, međutim, postoje neki podaci koji nam pružaju djelomičnu sliku. Tako je na osječkim gimnazijama 1870. godine od 275 učenika, 207 bilo rimokatolika, 41 grkoistočnjaka (pravoslavnih)

Školovanje židovske djece

i 27 židova.^[716] Budući da je u Gornjem gradu najviše bilo Židova i učenika židovske vjeroispovijesti najviše je bilo u gornjogradskej O.Š. sv. Ane gdje im je vjeronauk predavao Samuel Spitzer te nešto manje u O.Š. Jagode Truhelke u Donjem gradu gdje im je vjeronauk predavao Mavro Weis (škole su bile za oba spola, s odvojenim dječacima i djevojčicama u razredu).^[717] Unutar O.Š. Jagode Truhelke u Donjem gradu jednu učionicu koristila je židovska konfesionalna škola.^[718] U Novom gradu Židovi su pohađali Opću pučku školu (stara zgrada današnje O.Š. F. K. Frankopana) na njemačkom nastavnom jeziku. Godine 1898./9. židovski vjeronauk u toj školi predavao je Samuel Stadler, vjeroučitelj iz gornjogradske škole Sv. Ane.^[719]

Školovanje židovske djece

Nakon završene osnovne škole, školovanje se nastavljalo na višim školama. Dječaci su uglavnom pohađali dvije osječke gimnazije: Veliku gimnaziju (klasična) i Mušku realnu gimnaziju.^[720] Vjeronauk na Velikoj gimnaziji Židovima predavali su: od 1879. – 1895. Samuil Spitzer i od 1895. do 1925. Nathan Schwarz izuzev 1898. – 1899. kada je predavao Armand Kaminka. Na Muškoj realnoj gimnaziji vjeronauk su predavali od 1876. do 1881. Samujlo Spitzer, od 1893. do 1894. Adolfo Eichner i Samuel Stadler, i od 1910. do 1921. Simon Ungar i Nathan Schwarz.^[721] Još uvijek nam nedostaju istraživanja koja govore koliko je učenika židovske vjere pohađalo ove gimnazije. Međutim, u lokalnim novinama pred kraj školske godine objavljuvani su sporadično rezultati koje ovdje objavljujemo. Tako je 1874. godine Realnu mušku gimnaziju pohađalo 32 učenika "izraelitičke vjere".^[722] U školskoj godini 1877./78. Veliku Gimnaziju u Osijeku je pohađalo 283 učenika, od čega je 13 bilo Židova (israelitske vjeroispovijesti.). U Realci je od 123 učenika 35 bilo Židova.^[723] U školskoj godini 1884./5. Veliku gimnaziju je pohađalo 259 učenika od čega je 40 bilo Židova. U Realci je od 138 učenika bilo 26 Židova.^[724] U školskoj godini 1889./90. u Velikoj gimnaziji u Osijeku od 258 učenika 39 ih je bilo Židova. U Realci od 181 učenika 59 ih je bilo Židova.^[725] U školskoj godini 1894./5 Veliku gimnaziju u Osijeku pohađalo je 257 učenika od čega 35 Židova. U Realci je od 221 učenika bilo 51 Židov.^[726]

U školskoj godini 1896./97 na Muškoj realnoj velikoj gimnaziji u Osijeku po vjeri je bilo 156 rimokatolika, 34 grkoistočna, 5 evangelika i 63 Židova.^[727]

Školovanje židovske djece

U školskoj godini 1897./98. Mušku realnu gimnaziju pohađalo je 169 rimokatolika, 34 grkoistočna, 5 evangelika i 69 židova. Višu trgovačku školu koja je bila u sklopu Muške realne gimnazije pohađalo je 19 rimokatolika, 7 grkoistočnih i 17 židova. Veliku gimnaziju su pohađala 212 rimokatolika, 43 grkoistočnjaka, 2 evangelika i 41 židov.^[728]

Godine 1906./1907. u osječkim gimnazijama od 339 učenika njih 57 bilo je židovske vjeroispovijesti ili 16,8 %, a u realkama od 298 učenika 85 ih je bilo židova ili 28,9 %, dok je u obrtnim školama od 90 učenika 34 bilo židova ili 37,8 %.^[729]

Školske godine 1907./1908. u Velikoj gimnaziji od 349 učenika, 50 ih je židova ili 14,3 %, u Muškoj realnoj gimnaziji od 277 učenika 76 ih je židova ili 23,8 %, a u obrtnim školama od 103 učenika 34 su židova ili 33 %.^[730]

Jedina javna škola za djevojčice koje su uspješno završile pučku školu u Osijeku bila je Viša djevojačka škola (otvorena 1882.) te su uz nju postojale i privatne škole za kćeri kao što su *Šivaća škola gospojinskog dobrotvornog društva u Gornjem gradu* i *Škola za francuski jezik Marije Giragoš u Gornjem gradu*. Među polaznicima Više djevojačke škole nalazile su se i djevojke židovske vjeroispovijesti. Viša djevojačka škola bila je multikulturalna i multikonfesionalna škola. Pohađala ju je i Vilma Miskolczy, poslije udana Vukelić. U toj školi rabin S. Spitzer bio je vjeroučitelj, a jedno vrijeme i "neki" Essig. Nakon Spitzerove smrti vjeroučitelj je učenicama bio učitelj židovske pučke škole Mavro Schick. Učenice židovske vjere bile su iza učenica katoličke vjeroispovijesti druge po brojnosti u školi, i činile su oko 13

Školovanje židovske djece

% učenica. Školske godine 1885./86. školu su pohađale 23 židovske učenice, 1890./91. šk. godine 21 učenica, 1895. /96. šk. godine 35, a šk. godine 1899./1900 njih 38.^[731]

Kao privatni učitelji koji su podučavali po obiteljima navode se Adolfo Eichner, Adolfo Stern, Herman Lederer, Adolfo Kohn i odgojitelj Mavro Braun.^[732] Profesori i predavači na gimnazijama židovske vjeroispovijesti u ovom razdoblju spominju se Viktor Heumer^[733], Arpad Hirschberger^[734], Mosin Klein^[735], Ivan Kohn^[736], Hugo Krieshaber / Krishaber^[737], David Segen^[738], Samuel Steiner^[739], Lavoslav Špicer^[740] i drugi.

Dječji vrtići i čuvališta

Prvi dječji vrtić/privatno zabavište za djecu izraelitske vjeroispovijesti imala je od 20. rujna 1887. do travnja 1899. Adela Kolarek u Gornjem gradu. Od srpnja 1899. privatno zabavište" o svojem trošku za malu djecu "izraelitske vjeroispovijesti" otvorila je u Gornjem gradu "zabavišna učiteljica" Ružica Reich.^[741] U tom dijelu grada je od 1878. postojalo čuvalište Antonije Wiener-Neumann, u kojem su boravila 4 dječaka i 8 djevojčica različite vjeroispovijesti.^[742] Židovska djeca su pohađali i dječji vrtić "Časnih sestara sv. Vinka Paulskoga". Prema sjećanju jednoga polaznika početkom 20. stoljeća (on je rođen 1897. godine u Osijeku, op.a.), "časne sestre" nisu nikada pravile razliku između njega i ostalih 60 – 70 djece.^[743] Uz vrtiće, židovsku djecu čuvale su i privatne guvernante koje su stizale za poslom iz područja cijele Monarhije.^[744]

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

Svakodnevnica Židova u Hrvatskoj, pa tako i osječkih, nije bila vezan samo uz djelovanje u općini i u radu njezinih institucija. Dapače, od kraja 19. stoljeća i početkom 20. udio osječkih Židova u gospodarskom, društvenom, kulturnom i inom životu grada na Dravi bio je golem. U multinacionalnoj i multikonfesionalnoj sredini, kakva je bila tadašnjega Osijeka, njihov svakidašnji život nije se znatnije razlikovao od života drugih Osječana. I među njima je bilo i bogatih i siromašnih. Stanovali su u svim dijelovima grada jedni pored drugih, kuća do kuće. Djeca su se družila i zajedno igrala i tek kada bi židovska djeca krenula u pučku školu, shvatila bi religijsku različitost od druge djece, jer su imali zasebni vjeronauk. Doduše, samo je manji broj židovskih obitelji bio ortodoksan pridržavajući se strogo židovske tradicije, a veći dio se uglavnom nisu striktno pridržavale sabata, sedera kao ni propisa o ritualno priređenim jelima, no unatoč tomu, bili su svjesni svojega podrijetla i slavili su svoje blagdane.^[745]

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

Uz navedena sudjelovanja istaknutiji i imućniji Židovi aktivno su djelovali i u političkom životu grada na Dravi te su često bili birani na gradskim izborima. Politički su Židovi uglavnom podržavali režimske stranke, što i nije iznenađujuće, nadajući se da će ih zbog lojalnosti, takva vlast i vlada štititi. Tako je 1898. od 2.443 izbornika u Osijeku glasovalo 693. Od njih je za mađarone glasovalo 271 kršćanin, 173 Židova i 249 drugih građana. Židovi su svi bili za mađarone (režimsku stranku).^[746]

Od 80-tih godina 19. stoljeća na europskoj i monarhijskoj sceni zbivali su se događaji koji nisu mimoišli ni osječku židovsku zajednicu. Možda nisu diskretno sudjelovali u njima, izuzev cionističkoga pokreta, pripadnici osječke židovske zajednice komentirali su ih, suosjećali s problemima i tragedijama židovskih zajednica i pojedinaca u Europi i organizirali se u skupljanju pomoći. Osobito se u pomaganje stradalim Židovima iz Rusije (pogromi 1903. u Kišinjevu) uključio Julio Miskolczy. On je preko *Alliance Israélite Universelle*,^[747] gdje je bio tajnik za Slavoniju u Osijeku pomagao prognanicima koji su pred protjerivanjem došli u Hrvatsku, pronalazio im privremeni smještaj, pokrenuo ubošku kuhinju u kojoj su se hranili, nabavljao putne isprave i brodske karte za one koji su željeli preko oceana, a onima koji su željeli ostati u Slavoniji i raditi kao obrtnici, pribavljao službene dozvole za pokretanje obrta, što mu u svojstvu predsjednika Trgovačko-obrtničke komore i nije bilo osobito teško.^[748]

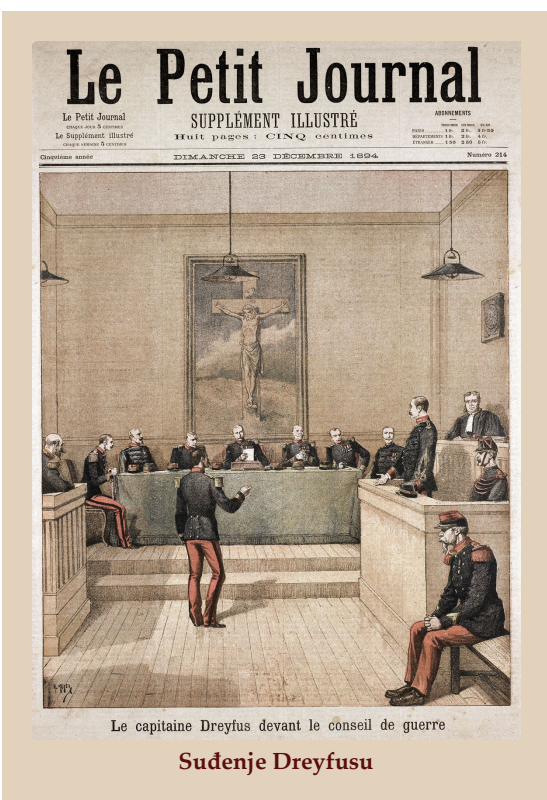
I negativni trendovi, kao što su antisemitska gibanja, stizala su u Slavoniju i Osijek kako iz susjednih ugarskih tako i hrvatskih županija, ali u Osijeku nisu naišli na pogodno tlo za daljnje

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

razvijanje niti 1883. niti 1903. Protužidovski izgredi u Hrvatskoj koji su se dogodili 1882./1883. godine povezani su s zbacivanjem dvojezičnih grbova. Kada se 1882. započelo s postavljanjem dvojezičnih grbova u Slavoniji i u samom Osijeku je među prvima postavljen dvojezični grb s mađarskim i hrvatskim natpisom. Budući da u Osijeku s hrvatske strane nitko nije prosvjedovao protiv te povrede Nagodbe, nastavljeno je sa skidanjem dotadašnjih grbova s hrvatskim natpisima i stavljanje dvojezičnih grbova. To nepoštivanje nagodbe dovelo je do narodnoga pokreta 1883. koji je imao odjeka u svim gradovima tadašnje banske Hrvatske, ali je samo na desetak mjesta došlo do protumađarskih demonstracija, zbacivanja grbova i zastava. U Osijeku, multinacionalnoj sredini, većih izgređa nije bilo iako su stavljeni dvojezični grbovi.^[749] O dvojezičnim natpisima se u Osijeku prvi put čulo tek u kolovozu 1883. kada se zapodjenula rasprava o zagrebačkim dvojezičnim grbovima. Dana 31. kolovoza te godine je prema pisanju *Pozora* "netko razbio prozore na židovskoj bogomolji u Osijeku",^[750] dok su *Narodne novine* izvijestile da su to učinila dvojica radnika i time izazvala kod osječkih Židova "veliku uzrujanost".^[751] Je li razbijanje prozora na sinagogi povezano sa zbacivanjem grbova, nije poznato, samo je gradonačelnik Živanović u svojem izvještaju o prilikama u gradu javio da u Osijeku ne postoji pogibelj oko uništavanja grbova, ali da postoje "prevratni elementi" koji je sastoje od pristaša sakupljenih oko časopisa *Slobode*.^[752] Ako uzmemo u obzir da su iza *Slobode* stajali pravaši (izlazila od 1878. na Sušaku, a 1884. sa Sušaka uredništvo i list prelazi u Zagreb, a urednik postaje Fran Folnegović) koji su ionako bili optuženi za izazivanje nemira te da je u njoj objavljivao članke Ante Starčević, koji je te 1883. prvi put pokazao svoje mišljenje u povodu

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

tisaeslarskoga slučaja, napisavši da ne vjeruje u ritualno umorstvo na temelju zakona, ali ipak dopušta da je ono moguće,^[753] može se pretpostaviti da je sinagoga stradala pod ozračjem pisanja tadašnjega tiska, pa i pravaške *Slobode* i članka Ante Starčevića. Isto tako Starčević se tada priklanja mađarskoj antisemitskoj propagandi i prihvaća njihove navode da Židovi vladaju Ugarskom i da ju "perušaju". Osim razbijanja prozora sinagoge, drugi antisemitskih napada u osječkoj županiji i samom Osijeku nije došlo. Situacija se smirila kada su sredinom listopada 1883. stavljeni nijemi grbovi.^[754] Iako je sporadičnih ispada protiv Židova^[755] u Hrvatskoj i jednom dijelu Slavonije bilo, oni su se javili uglavnom kao posljedica utjecaja i agitacije iz susjedne Mađarske gdje su u to vrijeme bjesnjeli antižidovski pogromi zbog tisaeslarskog slučaja.^[756]

Sljedeći slučaj koji je uzbunio svijet, pa tako i hrvatske i osječke Židove, bio je "Dreyfusov proces". Godine 1894. u Francuskoj je zbog navodne špijunaže u korist Njemačke optužen kapetan Alfred Dreyfus (1859. – 1935.). Osuđen je po brzom postupku, a 1897. je došlo do obnove procesa, jer se uvidjelo da je optužen na osnovi krivotvorenih dokumenata. Na kraju je Dreyfus pomilovan, a 1906. je poništena presuda i oslobođen je svih optužbi. Cijeli je ovaj događaj u povijesti poznat kao *Dreyfusova*

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

afera, koja je pogodila ne samo francusku i europsku javnost, već i kršćansko-židovske odnose u cjelini. I u Hrvatskoj se afera pratila s velikim zanimanjem. U tabore za i protiv Dreyfusa (je li kriv ili ne) podijelili su se pojedinci, novine, pa čak i zastupnici u Saboru. U pojedinim mjestima u kavanama je došlo do oštrih nesuglasica između "dreyfusovaca i antidreyfusovaca", no do javnih manifestacija osude ili priklanjanja Dreyfusu nije došlo.^[757] Ova afera je dignula Židove iz njihove uspavanosti, "letargičnosti i otvorila im oči"^[758] kako je pisala književnica Vilma Vukelić u svojim memoarima, jer se uvidjelo da bez obzira na filozofiju zapada o jednakopravnosti i asimilaciji, Židovi nikada neće biti smatrani jednaki s drugim narodima ili dio određenoga naroda.^[759]

Dvadeset godina poslije, slično kao i tijekom prvoga narodnog pokreta 1883., dogodili su se 1903. pojedinačni protužidovski izgredi^[760] povezani ponovno s narodnim pokretom. Političko stanje u Hrvatskoj početkom 1903. te kasniji protumađarski prosvjedi imali su kao i prethodni odjeka i u cijeloj Slavoniji. Zagrebačka skupština imala je jak odjek u Osijeku, gdje su se opozicijske snage okupljale oko uredništva *Narodne Obrane*, predvođenoga Ivanom Lorkovićem. Iako službeni organi i gradsko poglavarstvo nisu dopuštali da se održi pučka skupština u Osijeku, oporbenjaci su sazvali sastanak u ožujku u restauraciji Schaffer / "Grand hotela". Gradsko poglavarstvo zabranilo je taj sastanak, ali prekasno, jer se masa građana već skupila. U ožujkim demonstracijama u Osijeku sudjelovao je znatan dio radnika koji su poslije svi kažnjeni zatvorskim kaznama u trajanju od 24 sata do 8 dana.^[761] U Osijeku su, prije održavanja skupštine, trgovački pomoćnici i naučnici tražili

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

od trgovaca R. Fischera (Židov) i M. Gostimirovića (Srbin) da zatvore svoje trgovine, što su ovi i učinili.^[762] Osječka pučka skupština izazvala je val skupština u Slavoniji, tako da je do kraja ožujka bilo sazvano 16 pučkih skupština na kojima se tražila financijska samostalnost Hrvatske i Slavonije. Do 10. travnja sazvane su javne skupštine u Slavoniji: Osijeku, Novoj Gradiški, Brodu, Požegi, Đakovu i Iloku.^[763] Nakon održanih skupština u ponekim mjestima došlo je i do izgređa te su vrlo često u tim izgređima stradali lokalni židovski trgovci. U Osijeku do većih izgređa nije došlo, već su se izgređi dogodili u Đakovu, Iloku, Ivankovu, Vođincima.^[764] Narodni pokret 1903. – 1904. bio je u svojoj biti protukhuenovski i protumađarski i nije imao antisemitski karakter. Glavni nositelji pokreta bili su siromašni seljaci i radnici, koji su bili ogorčeni na svoj položaj. Uz seljake i radnike pokretu su se pridružili studenti i srednjoškolci. Koliko je Židova studenata i srednjoškolaca sudjelovalo na strani pokreta, teško je točno utvrditi, no možemo sigurno zaključiti da su se oni u određenoj mjeri priključili pokretu u Zaprešiću, Zagrebu, Osijeku i drugdje.^[765] Potvrdu za ovu tvrdnju nalazimo i u tekstu Lavoslava Schicka objavljenom 1909. u *Židovskoj smotri*, gdje traži da se Židovima, unatoč njihovoj posebnoj narodnosti, prizna i njihov patriotizam: "Oni nisu tuđi element nego politički jednako dobri Hrvati kao i nacionalni Hrvati s kojima imaju iste želje i napredak domovine, a židovski mladići su to primjerice dokazali sudjelovanjem u narodnom pokretu 1903. protiv mađarske hegemonije."^[766] Borba za oslobođenje od utjecaja Mađara bila je glavni i najpreči cilj hrvatskoga narodnog pokreta 1903. godine. Zbog toga je pobunjeni puk od samoga početka nastojao ukloniti sve što je označavalo

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

mađarsku vladavinu nad Hrvatskom ili imalo bilo kakve veze s zajedničkim hrvatsko-mađarskim poslovima.^[767] Glavni ciljevi napada bili su upereni protiv željeznica i željezničkih postrojenja, pošta, žandarmerijskih postaja koje su sve bile pod mađarskom upravom. Pokret je, uz to, bio uperen i protiv svih onih, koji su na bilo koji način služili tuđinskoj, austro-mađarskoj vladavini nad Hrvatskom.^[768] Znatan dio najjačega ekonomskog sloja u Hrvatskoj bili su Židovi, a jedan manji dio njih se smatrao Mađarima, i to ih je u danom trenutku učinilo metom otvorenih napada sudionika narodnoga pokreta 1903. godine. Za razliku od ostalih mjesta u Hrvatskoj gdje su Židovi živjeli, osječki Židovi 1903. živjeli su u sredini koja je bila i multinacionalna i multikonfesionalna i sklona kompromisima.

Događaji u Europi, Austro-Ugarskoj i Hrvatskoj i njihovi odjeci

Josip Frank

Od početka 20. stoljeća do kraja Prvoga svjetskog rata 1918. godine
Osijek kolijevka cionističkoga pokreta

**Od početka 20. stoljeća do
kraja Prvoga svjetskog rata
1918. godine
Osijek kolijevka cionističkoga
pokreta**

*Cionizam je za same Židove težnja, da postanu normalan narod,
kao što su to i svi ostali narodi.^[769]*

Osijek kolijevka cionističkoga pokreta

Cionizam je težio stvaranju domovine u Palestini za sve Židove, koji se ne osjećaju zadovoljni u drugim zemljama.^[770] U početku nije težio utemeljivanju židovske države, već stvaranju gospodarskoga i kulturnoga židovskog centra, koji bi bio omogućen davanjem autonomije unutar Palestine. Sam pokret nije nastao odjednom, razvijao se godinama u različitim zemljama. Ideju da Židovi imaju svoju državu isticali su pojedinci kako Židovi i nežidovi.^[771] Pokret nacionalne osviještenosti i preporoda židovskoga naroda u početku je oblikovan u masovnim organizacijama *Hovevei Ziona* i iseljeničkoj skupini *Bilu* (skraćena od *Bet Yaacov lekhu venelkha – Hajde, dome Jakovljeve, u Jahvinoj hodimo svjetlosti*) koja je u Palestini već od 1882. organizirala prva naselja Rišon le-Cion, Gederu i dr.^[772] Nakon teških progona Židova u Rusiji koji su donekle bili posljedica atentata na cara Aleksandra II. (Židovi su optuženi da su ubili cara) i protužidovske politike njegova sina Aleksandra III., u južnoj Rusiji 1881. i 1882. pojavio se pokret *Hovevei Zion* ili *Ljubitelji Ciona* ili *Privrženici cionske ideje* u Litvi, Poljskoj, Ukrajini i Rumunjskoj sa željom povratka u zemlju "Erez Israel". Oni su težili obnovi židovske narodnosti jer je u tim ugnjetavanim zajednicama bila jaka židovska tradicija, a svaka asimilacijska tendencija strana za razliku od zapadno europskih židovskih zajednica.^[773] Prvi koji je upotrijebio termin cionizam bio je Nathan Birnbaum/pseudonim Mathias Ascher (1864. – 1937.), i to u svom

Osijek kolijevka cionističkoga pokreta

časopisu *Selbstemanzipation* gdje je promovirao ideje pokreta *Hovevei Zion*.^[774]

Theodor Herzl

Stvarni pokretač i organizator cionizma kao nacionalno političkoga pokreta bio je Theodor Tivadar Herzl (1860. – 1904.),^[775] koji se s antisemitizmom susreo već na sveučilištu, no nakon boravka u Parizu 1891. gdje je bio dopisnik istaknutoga bečkog lista *Neue Freie Presse* (1891. – 1895.) i glasila asimilacionističkoga židovstva, preobrazio se od liberala u Židova te naposljetku od židovskoga liberala u cionističkoga borca. Herzlovoj ideji se poslije pridružio čuveni francuski pisac Maks Nordau (1849. – 1923.).

Osijek kolijevka cionističkoga pokreta

^[776] Herzl je 1896. izdao svoj politički spis *Der Judenstaat* (*Židovska država*) u kome zagovara stvaranje židovske države u Erez Israelu. Pod Herzlovim predsjedništvom je od 29. do 31. kolovoza 1897. održan Prvi cionistički kongres u Baselu, na kojem je prihvaćen program pokreta i osnovana *Svjetska cionistička organizacija*, koja se je sastajala i održavala kongrese svake godine sve do početka Prvoga svjetskog rata, ali i poslije.^[777]

DER
JUDENSTAAT.

VERSUCH

EINER

MODERNEN LÖSUNG DER JUDENFRAGE

VON

THEODOR HERZL

DOCTOR DER RECHTE.

LEIPZIG und WIEN 1896.

M. BRETTENSTEIN'S VERLAGS-BUCHHANDLUNG

WIEN, IX., WÄHRINGERSTRASSE 5.

Der Judenstaat (Židovska država)

Prvi cionistički kongres 1897. u Baselu i osječki delegat

Prvi cionistički kongres u Baselu

Iako cionistički pokret u Hrvatskoj i Slavoniji u vrijeme održavanja Prvoga svjetskog cionističkog kongresa nije bio jak, ipak su na njemu sudjelovali i predstavnici iz Slavonije. Tako je u Baselu u kolovozu 1897. sudjelovao đakovački rabin Marcus Mordehaj Ehrenpreissa suprugom Ernestine.^[778] Riječku židovsku zajednicu predstavljao je poduzetnik i vlasnik brodogradilišta Josip Lazarus.^[779] Osijek je "neformalno" zastupao rabin Aharon (Armand) Kaminka.^[780] Svi delegati iz Hrvatske na cionističkom kongresu zastupali su procionistički stav.^[781] Rabin Kaminka je na Kongresu iznio referat o

Prvi cionistički kongres 1897. u Baselu i osječki delegat

židovskim kolonijama u Palestini. M. M. Ehrenpreis je kao prijatelj Theodora Herzla i zagovornik hebrejskoga jezika u Đakovu tiskao *Pozivnicu za Kongres* na hebrejskom jeziku (ivrit).^[782]

Židove iz Hrvatske će na cionističkim kongresima diljem Europe i svijeta, koji su se iz godine u godinu održavali sve do Prvoga svjetskog rata,^[783] uglavnom predstavljati osječki predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine odvjetnik Hugo Spitzer (koji se prvi put kao predstavnik pojavio na Drugom cionističkom kongresu 1898. u Baselu) i osječki gospodarstvenik Ignat Natan Schulhof.^[784]

Dok je cionizam u Europi grabio velikim koracima, u Hrvatskoj se kao pokret javio tek početkom 20. stoljeća, kada su se sa fakulteta iz

Prvi cionistički kongres 1897. u Baselu i osječki delegat

Beča, Graza, Berlina, Breslau, Würzburga i Praga vratila djeca uglednih židovskih građanskih obitelji – *mladožidovi*, koji su se tamo susreli s cionističkim zamislima.^[785] Za vrijeme studiranja u Beču, Židovi su se okupljali u dvama studentskim udruženjima: *Esperanza* ili *Nada – Udruženje Židova Sefarda u Beču – Sociedad Academica de los Judios Sefardim en Vienna*, osnovano 1898., i *Bar Giori* ili *Društvo Židova visokoškolaca iz jugoslavenskih zemalja*, osnovano 1902. godine. *Bar Gioria* je imala posve cionističku orijentaciju, a utemeljili su ju studenti iz Kraljevine Hrvatske i Slavonije, Bosne i Hercegovine te južne Mađarske (Vojvodine). Između inih članovi toga društva bili su Ervin Kraus iz Osijeka, David Fuhrmann iz Vinkovaca, Adolf Benau iz Travnika, Hugo Zaloscer iz Tuzle, Đuro Schwarz, pionir cionizma u Bosni i Hercegovini Johanan Thau, Aleksandar Licht, iz Zagreba i prvi urednik zagrebačkoga *Židova*, Auriel Spiller iz Srijemske Mitrovice i drugi.^[786] Prvi predsjednik društva bio je Fuhrmann.^[787] *Esperanzu* su uglavnom sačinjavali Sefardi, većinom iz sarajevskoga kulturnog kruga, a bilo je i Sefarda s područja Bugarske i Srbije. Pod utjecajem stvaranja društava u Beču i diljem Austro-Ugarske Monarhije i u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji se osnivaju slična društva u Zagrebu, koja na početku svoga djelovanja nisu imala cionističku orijentaciju: *Društvo Literarni sastanci izraelske /židovske srednjoškolske omladine* – osnovano 1897. ili 1898.^[788] i *Židovsko akademsko potporno društvo*, osnovano 1905. godine. Prvo cionističko društvo osnivano je u Vinkovcima 1904. ili 1905., a drugo u Osijeku na Drugom cionističkom kongresu 1906. i nazvano je po utemeljitelju cionizma *Theodor Herzl*.^[789]

Prvi cionistički kongres 1897. u Baselu i osječki delegat

Iako je Zagreb na početku 20. stoljeća prednjačio u broju Židova, kao i kulturnih institucija, cionizam je zahvaljujući Hugi Spitzeru najviše uzeo maha u Osijeku, zatim u Brodu na Savi (današnjem Slavonskom Brodu), Varaždinu i Vinkovcima, a otuda se širio dalje u Bosnu i Hercegovinu i Srbiju.

Hugo Spitzer – pionir hrvatskoga cionizma

Hugo Spitzer

Hugo Spitzer, dugogodišnji predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine, jedna je od najznačajnijih osoba osječkoga židovstva. Uz ime Huga Spitzera vežu se i počeci cionističkoga pokreta u Hrvatskoj i Osijeku, što ne iznenađuje jer je bio sin osječkoga nadrabina Samuela Spitzera (njegov otac je bio potomak Lipmana Helera) i Amalije rođ. Porges, pa je uz njih imao potpun židovski odgoj. Rođen je u Osijeku 19. prosinca 1858., a preminuo u Zagrebu 14. kolovoza 1934. godine. Pučko

školovanje završio je u rodnom gradu i tu polazio gimnaziju, a sedmi i osmi razred gimnazije završio u Vinkovcima gdje je i maturirao. Na Pravni fakultet u Beču upisao se 1876. godine, 1880. započeo je s praksom u odvjetništvu, a 21. svibnja 1881. položio sve ispite i stekao doktorat prava. Za vrijeme školovanja studirao je uz Theodora Herzla. Budući da je za vrijeme studija u Beču spasio djevojku od utapljanja, odlikovan je ordenom srebrnoga križa za zasluge s krunom. Godine 1885. oženio se u Grazu kćerkom općinskoga predsjednika Albinom Biller. U Osijeku je 6. kolovoza 1884. otvorio odvjetnički ured. Godine 1892. je ušao u predsjedništvo gornjogradske Židovske bogoštovne općine, a 1897. imenovan je

Hugo Spitzer – pionir hrvatskoga cionizma

njezinim predsjednikom. Odmah je potaknuo osnivanje *Saveza židovskih općina u Hrvatskoj i Slavoniji*, ali je njegova zamisao 1898. odbijena zbog neprihvatanja prvenstveno vođa zagrebačke općine. Osobitu pozornost posvetio je osječkoj židovskoj konfesionalnoj školi, pa je u tu svrhu proveo i reformu tadašnje škole. Ukinuo je njemački jezik, a uveo je hrvatski i hebrejski jezik u židovsku školu i u bogoslužje. Zahvaljujući njegovoj inicijativi 1900. gornjogradska Židovska bogoštovna općina sagradila je velebnu zgradu na Žitnom trgu (današnji Trg Lj. Gaja) i Kolodvorske ulice (Ulica Stjepana Radića) u koji je otvorena židovska škola te su se nalazile općinske prostorije i činovnički stanovi. Potaknuo je 1909. renoviranje gornjogradske sinagoge. Bio je višegodišnji predsjednik Odvjetničke komore Osijek (Advokatskoga odbora Osijek) i do 1914. urednik stručnoga glasila *Pravnik*. Napisao je monografiju o uređenju socijalne skrbi u Osijeku (1902.) i mnoge stručne i političke članke za novine. Kao odvjetnik Željezničkoga odbora željeznice Belišće – Osijek zalagao se za što bržu izgradnju toga prometnog pravca (žalio se na sporost Ministarstva trgovine sa izdavanjem koncesije). Pokrenuo je, izdavao i bio odgovorni urednik dnevnika *Osječki Tjednik* (12. veljače 1906. do 14. lipnja 1908.). Nakon smrti prve supruge Albine rođ. Biller 1910. (umrla je nakon duge i teške bolesti u 42. godini) oženio je u Zagrebu 8. srpnja 1913. Martu Jacobi, jednu od kćeri zagrebačkoga nadržabina Hosee Jacobija, pa je i na taj način bio povezan s rabinskom obitelji. U tom braku su imali kćer Huldu.

Die Welt.

<p>Redaktion und Administration: Wien II, Rembrandtstraße 11.</p> <p>Verle der Anzeigen: Die niemals gespaltenen Preisliste 10 Kr.</p>	<p>Nr. 1. I Jahrgang. Erscheint jeden Freitag. Wien, 4. Juni 1897.</p> <p><small>Jahreslisten sind nicht an einzelne Personen, sondern an die Redaktion oder Administration Wien, II, Rembrandtstraße 11, zu richten. Unanfertigte Briefe werden nicht angenommen und Manuskripte nicht zurückgegeben!</small></p>	<p>Bezugspreise.</p> <p>Für Oesterreich: Halbjährig 3 fl. = 6 Kr. Ganzjährig 6 fl. = 12 Kr.</p> <p>Für das Ausland: Halbjährig 4 fl. = 8 Kr. Ganzjährig 8 fl. = 16 Kr. Einzeln Nummern 16 Kr.</p>
---	--	---

Programm.

Unsere Wochenschrift ist ein „Judenblatt“
Wir nehmen dieses Wort, das ein Schimpf sein soll, und wollen daraus ein Wort der Ehre machen.
„Die Welt“ ist ein Blatt der Juden. Welcher Juden? Eines der Starken, denen man ohnehin hilft? Nein, nein, die brauchen keine Unterstützung.
„Die Welt“ ist das Blatt der Armen, der Schwachen, der Jungen, aber auch aller derjenigen, die sich, ohne selbst in bedrohlicher Lage zu sein, zu ihrem Stamme heimgefunden haben. Wage es Niemand, zu sagen, daß wir dem Klassenhaß in das Judenthum hineintragen, wenn wir uns der Schwachen unter unseren Brüdern annähmen. In unseren Reihen stehen Männer genug, die weder „Profiteure“, noch Umstürzler, noch Tollkühne sind. Die Sache, der wir dienen, ist groß und schön, ein Werk des Friedens, die verflühmte Lösung der Judenfrage. Ein Werk, wohl geeignet, edlere Menschen — sie seien Christen, Mohammedaner, oder Jizaiten — zu begeistern.
Wir möchten, um es mit den unferen Freunden schon vertrauten Worten zu sagen:
Eine völkerrächtig geführte Heimstätte schaffen für diejenigen Juden, die sich an ihren jetzigen Wohnorten nicht assimilieren können oder wollen.
Unter der Bedingung finden wir uns zusammen. Widen wir aber auch noch einen fernern Ziele, so dürfen und werden wir doch den heutigen Zuständen der Juden unsere Aufmerksamkeit nicht entziehen. „Die Welt“ soll dem jüdischen Volk eine Wehr und Waffe sein, und zwar eine reine Waffe. Gegen wen? Gegen seine Feinde — ohne Unterschied der Konfession.
Man erwarte dabei nicht, daß wir zur Sprache des Übels hinaufsteigen oder daß wir Alles verberlichen werden, was auch Juden thun und lassen. Eine redliche, ernste Selbstkritik muß dem Judenthum eigenständig sein, und die wollen wir äben, mögen auch Manche darüber nachsagen, daß es „in dieser Zeit“ geschieht.
Eine der schwersten Folgen des Antisemitismus war es, daß „in dieser Zeit“ gewisse Leute eine Art von Strohflöhen genossen. Was die Judenreifer von ihnen sagten, galt natürlich als müßige Uebertreibung, und die anständigen Juden glaubten zu Allem schweigen zu müssen. Daraus konnte eine Selbstberichtigung über für die Niederträchtigkeit Einzelner durch unsere Gegner konstruiert werden. Und gerade die Rindermertigen unter den Juden hatten eine Dedung an unseren Feinden, indem unsere Besseren in ihrem Ehrgefühl tief beleidigt wurden.
Die neue nationallibische Bewegung will auch darin Wandel schaffen. Von unseren Universitäten ist diese Bewegung vor jüngsten Jahren ausgegangen, und es ist ihr ein Glanz von Idealen geblieben, selbst wenn sie nun seit Jahr und Tag in das praktische Leben hinausgetreten ist und mit dessen Bedingungen rechnet.
Die viele theoretische Vorstellungen sind über unser wiedergeborenes Nationallibenthum verbreitet! „Die Welt“ wird sie gestreuen.
Man schilt uns durcheinander Reactionäre und Revolutionäre, wo wir doch nur einen maßvollen gesunden Fortschritt wünschen.
Wir hängen mit unserem Gemüth am Alten, das ist wahr, wie stehen die schöne Kampf- und leidenschaftliche Vergangenheit unseres Volkes; aber wir wollen doch nicht in legendäre Enge des Herbes juraid. Es ist nur die Aufgabe der Dichtung und Geschichtsschreibung, die wir nach Mögliche des Raumes in der Dichtung pflegen werden, und von den eifrigsten Zuständen zu berichten.
Solche Erinnerungen gehören uns allein, die Schönheit der Hoffnungen aber theilen wir mit allen Menschen. „In dieser Zeit“ des erneuten Judenjammers gehen auch gar herrliche Dinge in der Welt vor. Die Naturkräfte werden bewältigt, die Kultur erobert sich kollos neue Gebiete, aus dem Verleber der Völker entwickeln sich mildere Sitten, und eine tiefe Sehnsucht nach sozialen Reformen bewegt neben den Aermsten auch die Besseren. Die junge Männlichkeit des Nationallibenthums nimmt Theil an allen diesen Arbeiten und Bestrebungen — nicht etwa zum egoistischen Vortheil unseres Volkes allein, sondern auch zum Wohle anderer Menschen. Das wird sich in unserer Zeitung ebenfalls erkennen lassen.
Und zwischen Erinnerung und Hoffnung steht unsere That. Auf Erforschung der Zustände, Erkenntnis der politischen Weltlage, und Bereinigung aller Kräfte gründet sich unser Werk.
„Die Welt“ wird das Organ der Männer sein, die das Judenthum aus dieser Zeit hinaus in bessere Zeiten führen wollen.
Wien, den 3. Juni 1897.

Die Redaktion der „Welt“.

ERSTE TEXTSEITE DER ERSTEN NUMMER DER „WELT“

Die Welt

Više puta biran je za zastupnika u osječkom gradskom poglavarstvu (1901., 1907., 1919.), gdje se najviše angažirao u području socijalne skrbi (primjerice, zalagao se za stvaranje raznih zaklada koje bi trebale financirati obrazovanje mladih, npr. stipendiranje izobrazbe djevojaka u Gospojinskoj školi za kućanstvo

Hugo Spitzer – pionir hrvatskoga cionizma

u Zagrebu). Još je 1909. odlikovan za zasluge Ordenom viteškoga križa reda Franje Josipa poradi korisna djelovanja u javnom životu,^[790] a potkraj života i Ordenom sv. Save II. i III. reda i Bijelog orla V. reda. Posebice je bio aktivan za vrijeme Prvoga svjetskog rata, iskazao se u dobrovoljnim akcijama, bio je na čelu brojnih organizacija i predstojnik gradskoga pripomoćnog ureda, pa ga je kralj Franjo Josip I. odlikovao civilnim križem za ratne zasluge II. razreda za zasluge stečene u radu na humanitarnom polju. Više godina bio je predsjednik osječkoga Crvenog križa, a posebno se istaknuo dobrovoljnim akcijama i društvima za vrijeme Prvoga svjetskog rata. Bio je i predsjednik društva *J. N. Schulhof, Parna ciglana, proizvodnja vapna i ledana*.

Vrlo je brzo pristao uz cionističku ideologiju pa je osječka općina bila jedina u čijem su općinskom odboru cionisti već prije Prvoga svjetskog rata imali većinu. U skladu a cionističkim postulatom razvijao je čitavoga svog života dva određenja: da su Židovi narod (ili nacionalna manjina), a kulturno i politički Hrvati. Na Drugom svjetskom cionističkom kongresu (1898./1890.) u Baselu predstavljao je Kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju. Potom je kao hrvatski delegat nazočio i ostalim cionističkim kongresima sve do Prvoga svjetskog rata. Zajedno s Ervinom Krausom organizirao je Prvi kongres abiturijenata-cionista iz južnoslavenskih zemalja 1904. i 1906. godine u Osijeku. Od 1897. godine prijateljevao je s Davidom Wolffsohnom, kasnijim predsjednikom *Svjetske cionističke organizacije*. (D. Wolffsohn je kao veletrgovac drvom često poslom dolazio u Belišće te je nekoliko puta organizirao predavanja na cionističke teme u Brodu i Osijeku). Jedan je i od utemeljitelja prvoga građanskog cionističkog kluba *Theodor Herzl* u Osijeku 1906. godine. Pobornik je pokretanja, a

Hugo Spitzer – pionir hrvatskoga cionizma

u jednom razdoblju (1906.) i urednik prvoga židovskog lista na hrvatskom jeziku *Židovska smotra* koji izlazi u Osijeku 1906. godine, a kada list 1909. kao službeno glasilo Zemaljskoga udruženja zajedno s udruženjem prelazi u Zagreb s njim se seli i Spitzer. Kada je 1909. osnovano *Zemaljsko udruženje cionista južnoslavenskih zemalja Austro-ugarske monarhije*^[791] zahvaljujući njemu sjedište je smješteno u Osijeku, a Spitzer postaje njezinim predsjednikom. Od samoga početka svoga predsjedničkog djelovanja nastojao je da se osječka općina uredi i učvrsti kao samostalna i autonomna zajednica.^[792] Budući da je 1909. *Židovska smotra* ponovnoprelazi u Osijeku gdje se nalazi sjedište *Zemaljskoga udruženja cionista južnoslavenskih zemalja Austro-ugarske monarhije*, grad na Dravi postaje najjači cionistički centar u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji. Njegova aktivnost u Osijeku se nastavlja i nakon Prvoga svjetskog rata. Naime, u Osijeku je početkom srpnja 1919. održana osnivačka skupština *Saveza jevrejskih općina Jugoslavije* i dvadesetak dana poslije izabran je za prvoga predsjednika Saveza. Od sljedeće je godine član *Akcionoga komiteta Svjetske cionističke organizacije* sa sjedištem u Baselu. Jedan je od glavnih ideologa cionizma u Kraljevini SHS. Isticao je da "cionizam ne nazire u Židovima pripadnike jedne vjeroispovijesti, članove jedne te iste vjerske družine već nazire u njima narod..." Nadalje tvrdio: "ma da je odgovor svih stranih naroda na naša nastojanja i moljakanja, da nas prime, odrješito ne, mi ne prestajemo nastojavati i moljakati, mi se i nadalje ponizujemo, mi se i nadalje hvatamo za skute drugih i nemarimo za očiti prezir kojim nas narodi od sebe odbijaju...". Stoga je cionizam "plod duboko osjećane potrebe, potrebe, da udovoljimo opravdanim zahtjevima autohtonoga pučanstva, osnovanima na povjestničkoj i etnografskoj

Hugo Spitzer – pionir hrvatskoga cionizma

istini, da kao narod ostanemo za sebe, da se okanemo nastojanja, ušuljati se u njihove redove... cionizam je pravedan prema drugima i prema nama...". Godine 1922. slavio je 25 obljetnicu predsjedanja gornjogradskom Židovskom bogoštovnom općinom u Osijeku i tom je prigodom *Židovsko nacionalno društvo* zaključilo da sve židovske općine iz Kraljevine SHS osnuju/zasade u Erec Izraelu pod imenom "Jaar Jugoslavija" maslinovu šumu na obroncima Ginegare. Do 15. i 16. srpnja 1924. bio je neprekidno 15 godina na čelu *Saveza cionista* kada je izabran "začasnim predsjednikom". Potkraj života počasni je predsjednik *Saveza jevrejskih općina Jugoslavije*, sa sjedištem u Beogradu i počasni predsjednik *Saveza cionista Jugoslavije* i počasni predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine u Osijeku. ^[793]

Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj 1904.[794]

Budimo Židovi, budimo hrvatski Židovi!^[795]

Iako je Osijek kolijevka cionizma u Hrvatskoj, i u gradu na Dravi od samih početaka cionizam nije jednako prihvaćen unutar svih židovskih slojeva te su se unutar osječkih, kao i onih diljem Kraljevine Hrvatske i Slavonije, židovskih bogoštovnih općina stvorile dvije struje: ona koja je podupirala i zagovarala cionizam i ona koje je bila protiv. Pripremajući teren za razumijevanje cionističkoga pokreta i dobivanje potpore od hrvatske, ali i židovske javnosti, počeli su se pojavljivati u hrvatskim glasilima i prvi tekstovi o cionizmu. Tako je na početku 1904. u zagrebačkom *Obzoru* izašao skraćeni tekst Lavoslava Šika, svojedobno objavljen u bečkom listu *Jüdisches Volksblatt* pod nazivom "Kehila kadoscha Zagreb" u kojem on progovara i napada hrvatske Židove da su *beskarakterni asimilinati* koji kod svečanih zgoda govore da su Hrvati, a ne poznaju hrvatski jezik. Zagovara cionistički pokret, koji nije u suprotnosti s hrvatskim idejama te navodi da će "cionisti u koje i sam spada", najenergičnije boriti se za širenje hrvatskoga jezika, a pri tom ne izgubiti svoje židovstvo.^[796] Koliko je hrvatsku javnost počeo zanimati cionistički pokret najbolje pokazuju tadašnja javna glasila i to posebice osječka *Narodna obrana* (1902. – 1914.),^[797] koja među prvima, objavljuje tekstove o cionističkom pokretu u Osijeku te u njima upozorava javnost da se među inteligentnom židovskom mladeži u Osijeku pojavio *sionizam* kao odjek židovskoga pokreta u Europi.^[798]

Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj 1904.[794]

Ne iznenađuje činjenica što je u Osijeku i Slavoniji cionistički pokret znatnije prihvaćen nego li u Zagrebu i što su u Osijeku održani prvi cionistički kongresi u Hrvatskoj, jer je već rabin Kaminka predstavljao, doduše neizravno, osječke židovske općine na Prvom cionističkom kongresu (1897.), a veliki zagovaratelj cionizma Hugo Spitzer je bio od 1898. pa nadalje osječki delegat na svjetskim cionističkim kongresima. Sve je to stvorilo temelje razvoja cionističkoga pokreta u Osijeku i Slavoniji. Isto tako, osječki Židovi su nešto više od ostalih odlazili na studije u Beč, gdje su dolazili izravno u doticaj sa svjetskim cionističkim prvacima i idejama, a i od samih početaka bili su uključeni u rad bečkoga studentskog *Društva akademičara iz jugoslavenskih zemalja Bar Giora* koje je te zamisli širilo diljem Kraljevine Hrvatske i Slavonije. Nakon što je za potpredsjednika bečke *Bar Giora* 1904. izabran Ervin Kraus iz Osijeka stvoreni su preduvjeti za organiziranje prvoga cionističkog kongresa u Hrvatskoj.^[799]

Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj 1904.[794]

7346
c

WIEN - ESSEK, im August 1904.
התאחדות עולי יונסלאוויה (לשעבר)
"ארכיון אבנטוב"
ע"צ. יוסף רח' ד. שמועני 62
ירושלים 92630

Euer Hochwohlgeboren!

Wir beehren uns hiemit Ew Hochwohlgeboren zu dem am 6. und 7. August
d. J. in Esseck im Sitzungs-Saale der isr Cultusgemeinde stattfindenden

I. CONGRESS
der jüdischen Abiturienten aus den südslavischen Ländern

höflichst einzuladen.
Ihr bestimmtes Erscheinen erwartend, zeichnet

mit vorzüglicher Hochachtung und jüdischem Grusse

„BAR GIORA“
Verein jüdischer Hochschul-ler aus den südslav. Ländern in Wien.

meldungen, Anfragen etc. erbitten wir uns an:
jur. Erwin Kraus, Esseck-Oberstadt, Deszauer-Gasse 20.

21/363

PROGRAMM.

Erster Tag. — Vormittag 9 Uhr.

1. Begrüssung durch den Präses des Vereins „Bar Giora“.
2. Wahl des Vorsitzenden, eines Stellvertreters und zweier Schriftführer.
3. Tagesordnung. — Schluss der Vormittagssitzung.

Nachmittag um 3 $\frac{1}{2}$ Uhr.

1. Die modern-jüdische Bewegung I. Referent jur. Lav. Schick.
2. Debatte und Diskussion.
3. Die Lage der jüdischen Mittelschüler. Referent Abiturient Ernst Fischer.
4. Debatte und Diskussion.
5. Die Pflichten der jüdischen Mittelschüler und Abiturienten. Referent cand. tech. Philipp Rosenzweig.
6. Debatte und Diskussion.

Zweiter Tag. — Vormittag 8 Uhr.

1. Die modern-jüdische Bewegung II. Referent cand. jur. Max Lederer.
2. Debatte und Diskussion.
3. Zionismus in Kroatien-Slavonien und Bosnien. Referent cand. tech. Arthur Spiller.
4. Zionismus in Serbien. Referent cand. tech. David Amar.
5. Zionismus in Bulgarien. Referent cand. med. Alex. Radbill (Sophia).
6. Debatte und Diskussion.
7. Anträge und Resolutionen.
8. Nächster Congress und Schlussrede.

Prvi cionistički kongres u Osijeku

Sredinom 1904. novoizabrano predsjedništvo *Bar Giora* i njezini članovi potaknuli su sazivanje cionističke konferencije u Osijeku, i to iz razloga što je tada na čelu gornjogradske Židovske bogoštovne općine bio cionist Hugo Spitzer. Nakon dogovora o mjestu konferencije David Fuhrmann (iz Vinkovaca), tadašnji predsjednik *Bar Giora*, obratio se 24. lipnja te godine Izvršnom

Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj 1904.[794]

odboru Svjetske cionističke organizacije u Baselu i obavijestio ih o namjeri da se za vrijeme ljetnih praznika 6. i 7. kolovoza održi cionistička konferencija u Osijeku sa namjerom da se na nju pozove ne samo mlađa generacija već i šire židovske mase.^[800]

Aladar Klein, osječki odvjetnički perovođa i član društva *Bar Giore*, predao je 23. srpnja prijavu Gradskom poglavarstvu za održavanje *javnoga kongresa Židova višeškolaca iz jugoslavenskih zemalja* u dvorani Židovske bogoštovne općine u Gornjem gradu.^[801] Saznavši za održavanje kongresa sastali su se odmah toga dana *Osječki hrvatski akademičari mojsijeve vjere*, kako su se sami nazvali, liječnik Samuilo Weisz, pravnik Ricardo/Rikard Krausz, pravnik Lujo Krausz, pravnik Josip Abrahamsohn, tehničar Alfred Bachrach, pravnik Josip Horn, pravnik Julije Kaiser, pravnik Vladoje Rottman,^[802] pravnik Dragutin Zweibach, tehničar Mirko Frank, kemičar Miroslav Schwarz, pravnik Hinko Fischer i abiturijenti^[803] Ricardo Schleyen i Oton Schwarz te donijeli rezoluciju u kojoj su naveli da "Osječki hrvatski akademičari mojsijeve vjere, koji se identificiraju sa svim političkim i kulturnim težnjama hrvatskog naroda, osuđuju najoštrije agitaciju nekolicine svojih kolega istovjeraca, koji pod maskom "sijonizam" i "židovski nacionalizam" propagiraju političku struju protivnu hrvatskome duhu, te tako nastoje mojsijevce naše domovine posve otuđiti hrvatskoj stvari."^[804]

Šest dana potom (29. srpnja) sastali su se i osječki *Hrvatski akademičari raznih vjeroispovijesti* (pravnik Anlauf, abiturijent Albini, abiturijent Bezecki, pravnik Biljan, pravnik Brix, pravnik Iso Cepelić, pravnik Ivan Krsto Dončević, tehničar Radoslav Franjetić,

pravnik Geild, abiturient Heiligstein, pravnik Heim, pravnik Kapl, pravnik Vladimir Kovačević, abiturient Lafert, tehničar Lorenz, filolog Prohaska, abiturient Prochaska, pravnik Ivan Rabar, pravnik Sudarević, pravnik Vallo i abiturijent Hartinger) te su i oni donijeli rezoluciju koju su objavili u *Narodnoj obrani*. Podržali su rezoluciju kolega *Osječkih hrvatskih akademičara mojsijeve vjere* i osudili ovdašnju agitaciju nekolicine cionista te odlučili da kao hrvatski nacionalisti svugdje i svakom zgodom prosvjeduju protiv židovskoga nacionalizma koji, sa strane njih pojedinaca "ne može nego na štetu hrvatskoj stvari biti".^[805]

Neposredno pred sam kongres tiskana je knjižica zagrebačkog novinara Otona Kraussa/Krausza *Židovsko pitanje i sionizam* u kojoj su pretiskana dva članka istoga autora objavljena te godine u zagrebačkom *Pokretu*, inače glasilu Napredne stranke.^[806] Krauss je u brošuri pisao da su Židovi posebna narodnost te da Židov ne može biti Hrvat nego uvijek ostaje Židov. Naglašava da ako se Židovi budu mogli slobodno priznavati Židovima, moći će više uložiti u dobro zajedničke domovine – Hrvatske. To potvrđuje riječima: *Židovi smo i ne možemo drugo što biti. I nitko nam ne može braniti, da kao Židovi ljubimo svoju hrvatsku domovinu.*^[807] O cionizmu govori da mu je glavna zadaća ispovijedanje židovske narodnosti te da je to pokret kojim će se spriječiti asimilacija. Pri tome naglašava da zadatak Židova nije da se asimiliraju s Hrvatima, već da je njihova uloga u javnom životu naroda kao *uloga milih i zahvalnih gostiju, koji sa svim silama pomažu domaćinu, da se dokažu za iskazanu gostoljubivost jer to zahtjeva vlastiti interes Židova.*^[808]

Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj 1904.[794]

Nakon obavijesti da će se održati kongres u Osijeku te objavljivanja u *Narodnoj obrani* navedenih rezolucija za i/ili protiv cionizma objavljen je u *Obzoru* uvodni članak *Sijonizam prema hrvatstvu*, kojem je autor naveden pod pseudonimom Mšč.^[809] On podržava cioniste jer smatra, kao i nekolicina uz njega, da se Židovi ne mogu asimilirati s Hrvatima. Isticao je da je židovski nacionalni pokret bolji način rješavanja pitanja te da se od Židova ne treba tražiti da se asimiliraju. Na kraju zaključuje da za Židove same, židovski nacionalizam je kudikamo bolji od dvolične asimilacije te im predlaže *Ostanite Židovi, nije potrebno da budete Židovi – Hrvati, Hrvati – mojsijeve vjere, ostanite hrvatski Židovi koji ljube hrvatsku domovinu i rade za nju.*^[810]

U jeku tih polemika cionistički je kongres započeo s radom 6. kolovoza 1904. u zgradi gornjogradske Židovske bogoštovne općine u Kolodvorskoj ulici (Ulica Stjepana radića). Na zgradi je bila izvješena hrvatska zastava, a na pročelnom zidu dvorane nalazila se slika utemeljitelja cionističkoga pokreta Theodora Herzla obrubljena crnim velom, jer je Herzl preminuo 3. srpnja te godine. Tu su bili i plavo-bijeli cionistički stijeg, raznr različita cionistička obilježja i fotografije sa svjetskoga cionističkog kongresa. U dvorani se okupilo oko 60 do 70 pristaša. Od oblasnih vlasti nazočio je gradski kapetan Eugen Gayer. Kongres je otvorio predstojnik gornjogradske Židovske bogoštovne općine Hugo Spitzer, koji je istaknuo da židovska općina nije još zauzela svoje stanovište glede cionističkoga kongresa, no da svakom Židovu mora *biti simpatičan* taj pokret. Potom se obratio pravnik Maks Lederer iz Vinkovaca te u ime bečkoga društva *Bar Giore* sve pozdravio, zahvalio hrvatskom kralju Franji Josipu II. i banu Theodoru grofu Pejačeviću te hrvatskoj

domovini i hrvatskom narodu, čiju gostoljubivost uživa. Nakon toga je govorio o cionizmu, o njegovim začecima te o Herzlu.^[811] Pročitao je mnogobrojne pozdravne telegrame i pisma podrške radu kongresa.^[812] Potom su poslani brzojavni pozdravi kralju u Ischl, banu u Našice i cionističkom centralnom odboru u Beč. Na Ledererov prijedlog jednoglasno je prihvaćena rezolucija koja glasi: *Budući da u kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji i Dalmaciji postoji samo jedan politički naime hrvatski narod, to se židovski akademičari sakupljeni u Osijeku 6. kolovoza 1904. na I. kongresu židovskih abiturienata izjavljuju vjernim članovima hrvatskog političkog naroda, budući da je hrvatski jezik jedini zakonom priznati jezik toga naroda, to izjavljujemo da smatramo među Židovima u Hrvatskoj jedino opravdanim taj hrvatski jezik.*^[813] Izabran je potom, na prijedlog pravnika Ervina Krausa iz Osijeka, za predsjednika Kongresa Maks Lederer, za njegova potpredsjednika abiturijent osječke gimnazije Ernst Fischer, a za bilježnike kongresa Adolf Lang iz Iloka i Makso Herzog iz Vinkovaca.^[814] Kongresu su nazočili zastupnici oba židovska akademska društva iz Beča "Kadimah" i "Makabea". Iz Bijeljine, mjesta u Bosni i Hercegovini, su došle dvije cionistkinje te sefardski Židovi iz Bosne. Jutarnji dio kongresa završio je službom u gornjogradskom židovskom hramu.^[815]

U poslijepodnevnim satima drugi dio kongresa okupio je oko 150 ljudi, među kojima su bili sazivači kongresa – cionisti, protivnici cionističkoga pokreta (anticionisti,) i nešto općinstva obiju općina. Sve nazočne je u nastavku kongresa pozdravio Maks Lederer te odmah dao riječ pravniku i suradniku *Agramer Tagblatta* iz Zagreba Lavoslavu Šiku pa je izjavio da u raspravi poslije svakoga izlaganja

mogu govoriti samo članovi kongresa, što je isključivalo sve druge, tj. i židovske i hrvatske sveučilištarce.^[816] Šik je govorio o Herzlu te dokazivao potrebu i opravdanost modernoga židovskog cionističkog pokreta kroz povijesni njegov razvoj. U svom govoru je istaknuo načelo: *Mi hoćemo da nas Hrvati sude po djelima našim. Time što se otvoreno priznajemo Židovima, prisiljeni smo da svojim radom dokažemo svoj zdravi odnos naprama Hrvatima!... Svaki sionista mora ovdje raditi za hrvatski jezik. Za sve težnje hrvatskog naroda moramo se složno boriti. Naše židovstvo ne smije doći u sukob sa idealima hrvatskog naroda. Budimo Židovi, budimo hrvatski Židovi!*^[817] Njegov govor bio je često prekidan povicima cionista, ali i negodovanjima protivnika cionizma – anticionista, da bi se na kraju javio za riječ prislušnik kraljevskoga sudbenog stola u Osijeku Felix Kohn koji je osudio cionistički pokret, zanijekao svaku osobnost Židovima kao rasi te zaključio da se židovski problem može riješiti samo asimilacijom.^[818] Njemu se pridružio mladi pravnik Julije Josip Abrahamsohn, koji je označio cionizam kao izraz slabosti utopističkih ljudi koji nemaju snage da uđu u borbu s antisemitizmom te da on ne poznaje druge domovine osim Hrvatske. U svom govoru Abrahamsohn je istaknuo da se svaka nacionalna težnja kosi s drugim narodom riječima: *Vi gojite židovski jezik, a hrvatski narod hrvatski – tu mora doći do sukoba* (smijeh kod cionista). *Sionizam je šport i to vratoloman. Vašim radom dovesti će te i u Hrvatskoj do Kišinjeva.*^[819] Ova njegova izjava popraćena jesmijehom te je nakon smirivanja nastavio: *Hrvatska je naša majka, a mi smo njezini sinovi. Budimo Hrvati i ništa drugi i riješili smo židovsko pitanje u Hrvatskoj.*^[820] Nakon te izjave nastala je velika graja u dvorani pa je predsjednik Lederer oduzeo riječ Abrahamsohnu, a za repliku se javio Šik, koji je stao u obranu cionizma govoreći: *Znam da*

bi mi bilo bolje da se nisam rodio kao Židov, no ja se nikada neću odreći svog židovstva – živjeti i umrijeti ću s njime!^[821] Međutim, i on je bio prekidan povicima sa strane, koji su postali još glasniji nakon izjave Felixa Kohna: *Židovski narod je svršio. On mora propasti. Pokrstimo se svi!*^[822] Ta izjava izazvala je galamu i nemir prisutnih, a Šik je uzrujanim i drhtavim glasom rekao; *To smo dakle doživjeli u ovoj zgradi bogoštovne općine, da nam Židov dovikuje neka se odrekne svog židovstva!* Uvidjevši da bi kongres mogao prerasti u veći sukob gradski kapetan Gayer je, nakon što se javio za riječ još jedan anticionist^[823], prekinuo kongres pa je skupština raspuštena iako se na ulici i u obližnjoj kavani prepirka među pojedinim članovima nastavila.

Poučeni iskustvom protekloga dana, kongres je nastavljen 7. kolovoza u nedjeljno jutro, ali u nazočnosti samo onih koji su dobili pozivnice pa su tako bili isključeni najekstremniji anticionisti. Na samom početku drugoga dana kongresa javio se anticionist Felix Kohn i ispričao se te opozvao svoju izjavu od protekloga dana, riječima da je bio potpuno smućen i da nije znao što govori. Njegova isprika je prihvaćena. Potom su se nazočnima obratili abiturijent Ernst Fischer i odvjetnički perovođa Aladar Klein prikazavši stanje židovskih srednjoškolaca, a o dužnostima i zadaći srednjoškolske židovske omladine govorio je abiturijent Rudolf Kohn. O cionizmu u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji govorio je kandidat tehnike Arthur Spiller. Potom je Šik predložio da ubuduće svu akciju oko organizacije kongresa vodi neka organizacija iz Hrvatske koja se treba osnovati, a ne više *Bar Giora* iz Beča. Tako im se ne bi predbacili utjecaji izvana na što je odgovorio Filip Rosenzweig da je organizaciju preuzela *Bar Giora* samo zato što u Hrvatskoj nije bilo

cionističkoga društva. O cionizmu u Srbiji govorio je David Amar, a o cionizmu u Bosni M. Salamon iz Travnika. Na kraju je zaključeno da će se sljedeći kongres održati sljedeće godine u Sarajevu i prihvaćene su rezolucije. (Međutim, sljedeći cionistički kongres ponovno je održan u Osijeku, i to 1906. godine, op.a.)^[824]

Istoga dana, 7. kolovoza, ali poslijepodne, u dvorani gornjogradskega društva *Kasino* u Županijskoj ulici (nadomak sinagogi) održan je sastanak koji su sazvali liječnik Oskar Kolbach, trgovac Adolf Krausz i odvjetnik Aladar Klein, sa svrhom da se osječki Židovi upoznaju s modernim (cionističkim) židovskim pokretom.^[825] Sastanku je predsjedavao Hugo Spitzer. Od 2.070 Židova, koliko ih je tada živjelo u Osijeku, sastanku je nazočilo oko 250 do 300 odraslih osoba (oko 15 %). Okupljenima su govorili rabin Lazar Roth iz Đakova o Herzlu, a osječki kantor Ašer Kitschitsky (Kišicky) o cionizmu kao pokretu, i to na hebrejskom jeziku. Potom je novinar Otto Kraus na hrvatskom jeziku započeo predavanje o hrvatskim političkim strankama i cionizmu, ali je ubrzo bio zamoljen da govor nastavi na njemačkom jeziku s obrazloženjem da "mnogi prisutni još nisu vješti hrvatskom" jeziku. O cionizmu su nastavili izlagati Lavoslav Šik i virovitički rabin Hermann Ezechiel Kaufmann.^[826] Na prijedlog liječnika Milana Rechnitza prihvaćena je rezolucija u kojoj su podržali akcije članova *Bar Giore* u Beču. Sastanak je prošao mirno. U konačnici je podržan prijedlog Aladara Kleina da se u Osijeku osnuje cionističko društvo, što je učinjeno dvije godine potom (1906.). Te večeri su pristaše cionizma organizirali i u dvorani Gradskoga vrta prijateljsku večeru na koju su pozvali Josipa Lorkovića i Vilima Wildera, suradnike osječkih oporbenih dnevnih novina *Narodna obrana*, koji su odobravajuće

Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj 1904.[794]

pisali o cionizmu. Na toj se večeri predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine Hugo Spitzer otvoreno očitovao kao pristaša cionizma.^[827]

Članovi Prvog cionističkog kongresa u Osijeku 1904.

Promatrajući u cjelini može se reći da je Prvi cionistički kongres u Hrvatskoj, održan u Osijeku, završen uspješno, ali je pokazao da su se stvorile dvije grupe židovskih akademičara u kojoj su jedni, cionisti, zagovarali cionistički pokret i tvrdili da su Židovi i ništa drugo, i drugi, anticionisti – asimilanti, koji su se nazivali "Hrvati mojsijeve vjere" i identificirali s hrvatskim narodnim težnjama među kojima su se uz Židove okupili i nežidovi (hrvatska nežidovska mladež).

Drugi cionistički kongres 1906.

Drugi cionistički kongres 1906.

Iako je drugi cionistički kongres trebao biti održan 1905. u Sarajevu ipak je organiziran ponovno u Osijeku, i to 14. i 15. kolovoza 1906. godine. Organizatori su bili ponovno članovi *Društva Židova akademičara iz jugoslavenskih zemalja "Bar Giora"* te prvi put prvo *Cionističko društvo Zion* iz Vinkovaca.^[828] Nakon završetka toga kongresa sudionici i slušatelji su smatrali da je "učinio još dublji utisak na Židov ... nego li prvi, jer je pokazao veliki interes za cionizam ne samo kod srednjoškolske omladine, već je polagano i sigurno prodirao u sve šire narodne slojeve".^[829]

Kongresu je nazočilo između 50 i 100 sudionika, i to studenti i maturanti iz Kraljevine Hrvatske i Slavonije, Bosne i Hercegovine i Kraljevine Srbije. Tijekom zasjedanja pristizali su brojni pozdravni telegrami i pisma.^[830] Prvi dan se, prema dnevnom redu, raspravljalo o cionizmu, židovskim srednjoškolcima i o židovskoj kulturi, a drugoga je dana održana židovska građanska skupština na kojoj se isto tako raspravljalo o cionizmu, institucijama cionizma, organizaciji cionista u Hrvatskoj i konstituiranju cionističkoga građanskog društva u Osijeku.^[831]

Kongres je započeo u utorak, 14. kolovoza 1906.^[832], i sudionicima se pozdravnim govorom obratio osječki odvjetnik Hugo Spitzer. Istaknuo je oduševljenje što je židovska mladež "iz Jugoslavije stupila u kolo židovskih borioca" i što ponosno ističu svoje židovstvo. Potom je konferenciju otvorio student prava Aleksandar Licht iz Zagreba, predsjednik bečkog "*Bar Giora*" i u svom je govoru

Drugi cionistički kongres 1906.

oštro osudio progone Židova u Rusiji i na Bliskom Istoku. Nakon njegovog govora osnovan je odbor kongresa kojeg su činili članovi *Bar Giore*, i to Filip Rosenzweig, predsjednik, David Amar (Kadimanac), prvi potpredsjednik, maturant Armin Singer, drugi potpredsjednik, student Gustav Kunez, prisjednik, Geza Buchwald, prisjednik i perovođa. Nakon što je Licht završio govor, predsjednik odbora kongresa Rosenzweig pročitao je mnogobrojne pozdravne brzojave i predao ponovno riječ Lichtu koji je održao izlaganje o razvoju cionističke misli i o principima političkoga cionizma prema Baselskom programu te o težnjama i nastojanjima asimilanata na Zapadu protiv cionizma. U govoru, koji je trajao 2 sata, naglasio je prvo: *svjesno isticanje židovske narodnosti* i drugo: *javnopravnu zajamčenu domovinu i Palestini*.^[833] Nakon kratke stanke govorio je maturant Lavoslav Stern o zadacima i dužnostima židovskih vjeroučitelja kao i o samonaobrazbi židovske srednjoškolske mladeži. Vatrenim je govorom tražio da se "židovska mladež vrati židovstvu" što je popraćeno burnim pljeskom.^[834] U poslijepodnevnom dijelu zasjedanja prvi je govorio Gustav Kunez o židovskoj modernoj kulturi istaknuvši njezin razvitak i kriterije. Nakon njega student filozofije Otto Goldstein^[835] govorio je o Židovima u južnoslavenskim zemljama i osvrnuo se na njih pohvalivši ih u razvoju cionističkoga pokreta u južnoslavenskim zemljama. Za vrijeme svojega govora osvrnuo se na neka židovska društava koja u svojem imenu nose hrvatski predznak (*Hrvatsko izraelitsko literarno društvo*, *Hrvatsko društvo akademičara Židova*) te smatrao da nema smisla isticanja hrvatskoga značaja. Osvrnuo se i na pohrvaćenje njemačkih židovskih imena i prezimena kao i na činjenicu da se povećava broj pokrštenih Židova, a da je tomu uzrok

Drugi cionistički kongres 1906.

ženidbeni zakon koji ne dopušta mješovite brakove.^[836] Za vrijeme stanke sudionici kongresa su se slikali. Time je prvi dio kongresa zaključen. Navečer su židovski gimnazijalci i građani u zgradi gornjogradske židovske općine dočekali novinara i cionističkoga prvaka Otona Krausa i Leopolda Kahna člana užeg aakcijskoga odbora, te su zajedno s njima produžili na zabavu kod Weingrubera.

[837]

Drugi cionistički kongres u Osijeku 1906.

Sljedeći dan, 15. kolovoza, kongres je nastavljen predavanjem Armina Spingarna iz Osijeka, koji je opisao markantne pojave u suvremenoj židovskoj literaturi, znanosti i umjetnosti, ali je istaknuo i nežidovske cionističke pisce.^[838] Potom je slijedila kratka rasprava u kojoj su sudjelovali Lavoslav Stern i Aleksandar Licht te se potom razvila živa diskusija. Sudionici kongresa, akademičari i abiturijenti, prihvatili su rezoluciju na osnovu Baselskoga programa, koju je predložilo predsjedništvo "Bar Giore". Rezolucija je tražila hitno i neodloživo jačanje židovske nacionalne svijesti, poznavanje židovske

Drugi cionistički kongres 1906.

povijesti, literature i svih kulturnih problema iz židovske povijesti i sadašnjosti, a osobito se insistiralo na učenju hebrejskoga jezika. Delegati su smatrali svojom dužnošću da traže od svih samosvjesnih židovskih studenata intenzivno učenje hebrejskoga jezika. Istaknuli su veliko značenje žena u odgoju mlade generacije i potrebu da se židovske žene i djevojke pripremaju za odgoj židovske mladeži u židovskom duhu, kao i da se udružuju u razna židovska društva. Svim židovskim općinama diljem Kraljevine Hrvatske i Slavonije poslan je apel da u okviru kulturnih i društvenih zadataka osnivaju židovske javne knjižnice i da se brinu za učenje hebrejskoga jezika i židovske povijesti. Članovi konferencije su u rezoluciji napisali da protestiraju protiv onih općina i vjeroučitelja koji se suprotstavljaju i suzbijaju širenje židovske nacionalne svijesti te je ponovljen zahtjev Prvoga cionističkog kongresa iz 1904. da židovski studenti ne smiju biti članovi bilo koje nežidovske političke organizacije, a u kulturna udruženja mogu se učlaniti jedino ako su tolerantna i nisu u suprotnosti s težnjama i tendencijama židovskoga nacionalnog pokreta. Istodobno je odlučeno da se kongresi cionističkih studenata iz južnoslavenskih zemalja pretvore u stalne institucije i taj zadatak je prepušten i dalje *"Bar Giori"*. Na prijedlog delegata društva *"Gideon"* iz Beograda student medicine David Albala predložio je da se sljedeći kongres održi u Beogradu i da se društvo *"Bar Giora"* zaduži za izdavanje cionsitičkih knjižica na hrvatskom jeziku. Drugi je cionistički kongres zaključio završnim riječima Licht, a delegati i sudionici su otpjevali himnu *"Bar Giore"*, koju je spjevao Licht, a uglazbio Berthold Ullman.^[839]

Correspondenten des „Ung. Tel. Corr.-Bur.“ gemachten Versicherungen Stellung zu nehmen. Das samstägige „Gwalčko Bravo“ veröffentlichte den Beschluß der Starčevićaner an erster Stelle in Form einer von sämtlichen Mitgliedern der Partei unterfertigten feierlichen Erklärung, in der insbesondere hervorgehoben wird, daß Dr. Medaković, der Landtagspräsident, durch seine Versicherungen gegen die Starčević-Partei, sein gegebenes Wort, allen Parteien des Landtages gegenüber mit voller Objectivität vorzugehen, gebrochen und daß er, indem er seine unbegründeten Anschuldigungen vor ein auswärtiges Forum gebracht, die Würde des Landtagspräsidenten verletzt und überdies sich leichtsinnig gegen die Wahrheit veründigt habe. Deshalb haben die unterzeichneten Abgeordneten die Frage erörtert, ob der erste Vicepräsident des Landtages, der der Starčević-Partei angehörte Dr. Mile Starčević, und die beiden Harčevićianischen Schriftführer des Landtages auch weiterhin mit Dr. Medaković zusammen im Landtagsbüreau wirken können. Ein definitiver Beschluß über das Verhalten der Partei im Landtage gegenüber Dr. Medaković werden die Harčevićianischen Abgeordneten beim Zusammentritt des Landtages fassen.

Rechenchaftsberichte.

Hg. Dr. Božo Vinković trifft am 28. d. in Begleitung der Abgeordneten Dr. Pero Magdić und Boetozar Tribićević in Požega ein und wird am folgenden Tage im Kreise seiner Wähler seinen Rechenchaftsbericht erstatten. Für den feierlichen Empfang des Abgeordneten werden in Požega große Vorbereitungen getroffen.

Hg. Orga Tuškan bereite dieser Tage gleichfalls seinen Effefer Wahlbezirk und wurde überall im großem Beifall empfangen. Sein Rechenchafts-Bericht wurde von den Wählern zustimmend zur Kenntniß genommen.

„Obzor“ will aus absolut verlässlicher Quelle erfahren haben, daß der einzige und nächstbeste Candidat für den erledigten Wählerbezirk in Zlatovo der Agrarier Dominik Dr. Gustav Baron sei, für den sich Erzbischof Dr. Posilović auswärmt.

Die Zionisten.

Effet, 24. Juli.

Als Präudium zu dem am 14. und 15. August l. J. in Effefer stattfindenden Zionistencongreß hat sich zwischen den Fortschrittlichen und Zionisten eine Zeitungspolemik ergeben, welche ohne Zweifel auch auf dem Congresse Gegenstand eines ephastern Gedankenaustausches bilden dürfte. Wie bekannt, beschloß die Hrvatska pučka zapredna stranka Zionisten nicht als orentliche Mitglieder aufzunehmen. „Obzor“ timmte diesem Beschlusse zu und billigte die Bestrebungen der Zionisten, sich jetzt selbst als politische Partei zu organisieren. Wie wir jedoch erfahren, denken die hierländischen Zionisten vorläufig noch nicht daran, sich politisch zu organisieren, sondern los der interterritorialen zionistischen Organisation, welche unpolitisch ist, beizutreten.

Am Agr. Tagl.“ vom letzten Samstag nahm der Agrarier Advocat Dr. Robert Siebenstein, ein Sohn des Vorstehers der dortigen israel. Cultusgemeinde, zu dem Conflict der Zionisten und Fortschrittler Stellung, indem er die auf die Assimilation der kroatischen Juden abzielende Bewegung als die einzig richtige Lösung der Judenfrage in Kroatien hinzustellen versuchte. Indem wir seinen Ausführungen hier Raum geben, sind wir auf die Entgegnung von zionistischer Seite gespannt. Herr Dr. Siebenstein schreibt:

Es scheint mir erforderlich, gegenüber dem in Ihrem gesch. Blatte vom 18. d. erwähnten Conflict zwischen den Effefer Fortschrittlichen und den dortigen Zionisten Stellung zu nehmen. Wenn es sich auch im vorliegenden Falle um Differenzen localer

und — wie es den Anschein hat — persönlicher Natur handelt, so ist der Gegenstand doch geeignet, weitere Kreise in Mittheilung zu ziehen. Auch könnte Still-schweigen die gewiß ganz falsche Deutung zulassen, daß die Gesamtheit oder doch die Mehrheit der Israeliten Kroatiens im Lager Zions sich befindet.

Die Zionisten gründen ihre Lehre auf dem Principe der jüdischen „Nationalität“. Schon dieses Nationalitätsprincip an und für sich ohne alle anderen Ornirungen der Zionstheorie genügt mir, um dieselbe rundweg abzulehnen. Ich muß mich ganz entschieden dagegen vermahnen, einer anderen Nationalität zugestimmt zu werden, als der kroatischen. Daß ich zufällig als Zugehöriger der israelitischen Confession das Licht der Welt erblickt habe, vermag an meiner kroatischen Nationalität nichts zu ändern.

Der Zionismus ist die Manifestation eines durch den Druck der letzten Jahrzehnte erzeugten Gegendruckes, und wie bei allen ähnlichen Evolutionen wird auch hier im höchsten Grade das Ziel übersehen und über dasselbe geschritten. Ich verstehe und billige vollkommen sowohl vom national-kroatischen als auch vom allgemein menschlichen Standpunkte den Beschluß der Effefer Fortschrittler, jüdischen „Nationalen“ die Aufnahme in die Parteiorganisation zu verweigern. Jemand, der sich zu einer anderen Nationalität bekennt, kann eben kein vollwerthiger Kroat sein, und ist es nur gut-zuzuhören, wenn die Fortschrittler oder sonstige auf nationaler politischer Grundlage stehende Organisationen in ihrer Mitte Mitglieder verschiedener Herkunft nicht haben wollen.

Das keine Gauslein der Zionisten Kroatiens versucht es, den zwischen kroatischen und jüdischem Nationalismus bestehenden Gegensatz wegzuleugnen. Das muß als illogales, unaufrichtiges Kampfmittel bezeichnet werden. Da sind die Zionisten Oesterreichs aufrichtiger. Diese erklären sich frank und frei als corpus separatum und verlangen sogar — horribile dictu — eine separate jüdische Wahlcurie. Wünschen die Herren Zionisten Kroatiens auch so etwas ähnliches? Wenn ja, gute Unterhaltung! Da mögen sie sich aber gleich ins Ghetto zurückziehen; wir sogenannten Assimilanten geben nicht mit.

Mit volltönenden Wrajen und sophistischen Deuteleien ist die Klippe, an welcher der Vlach des Zionismus zerbrechen muß, nicht zu umschiffen. Aut — aut: Entweder vaterlandslöser Jüdisch-Nationaler oder Kroat israelitischer Religion! Tertium non datur. Zweien Nationen kann man nicht angehören. Der Zionismus ist eine jener Wuthen, wie sie die Bedrückung des Judenthums im Laufe der Jahrhunderte in großer Zahl geseztigt hat — Wuthen, die der leiseste Windhauch abbeutelt und nie zur Frucht ausreifen läßt.

Nicht „Zion“ darf das Lösungswort sein, Fortschritt des menschlichen Geistes muß die Parole lauten. Daß dieser Fortschritt bis nun noch kein entschiedener und flächendeckender ist, darf uns nicht entmutigen, ist das nicht in 19 Jahrhunderten gelungen, so wird es in 30 oder in 50 gelingen. Die ärgste Bedrückung darf in uns die alturthümliche Weltanschauung nicht erschüttern, darf in uns die heiligsten Pflichten, jene gegenüber dem Vaterlande, nicht erlöden.

Eine Entgegnung.

Heute Vormittag erhielten wir von einem hiesigen Zionisten eine Entgegnung auf den vorstehend reproducirten Artikel des Herrn Dr. Siebenstein, die wir — nach dem Grundzuge: audiatur et altera pars — im Nachfolgenden wiedergeben, ohne selbst zu der aufgeworfenen Frage Stellung zu nehmen:

Vor Allem will ich betonen, daß es sich in dem Conflict zwischen den Fortschrittlichen und den Zionisten nicht um Differenzen localer (nämlich Effefer) oder gar persönlicher Natur handelt, wie der geehrte Herr Doctor annimmt. Ob National-juden wirkliche Mitglieder andersnationaler Parteien sein können, sind principielle, all-

gemeine Fragen. Doch schreiten wir zu Widerlegung einzelner Punkte.

1. Dr. Siebenstein vermahnt sic dagegen, einer anderen als der kroatischen Nationalität zugestimmt zu werden. Diese seine Verwahrung muß er an seine kroatischen oder pravo-slaven Connationale richten, — wir Zionisten mennen uns i solche Fragen nicht. Wenn diese ich glauben, daß er zufällig als Zugehöriger der israelitischen Confession das Licht der Welt erblickt hat — was an seiner kroatischen Nationalität nichts zu ändern vermöge — so wollen wir Zionisten keine Finger mehr rühren, um Herrn Dr. Siebenstein abtrünnig zu machen. Ich will er Herr Doctor nur darauf aufmerksam machen, daß seine nichtkroatischen Connationale das Licht der Welt weder als Katholiken, noch als Pravo-slaven erblickt haben. . . Erst mit der Taufe sind sie geworden. Die orthodoxen Juden sind auch der analogen Anschauung, daß man Zugehöriger der „israelitischen Confession“ wie sich der Herr Doctor auszudrücken beliebt erst mit dem Momente — der Beschneidung werde, und nicht der Geburt. Ich verweise den Herrn Doctor bloß auf den sich er in jüngster Zeit ereigneten Fall, wo ein Rabbiner einem jungen Juden die Theilnahme an dem Religionsunterricht verweigerte, weil an ihm die Circumcision nicht ausgeführt worden war. Aber auch der Urstand, daß die modernen Rabbinen die Zugehörigkeit zur mosaïschen, recte jüdische Religion auch ohne Circumcision anerkennen beweist nur, daß jüdische Nationalität un Religion Eins seien, daß die jüdische Religion eine nationale sei. Von einer Nationaljüdin geboren, bist du ipso iure Mitglied der jüdischen Religionsgemeinschaft!

2. Der Zionismus wäre nach der Meinung des geehrten Herrn Doctors die „Manifestation eines durch den Druck der letzten Jahrzehnte erzeugten Gegendruckes“. In Anschluß daran aber bezeichnet Herr Dr. Siebenstein den Zionismus als eine „Evolution“. Meines Erachtens hat der Herr Doctor hiemit selbst seine künstlich zusammengestellte Definition wiederlegt. Ist der Zionismus eine evolutionistische Bewegung — wie wir Zionisten auch annehmen — so kann er kein Gegenruck sein, sondern dann ist er eben eine natürliche Fortentwicklung und Vervollkommnung des Bestehenden, welche sich auch ohne Druck von außen vollzieht. Und so ist es auch. Der Zionismus — nämlich die nationaljüdische Bewegung — ist kein Kind der letzten Jahrzehnte. Au der politische Zionismus, der auf die Schaffung einer völkerrrechtlich gesicherten Heimstätte in Palästina hinabarbeitet, ist jüngerer Datums.

3. Herr Dr. Siebenstein mein ferner, daß das „keine Gauslein“ der Zionisten Kroatiens, den zwischen kroatischen und jüdischem Nationalismus bestehenden Gegensatz wegzuleugnen versuche — und bezeichnet dieses Bestreben als illogales, unaufrichtiges Kampfmittel. Ich hingegen halte es für illogal und unaufrichtig, wenn man sich seiner Zugehörigkeit zur jüdischen Nation bewusst ist und doch diese Thatsache wegzuleugnen versucht. Daß Herr Dr. Siebenstein in Kroatien das Licht der Welt erblickt hat, ist ein Zufall — daß er aber von jüdischen Eltern geboren wurde, ist mehr als ein Zufall. Daß Nichtaufwühlige ist das Primäre — also in diesem Falle die Zugehörigkeit zur jüdischen Nation; das Zufällige ist das Secundäre — in diesem Falle kroatischer Staatsbürger. Uns Zionisten deshalb „vaterlandslöser Jüdisch-Nationale“ bezeichnen, weil wir uns als kroatische Staatsbürger jüdischer Nationalität bekennten, ist eine Verleumdung, die nicht genug scharf zurückgewiesen werden kann. Was würden die kroatischen Staatsbürger selbstiger Nationalität — nehmen wir an, die Abgeordneten Medaković, Krašević, Tribićević, Banjamin, Vukobratović ic. — dazu sagen, wenn Herr Dr. Siebenstein sie mit solchen Namen auszeichnen würde? Wir Zionisten wollen ja nicht zweien Nationen angehören, wie der Herr Doctor schreibt. Herr Dr. Siebenstein schließt mit den Worten, daß die Parole „Fortschritt

Drugi cionistički kongres 1906.

Tijekom održavanja drugoga dana kongresa organizirana je građanska skupština cionista u dvorani Hotela "Rajal" u Kapucinskoj ulici. Skupštini je nazočilo oko 500 sudionika.^[840] Sjednicu je otvorio govorom Aladar Klein iz Osijeka, koji se prisjetio cionističkoga vođe Theodora Herzla te pozvao sve nazočne da prosvjeduju protiv nečovječnoga postupanja prema Židovima u Rusiji. Nakon toga je jednoglasno za predsjednika građanske skupštine izabran Hugo Spitzer, koji je potom održao govor o cionizmu. Uslijedilo je izlaganje Leopolda Kahn, člana velikoga cionističkog akcionog odbora iz Beča, koji je govorio o cionizmu i svojom izvanrednom govorničkom snagom pridobio gotovo cijelo slušateljstvo za cionističke ideje. Pri tom izlaganju je nekoliko puta bio prekinut burnim pljeskom i povlađivanjem. Aleksandar Licht se okupljenima obratio temom o cionističkim organizacijama, a potom je uslijedio referat novinara Otona Krausa iz Zagreba o cionističkoj organizaciji. Predložio je da Židovi trebaju organizirati i osnovati cionističko društvo te je tražio da se pristupi utemeljenju pravila *Osječkoga cionističkog društva "Theodor Herzl"* za koje se prijavilo preko 100 članova. Stoga se pristupilo utemeljenju društva i za predsjednika je izabran Ignat Natan Schulhof, a članovi odbora bili su Hugo Spitzer, Oskar Kolbach, Isak Arminski, E. Spitzer, Makso Kraus, Josip Gustav Kraus, Aladar Klein, H. Schick (Šik) i Ervin Kraus. Potom je Hugo Spitzer istaknuo da se raduje uspjehu rada skupštine te novoosnovanom društvu zaželio uspješan rad.^[841]

Cionistički kongres u Zemunu 1908.

Cionistički kongres u Zemunu 1908.

Cionistička konferencija u Zemunu

Osječki Židovi će i nadalje sudjelovati na cionističkim kongresima koji su organizirani diljem Kraljevine Hrvatske i Slavonije. Nakon održanih cionističkih kongresa u Osijeku 1904. i 1906. i osnivanja cionističkog društva u Osijeku i Vinkovcima, počela su se osnivati cionistička društva (mjesne cionističke organizacije) širom Hrvatske (Zemun, Križevci). Iako je organizacija slijedećega cionističkog kongresa planirana u Beogradu, tj. Kraljevini Srbiji, kongres je održan ponovno u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji, i to na krajnjem istoku zemlje, u Zemunu 16. i 17. kolovoza 1908. godine. Započeo je u nedjelju 16. kolovoza u 10.00 sati u mjesnom Hotelu "Central". U dva dana je kongresu nazočilo više od 70 sudionika i preko 200 Židova slušača iz Beograda i Zemuna te 25 delegata različitih društava.^[842] Kongres je otvorio student filozofije Alfred Singer, član

Cionistički kongres u Zemunu 1908.

bečke *Bar Giore*, koji je naglasio da je Zemun izabran kao mjesto trećega cionističkog kongresa da bi se u ovom pograničnom gradu pokazalo jedinstvo Sefarda i Aškenaza u cionističkom pokretu i da se tako Židovi obiju skupina nađu pod jednom cionističkom zastavom. Pročitano je preko 70 pozdravnih telegrama, između ostalog i telegram Davida Wolffsohna, predsjednika *Svjetske cionističke organizacije*. U Zemunu su sudjelovali predstavnici različitih društava: bečke *Esperanze*, društva *Zion* i *Gideon* iz Beograda, *Theodor Herzl* iz Osijeka, *Židovske čitaonice* iz Zemuna, *Moria* iz Đakova, *Akademskog kluba Hajarden* iz Zagreba, *Kadimah* i *Maccabea* iz Beča te *Srpsko-jevrejsko pjevačkog društvo* i *Kluba jevrejske omladine* iz Beograda. Izabran je jednoglasno odbor konferencije: predsjednik Marko Bauer (*Bar Giora*), drugi predsjednik J. Kajon (*Bar Giora* i *Esperanza*), vicepredsjednik Felix Kohn te članovi A. Spingarn (*Bar Giora*), A. Szemnitz (*Hajarden*), Erwin Kraus (*T. Herzl* iz Osijeka i *Bar Giora*), A. Singer (*Bar Giora*), J. Szemnitz (*Hajarden*) i David Albala (*Bar Giora*). Potom je Bauer naglasio veliku zaslugu uspješnoga razvoja cionizma ima Aleksandar Licht iz Zagreba, član *Bar Giore* i urednik novina *Židovska smotra*. Kao i na prethodnim kongresima cionistički prvaci iz Osijeka bili su zapaženi govornici. Tako je uvodni referat izložio Hugo Spitzer, o cionizmu i njegovoj povijesti govorio je Ervin Krauss, a maturant Felix Kohn o zadacima židovskih srednjoškolaca. Maturant V. Lang iz Iloka okupljenima je predočio odnose cionista prema asimilantima. U poslijepodnevnom dijelu okupilo se nešto više Židova iz Zemuna, Beograda i okolnih mjesta. Poslijepodnevni dio otvorio potpredsjednik *Židovske bogoštovne općine* u Zemunu M. Haim, imenovavši za predsjednika poslijepodnevne sekcije

Cionistički kongres u Zemunu 1908.

kongresa Samuela Waizenkorna. U popodnevnom dijelu govorio je poznati hebraist požeški rabin Mosije Margel, koji je govorio o renesansi judaizma. Svi predstavnici židovskih društava (*Bar Giore*, *T. Herzl* iz Osijeka, *Hajarden*, *Esperanze*) koji su prisustvovali kongresu zajedno su posjetili Beograd u večernjim satima, gdje su se sastali s tamošnjim cionistima. U ponedjeljak izjutra 17. kolovoza započeo je drugi dio kongresa i prvi referat o Židovima iz južnoslavenskih zemalja održao je student filozofije i predsjednik *Bar Giore* Alfred Singer, a o najnovijim cionističkim institucijama govorio je student medicine David Albala iz Beograda. Nakon pauze održano je poslijepodnevno predavanje koje je održao Isak Isachar o Sefardima. Kongres je završio objavljivanjem rezolucije u kojoj je tražio daljnje osnivanje cionističkih i kulturnih društava preko kojih će se širiti cionističke ideje, isto tako tražili su veću ulogu žena u cionističkim organizacijama, intenzivnije učenje hebrejskoga jezika, kulture, da se osnivaju židovske čitaonice ili književni klubovi, da se organiziraju predavanja mladima u kojima će se uz vjersku obuku predavati i povjesno znanje o židovstvu te da se osposobe učitelji hebrejskoga jezika. ^[843]

Ovaj kongres pokazao se jako uspješnim i pretvorio se od sastanaka studenata i srednjoškolaca u kongres cionista iz Srbije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine.

Zemaljska cionistička konferencija u Brodu na Savi 1909. i značenje cionista iz Osijeka^[844]

Sljedeće godine četvrti cionistički kongres, odnosno konferencija je održana u Brodu na Savi (Slavonski Brod), tj. u gradu na samoj granici s Bosnom i Hercegovinom. U organizaciji i provođenju cionističkoga pokreta i nadalje najveće značenje su imali osječki cioniste predvođeni Hugom Spitzerom. Uoči kongresa, na poticaj zagrebačkog *Kluba akademičara židovske narodnosti – Judeje*^[845] i *Bar Giore* iz Beča, održana je u Brodu na Savi 14. ožujka 1909. cionistička židovska građanska skupština – skupština omladinskih društava.^[846] Na dnevnom redu bila je rasprava o cionizmu i razvoju cionističke organizacije u Brodu na Savi. Pozvani su brodski rabin cionističke orijentacije Saul Stern, predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine i člana velikog akcionoga cionističkog odbora iz Osijeka Hugo Spitzer, predsjednik osječkoga cionističkog društva *Theodor Herzl* Ignat Natan Schulhof, rabin Heinrich Urbach iz Donje Tuzle, brodski tiskar i knjižar Heinrich Schullmann, brodski knjižar Isidor Steiner, sarajevski odvjetnik Žiga Baum i Brođanin Max Lederer te Frida Kaiser, predsjednica židovskoga djevojačkog društva *Moriah* iz Đakova.^[847] Pozdravni govor nazočnima je uputio Spitzer, a potom je govorio rabin Urbach.^[848] Sudionici skupštine su se nadali da će cionistički sumišljenici, kojih je najviše bilo u Slavoniji (Osijek, Vinkovci i Brod), poduprijeti osnivanje zajedničke institucije *Zemaljskoga Udruženja Cijonista južnoslavenskih krajeva Austrougarske monarkije*, pa je sazivanje cionističke zemaljske konferencije u Brodu za njih predstavljala

Zemaljska cionistička konferencija u Brodu na Savi 1909. i značenje cionista iz Osijeka[844]

sabor cionista iz južnoslavenskih zemalja (Kraljevina Hrvatska, Slavonija i Dalmacija s Rijekom, Bosna i Hercegovina). Prema općoj cionističkoj svjetskoj organizaciji konferencija je trebala imati značenje pokrajinskoga sabora s glavnim ciljem osnivanja cionističkoga zemaljskog udruženja.^[849]

Tako je 22. kolovoza 1909. u Brodu na Savi na poticaj Osječanina Erwina /Ervina Krausa, a u zajedništvu sa cionističkim društvima *Zion* iz Vinkovaca i *Jehuda Halevi* iz Broda na Savi (tajnik Žiga Hacker, a predsjednik Hinko/Heinrich Schullmann) te osječkoga *Cionističkog društva "Theodor Herzl"* održana cionistička Zemaljska konferencija sa svrhom osnivanja Zemaljske organizacije cionista Hrvatske, Slavonije, Dalmacije, Bosne, Hercegovine i Rijeke. Konferencija je održavana u prostorijama mjesnoga "Vatrogasnog doma", a nazočili su oni koji su platili jedan šekel bez razlike na spol.^[850]

Na Zemaljskoj konferenciji je bilo 214 osoba: od toga 114 sudionika (među njima 16 gospođa i gospođica) i 100 slušatelja. Iz mjesta diljem Hrvatske i Slavonije bilo je 72 sudionika, jedan iz Dalmacije te 41 iz Bosne i Hercegovine. Iz Osijeka ih je bilo 8.^[851] Započela je pozdravnim govorima predsjednika brodske Židovske bogoštovne općine Josipa Kohna i predsjednika brodskoga društva *Jehuda Halevi* Hinka Schullmanna. Potom je predsjednik *Cionističkog društva "Theodor Herzl"* iz Osijeka Schulhof otvorio skupštinu pozivanjem izlagača. No, prije izlaganja Lav Stern iz Zagreba je predložio članove odbora konferencije i to za predsjednika Schulhofa iz Osijeka, potpredsjednike Josipa Krausa iz Zagreba, Leona Alkalaya (Alcalay) iz Sarajeva i Maxa Lederera iz

Zemaljska cionistička konferencija u Brodu na Savi 1909. i značenje cionista iz Osijeka[844]

Broda na Savi. Za perovođe su izabrani A Coralnik iz Zagreba i Marko Leitner iz Osijeka. Prisjednici su bili Natan Landau iz Bjeljine, Leopold Stein iz Vinkovaca, rabin Frankfurter iz Daruvara i gospođica Frida Kaiser iz Đakova. Nakon što su članovi odbora potvrđeni Schulhof je dao riječ odvjetniku Edmundu Fischeru iz Osijeka, koji je govorio o stanju cionističkoga pokreta u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji te u gradu Rijeci kao i o dobrovoljnim prinosima za Narodni fond.^[852] Potom je Aladar Merkler iz Sarajeva izložio predavanje o stanju cionističkoga pokreta u Bosni, Hercegovini i Dalmaciji,^[853] a Josip Kraus iz Zagreba zahvalio organizatorima i sudionicima. Nakon zahvala Natana Landaua zaključen je prvi dio konferencije. U poslijepodnevnim satima nastavljen je rad konferencije koju je vodio Josip Kraus davši riječ izlagaču Lavu Sternu iz Zagreba, koji je govorio o ciljevima osnivanja zajedničke cionističke organizacije.^[854]

Na konferenciji su usvojena pravila organizacije, izabran je zemaljski odbor sa sjedištem u Osijeku te doneseni važni zaključci. Pri tome se najžešća polemika vodila oko prijedloga osnove pravila cionističkoga udruženja koje se trebalo zvati *Cionističko zemaljsko udruženja južnih krajeva Austrougarske monarkije* (C.Z.U.), ali je na kraju odlučeno da se zove Zemaljsko udruženje Cijonista južnoslavenskih krajeva Austrougarske monarkije (Z.U.C.).^[855]

Zemaljska cionistička konferencija u Brodu na Savi 1909. i značenje cionista iz Osijeka[844]

Strana 250.Broj 14.

Sumišljenici!

Na poticaj našega sumišljenika Ervina Krausa te u sporazumu sa cionističkim društvima „Zion“ u Vinkovcima i „Jehuda Halevy“ u Brodu n.Š. odlučilo je potpisano društvo u svrhu osnutka zemaljske organizacije cionista Hrvatske, Slavonije, Dalmacije, Bosne, Hercegovine i Rijeke sazvati za dan **22. kolovoza** t. g. u 11 sati prije podne u Brod n.Š.

zemaaljsku konferenciju

sa sljedećim

dnevnim redom:

Prije podne:

1. Pozdrav konferencije po predsjedniku cion. društva „Theodor Herzl“ u Osijeku.
2. Izvještaj o stanju cionističkog pokreta u Hrvatskoj, Slavoniji i na Rijeci.
3. Izvještaj o stanju cionističkog pokreta u Bosni, Hercegovini i Dalmaciji.
4. Izbor odbora za pretresanje osnove organizacijskih pravila.

Poslije podne:

5. Izvještaj odbora za pretresanje organizacijskih pravila i zaključci plenuma konferencije.
6. Izbor članova zemaljskog odbora.

Na večer:

Komers.

Pristup konferenciji pristoji svakom platocu šekela bez razlike spola te svakomu učesniku pripada pravo glasa.

Ovime smo slobodni naše sumišljenike pozvati na ovu konferenciju, pak ostajemo s cionjskim pozdravom

U Osijeku 28. srpnja 1909.

Cionističko društvo „Theodor Herzl“ u Osijeku.
Dr. Edmund Fischer I. N. Schulhof
iskr. predsjednik. Präsident.

Gesinnungsgenossen!

Auf Anregung unseres Gesinnungsgenossen Erwin Kraus und im Einverständnis mit den Vereinen „Zion“ in Vinkovci und „Jehuda Halevy“ in Brod n.Š. hat der gefertigte Verein behufs Gründung einer Landesorganisation der Zionisten in Kroatien, Slavonien, Dalmatien, Bosnien, der Herzegovina und Rijeka eine

Landeskonzferenz

für den **22. August** l. J. 11 Uhr Vormittag nach Brod n.Š. einzuberufen beschlossen.

Cagesordnung:

Vormittag:

1. Begrüßung seitens des Präsidenten den zion. Vereines „Theodor Herzl“ in Osijek.
2. Referat über den Stand der zionistischen Bewegung in Kroatien, Slavonien und Rijeka.
3. Referat über den Stand der zionistischen Bewegung in Bosnien, der Herzegovina und Dalmatien.
4. Wahl des Comités zur Beratung des Entwurfs des Organisationsstatuts.

Nachmittag:

5. Bericht des Comités zur Beratung des Entwurfs des Organisationsstatuts und Beschlussfassung darüber.
6. Wahl der Mitglieder des Landescomités.

Abend:

Komers.

Zur Teilnahme an der Konferenz ist jeder Scheckzahler ohne Unterschied des Geschlechtes berechtigt und jedem Teilnehmer steht das Stimmrecht zu.

Indem wir uns hiemit sämtliche Gesinnungsgenossen der eingangs erwähnten Länder zu dieser Konferenz einzuladen erlauben, verbleiben wir mit Zionsgruss

Zion. Verein „Theodor Herzl“ in Osijek.
Dr. Edmund Fischer I. N. Schulhof.
Schriftführer. Präsident.

ŽIDOVSKA SMOTRA

Br. 15. OSIJEK, 15. kolovoza 1909. (28. aba 5669). God. III.

Sumišljenici!

Na poticaj našega sumišljenika Ervina Krausa te u sporazumu sa cionističkim društvima „Zion“ u Vinkovcima i „Jehuda Halevy“ u Brodu n.Š. odlučilo je potpisano društvo u svrhu osnutka zemaljske organizacije cionista Hrvatske, Slavonije, Dalmacije, Bosne, Hercegovine i Rijeke sazvati za dan **22. kolovoza** t. g. u 11 sati prije podne u Brod n.Š.

zemaaljsku konferenciju

sa sljedećim

dnevnim redom:

Prije podne:

1. Pozdrav konferencije po predsjedniku cion. društva „Theodor Herzl“ u Osijeku.
2. Izvještaj o stanju cionističkog pokreta u Hrvatskoj, Slavoniji i na Rijeci.
3. Izvještaj o stanju cionističkog pokreta u Bosni, Hercegovini i Dalmaciji.
4. Izbor odbora za pretresanje osnove organizacijskih pravila.

Poslije podne:

5. Izvještaj odbora za pretresanje organizacijskih pravila i zaključci plenuma konferencije.
6. Izbor članova zemaljskog odbora.

Na večer:

Komers.

Pristup konferenciji pristoji svakom platocu šekela bez razlike spola te svakomu učesniku pripada pravo glasa.

Ovime smo slobodni naše sumišljenike pozvati na ovu konferenciju, pak ostajemo s cionjskim pozdravom

U Osijeku 28. srpnja 1909.

Cionističko društvo „Theodor Herzl“ u Osijeku.
Dr. Edmund Fischer I. N. Schulhof
iskr. predsjednik. Präsident.

Gesinnungsgenossen!

Auf Anregung unseres Gesinnungsgenossen Erwin Kraus und im Einverständnis mit den Vereinen „Zion“ in Vinkovci und „Jehuda Halevy“ in Brod n.Š. hat der gefertigte Verein behufs Gründung einer Landesorganisation der Zionisten in Kroatien, Slavonien, Dalmatien, Bosnien, der Herzegovina und Rijeka eine

Landeskonzferenz

für den **22. August** l. J. 11 Uhr Vormittag nach Brod n.Š. einzuberufen beschlossen.

Cagesordnung:

Vormittag:

1. Begrüßung seitens des Präsidenten den zion. Vereines „Theodor Herzl“ in Osijek.
2. Referat über den Stand der zionistischen Bewegung in Kroatien, Slavonien und Rijeka.
3. Referat über den Stand der zionistischen Bewegung in Bosnien, der Herzegovina und Dalmatien.
4. Wahl des Comités zur Beratung des Entwurfs des Organisationsstatuts.

Nachmittag:

5. Bericht des Comités zur Beratung des Entwurfs des Organisationsstatuts und Beschlussfassung darüber.
6. Wahl der Mitglieder des Landescomités.

Abend:

Komers.

Zur Teilnahme an der Konferenz ist jeder Scheckzahler ohne Unterschied des Geschlechtes berechtigt und jedem Teilnehmer steht das Stimmrecht zu.

Indem wir uns hiemit sämtliche Gesinnungsgenossen der eingangs erwähnten Länder zu dieser Konferenz einzuladen erlauben, verbleiben wir mit Zionsgruss

Zion. Verein „Theodor Herzl“ in Osijek.
Dr. Edmund Fischer I. N. Schulhof.
Schriftführer. Präsident.

Zemaljska konferencija u Brodu

Konferencija je završila prihvaćanjem statuta zemaljske konferencije uz manje iznimke Pravila^[856] i osnivanjem zemaljskoga odbora. Zagrepčanin Marko Bauer je predložio da sjedište zemaljskoga odbora bude u Osijeku te da predsjednik Zemaljskog odbora bude Hugo Spitzer uz članove I. N. Schulhofa, Lavoslava Singera, Edmunda Fischera i Ervina Krausa. Prijedlog je jednoglasno prihvaćen. *Židovska smotra* postala je i službeno glasilo Zemaljskoga udruženja Cionista južnoslavenskih krajeva Austro-Ugarske Monarkije.^[857]

Iako je 1909. osnovan Z.U.C. u potonjim godinama nije se razvio u čvrstu organizaciju. Zamjeralo se da postoji samo na papiru, da dovoljno ne radi na buđenju židovstva te što je za središte odabran Osijek (koji je u to vrijeme slovio kao središte i kao centrala za južne

Zemaljska cionistička konferencija u Brodu na Savi 1909. i značenje cionista iz Osijeka^[844]

austrougarske krajeve), kojem je središnji ured svjetske židovske organizacija u Kölnu slao obavijesti namijenjene židovima južnoslavenskih krajeva, a često se događalo da osim nekolicine osječkih pristaša ostali cionisti s ovih prostora nisu saznali za želje središnjega ureda. Iako se skupština Z.U.C. trebala održavati svake godine, to nije ostvarivano^[858] pa je već sljedeće godine sjedište *Zemaljskog udruženja cionista iz južnoslavenskih zemalja Austro-ugarske monarhije*^[859] premješteno iz Osijeka u Zagreb. Od tada pa do početka Prvoga svjetskog rata Zemaljski odbor saveza cionista iz jugoslavenskih zemalja Austro-Ugarske Monarhije redovito se sastajao svake godine. Na svojim sjednicama raspravljali su o sakupljanju šekela, izborima delegata te izborima njihovih predstavnika na sveopćem cionističkom kongresu. Iako se Zemaljski odbor bolje organizirao nije polučio velike uspjehe u daljem širenju cionističkoga pokreta do Prvoga svjetskog rata.^[860]

Osnivaju se cionistička društva, ali u njima je maleni broj članova. I nadalje se unutar bogoštovnih općina javljaju i postoje dvije struje – cionistička i necionistička. Još uvijek u izborima općinskih predstavnika prednjači necionistička struja. I u Osijeku koji je poznat po svojoj cionističkoj orijentaciji, na izborima u općinama njihovi su predstavnici bili pripadnici obiju struja. Agitaciju cionističkih sumišljenika prekinuo je početak Prvoga svjetskog rata 1914., kada je zbog ratnih (ne)prilika prekinut rad svih društava jer je nekolicina njihovih članova mobilizirana i upućena na bojišta.

Židovske općine do početka Prvoga svjetskog rata

Židovske općine do početka Prvoga svjetskog rata

"Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina"

"Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina"

ZAKON

od 17. siječnja 1906.

o

VJEROISPOVJEDNIM ODNOSIMA

PIREDIO

DR. ~~IGNJAT~~ VALENČIĆ,

kr. sudb. pristav, pridijeljen na službovanje kr. hrv.-slav.-dalmat.
zem. vladi, odjelu za bogoštolje i nastavu.

DR. BERNHARD HOENIGSBERG
ADVOCAT
ZAGREB — AGRAM.
Telefon 484.

U ZAGREBU 1908.

Tiskara Franje Rulica nasljednik: MIRKO KOS i drug.

Zakon o vjeroispovjednim općinama 1906.

"Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina"

Kada je 1873. Hrvatski sabor usvojio *Osnovu zakona o ravnopravnosti Izraelićana*, priznao je "sliedbenike izraelitičke vjere" ravnopravnima sa svim *ostalim sliedbenicima u Hrvatskoj i Slavoniji zakonom primljenih vjeroizpoviesti*.^[861] Time je zakon, doduše samo na papiru, dopustio ostalim vjeroispovijestima i mogućnost prijelaza na židovstvo, ali u praksi to nije bilo primjenjivo. Nedugo nakon donošenja ravnopravnosti Židova u Hrvatskom saboru, na dnevni red u Ugarskom saboru (1883.) došla je rasprava o židovsko-kršćanskom braku, no intervencijom kralja Franje Josipa II. ovaj prijedlog povučen je do kraja stoljeća, odnosno do 1. listopada 1895. kada je u Ugarskoj ipak uveden civilni brak koji nije bio u opticaju u Hrvatskoj koja je zadržala autonomiju u bračnom pravu. Uz probleme vezane uz sklapanje mješovitih brakova, kod Židova, nije bilo riješeno ni koje institucije su nadležne u rješavanju vjerskih problema (kao što su sporovi s rabinom, sporovi između ortodoksnih i reformiranih zajednica i slično). Prema Hrvatsko-ugarskoj nagodbi, vjerske zajednice spadale su okvir unutarnjih poslova Hrvatske odnosno pod nadležnost Odsjeka za bogoštovlje i nastavu, međutim kada bi se ovom Odjelu obraćale židovske općine iz Hrvatske, oni bi ih uputili na židovske institucije u Mađarskoj, koje bi ih ponovno vraćale na Odsjek BiNZV-a. Najveći problemi su nastajali kod sklapanja mješovitih brakova, odnosno kod vjerskoga odgoja djece rođene u takvim brakovima. Iako sklapanje civilnoga braka nije bilo uvedeno u Hrvatskoj, ono je postojalo, ako bi se promijenila zavičajnost (preuzimala se ugarska zavičajnost, čime bi

"Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina"

zavičajnik automatski potpadao pod zakone donesene u Ugarskoj bez obzira gdje živio).^[862] Nastojeći riješiti spomenute probleme, Odjel BINZV-a je na sjednici Hrvatskog sabora od 10. studenoga 1905. predložio Hrvatskom Saboru interkonfesionalni zakon u kojem se detaljnije određuje koje su priznate crkve ili vjerozakonske zajednice ovlaštene svoju vjeru javno ispovijedati (rimokatolička, grko-katolička, grčko-istočna, evangelička augsburškoga i helvetskoga vjeroispovijedanja i "židovska"), koja imaju prava, pod kojim uvjetima smiju preći iz jedne vjeroispovijesti u drugu (prijelaz je moguć samo unutar priznatih kršćanskih vjeroispovijesti i s navršenih 18 godina, ponovno je potvrđena zabrana prelaska na židovstvo), u slučaju mješovitih brakova čiju vjeru djeca slijede te koje su prelazne ustanove *Zakona. Zakon o vjeroispovjednim odnosima* stupio na snagu potvrdom cara i kralja Franje Josipa I. 17. siječnja 1906.^[863]

"Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina"

ZAKON

od 17. siječnja 1906.

O VJEROISPOVJEDNIM ODNOSIMA.

I. O vjeroispovijestima.

§ 1. Svaka zakonito priznata crkva ili vjerozakonska zajednica ovlaštena je svoj vjerozakon javno ispovijedati.

Zakonito su priznate crkve ili vjerozakonske zajednice: rimo-katolička, grčko-katolička, grčko-istočna, evangelička augzburškoga i helvetskoga vjeroispovijedanja^{*)} te židovska^{**)}

§ 2. Na praznike i svečane dane bilo koje zakonito priznate crkve ili vjerozakonske zajednice ne smije nitko u neposrednoj blizini mjesta, gdje se i za vrijeme, dok se služba božja drži, vršiti poslove i radnje, kojima bi se svečanost smetala ili umanjivala. Isto vrijedi za ulice i mjesta, kojima idu svečani ophodi, dok oni prolaze.

§ 2. vladine osnove glasi: . . . . mjestu, gdje se služba božja drži, vršiti . . .

§ 3. Crkvene ili bogoštovne općine ne mogu uskratiti na svojem groblju mjesto za pristojan grob pripadnika druge vjeroispovijesti:

a) ako se na groblju nalazi porodična grobnica pokojnoga inovjerca;

b) ako u području upravne općine, gdje je inovjerac preminuo ili gdje je nadjena lešina, nema groblja

^{*)} Temeljem z. čl. XXVI. : 1790/91, carskoga patenta od 1. septembra 1859, što se odnosi na unutarnje ustrojstvo i državopravni položaj evangeličke crkve obiju konfesija (R. G. Bl. br. 160) i autonom. zakona od 7. svibnja 1898. o uređenju izvanjskih pravnih odnosa evangel. crkve augzburškoga i helvetskoga vjeroispovijedanja.

^{**)} Zakonom od 21. listopada 1873., kojim se ustanovljuje ravnopravnost izraelićana sa sljedbenicima ostalih u kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji zakonom priznatih vjerozakona.

Zakon o vjeroispovijednim općinama 1906.

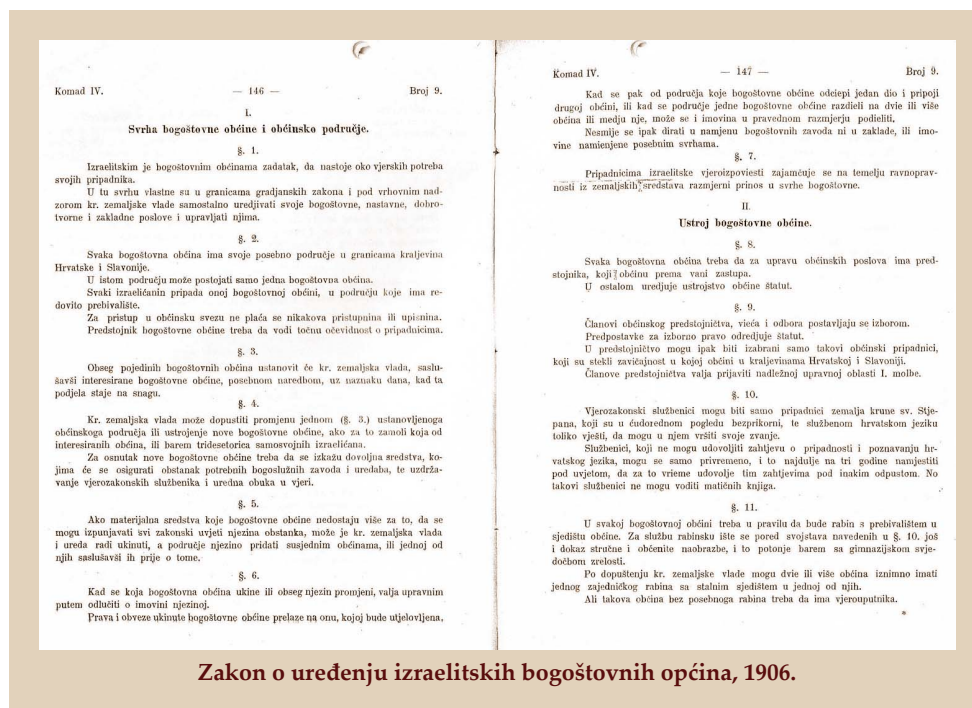
Nešto manje od mjesec dana poslije (7. veljače 1906.) potvrđen je i *Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji* koji je prema čl. 1. židovskim općinama dao

"Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina"

pravo da samostalno uređuju svoje bogoštovne, nastavne, dobrotvorne i zakladne ustanove, a ustrojstvo općina prepustilo se općinskom statutu, koji se u skladu s novim Zakonom trebao preurediti, s time da je će Predsjedništvo zemaljske vlade naknadno "naredbenim putem" odrediti rok za promjenu statuta. Svaka općina sama je izdavala statut, a njegovu valjanost potvrđivalo je Predsjedništvo Zemaljske vlade u Zagrebu.^[864]

Donošenjem jednoga i drugoga *Zakona* formalno je završen proces ravnopravnosti Židova u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji, ali zbog ne dozvoljavanja prijelaza katolika na židovstvo (§. 14.) kao i ne priznavanja mješovitih brakova raznih kršćanskih vjeroispovijesti sklopljenih sa židovskim pripadnicima (§. 8.), a hrvatskim zavičajnicima (unutar *Zakona o vjeroispovijednim odnosima*) de jure je diskriminirao židovske pripadnike te nije bio u skladu s načelima o jednakosti i ravnopravnosti svih priznatih konfesija.^[865]

Usklađivanje Statuta u osječkim općinama

Prema §. 30. *Zakona o uređenju izraelitičkih bogoštovnih općina u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji* (7. veljače 1906.) Predsjedništvo Zemaljske vlade u Zagrebu naredilo je židovskim bogoštovnim općinama u Hrvatskoj da svoje statute ukoliko ovom zakonu nebi odgovarali prema zakonskim ustanovama promjene. Dana 31. ožujka 1907. objavljena je banska naredba kojom se povodom uređenje židovskih općina u smislu zakona od 6. veljače 1906. izdaje privremena odredba za vođenje općinskih poslova. Prema §.2. banske naredbe imaju se do 1. srpnja 1908. sve židovske općine smatrati uređene u smislu zakona o uređenju "izraelitičkih bogoštovnih općina". Dok ne počnu djelovati nova općinska zastupstva izabrana prema prerađenim statutima imaju stara općinska zastupstva privremeno voditi poslove. ^[866]

Prema *Zakonu o uređenju izraelitičkih općina* svaka općina morala je urediti statut/pravila u kojem je trebala odrediti granice općinskog područja, naznačiti sjedište predsjedništva općine i nadležnost matičnog ureda. Zatim je općina trebala zakonski odrediti sastav, način postavljanja i trajanje službovanja predsjedništva općine, djelokrug općinskih organa, način postavljanja rabina, njegova prava i dužnosti, način postavljanja ostalih općinskih službenika, njihova prava i dužnosti, način vršenja uprave i neposrednog nadzora na vjeronaukom. Isto tako u Statutima trebale su biti odredbe o privatnim sinagogama i o zajedničkim vjerskim pobožnostima, načini financiranja općinskih poslova, odredba o rješavanju sporova, postupak pri promjeni statuta, stegovni postupak protiv rabina i

Usklađivanje Statuta u osječkim općinama

općinskih službenika i drugo.^[867] Udovoljavajući odredbama Zakona, kao i banskoj naredbi Hugo Spitzer, predsjednik Židovske bogoštovne općine u Gornjem gradu, izradio je statut/pravila koja su na izvanrednoj glavnoj skupštini 30. svibnja 1909. prihvaćena i poslana Odjelu BINZV-a na prihvaćanje. Odjel je 9. rujna 1909. preko Gradskoga poglavarstva dostavio dopis gornjogradskoj Židovskoj općini tražeći dodatne izmjene. H. Spitzer je novu preinaku Pravila predstavio Predsjedništvu Židovske općine 19. rujna 1909., a Predsjedništvo je sazvalo izvanrednu glavnu skupštinu Općine 3. listopada 1909. godine na kojoj su se ta Pravila trebala usvojiti. Ta nova osnova Pravila se razlikovala od prijašnje po stilizaciji ali se nisu razlikovala po sadržaju odredaba. Promjene su se ticale u stilizaciji izričaja (npr. čl. 30. kod aktivnog izbornog prava između riječi "svaki" i "pripadnik" ubacilo je riječ "muški". Time su isključene ženske pripadnice. Predsjedništvo Općine smatralo je da isključenje ženskih lica u izborima "nepravедnim", ali da bi sudjelovanje žena u zastupstvu "moglo voditi do nepodopština"). Članovi izvanredne skupštine od 3. listopada 1909. su Pravila uz neznatne preinake i usvojili, a 3. studenog 1909. godine od Odjela BINZV- a i prihvaćena.

[868]

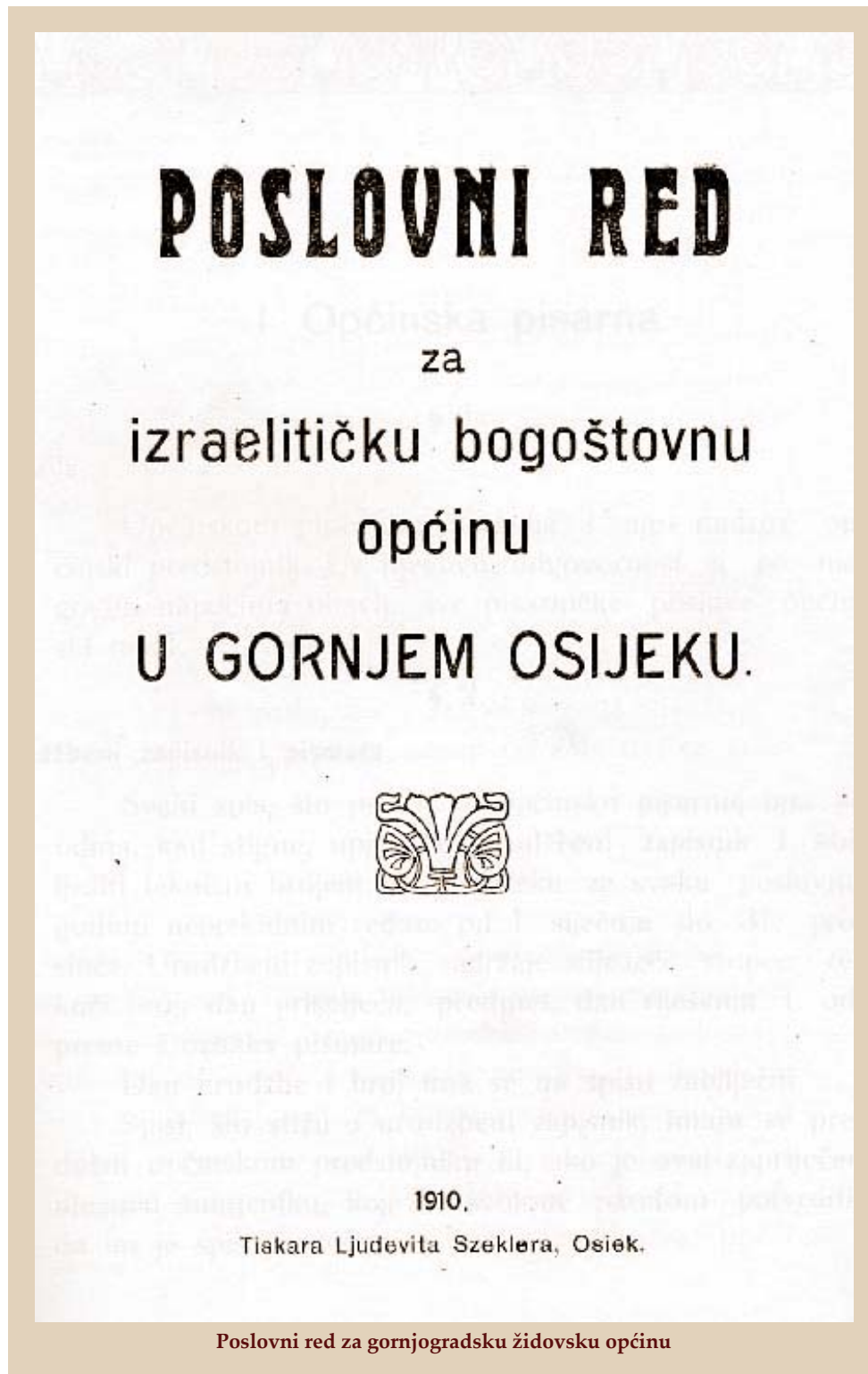
Glavna skupština bogoštovne obćine.

Dana 22. veljače obdržavana je glavna skupština izr. bogoštovne obćine gornjega grada pod predsjednićtvom g. Dr. Huga Spitzera. Perovodja obćinski tajnik g. N. Schwarz proćitao je izvješće o poslovanju za trogodište 1900—1902. Nakon toga izjavi g. Simon Ungar da uzkrućuje predstojnićtvu absolutorij s razloga, što se je osvjedoćio, da fale fondovi, koji bijahu po dotićenim darovateljima namienjeni raznim zakladama, tako zakladi blagopokojne carice i kraljice Elisabete, zakladi siromašne zarućnice pok. Spitzera, pa da se je u obće uvjerio, da uprava obćine ne gospodari valjano, uslied čega da odklanja i ponudjeni mu izbor u predstojnićtvo. Predsjednik odvrati na to, da je doduše istina, da su fondovi upotriebljeni za gradnju školske zgrade, ali da ih obćina ukamaćuje, pa ne nazrieva u tom ništa nedopuštena. Gosp. Jul. Pfeifer pohvali predstojnićtvo i predloži, da se po izbornoj skupštini imenovani kandidati biraju. Nakon toga bude izbor obavljen. Predstojnik se zahvali u svoje i u ime ostalih izabranih i zakljući glavnu skupštinu.

Donoseć ovo izvješće ne možemo na lno, nego da izjavimo, da je svakako izvjetriedno, da se barem našao je d a u g l a s

Usklađivanje Statuta u osječkim općinama

Prema usvojenom statutu gornjogradska Židovska bogoštovna općina i nadalje je imala sjedište u Gornjem gradu i obuhvaćala je područja Gornjega grada, Tvrđe, upravne općine Retfala i obližnjega sela Tenje.^[869] Glavni organi gornjogradske Općine bili su članovi bogoštovnog vijeća, općinski odbor i predstojništvo. Statut je ukinuo glavnu skupštinu koja je prije birala 19 članova predstojništva, te je umjesto nje, u tri izborništva iz redova općinskih poreznika, birano bogoštovno vijeće od 64 vijećnika i 16 zamjenika. Prvo izborništvo biralo je 22 bogoštovna vijećnika (spadali oni kojima je bio propisan godišnji prinos od najmanje 160 kruna), drugo izborništvo 28 (spadali oni kojima je propisan godišnji prinos od najmanje 64 krune), a treće 14 bogoštovnih vijećnika (spadali oni, kojima je propisan godišnji prinos od najmanje 64 krune). Istodobno je svako izborništvo biralo i razmjerni broj zamjenika. Bogoštovno vijeće je potom izabiralo iz svoje sredine općinski odbor (prije zvan predstojništvo), koji je imao 18 odbornika i 4 zamjenika. Odbor je imao pododbore, i to školski pododbor (7 članova), pododbor za bogoštovlje i dobrotvorstvo (5 članova), gospodarski pododbor (7 članova) i pravni pododbor (5 članova). Na čelu svakog pododbora nalazio se pročelnik. Izvršno tijelo, birano od općinara, bilo je predstojništvo kojeg su činili 5 lica: predstojnik/predsjednik, njegov zamjenik i 3 člana: blagajnik, školski nadzornik (nadzire općinsku osnovnu školu i njezino učiteljsko osoblje) i nadzornik općinskih zgrada. Sjednice općinskog odbora saziva uz naznaku dnevnoga reda općinski predstojnik/predsjednik svake "četvrt" godine.

U djelokrug bogoštovnog vijeća spadalo je; a.) namještanje rabina i njegov otpust; b.) karnosona (disciplinirana) vlast nad rabinom; c.)

Usklađivanje Statuta u osječkim općinama

rješavanje priziva proti karnosnim presudama, izrečenim protiv općinskim službenicima osim rabina, d.) rješavanje pritužbi protiv odredaba općinskog odbora o osnivanju, premještanju ili ukidanju javnih bogomolja; uvođenje reformi i postojećoj službi božjoj u sporazumu s rabinom, odnosno ne dođe li do sporazuma, odlučuje obrambeni sud, u koji rabin bira tri rabina, općina tri laika, a predsjednik je predstojnik općine zagrebačke, a ako se svojedobno osnuje središnji odbor "Saveza izr. bogoštovnih općina u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji" tada će odlučivati on; e.) opterećivanje ili otuđivanje nepokretne općinske imovine; stjecanje nekretnina, dozvole za gradnje ili druga poduzeća, ako troškovi premašuju trećinu prosječne općinske potrebe od posljednjih pet godina i sklapanje zajma, koji tu svotu premašuje; f.) izbor općinskog odbora i predstojništva, zatim triju članova i triju zamjenika u odbor za rješavanje prigovora protiv izbornih listina i izbornog čina te 18 članova i 6 zamjenika u procjembeno povjerenstvo; g.) odobravanje godišnjega računskoga zaključka te ukupnoga blagajničkog poslovanja i h.) promjena pravila. U kompetenciji općinskog odbora bila je čitava uprava bogoštovnih i imovinskih općinskih poslova izuzev poslova bogoštovnoga vijeća, dok je predstojništvo bilo neposredni upravni i izvršujući organ bogoštovne općine. Službenici općine su bili: rabin/nadrabin i njegov zamjenik, tajnik, kantor/nadkantor, vjeroučitelji (4 učitelja) i koljići (osoba koja ritualno kolje životinje), šemes (nadzorni organ) i općinski podvornik. Osim toga određena su mjesta i za pomoćnoga koljića, orguljara, pomoćnoga šemesa.

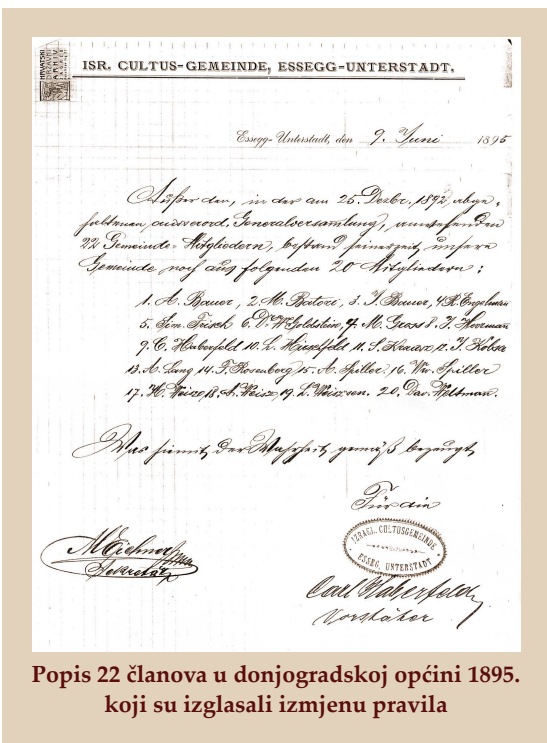
Vjerozakonski službenici su: nadrabin/rabin, nadkantor, kantor, šemes i koljić. Kao vjerozakonski službenici mogli su biti namješteni

Usklađivanje Statuta u osječkim općinama

samo pripadnici zemalja krune sv. Stjepana i koji su u hrvatskom jeziku toliko vješti da mogu u njem vršiti svoje zvanje. Rabinom bogoštovno vijeće može izabrati onoga koj gimnazijskom svjedodžbom zrelosti iskaže opću naobrazbu, a svjedodžbom rabinskoga seminara ili triju rabinskih autoriteta stručnu naobrazbu. Vjerozakonski službenici koji nisu mogli udovoljiti zahtjevu o pripadnosti i poznavanju hrvatskoga jezika, mogli su se samo privremeno i to najdulje od tri godine namjestiti pod uvjetom, da za to vrijeme udovolje tom zahtjevu. Privremeno namještenje rabina ne može trajati dulje od tri godine, a za ostale službenike pet godina. Rabin nadzire liturgiju i ustanovljuje liturgiju za izvanrednu službu Božju s općinskim odborom, drži propovjedi i druga vjerska predavanja, daje prijedloge i mnijenja o službi božjoj, vodi i po mogućnosti obavlja poduku u vjeri i sudjeluje u nadzoru te obuke; nadzire bogoštovne i obredne zavode i njihove namještenike, nadzire obredne čine vjerozakonskih službi, a ponajviše koljića; odgovara na sva pitanja, koja su uopće s obredima u vezi i koja na nj upravljaju općinski pripadnici, općinski organi i oblasti; vrši u smislu zakona funkcije u ženidbenim poslovima; vodi matične knjige pod vlastitom odgovornošću; odlučuje o obrednim i vjerozakonskim pitanjima izuzev reforme u službi Božjoj. Aktivno izborno pravo za zastupstvo Općine ima svaki pripadnik gornjogradske Općine kojem je propisan bogoštovni prinos. U bogoštovno vijeće i općinski odbor može biti izabran svaki muški pripadnik Općine, koji ima aktivno pravo i "ovozemni" je državljanin. ^[870]

Usklađivanje Statuta u osječkim općinama

Istovremeno su i članovi donjogradske Židovske bogoštovne općine na izvanrednoj skupštini sazvanoj 8. rujna 1909. potvrdili Pravila. Pravila su odobrena od strane Odjela BINZV-a 5. studenoga 1910. godine. Iako su kao i gornjogradska Općina u rujnu 1909. sazvali izvanrednu skupštinu i na njoj donijeli Pravila, ona su prihvaćena godinu dana kasnije. Ne zna se zašto je toliko dugo trebalo, no može se pretpostaviti da je Odjel BINZV-a tražio izmjene. Prema

Pravilima donjogradska Općina je zadržala svoje sjedište u Donjem gradu i teritorijalno je obuhvaćala Donji grad i Novi grad. Od organa je imala: glavnu skupštinu, (gornjogradska je imala bogoštovno vijeće),^[871] općinski odbor i predstojništvo. Općinski odbor sastojao se od 6 odbornika i 2 zamjenika. Predstojništvo se sastojalo od predstojnika, zamjenika i dva člana. Svi članovi općinskoga odbora birali su se na 6 godina, s time da je svake treće godine polovica istupila. U djelokrug glavne skupštine spadalo je: namještanje rabina i njegov otpust, disciplinska vlast nad rabinom i kantorom, rješavanje priziva protiv disciplinskih presuda izrečenih protiv općinskih službenika, rabina i kantora; rješavanje pristužba protiv općinskoga odbora, premještanje ili ukidanje sinagoge, uvođenje reformi u postojeću službu božju, stjecanje nekretnina, dozvola za gradnju poduzeća, izbor općinskoga odbora, odobravanje godišnjega

Usklađivanje Statuta u osječkim općinama

proračuna te promjena općinskih pravila. Glavnu skupštinu sazivao općinski predstojnik, "bar jednom" svake godine i to u prvoj polovici. U kompetenciju općinskoga odbora spadali su čitava uprava bogoštovnih i imovinskih općinskih poslova (skrb i uzdržavanje bogoslužnih zavoda i uredaba, određivanje kako ti zavodi se upotrebljavaju, skrb oko redovite vjerske poduke i nadzor nad njom, nadzor nad konfesionalnim zavodima, bogoštovnim društvima i vjerskim zakladama, izbor članova za izborna povjerenstva, rukovanje općinskom imovinom, odobravanje godišnjeg proračuna, izbor predstojništva i drugo). Predstojništvo je neposredni upravni i izvršujući organ bogoštovne Općine. Općinski službenici su bili, kao i u gornjogradske, rabin i njegov zamjenik, kantor, vjeroučitelj, tajnik, koljić, članovi nadzornih organa i ini službenici (npr. šemeš). Aktivno izborno pravo za zastupstvo Općine ima svaki muški i ženski samosvojni član Općine kojem je propisan bogoštovni prinos. U zastupstvo Općine može biti izabran svaki muški pripadnik Općine. Pravila su donesena za vrijeme predstojnika općine Josipa Kraus (potpisali ih Bela Hermann, Ludwig Hirschfeld, Max Münster i Samuel Reinitz).^[872]

Gornjogradska židovska općina

Gornjogradska židovska općina održavala je redovite glavne skupštine općine svake tri godine i po potrebi izvanredne. Na skupštini su se potvrđivali upravni izvještaji, rješavala bitna pitanja i donosili različiti zaključci. Zbog nedostataka arhiva gornjogradske Židovske općine, sjednice glavne skupštine mogu se pratiti fragmentarno.^[873] Jedino je za razdoblje djelovanja Općine od 1897. do 1899. objavljen 1900. i tiskani upravni izvještaj Predsjedništva Općine. Zadnja izvanredna skupština krajem 19. stoljeća, održana je 13. rujna 1898. godine povodom prerane smrti kraljice Elizabete. Neposredno nakon toga osnovana je i *Zaklada carice i kraljice Elizabete*. Nakon toga sve do siječnja 1900. nije bilo sazivanja glavne skupštine. U razdoblju od 1897. do siječnja 1900. gornjogradska Općina je surađivala s Općinama diljem Hrvatske (najviše sa zagrebačkom). Sa susjednim (Đakovo, Našice, Dalj...) židovskim Općinama je uspjela ugovorom dogovoriti naknadu rabinu za vođenje "dušobrižničke službe" i vođenje matica. Namješten je rabin (1897.) A. Kamnika koji je vodio rabinat sve do 1. travnja 1900. godine, kada je otišao iz Osijeka, Isto tako radilo se i na prepravci gornjogradskih bogoštovnih pravila.^[874] Slijedeća glavna skupština održana je 22. veljače 1903. pod predsjedanjem Huga Spitzera. Pročitan je izvještaj o djelovanju Općine od 1900. do kraja 1902. te su od prisutnih članova tražili i njegovu potvrdu. Izvještaju se usprotivio rabin S. Ungar i uskratio potvrdu, osobito u dijelu koji je govorio o utrošenim sredstvima Općine i općinskih zaklada. Požalio se na upravu Općine koja je novac od Zaklade carice i kraljice Elizabete i Zaklade Samuela Spitzera za siromašne zaručnice potrošila neprimjereno te zbog toga

Gornjogradska židovska općina

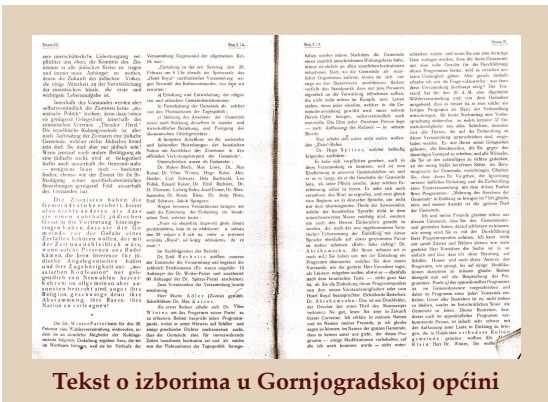
ne želi više biti član Predsjedništva Općine. H. Spitzer se opravdao riječima da u tome ne vidi ništa neprimjereno, jer da su dio novaca zaklada potrošili za izgradnju školske zgrade, budući da se više nitko od prisutnih općinara nije bunio, izvještaj je potvrđen te su uslijedili općinski izbori na kojima su izabrani članovi Predsjedništva (ne navodi se tko je izabran).^[875]

3. ožujka 1906. održana je glavna skupština na kojoj se raspravljalo o izvještaju predsjedništva općine, o njihovu radu u protekle tri godine. Isto tako na glavnoj skupštini izvještavalo se o unutarnjem poslovanju općine, o financijskim odnosima, o djelatnosti na polju dobrotvornosti s naglaskom na značenju općinara za vrijeme sakupljanja pomoći za Kišnjevske židovske žrtve (1903.) kao i tijekom ruskih pogroma (1905.), napretku židovske škole u cionističkom pokretu. U predsjedništvo Općine 1906. jednoglasno izabrani su: Hugo Spitzer, Oton Fellner, Jonas Berger, Max Krauss, Aleksandar/Šandor Justus i Josip Kunetz, dok su izbori za drugo i treće izbornoštvo odgođeni zbog određenih nepravilnosti prilikom izbora i odgođeni za idući dan (4. III.).^[876] Zamjenikom predstojnika Općine izabran je Bela Springer (treći put za redom).

Prema banskoj naredbi od 31. ožujka 1907. za vođenje općinskih poslova imale su se do 1. srpnja 1908. sve židovske općine smatrati uređene u smislu zakona o uređenju "izraelitičkih bogoštovnih općina". Dok ne počnu djelovati nova općinska zastupstva izabrana prema prerađenim statutima imala su stara općinska zastupstva privremeno voditi poslove.^[877] U međuvremenu je došlo i do nesuglasica unutar Općine, budući da se dio članova među kojima se isticao rabin Ungar nije slagala s financijskim izvješćem Općine.

Gornjogradska židovska općina

Zbog toga je H. Spitzer morao dati ostavku.^[878] U skladu s gornjom naredbom, a i zbog stanja u Općini nakon ostavke Spitzera i cjelokupnoga Predsjedništva, sazvana je nova skupština koja se je pdržala 18. studenoga 1907. Skupštinu je otvorio predsjednik Hugo Spitzer, imenovavši Julija Pfeiffera i Josipa Willheima za ovjerovitelje skupštinskoga zapisnika. Odmah potom je odvjetnik Vilim Winter tražio da se skupština odgodi jer se ne može izabrati novo predsjedništvo budući da staro nije dalo ostavku. Uz njega su za taj prijedlog glasovala samo braća Ungar (njegovi šogori) i knjigovođa tvrtke "Rudolf i sinovi Ungar" pa prijedlog nije usvojen. Skupština je izabrala nove članove odbora općine – iz I. izbornog razreda razreda izabrani su: Hugo Spitzer, Bela Springer, Jonas Berger, Ignat Natan Schulhof (kao novi član), Žiga Wolf (kao novi član) i Otto Fellner. Iz II. razred izabrani su Emanuel Herrmann, dr. Hinko Diamant, Franjo Frey (novi), Milan Rechnitz, Ljudevit Bozsán (novi), Dragutin Schwarz, Hugo Weisz st. (novi), Ignjat Zweiback i Lavoslav Singer (novi). Iz III. razreda izabrani su Gustav Kobsa, Aleksander Neubauer, Jakob Wotitz i Ljudevit Szekler (novi). U sjednici novoizabranoga odbora Općine, predstojnikom općine jednoglasno je ponovno izabran Spitzer. Za blagajnika je izabran Ljudevit Szekler, a tek u prosincu je za zamjenika predsjednika izabran Schulhof.^[879]

Tekst o izborima u Gornjogradskoj općini

Pred gornjogradske općinske izbore 1909. godine, 20. veljače 1909. održan je anticionistički predizborni skup u kavani Hotela "Royal" u Kapucinskoj ulici, jednom od istaknutijih društvenih sastajališta osječkih građana. Predizbornom

1909.

anticionističkom skupu prisustvovali su anticionisti (oko 15 pristaša) i cionisti (oko 80 pristaša). Sazvala ga je anticionistička struja koju je predvodio odvjetnik Vilim Winter. Uz njega skupu su prisustvovali i anticionisti Makso Bloch, Max Löwy, Max Kaiser, Hugo Kohn, Alex. Heisler, Carl Schwartz, Bela Buchwald, Leo Pollak, Eduard Kaiser, Emil/Milan Rechnitz, Hinko Diamant, Ludwig Kohn, Josip Eisner, Mavro Abrahamsohn, Mosin Klein, Josip Horn, Emil Schwarz i Jakob Spingarn. Cionističku struju predvodio je predsjednik gornjogradske židovske općine Hugo Spitzer. Predizborni skup je otvorio liječnik Rechnitz. Za predsjedatelja skupa jednoglasno je izabran Moritz Adler (cionist), a zapisničarem Max Kaiser (anticionist). Polemika se uglavnom vodila između dva govornika Vilima Wintera i Huga Spitzera. Spitzer je zagovarao cionizam, a Winter je bio protiv i tražio je da se ne sljedećim općinskim izborima u tijela općine ne biraju cionisti.^[880] Iz ovoga je vidljivo da je židovska općina u Osijeku balansirala između cionizma i anticionizma, kojeg su u manjini zastupali pojedinci, ali i zanimljiva je činjenica da je cionist Spitzer, javno se izjasnio protiv osnivanja ortodoksne općine u Osijeku, jer ih je doživljavao anticioniste.^[881]

Na izborima 27. veljače 1909. za predsjednika općine ponovno je izabran Spitzer, a za zamjenika Schulhof. Izborima je od 87 birača pristupilo samo 47. Članovi Predstojništva bili su: Jonas Berger, Ljudevit Bozsan, Šandor Dorner, Otto Fellner, Šandor Halasz, Emanuel Herrmann, dr. Aladar Klein, Gustav Kobsa, Makso/Max Krauss, Sam. Rottman, Lavoslav Singer, Ljudevit Szekler, Lavoslav Taubner, Žiga Wolf, Jakov Wotitz i Ignjat Zwieback. Bilježnik je bio

Gornjogradska židovska općina

Nathan Schwarz.^[882] Izbori gornjogradske židovske općine u veljači 1909. pokazali su da se između članova općine vodi oštra i po svemu sudeći nimalo obzirna bitka za prevlast između cionističke i anticionističke struje. Pod utjecajem održanoga anticionističkog predizbornog skupa odvijali su se pod parolom "Tu cionizam – tamo anticionizam!" Cioniste su predvodili Hugo Spitzer i Ignat Natan Schulhof, a anticioniste odvjetnik Vilim Winter (koji je već 12 godina na svakom izboru bio kandidat za predsjednika).

Sljedeće godine 20. veljače 1910. provedeni su izbori za Bogoštovno vijeće, koji su protekli mirno^[883] bez polemika i sukoba mišljenja između cionista i anticionista. Do tada je glavna skupština birala predsjedništvo, a sada umjesto nje postoji bogoštovno vijeće koje se bira u tri izborništva, a koja se sastoje od općinskih poreznika. Bili su suglasni glede predloženih kandidata. U sva tri izborništva pri izboru 64 bogoštovna vijećnika glasovalo je 40 općinara. Ubrzo nakon izbora vijeće je sazvano da izabere općinski odbor i predstojništvo. Međutim, nije se odazvao dovoljan broj članova (38 a trebalo ih je 48) pa je zakazana druga sjednica na koju su pozvani i zamjenici. Ova skupština od 26. veljače kojoj je prisustvovalo 55 redovitih članova i zamjenika izabrala je općinski odbor i predstojništvo. Izabrani su kandidati jedne kompromisne listine. Naime, uoči izborne skupštine sastali su se odvojeno cionistički i anticionistički članovi te predložili svaki svoje kandidate. Odaziv na skupštinu bio je velik i tok joj je bio vrlo zanimljiv. Predsjednik Spitzer ju je otvorio te pozdravio sve prisutne i razložio im je svrhu skupštine. On je na zahtjeve jedne i druge stranke sastavio kompromisnu listu sastavljenu od cionističkih i anticionističkih članova. Prisutni članovi odobrili su predložene

Gornjogradska židovska općina

kandidate, samo se oko jednoga kandidata nisu mogli složiti. Jedan dio prisutnih izbornika podržavao je kandidaturu Leopolda Singera, dok je drugi podržavao njegovo protukandidata Maksa Blocha (na kraju je izabran Bloch). Izbornicima je glede ovog izbornika ostavljena sloboda biranja, dok su se oko ostalih kandidata sporazumno dogovorili. Kao kompromisno rješenje za potpredsjednika Općine predložen je Hinko Plachte što je izazvalo iznenađenje, budući da je do sada potpredsjednik uvijek bio Schulhof, inače cionist, a Plachte je bio anticionist i neaktivan član općine. Njegovu kandidaturu podržao je Julijo Pfeiffer, također anticionist. Predsjednik je jednoglasno ponovno izabran Hugo Spitzer, a potpredsjednik Hinko Plachte, a ostali članovi predsjedništva bili su Milan/Emil Rechnitz, Sandor Halasz/Halass i Ljudevit Szekler te zamjenici Marko Berger, Hugo Boskovic, Josip Ehrendiener i Edmund Fischer. Članovi općinskoga odbora bili su Mavro Adler, Žiga Berger, Jonas Berger, Makso Bloch, Ljudevit Bozsán, Bela Buchwald, Šandor Dorner, Josip Eisner, Emanuel Herrmann, Josip Horn, Aladar Klein, Gustav Kobas, Samuel Rottmann, I. N. Schulhof, Lavoslav Taubner, Žiga Wolf, Jakob Wotitz i Ignjat Zwieback; njihovi zamjenici Marko Berger, Hugo Boskowitz, Josip Ehrendiener i Edmund Fischer.^[884] Općinski odbor gornjogradske Općine je odlučio na održanoj sjednici od 19. lipnja 1910. da će Općina sudjelovati kod ustoličenja novoga đakovačkog biskupa Ivana Kapca. Biskupa će pozdraviti Simon Ungar, a izaslanstvo će se sastojati od predstojništva i nekolicine članova iz općinskog odbora.^[885] Nakon 1910. godine teže je pratiti rad gornjogradske Općine, budući da *Židovska smotra* prelazi u Zagreb i počinje više pratiti događanja unutar zagrebačke Židovske općine.

Gornjogradska židovska općina

Od 28. do 30. siječnja 1913. održavani su izbori za bogoštovno vijeće gornjogradske Općine.^[886]

Donjogradska židovska općina

Arpad Hirschberger - donjogradski rabin

Dok se rad gornjogradske Židovske općine može pratiti iz godine u godinu, o radu donjogradske Općine skoro da nema podataka. Ne zna se mnogo o skupštinama, kao ni o članovima Općine. Sredinom listopada 1905. dotadašnji predsjednik općine Frnjo Kiss, odstupio je s mjesta (ne navode se razlozi). 19. listopada 1905. održali su se izbori za novoga gornjogradskeg predsjednika Općine. Predsjednik se birao između Josipa Krauss, Samuela Reinitza i staretinar Mihajla Weisza. Na kraju je za predsjednika izabran staklar Josip Krausz/Krauss.^[887] Dvije godine poslije, 1. prosinca 1907., održavani su novi izbori za predsjedništvo. Na njima su izabrani i dalje J. Krauss za predsjednika, zamjenikom predstojnika imenovan je

Donjogradska židovska općina

Oskar Kohlbach, odbornicima Vjekoslav/Ignjat Freund, Samojlo Nelken i Sameul Reintz. Njihovim zamjenicima izabrani su Samuel Krausz i Samuel Wolf.^[888] Dana 6. siječnja 1908., nakon izbora održana je glavna skupština donjogradske Općine pod predsjedništvom Josipa Krausa. U odbor su izabrani: Ignatz Münster, N. Gross, Geza Fein, D. Freund, Mijo Weiss, Ignjat Freund i Samojo Nelken.^[889] Poznat je podatak da je Židovska bogoštovna općina u Donjem gradu samostalno sebi izabrala rabina Arpada Hirschbergera (1885. – 1943.) 30. srpnja 1910.^[890] Do njegova dolaska donjogradski vjerski život vodio je gornjogradski rabin. A. Hirschberger je kao rabin djelovao vrlo kratko, jer već 1911./1912. odlazi u Češku, a rabinske poslove ponovno preuzima gornjogradski rabin. Kantorsku je službu u donjogradskoj općini obavljao Avram Majer Rubinstein od osamdesetih godina 19. stoljeća sve do smrti 1921. godine. Razlozi odlaska Hirschbergera s mjesta donjogradskog rabina nisu poznati.

Druga donjogradska skupština o kojoj nešto znamo je od 25. ožujka 1912. godine. Tada je u donjogradskoj židovskoj općini održana redovita godišnja skupština pod predsjedanjem Josipa Kraussa. U odbor Općine izabrani su Dragutin Herrmann (1865. – 1942.), Arnold Jelinek, Simon Stein, Ludwig Hirschfeld (1862. – 1934.), Samojlo Nelken, a kao zamjenici Herman Mautner (1878. – 1940.) i Marko Boskovitz/Boskowitz. Predstojnik Židovske donjogradske bogoštovne općine od 1914. do proljeća 1941. bio je Bela Herrmann^[891] Općina se u ovoj godini spremala veliku proslavu jer je u lipnju slavila 50 godišnjicu svojega opstanka.^[892]

Donjogradska židovska općina

Donjogradska Općina organizirala je zabave i predavanja, mada u manjoj mjeri od gornjogradske Općine koja je ipak bila puno veća. Unutar Općine je tako krajem 19. stoljeća (1899.) osnovan Odbor za podupiranje gradnje sinagoge u Donjem gradu koji je za Hanuku 1904. u svratištu "Mursa" priredio zabavu.^[893] O radu donjogradske Općine do početka Prvoga svjetskog rata a i za vrijeme rata nema podataka.

Udjel u političkom životu

Uz aktivni općinski rad članovi općina su sudjelovali, osim već ranije obrađenoga i spomenutoga gospodarskog života, i u političkom, kulturnom, društvenom i inom životu grada Osijeka.

Krajem 19. i početkom 20. stoljeća njihovo djelovanje u političkom životu ovisilo je o vlastitim usmjeravanjima. Pri tome su se ipak više priklanjali režimskoj stranci,^[894] iako je i manji broj bio naklonjen hrvatskim oporbenim krugovima.^[895] Naklonost režimu i ne iznenađuje, jer im je više obećavano za razliku od opozicijskih stranaka. Stoga se većina osječkih Židova priklanjala Narodnoj stranci koja je propagirala vjersku i socijalnu snošljivost. Istodobno su *Narodne novine* i ostali provladini listovi uglavnom pozitivno pisali o Židovima, dok je oporbeni tisak (*Obzor*) često Židove kritizirao za masovno podupiranje Khuenova režima, i to osobito njihovo značenje u političkom životu Hrvatske. Tako su ih vrlo često pojedine stranke isticale u predizbornim borbama kada ih je režimsko novinstvo proglašavalo "najvatrenijim prijateljima vladine stranke a najžešćim protivnicima opozicije",^[896] dok su u opozicijskim tekstovima zbog takva stava napadani i proglašavani neprijateljima Hrvatske. Tako se zagrebački *Obzor* zbog promadžarskih političkih pogleda žestoko sukobljavao u polemikama 1895. sa Julijem Pfeifferom i njegovim listom *Die Drau*, kojeg su nazivali "reptilskim židovskim 'šundblatom'" i sličnim pogrđnim imenima. Julije Pfeiffer je nakon takvih *Obzorovih* pisanja pozivao hrvatske Židove da otkažu pretplatu na *Obzor*, a s druge strane ih je pozivao da se učlanjuju u hrvatska društva (Maticu Hrvatsku,

Udjel u političkom životu

Društvo sv. Jeronima...), želeći dati do znanja da poziv na bojkot neodvišnjačkoga organa nije nikakav izraz protuhrvatskih osjećanja i težnji. ^[897] U razdoblju od 1896. do 1901. kao članovi gradske skupštine javljaju se ovi židovski predstavnici: Adolf Krausz (1896. – 1901.), Leopold Schwarz (1898. – 1901.), Julijo Springer (1901.), Oskar Weismayer (1896. – 1901.) i Vilim Winter (1896. – 1901.).^[898]

U osječkom političkom životu prednjačila je do 1906. režimska Narodna stranka (predvodili su je Theodor grof Pejačević, Constantin Graff, Ervin pl. Cseh i dr.). Pravaše je predvodio odvjetnik Dragutin Neumann (Hrvat, nije Židov), koji je uz pomoć đakovačkoga ili bosanskoga i srijemskoga biskupa Josipa Jurja Strossmayera, rođenoga Osječanina, 1901. pokrenuo objavljivanje lokalnih oporbenih novina *Narodna obrana*.^[899]

Iz židovskih krugova se u to vrijeme u Osijeku, kao zagovaratelj politike Narodne stranke do njezina kraha 1906., isticao predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine odvjetnik Hugo Spitzer, koji se na političkoj sceni pojavljuje u mjesnim izborima za Gradsko zastupstvo 1901. kada je prvi put biran za zastupnika. Prema napisima oporbenoga tiska (*Obzor*) u gradsko zastupstvo je H. Spitzer izabran po osobnoj želji i zalaganju velikoga župana Teodora Pejačevića. Dotični gradski izbori iz 1901. protekli su uz aktivno sudjelovanje osječkih Židova na strani Narodne stranke i njezinih kandidata. Pored Spitzera, za gradskog zastupnika je tada izabran i odvjetnik Julijo Springer (biran u više navrata i tu je dužnost obnašao sve do smrti 1915. god.). U predizborne agitacije se 1901. neizravno uključila i gornjogradska Židovska bogoštovna općina, koja je izdala poseban proglas u kojem izravno utječe na političko

Udjel u političkom životu

opredjeljenje svojih članova zagovarajući režimske predstavnike. Predizborni program gornjogradske Općine 1901. potpisao je zamjenik predstojnika Općine Bela Springer, brat Julija.^[900] Uz Spitzera u članstvo Narodne stranke bili su uključeni Julije Miskolczy, braća Bela i Julijo Springer, Josip Kuntez, Samuel Kästenbaum, Julije Pfeiffer, Oskar Weismayer i drugi.^[901] Jedan od istaknutijih članova Narodne stranke bio je donjogradski trgovac Alexander Rottenbücher i kao takav bio je u više navrata biran u gradsko zastupstvo.^[902]

Slijedeći izbori za popunu četrdesetak skupština Virovitičke županije održani su 5. svibnja 1905. godine, a za vijećnike gradskog zastupstva (onima kojima isteče mandat) krajem prosinca 1905. U gradskom zastupstvu 1905. su i dalje bili Hugo Spitzer, Philip Spitzer i Bela Springer. Krajem godine ispraznila su se dva mjesta za gradske zastupnike u I. i II. izbornoštvu. Izabrana su izborna povjerenstva u povjerenstvu za II. izbornoštvo predsjednik je bio Hugo Spitzer. U I. izbornoštvu izabran je jednoglasno Ante Pinterović, a u II. Josip Povišil.^[903]

U rujnu 1907. je isticao mandat gradski zastupnika: u prvom izbornoštvu njima sedam od kojih su dvojica bila Oskar Weismayer i Adolf Krausz. U drugom izbornoštvu njima osam od kojih je jedan bio Hugo Spitzer. U trećem, nije bilo Židova. Hugo Spitzer je po novome mogao biti biran za I. izbornoštvo jer je prešao u viši porezni razred, ali na ovim izborima H. Spitzer nije dobio dovoljan broj glasova i nije postao gradski zastupnik. Izbori za gradske zastupnike bili su organizirani od 24. do 26. listopada 1907. Od novoizabranih gradskih zastupnika 11 ih je bila pripadnika Hrvatske stranke prava,

Udjel u političkom životu

jedan Srpske samostalne stranke, trojica izvan stranaka, a petorica socijalisti. Naprednjaci su propali sasvim. Na toj listi je bio Makso Kaiser koji je dobio najmanje glasova i nije postao zastupnikom. Na listi Narodne stranke bili su O. Weisz Mayer i Simon Ungar. Na kraju u I. izborništvu izabrani su zastupnici: S. Ungar i Izidor Frank. U II. i III. izborništvu nije bilo izabranih zastupnika Židova.^[904]

U prosincu 1910. godine održavani su izbori za zastupnike grada Osijeka. Izbori u I. izbornoj jedinici^[905] (određivano je prema imovinskom statusu, ulaze oni koji plaćaju porez od 380 forinti i više) održavali su se 12. prosinca i na njima je kao novi kandidat za gradsko zastupstvo predložen je odvjetnik Hinko Plachte te je i izabran za gradskog zastupnika. Njegovi protukandidati među ostalima za gradsko zastupničko mjesto bili su Židovi Hugo Spitzer i Izidor Frank, koji u konačnici nisu dobili potreban broj glasova za ulazak u Gradsko poglavarstvo. U II. izborništvu (ulaze oni koji plaćaju porez 50 forinti i više, a manje od 280 forinti) izbori su se vodili za 8 kandidata/zastupnika (kandidate su prema imovinskom cenzusu predlagali udruga trgovaca, obrtnika, činovnici i drugi) 13. prosinca i ponovljeni 27. prosinca. Među predloženim kandidatima dvojica su bili Židovi (odvjetnik Julije Springer i zubar Makso Kaiser). U *Narodnoj obrani* preporučavali su Julija Springera i Maksa Kaisera, kao nezavisne kandidate. Predstojnik gornjogradske Židovske bogoštovne općine Spitzer obratio se svim Židovima izbornicima u Donjem gradu te im predložio da podrže Springera i Kaisera, kao i učitelja Bogdana Penjića. Preporuka glede Penjićeve podrške izazvala je kod pojedinih Židova negodovanje budući da je Penjić kao zastupnik u Hrvatskom saboru uvrijedio Vladimira Franka (sina Josipa Franka)^[906] riječima: "Schweigen Sie, polonischer

Udjel u političkom životu

Jud". Bili su iznenađeni da Spitzer daje potporu osobi koja je tako javno izrekla antisemitsku uvredu. U *Narodnim novinama* su zbog toga Spitzera proglasili antisemitom riječima "Hugo Spitzer od cionista najednom postao antisemit?". Tijekom izbora između Springera i Kaisera vodila se tijesna borba pa se Kaiser povukao i svoje glasove prepustio starijem i uglednijem Juliju Springeru. Na kraju izbora za gradsko zastupstvo izabrani su Hinko Plachte i Julije Springer, a nadrabin Simon Ungar je uz njih ušao automatski kao predstavnik vjerskih krugova.^[907] Početkom 1911. održana je konstituirajuća sjednica gradskoga zastupstva na kojoj je zastupnik Plachte, imenovan u gospodarski, političko-upravni, pravni, vodovodni i željezničarski odbor grada Osijeka.^[908]

U listopadu (od 20. do 23.) 1913. provedeni su izbori za gradske zastupnike kojima istjekao mandat. Prvo izbornoštvo biralo je novih 7 zastupnika, drugo 8, a treće (ulazili oni koji su nplaćali manje od 50 forinti izravnog poreza) 5 gradskih zastupnika. Svako izbornoštvo predlagalo je svoje kandidate. Tako su na listini "Bürgvereina" i Židovske gornjogradske bogoštovne općine u prvom izbornoštvu predloženi novi kandidati Hugo Spitzer i donjogradski Srbin Vaso Radanović, umjesto dotadašnjih kandidata gornjogradskoga župnika i protonotara Josipa Horvata i donjogradskoga pravoslavnog paroha protojereja Lazara Bogdanovića kojima je istekao mandat. Ova promjena kandidata, izazvala je negodovanja među pojedincima. Unatoč brojnim agitacijama, ni ovaj put Hugo Spitzer nije osvojio dovoljan broj glasova da bi postao gradskim zastupnikom (dobio je samo 47 glasova, umjesto njega izabran je ponovno Lazar Bogdanović i Josip Horvat).^[909] U drugom izbornoštvu ponovno je u

Udjel u političkom životu

ovim izborima izabran za gradskog zastupnika Makso / Maksimilijan Kaiser.^[910]

Iako su bila ratna vremena provedeni su krajem 1916. izbori za gradsko zastupstvo. Gornji grad je imao 25, Donji 13 i novi grad dva zastupnika. Po vjeroispovijesti bilo je 33 katolika, 3 pravoslavna i 4 Židova.^[911]

Židovi su do 1906. sudjelovali u izborima za Hrvatski sabor kao glasači, a 1906. su se i izravno uključili. U izborima za Hrvatski sabor, koji su se održavali u svibnju (3, 4 i 5 svibnja) 1906., gornjogradski Židovi su na čelu s predsjednikom općine Hugom Spitzerom istaknuli za svog kandidata mađarona Oskara Weismayera.^[912] Njegovu kandidaturu podupirali su i osječki evangelički pastor Hildebrandt, kao i sam veliki župan Virovitičke županije Mihalovich.^[913] Hugo Spitzer je već 25. travnja te godine sazvao skupštinu gornjogradske Židovske bogoštovne općine na kojoj su se u konačnici izbornici, nakon izvršene žestoke propagande, dogovorili za mađaronskoga kandidata Weismayera. Obrazloženo je da gornjogradski Židovi moraju zbog vitalnoga interesa glasovati za Weismayera, a protiv izvanstranačkoga kandidata odvjetnika Antu Pinterovića. Dio lokalnih novina (*Narodna obrana*) zamjerao im je ovakvo stajalište pa se u tom glasilu pojavio izraz "izborni semitizam". Izbornici židovske gornjogradske općine, njih 250, 25. travnja 1906. sastali su se u svratištu *Rajal* na izbornoj skupštini (sastanku) koju je sazvao Hugo Spitzer i njegovi

Udjel u političkom životu

istomišljenici. Na skupštini su jednoglasno podržali kandidaturu Oskara Weismayera i Narodnu stranku, smatrajući Weismayera osobom koja će uz ostale kvalitete ukoliko do toga dođe čak i njihove vjerske interese braniti.^[914]

Njegovu kandidaturu podupirao je mjesni list *Osječki Tjednik*, iza kojega je stajao Spitzer. Spitzer je 1906. potaknuo objavljivanje promađaronskog lista *Osječki Tjednik* koji je uz postojeći osječki mađaronski *Die Drau* zagovarao tješnje veze s Mađarima. U u tim izbornim danima (početkom svibnja) u *Osječkom tjedniku* vodila se polemika o semitizmu i antisemitizmu, sve kako bi građani glasovali za Weismayera, sve do toga da se pri kraju izbora Pinterović proglasio antisemitom. Kako bi se stvorila nedoumica među biračima mađaroni su plasirali glasine da se Pinterović odriče kandidature, a opozicijski tisak je napadao Weismayera^[915] da osim židovstva slabo govori hrvatski jezik (npr. na skupštini željezničara program je govorio na mađarskom jeziku), da kupuje glasove, da vrši pritisak na činovništvo, da ga ne zanima dobrobit Osijeka, i štošta drugo.^[916] U oštroj predizbornoj kampanji protiv Oskara Weismayera i Huga Spitzera (koji je podržavao Weismayera) isticala se *Narodna obrana*.^[917]

Iako je situacija prije izbora bila napeta, izbori od 3. do 5. svibnja su završili bez izgređa. Pobjedu je u Gornjem gradu odnio odvjetnik Ante Pinterović, a u Donjem gradu kandidat vladine Narodne stranke učitelj Bogdan Penjić. Pinterović je dobio 419 glasova, u odnosu na mađaronskog kandidata Weismayera koji je dobio 313 glasova, a u Donjem gradu B. Penjić je dobio 255 glasova, a njegov protukandidat Vladimir Kovačević 250.^[918] Polemike *Narodne*

Udjel u političkom životu

obrane sa Hugom Spitzerom nastaviti će se u svim budućim gradskim i saborskim izborima sve do Prvog svjetskog rata. *Narodna obrana* je svaki puta kada su joj prilike to dopuštale prozivala Hugu Spitzera, da podržava Mađare i narodnjake i da u tabor narodnjaka "snubi Izraelićane". Upozoravali su ga da bi takav postupak "mogao izazvati reakciju kod katolika. Posljedice ovakve borbe nije se teško domisliti. One će zahvatiti daleko preko izbornih akcija. A odgovornost za sve, što se bude događalo, prepustiti će onima, koji su tako bezdušni, te konfesionalni momenat uvlače u političku borbu". Nakon prigovora H. Spitzera u *Slavonische Presse* da pozivaju na pogrom pravdali su se riječima da ne prijete konfesionalnom borbom katolika protiv Izraelićana i svaku insinuaciju na to odbijaju već da su svojom "noticom" kritizirali rad H. Spitzera koji zloupotrebljava svoju funkciju predsjednika gornjogradske Židovske općine i članove nagovara da glasuju za narodnjake, odnosno zamjerali su mu da konfesionalnu problematiku unosi u politiku. **[919]** Iako tada Weismayer nije izabran u Hrvatski sabor Židovi su ipak u saboru imali jednog zastupnika – Ljudevita Schwarza.^[920] U Virovitičkoj županiji na izborima 1905. i 1906. godine i dalje će Narodna stranka ostati na vlasti, ali znatno oslabljena, što će biti početak propasti mađaronske politike u županiji i Osijeku.^[921] Te 1906. osječki Židovi su više podržavali narodnjake, jer su u povezivanju Hrvata i Srba (koalicija) vidjeli veću opasnost, imajući u prvom redu pregled nad zbivanjima u Srbiji, gdje nisu smjeli trgovati, i u Bačkoj gdje su imali velikih problema sa srpskim trgovcima.

Koliko je bilo važno zadobivanje glasova židovskih glasača, pokazuju izbori za Hrvatski sabor održani 27. i 28. veljače 1908.

Izbornici koji su glasovali za g. Weismayera.

Abraham Zaharija	Hankovi Valerijan	Orenstein Emil	Spitzer Julio
Adler Adolf	Harmel Viktor	Paroš Samuel	Spitzer Samuel
Adler Mavro	Harsak Nikola	Pavlović Ivan	Spitzer Dragutin
Almasy Eugen	Hausner Viktor	Pehare Rudolf	Spiller Isidor
Anđelić Mato	Hausler Šandor	Posler Franjo	Spugara Jakob
Unasch Josip	Herman Emanuel	Petrović dr. N.	Springer Bela
Arminski Ljudevit	Hildebrand Krist.	Petrović Hauvvan	Schrenpf Ivan
Auman Franjo	Hlobec Mijo	Pfeiffer Julio	Stauder Samuel
Barušić Felix	Hofbauer V. C.	Plazerian Josip	Stark Aleksa
Barta Milan	Horn Simon	Plavšić Nikola	Stein Filip
Bauer Gera	Hortak Hinko	Plavčić dr. Hinko	Steiner Jakob
Bauer Jakob	Hrabal dr. Anto	Podvisec Ivan	Steiner Samuel
Bauer Ladislav	Husar Marko	Pollek Leo	Steinitz Vilim
Bečić Dragutin	Jó Stjepan	Popović Radivoj	Steiner Franjo
Beck Leopold	Justus Aleksa	Popović Ljudevit	Straž Josip
Beloverac Gijuro	Kaiser Edo	Rechtitzer Sam.	Stulhofer Dragutin
Böhm Ignjo	Kaiser dr. Makso	Reitler Marko	Sulentić Dinko
Böhm Josip	Kallivoda dr. Stj.	Rein Mavro dr.	Sulhofer J. N.
Böhm Leopold	Karajanković Gj.	Reinfeld Drag. dr.	Sulhofer Ivan
Bergner Jonas	Kardoš Gjula	Reichmann Edo	Sušterić Josip
Berger Ladislav	Kelemen Josip	Richtman Leopold	Schwarz Nathan
Berger Marko	Kleinstbaum dr. A.	Rosenberg Vilim	Schwarz Nathan
Bier Koloman	Kleinbauer Martin	Rosenberg Edo	Schwarz Nathan
Bichler Herman	Kleinstbaum Sam.	Rodi Mavro	Štrijuga Ivan
Büchler Mavro	Kli Mijo	Rottman Samuel	Taubner
Bischof Antun	Klein Armin	Rožić Gijuro	Tomić Svetozar
Blacha Jakob	Klein Josin dr.	Rubištein Ziga	Patov Štefania
Bloch M. Lázalo	Klein Ziga	Ravasz Aleksa	Ungar Makso
Bogovac Marko	Klein Vatroslav	Szabados Ivan	Ungar Simon
Bosnanc Milan	Kleinikind Mavro	Szabo Antun	Unterweger Vilim
Bosković Gera	Klein Robert	Szlopak Nikola	Urban Zvonko
Bosković Hugo	Knoep Ferdjo dr.	Szabo Bela	Urban Pavao
Brann Mavro	Kockar dr. Jovan	Szellaković Josip	Walter Ludvig
Brech Berthold	Koli Josip	Szessri V. Györi	Weiss Hinko
Brosnan Dragutin	Kohut Ludvig	Székler Ignje	Weisz Franjo
Brosnan Franjo	Kopalić Zvonko	Szilber Stjepan	Weisz Alexander
Bujher Ferdjo	Kos Vatroslav	Szilka Franjo	Weisz Hugo
Burget Ferdjo	Kováč Farkas	Szilstein Pavo	Weisz Ignjo
Butković Nikola	Kovčević Ivan	Szlepović Antun	Weisz dr. Makso
Čar Petar	Kováčević Pavao	Szmaić Franjo	Weissberger Josef
Celestin Vjekoslav	Kranje Božo	Sonnenschein Zigm	Verovsky pl. Franjo
Cesarčić Gijuro	Kramer Emanuel	Sonnenschein Zigm	Vertag Josip
Ciki Arpad	Kramer Leopold	Szillmayer Tomo	Willehm Josip
Csikócs Gijuro	Kraus Adolf	Stapparin Vazul	Wolf Sigmund
Geordja Ljudevit	Kraus Makso	Schäffer Ljudevit	Wollner Hinko
Crjensak Dragutin	Krist Franjo	Scheibert Gustav	Vojnić Jakob
Čuli Slavoljub	Krist Aleksander	Scheibert Samuel	Votiz Jakob
Čurula Felix	Krkvarić Stjepan	Schia Mavro	Vranich Julio
Čurčević Ivan	Krklič Vilim	Schönhof Stjepan	Vragović Viktor
Čurčević Josip	Kunetz Josip	Sepel Koloman	Vrbnanc Jakob
Deli Andro	Lang Dragutin	Schöjger Antun	Vučković Gijorgzjo
Deitel Ignjo	Lang Franjo	Schöjger Samuel	Vukšan Matija
Diamant Hinko dr.	Laubner Karla	Schmidt Nandor	Zangl Ferdjo
Ditz Franjo dr.	Löbl Viktor	Somodji pl. Milivoj	Zechner Josip
Dirnauer Mato	Lebener Mavro	Spitzer Dragutin	Žepić Zvonimir
Ditmayjer dr.	Lebener Isidor	Spreitzer Josip	Zimmermann Josip
Dizjak Niko	Löwy Makso	Spitzer dr. Hugo	Zivković bar. Fad.
Dobrović Aleksa	Löwinger Samuel		Zwiebak Ignjo
Domagovac Ivan	Löwinger Simon		
Dostál Lovoslav	Lukajner Franjo		
Erődi Samuilo	Lang Pavao		
Eski Ljudevit	Lust Adolf		
Ehrlichner Heron	Lustig Jakob		
Ehrenleiner Rudolf	Lang Vilim		
Ehrenfreund Rud.	Matzinger Rudolf		
Farkas Gjula	Mačvanski Anton		
Fellner Otto	Makner Franjo		
Fichtner Leonardo	Marković Dimitar		
Fischer Adolf	Mear Antun		
Fischer Bela	Marković Stjepan		
Fischer Hinko	Marić Anto		
Frank Isidor	Messong Mijo		
Frank Atanin	Metković Dragutin		
Frank Ljudevit	Metzing Josip		
Frey Franjo	Mesic Josip		
Friedman Leopold	Mihalovič pl. A.		
Friml Antun	Mikolčić David		
Friml Oskar	Müller Aleksande		
Gasparac Ljudevit	Müller Fricio dr.		
Gastinger Franjo	Miskolczi Makso		
Geiger dr. Mavro	Müller Leopold		
Gartner Simon	Mitrov Lazar		
Glad Josip	Montag Josip		
Goglia Ferdjo	Munda Otto G.		
Goldstein Herman	Munk Adam		
Goldstein Jakob	Munk Matija		
Govorković Ivan	Muža dr. Alfons		
Gräff Konstantin	Navratil Slavoljub		
Gräff Rudolf	Neubauer Aleks.		
Grünfeld Rudolf	Nessl Josip		
Grinhtig Josip	Nöthig Dragutin		
Grossman Albert	Novak Ferdjo		
Gutman Jakob	Novak Ivan		
	Ogjić Mirko		

Popis izbornika koji su glasali za Weismayera u izborima 1906.

godine. U izborima za narodnoga zastupnika socijal demokrati počeli su naklonost i glasove tražiti među Židovima. Tako su gornjogradski Židovi prema pisanju *Narodne obrane* u Gornjem gradu stali na stranu kandidata socijal-demokrata Nijemca Slavka Henča i glasovali protiv odvjetnika Ante Pinterovića predstavnik Hrvatsko-srpske koalicije (člana pravaša). Autor priloga *Obrani* prigovara "sugradjanima Židovima" da se u teškim "časovima hrvatskog naroda stavljaju u službu narodnih protivnika" i da Židovi u Hrvatskoj još uvijek nisu "onakvi patriote kao što su magjarski Židovi dobri magjarski patrioti".^[922] Uoči izbora objavljen je izborni plakat Slavka Henča u kojem je navijestio svoj program, a jedna od točaka njegova programa bila je i zaštita manjina i ravnopravnost svih narodnosti i staleža. U plakatu se pozivaju Židovi da glasuju za njega jer samo socijalno-demokratska stranka se po njima zalaže za "židovsku narodnost". Kako koalicija nije na takav način propagirala ravnopravnost i zaštitu drugih, ne iznenađuje da su Židovi podržavali socijal-demokrate. Na kraju su u

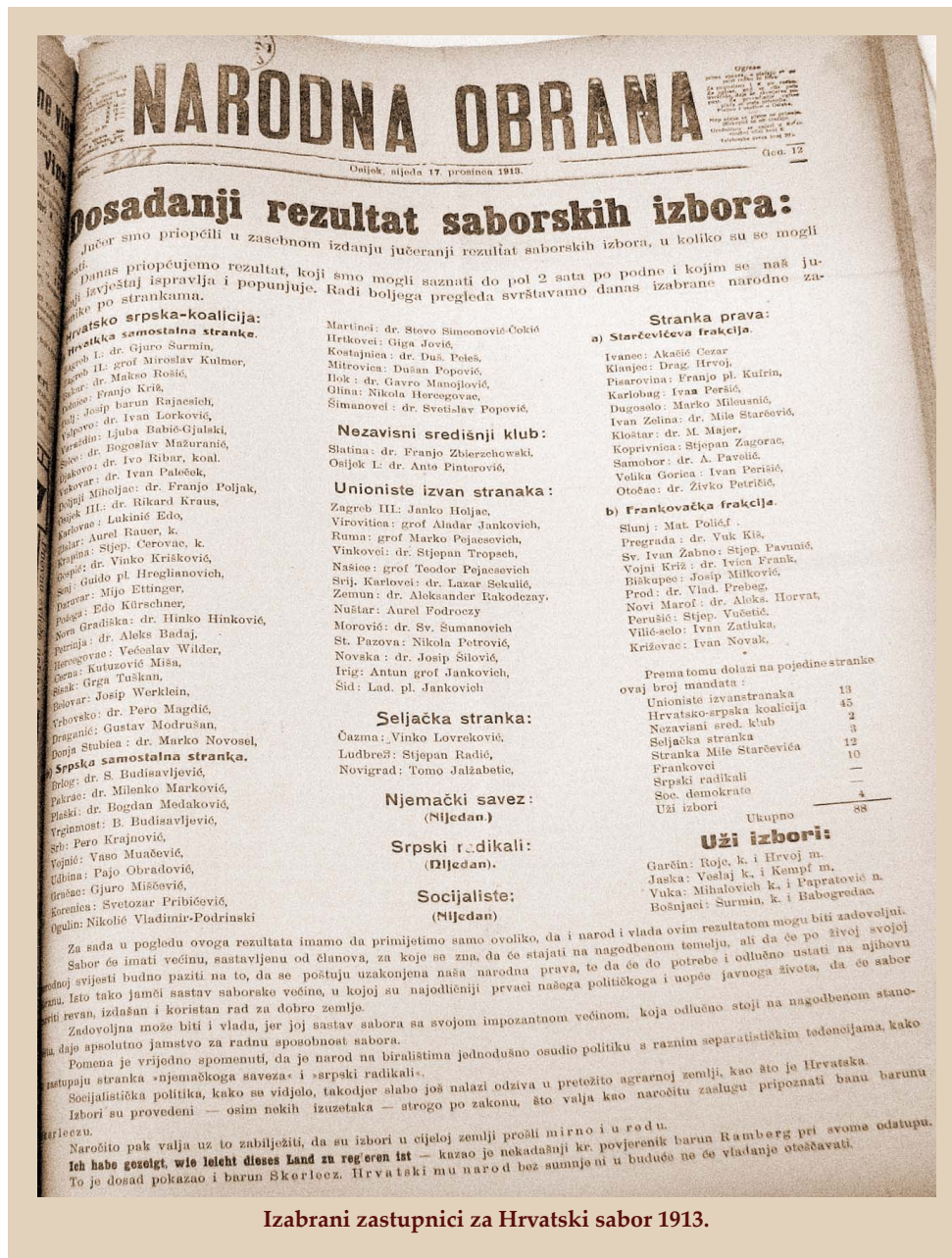

Ne ženi se! bez knjige o braku od dra Retau-a
 sa 39 slika. Mjesto K 2.- samo K 1.25. Podignu sajetnik za svakog bračnog drug. Mjesto K 6.- K 2.-. Ljubav i brak bez djeca. od dra Ernesta sa slikom K 2.-. Sva tri djela skupa samo K 13.50
 Može se dobiti novce unaprijed poslavši, ili uz poručje. **Glavna uredarica knjižarica u Machfloou kod Hönnebacha.**

Udjel u političkom životu

ovim izborima pobijedili predstavnici koalicije (oba pravaši): u Gornjem gradu Pinterović, a u Donjem gradu odvjetnik i Vladimir Kovačević.^[923] Osječki Židovi su pokazali da su u ovim izborima više na strani socijal- demokrata nego li Hrvatsko-srpske koalicije. Iz gornjega grada na listi za kandidate na strani koalicije uz A. Pinterovića našao se Simon Ungar, a na listi socijalista Henča: Aladar Klein, Adolf Fellner, Leopold Fridemann, Gustav Krauss, Jakob Fuchs.^[924] Novoizabrani Hrvatski sabor se sastao 12. ožujka 1908., da bi na 2. sjednici 14. ožujka 1908. bio pročitana kraljev reskript koji je zasjedanje Sabora odgodio do daljnje kraljeve odluke. Od odgode rada Sabora proći će dvije godine, a nastavio je s radom 18. ožujka 1910. Glavna i najvažnija saborska tema o kojoj se debitiralo bila je izborna reforma. Dana 28. svibnja 1910. novi Zakon o izbornom redu dobio je kraljevu sankciju i postao je pravovaljan. Tim zakonom je prošireno izborna pravo. Od oko 50.000 dotadašnjih birača otada je bilo 190.000 birača. Ubrzo su raspisani novi izbori za Hrvatski sabor koji su se održali 28. listopada 1910. godine. U Donjem gradu kandidirali su se Dragutin Neumann kao pristaša bana Tomašića (ban Nikola Tomašić je oko sebe okupio režimu provjerene i odane ljude i pod imenom Vladina stranka sudjelovao na izborima 1910. godine) a Bogdan Penjić na programu Hrvatsko srpske koalicije. Od kakvih 800 izbornika 35 je Židova koji mogu glasovati. Opet su, i kod ovih izbora Židovi igrali važnu ulogu. Dio Židova je glasovao za vladinoga kandidata, a dio za koaliciju.^[925] Na njima su iz Osijeka izabrani sa liste Vladine stranke: Ante Pinterović za Osijek I. i Dragutuin Neumann za Osijek II. sa 7 glasova većine.^[926]

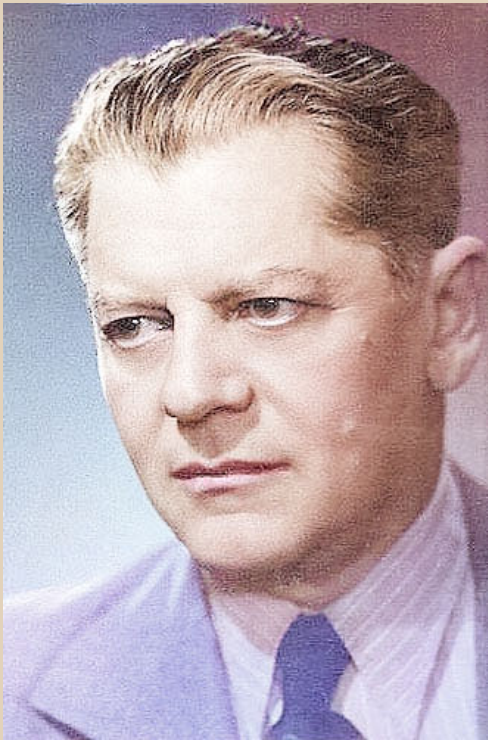
Udjel u političkom životu

Izabrani zastupnici za Hrvatski sabor 1913.

Dana 7. studenoga 1911. Hrvatski sabor je raspušten i prema odluci bana N. Tomašića novi izbori sa Sabor održani su 15. prosinca 1911. godine. Sabor izabran sredinom 1911. uopće se nije sastajao a 27. siječnja 1912. bio je raspušten.^[927] Zadnji izbori za Hrvatski sabor pred Prvi svjetski rat sazvani su za 16. i 17. prosinca 1913. U izborima za Hrvatski sabor 1913. u Osijeku su postojala dva izborna

Udjel u političkom životu

Ivan Rikard Kraus / Ivanović

kotara. Kandidati su bili Ante Pinterović (predstavljao je Nezavisni središnji klub) i Ivan Rikard Kraus (na listi Hrvatske samostalne stranke koja se nalazila unutar Hrvatsko-srpske koalicije). U prvom osječkom izborništvu izabran Ante Pinterović u drugom Ivan Rikard Kraus (poslije Ivanović). Niti jedan niti drugi nisu imali protukandidata. Ivan Rikard Kraus biti će vrlo aktivan u stvaranju nove države 1918. godine.^[928] Zadnja sjednica ovoga saziva Sabora sazvana je 13. srpnja 1914. i na njoj je

odgođeno daljnje zasjedanje Sabora. To je bila i posljednja predratna sjednica.

Udjel u kulturnom, društvenom i inom životu do početka Prvoga svjetskog rata

Udjel u kulturnom, društvenom i inom životu do početka Prvoga svjetskog rata

Do izbijanja Prvoga svjetskog rata kulturni, društveni i ini život osječkih Židova bio je vrlo bogat. Tradicionalno bi na početku svake godine gornjogradska *Izraelitičko gospojinsko društvo* organiziralo pokladnu zabavu (krabuljni vjenčić).^[929] Osobito su se pomno pripremale zabave prigodom židovskih blagdana: Purima,^[930] Roš Hašane, Hanuke i Pesaha,^[931] a priređivali su ih gornjogradska Židovska općina, *Cionističko društvo Thedor Herzl* i gornjogradska i donjogradska *Izraelitičko dobrotvorno gospojinsko društvo*. Bile su otvorenoga tipa te su, uz članove židovske općine, dolazili na njih i građani svih vjeroispovijesti.^[932] Ovisno o broju gostiju i o svrsi zabave održavale su se u dvorani gornjogradske Židovske općine, u velikoj dvorani društva Casino, dvorani Rajal, narodnom kazalištu, svratištu Weingruber, svratištu "Central" i dr. *Izraelitičko dobrotvorno gospojinsko društvo* je uz zabave povodom židovskih blagdana priređivalo razne vrste plesova čiji su prihodi bili namijenjeni dobrotvornim svrhama (Pučkoj kuhinji, siromašnoj mladeži nižih pučkih škola u Aninoj i Jägerovoj ul.). Sredstva prikupljena na ovim zabavama podijeljivana su svim siromašnim građanima bez obzira na njihovu vjeroispovijest.^[933] Organizirale su o predavanja s vjerskom tematikom i literarne ili glazbene večeri na kojima su se izvodila djela židovskih autora.^[934]

Prateći znatno šire nije bilo dobrotvornih akcija u Osijeku u kojima nije sudjelovao barem jedan imućniji pripadnik židovske zajednice, bez obzira kakve je namjene bila akcija. Skladan suživot s

Udjel u kulturnom, društvenom i inom životu do početka Prvoga svjetskog rata

Osječanima drugih konfesija potvrđuju primjeri iz osječkih novina (*Narodna obrana*, *Die Drau*, *Vjesnik županije virovitičke*), koje su redovito/obvezno na svojim stranicama u ime uredništva svojim sugrađanima židovske vjeroispovijesti čestitale njihove blagdane^[935] te bi tom prilikom obavještavale Osječane da su židovske trgovine i obrtničke radionice zbog određenoga blagdana zatvorene.^[936] Osobito su se isticali u prikupljanju novčanih prinosa za postradale bez obzira na vjeroispovijest (npr. potres u južnoj Italiji).^[937] Pratili su i događaje vezane uz hrvatsku prošlost. Tako su 30. travnja 1907. u večerenjim satima u gornjogradskoj sinagogi održali spomen-slovo hrvatskim narodnim mučenicima Zrinskom i Frankopanu. Večernjoj misi prisustvovali su učenici srednjih škola i građanstvo. Spomen slovo održao je rabin Ungar.^[938]

David Wolfsohn

Neposredno nakon održavanja Drugoga cionističkog kongresa u Osijeku 12. rujna 1906. novoosnovano *Cionističko društvo* Theodor Herzl organiziralo je u velikoj dvorani židovske općine prvo predavanje o cionizmu na koje je pozvalo bugarskog velikog rabina, člana cionističkog akcionog odbora i nekadašnjeg đakovačkog rabina dr. Marcusa Ehrenpreisa iz Sofije.^[939] U listopadu 1906. je u Osijeku gostovao predsjednik cionističke organizacije David

Udjel u kulturnom, društvenom i inom životu do početka Prvoga svjetskog rata

Wolffsohn iz Kölna na Rajni.^[940] Iduće godine (26. veljače 1907.) na poziv *Cionističkoga društva T. Herzl* Osijek je ponovno posjetio Ehrenpreis koji je tada držao predavanje u kavani Hotela "Rajal" o Theodoru Herzlu umjetniku, čovjeku i cionistu.^[941] U ožujku i travnju te godine predavali su; virovitički rabin H. E. Kauffman o Maimonidesu a zagrebački novinar Otto Kraus o strujama unutar cionizma.^[942] U veljači 1908. na skupštini društva predavao je ponovno pozvani David Wolffsohn i okupljenima je govorio o stanju u cionističkom pokretu, njegovim ciljevima i protivnicima.^[943] Česti predavač cionističkoga društva u velikoj dvorani gornjogradske židovske Općine bio je rabin Simon Ungar. Predavanje koje je trebao održati 30. siječnja 1908. o običajima i životu u vrijeme Talmuda^[944] održao je 7. travnja te godine, jer je umjesto njega govorio David Wolfsohn.^[945] U ožujku 1910. je neočekivano stigao u Osijek D. Wolffsohn. Usprkos nedovoljnoj pripremljenosti, budući da ga nisu očekivali u gradu, nisu stigli poslati pozivnice niti obavijestiti u novinama građanstvo o njegovom predavanju. U Hotelu "Royal" 23. ožujka se okupio veliki broj cionista kojima je predsjednik cionističke organizacije predavao o položaju cionističkog pokreta i osvrnuo se na IX. cionistički kongres.^[946]

U prostorijama gornjogradske Židovske bogoštovne obilježavani su različiti državni, općinski i ini jubileji, organizirane mnoge zabave, različite svečanosti (pirovi)^[947] i predavanja.^[948] Predavanja su organizirali cionistički čelnici gornjogradske Općine ili članovi *Cionističkog društva Theodor Herzl*. Jedan od čestih predavača bio je nadržabin Simon Ungar. Uz predavanja, 27. siječnja 1907.

Udjel u kulturnom, društvenom i inom životu do početka Prvoga svjetskog rata

predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine Spitzer slavio je desetgodišnjicu svojega rada u dvorani gornjogradske Općine pa je povodom toga organizirano slavlje.^[949]

Židovska društva u Osijeku do 1919. godine

Kada govorimo o židovskim društvima, trebalo bi na samom početku nešto reći kako su nastajala. Već u prvoj polovici 19. stoljeća izdani su propisi za društva (Propis Austrijske carevine od 19. listopada 1843., carski patent od 17. ožujka 1849. o društvima i skupštinama). Svi ovi propisi prestali su vrijediti 26. studenog 1852. kada je donesen Carski patent o društvima (*Zakon družtveni*). Taj Zakon prvenstveno je uređivao odnos društva prema državnoj upravi ukoliko "pobližje zasjecaju u javne interese". Isto tako državna uprava je davala dozvole za osnivanje društava nakon što bi oni podastrli pravila (statute). Prema Zakonu dozvola je bila potrebna kada su se utemeljivala društva za javne i opće korisne svrhe. Zakon je utvrdio i postupak odobravanja društva. Politička zemaljska vlast davala je dozvolu nakon pribavljenog mišljenja Ministarstva unutarnjih poslova. Društvo je trebalo podnijeti onoj "političkoj zemaljskoj vlasti" molbu u kojoj će biti njezino sjedište. U molbi se tražilo odobrenje za osnivanje, te su se trebala dostaviti pravila društva u tri primjerka. Ova zakonska regulativa trajala je do 1875. kada je donesena nova klasifikacija društava. Nakon toga doneseni su još neki zakoni koji su se ticali dioničarskih društava i

Židovska društva u Osijeku do 1919. godine

udruga, koje se bave trgovačkim i obrtničkim poslovima. Najvažniji dokument svakoga društva su njegova pravila ili statuti. Sadržaj pravila određen je bio zakonima o društvima.^[950] Pravila su se podnosila ovisno o svrsi različitim institucijama. Pravila židovskih Općina išla su preko Gradskoga poglavarstva na Odjel za bogoštovlje i nastavu koji ih je potvrđivao. Židovska društva su slala svoja pravila na nekoliko institucija: Gradsko poglavarstvo, Odjel za bogoštovlje i nastavu, Odjel za unutarnje poslove. Što se tiče židovskih društava, važan je *Zakon o uređenju izraelitskih bogoštovnih općina u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji* iz 1906. koji je odredio da društva moraju svoje pravilnike prilagoditi spomenutom Zakonu.

Zbog nedostataka dokumenata, kao i izgubljene te uništene građe osječkih židovskih društava, vrlo malo znamo o njima, osobito o onima iz druge polovice 19. stoljeća. Razmjerno mali broj osječkih židovskih društava ima sačuvano izvorno arhivsko gradivo, pa su često pravila jedino svjedočanstvo o postojanju pojedinih društava i njihove djelatnosti. Većina osječkih židovska društva nema čak ni to, već o njima postoje samo fragmentarni podaci prikupljeni iz tadašnjih novina ili izvještaja. Za neka društva ne znamo točnu godinu osnivanja niti tko su bili članovi. Vrlo su često društva postojala, a da nisu imala službena pravila. Nema jedinstvenoga obrasca kojim su institucijama židovska društva slala Pravila na odobrenje. Nešto više podataka o židovskim društvima saznajemo iz osječkih novina ili iz *Židovske smotre*. Prateći postojeća pravila i arhivsku građu te dopise iz osječkih novina ovdje su predstavljena židovska društva koja su djelovala od početaka židovskih Općina u Osijeku do početka 1919. godine.

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

Hevra Kadiša je sveto društvo kojem je svrha posjećivanje i njega bolesnika, obavljanje pobožnih obreda, uobičajenih kraj umirućih ili umrlih Židova, sahranjivanje, uprava i održavanje židovskoga groblja, uprava pobožnim i "inim" zakladama.^[951] Prema N. Schwarz^[952] ona je osnovana 1852. kada su u Osijeku pokopani prvi Židovi i to trgovac Markus Pfeiffer (60 godina), učitelj Moritz Löbl iz Darde (25 godina) i osmogodišnje dijete Adolf Herbst,^[953] odnosno kada je Gradsko poglavarstvo dodijelilo osječkim Židovima zemljište za njihovo groblje koje se nalazilo južno od Donjega grada, kraj onodobne živodernice (današnje groblje na Bikari).^[954] Po autoru priloga izašloga u *Slavonii* 1869. osječka *Hevra Kadiša* osnovana je 1864., međutim vjerojatno to nije ispravan podatak. Autor priloga se očito zabunio s godinom, jer je 1864. *Hevra Kadiša* uredila gornjogradsko groblje i dala sagraditi mrtvačnicu, a nije osnovana.^[955]

Prvi predsjednik *Hevre* bio je Ignatz (Ignjat) Singer (1852. –?), dok je statut društva izrađen (1852.) i potvrđen 1858. pod djelovanjem Markusa Spillera (1858.? –?) (po nekima to je učinio Mavro Reiner).^[956] Spillera je na mjestu predsjednika zamjenio Ignatz Singer.^[957] *Hevra Kadiša* je 1864. u vrijeme predsjednika Ignatza (Ignjata)

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

Singera (1862.? ili 1864.?– 1868.) regulirala gornjogradsko groblje i izgradila odgovarajuću prostoriju za ceremoniju sahranjivanja (ciduk hadin).^[958] Prvotno je *Hevra Kadiša* zatražila 20. svibnja te godine gradsko zemljište za izgradnju mrtvačnice. Formiran je odbor koji je do kraja godine odredio zemljište od 10 čet. hv. dužine i 7 čet. hv. širine, s time da su se oko dijela zemljišta trebali nagoditi s dotadašnjim najamnikom gradske zemlje Franjom Pinterovićem glede odštete za ustupljenje uživanja zemljišta^[959]

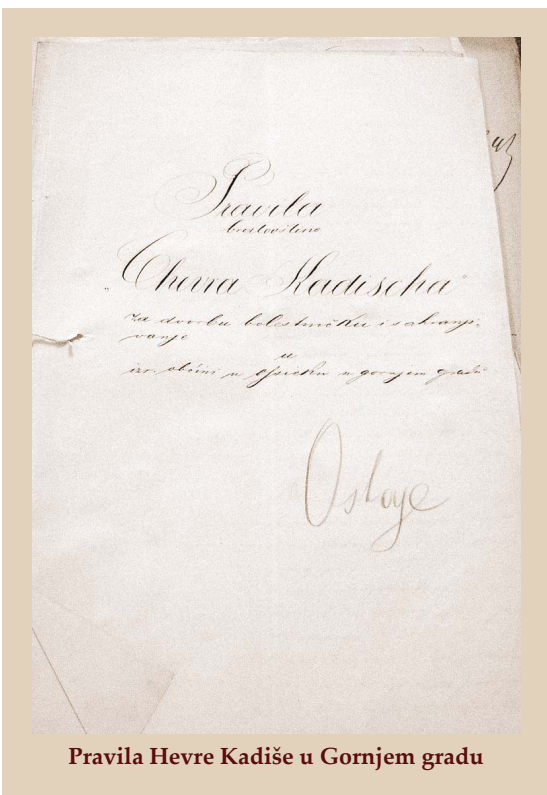
Hevra Kadiša se 26. prosinca 1864. udružila sa članovima *Hevra Sudah/Chewra Szuda* (društvo dobročinitelja?) u jedno društvo (bratstvo) koje je nastupalo pod imenom *Hevra Kadiša* s ciljem financijskoga potpomaganja izgradnje sinagoge u Gornjem gradu, koja je uslijedila u potonjih pet godina. Prilikom ujedinjenja društava skupljeni su znatni milodari, a donatori izgradnje sinagoge bili su: rabin Samuel Spitzer, Julius Weiss, Moritz Kraus, Salomon Rothmüller, Jakob Handler, David Mikolasch, Heinrich Eisler, Samuel Birnbaum, Jakob Frisch, Samuel Landsinger, Josef/Josip Krauss, Ignatz Singer, Herman Eisner, Rudolf Ungar, Jakob Lehner, Maner Krauss, Ignatz Deutsch, Josef Springer, Mavro Reiner, dr. Kobler, Salomon Lang, W. L. Lang, Leopold Eisner, Samuel Bernfeld, Schillinger, Leopold Hiller, Carl Hiller, Leopold Frisch, Ignatz Fuchs, Marko Spiller, Marko Engel, T. Trenscher, W. Schnidler, Adolf Stern, Leopold Brandt i Josef/Josip Hiller.^[960] Ujedinjenje društava potvrdili su: članovi *Hevre Kadiše i Hevre Sudah*: Leopold Hiller, Heinrich Eisler, David Trenscher, Dr. Kobler, Julius Weiss, Carl Hiller, Maner Krauss, Jacob Lehner, W. L. Lang, M. Spiller & Sohn, Josef Krauss, D. Mikolach, Josef Hiller, Leopold Eisner, Salomon Lang, Salamun Rothmüller, Moriz Frank, Samuel Bernfeld, J.

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

Deustch, Josef Springer, Singer, Leopold Brand, Jacob Schillinger, Samuel Spitzer, B. Schindler, M. Manner, Marcus Engll i Langer (pisar). Kao zajedničko društvo djelovali su sve do 1879. godine.^[961]

Budući da se broj Židova u Osijeku povećavao, donjogradska Židovska bogoštovna općina zamolila je Gradsko poglavarstvo 3. studenoga 1868. da se postojećem malom židovskom groblju u Donjem gradu ustupi još 481 m² gradskog zemljišta^[962] jer na području Donjega grada već živi 26 obitelji. Nakon uvida koji je proveo senator Nikola Živanović sljedeće godine je u svibnju izašlo na donjogradsko groblje povjerenstvo i zamolbu općine povoljno riješilo, uz napomenu da se određeno zemljište može ustupiti donjogradskoj Židovskoj općini tek po isteku ugovora Stjepana i Gjure Vlaškovca, koji su na dobivenom zemljištu uzgajali pšenicu.^[963]

Godine 1868. u predsjedništvu *Hevre* bili su Ignatz Singer kao predsjednik, a kao oci udruženja Moritz Kraus, Salomon Rothmüller, Julijus Weiss, Michael Klein, Josef Frisch i Ignatz Deutsch, blagajnik je bio Jakob Lehner. Krajem 1868. za predsjednika je bio izabran Josef/Josip Hiller, koji je bio na tom položaju do 1871. godine. Njegov nasljednik Markus Spiller vodio društvo do 1874. Za vrijeme njegova mandata od osječkog poglavarstva 1871. dobiveno je

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

zemljište površine od 788 kvadratnih hvati u svrhu proširenja groblja. Godine 1874. za predsjednika je izabran D. W. Klein i na tom mjestu se zadržao do 1878. Savjetnici *Hevre* bili su: Moritz Kraus, Michael Klein, Leopold Brandt, Gustav Landsinger, Samuel Bernfeld, Leopold Lang, Jakob Lehner, Benjamin Ehrenfreund i Salamon Rothmüller. Odvodnja i niveliranje groblja bila je njihova najvažnija zadaća, što je učinjeno za vrijeme D. W. Kleina. Iako je D.W. Klein težio za uređenjem židovske bolnice zbog nedostatka potrebnih sredstava morao je odustati. Posebne zasluge u reguliranju i odvodnjavanju groblja stekao je inženjer željezničke pruge Alföld – Rijeka, Adolf Deutsch, poradi čega je izabran počasnim članom *Hevre*.^[964] Iako je *Hevra Kadiša* postojala od 1852. potvrdu službenih Pravila zatražila je od Odjela BINZV-a tek 1875. godine za vrijeme presjedanja društvom D.W. Kleina. Pravila su sljedeće godine (1876.) i potvrđena. Društvo je tada postojalo pod imenom *Bratovština Chevre Kadische za dvorbu bolesničku i sahranjivanje* Židovske bogoštovne općine u Gornjem gradu.^[965] U §. 1. navedena je svrha *Hevre Kadiše* koje je bila: da "čovjekoljubne i vierozaonske dužnosti prema bolesnikom i umirućem vrši i da preminuvšim zadnju ljubav iskaže." Odbor (zastupništvo) društva činilo je 11 osoba: predsjednik, tri "oca", šest savjetnika i blagajnik. Predsjednik je zastupa društvo kod oblasti i trećih osoba. Svi članovi društva vršili su svoje dužnosti bez naknade i birali su se u veljači (po židovskom kalendaru 7 adara) pismenim glasovanjem većinom glasova na tri godine.^[966]

Ta su pravila prema *Zakonu o uređenju izraelitičkih bogoštovnih općina u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji* od 7. veljače 1906. čl. 23. prilagođena (proširena) i potvrđena 1909. godine.. godine U ovim

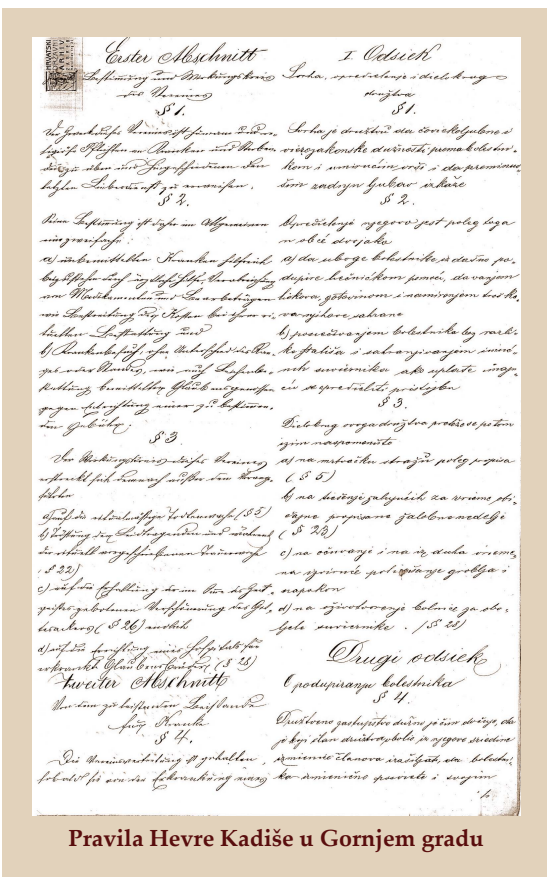
Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

pravilima svrha društva je precizirana, a bila je: dobrotvorstvo u opće, a najviše u korist članova Društva, posjećivanje i njega bolesnika, obavljanje "pobožnih čini" uobičajenih kod umirućih ili umrlih Židova, sahranjivanje Židova umrlih na području Gornjeg grada, uprava i uzdržavanje židovskog groblja u Gornjem Osijeku, objava "pietetskih nabožnih čina" za spas duša preminulih Židova i uprava nad vjerskim i inim zapisima i zakladama. U smislu zakona iz 1906. društvena uprava je tek od 1906. bila dužna prepise zapisnika sjednica i glavnim skupština u roku od osam dana dostaviti općinskom predstožništvu. Broj članova je neograničen. Društvo ima: začasne, redovite i izvanredne članove. Poslovima Društva upravlja društvena uprava i glavna skupština. Društvena uprava sastoji se od: predsjednika, potpredsjednika, predstožnika za pogrebe i upravu groblja, predstožnika za njegu bolesnika i za dobrotvorstvo, blagajnika i deset članova. Društvenu upravu bira glavna skupština. Služba društvene uprave traje tri godine i to od dana glavne skupštine u kojoj je izabrana, pa do redovite. ^[967]

Od siječnja 1878. do svibnja 1893. predsjednik *Hevre* bio je Gustav Wertheimer, a članovi uprave (predsjedništva) bili su: Leopold Brandt, Adolf Flesch, David Stein, Moritz Kleinkind, Sigmund Mayer, Marcus Kohn, blagajnik Ludwig Frankl, Samuel Schönberger. Godine 1887. izabrani su još: Julius Weiss, Marcus Kohn, Samuel Kästenbaum, Rudi Ungar, Jakov/Jakob Sorger, Sigmund/Sigismund Wolf (blagajnik) i Leopold Kramer. Godine 1889. Sigmund Wolf je postao blagajnikom (god. 1890. Moritz Löwinger, Adolf Krausz senior, Jakov Frisch i Rudi Ungar izabrani su za savjetnike). Wertheimerova djelatnost donekle je unaprijedila vođenje *Hevre*. Pod njegovim pokroviteljstvom održan je 1879.

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

posljednji veliki ručak bratstva (*Hevra Sudah i Hevra Kadiša* 1864. – 1879.). Naručena su mrtvačka kola po cijeni od 700 forinti, zatim ornamenti za Toru i različiti predmeti za pogreb.^[968]

Dana 23. svibnja 1893. izabran je predsjednikom *Hevre* Adolf Krauss/Krausz stariji U predsjedništvo su izabrani: Julijo Weiss, Leopold Berger, Jakob Frisch, Aleksandar/Alexander Fischer, Rudolf Ungar, Moritz Löwinger, Salamon Lang, Jakob Wotitz, Hugo Spitzer, blagajnik Markus Berger, da bi još 1901. bili izabrani savjetnici Simon Horn, Samuel Kästenbaum, Moritz Adler, Salamon Schwarz i Sigmund Wolf. Adolf Krauss/Krausz st. bio je predsjednik *Hevre* do 1905. godine.

Pod njegovim vodstvom provelo se proširivanje groblja, nabavljen je aparat za spuštanje lijesova. Također su se regulirani odnosi sa donjogradskom Hevrom koja je sahranjivala Židove koji bi umirali u bolnici. Društvo je u lipnju 1903. dobilo od obitelji nedavno umrloga industrijalca Leopolda Kerna dar od 1.000.^[969]

Dana 14. lipnja 1905. na čelo *Hevre Kadiše* postavljen je Samuel Kästenbaum te je tu dužnost obavljao sve do 1921., a za njegove suradnike izabrani su u predsjedništvo; Leopold Berger, Jakob

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

Wotitz, Alexander Fischer st., Moritz Adler, Ignatz Zwieback, Salomon Schwarz, Simon Horn, Sigmund Schwarz, Josef Montag, a kao blagajnik Markus Berger i kasnije Simon Gertner i Franz Frey. U godini 1907. došlo je jedino do novog izbora tajnika Nathana Schwarza.^[970] Godine 1905. *Hevra Kadiša* došla je u posjed velikog posjeda jer je umro trgovac Josef Weinberger, rodom iz Vršca i ostavio je društvu kuću koja je bila procijenjena na 32.000 kruna, kao i koncesiju na poslovanje svoje trgovine. Kuća je korištena kao zadužbina, a članovi *Hevre Kadiše* su majci dobročinitelja Rosi Weinberger svake godine isplaćivali polovicu prihoda. U međuvremenu po predsjedniku S. Kästenbumu su poslovi *Hevre* unaprijeđeni. Konačno je provedeno parceliranje novog groblja, te se krenulo prema izgradnji nove ciduk-hadin kuće (mrtvačnica i hala za ceremonije) koju je trebalo podići u sredini novoga groblja.^[971]

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

Hala za ceremoniju sahranjivanja

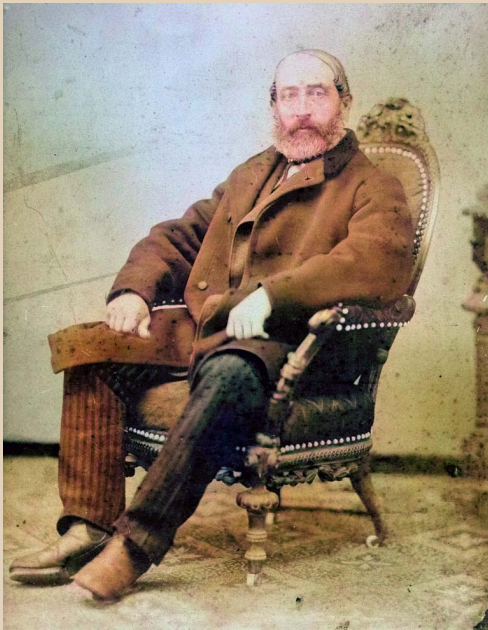
Dana 29. lipnja 1911. sazvana je glavna skupština a jedinom točkom dnevnoga reda, rasprava o novim društvenim pravilima. Na toj skupštini u lipnju 1911. je zaključeno da se Pravila moraju revidirati "dotično novim zamjeniti" pa je u tu svrhu izabran poseban odbor (ne navode imena). Izabrani odbor je sastavio osnovu novih Pravila, međutim zbog "mnogih i velikih zaprjeka" koje su stajale na putu (ne navode se koje su to zaprjeke) i izbijanja Prvoga svjetskog rata Pravila su predložena na izvanrednoj glavnoj skupštini *Hevre Kadiše* 25. studenog 1917. u Gornjem gradu. Na njoj su prisutni bili: predsjednik društva Samuel Kästenbaum, kao predsjedatelj, od strane predsjedništva židovske općine bio je dr. Hugo Spitzer, a od društvenih članova gospoda: Leopold Adler, Bela Buchwald, Josip Berger, Jonas Berger, Marko Berger, Dragutin

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

Boskowitz, B. Baneth, Šandor Dorner, Dragutin Engelmann, Moriz Engelmann, Dragutin Eisner, Josip Eisner, Herman Ehrendiener, Josip Ehrendiener, Simon Frisch, Josip Görög, Ignjat Grünberger, Leopold Hahn, Mano Haas, Šandor Halasz, Alex Heisler, Emanuel Herrmann, Ljudevit Honig, Dragutin Horn, Julijo Horvat, Robert Korsky, Aladar Klein, Mosin Klein, Vilim Klein, Franjo Lang, Isidor Lederer, Leopold Leitner, Samuel Löwinger, Adolf Löwy, Makso Löwy, Emil Ornstein, Aron Popper, Ivan Podvinetz, Emil Rechnitz, Mihailo Reichenfeld, Edward Rosenwasser, Samuel Rottmann, Tibor Scheiber, Herman Schein, Mavro Schön, Emil Schwarz, Dragutin Schwarz, Rudolf Schwarz, Sigmund Schwarz, Lavoslav Sellinger, Leopold Singer, Vilim Singer, Jakob Steiner, Alex Stark, Hinko Sohr, Jakob Spingarn, Bela Springer, Ljudevit Szekler, Leopold Taubner, Hermann Wamoscher, Ignjat Weisz, Jakob Weiss, Sigismund Weissberger, Oskar Weismayer, Sigismund. Wolf, Josip Zimmermann i Adolf Zlatarić. Za perovođu je predložen društveni tajnik N. Schwarz, a za ovjervitelje potpisa Žiga Wolf i Julije Pfeiffer. Nova pravila su prihvaćena na izvanrednoj glavnoj skupštini u židovskoj općini u Gornjem gradu 25. studenog 1917., a od strane BINZV-a uz sitne izmjene potvrđena 15. lipnja 1918. godine.^[972]

U studenom 1917. došlo je i do konflikta između gornjogradske *Hevre Kadiše* i gornjogradske židovske općine, jer je *Hevra Kadiša* osnovala zakladu u spomen "blagopokojnog kralja Franje Josipa I." u iznosu od 10.000 kruna s ciljem da se svake godine 21. studenog na dan smrti njegova veličanstva dijeli pomoć među siročadi palih i mobiliziranih vojnika. Odbor *Hevre Kadiše* s predsjednikom Samuelom Kästenbaumom smatrao je da se pomoć

Hevra Kadiša – Gornjogradsko Izraelitsko društvo za podpomaganje ubogih i bolesnih Chebra kadisa / Chewra Kadischa – bratovština "za dvorbu bolesničku i sahranjivanje"

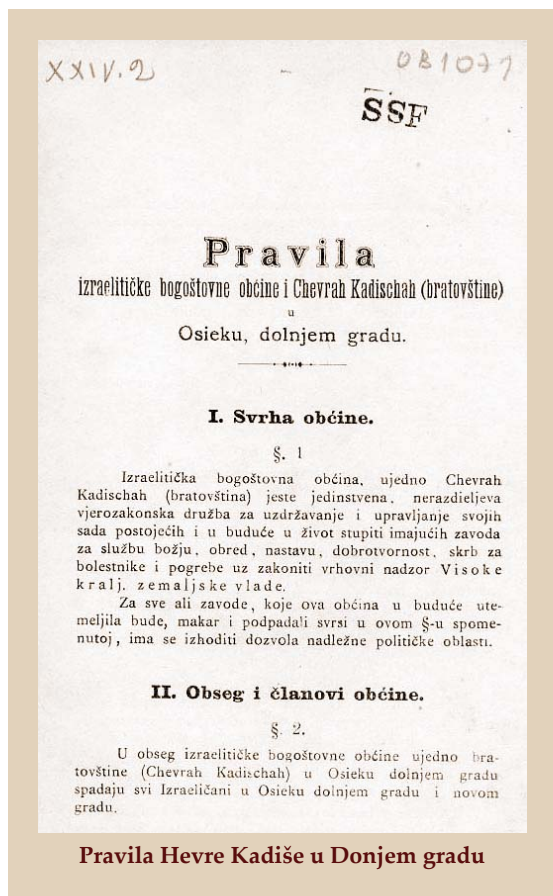
Samuel Kästenbaum - predsjednik Hevre Kadiše od 1905. do 1921.

treba dijeliti svima bez obzira na vjeroispovijest. Njima se suprotstavila gornjogradska općina sa predsjednikom Hugom Spitzerom koji su smatrali da se pomoć mora podijeliti samo Židovima. Cijeli konflikt vodio se na osobnoj razini između Samuela Kästenbauma i Huga Spitzera i niti jedan nije želio popustiti. Prepiska između jednoga i drugoga vodila se putem novina. Kako bi na kraju izbjegli veće sukobe, osnovana je unutar gornjogradske općine nova

"Zaklada Franje Josipa I." ali samo u korist židovskih ratnih udovica i sirota. ^[973]

Donjogradska Hevra Kadiša

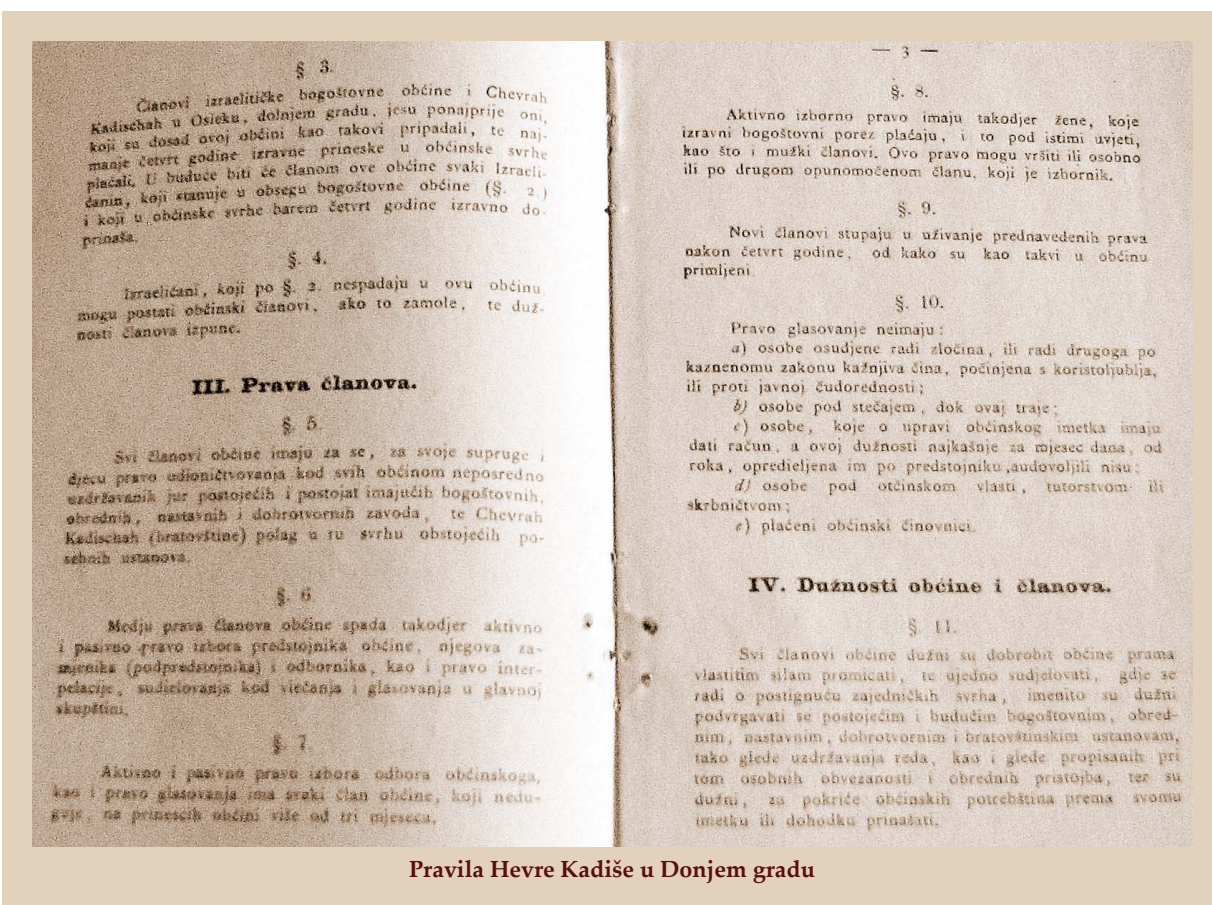
Pravila Hevre Kadiše u Donjem gradu

Hevra Kadiša u Donjem gradu zasigurno je djelovala od osnutka donjogradske Židovske bogoštovne općine 1862. godine. Međutim, tek je 1889. općina podnijela Gradskom poglavarstvu na odobrenje pravila donjogradske *Hevre Kadiše (Pravila izraelitičke bogoštovne občine u Chevrah Kadischah / bratovštine / u Osijeku Donjnjem gradu)*. Pravila su uz neke ispravke prihvaćena sljedeće godine od Odjela za bogoštovlje i nastavu Zemaljske vlade u Zagrebu. Prema Pravilima donjogradska Židovska općina i donjogradska *Hevra*

Kadiša su *jedinstvena, nerazdjeljiva vjerezakonska družba*. Iz ovoga proizlazi da su članovi donjogradske *Hevre Kadiše* bili Židovi s područja Donjeg Grada, Novoga grada, i to oni koji su najmanje četvrt godine plaćali izravne "prineske" općini (§.3.). Prema Pravilima donjogradska *Hevra Kadiša* je organizirala službu Božju umrlima, razne dobrotvorne akcije, skrbila se za bolesnike i organizaciju pogreba za Židove članove donjogradske Općine.^[974] Glavna skupština se svake godine održavala u prosincu.^[975] Dok o gornjogradsnoj *Hevri Kadiši* postoje podaci tko su bili članovi, predsjednici, za donjogradsku je poznato da je predsjednik 1890. bio

Donjogradska Hevra Kadiša

je Jakov Freund, no ne znamo do kada.^[976] Tri godine poslije 1893. donjogradska židovska Općina odlučila je pravila i općine i *Hevre Kadiše* od 5. prosinca 1890. (*Chevrah Kadischak*) preinačiti, odlukom zaključka skupštine od 25. prosinca 1893. godine i prilagoditi.^[977] O radu donjogradske *Hevre Kadiše* do kraja Prvog svjetskog rata malo je poznato.

Pravila Hevre Kadiše u Donjem gradu

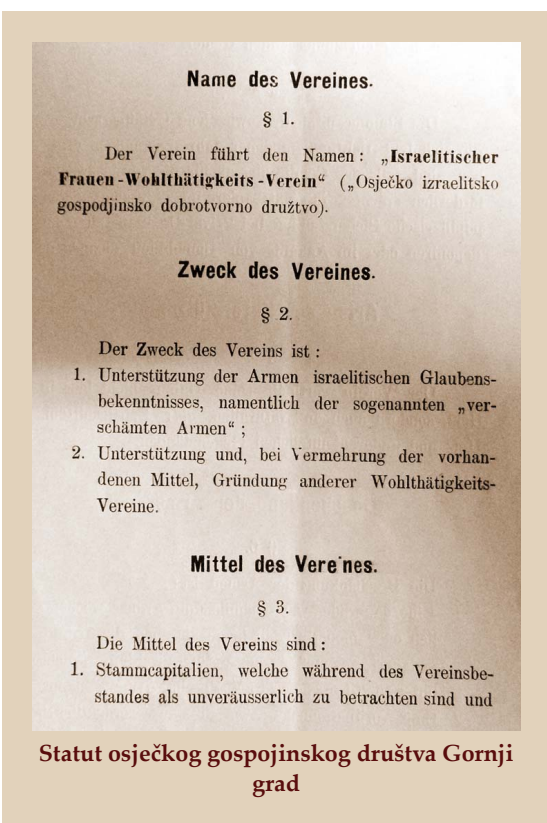
Dobrotvorno društvo Tenech-dol – Wohlthätigkeits Verein Tenech-dol (Tomech Doll) –Des Armes Unterstützung Vereins

O ovom društvu postoji vrlo malo podataka. Ne zna se da li su imali zasebna pravila ili su djelovali unutar gornjogradske *Hevre Kadiše*. Isto tako, ne zna se tko su bili članovi niti do kada je društvo djelovalo. Tajnik gornjogradske Židovske općine N. Schwarz ga u svojem tekstu spominje i navodi da je Društvo potpomagalo siromašne članove gornjogradske Židovske bogoštovne općine i djelovalo je vjerojatno od dolaska u Osijek rabina Samuela Spitzera 1856. godine.^[978] Poznat je jedino podatak da je društvo 1869. poklonilo svoju gotovinu za gradnju gornjogradske sinagoge.^[979]

Društvo Sandekoes/Sandekoës- Vereines

Kao i o prethodnom društvu i ovom postoji vrlo malo podataka. Društvo je imalo dobrotvorni fond iz kojeg se isplaćivala pomoć siromašnim gornjogradskim Židovima. Poznato je da je jedan od suutemeljitelja uz rabina Samuel Spitzera i dugogodišnji član predstojništva ovoga društva bio Samuilo Bernfeld. Vjerojatno je osnovano nakon dolaska rabina Spitzera u Osijek 1856., unutar gornjogradske općine. Jedno vrijeme predsjednik društva bio je i Hugo Spitzer.^[980]

Izraelitičko dobrotovorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/ Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits/Verein in Essek-Oberstadt

Društvo je osnovano 15. svibnja 1858. na poticaj tadašnjega rabina Samuela Spitzera^[981] i svrha mu je bila podupiranje siromašnih članova "izraelitičkog vjeroispovjedanja", naročito onih siromašnih osoba, koji među "stidljive siromake spadaju" kao i potpomaganje utemeljenja drugih dobrotvornih zavoda. Prva pravila poslana su na odobrenje krajem 1867. Kraljevskom Namjesničkom vijeću u Zagrebu na što je Vijeće zatražilo da se neke odredbe isprave, što je učinjeno tek 1879. godine (nije poznato zašto se

toliko dugo čekalo na odobrenje Pravila).^[982] Društvo je u svojim počecima imalo 32 člana, a godine 1862. godišnji prihodi iznosili su 324 guldena, a izdaci 304 guldena. Djelatnoist Društva u njegovim prvim godinama isti je kao i svih godina. Porastom članova Društvo je raslo, a dobrotvorne akcije su iz godine u godinu bile opsežnije. Godine 1877. Društvo je imalo članice 96 i godišnje prihode od 520 guldena. Dana 15. siječnja 1877. Frederika Bauer izabrana je Odbor Društva. Od tada bila je vrlo aktivna. Isto tako je aktivno sudjelovala

Izraelitičko dobrotovorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/*Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits-Verein* in Essek-Oberstadt

u izradi Statuta zajedno s tajnikom Alexandrom Maiselom^[983] U vrijeme kada su odobrenapravila (1879.) društva je nosilo ime *Israelitischer Frauen- Wohlthätigkeits-Verein / Osječko Izraelsko gospojinsko dobrotvorno društvo*. Sastojalo se od pravih članova i to onih osječkih "izraelitskih gospoja" koje su plaćale godišnju članarinu od najmanje 4 forinti. U članove su se ubrajali počasni članovi koji nisu morali biti iz Osijeka, niti židovske vjeroispovijesti, ali koje je Društvo i glavna skupština Društva zbog njihovog dobrovoljnoga rada proglasila članovima. Treća skupina su dobrotvori obaju spola koji novčanim prinosima ili znanjem djeluju unutar Društva. U Društvo se pristupalo tako da je osoba morala javno ili pismeno izraziti želju da postane članom Društva. Društvo je vodila predsjednica i odbor. Članovi odbora su bili: zamjenica predsjednice, dvanaest odborskih gospođa, tajnik i blagajnik. Odbor se birao na glavnoj skupštini relativnom većinom glasova na tri godine.^[984]

U skladu s trendom objavljivanja tiskanih Pravila 1904. objavljena je i knjižica *Pravila izraelitičkog gospojinskog dobrotvornog društva u Gornjem Osijeku* (potvrđenih u prosincu 1879. godine).^[985] Godine 1879. u predsjedništvu Odbora društva nalazile su su Rosalija Selinger, Gisella Spiller supruga rabina, Nina/Hermina Wertheimer, supruga Heinrich Rein-a, Therese Spiller, Therese Kästenbaum te savjetnici Salamon Lang, Moritz Kraus, Filip Kaiser i Ignatz Deustch. Tajnik društva je Carl Spiller, a blagajnik Josef Springer. Društvo je imalo i savjetnike, "muževe, koji su svojem zvanju i znanju za promicanje ili unapređjivanje svrhe društva osobito prikladni". Tko je želio pristupiti društvu morao se pismeno očitovati ili usmeno obratiti predsjednici društva ili kojem odborskom članu. Odbor

Izraelitičko dobrotovorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits/Verein in Essek-Oberstadt

društva birao se na tri godine, na glavnoj skupštini.^[986] Tek se od 1879. godine mogu pratiti članice predsjedništva Društva.

Prva predsjednica bila je Charlotte/Šarolta Hiller, koja se 1880. preselila se u Beč te je na mjesto predsjednice podnijela ostavku, a naslijedila ju je Katarina Klein, predsjednica u jednogodišnjem mandatu. Potpredsjednica postaje Flora Kraus. U odboru Društva tada su bile: Amalia Spitzer, Salomon Lang, Katharina Kaiser, Therese Spiller,

Bettina Krauss, Friederike Bauer, Hermine Werheimer i Emma Brichta. Blagajnik je bio Gustav Werheimer, a tajnik Adolf Langer.

Godine 1881. dolazi do promijene na čelu Društva te umjesto Katarine Klein nova predsjednica postaje Flora Kraus (sve do 1886.). Kada je 1881. Flora Kraus izabrana za predsjednicu, proširen je i odbor. Članice 1881. odbora društva su Minka Lang, Josefina Weiss, Katharina Kaiser, Bettina Kraus, Amalie Spitzer, Emma Brichta, Charlotte Miskolczy, Therese Büchler, Pauline Kohn, Hermine Werheimer, Ida Singer, Frederike Bauer, Therese Spiller, Katharina Jonas, Fanny Ungar, Rosa Löbl, Gisella Spiller, Elise Büchler i Berta Kunetz. Godine 1884. odboru je ponovno proširen, a umjesto članica koje su izašle iz Društva, nove su pristupile: Clementine

Izraelitičko dobrotovorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits/Verein in Essek-Oberstadt

Weissmayer, Anna Kraus, Justine Wilhelm, Josephine Weiss, Fany Ziffer, Rosa Bachrach i Regina Bernfeld. Proširena je djelatnost te su uz mjesečnu pripomoć potrebitima svake godine dijelili drvo za ogrjev i odjeću siromašnoj školskoj djeci.

Flora Kraus je vodila društvo do 6. ožujka 1886. kada ju zamijenjuje Frederika Bauer koja je društvom upravljala 38 godina, tj. do 1924. godine.^[987] Dana 30. travnja 1888. Albine Spitzer izabrana je u Odbor, a 16. listopada 1890. za potpredsjednicu. Potpredsjednicom je postala Albina Spitzer. Kao blagajnica društva u ovom razdoblju istaknula se Thereze Kestenbaum. Društvo je iz godine u godinu stalno raslo. U 1889. društvo je imalo prihode 1746,26 guldena a troškove od 1338,38 guldena.

Godine 1890. Odbor su činile članice: Sophie Miskolczy, Therese Spiller, Albine Spiller, Bertha Kunetz, Charlote Miskolczy, Clementine Weismayer, Johanna Steiner, Elise Büchler, Therese Kästenbaum, Anna Kraus, Bettina Kraus, Sabine Spitzer, Amalie Spitzer, Malvine Zwieback, Rosa Bachrach, Hermine Berger, Sidonie Pfeiffer, Antonia Glesinger i Emma Goldstein. Godine 1893. imale su 97 članova. Tada je izabrana za podpredsjednicu Clementina Weismayer do 1896., a od 1896. do 1899. Charlotta Miskolczy. Do 1898. blagajnica je bila Therese Kästenbaum od 1898. Hermine Frank, a 1899. od Charlotte Miskolczy, pa opet Hermina Frank. Nove članice u Društvu su Hermina Frank, Flora Springer, Jenny i Ilka Berger.^[988] Dana 6. ožujka 1901. dostojanstveno je proslavljeno 15 godina djelatnosti Frederike Bauer. Godine 1903. kao nove članice društva navode se gđica Theresa Kleina, Fany Ungar, Blanka Schleyen, Rosa Baumgarten, Elsa Haberfeld, Valeria Kraus, Anny

Izraelitičko dobrotovorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits/Verein in Essek-Oberstadt

Miskolczy, Giza Pollak, Flora Spitzer, Agata Springer, Solan Schapringer pl., Dora Schwarz, Stefi Schwarz, Vilma Schwarz, Stefi Wilhelm i Irma Wolf.^[989]

U svibnju 1905. izabrane su u društvo Cecelija Arminski, Jenny Berger, Ilka Berger, Helene Berger, Rosa Buchwald, Hermina Ehrendiener, Regine Fellner, Frederike Fischer, Berta Kunetz, Sidonie Pfeiffer, Flora Springer, Johanna Steiner, Therese Schulhof, Irma Schwarz, Charlote Spitzer, Paula Reinfeld, Fani Ungar, Julija Winter, Therese Klein i Herma Selinger.^[990]

Društvo je imalo svoj fond iz kojega je organiziralo nabavu odjeće za siromašne obitelji i njihovu djecu, njegovu distribuciju, nabavu ogrjeva siromašnim obiteljima, organiziranje vjerskih blagdana (Pesaha, Hanuke, Purima, Jom Kipura), a početkom 20. stoljeća uključuje se i u organizaciju sionističkoga pokreta. Isto tako unutar društva postojala je "izraelitička pučka kuhinja" Vrlo često članice Društva su organizirale dobrotvorne kazališne predstave s koncertom najčešće u gradskom kazalištu čija je namjena bila

Izraelitičko dobrotovorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits/Verein in Essek-Oberstadt

sakupljanje priloga, a po posjećenosti su bile uspješne.^[991] Javno djelovanje ovoga društva može se detaljnije pratiti od 1903. godine. Tako su članice 4. i 5. listopada 1903. u gradskom kazalištu organizirale dvije kazališne predstave s koncertom u korist gornjogradske židovske Pučke kuhinje.^[992] U studenom 1904. darovale su poklone siromašnoj školskoj mladeži nižih pučkih škola u Aninoj i Jägerovoj ulici.^[993] U 1905. objavile su da u Gundulićevoj ulici planiraju sagraditi "sirotinjski dom" u koji bi se smjestila židovska pučka kuhinja. Obratile se su gradskim poglavarstvu u tu svrhu, kako bi im odstupili besplatno gradilište.^[994] Početkom prosinca 1905. Društvo je poslalo za siromašnu (bez razlike vjeroispovijesti) školsku djecu u Aninoj ulici 150 potvrda za objed u "uboškoj" kuhinju, a za školsku sirotinju u Jägerovoj ulici 150 potvrda.^[995] Povodom obljetnice izdana je i kratka povijest Društva koju je napisao tajnik gornjogradske židovske Općine Nathan Schwarz.^[996]

Povodom poklada početkom svake godine društvo bi organiziralo plesove u dvorani gornjogradskega Kasina.^[997] Bile su tu i zabave drugoga tipa, jubileji, proslave društva, godišnjice. 20. siječnja 1906. po običaju održale su pokladnu zabavu, plesni vjenčić.^[998] 16. siječnja 1907. organizirale su pokladnu zabavu "Bijela reduta" u prostorijama gornjogradskega Kasina.^[999] 15. siječnja 1908. društvo je organiziralo veliku zabavu spojenu s plesnim vjenčićem (seljački ples) čiji je čisti prihod bio namijenjen u dobrotovorne svrhe u prostorijama Casina.^[1000] Dana 13. i 14. lipnja 1908. društvo je proslavilo 50 godina djelovanja te je tom prilikom organizirana velika proslava u gradskom vrtu.^[1001] 20. siječnja 1909. je isto priređen ples u

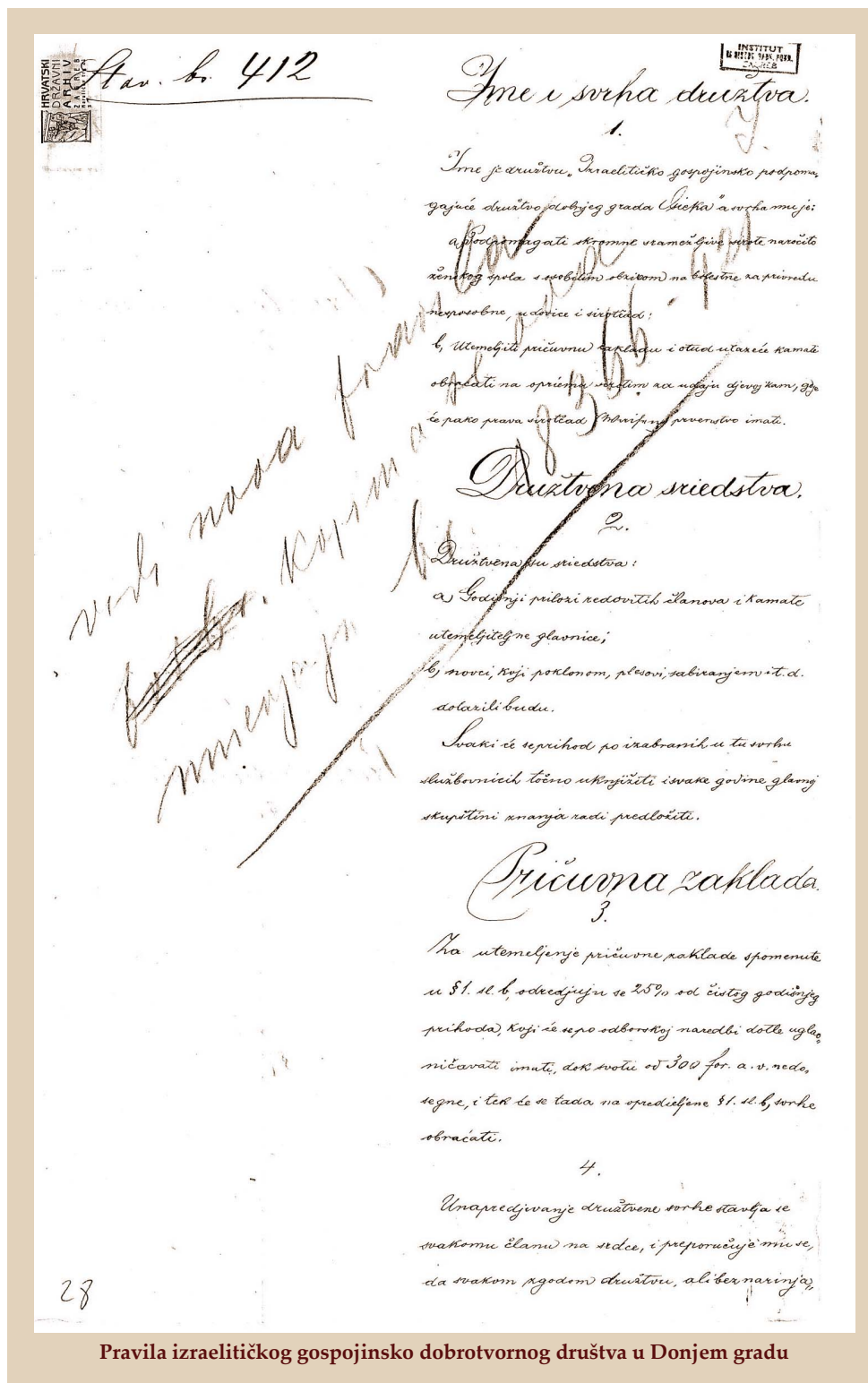
Izraelitičko dobrotovorno gospojinsko društvo u Gornjem gradu/Israelitischer Frauen Wohlthätigkeits/Verein in Essek-Oberstadt

prostorijama gornjogradske Kasine.^[1002] 21. siječnja 1911. u prostorijama društva "Casino" organiziran je "Krabuljni ples". Zabavi su prisustvovali nadstojnici svih državnih ureda, veliki župan, generali, predstavnici katoličkog društva.^[1003] 17. siječnja 1912. članice društva organizirale su u dvorani gornjogradske Općine dobrotvorni "čuvidski ples". Zabava je završila s velikim materijalnim uspjehom. Na zabavi su bili zastupani svi slojevi osječkog društva: veliki župan Kukuljević, grofica Althan, Hugo Spitzer, predsjednik Komore D. Laubner.^[1004] 6. ožujka 1912. organizirana je proslava 25. godišnjica predsjedanja Frederike Bauer na kojoj su nazočili, uz predsjednika gornjogradske Židovske bogoštovne općine Huga Spitzera i nadržabina Simona Ungara, deputacije *Katoličkoga gospojinskog društva* s predsjednicom Anom Baloghi i *Srpskoga gospojinskog društva* s predsjednicom Marom Muačević, kao i pojedini gradski čelnici. Govore slavljenci izrekli su Spitzer i Ungar.^[1005] 18. siječnja 1913. dobrotvorni krabuljni ples u gornjogradske Kasini.^[1006] 14. i 15. ožujka 1914. organizirane su svečane predstave u Hrvatskom narodnom kazalištu.^[1007] Društvo je, jedno od rijetkih, aktivno djelovalo dobrovoljnim akcijama za vrijeme Prvoga svjetskog rata.^[1008]

Izraelitičko gospojinsko dobrotvorno društvo Osijek u Donjem gradu/
Israelitische Frauenwohltätigkeits-Verein Essek -Unterstadt

**Izraelitičko gospojinsko dobrotvorno društvo
Osijek u Donjem gradu/Israelitische
Frauenwohltätigkeits-Verein Essek -Unterstadt**

Izraelitičko gospojinsko dobrotvorno društvo Osijek u Donjem gradu / Israelitische Frauenwohltätigkeits-Verein Essek - Unterstadt

Osnovano 1877. (1907. slavili 30 godina postojanja),^[1009] a 1. kolovoza 1881. podnijeli su zamolbu Gradskom poglavarstvu za

Izraelitičko gospojinsko dobrotvorno društvo Osijek u Donjem gradu/Israelitische Frauenwohltätigkeits-Verein Essek -Unterstadt

potvrdu svojih pravila. (Pravila su potvrđena u listopadu 1881. godine.) Svrha Društva je prema Pravilima iz 1881.: "podpomagati skromne sramežljive sirote naročito ženskog spola s osobitim obzirom na bolestne za privredu nesposobne, udovice i siročad" te utemeljivati zaklade iz kojih će se davati novac i oprema onim sirotim djevojakama za udaju koje su siromašne i nemaju roditelja. Društvo je imalo predsjednicu, njezinu namjesnicu (zamjenicu), tajnika, blagajnika. Svake godine Društvo je sazivalo jednu sjednicu i to u veljači.^[1010] Manje izmjene pravila izvršene su 1904. godine, budući nisu odgovarale tadašnjim zakonskim okvirima (promijenjen je §. 11. koji se ticao Odbora. Prema novom članku Odbora se sada sastoji od predsjednice, podpredsjednice, sedam eventualno devet gospođa, tajnika i blagajnika. Sve ove osobe bira glavna skupština aposlutnom većinom glasova na tri godine. Mjesta tajnika i blagajnika, koja se ne moraju sa društvenim gospođama popuniti, mogu se i gospodi koja nisu članovi Društva podijeliti. Izbor obavlja odbor. Kod jednakih glasova odlučuje žrebanje). Nova Pravila odobrena su 24. ožujka 1904. Nakon toga nije bilo više promjene Pravila sve do veljače 1921. godine.^[1011]

Djelovalo je unutar donjogradske Židovske bogoštovne općine. Predsjednica društva bila je Therese/Terezija Obersohn, koja je na čelu Društva bila do kraja Prvoga svjetskog rata. Uz nju su Društvom upravljali zamjenica (namjesnica) predsjednice, tajnik/tajnica i blagajnik/blagajnica. Društvo je jednom godišnje održavalo u veljači sjednicu.^[1012] Dana 26. siječnja 1907. održana je u dvorani "Hotela Mursa" skupština Društva pod predsjedanjem Therese Obersohn. O radu Društva u prethodnom razdoblju izvjestio je sakupljene Ljudevit Hirschfeld. Društvena imovina

Izraelitičko gospojinsko dobrotvorno društvo Osijek u Donjem gradu/Israelitische Frauenwohltätigkeits-Verein Essek -Unterstadt

iznosila je 1907. godine 7.090 Kruna. U odbor Društva na ovoj sjednici su izabrane: T. Obersohn (predsjednica), Rosa Kiss (podpredsjednica), Camila Kohlbach, A. Fein, F. Weiss ml., Marija Wolf, E. Hermann i Em. Hirschfeld, kao zamjenice J. Krauss i J. Schleien, a za tajnik David Hirschfeld.^[1013] 28. veljače 1907. donjogradsko Židovsko gospojinsko društvo prigodom svoje proslave tridesetogodišnjice postojanja u prostorijama donjogradske Casine priredilo je akademiju s plesom (purimsku zabavu). U zabavi su sudjelovali glumac Paul Hubl i njegova supruga pjevačica Martha. Uvodni govor zabavi održao je predsjednik cionističkog društva Theodor Herzl, I. N. Schulhof.^[1014] Društvo je kao i gornjogradsko pomagalo sve građane bez obzira na vjeroispovijest, tako su u travnju 1907. darovali društvu "Blagodat". 10 kruna.^[1015] Dana 23. veljače 1913. godine društvo je imalo svoju glavnu skupštinu. Unutar članova odbora nije došlo do promjena. Društvo je imalo imovinu od 10.329 kruna.^[1016]

Cionističko društvo "Theodor Herzl"

Prijedlog o osnivanju osječkog cionističko društvo "Theodor Herzl" iznesen je 1904. godine za vrijeme Prvoga cionističkog kongresa,^[1017] ali je s radom društvo ipak počelo djelovati od 15. kolovoza 1906., odnosno tijekom Drugoga cionističkog kongresa održanog u Osijeku, kada se pristupilo izradi društvenih Pravila.^[1018] Tada se na građanskoj cionističkoj skupštini prijavilo više od 100 članova te se pristupilo izradi društvenih pravila. Odmah je za predsjednika novoosnovanog društva izabran Ignat Natan Schulhof, a članovi odbora bili su Hugo Spitzer, Oskar Kolbach, Izidor Arminski, Emil Spitzer, Makso/Max Krauss, Josip Gustav Krauss, Aladar Klein, Herman i Ervin Krauss.^[1019] Potpredsjednik je bio Oskar Kohlbach, prvi tajnik Aladar Klein, drugi tajnik i knjižničar Ervin Krauss, a blagajnik Max Krauss. Pred kraj kolovoza 1906. Pravila su bila podnesena Zemaljskoj vladi na potvrdu,^[1020] i vjerojatno su potvrđena, no ne postoji njihov primjerak, pa se ne zna kada su i potvrđena. Svrha Društva bilo je širenje cionističke ideje među osječkim građanstvom, kao i uspostava knjižnice u kojoj će se sakupljati cionistička publicistika, a prostorije društva bile su u gornjogradske Židovskoj općini. Društvo je odmah započelo agilno djelovati. Prostorije društva bile su od 1. travnja 1907. u Kunetzovoj kući (Jägerova ulica), a do tada su bile unutar gornjiogradske Općine.^[1021] Na poticaj članova društva i H. Spitzera 12. rujna 1906. Osijek je posjetio veliki rabin Bugarske Marko Ehrenpreis, prijašnji đakovački rabin, i u dvorani gornjogradske Općine govorio o cionističkog pokretu.^[1022] Nedugo u studenom 1906. Društvo je

Cionističko društvo "Theodor Herzl"

tiskalo kao zasebnu brošuru predavanje iz rujna pod nazivom "Decenij cionizma"^[1023]

U prosincu 1906. je Društvo organiziralo zabavu u Hotelu "Rajal" u Kapucinskoj ulici na kojoj se nazočnima pozdravnim govorom obratio predsjednik Schulhof te potom izložio ciljeve i svrhu cionista.^[1024] Društvo je tiskalo i govor Leopolda Kahna o cionizmu što ga je održao na građanskoj skupštini u Osijeku u kolovozu 1906. godine.^[1025] Krajem 1906. godine uži cionistički akcijoni odbor iz Kölna povjerio je cionističkom društvu "Theodor Herzl" kao predstavnicima cionističkog pokreta u Hrvatskoj ubiranje šekela za Narodni židovski fond (ŽNF) u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini i Srbiji. Upravitelj ŽNF-a je postao Ervin Kraus/Krauss.^[1026] Na poziv cionističkoga društva, M. Ehrenpreis je ponovio posjet te je 26. veljače 1907. u dvorani "Hotela Rajal" održao predavanje o Theodoru Herzlu kao umjetniku, čovjeku i cionisti.^[1027] 28. veljače 1907. u velikoj dvorani Casina društvo je organiziralo zabavu povodom Purima.^[1028] 1. travnja 1907. zagrebački publicist Oton Kraus je na poziv društva u dvorani gornjogradske Općine održao predavanje o strujama unutar cionizma. Dvorana je bila prepuna.^[1029]

U travnju 1907. Društvo je osnovalo *Židovsku čitaonicu* u Kunetzovoj kući u Jägerovoj ulici (otvorena za članove ponedjeljkom i petkom).^[1030] U svibnju te godine članovi Društva su izabrali dva predstavnika za predstojeći osmi cionistički kongres u Haagu (održavao se u kolovozu) te su Schulhoff i Spitzer^[1031] 21. rujna, nakon povratka, izvjestili članove u dvorani gornjogradske Općine o zaključcima toga kongresa i o stanju unutar cionističkog pokreta. Na

Cionističko društvo "Theodor Herzl"

tom kongresu H. Spitzer izabran je u odbor Svjetskog cionističkoga udruženja.^[1032]

U nedjelju 8. prosinca bila je glavna skupština cionističkoga društva. Bila je sazvana za pola 5 međutim kako nije bio dovoljan broj članova, sazvana je druga za pola šest. Izabran je stari odbor te su primljena pravila koja je prema napucima Odjela BINZV-a ispravio Hugo Spitzer.^[1033] Na izornoj glavnoj skupštini 8. prosinca 1907. za predsjednika je jednoglasno potvrđen Schulhof, a za potpredsjednika je izabran Oskar Kohlbach. Blagajnik je bio Leopold Singer, prvi tajnik Aladar Klein, a drugi Karlo/Dragutin Zwiebach. Povjerenik Narodnog židovskog fonda (ŽNF) bio je Erwin Kraus, a društveni odbornici Max Krauss, Hugo Spitzer, Leopold Singer, Žiga Schwarz, Ludwig/Ljudevit Bozsán/Bossan, Edmund Fischer, Samuel Wolf, Erwin Kraus, Fanny/Fanika Ungar, Elsa Rechnitz i Stefi/Stefanija Pfeifer. Skupština je održana u društvenim prostorijama u Jägerovoj ulici. Društvo broji 200 članova.^[1034]

U prostorijama gornjogradskega *Casina* u Županijskoj ulici 3. veljače 1908. održana je društvena skupština na kojoj je gostovao predsjednik cionističke organizacije David Wolffsohn iz Kölna, i tom prilikom održao predavanje o stanju cionističkog pokreta, o njegovim ciljevima i o njegovim protivnicima. Skupštini je predsjedao I.N. Schulhof, predsjednik Društva. Poslije skupštine gosti su se preselili kod Weingrubera.^[1035] Uz brojne osječke Židove predavanje su poslušali i predstavnici židovskih općina iz Križevaca, Požege, Zagreba i Zemuna te rabini židovskih općina iz Kraljevine Hrvatske i Slavonije, Bosne i Hercegovine i Kraljevine Srbije (virovitički rabin H. E. Kaufmann, brodski S. Stern, požeški M.

Cionističko društvo "Theodor Herzl"

Margel, zagrebački Ivan Jacobi, rabin N. Landau iz Bjeline, Gustav Seidemann iz Prijedora, Aladar Merkler iz Sarajeva, rabin Alcalay iz Beograda). Nakon predavanja nastavljeno je druženje predavača Wolffsohna s predstavnicima gornjogradske Židovske bogoštovene općine Hugom Spitzerom, Ignatom Natanom Schulhofom, rabinom Simonom Ungarom, Samuelom Wolfom i J. G. Kraussom u kavani obližnjega *Grand Hotela Weingruber*.^[1036] Dana 17. ožujka 1909. u dvorani gornjogradske Općine organizrali su Purim bal.^[1037] 6. travnja na poziv Društva u dvorani gornjogradske Općine, nadržabin Ungar predavao je o životu i običajima Židova u talmudsko vrijeme. 16. i 17. kolovoza članovi Društva sudjelovali su na Cionističkoj konferenciji u Zemunu.^[1038] Unutar Društva u rujnu 1908. osnovan je filatelistički odsjek kojim je upravljao odvjetnik Edmund Fischer.^[1039]

Redovita skupština Društva održana je 18. travnja 1909. na kojoj je predsjednik Schulhof okupljenim članovima izložio prošlogodišnje aktivnosti kao i djelovanja glede promicanja cionističke ideje. Okupljeni su bili upoznati s aktivnostima vezanim uz organizaciju zabava povodom Purima.^[1040] Članovi Društva su 22. kolovoza te godine sudjelovali na Zemaljskoj konferenciji u Brodu na Savi (današnji Slavonski Brod), koju su organizirali zajedno sa cionističkim udruženjima "Zion" iz Vinkovaca i "Jehuda Halevi" iz Broda na Savi.^[1041] Na glavnoj godišnjoj skupštini 24. listopada 1909. raspravljali su o preinakama pravila Društva.^[1042]

Nakon osnivanja *Zemaljskoga udruženja cionista* (ZUC) 1909. u Brodu na Savi, ono je sve do početka Prvoga svjetskog rata u Osijeku bilo oficijalni ubiratelj šekela za cijelo to područje. Zbog obimnog rada, uz Osijek, ZUC se proširio i to na dvije i filijale: u Virovitici (za

Cionističko društvo "Theodor Herzl"

Hrvatsku, Slavoniju i Rijeku) i u Sarajevu (za Dalmaciju, Sarajevo, Bosnu i Hercegovinu).^[1043] 19. veljače 1910. održana je sjednica zemaljskog cionističkog odbora pod predsjedanjem H. Spitzera gdje se razgovaralo o organizaciji ZUC-a o sabiranju šekela i o načinu da se širi *Židovska smotra*. 23. ožujka iznenada Osijek je posjetio David Wolffsohn i u svratištu "Royal" održao predavanje o položaju cionizma. 2. travnja te godine društvo je priredilo purimsku zabavu. Povodom Purima objavljen je purimski broj *Židovske smotre*. Zabavi su prisustvovali: Hugo Spitzer i nadržabin Simon Ungar.^[1044] 21 i 22. kolovoza 1910. članovi Društva prisustvovali su Četvrtom cionističkom kongresu u Sarajevu, na kojem je jedan od vodećih govornika bio Hugo Spitzer.^[1045]

Tijekom godine su nadalje organizirana predavanja na kojima su predavači okupljenima objašnjavali i obrazlagali ciljeve cionističkog pokreta, a često su, kao i tijekom proteklih godina, upriličene zabave povodom židovskih blagdana: Purima,^[1046] Hanuke i Rosh Hasane.

Društvo je 2. travnja 1910. priredilo purimsku zabavu, kojoj su nazočili Hugo Spitzer i nadržabin dr. Simon Ungar. Unatoč malobrojnosti zapaženo je protekla podjela purimskog broja *Židovske smotre*, koja je ovaj puta, zbog velikoga broja Osječana koji su govorili njemačkim jezikom, otisnuta na tom jeziku.^[1047]

Kao i u proteklim godinama 3. ožujka 1912. priređena je purimska zabava. Organizirana je u prepunoj dvorani Görögova svratišta/hotela "Royal" u Kapucinskoj ulici i tom je prigodom predsjednik Ignat Natan Schulhof istaknuo značaj zabave. Nakon toga je slijedio glazbeni program u kojem je Paula Leitner, supruga

Cionističko društvo "Theodor Herzl"

Marka Leitnera otpjevala nekoliko opernih aria. Zabava je završila cionističkom himnom. Recitirao je Alex Gavrilović, član Hrvatskoga narodnog kazališta. Predavao je Ignjo Auer, a na glasoviru je sviralan Herma Roth, a pjevala je gđica Zimmermann.^[1048] Rad društva između 1910. i 1914. nije moguće detaljno pratiti jer se sve manje oglašavaju u novinama. Izuzev obavijesti o purimskim zabavama, ne znamo kakvih je promjena došlo u strukturama društva. Izbijanjem Prvoga svjetskog rata društvo je od ljeta 1914. kratkotrajno prestalo s radom, budući da su sva društva ovakva tipa bila zabranjena, a i članovi Društva poslani su na fronte. Rad su obnovili 1917. godine. Znatnija aktivnost zabilježena je ipak krajem 1918. godine, odnosno 4. prosinca 1918. održana je cionistička skupština na kojoj je izabran mjesni "narodno-židovski" odbor kojeg su činili Hugo Spitzer, predsjednik, te članovi Ignat Natan Schulhof, Paula Leitner, Edmund Fischer, Mirko Kraus, Nikola Tolnauer i Lav Kraus. Na skupštini je donesen zaključak o osnivanju *Židovske čitaonice* kao zasebnog društva i organizacije osječkih cionista te je predloženo da se sazove za 8. prosinac opća židovska skupština. Na skupštini su članovi cionističkog društva podržali izjave Narodnog vijeća SHS i vlade kraljevine Srbije u pogledu narodnih težnji.^[1049]

Židovska čitaonica

Židovska čitaonica

u njem vlada pristojno. Tko se u hramu ne zna ili ne ču da vlada pristojno, neka ga ne polazi. Za uspostavu mira i reda u hramu ne treba ni tiskanih oglasa, ni naročitih redatelja. Neka samo svaki posjetilac hrama energično brani svoje pravo na mir i red u hramu, neka svakog narušitelja pristojnosti i mira u svojoj blizini pozove energično na red. Neka samo roditelji i odrasli mladima dobrim primjerom prednjače. Neka im kod kuće usade u srca šovanje za židovske svetinje, učitelji i vjeronaučitelji neka za rana nastoje uvjeriti židovsku mladež, da samo onaj može očekivati šovanje od drugih, koji sam štuje svoje svetinje. Zalosno je, da se toj temi mora posvetiti toliko riječi, nu treba jednako učiniti red, a kako se vidi, nije to ni tako teško. Samo se ne smije imati obzira prema onima, koji u hramu ne pokazuju obzira prema drugima. Bio bogat ili siromah, muškarac ili ženska, odrasao čovjek ili dijete... tko dolazi u hram, treba da se vlada pristojno, hramu dolično!

Židovski akademski kulturni klub
 »Judeja« (Zagreb) u ratu. U oči rata, ljetnoga semestra 1614, brojala je »Judeja« osamnaest aktivnih članova. U vojništvo odoše šestinajstoro! Još se mezna, da li je koji od njih stradao životom, dok su nekolicina zadobili rane ili oštetili svoje zdravlje. — Koliko nam je poznato priopćujemo još ove podatke o našim vrlim judejancima!
 Nestao je! Jednogod. dobrov. Wimer Julije, aps. phil. — U zarobljeništvu se nalaze: Jednog. dobrov. Altaraz Zadik, aps. iur. (Rusija), zastavnik Fröhlich Julije, aps. iur. (Sibirija), zastavnik Braun Oton, aps. iur. (Rusija). — Odlikovanja dobiše: Zastavnik Anhalzer Bruno, stud. iur. (velika i mala srebrna kolajna za hrabrost); poručnik Neumann Žiga, cand. iur. (signum laudis s mačevima, velika i mala srebrna kolajna); poručnik Pollak Rudolf, cand. iur. (mala srebrna i brončana kolajna); poručnik Singer Josip, cand. iur. (velika srebrna). — Od zarobljenih članova odlikovani su: Bratin Oto, (velika srebrna kolajna) i Fröhlich Julije (velika i mala srebrna i pruska kolajna za hrabrost).

Židovska čitaonica u Osijeku! Posebni utemeljiteljni odbor, kojemu je na čelu dr. Hugo Spitzler i J. N. Schulhof izdao je proglas koji priopćujemo u skraćenom obliku:

»Već se davno osjetila među našim židovstvom potreba kulturne i nacionalne veze. Pokušavalo se na razne načine toj potrebi udovoljiti. No društva osnovanih u tu svrhu, moralo je nestati, ili poradi manjkavog programa, ili poradi krivog njegovog shvaćanja.

Danasnje nam političke prilike ne dozvoljavaju osnutak društva, koje bi zadovoljavalo potrebama nacionalno osvještenog židovstva ili pripomoglo njegovom osvješćenju. No što u glavnom nedostaje našoj židovskoj javnosti, to je židovska publicistička i dobra knjiga. Tome odati mogla bi zasada čitaonica, koja bi našem židovstvu davala potrebnu duševnu hranu.

Upoznati naš svijet sa aktualnim židovskim pitanjima; dati mu prilike, da se upozna sa modernim židovskim duhom, s novom našom književnošću, umjetnošću i znanošću; utri na taj način put, kojim bi u našu porodicu prodro zdrav i svijestan duh židovski; probuditi u njem ponos slavne naše prošlosti, učvrstiti ga u borbi sadašnjosti i uvjeriti ga o veličini budućnosti našega naroda. — to bi imala biti svrha

židovske čitaonice, koju kani potpisani odbor osnovali u Osijeku.«

Agrarian Tagblatt o židovskom pitanju. U broju od 16. listopada štampan je u podliku članak dra. Artura Rosenberga pod naslovom: »Der Zionsmus als soziale Bewegung«. Zanimljivi i uvjerljivi podaci ovoga članka crpljeni su iz memorandumu židovskog radničkoga saveza Poale Zion na centralni ured socijalističke internacionale.

Virilni zastupnik Židova u hrvatskom Saboru? Nova izborna reforma morala je proći neku stanovitu fazu, prije nego li je poprimila onaj oblik, u kojem će biti podnesena saboru. Kako donajemo nadopunjen je zakon o izbornoj reformi s nekim ustanovama. Između ostaloga, imali bi doći u sabor kraljevine Hrvatske i Slavonije i virilni zastupnici priznatih vjeroispovjesti, koje dosad nijes imale svoga predstavnika u saboru. Na taj način, dobila bi i izraelska vjeroispovjest virilnoga zastupnika. Pojednost o ovoj novoj ustanovi još nijesu poznate.

Glas sa bojnoga polja. Ođasvud, gdje žive Židovi, koji razumiju hrvatski, stižu nam brojna pisma. Sva ta pisma odišu žarkom ljubavi za židovstvo i puna su oduševljenja i radosti poradi izlaženja lista, koji se stavio u službu mladožidovskog pokreta. Evo nekoliko redaka iz jednog pisma, što nam ga, u ime svojih drugova, posla podčasnik jedne h-h. pukovnije na fronti, g. Jakov Alkalay:

„S neopisivim veseljem primih jučer 1. i 2. broj našega lista „Židov“. — Također i ostali bosanski Židovi, koji se nalaze ovdje, pročitahu list velikim veseljem, jer otkad je, poradi ratnih prilika, prestala izlaziti naša „Smotra“, nismo imali do danas lista, koji bi govorio o židovskim pitanjima.

Mi Židovi sobanske fronte zahvaljujemo se najljepše onoj gospodi, koja su poradila oko toga, da je mogao izaći naš list, te im izdaleka, uz cijnski pozdrav, kličemo: Hlad! ...“

S ganućem i zadovoljstvom pročitali smo ove iskrene redke, koji nas bodre na ustrajnost u daljnjem radu za pravednu našu stvar. Ali ujedno ističemo, da ova naša ustrajnost ne bi dovela do cilja, kad ne bi imali ovako oduševljenih čitatelja i sumišljenika. U ime izdavača, neka bude svima njima — na materijalnoj i moralnoj potpori, kojom obezbijediše izlaženje našega lista — izrečena naša iskrena zahvalnost.

Zemunska židovska omladina u ratu! Gotovo svi omladinci moradoše pod oružje. Nekima se zameo trag, a drugi zadobiše rana i bolesti. Nikad se više neće u potpunom broju okupiti, u radu za ostvaranje židovskih idejala, oduševljena četa svijesne židovske omladine! Za trojicu znamo, da više nisu među živima. Bolesti je podlegao u Budapestu, Aladar Pollak; na bojištu je pao: Makso Pollak (iz Zupanje), a od neprijateljske granate ubijen je na ulici u Zemunu N. Tancsos. O ostalima poznati su još ovi podaci: Odlikovani su: poručnik Karl Binder, poručnik Alfred Binder, poručnik Alfred Wessel (iz Rume), zastavnik Josip Herzel, kadet Bruno Fekete.

Zarobljeni su: Zast. Vilim Sonnenberg, zast. Isak Alkalay (iz Bjeline) i ednogodišnji dobrovoljci Jenő Plisser, Hugo Richtmann, (iz Rume) i Bertold Binder: Kao srbijanski podčasnik zarobljen je Avran Asriel (sada u Micske, Ugarska). Interniran je kao rumunjski podanik Josip Elias (Tapiostly kod Péste).

Odlikovanja Crvenoga križa. »Narodne Novine« od 19. listopada donasahu listine odlikovanih znakovima Crvenoga križa. Među odlikovanima nalazi se lijeb broj Židova oba spola.

Osobne vijesti. Bojni rabin dr. Mojsije Margel, (Požega), sada na sočanskoj fronti, odlikovan je zlatnim križem za zasluge s krunom, na vrpci kolajne za hrabrost.

Ranjeni prič. poruč. Stjepan Szomjás, 25. dom. p. p. odlikovan je vojničkim križem za zasluge trećeg razreda, s mačevima. Time mu je podijeljeno već četvrto odlikovanje.

Izvadak iz statuta zaklade kralja Karla izr. bog. opć. u Zagrebu. (Vidi br. 3.)

I. Izr. bogoštovna općina u Zagrebu u svom krilu osniva zakladu (fond) sa svrhom, da se iz njenih prihoda odgaja i opskrbljuje siromašna siročad oboga spola, pripadna kojoj bogoštovnoj općini u kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji, koja je uslijed rata izgubila hranitelja, bilo da je ovaj u ratu pao, bilo da je umro od rane ili od bolesti dobivene u ratu.

II. Uslijed previšnje dozvole Nj. ces i kr. apošt. Veličanstva kralja, koja je općinskom predsjedniku saopćena dopisom Nj. Preuzvišenosti bana kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije od 13. travnja 1917. br. 5141 Pr., ta se zaklada prozivila »Zaklada kralja Karla za ratnu siročad«.

III. Sredstva se imaju namaknuti a) dotacijom izr. bogoštovne općine u Zagrebu, b) zakladnim prinosima ostalih hrv-slav. izrael. bogoštovnih općina, korporacija i sukrvnika i c) inim darovima i prinosima.

Pojedini zakladni prinosi iznosi najmanje deset hiljada kruna, koje se imaju uplatiti ili najedanput ili u pet godišnjih obroka po dvije hiljade kruna. Zakladnik, koji je kroz dvije godine s uplatom kojega obroka u zaostatku, gubi prava škopčana sa zakladnim prinosom, a uplaćeni obroci propadaju u korist opće zakladne glavnice. Svako zakladno mjesto stani na sva vremena ime zakladnika, te zakladnik, koji je zakladni prinos potpunoma uplatio, ima dok živi pravo odrediti ono siročje, koje će se opskrbljivati na teret njegovog zakladnog prinosa, u koliko ovaj dosiže u podmlenje troškova škopčanih s opskrbom poedinog siročeta. Imena zakladnika ovjekovječiti će se u sirotištu na spomen-ploči.

IV. Zakladom upravlja posve samostalno predstojništvo izr. bogoštovne općine u Zagrebu, koje će ustanoviti potanke uvjete o primitku siročadi pod skrb zaklade odnosno u uredit se imajuće sirotište. Predstojništvo može za neposrednu upravu imenovati posebni kuratorij.

V. U pomanjkanju ratne siročadi ili u koliko ne bude više siročadi iz ovoga rata, ima se zaklada odnosno sirotište upotrijebiti za siročad u opće.

Dar za tiskovni fond. Ugledni zagrebački tvorničar, g. Matija Freund darovao je za tiskovni fond »Židova« svotu od sto (100) kruna. Na vedušuom daru dobrotvora, zahvaljujemo se najtoplije!

Siročica s požara. U Ludbregu porodio se požar u drvarnici kotarske oblasti. Kad je požar zahvatio susjednu kuću, koja je vlasništvo Židova, dobacio je zapovjednik vatrogasaca jednom vatrogascu ove riječi: »Ne ka gori židovsko!« — Zalista krasan primjer pri vršenju gesla »vatrogasaca: Bogu na čast — bližnjemu na spas!

Osiguranje budžeta izr. bogoštovnih općina. Pod ovim naslovom uvrtisli smo u trećem broju člančić. O istom pitanju primili smo iz Koprivnice još i izvaju gg. Vilima Grünvalda i Šandora Relcha. (u ime privremenog odbora!) Evo je:

Židovska čitaonica

Od travnja 1907. unutar Cionističkoga društva "Theodor Herzl" djelovala je *Židovska čitaonica* u Kunetzovoj kući u Jägerovoj ulici, te kao takva nije djelovala samostalno.^[1050] Budući da nije djelovala samostalno, a rad cionističkoga društva za vrijeme Prvoga svjetskog rata bio je zabranjen, članovi Čitaonice djelovali su u prvim godinama rata samo u dobrovoljačkim akcijama i prikupljanju pomoći. Tek je u listopadu 1917. utemeljen posebni odbor Čitaonice na čelu sa Hugo Spitzer i J. N. Schulhof kako bi i službeno pokrenuli čitaonicu kao društvo. Odbor za utemeljenje *Židovske čitaonice* izdao je proglas u kojem obrazlažu potrebu za Čitaonicom kao potrebom za kulturnom i nacionalnom vezom među židovstvom i sa svrhom da svojim članovima pruže aktualnu židovsku publicistiku i da ih na taj način upoznaju sa svim važnijim događajima u židovskom svijetu. U proglasu je pisalo: "Budući da još uvijek ne mogu osnovati društvo, zbog ratnih okolnosti okrenuli su se osnivanju čitaonice u kojoj bi se upoznali sa aktualnim židovskim duhom, književnošću, umjetnošću i znanostima".^[1051] Utemeljiteljska skupština sastala se 6. studenog 1917. u zgradi gornjogradske bogoštovne Općine u Kolodvorskoj (Radićevoj) i ustanovila pravila te izabrala odbor; predsjednik I. N. Schulhof, podpredsjednik Hugo Spitzer, tajnik Mirko Krauss, blagajnik Lavoslav Singer, knjižničar: Ervin Kraus. S naznakom da će djelovanje knjižnice započeti čim se riješi pitanje prostorija, a poslana je i obavijest da se pristupi sa darivanjem knjiga.^[1052] Prijave za upis u čitaonicu primao je tajnik čitaonice Mirko Krauss u Kapucinskoj ulici.^[1053] Nekoliko dana poslije (25. studenoga 1917.) *Židovska čitaonica* je u zajedništvu sa *Osječkom židovskom omladinom* organizirala koncert u Hrvatskom narodnom kazalištu.^[1054] Početkom 1918. *Židovska čitaonica* zatražila

Židovska čitaonica

je kod viših oblasti dopuštenje za svoje djelovanje. To joj je uskraćeno zbog vladine naredbe od 27. srpnja 1914. (o zabrani rada društava) koja je još uvijek bila na snazi.^[1055] Iako je od strane vlade uskraćeno Čitaonici djelovanje, ona je nastavila djelovati sve do 15. siječnja 1919. godine, kada je službeno otvorena te je povodom otvorenja upriličena i čajanka i zabavni program s koncertom. U godinama koje su uslijedile čitaonica je postala značajno okupljalište pripadnika židovskoga naroda u Osijeku.^[1056]

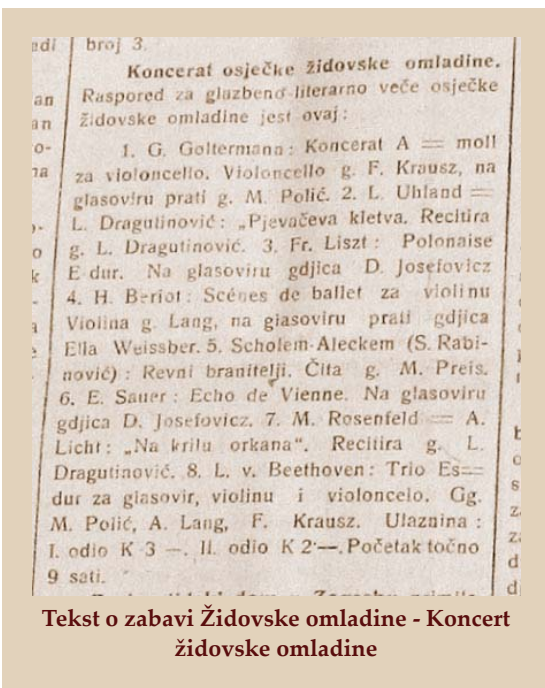
Židovska omladina

Iako točno nije poznato kada je *Židovska omladina* osnovana pretpostavlja se prije 1915. godine jer je za vrijeme Prvoga svjetskog rata aktivno djelovala organizirajući koncerte na kojima je prikupljan novac za različite svrhe (invalidi, stradale, siromašne obitelji). Isto tako ne zna se tko su bili članovi *Omladine* i kakvu je imala organizacijsku strukturu. Koncerti koje su tijekom ratnih godina organizirali bili su vrlo dobro posjećeni i uvijek se tražila karta više. Pokrovitelj koncertnih događanja bio je predsjednik gornjogradske Općine Hugo Spitzer. Tako je na jednom od koncerata svirao čelist Krauss, pjevala Elsa Anhalt, a na glasoviru ih je pratila pojanistica Roth.^[1057]

Početakom 1916. organizirali su literarno posijelo u dvorani gornjogradske Židovske bogoštovne općine, na kojem su recitirale Osječanke Julija Ungar, Lang, Katz, Mayer i Krauss. Tijekom godine su upriličena i predavanja, a zapaženija su bila Nikole Tolnauera o narodnom židovstvu i A. Garfinkela o pogronima Židova u Kišinjevu.^[1058] U rujnu te godine upriličeno je još jedno literarno posijelo na kojem su u gornjogradskom *Casinu* recitirale Dora Josefovitz i Ella Weisberger.^[1059]

Dana 5. veljače 1917. organiziran je u Hrvatskom narodnom kazalištu koncert u svrhu ratne pripomoći.^[1060] Koncerti za skupljanje darova, Društvo je održalo 29. listopada kao i 26. studenog 1917. Ovaj zadnji održan je u Hrvatskom narodnom kazalištu u organizaciji sa *Židovskom čitaonicom*.^[1061] 18. travnja 1918. Židovska

Židovska omladina

omladina je u zajedništvu sa gornjogradskim gospojinskim društvom u prostorijama gornjogradske Kasine organizirala je "Večer židovskih pjesama". Zbog redrastvenih propisa (odredbe iz 1914.) kao priređivač je naveden odbor gornjogradskih gospođa. Novac se skupljao u korist ferijalne kolonije. Pjevala se i svirala židovska narodna glazba na hebrejskom i hrvatskom jeziku. Na zabavi su bili zastupani svi članovi

osječkoga židovstva. Koncertne točke izvele su: Frizi Grete Krauss te supruge kapelnika Mirka Polića, Lava Friza. Čisti dobitak priredbe iznosio je više od 1000 kruna.^[1062] 25. svibnja 1918. *Židovska omladina* održala je "literarno i glazbeno posijelo" sa svrhom skupljanja prinosa za Narodni židovski fond.^[1063] Zadnja zabava u ovom razdoblju koju je *Židovska omladina* organizirala bilo je posijelo u dobrotvorne svrhe 28. studenoga 1918. na dan Hanuke i to u velikoj dvorani židovske škole u Gornjem Osijeku.^[1064]

Bar Giora srednjoškolsko društvo

Središnjica ovoga društva osnovana je pred kraj drugoga semestra u Beču kao "*Bar Giora*" cionističko udruženje visokoškolaca iz jugoslavenskih zemalja. Svrha društva bila je da probudi i nacionalno jača osjećaje Židova studenata slavenskoga juga kao i da rade na ostvarenju cionističkih ideja "riječju i djelom", da njeguju hebrejski jezik, židovsku povijest i književnost te da rade na zbližavanju Sefarda i Aškenaza. Za vrijeme ljetnih praznika članovi bečke *Bar Giore* su u svojim rodnim mjestima osnivali srednjoškolska udruženja. Tako su i u Osijeku osječki studenti pokrenuli podružnicu bečke *Bar Giore*.^[1065] Prema nekim izvorima pokrenuto 1904. ili 1906. u vrijeme održavanja cionističkih kongresa u Osijeku na inicijativu Huga Spitzera kao bi kao njezina središnjica širili cionističke ideje među srednjoškolcima, a prema drugima oko 1910. godine. Na čelu podružnica *Bar Giore* uvijek su bili cionistički prvaci, pa tako i osječkoj iako je bila srednjoškolsko društvo. Budući da je dijelilo istu svrhu i cilj kao Cionističko društvo "Theodor Herzl" zajedno je s njima bilo uključeno u cionističke akcije. Pravila Društva ne postoje, te se ne znaju ni svi članovi. Jedan od uglednijih članova bio je Ervin Krauss, inače student prava u Beču koji je 1904. postao potredsjednik bečke "Bar Giore", zatim Arthur Spiller i Ernst Fišer.^[1066] Isto tako, vrlo malo se zna o njegovom djelovanju do Prvog svjetskog rata, osim da su sudjelovali pri organizaciji cionističkih kongresa u Osijeku, te kao slušači cionističkih kongresa u Zemunu (1908.) i Sarajevu (1910.).^[1067] Za vrijeme rata prestaje djelovati i obnavlja rad nakon završetka rata. Dana 28. studenog 1918. zajedno s novoosnovanim djevojačkim cionističkim društvom "Mirijam"

Bar Giora srednjoškolsko društvo

organiziraju proslavu Hanuke u dvorani gornjogradske Općine. Pozdravni govor održala je Mela Klein, a predavanje o Makabejcima, Sonnenfeld.^[1068]

Djevojačko cionističko društvo "Mirijam"

Sredinom listopada 1918. je osnovano Djevojačko cionističko društvo "Mirijam", sa sjedištem u Ružinoj ulici, a predsjednica je bila Mela (Mella) Klein.^[1069] Svrha društva bila je propagiranje cionističkih ideja među ženskom židovskom populacijom. Zbog nepostojanja arhive Društva ne zna se tko su sve bili članovi Društva. Društvo je već 28. studenoga u dvorani gornjogradske Židovske bogoštovne općine u Kolodvorskoj u zajedništvu sa Bar Giorom srednjoškolskim društvom organiziralo Hanuka posijelo. Paljenjem svijeća i "Makabijevom" koračnicom okupljeni su se zabavljali do kasno u noć. Društvo se 1919. pridružilo *Omladinskom udruženju Kaveret-Pčelinjak*.^[1070]

Izraelska ferijalna kolonija

Prva Izraelska ferijalna kolonija kao samostalno društvo osnovano je u Zagrebu početkom 1914. godine, s ciljem da se povežu supruge židovskih čelnika i uglednika i da dobrovoljnim priložima ili priredbama skupljaju sredstva da se godišnje između 20-30 neuhranjene djece šalje na jednomjesečni oporavak na more ili u Lipik.^[1071] Podružnica *Izraelske ferijalne kolonije* u Osijeku je započela s radom početkom 1918. i odmah u veljači 1918. organizirala zabavu s ciljem prikupljanja sredstava za "jugoslavensku djecu".^[1072] U travnju 1918. u korist *Ferijalne kolonije* odbor židovskih gospođa i *Židovska omladina* organizirali su u prostorijama gornjogradske Kasine koncert "Večer židovskih pjesama" i zabavu.^[1073] Tijekom 1918. podružnica se aktivirala i poslala djecu siromašnih Židova iz Osijeka (njih devetero) na liječenje u Lipik.

Ovo su društva koja su djelovala do 1919. godine. Velika većina nastavila je svoj rad i u međuratnom razdoblju, a neka nova su i osnovana.^[1074]

Svakodnevnica i vjerski život

Svakodnevnica i vjerski život

Židovska obitelj i tradicija^[1075]

"Židov sam!"^[1076]

O sječke židovske obitelji bile su najvećim dijelom aškenaskoga porijekla, dok se sefardskoga spominju samo neke koje dolaze iz Zemuna, Sarajeva, Trsta... (Altarac, Albahari, Tedeschi, Atijas...), s time da se većina sefardskih obitelji ipak doselila u Osijek nakon Prvoga svjetskog rata (Finci...). Doseljavanje Židova u grad na Dravi povećao se od 50-tih i 60-tih godina 19. stoljeća pa je sve do kraja toga stoljeća, i to stalnim porastom. Obitelji su bile mnogobrojne i imale su u prosjeku od petoro do šestoro djece, ali je bilo i onih s više od 10-tero djece. Budući da je vrlo malo djece umiralo pri porodu, broj Židova u Osijeku se tako znatno više povećavao od doseljavanja. Oni koji su se doselili tijekom 19. stoljeća, u većini, su imali vodeće/zapaženo, tj. značajno, značenje unutar židovskih općina, odnosno osječke zajednice u cjelini. Do 1918. prate se tri generacije Židova u Osijeku. Prva se doselila između 1840. i 1845. i mjesta rođenja su izvan granica Kraljevine Hrvatske i Slavonije. Drugoj generaciji pripadaju njihova djeca, koja su većinom rođena u Osijeku i obližnjoj općini Retfali i susjednim mjestima u južnoj Mađarskoj (Dardi, Bonyhádu, Nagykanizsi, Siklósu, Szigetváru i dr.). Toj drugoj generaciji se vežu i nova doseljavanja, jer su nakon 1860. ta djeca (pojedinci – sinovi i kćeri) stasali za sklapanje brakova. Treću generaciju su, najvećom većinom, činili oni koji su rođeni u Osijeku od 1890. nadalje i koji su se ženili/udavali za svoje sugrađane ili iz židovskih obitelji najbližih mjesta. Krajem 19. stoljeća osječki Židovi su govorili hrvatskim ili

inačicom njemačkoga jezika – esekerskim, nešto manje mađarskim, dok su prve obitelji koje su se nastanile u Osijeku, uz tadašnji njemački govorile jüdisch (jidiš), njemački s mješavinom hebrejskih izraza i intonacijom s kojom se govorilo u Istočnoj Europi. Taj jidiš poslije bi zadržali samo u kućnom ophođenju s članovima obitelji.

Kćeri osječkih imućnijih Židova su se, uglavnom, vjenčavale za mladoženje izvan Osijeka, iako je bilo i obrnutih primjera. Većina njihovih budućih supruga potjecali su rođenjem iz mjesta središnje Mađarske i iz susjednih južnomađarskih županija (Baranja, Bačka, Banat), a znatno manje iz austrijskih i inih pokrajina, npr. Slovačke, ili Galicije, Rusije, Italije i drugih država. Znatno više ih je bilo iz najbliže okolice (Našica, Vukovara, Broda na Savi) te udaljenijih gradova npr. Varaždina i Zagreba. Supruge su nakon sklapanja braka, u većini, ostajale u Osijeku, jer su se njihovi supruzi uključivali i poslove njihovih očeva te im pomagali u radu i daljnjem širenju posla/poslovanja. Brakovi u židovstvu su u većini bili dogovoreni te su se preko bračnoga posrednika (*šadhana*) odnosno posredovanjem "udavača" ili "snubiteljica" i sklapali, a mladi bi se potom tek upoznali. Naime, budući da je "udavač" imao širok krug poznanstva i veza prilikom dogovaranja je posredovao, nagovarao i pregovarao o materijalnim i inim prilikama mladenke, odnosno mladoženje.^[1077] Tako su se većinom imućne osječke židovske obitelji međusobno obiteljski povezivale i na taj način stvarale jake poslovne i ine veze i s obiteljima diljem Habsburške Monarhije. Stoga je

nerijetko ženik iz, većinom obližnje, južne Mađarske ubrzo pozvao ili nagovorio svoje dalje ili bliže rođake/rođakinje da dođu u Osijek kako bi i oni, možebitno, sklopili bračnu vezu. Bilo je i primjera da su se dvojica braće oženila dvjema sestram (braća Ignjat i Marko Kohn iz Hidaša 1863. oženili su sestre Tereziju i Pavku Lang).^[1078]

Židovski brak je sklapan prema židovskim propisima. Židovsko vjenčanje je imalo dva dijela: *erusin* (zaruke) ili *kidušin* (posveta) te *nisun* (ženidba). Nakon, približno 12 mjeseci od zaruka priređivan je u sinagogi obred *nisuin* – vjenčanje, pod *hupom* (baldahinom) te je tom prilikom davana *ketuba* (bračna isprava). Mladoženja bi prvo potpisao *ketubu* – ispravu koja navodi obveze supruga i prava supruge, zatim ju je potpisala mladenka, a potom su na to uvjerenje potpis stavila i dva svjedoka, koji su uglavnom bili roditelji mladenke ili mladoženje, odnosno staratelj ili najbliži rođaci u slučaju da su mladenkini roditelji preminuli.

Obred vjenčanja u gornjogradske sinagogi vodio je osječki rabin/nadrabin (Samuel Spitzer, Armand Kamnika i Simon Ungar). U razdoblju kada nije bilo rabina 1893. i 1900. vjenčanja je vodio vukovarski rabin J. Diamant, a od 1900. – 1901. đakovački rabin M. Ehreinpreis. Za članove donjogradske židovske općine, obred vjenčanja su uz glavnom osječkog rabina, znali obaviti u njegovom odsustvu ili po želji roditelja i donjogradske kantori Mavro Weiss (1885. – 1886.) i Jakov Grosskopf (1888.), vjeroučitelj Natan Schwarz (1896.) ili rabini gosti, srijemski nadrabin D. Löwy (1886.), mohački rabin Armin Fless / Fleš (1892., 1895.) i rabin iz Mogocsa J. Lebowitz.

U židovstvu postoji mogućnost rastave – *gerušin*, ali se bračni par koji je vjenčan pod *hupom*, mogao rastati samo primanjem *geta* (isprave o rastavi). Prihvatljivi razlozi za rastavu bili su npr.: nepolodnost, nevjera, bolest, tjelesni ili duševni nedostaci (mana) koji su otkriveni tek nakon vjenčanja, odbijanje spolnih odnosa partnera zbog odbojnosti ili nemogućnosti i drugo. Iako je razvrgavanje brakova bilo i kod osječkih Židova, ipak ih je do kraja Prvoga svjetskog rata bilo jako malo; nepoznato je iz kojih su razloga razvrgnuti.

U brak se stupalo da bi se pojedinac/pojedinka opskrbili za život i da ne bi ostali na teret ostalim članovima svoje obitelji. Svaki odrasli muškarac je morao osnovati vlastitu obitelj, ali tek pošto bi priskrbio izvjestan imetak, pa je prosječna dob ženika u Osijeku bila između 28 i 35 godina. Budući da su i djevojke imale obvezu sklapanja braka njihova je dob za udaju bila oko 20. godine (djevojka s 25 godina nije se više smatrala mladom).^[1080] Pri tome do kraja Prvoga svjetskog rata, tj. 1918. godine, djevojke iz osječkih židovskih obitelji koje nisu napunile 18 godina rijetko su se tako rano udavale; gotovo da ih i nema. Velikih razlika u godinama između ženika i udavače kod osječkim židovskih obitelji i nema previše. Rijetki su primjeri da mladoženja ima više od 50, a mlada oko 20 godina.

Mješoviti brakovi između Židova i ostalih (kršćanskih vjeroispovijesti) do kraja Prvoga svjetskog rata vrlo su rijetki. Mogući su u formi građanskoga (civilnoga) sklapanja braka u austrijskom djelu Carevine po zakonu od 25. svibnja 1868. koji je uredio interkonfesionalne odnošaje austrijskih državljana, a u Ugarskoj od 1. rujna 1895. godine.^[1081] U Hrvatskoj mješoviti brak je

crkva dopuštala samo među kršćanskim vjeroispovijestima ako akatolička stranka obeća pismeno da će dopustiti katoličkoj stranci slobodu u vršenju vjerskih dužnosti i da će djecu bilo mušku bilo žensku dati krstiti u vjeri katoličkoj, dok brakovi između Židova i kršćana nisu bili dopušteni te bi Židovi prelazili na vjeru svojega supružnika, bilo katolika, protestanta ili pravoslavca. Zakonski brakovi između Židova i katolika u Hrvatskoj nisu bili mogući, no zaručnici da bi to izbjegli pribjegavali su drugim načinima, npr. mijenjanjem zavičajnosti.^[1082] Stoga je očito da mješoviti brakovi *de jure* nisu bili mogući, ali *de facto* su se događali, jer službene vlasti nisu tako strogo pazile na slovo zakona, a ni lokalni svećenici nisu bili tako strogi u provođenju crkvenih zakona.

Prije nego li bi se vjenčali, zaručnici mješovitih vjeroispovijesti iz Osijeka bi promijenili mjesto stanovanja i nastanili se na šest tjedana u neko od mjesta u susjednoj Mađarskoj ili u najbliži grad ili trgovište diljem Hrvatske gdje su mješoviti brakovi bili dopušteni i tamo se vjenčali te se nakon građanske ženidbe vratili u Osijek ili mjesto u kojem su živjeli. O takvom sklapanju braka pisala je u svojim memoarima Vilma Vukelić rođ Miskolczy: *...Zbog sklapanja braka s Milkom Vukelićem, nametnulo se pitanje vjere, jer je majka ustrajala da ne prijeđem na kršćanstvo, a u Hrvatskoj toga vremena još nije bilo građanskih brakova. Zato smo morali barem fiktivno izboriti da nam je mjesto stalnog prebivališta obližnja Darda (koja je tada bila pod mađarskom jurisdikcijom). Zapravo smo kupili kuću i njome intabulirali (uknjižiti pravo vlasništva) kauciju. Kako je Milko bio časnik, mađarsko vojno ministarstvo priznavalo je samo crkvena vjenčanja. Zbog toga se morao naći svećenik koji bi nam nakon vjenčanja u mjesnom uredu i pored naših različitih konfesija dao crkveni blagoslov i potvrdio ga službenim vjenčanim*

listom... Nakon prikupljenih dokumenata udala se te 1902. u Dardi i tu su jedno vrijeme živjeli.^[1083]

Osječki Židovi su relativno malo istupali iz židovske vjeroispovijesti i kada bi to činili uglavnom je bilo zbog sklapanja braka s pripadnim druge vjeroispovijesti budući da su mješoviti brakovi židov (izraeličanin) s kršćanskim vjeroispovijestima bili zabranjeni (tako je u Osijeku 1901. istupilo iz židovstva 2 osobe, 1902. – 1., 1903. – 5., 1904. – 3, 1905. – 3).^[1084]

Rođenje djeteta bila je najveća radost svake židovske obitelji. Djeca su se rađala u braku, a vrlo je malo u Osijeku bilo nezakonito rođene djece. Postojala je razlika između rođenja muškoga odnosno ženskoga djeteta, jer je u tradicijskom židovstvu rođenje dječaka dočekivano s većom radošću od rođenja djevojčice budući da rođenje sina potvrđuje Savez s Vječnim, a rođenje djevojčice nije imalo nema vezu s nekim posebnim obredom. Primanje u zajednicu dječaka vezano je uz obred obrezivanja nazvan *brit mila/berit mila* (savez obrezivanja). U ranijim vremenima obrezivanje se obavljalo u sinagogi, a poslije sve češće u obiteljskom domu, što su činili i osječki Židovi budući da je to simbol židovstva i saveza s Bogom. Doduše, u Osijeku je bilo primjera da su roditelji iz ugledniji osječkih obitelji zabranili obrezivanje, mada su svoje dijete upisali u matičnu knjigu jedne od židovskih općina ovisno o tome u kojem su dijelu Osijeka živjeli. Obveza obrezivanja bila je obveza oca prema sinu, a obavljao ju je *mohel*, tj. osoba koju su rabin ili državne vlasti (Odjel za bogoštovlje i nastavu) ovlastile za obavljanje te obveze. Do osnivanja židovskih općina i pojave *mohela*, obrezivanje je obavljao otac dječaka, a od 1899. se kao obrezatelj pojavljuje liječnik

židovskog podrijetla. Godine 1899. Odjel za bogoštovlje i nastavu tražio je da prilikom obrezanja novo rođene muške djece židovske vjeroispovijesti prisustvuje najbliži uredovni liječnik. Prije li nego donese bilo kakvu odluku o tom pitanju, Odjel je tražio savjet ili mnijenje svih židovskih općina u Hrvatskoj. Ovakva molba već je bila upućena 1887. godine, a Osječka gornjogradska židovska općina je već tada izjavila da nema zamjerke, ali je tražila da to bude židovski liječnik. Odobravanje ove odluke nije podržavao samo nadržabin Samuel Spitzer, jer je to držao nepotrebnim. To pitanje je ponovno pokrenuto 1899., očito zbog prevelike smrtnosti muške novorođene djece, kada je donesena odluka, da samom činu prisustvuje nadležni liječnik ili gradski fizik, a odluku je potvrdilo Kraljevsko ugarsko ministarstvo. Osječka zajednica prihvatila je ovu odluku zajedno s rabinom Arminom Kaminskim koji je u svojem dopisu razložio opravdanost prisustva liječnika prilikom obrezanja i pri tom je ovlastila liječnika Isidora Arminskog da prisustvuje obrezanju djece. U dopisu Visokoj kraljevskoj vladi rabin Armina Kaminskoga je obrazlagao svoj stav naslanjajući se na izraelitske teologe i povjesničare, koji smatraju da je čin obrezanja najvažniji vjerski običaj i najvažniji razlikujući znamen za izraelitsku vjeru, jer time čuvaju mozaičku nauku. Žalio se i podatkom da zbog čestih smrtnih slučajeva, nekolicina roditelja odbija obrezati dijete, pa je opravdano što je Odjel postavio pitanje prisutnosti liječnika i naredio da tom činu prisustvuje gradski fizik.^[1085]

Imena djeci (sinu ili kćeri) davana su prema nekom dragom preminulom rođaku / rođakinji, ocu, djedu ili baki ili prema osobi čije bi osobine roditelji željeli u svojem djetetu te se taj običaj prenosio s koljena na koljeno.^[1086] Dječak je ime dobio za

Židovska obitelj i tradicija[1075]

vrijeme *brita* (obrezivanja), a djevojčica u sinagogi za vrijeme čitanja Tore. Uobičajena židovska imena bila su: Samuil/Salamon/Samojilo/Samu, Mojsije/Mošé, Aaron, Avram/Avraham/Abraham, Jakov/Jakob, David, Ruth, Hanna/Hana, Rivka/Rebeka. Najčešća imena među osječkim Židovima bila su: Ignjat/Ignácz, Marko, Mavro/Moric/Mór, Pavao/Pál, Aleksandar/Šandor /Sándor, Ana/Anna, Lavoslav/Leopold/Lipót, Ljudevit/Lajos, Dragutin /Károly, Filip/Fülöp, Hinko/Henrik, Herman/Armin, Jelena/Ilona/Ilka, Elisabeta /Erzsébet, Marija/Mária/ Irma, Maksimljan/Max, Josip/József, Julijo/Gyula, Katharina/Katalin/Kata, Johanna /Ivana, Regina /Kraljica/Rejna/Rena, Terezija/Teréz, Sigmund/Žigmund, Sofija/Zsófia/Sophie, Cvijeta /Flora, Ruža/Rosa/Rosalija/Roza, Ignjat/Ignaz/Vatroslav, Fanika, Ernestina, Charlotta i dr. ^[1087]

Bat Micva iz 1932.

Značajne su bile proslave vezane uz punoljetnost djece. Tako je dječaka, koji, kada bi navršio 13 godina i jedan dan postao *bar micva* – sin Zakona i od tada je postao obvezan ispunjavati sve micve^[1088] iz Tore koje obvezuju muškarca. Na taj dan su u sinagogi roditelji priređivali svečanost na kojoj je dječak ispunjavao dvije micve, dakako, prvi put u životu. Jedna je vezivanje teflina i čitanje Tore. Djevojčica je nakon 12 godina i jedan dan postala *bat micva* – kći Zakona, i od toga dana pa nadalje bila je obvezna ispunjavati sve Božje zapovjedi koje su obvezivale ženu. Nakon tih proslavaroditelji su u krugu obitelji i prijatelja obvezno priredili objed.^[1089]

Iz sačuvanih vrela može se zaključiti da su pridošle obitelji bile ortodoksne i religiozne, ali koliko su im to prilike dopuštale, budući da su tek od 1849. osječki Židovi imali općinu, a od 1856. i školovanoga rabina. Dakako, da su se od samoga dolaska u Osijek i nadalje pridržavali svih Božjih naredbi – *micva/micvot* koje propisuje Tora. Sve vjerske obaveze i molitva do prve polovice 19. stoljeća obavljane su unutar obitelji ili unutar zajednice, ako su zajednicu činila deseterica muškaraca starijih od 13 godina i jednog dana sposobnih za zajedničku molitvu ili *minjan*. Ako toga ne bi bilo, onda su odlazili u susjednu južnu Mađarsku, tj. baranjsko mjesto Dardu, koja je imala rabina i sinagogu. U židovskim obiteljima je otac bio nositelj obitelji i brinuo se o vjerskom/religijskom odgoju djece te o financijskim poslovima. Majka se u obitelji brinula o svim drugim segmentima života vezanim za poslove unutar doma (odgoj djece i

dr.). Podaci iz matičnih knjiga gornjogradske i donjogradske Židovske bogoštovne općine ukazuju da su prve židovske obitelji imale koljića/šahtera u zajednici te proizvornog rabina, koji je uz rabinsku službu bio i obrezivač djece. Vjersko obrazovanje djeca su primala unutar obitelji preko oca, ako nije bilo rabina, a ako je postojala općina unutar *hedera*. U prvoj polovici 19. stoljeća opće obrazovanje djece u imućnijim obiteljima bilo je namijenjeno samo dječacima, dok su djevojčice samo naučile čitati i pisati. Dječake su podučavali privatni učitelji, a djevojčice su minimalno/temeljno obrazovanje stjecale unutar obitelji. Sve do završetka Prvoga svjetskog rata i nadalje su židovske obitelji tradicionalne, ortodoksne, ali su ipak postupno dolazile pod utjecaj reformizma. To je vrijeme kada se i djevojčice uključuju u školovanje kroz uz vlastitu konfesionalnu školu i opće građanske škole u Osijeku.^[1090]

Pokojnici su sahranjivani na tradicionalan način i to na groblju prema pripadnosti općine. Ako su pripadali općini u Donjem gradu pokapani su ili na donjogradskom groblju ili u jugoistočnom dijelu grada na Bikari. Oni koji su pripadali gornjogradskoj Židovskoj bogoštovnoj općini pokapani su na gornjogradskom židovskom groblju (na lokaciji uz sjevero-istočni dio današnje Ulice Leopolda Bogdana Mandića).^[1091] Žalovanje/tugovanje za pokojnikom vezano je uz članove obitelji i u židovstvu postoje propisi koji određuju što je zabranjeno, a što dopušteno te koji su običaji vezani za to razdoblje. Inače se za sve potrebe oko pokojnika i njegova pogreba brinula se *Hevra Kadiša*, skupina židovskih muškaraca i žena ovisno o spolu umirućega. Njihove su bile dužnosti dananoćni boravak uz umirućega, koji bi se pred njima ispovijedio ukoliko bi bio sposobana, kao i pažnja da umirući posljednjim dahom izgovori

riječi molitve *Š'ma Israel* – *Čuj Izraele* (temeljni iskaz vjerovanja u Jednoga Boga). Ukoliko umirući nije bio sposoban izgovoriti ove riječi, članovi Hevre Kadiše učinili su to umjesto njega ili nje. Nakon smrti tijelo se polagalo na pod, a nazočni su neposredno nakon nastupanja smrti derali svoju odjeću, govoreći "Baruh Dajan ha Emet – Blagoslovljen Pravedni sudac", što je znak utjehe i pomirenja s Božjom odlukom. Tijelo se ni u jednom trenutku nije napuštalo, a cijelo vrijeme gorjela je pokraj pokojnikove glave svijeća. Pokojnik/pokojnica bi se pokrila crnom tkaninom i okrenula licem prema vratima, od kuda će biti iznesena na svoj posljednji put. Pogreb se obavljao u prisustvu članova *Hevre Kadiše* i niti u jednom trenutku u poslove oko opremanja pokojnika ili pogreba nije smjela biti uključena bilo koja plaćena osoba. Na samom groblju najbliža pokojnikova rodbina je kao vanjski znak žalosti zaderala odjeću (obično ovratnik). Radi iskazivanja dužnoga poštovanja prema tijelu preminuloga, pogreb se obavljao što je prije moguće, izuzev Šabata i tijekom prvih dana višednevnih blagdana. U domu ožalošćenih sva su zrcala nakon nastupanja smrti bila zastrta crnom tkaninom, a pokojnikova najbliža obitelj bila je sedam dana u stanju duboke ožalošćenosti. Ukupno se za pokojnikom žalilo mjesec dana, osim za roditeljima, za kojima je žalost trajala godinu dana.

Purim u Osijeku, 1912.

Krajem 19. stoljeća osječke židovske obitelji sve su više sekularizirane i ne toliko religiozne, mada i dalje u zajednici postoje ortodoksne i religiozne obitelji. Doduše, nastojali su sačuvati osjećaj židovstva, i to u vjerskom i u nacionalnom pogledu. Unutar obitelji poštovani su tradicionalni židovski zakoni i običaji, ali bez stroge religioznosti. Njihov je identitet najviše dolazio do izražaja u očuvanju naslijeđenih običaja i proslavljanju židovskih blagdana – Pesah (blagdan oslobođenja), Jom Kipur (Dan pomirbe), Roš hašana (Nova godina), Hanuka (blagdan svjetlosti/posvećenje), Purim i Sukot (blagdan koliba/sjenica), koji su slavljani ne samo u obitelji, već su u prostorijama općina i osječkih kavana organizirane zabave i priredbe na koje su pozivani ugledni osječki građani svih vjeroispovijesti. Uz blagdan Hanuke povezani su hanukija svijećnjak

Židovska obitelj i tradicija[1075]

s 9 krakova i *Menora* sedmerokraki svijećnjak te nema židovske obitelji koja nije imala u svojem domaćinstvu ove obredne predmete. Jedan je od najdrevnijih i najpoznatijih židovskih simbola i simbolizira židovski narod. Bio je sastavnica pribora jeruzalemskoga Hrama sve do njegova spaljivanja i rušenja za vrijeme rimske opsade Jeruzalema 70. godine. Izvorni izgled *Menore* isklesan je na slavoluku vojskovođe Tita, sina rimskoga cara Vespazijana, podignutoga u Rimu u čast pobjede nad Judejcima. Budući da su male kuće *menore* znak obiteljske pripadnosti židovskoj zajednici^[1092] kod svih Židova, pa tako i osječkih, bez obzira koliko su religiozni ovaj predmet oduvijek je krasio njihov dom i sam po sebi izražavao njihovo židovsko podrijetlo.^[1093]

Purim u Osijeku

Blagdan povodom kojeg su se najčešće organizirale priredbe bio je Purim, koji govori o izbavljenju židovskoga naroda iz Perzijskog Carstva te se tom prigodom čita Svitak o Esteri. Uz Purim su vezani i običaji prerusavanja u različite likove pomoću kostima i krinki te su pekli kolače punjene pekmezom i makom. Priređivali su i smiješne predstave/purimski igrokazi za koje se u Hrvatskoj udomaćio naziv "purimšpil". Za vrijeme toga blagdana posluživane su različite slastice, osobito *purimkindl*, bademi, groždice, ušćerena narančina kora (arancin), limunov sok, cimet i vanilija i drugo.^[1094]

Henriette Engelsrath udana Kaiser

Šabat/sabat, odnosno svečani dan počinka, poštovao se unutar osječkih židovskih obitelji kao što propisuje Tora i to je najsvetiji dan u židovskom kalendaru. Počinje u predvečerje petka, a završava subotnjim predvečerjem. Sve djelatnosti kojima se utječe na fizičko okružje, tj. kojima se mijenja okružje (paljenje i gašenje svijetla, priprava hrane, uređivanje i pranje odjeće, pisanje, svaka poljodjelska i gospodarska aktivnost, kupovanje, prodavanje, služenje prijevoznim sredstvima, nošenje bilo kojeg predmeta i dr.), zabranjene su na šabat. Stoga, gotovo sve, za šabat se priređivalo prije njegova početka. Imućnije osječke obitelji su za te poslove imali kršćanske sluškinje ili kućne pomoćnice. Da je šabat u potpunosti poštivan,

Židovska obitelj i tradicija[1075]

svjedoči primjer zastupnika Gradskog, poglavarstva Adolfa Mayera, stanovnika Gornjega grada, koji nije 1868. potpisao prisegu na konstituirajućoj sjednici Gradskoga zastupstva, sazvanoj u subotu, jer sjednici nije nazočio zbog zabrane pisanja, nego je svoju dužnost izvršio neki drugi dan.^[1095] Šabat se, po vjerskoj obvezi, dočekivao radosno, i to priređivanjem najbolje hrane i odijevanjem najbolje odjeće, uz lijepo uređeni blagdanski stol i svjetlost dviju svijeća. Da se ta obaveza poštovala potvrđuje Vilma Vukelić u svojoj memoarskoj knjizi: *Tragovi prošlosti* i tu navodi da je njezina baka "finiju opravu" čuvala i nosila samo na šabat.^[1096]

Osječki su se Židovi pridržavali ritualnih pravila, posebice propisa o prehrani (*kašrut*) hraneći se samo dopuštenim namirnicama (*košer kašer*). Da bi životinje i ptice bile *košer*, detaljno za jelo, nužno su ih zaklali na obredno čist način, nazvan *šehita*. Postupak je mogao obaviti samo izučeni i ovlašteni *šohet/šahter*, tj. obredni mesar, koji je bio uvaženi član zajednice. Glede pripremanja obroka imućnije židovske obitelji imale su kuharice, većinom židovskoga podrijetla, dok je u obiteljima srednjih i nižih slojeva domaćica sama pripremala hranu. Jela su pripremana prema receptima aškenaske kuhinje, i to pod utjecajem njemačke i/ili mađarske kuhinje. Pripremano je i posluživano kuhano i/ili pečeno meso, riba, perad, kompoti i salate, savijače, pokladnice, torte i sladoledi.

Obitelj Kaiser 1897. ili 1898.

Uz zgradu sinagoge, odnosno zgradu židovske općine ili u zasebnom sklopu postojali su i popratni sadržaji, kao što su molitvene i učeničke prostorije, kuhinje s blagovaonicom i prostorije obredne kupke (*mikve*). Uranjanje u mikve (obredna kupelj) je isto tako jedna od micva. *Mikve* su bazen za uranjanje radi očišćenja od obredne nečistoće koji je napunjen prikupljenom kišnicom ili protočnom vodom. U mikve su se uranjale žene radi očišćenja od nečistoće krvarenja, ne Židovi pri prijelazu na židovstvo, posuđe koje su proizveli ne-Židovi, prije prve uporabe, pojedinci prije šabata, blagdana, Jom kipura i tijekom Deset dana pokore, mladenka dan prije vjenčanja. Ne zna se točno gdje su se mikve u Osijeku nalazile i jesu li uopće postojale. Možemo pretpostaviti da su bile dio popratnih institucija zgrada koje su se nalazile kod sinagoge.

Lola, Mary i brat Franz Springer

Većina obitelji, koje su se doselile u Osijek sredinom 19. stoljeća, bile su vrlo pobožne i prakticirale su židovski ritualni ceremonijal.

Židovska obitelj i tradicija[1075]

Glava i/ili najstariji član obitelji (djed, otac, suprug u obitelji) započinjao je dan molitvom. Na glavi je imao kipu (obaveza pokrivanja glave u muškarca šešikom ili kapicom), stavljao bi molitveni ogrtač, a povrh njega molitveno remenje s kojeg su u kožnim kapsulama visjele pergamentske role ispisane tekstem iz Talmuda. Remenje bi omotao oko čela i oko lijeve ruke te bi pjevajući izgovarao molitvu i pritom se ljuljao gornjim dijelom tijela naprijed i natrag.

Gradski vrt

Od kraja 80-ih i 90-ih godina 19. stoljeća sekularizacija, ali i asimilacija je sve više zahvaćala Židove, pa tako i osječke. Bogatije

Židovska obitelj i tradicija[1075]

osječke židovske obitelji slijedile su i tadašnje modne trendove u opremanju svojih domova i u odjeći. Toalete su se naručivale iz Beča, Londona i pratili su se najnoviji modni trendovi koliko god su mogli, ovisno o tome koliko je trebalo vremena da trendovi iz Pariza i Beča stignu do Osijeka. Uz zabave i plesove koje su organizirale članice dobrovoljnih židovskih društava, jedina mogućnost da se žena pokaže u punoj modnoj raskoši bile su i ljetne promenade u Gradskom vrtu.^[1097] Uz osnovno njegovanje tradicionalnih običaja unutar obitelji, i to ne kod svih židovskih obitelji, osječki se ni po čemu drugom nisu razlikovali od ostalih sugrađana. Bilo je obitelji koje nisu slavile sabat, seder (večer prije Pesaha) ili židovske blagdane, niti su se pridržavale ritualno priređenih jela, no svojeg židovstva se nisu odricali.^[1098] Kakvo je, glede toga, bilo u osječkim obiteljima najbolje prikazuje izvještaj gornjogradske Židovske bogoštovne općine u kojem piše da se uvidjelo da polako u obiteljima nestaje židovskoga odgoja, te zbog toga osječka židovska općina sve nade polaže u židovsku konfesionalnu školu koja bi trebala preuzeti tu ulogu, jer u općoj državnoj školi unutar židovskoga vjeronauka rabini ne mogu u dovoljnoj mjeri usaditi "židovskog znanja, osjećanja i mišljenja".^[1099] Zbog toga nadali su se da će nakon izgradnje zgrade židovske škole, osječki Židovi više slati djecu u židovsku, nego li u opću pučku u kojoj će uz opće predmete učiti i hebrejski jezik i nauk vjere. Odlučili su unutar općine stupati pod motom "Židov sam!"^[1100]

U susret velikih promjena (1914. – 1918.)^[1101]

Hrvatska historiografija se vrlo malo bavila Židovima i njihovim djelovanjem u Hrvatskoj tijekom Prvoga svjetskog rata, a razlozi su mnogobrojni, od nepostojanja lokalnih povijesti židovskih zajednica, nedostatka opsežnijih istraživanja Prvoga svjetskog rata, još uvijek ne preciznih podataka o gubicima i drugo.^[1102] Što tiče povijesti Osijeka za vrijeme Prvog svjetskog rata i ona je nedovoljno istražena. Do danas objavljeno je nekoliko članaka s tematikom o Osijeku za vrijeme Prvoga svjetskog rata te nekolicina gdje se Slavonija i grad Osijek periferno spominju u okviru gospodarskih, političkih i kulturnih istraživanja.^[1103]

Prvi svjetski rat ili "Veliki rat" kako su ga u to vrijeme nazivali, bio je najveći ratni sukob u dotadašnjoj povijesti čovječanstva. U početku je bio zamišljen kao brzi rat, a uskoro se pretvorio u dugotrajni i iscrpljujući sukob. Početak rata je u Monarhiji dočekan s oduševljenjem jer se smatralo da će biti kratkotrajan, bez velikih žrtava a i da će teritorijalna proširenja znatno unaprijediti gospodarsko stanje u Monarhiji. U skladu s ovim općim zanosom austrougarski Židovi (s time i hrvatski) kao lojalni građani

Monarhije sa svim pripadnicima Monarhije stali su u prve redove zaštite "domovine". [1104]

ŽIDOVSKA SMOTRA

Br. 13.

Zagreb, 14. kolovoza 1914.

God. VIII.

Rat!

Dok ovo pišemo, rat naše Monarkije protiv Srbije i Rusije se bije. Dobri naš vladar, premilostivi naš kralj bio je primoran, da pozove svoju vojsku, da oni izvojske poštovanje morala. Užasnoj tragediji u Sarajevu podata je hrana iz Srbije, zvanična Srbija aktivno je sudjelovala u toj drskoj kampanji. Šest godina živimo u vječitoj krizi, u ratu u mirno doba, što nas je prijetilo uništiti. Monarkija je bila kavalirska nu napokon došlo je do toga, što evo imademo; došlo je do rata! Koliko je sama pomisao na rat užasna u svima nama, čustvo kaže, moralo je biti!

I mi Židovi svjesni naše dužnosti stupamo pod carski barjak. Lojalnost svoju netrebamo isticati, a dužnosti u to doba predobro shvaćamo. Svatko mora, da učini što mu je u moći.

Gledamo vojake i koliko ih god pratimo suzama u očima, mi ne zdvajamo nego puni pouzdanja dovikujemo: „do vidjenja“! Doprinosimo vojski oficira i momaka dobar percent i mi smo na to ponosni. Našli smo pod moćnim žezlom premilostivog kralja Franje Josipa I. u svako doba pravoga oca i zaštitnika i mi puni zahvalnosti ne ćemo sustati, ne ćemo smalaksati, da ishodimo uz sve narode velike monarkije poštu njojzi. Ne plaću naše matere nego punim mirom ispraćuju svoju djecu, koja jednoga, dva, tri i više i tek reknu: „budi mi zdrav i čini svoju dužnost“!

A oni, koji ostadoše kod kuće i oni ne gube vrijeme. Svatko radi prema svojoj mogućnosti, potpomaže radom ili obolom, doprinosom dara, da ublaži silne učine rata.

Dobra duha naši sinovi stupaju pod zastavom predobrog nam vladara i sjegurno će osvjetlati si lice!

Židovi nisu nikada zaboravili svoje dužnosti i oni osjećaju u tim teškim danima, da im je skupiti svu svoju snagu za svoj dom!

I mi, koji smo cijoniste ne zaostajemo, da, mi dajemo dvostruko rado miloj zemlji sve što imademo, jer mi dvostruko osjećamo obveze, da svetimo pogažena ljudska prava, što našim prvi i jedinim su idealom!

Ideali naši duboko su jamstvo, da će naši momci opravdati povjerenje, što se u sve narode Monarkije stavljaju.

Pa kako su naši glavni suradnici također nas ostavili, da služe cara i dom, mi se do povratka njihova praštamo od naših milih sumišljenika i čitalaca, da se opet skupimo kad se dignu tmurni oblaci, što se nad našim nebom nadviše.

Našim vojacima dovikujemo srdačne želje za uspjehom i sretnim povratkom.

h. I.

U susret velikih promjena (1914. – 1918.)[1101]

U zadnjem broju *Židovske smotre* u uvodnom članku najbolje je opisan stav habsburških Židova, u našem slučaju Židova iz Hrvatske prema izbijanju rata; "I mi Židovi svjesni naše dužnosti stupamo pod carski barjak. Lojalnost svoju ne trebamo isticati, a dužnosti u to doba predobro shvaćamo. Svatko mora, da učini što mu je u moći... Židovi nisu nikada zaboravili svoje dužnosti i oni osjećaju u tim teškim danima, da im je skupiti svu svoju snagu za svoj dom!"^[1105]

Emancipacijom je Židovima u Austrougarskoj omogućen ulazak u vojsku, a i bili su im dostupni u vojsci i svi visoki činovi. U Austrougarskoj Monarhiji bilo je mobilizirano 350.000 židovskih vojnika,^[1106] od kojih je 25.000 imalo čin časnika. 25 Židova ili Židova po porijeklu (dio njih je bio konvertiran) postiglo je čin generala. Brojni su od njih od vladara odlikovani medaljama za hrabrost.^[1107] Posebno je značenje Židova glede financiranja rata. Njihov udjel u ratnom zajmu, da li preko poduzeća ili individualno, iznosio je 10 % od ukupnog iznosa, a velik im je udjel i u proizvodnji ratnih potrepština i oružja. Doduše, pojedinci su se na tomu vrlo obogatili i stekli tijekom rata od vladara plemićke naslove ili odlikovanja.^[1108] Istodobno, dok je dio bogatijih Židova zajmovima financirao rat, drugi su diljem ratišta ginuli, a oni koji su preživjeli strahote rata i zarobljeništva po Italiji i Rusiji bili su ranjeni, invalidi ili teško bolesni, nerijetko skloni samoubojstvu.^[1109]

Iako na tlu Kraljevine Hrvatske i Slavonije nije vođena niti jedna ratna operacija, ipak su njezini stanovnici morali kao državljani zaraćene zemlje sudjelovati u ratu.^[1110] Vijest o atentatu u Sarajevu 28. lipnja 1914., osječke novine (*Narodna obrana*, *Die Drau*, *Vjesnik županije virovitičke.....*) popratile su člancima.^[1111] Židovske općine diljem Austro-Ugarske Monarhije, pa tako i Kraljevine Hrvatske i

U susret velikih promjena (1914. – 1918.)[1101]

Slavonije, istaknule su raznim manifestacijama taj nemili događaj. ^[1112] Tako su gornjogradska i donjogradska Židovska općina održale žalobne skupštine, a sutradan organizirale komemoraciju (zadužnicu) za pokojne nadvojvodu Franju Ferdinanda i njegovu suprugu Sofiju. Poslan je u Zagreb brzojav sućuti hrvatskomu banu Ivanu Skerlezu (ban od 1913. do 1917.) i odslužena je u gornjogradske sinagogi svečana žalobna služba. Tijekom narednih 30 dana paljeno je u osječkim sinagogama svjetlo za spas njihovih duša, a dirljive govore u spomen pokojnog prijestolonasljedniku držali su predsjednik donjogradske Općine Bela Herrmann i predsjednik gornjogradske Općine Hugo Spitzer. Za vrijeme zadužnica u sinagogama su nazočili, uz osječko židovstvo, i oblasni čelnici, ^[1113] rabini, predsjednici židovskih društava, odvjetnici i liječnici (I. N. Schulhof u ime *Cionističkog društva Theodor Herzl*, Friederike Bauer u ime gornjogradske *Izraelitičkog gospojinskog društva*). Organizirane su i zajedničke svečane mise zadužnice u gornjogradske Župnoj crkvi sv. Petra i Pavla. Tijekom nekih su ugledni Židovi (npr. Donjograđani S. Weiss i D. Herrmann) zamolili gradonačelnika Antu Pinterovića da pošalje banu njihovu izjavu "vjernosti i odanosti" na "Previšnje mjesto" odnosno vladaru Franji Josipu I. ^[1114]

Odmah nakon izbijanja Prvoga svjetskog rata Osijek se, zbog blizine granice s Kraljevinom Srbijom, našao nedaleko od bojišta pa su u gradu na Dravi vrlo brzo provedene mjere koje su ukazivale na pravu ratnu atmosferu. U javnim okupljalištima, tj. gostionicama i kavanama, skraćeno je radno vrijeme, a uveden je i policijski sat. ^[1115] Uveden je prijeki sud, i davane naredbe o uredovanju javnih

U susret velikih promjena (1914. – 1918.)[1101]

ustanova, lokala i vojnim obveznicima.^[1116] Cijene živežnih i inih namirnica su naglo porasle, te se provode akcije sabiranja priloga za *Crveni križ*.^[1117]

Diljem Slavonije provedena je mobilizacija, pa tako i među osječkim Židovima, koji su, uz ostale,^[1118] bili raspoređeni u osječke vojne jedinice^[1119], a potom tijekom, te, 1914. godine upućeni na frontove ponajviše na Drinu kod Zvornika ili na Savu kod Kleka, a sljedeće godine u Galiciju i Bukovinu. Vojnici osječke jedinice su u 1915. imale velike ratne uspjehe u tzv. Uskrsnoj bitci na području Przemisla (Przemyśl, danas grad u južno-istočnoj Poljskoj), ali istodobno i goleme ljudske gubitke u bitci kod Gorlicza (na granici Njemačke i Poljske). Ulaskom u rat Italije dio osječkih jedinica prebačen je na novo ratište kod Gorice (Gorizia, grad u sjeverno-istočnoj Italiji, pokrajini Friuli-Venezija- Giulia). Godine 1917. glavnina vojnika osječkih jedinica je iz Galicije prebačena na talijansko ratište, gdje su u početku imali uspjeha, ali su se u jesen sljedeće godine povukle na Soču te se nakon kapitulacije Austro-Ugarske Monarhije vratili svojim domovima.^[1120] Budući da je Osijek bio relativno blizu ratišta, cijelo je vrijeme rata bio prihvatni centar mnogobrojnim bolesnim i ranjenim vojnicima pri čemu je golemu važnost imao *Crveni križ*. Ranjenici su iz Srbije stizali u osječku bolnicu, a kako je rat odmicao zbog njihove brojnosti osnovani su u gradu na Dravi brojni dobrotvorni odbori za podvorbu ranjenika i dolazećih vojnika, te se po školama otvaraju i pomoćne vojne bolnice; jedna od njih je bila bolnica Crvenoga križa u gornjogradskoj pučkoj školi u Jägerovoj ulici^[1121] (zgrada današnjeg Filozofskog fakulteta).

Ubrzo nakon što je rat izbio donesena je 27. srpnja 1914. u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji banska naredba br. 4.232 /Pr. kojom se obustavlja rad svih društava čija su pravila bila odobrena od Kraljevske vlade te je do daljnjega bilo zabranjeno osnivanje novih društava i njihovih podružnica.^[1122] Unatoč, obustavi rada, čl.3. iste naredbe otvarao je mogućnost iznimki: jer je u njemu stajalo kako ban (Ivan barun Skerlec) može uvažiti preporuke županijskih ili gradskih oblasti te uz dogovor s nadležnim vojno-teritorijalnim zapovjedništvom dopustiti nastavak djelovanja pojedinim društvima. Tako je npr. 22. rujna te godine, ban putem vladinih povjerenika dopustio samostalno odobravanje rada dobrotvornim društvima za podupiranje i prehranu djece, te potpornim društvima za slučaj bolesti i/ili smrti.^[1123] U Osijeku su tako prestala djelovati cionistička društva; npr. *Cionističko društvo Theodor Herzl* (što će kasnije imati dalekosežne posljedice za daljnji razvitak cionističkog pokreta u Osijeku).^[1124] Osječki su Židovi prestali, iako ne u potpunosti, sakupljati i priloge za *Narodni židovski fond*. Šekel se ubirao od vremena do vremena kada bi se gdjekoji sumišljenik sjetio.^[1125] Zamro je sve do 1917. svaki cionistički rad. Zbog ratnih (ne)prilika prestale su 14. kolovoza 1914. izlaziti cionističke novine *Židovska smotra* na čijoj je naslovnici toga posljednjega broja objavljen članak s velikim naslovom *Rat!*^[1126]

OSIJEK ZA NAŠE RANJENIKE

Pučanstvo grada Osijeka u svakom pogledu mnogo radi za ranjenike i bolesnike, koji dolaze i prolaze kroz Osijek. Osobito dobro je uređjena podvorbna bolesnih vojnika na kolodvoru. Naša jedna slika prikazuje članice odbora za podvorbu ranjenika u službi, druga slika prikazuje, kako društvo dočekuje ranjene na kolodvoru, dok na trećoj vidimo odio za pranje rublja za ranjene, a i samih ranjenika. Članovima podvorbe od velike je koristi školska omladina, koja radi, podijeljena u skupine, danju i noću, pod nadzorom svojih profesora.

RUSKI ZAROBLJENICI U UGARSKOJ.

Jedan dio u Galiciji zarobljenih Rusa, a smještenih u magjarskim gradovima, prikazuje naša desna slika. Ti zarobljenici nalaze se u Estergonu. Na slici se vidi, kako jedan naš pučki ustaša dijeli među Ruse lubenice. Zanimivo je, da neki zarobljenici nose kape magjarskih željezničara, koje su dobili od potonjih po svoj prilici kao zamjenu. Jednoga vidimo sa kapom ložača, koja mu valjda takodjer potječe od zamjene. Nu doskoro ne će ovako besposličiti, već će im se dodijeliti razne poljske i ine radnje.

Osijek za naše ranjenike

Doduše, s radom je nastavila većina gospojinskih društva, ali sada pod drugim prilagođenim ratnim uvjetima pa su u Osijeku i nadalje djelovala *izraelitička dobrotvorna gospojinska društva* u gornjogradskoj i donjogradskoj općini i bila uključena u sve dobrotvorne akcije namijenjene Židovima,^[1127] ali i potrebitim ostalim građanima grada na Dravi.^[1128] Pojedini članovi predsjedništva gornjogradske Općine uključivali su se npr. u prikupljanje pomoći za stradale Židove u Galiciji.^[1129] Uz navedena društva posebno se se u dobrotvornoj djelatnosti isticala društva *Hevra Kadiš* i *Osječka židovska omladina*^[1130] koja je svake godine priređivala dobrotvorne koncerte čiji je prihod bio namijenjen ratnim stradalnicima. Istodobno su supruge imućnih i uglednih osječkih Židova uz agilni rad u gospojinskim društvima, sudjelovale i u radu *Društva za opskrbu ratnih nemoćnika*^[1131] prikupljajući za siromašne, stradale i ranjene hranu, odjeću i razne potrepštine kao i novac za "Ratnu pripomoć".^[1132] Isto tako, uključivali su se u rad i akcije lokalnih dobrovoljnih društava i odbora, a u nekima su bili u samom vrhu, pa čak i predsjednici odbora ili društva.^[1133] Židovi kao pojedinci ili njihova poduzeća darovali bi oveće novčane iznose u dobrotvorne svrhe, i to *Crvenom križu*, *Hrvatskom invalidnom domu* i drugima.^[1134]

U Osijeku se posebno istaknula podružnica *Crvenoga križa* (predsjednica grofica Otilija Althann),^[1135] a uz nju i bolnica. Oko podružnice *Crvenoga križa* skupile su se "samilosne Osječanke" svih vjeroispovijesti koje su pomagale ranjenicima koji su stizali u osječku bolnicu s južnog ratišta. Prema pisanju osječkog ratnoga almanaha gospođe su iz triju gospojinskih osječkih društava: katoličkoga, pravoslavnoga i izraelitičkoga odlučile da bez obzira na

U susret velikih promjena (1914. – 1918.)[1101]

razliku vjere i narodnosti okupe se oko jednog društva i to *Crvenoga križa*. Supruge osječkih uglednika dolazile su u bolnicu i radile kao njegovateljice i bolničarke, skupljale odjeću i hranu te pomagale kod kuće, kao i slale pakete na bojišta. Od uglednika židovske vjeroispovijesti istaknule su se Theresa Klein, Klementina Weismayer, Malvina Herrmann, gđica Ana Hoffmann, Elsa Rechnitz, Jelka Lederer, gđa mjernika Löbla, Julija Schwarz, gđica Margita Zwieback, Ella Berger, gđica N. Rosenfeld, Marta Spitzer, Sofija Hoffmann, gđica Laura Roth, gđica Elza Müller, Friderika Fischera, gđa Agata Frank, gđa Lola Frank, Dora Weisz, Irena Politzer, gđa Irma Schwarz, Fani Ungar, Regina Fellner, Ljubica Boskowitz i druge.^[1136] U bolnici *Crvenoga križa* u Pučkoj gornjogradsnoj školi (zgrada u kojoj je danas Filozofski fakultet) radili su i židovski liječnici Bela Fischer, Franjo Gottschalk, Emil Rechnitz i Akoš Rác.^[1137] U bolnicama je organizirana i vjerska služba o kojoj se za Židove brinuo nadržabin dr. Simon Ungar. Uz *Crveni križ* osnovana su brojna privatna društva za njegu ranjenika, zatim karitativna društva za potporu udovicama, suprugama čiji su muževi otišli u rat ali i *Društvo za potporu ratnih invalida grada Osijeka i županije virovitičke*.^[1138]

Društvo *Urania-Kino* je gornjogradsko kino "Urania" prenamijenilo za bolnicu, a supruga ravnatelja *Uranie-Kina* Marija Orel je upravljala društvom uz pomoć mnogih žena i djevojaka te Tereze Klein, supruge odvjetnika Mosina.

Građani Osijeka udružili su se u prikupljanje pomoći ranjenicima te su izrazito bili aktivni od 1914. do 1917. godine. Bili su uključeni u sve akcije, kao što su "Dadoh zlato za željezo",^[1139] "Božićnica za naše

U susret velikih promjena (1914. – 1918.)[1101]

junake",^[1140] "Narod za svoje nemoćnike"^[1141] i "Spomen lipa".^[1142] U ovim akcijama osobito se istaknuo Hugo Spitzer,^[1143] obitelji Šandora i Julija Sorgera, Mosin Klein, Oskar Weismayer i Hinko Plachte. Hugo Spitzer^[1144] i Oskar Weismayer odlikovani su za zasluge na humanitarnom polju.^[1145] Akcije pomoći bile su razne, a jedna od najčešćih bila je sakupljanje cigareta i duhana.^[1146] Tako su Lilly, Ada i Margita Sorger, skupile tisuće cigareta za ratnike,^[1147] a gđica Marija Winter poklonila je cigarete, šah i karte ranjenicima u zemaljskoj bolnici. Božić su slavili svi bez obzira na vjeroispovijest, pa su ranjenike za Božić darivale supruge uglednih Židova, kao i supruge osječkoga nadrabina Ungara.^[1148]

Dana 5. listopada 1914. ustrojen je "Odbor za sakupljanje krzna za naše vojnike" u kojem su djelovali i osječki Židovi.^[1149] Pokroviteljica je bila Marga barunica Lütgendorff, pročelnik Oskar Weismayer, tajnik Franjo Dietz, a članovi odbora Julije Pfeiffer, Emerich Hermann, Stjepan pl. Zsille i Viktor Aksmann.^[1150] Na prijedlog odvjetnika i predsjednika gornjogradske Općine Huga Spitzera osnovan je 15. listopada 1914. *Gradski pripomoćni ured* sa svrhom podupiranja obiteljskih članova u rat pozvanih vojnika.^[1151] Od te je godine djelovao i *Odbor za podvorbu ranjenika na putovanju u Osijek* koji je sakupljao razne potrepštine za potrebe vojnika. Novac su odboru dali banke, dionička društva, tvrtka Jakob Spingarn i Kohn, grad Osijek, *Izraelitičko dobrotvorno gospojinsko društvo*, *Proi osječki paromlin*, te tiskar i knjižar Bela Frank, tvorničar Ignat Natan Schulhof, tvorničar Samuel Reinitz, Samuel Fischer, Herman Mauthner, Josip Ehrendiener, Šandor Dorner, Makso Löwy i supruge, trgovac drvima Izidor Frank, veleposjednik Šandor Sorger,

U susret velikih promjena (1914. – 1918.)[1101]

staklar Stjepan Heim i drugi. Gotovo svi članovi gornjogradske i donjogradske židovske bogoštovne općine bili su na razne načine uključeni u rad tog odbora.^[1152] Terezija barunica Adamović-Čepinski je po uzor na Zagreb, uz sudjelovanje upravitelja gradskoga pripomoćnog ureda Huga Spitzera, u Osijeku 22. srpnja 1915. osnovala *Društvo za opskrbu ratnik nemoćnika (invalida)* i bila prva predsjednica. Odbor su činili Hugo Spitzer, Oskar Weismayer, Paula Spitzer iz Đakova, te iz obližnjega mjesta Dalja Jenny i Julijo Weisz mlađi.^[1153] Židovi su bili uključeni i u *Dobrovoljačku ratnu bolničarsku čet*, kojoj je nadzapovjednik bio liječnik Saša Isaković. Unutar čete bilo je pet odjela te su dnevnu službu i nadzor obavljali mnogi ugledni Osječani. Zapovjednici četa (bilo ih je pet) bili su Hugo Spitzer i Hinko Plachte, a kao podzapovjednici se spominju: Emanuel Herrmann, Ivan Krauss, Mavro Rein, Julijo Sorger, Aurel Frank, Mosin Klein, Fritz Berger, Hugo Weiss, Rudolf Schwartz, Filip Spitzer, Aleksa Justus, Josip Horn, Rudolf Kaiser i Josip Weingruber.^[1154]

U kolovozu 1917. osnovan je i gradski *Odbor za opskrbu obitelji, mobilizovanih i u ratu palih vojnika* kojeg su činili gotovo svi svećenici različitih konfesija, ravnatelji pučkih škola i gradski liječnici, nadrabin Simon Ungar, predsjednica *Izraelitičkoga gospojinskog društva* Frederika/Friderika Bauer i predsjednik gornjogradske Židovske bogoštovne općine Hugo Spitzer.^[1155]

Stradali slavonski i osječki Židovi

Nije bilo židovske zajednice u Hrvatskoj koju Prvi svjetski rat nije pogodio, brojčano ili financijski. Ne zna se točno koliko je Židova stradalo, nestalo ili bilo ranjeno, ili financijski uništeno jer su u osiromašivanju bili pogođeni svi građani bez obzira na vjeru. Na samom početku, po izbijanju rata i židovski mladići su kao i svi ostali mobilizirani i poslani na razna bojišta. Oni koji su poginuli pokapani su uz najviše počasti na mjesnim grobljima, a u sinagogama su se održavale žalobne službe. Bez obzira na položaj i požeški je rabin Mojsije Margel pozvan u rat.^[1156] Brojni Židovi su za pokazanu izuzetnu hrabrost i odanost Domovini i Kralju odlikovani i više nego jedanput.^[1157] Uz to što su mobilizirani, osobito bogatiji Židovi (trgovci i veleposjednici) novčano su morali financirati rat od studenog 1914. kada je započelo upisivanje prvoga ratnog zajma uz 6 % kamata. Svi bogatiji ljudi, pa tako i Židovi morali upisivati velike svote za zajmove, kojih je ukupno bilo osam.^[1158]

Još uvijek ne postoje detaljni spiskovi, koliko je Židova u Hrvatskoj stradalo, bilo zarobljeno ili postalo trajnim invalidom. Što se tiče stradalih i ranjenih Židova Osijeka, lista je nepotpuna.^[1159]

28. HRVATSKA DOMOBRANSKA PUKOVNIJA OSJEČKA NA RATIŠTU

1. Dijeljenje čaja u spojnim grabama. — 2. Gradnja stanova iza rojne pruge; zvat će se »selo Dobovaca«. — 3. Izvidnica kod topništva spojena s telefonom. — 4. Za noćne službe. — 5. Zapovjed i pravačđavan patruli, koja se je osim jednoga sretno povratila. — 6. Odmor u čadorima. — 7. Pred zaprekama. (Fotograf. natporučnik D. pl. Šomogji).

Osječka domobranska pukovnija na ratištu

Na početku rata na istočnom bojištu kod Stanislavova (danas Ukrajina) ranjen je osječki zubar i gradski zastupnik Makso Kaiser. Ubrzo je pao u rusko zarobljeništvo iz kojega se spasio i vratio u Osijek^[1160] Na Balkansko bojište upućen je Joso Fichtner, sin Leonarda Fichtnera. Krajem 1914. završio je u zarobljeništvu u Nišu odakle je kasnije prebačen u talijanski logor na Sardiniji.^[1161] I

Stradali slavonski i osječki Židovi

Spomenik stradalom Ervinu Krausu

Leonardov drugi sin Leo Fichtner, osječki kotarski liječnik upućen je na istočno ratište i tu je obolio te je vraćen kući u Osijek. Ostavši u vojnoj službi kao liječnik radio je u osječkim bolnicama.^[1162] U ruskom zarobljeništvu se našao Gustav Steiner, sin osječkog trgovca Jakoba,^[1163] kao i Samuel Bernfest.^[1164] U ljeto (srpanj) 1915. na Dnjestru su smrtno stradali Oton Pichler sin Antuna, podvornika Kraljevskoga financijskog ravnateljstva u Osijeku, i Albert Zwieback.^[1165] Na talijanskom ratištu te je godine poginuo Karlo Heinrich (Harry) Pfeiffer, mlađi sin tiskara Julija Pfeiffera.^[1166] U Srbiji je 1916. život izgubio inženjer inače pripadnik *Bar*

Giore, Armin /Herman Spingarn, sin Jakoba Spingarna. Nakon što je obolio od pjegavog tifusa.^[1167] Te godine stradao je poručnik Rikard (Richard) Fürth (Fürst).^[1168] Sljedeće godine je na ruskom ratištu poginuo poručnik Aleksandar Frank, sin gostioničara J. Franka. (Kao i većina prevezen je i pokopan u Osijeku.)^[1169] Od španjolske groznice zadobivene na ratištu u osječkoj bolnici 1918. preminuo je pravnik i cionistički prvak Ervin Kraus.^[1170]

Stradali slavonski i osječki Židovi

Stradali slavonski i osječki Židovi

Mobiliziran Julije Kaiser u Irigu

Stradali slavonski i osječki Židovi

Budući da je Osijek tijekom Prvoga svjetskog rata bio važno izvanratno mjesto jugoistočne bojišnice tu su bili smješteni zarobljenički logori. Ruski logor se nalazio na Vinkovačkoj cesti u njemu se u svibnju 1915. nalazilo između 1.400 – 1.500 zarobljenika, od koji 40-ak ruskih Židova.^[1171] Za njih je gornjogradska Židovska bogoštovna općina organizirala vjerske dužnosti (molitva), a ponekad im osiguravala ručak, osobito povodom židovskih blagdana.^[1172] Oni koji su bili teško ranjeni smješteni su u osječku bolnicu, a mnogi nisu ta ranjavanja preživjeli. Stoga je razumljivo što su na osječkom vojnom groblju u Novom gradu pokopani mnogi ratni zarobljenici (ne Židovi) srbijanske, crnogorske, ruske, talijanske, rumunjske i druge vojske koji su preminuli u zarobljeništvu u Osijeku od posljedica ratnih ranjavanja ili od bolesti. Na vojničkom Novogradskom groblju, na dijelu židovskog groblja od kolovoza do 1. siječnja 1919. uz ostale nacionalnosti pokopano je sedam ruskih Židova od posljedica ranjavanja na bojištu ali i od tuberkuloze koju su zaradili na bojištima.^[1173]

Obnova društvenoga i općinskoga života

Prve godine rata, održana je mali broj priredbi općenito, a njih je uglavnom organiziralo Društvo "Crvenog križa" ili državna tijela i institucije. Koncertne priredbe različitih vrsta bile su jedne od najčešće organiziranih humanitarnih društvenih događaja. Unatoč ratnim (ne)prilikama u Osijeku su brojnim kulturnim manifestacijama humanitarnog karaktera sudjelovali su i Židovi, obilježavao se i slavio rođendan kralja Franje Josipa I. pa su npr. tim povodom u obje osječke sinagoge služeno bogoslužje.^[1174]

Česte su bile i zabave, različite predstave i koncerti te glazbeno-literarne večeri organizirane samo s jedinom svrhom prikupljanja pomoći odnosno u dobrotvorne svrhe. U tome se osobito od 1915. do 1918. istaknula *Osječka židovska omladina*. Njihove zabave bile su uvijek vrlo posjećene i za njihove koncerte uvijek se tražilo mjesto više. I u osječkim novinama su njihove akcije opisane pohvalno.^[1175]

Zbog ratnoga stanja svakodnevni rad u židovskim općinama sveden je na najmanju moguću mjeru, a izbori za općinska predstavništva kao i za ostala židovska društva (*Hevra Kadiša*) nisu provedeni do 1917. godine. Dok su društvene aktivnosti unutar Općina svedene na minimalno djelovanje, vjerski obredi su održavani, a blagdani obilježavani. Osobito se dočekivala židovska Nova godina/Rosh Hašana,^[1176] Pesah,^[1177] Hanuka^[1178] i Jom Kipur/Dan pomirenja.^[1179]

Kada je 21. studenoga 1916. preminuo car i kralj Josip Franjo I. održana je žalobna skupština na kojoj su članovi obiju osječkih

Obnova društvenoga i općinskoga života

općina i *Hevra Kadiše* izrazili "duboku žalost povodom smrti njegova Veličanstva". Skupštinu je predvodio predstojnik gornjogradske Židovske bogoštovne općine Hugo Spitzer. Tom prigodom održao je govor u kojem je hvalio bivšeg vladara kao "pravednog i milostivog gospodara" za čije su vladavine porušene "one brane koje su ih lučile od ostalih gradjana". Nakon skupštine održano je bogoslužje u gornjogradske sinagogi koje je prevodio nadržabin Simon Ungar. Na bogoslužje bili su pozvani gotovo svi uglednici građanskih institucija i predstavnici vojnih vlasti. Posebno bogoslužje održano je i u donjogradske sinagogi koje je također vodio Ungar. Na prijedlog Huga Spitzera poslan je brzojav hrvatskom banu Ivanu Skerlezu u kojem se iskazuje žalost povodom smrti "blagopokojnog Veličanstva" te se iskazuje "nepokolebiva odanost" novom vladaru caru i kralju Karlu. Predloženo je da u narednih 30 dana u sinagogama neprekidno gori svijetlo za spas duše te da se u spomen kralja osnuje zaklada pod njegovim imenom i u korist "židovskih ratnih sirota".

[1180]

Općinski život židovskih općina diljem Hrvatske bio je u stanju mirovanja je sve do 1917. kada se ponovno počinje buditi. U lipnju te godine sastali su se rabini i nadržabini iz Hrvatske i izabrali nekoliko rabina u odbor rabinskih pouzdanika. Jedan od izabranih bio je i osječki nadržabin Simon Ungar.^[1181] U rujnu 1917. pokreće se židovsko glasilo *Židov: Hajehudi, glasilo za pitanja židovstva* (16. rujna 1917. na samu židovsku Novu godinu – Roš Hašana). Od te godine rad obnavljaju židovske organizacije diljem Hrvatske koje su zamrznule svoje aktivnosti (u Zagrebu *Literarni sastanci izraelske omladine*, *Židovsko akademsko potporno društvo* (ŽAPD) i mjesne cionističke organizacije).^[1182] Ponovno se pokreće skupljanje šekela

Obnova društvenoga i općinskoga života

za *Židovski narodni fond*.^[1183] Po općinama se počinju organizirati razna predavanja i koncerti, organiziraju se općinski izbori i izbori po društvima. U Osijeku je u studenome 1917. potaknuto utemeljenje *Židovske čitaonice*,^[1184] koja je osnovana nešto poslije te provodila svoje aktivnosti i organizirala koncerte^[1185] i prikupljala prinose za *Židovski narodni fond* i dijelom za hrvatske škole.^[1186]

BROJ 43.

ILUSTROVANI LIST

STRANA 1013.

Poplava u Petrinji: Zadnja velika povodnja stigla je i grad Petrinju. Naše slike prikazuju razne ulice i predjele grada pod vodom.

(Fot. Vilhelmina Pollak).

DRUGA IZLOŽBA RUČNIH RADNJA U KORIST RATNIH NEMOĆNIKA I RANJENIKA U OSIJEKU.

Druga izložba u korist nemoćnih i ranjenika u Osijeku

Obnova društvenoga i općinskoga života

Kako se rat primicao kraju i djelovanje osječkih židovskih općina se početkom 1918. polako počelo vraćati u normalu. Dok je u prvim ratnim godinama zabilježen mali broj kulturnih priredbi, od kraja 1917. organiziraju se razne koncertne priredbe različitih vrsta iako su najčešće i dalje bile humanitarnog karaktera. Uz humanitarne društvene događaje, slijede zabavno-obrazovna predavanja, kazališne i glazbene predstave i pučke veselice. Kao povod za organiziranje priredbi bili su tadašnji državni praznici, rođendani vladara, dobivanje kolajni za zasluge, rođendani židovskih prvaka i židovski blagdani.^[1187] Tako je npr. početkom 1918. upriličena u dvorani gornjogradske židovske općine obiteljska zabava u čast srebrnog pira nadržabina Samuela i Fani Ungar.^[1188] U veljači te godine je organizirana purimska zabava s koncertom židovske omladine.^[1189] Obnova rada *Izraelske ferijalne kolonije* zbilja se u veljači 1918. kada je organizirana društvena zabava.^[1190] U travnju te godine odbor židovskih gospođa i *Židovska omladina* organizirali su u prostorijama gornjogradske Casina koncert "Večer židovskih pjesama" i zabavu u korist *Ferijalne kolonije*. Na rasporedu su bile pjesme na hebrejskom, jidišu i na hrvatskom jeziku. Zabavi su se priključili svi slojevi osječkog židovstva.^[1191] U lipnju 1918. *Židovska omladina* organizirala je intimno literarno i glazbeno posijelo. Priredbi je nazočio nadržabin Ungar, a sakupljena je i oveća svota novca za Narodni fond.^[1192] Prije nego li se dogodio raskid državnopravnih veza, osječki Židovi su još uvijek organizirali zabave i povodom dobivanja odlikovanja bivšeg cara i kralja. Tako je *Hrvatska zemaljska banka* sredinom listopada 1918. slavila odlikovanje (red željezne krune III. razreda za zasluge stečene u

Obnova društvenoga i općinskoga života

emisijama ratnog zajma) svojega predsjednika Oskara Weismayera od strane njegova veličanstva Franje Josipa I. kojega je dobio 1916. godine.^[1193] da bi već u studenom taj isti slavljenik dobivene kolajne nudio u akciji "Zlato i srebro za jugoslavensku državu SHS".^[1194]

Uz obnavljanje rada društava koja su djelovala prije početka Prvoga svjetskog rata osnivaju se i nova, pa je tako u listopadu 1918. u Osijeku osnovano *Djevojačko cionističko društvo "Mirijam"*,^[1195] koje je ubrzo sa *Srednjoškolskim društvom "Bar Giora"* organiziralo proslavu Hanuke.^[1196] *Osječka židovska omladina* nastojala je organizirati u Belišću i Đakovu "cionističke večeri" na kojima su planirali tamošnje židovske krugove privoliti za cionizam, ali u tom naumu nisu uspjeli, jer, iako su zabave bile dobro posjećene o cionizmu se jako malo govorilo.^[1197]

Samo nekoliko dana prije proglašenja nove države osječki cionistički odbor društva "Theodor Herzl" sazvaio je za 8. prosinca 1918. skupštinu.^[1198] Skupština je bila sazvana u velikoj dvorani hotela i svratišta "Royal" u Kapucinskoj ulici. Na skupštinu su bili pozvani svi cionisti i oni koji su do tada bili necionisti ili protivnici cionizma. Dvorana je bila dupkom puna. Skup je u ime "Mjesnog narodno-židovskog odbora" i u ime "Zemaljske cionističke organizacije" otvorio dr. Hugo Spitzer. U svom pozdravnom govoru H. Spitzer je prikazao trijumfalni uspjeh cionističkih težnji, izrazio je veselje židovskog naroda nad sjedinjenjem jugoslavenskog naroda, čija je borba za slobodu prema njegovim riječima uvijek nailazila na najveće simpatije "narodnih Židova" te je izrazio nadu da će narod koji je toliko stoljeća stenjao pod tuđim jarmom, znati cijiniti i težnje židovskoga naroda i da će u Državi SHS koja će biti osnovana na

Obnova društvenoga i općinskoga života

najširem demokratskom temelju i narodni život Židova biti osiguran. Tijekom njegova govora, klicalo se novoj Državi SHS, kralju Petru i regentu Aleksandru. Na skupštini je dr. Edmund Fischer prikazao rad *Svjetske cionističke organizacije* i njezine uspjehe u Palestini. Poručnik Nikola Tolnauer je obrazložio moralne ciljeve narodno-židovskoga pokreta u Jugoslaviji te tražio za židovski narod potpunu socijalnu, kulturnu i političku ravnopravnost. U ime židovske omladine govorio je apsolvent Pavao Goldfinger koji je istakao da će omladina slijediti i zastupati ideje cionizma. Na kraju je na prijedlog Mirka Krausa jednoglasno donesena rezolucija u kojoj se izražava oduševljenje i sa zahvalnošću prima do znanja izjave Narodnog vijeća SHS i vlade Kraljevine Srbije u pogledu narodnih težnji židovskog naroda, i do ispunjenja i udovoljavanja opravdanih nacionalnih aspiracija svih naroda. Isto tako opravdavaju zahtjeve izražene u Spomenici "Zemaljske cionističke organizacije" od 14. studenog 1918. upućene na Narodno vijeće SHS za Židove u Državi SHS te priznaju "Zemaljski odbor savez cionista" kao jedinim predstavnicima židovskog naroda u Državi SHS i povjeravaju mu zastupanje svih židovskih interesa. Osječkom mjesnom narodno-židovskom odboru povjereno je zastupanje svih židovskih interesa na lokalnoj razini. Na skupštini su pozivali židovsku bogoštovnu općinu u Osijeku da se postavi na "narodno-židovsko stanovište" i da čim prilike to omoguće provedu izbore na temelju, jednakog, općeg i tajnog prava za oba spola u svrhu konstituiranja "narodne židovske općine". Rezoluciju su uputili Narodnom Vijeću SHS i Kr. srpskoj vladi. Na skupštini se nije osjetila opozicijska struja kao ni asimilacijska, jer su istaknutiji asimilanti bojkotirali skupštinu.^[1199]

Obnova društvenoga i općinskoga života

Iako je *Cionistička organizacija Theodor Herzl* krajem 1918. godine i dalje nastavila s radom, neće više imati takvu ulogu kakvu je imala prije rata, niti će Osijek biti središte cionističkog pokreta. Židovska općina u Osijeku je 26. prosinca 1918. na svojoj sjednici vijeća prihvatila opće jednako i tajno pravo glasa za oba spola. Isto tako jednoglasno (jedan glas protiv) usvojila je rezoluciju židovske narodne skupštine od 8. prosinca kojom je općina usvojila cionistički program s ciljem zastupanja cionističkih težnji i time postala prva cionistička općina u Hrvatskoj.^[1200] Idući dan 9. prosinca proslava ujedinjenja Države SHS slavila se u Osijeku u crkvama i hramovima. I u gornjogradskoj sinagogi u popodnevnim satima održana je svečana služba zahvalnica povodom stvaranja nove države.^[1201]

Tijekom posljednje ratne godine polako se vraćao svakidašnji prijeratni život u osječke židovske općine. Cionistički pokret koji se pojavio u Osijeku i stvorio u gradu "metropolu cionizma" zbog rata je "zaspao u san" kako piše u jednom članku Mirko Kraus i navodi da ga više "niti gruvanje topova, niti živa riječ, nikada više probuditi neće... Za osječke Židove moralni problemi ne postoje. Plitko materijalističko shvaćanje života za njih je svrha bivstvovanja".^[1202] Autor članka imao je proročansku viziju, jer se nakon završetka Prvog svjetskog rata središte cionističkog pokreta iz Osijeka seli u Zagreb.

Zbivanja i neprilike u posljednjoj ratnoj godini "zeleni kadar"

Zbivanja i neprilike u posljednjoj ratnoj godini *"zeleni kadar"*

Budući da su od početka ožujka 1918. diljem Slavonije učestale krađe, dezerterstvo^[1203] u Osijeku je, kao i ostalim gradovima i trgovištima, uveden redarstveni sat primjenjivan za restorane, kavane i gostionice. Preživjeli osječki vojnici i mnogi zarobljenici s istočnog i balkanskog bojišta su se vraćali svojim kućama. U Slavoniji su se pojavili razbojnici koji su po "drumovima" pljačkali i provodili dane u šumi ili kod svojih jataka.^[1204] Osim ovih hajduka, pojavio se i "zeleni kadar". S povratkom iz ruskoga zarobljeništva donosili su revolucionarne ideje.^[1205] Osiromašeni seljaci predvođeni skupinama vojnih dezertera, koji su se prozvali "zeleni kadar", pustošili su gradove ali i brojna manja mjesta. Od okolnog stanovništva, ali i zelenog kadra stradali su trgovci, pojedinci, ponajviše seoski Židovi i Nijemci koje su organizirane mase napadale, gledajući u njima Mađare ili Nijemce ili izrabljivače. U listopadu i studenom 1918. učestale su pljačke i uništavanje židovskih dućana i imovine praktično po čitavoj Hrvatskoj.^[1206] Zelenom kadru vrlo često pridružili bi se seljaci, pa bi glavni predvoditelji pljačkanja bilo stanovništvo kotara. Tako u dopunskom izvještaju iz Osijeka veliki župan piše da je "haranje" započeo "zeleni kadar, poduprt civilnim žiteljstvom".^[1207]

U izvještaju velikoga župana Teodora grofa Pejačevića Virovitičke županije piše da su u Osijeku bili "dani revolucije",^[1208] i to 28. listopada 1918. dezerteri 23. streljačkoga puka izazvali su komešanje

Zbivanja i neprilike u posljednjoj ratnoj godini "zeleni kadar"

u gradu. Trupe u garnizonu (dopunski bataljun 78 pješadijskog i 28 domobranskog puka) otkazale su poslušnost i pobunjeni vojnici su počeli pljačkati građane i trgovce, a njima su se sutradan, 29. listopada, pridružili i neki žitelji grada koji su zajedno sa seljacima iz okolice se naoružali i počeli pljačkati po gradu.^[1209] Započelo je puškaranje po osječkim ulicama, ali su preostale vojne snage teškom mukom zaustavile daljnja pljačkanja. U tim je sukobima bilo ranjenih i mrtvih. Međutim, u noći od 29. na 30. listopada buna se proširila na cijelo područje Virovitičke županije, zahvativši i susjednu Požešku županiju. Iako je u gradu na Dravi bilo mirno 30. listopada bio je najkritičniji dan, jer se tijekom prijepodneva do dijela stanovnika okolnih sela proširila vijest da se u Osijeku u vojnim skladištima i spremištima u Tvrđi besplatno dijeli odjeća, obuća i hrana pa je u grad nahrupilo oko stotinu kola, poduprto naoružanim zelenim kadrom^[1210] te "opustošene vojničke momčadi". Najviše je stradala okolica Osijeka.^[1211] Niti u kotaru Osijek nije bilo puno bolje. U Dalju je uz veleposjednika Jocu Nikolića stradao i veletrgovac žestom i vinom Junije Weiss (Vajs) ml., a njegova šteta dosegla je visinu od 800 tisuća kruna, kao i trgovac Kraus koji je potpuno opljačkan i njegova šteta iznosi nekoliko stotina tisuća kruna.^[1212] Isto je i sa trgovcima u Tenji, Bijelom Brdu, Hrastinu, Ernestinovu i Čepinu. Nekima su čak i kuće popaljene, a u Čepinu je stradao i župni ured i stan. U Čepinu opljačkani su trgovci Bichler i Kohn, a u Tenji Kapp i Elbinger. U Donjem Miholjcu opljačkani su trgovci: Lang, Kerschner, Freundlich i Erlich, te je spaljena kuća i magazin Emil Reicha.^[1213] U Crncu je sve uništeno trgovcu Spitzeru.^[1214] Opljačkane su gotovo sve pustare u okolici Osijeka, koje su držale obogaćene židovske obitelji (Korsky, Speiser, Reis, a u općini

Zbivanja i neprilike u posljednjoj ratnoj godini "zeleni kadar"

Bračevci Blumenstock). U općini Sopje opljačkane pustare veleposjednika Šandora Sorgera, koji je pretrpio štetu od dva milijuna kruna.^[1215] Na pustarama Seleš, Orlovnjak, Betin dvor i Bara nanesena je šteta, a pustara u Breznici vlasništvo baruna Pfeifera sasvim je opljačkana kao i još neke druge. Ravnatelj vlastelinstva Kraus posve je opljačkan, što nije ukradeno u njegovom stanu, to je razoreno ili polupano.^[1216] U gradu se ubrzo stanje normaliziralo pa je 11. prosinca 1918. zavladao potpuni mir; pobunjeni naoružani vojnici su pobjegli paleći putem susjedna mjesta i pljačkajući mjesne trgovce u Petrijevcima, Dopsinu, Tenji, Bizovcu, Dalju i drugim mjestima.^[1217] Nemiri su se nastavili i između 11. –20. prosinca (Dalj i manja mjesta virovitičke županije), dok je u Osijeku 11. prosinca zavladao mir.^[1218] U ovim nemirima koji su zadesili Osijek i okolicu, odnosno Virovitičku županiju nisu samo stradali Židovi, već i svi ostali jer su "zelenokaderaši" napadali državne i općinske činovnike, žandarmeriju, svećenike, seoske i ratne bogataše, pripadnike veleposjeda, učitelje, druge manjinske pripadnike (Srbe, Mađare, Nijemce, Čehe i dr.), bez obzira na njihovu manjinsku ili vjersku pripadnost. Na udaru su se našli svi oni koje su smatrali krivcima za zla koja su nanesena njihovim obiteljima ili njima osobno.

Uzroci ovih nereda i pljačkanja Židova leže u činjenici da nove službene vlasti (Narodno vijeće) nisu pravovremeno reagirale i osudile ratno profiterstvo, pa su se seljaci i građani smatrali iznevjereni i napali su prvo one nezaštićene. Istovremeno i sami Židovi su se smatrali iznevjereni od vlasti i doživljavali su vlastite nevolje kao isključivu posljednicu antisemitske harange tiska, intelektualaca i činovnika. Židovi su zamjerali lokalnim vlastima da ništa ne poduzimaju protiv pljačkanja i uništavanja njihove imovine,

Zbivanja i neprilike u posljednjoj ratnoj godini "zeleni kadar"

iako unaprijed znaju što će se dogoditi. U tekstu "Pljačkanja" objavljenom u *Židovu* u prosincu 1918., autor priloga žalio se da se pljački pridružila inteligencija, gospođice i gospođe iz najboljih krugova koji idu s pijanom ruljom. *Zemaljski odbor cionističkog saveza za Jugoslaviji* osudio je izgrede i pljačkanje Židova u Hrvatskoj i obratio se Antanti tražeći pomoć te su 13. prosinac proglasili danom "židovske žalosti nad užasnom nesrećom".^[1219]

U susret novim vremenima

Stvaranje nove Države Slovenaca, Hrvata i Srba, tj. Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca, svi stanovnici u Hrvatskoj, pa tako i Židovi, su dočekali sa simpatijama i oduševljenjem.^[1220] Već, 1. veljače 1918. "osječki Mladožidovi" su u novinama *Jug* iskazali naklonjenost i simpatije za "ideju jedinstva troimenog naroda južnih Slavena" koja je bila izražena u deklaraciji narodnih zastupnika na sjednici Carevinskog vijeća od 30. svibnja 1917. godine. U izjavi su napisali "radujemo se svakom uspjehu jugoslavenske misli, a sudjelovat ćemo – poput ruskih mladih Židova, u svakom radu za napredak naroda, medju kojim živimo..."^[1221] Ta naklonjenost osječkih Mladožidova nije kod svih osječkih Židova prihvaćena s oduševljenjem. Tako je ubrzo objavljen osvrt na njihovu izjavu u kojem autor pod pseudonimom Jisromin navodi da u Hrvatskoj on ne pozna nijednoga "Hrvata, koji bi se ozbiljno i sistematično bavio predobivanjem Židova. Nasuprot, nigdje ni trunka simpatije..." Dalje nastavlja da među Židovima nema književnika ili publiciste te da su prilike dovele do situacije da su "naši Židovi bili donekle apatriotični, i da hrvatska riječ nije tako brzo prodrila u židovske obitelji". U članku se autor žali na prisutan antisemitizam koji je najveći krivac da patrijotizam Židova nije "znatno porastao" već dapače doveo je do okretanju cionizmu, a Židovi su postali "patrijote u srcu, tihi, neaktivni patrijote, jer im neraspoloženje javnosti nije dalo javno djelovati..." Na kraju je zaključio da hrvatska javnost svojim držanjem mora omogućiti da Židovi "u savršenoj nacionalnoj židovskoj svijesti, radeći za svoj židovski narod, energično podupiru i pomažu svaku hrvatsku stvar."^[1222]

U susret novim vremenima

Povodom konstituiranja Narodnog vijeća Srba, Hrvata i Slovenaca i njegove objave od 19. listopada 1918. sastali su se 21. listopada predstavnici *Zemaljske organizacije cionista iz jugoslavenskih zemalja* i objavili svoj proglas u kojem se ne žele miješati u politička pitanja novostvorene zemlje, kao cionistička organizacija podupiru njihova načela, te radosno pozdravljaju i prihvaćaju rješenje "južnoslavenskog problema koje najbolje odgovara idealima jugoslavenskog naroda i za koje će se odlučiti njihovi pozvani zastupnici", isto tako se nadaju da će Jugoslavija osigurati i svim "inoradnim manjinama", slobodan razvoj i jednakopravnost pred zakonom, oblastima i u životu, kao i posvemašnju slobodu ispovijedanja, te se nadaju da će buduća "jugoslavenska štampa" pripomoći da nestane nesklonost prema židovskom narodu. U skladu s time "nacijonalni Židovi" će "živo raditi oko boljka i procvata naroda, sred kojeg živu i dosljedno tome podupirati, moralno i materijalno svaki patrijotički rad".^[1223] Dana 16. studenoga te godine predstavnici *Zemaljskog saveza cionista za jugoslavenske zemlje* pod vodstvom potpredsjednika Ivana Jacobia i tajnika Aleksandra Lichta predali su *Spomenicu* (koju su donijeli 14. studenog 1918.) Predsjedništvu Narodnog Vijeća SHS u kojoj su tražili da Narodno Vijeće Slovenaca, Hrvata i Srba podrži ideju stvaranje njihove "domaje u Palestini" odnosno stvaranje židovske države. Isto tako traže "potpunu i zbiljsku" jednakopravnost Židova u novostvorenoj državi. Što se tiče ujedinjenja sa Srbijom za njih je "tako prirodno", iako "ne žele, da se utisnu medju tvorce ovoga ujedinjenja: osnovka i etnička i otmenost duha naleže im stoga, da učestvuju svojim radom kao obični radnici i toplim simpatijama" u stvaranju nove države. Predsjedništvo Narodnog Vijeća SHS izjavilo

U susret novim vremenima

je da će zastupnici Jugoslavije na mirovnoj konferenciji glede osnivanja židovske države u Palestini, zauzeti ono stajalište, što će ga zauzeti i velike zapadne demokracije. Potvrdili su da će Židovi u novoj državi imati neograničeno sva građanska prava, te će se moći "kao narod nesmetano nacionalno-kulturno razvijati". Narodno Vijeće je reagiralo i na izgrede i pljačkanja koji su se dogodili u Hrvatskoj, i po njihovom "mijenju" ona nisu imala antisemitski karakter osim u nekim mjestima i da Narodno vijeće "ako je bilo protužidovske harange, to najodlučnije osudjuje".^[1224]

Ulaskom u novu državu Kraljevinu SHS nastupila je dramatična transformacija, velike i brojne promjene, posebice u gospodarstvu i Židovi u Osijeku našli su se u posve novim prilikama zbog prekida snažnih veza s mnogo većim židovskim zajednicama u nekadašnjim austro-ugarskim pokrajinama. Promijenili su se i dotadašnji uvjeti života jer je počelo znatnije zaostajanje Osijeka za Zagrebom. Međutim, i u novonastalim prilikama Osijek je, zbog povoljnog prometnog položaja, u nekoliko godina potom vrlo brzo osigurao privredni oporavak i uzlet. Obnovljen je općinski i društveni život te su se od sredine prosinca 1918. ponovno u osječkim sinagogama služile božje službe povodom kraljeva rođendana, sada ne više Habsburgovaca već nove kraljevske kuće Karađorđevića i njegova regenta Aleksandra.^[1225] Akcije prikupljanja pomoći nastavile su se nadalje ,ali se pomoć skupljala za stradale Židove u Srbiji ili za invalide Države SHS.^[1226]

Završetkom rata raspada se Austro-Ugarska Monarhija, a stvaranjem Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca (kasnije nazvane Kraljevina Jugoslavija) dolazi do dalekosežnih negativnih posljedica

U susret novim vremenima

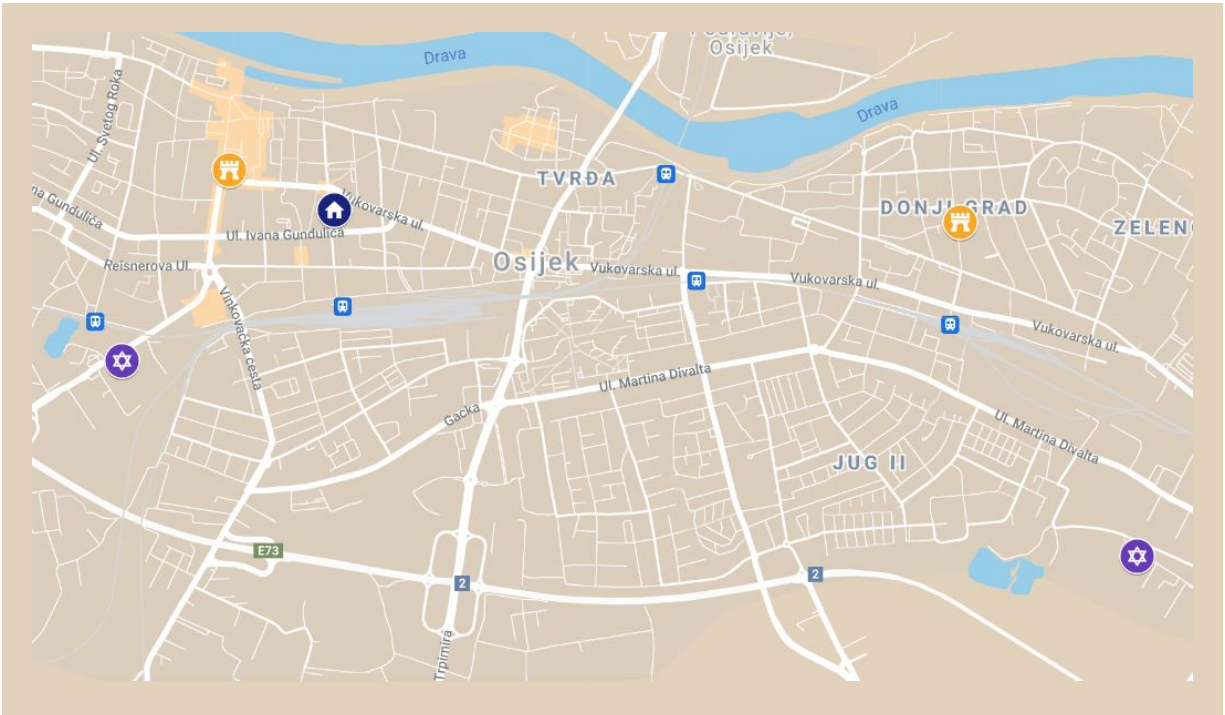
za većinski hrvatski narod. Prijelaz iz jedne države u drugu, nakon završetka Prvoga svjetskog rata pokazao se vrlo težak ne samo za Hrvate i ostale narodnosti već i za Židove. Na kraju rata, Židovi su svoj patriotski zanos (prema Monarhiji) promijenili i imali drugačiji stav, u prvom redu jer je Prvi svjetski rat sve europske Židove doveo do toga da su se našli na stranama dvaju zaraćenih tabora i morali su se boriti jedni protiv drugih, a drugo jer su se raspadom Austro-Ugarske i oni kao zajednica podijelili među novostvorenim državama što će u budućnosti donijeti brojne probleme. Jedna od posljedica njihove slike u budućnosti bila je i činjenica da su u Kraljevini Srba Hrvata i Slovenaca, hrvatski Židovi bili na strani poraženih, a srpski na strani pobjednika, što je u konačnici značilo da će se obljetnice pogibije srpskih Židova obilježavati, dok se to ne može baš reći za obljetnice poginulih hrvatskih Židova (stvaranjem Države SHS i kasnije Kraljevine SHS 1918. godine zatečeno je u granicama nove države oko 65.000 Židova). Iako im je Narodno Vijeće, kao što se vidi iz *Spomenice*, obećavalo jednakost i potpunu ravnopravnost kao i zaštitu, vrlo brzo su Židovi doživjeli razočarenje novom državom, a niti mirnodopska vremena nisu Židovima donijela olakšanje.^[1227]

U godinama i desetljećima koji će slijediti značenje Židova u povijesti grada na Dravi jačalo je usporedo s mogućnostima koje su im se pružale u multinacionalnoj zajednici u kojoj su živjeli. Ukorijenjeni u gospodarski, kulturni, društveni i ini život grada i nadalje su tkali svoj doprinos u sveukupnom životu Osijeka.

Karta Osijeka

Karta Osijeka

Geolokacije židovskog nasljeđa

Interaktivna karta grada Osijeka sa važnim lokalitetima

Publikacije

Publikacije

ŽIDOVI U OSIJEKU (1918.-1941.)

ŽIDOVI U OSIJEKU (1918.-1941.)

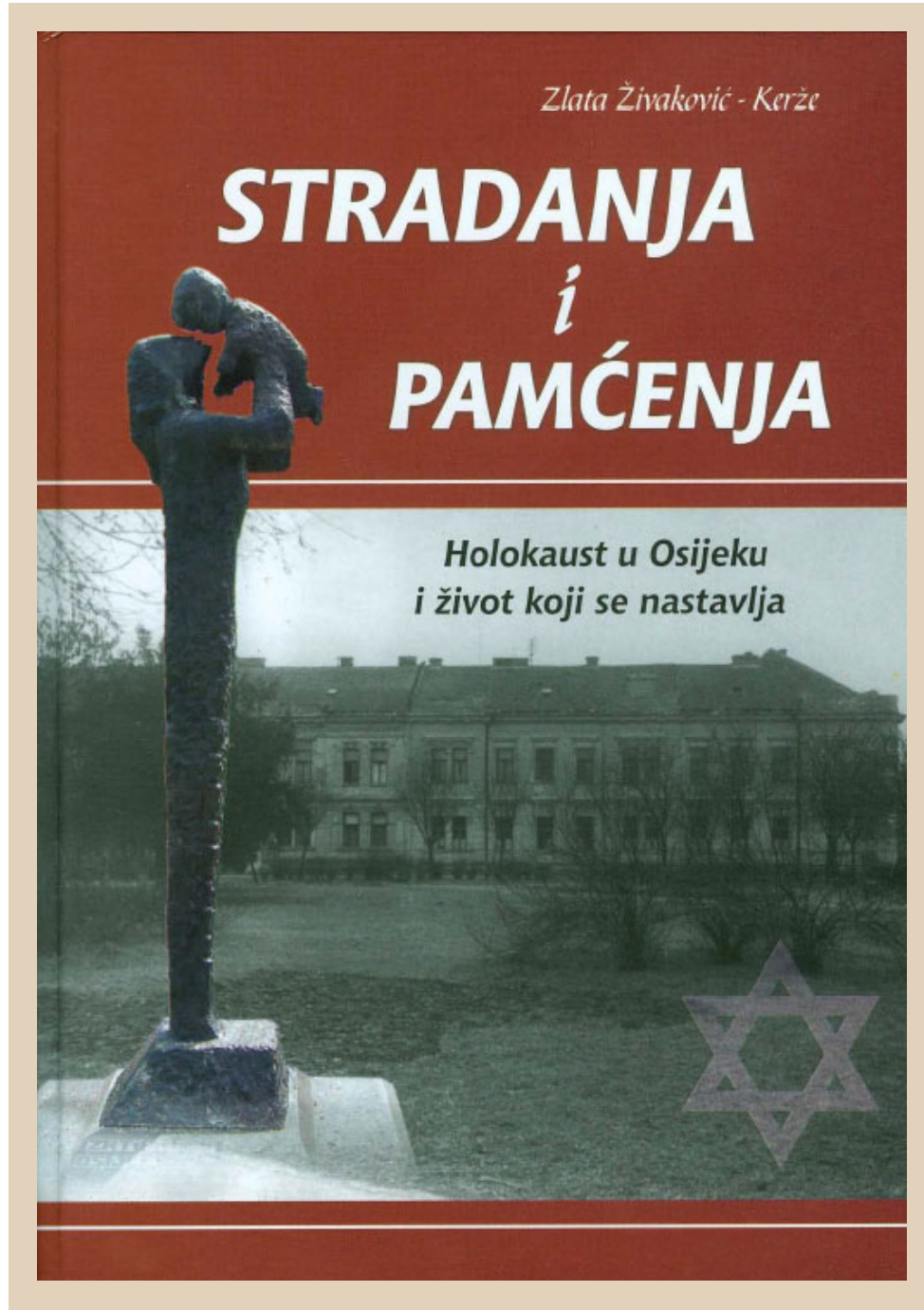

ŽIDOVI U OSIJEKU (1918.-1941.)

**ISBN: 9536659220 EAN: 9789536659227 Autor: Zlata Živaković-
Kerže**

STRADANJA I PAMĆENJA

STRADANJA I PAMĆENJA

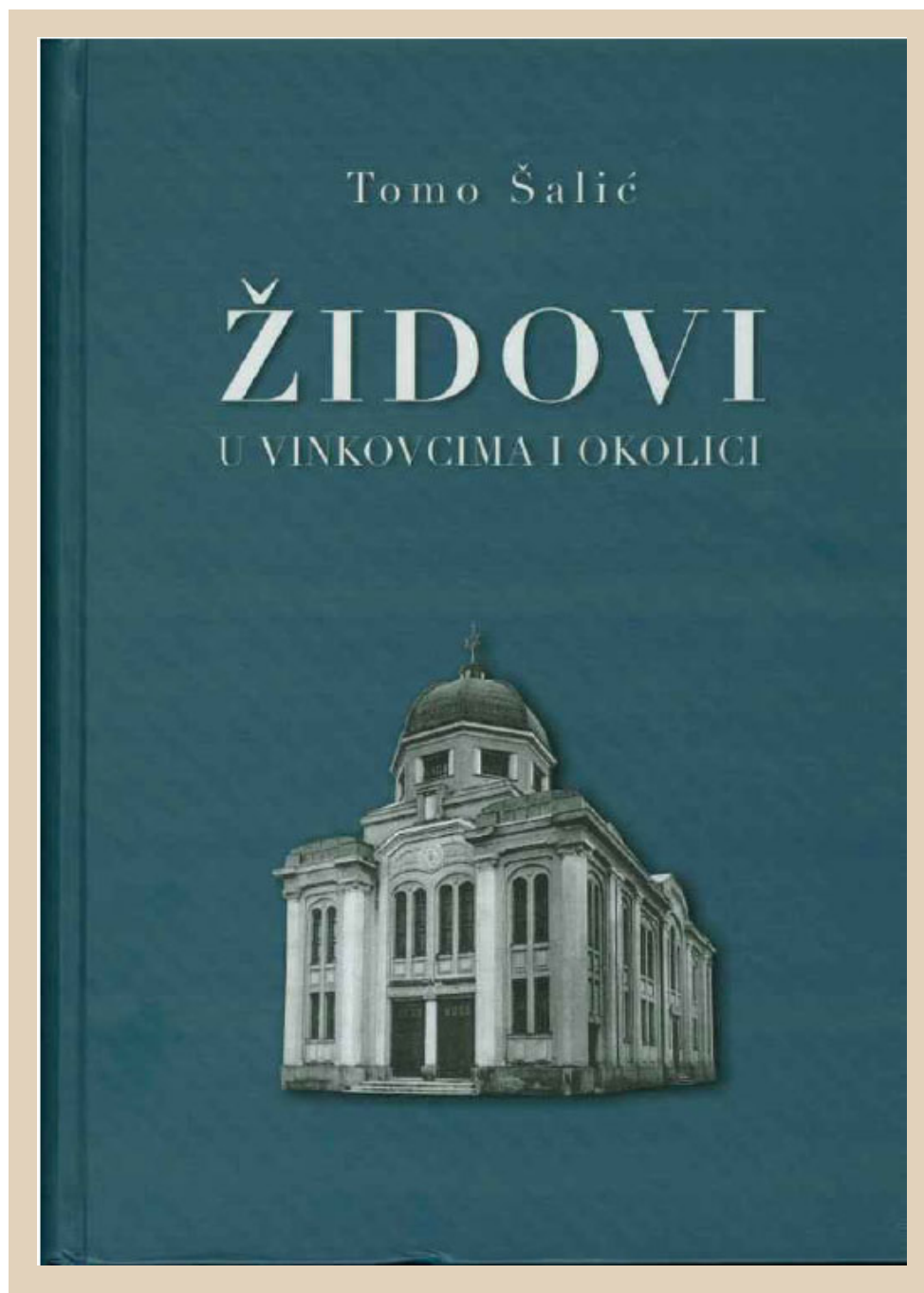

STRADANJA I PAMĆENJA

ISBN: 9536659247 EAN: 9789536659241 Autor: **Zlata Živaković-
Kerže**

ŽIDOVI U VINKOVCIMA I OKOLICI

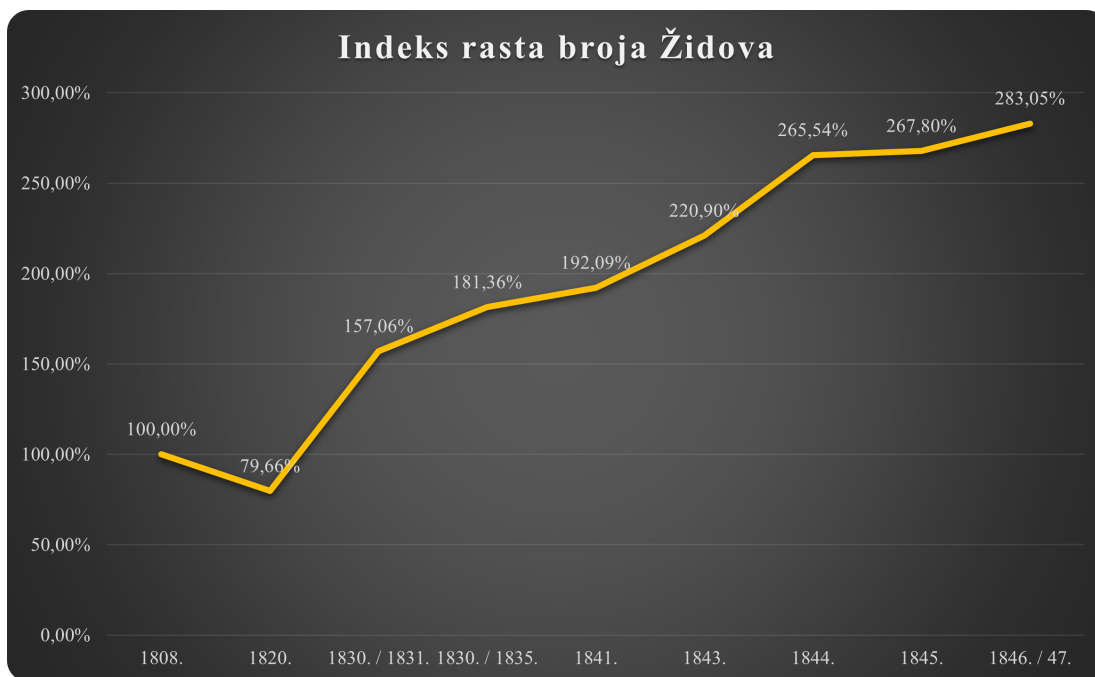
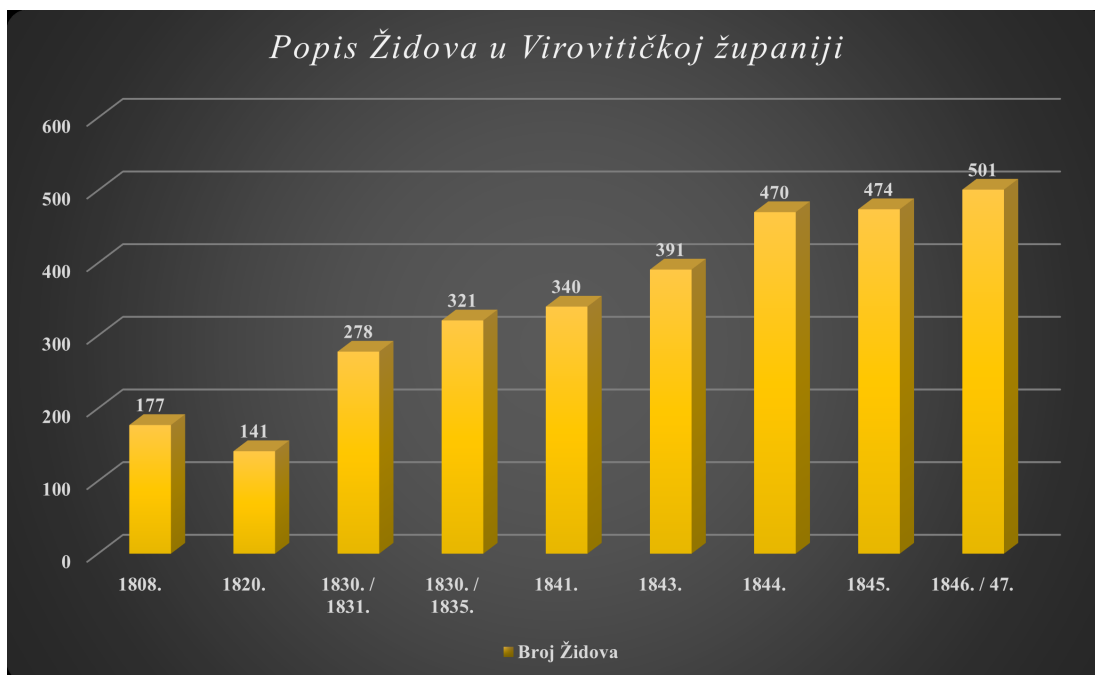
ŽIDOVI U VINKOVCIMA I OKOLICI

ISBN: 9536742012 EAN: 9789536742011 Autor: **Tomo Šalić**

Tablica 1.

Tablica 1.

Godina popisa i vrsta popisa	Broj Židova	Indeks rasta broja Židova
1808.	177	100,00
1820.	141	79,66

Povratak na tekst

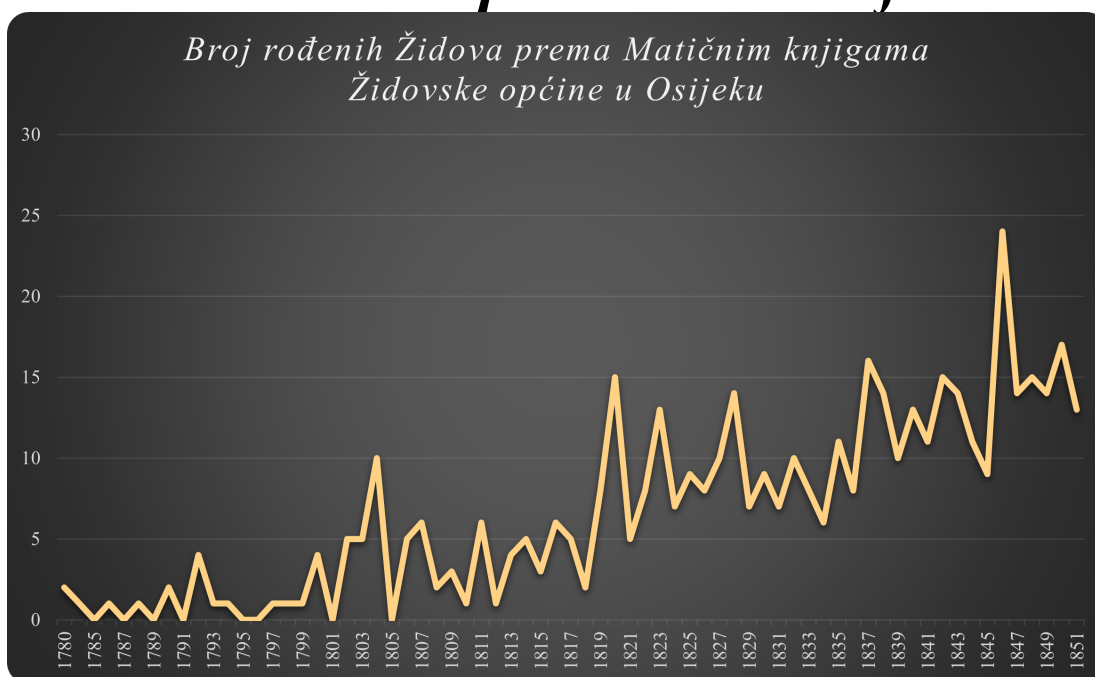
1830. / 1831.	278	157,06
1830. / 1835.	321	181,36
1841.	340	192,09
1843.	391	220,90
1844.	470	265,54
1845.	474	267,80
1846. / 47.	501	283,05

Popis Židova u Virovitičkoj županiji prema različitim popisima (službeni popis te popis tolerancije) od 1808. do 1847. ^[223]

Povratak na tekst

Tablica 2. Broj rođenih Židova prema Matičnim knjigama Židovske općine u Osijeku

Tablica 2. *Broj rođenih Židova prema Matičnim knjigama Židovske općine u Osijeku*

Godina	Rođeni	Vjenčani	Umrli
1780.	2	-	-
1784.	1	-	-
1785.	-	-	-
1786.	1	-	-
1787.	-	-	-
1788.	1	-	-
1789.	-	-	-
1790.	2	-	-
1791.	-	-	-
1792.	4	-	-
1793.	1	-	-
1794.	1	-	-

Tablica 2. Broj rođenih Židova prema Matičnim knjigama Židovske općine u Osijeku

1795.	-	-	-
1796.	-	-	-
1797.	1	-	-
1798.	1	-	-
1799.	1	-	-
1800.	4	-	-
1801.	-	-	-
1802.	5	-	-
1803.	5	-	-
1804.	10	-	-
1805.	-	-	-
1806.	5	-	-
1807.	6	-	-
1808.	2	-	-
1809.	3	-	-
1810.	1	-	-
1811.	6	-	-
1812.	1	-	-
1813.	4	-	-
1814.	5	-	-
1815.	3	-	-
1816.	6	-	-
1817.	5	-	-
1818.	2	-	-
1819.	8	-	-
1820.	15	-	-
1821.	5	-	-
1822.	8	-	-
1823.	13	-	-
1824.	7	-	-
1825.	9	-	-
1826.	8	-	-

Povratak na tekst

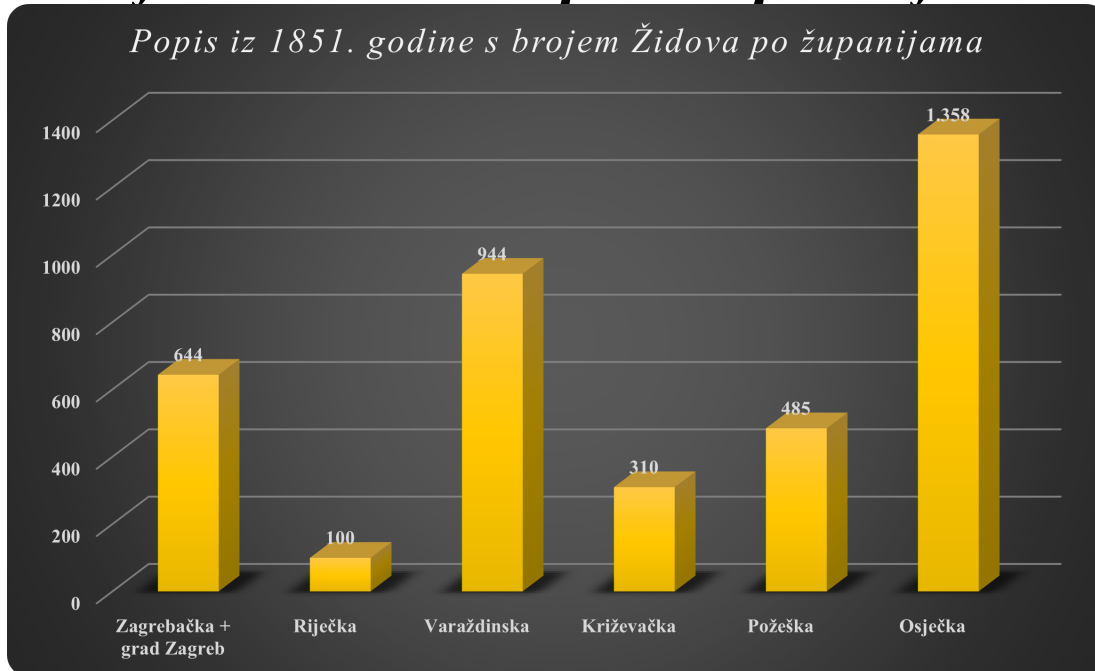
1827.	10	-	-
1828.	14	-	-
1829.	7	-	-
1830.	9	-	-
1831.	7	-	-
1832.	10	-	-
1833.	8	-	-
1834.	6	-	-
1835.	11	-	-
1836.	8	-	-
1837.	16	-	-
1838.	14	-	-
1839.	10	-	-
1840.	13	-	-
1841.	11	-	-
1842.	15	-	-
1843.	14	-	-
1844.	11	-	-
1845.	9	-	-
1846.	24	-	-
1847.	14	-	-
1848.	15	-	-
1849.	14	-	-
1850.	17	-	-
1851.	13	-	-

Izvor: HR - HDA M-3430, Matične knjige rođenih Židovske općine u Osijeku 1780.-1899.

Povratak na tekst

Tablica 3. Popis iz 1851. godine s brojem Židova po županijama

Tablica 3. *Popis iz 1851. godine s brojem Židova po županijama*

ŽUPANIJE	ŽIDOVI	UDIO
Zagrebačka + grad Zagreb	644	16,77%
Riječka	100	2,60%
Varaždinska	944	24,58%
Križevačka	310	8,07%
Požeška	485	12,63%
Osječka	1.358	35,35%
UKUPNO	3.841	100,00%

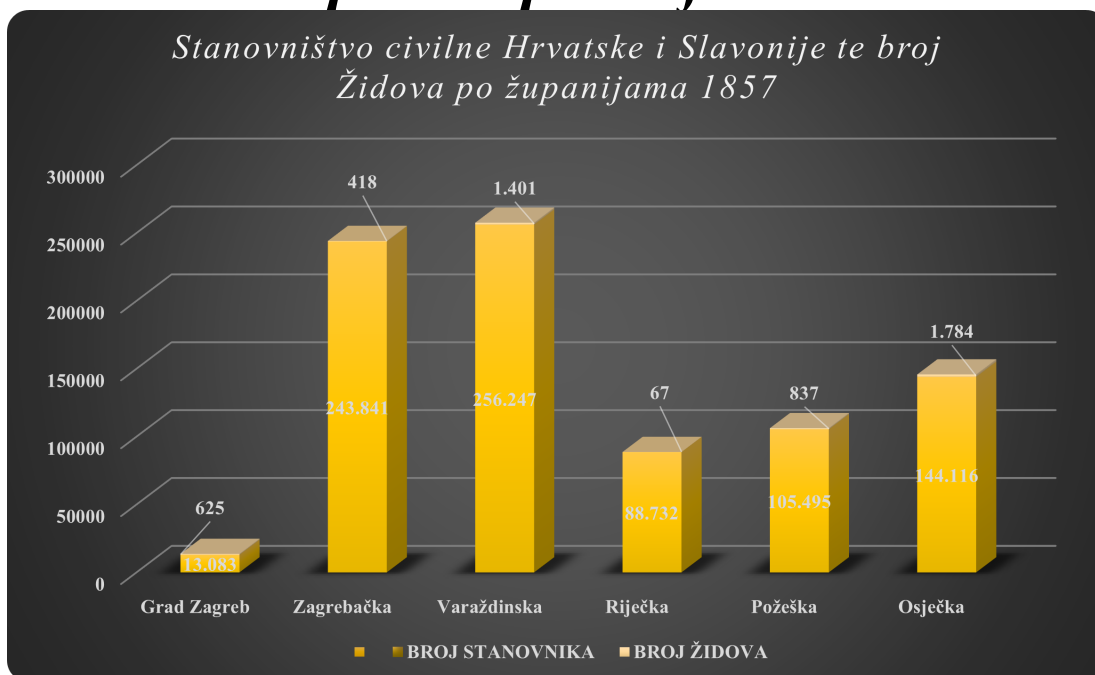
Povratak na tekst

Izvor: *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 16.-21. siječnja 1852.

Povratak na tekst

Tablica 4. Stanovništvo civilne Hrvatske i Slavonije te broj Židova po županijama 1857.

Tablica 4. Stanovništvo civilne Hrvatske i Slavonije te broj Židova po županijama 1857.

ŽUPANIJE		BROJ STANOVNIKA	BROJ ŽIDOVA	UDIO BROJA ŽIDOVA (%)
Grad Zagreb		13.083	625	4,777%
Zagrebačka		243.841	418	0,171%
Varaždinska		256.247	1.401	0,547%
Riječka		88.732	67	0,076%
Požeška		105.495	837	0,793%
Osječka		144.116	1.784	1,238%
UKUPNO	Hrvatska i Slavonija	851.514	5.132	0,603%
	Krajina hrvatsko-slavonska	675.817	11	0,002%

Izvor: *Statistische übersichten über die Bevölkerung und den Viehstand von Österreich nach der zählung vom 31. October 1857.*, Wien, 1859.,

Povratak na tekst

172.-177.

Povratak na tekst

Tablica 5. Broj Židova u Hrvatskoj po županijama prema popisu 1869/70.1857.

Tablica 5. *Broj Židova u Hrvatskoj po županijama prema popisu 1869/70.1857.*

Popis iz 1869./70	Broj Židova	Udio
Zagrebačka županija	1.554	15,73%
Varaždinska županija	839	8,49%
Riječka županija	43	0,44%
Požeška županija	709	7,18%
Srijemska županija	1.258	12,74%
Virovitička županija	3.229	32,70%
Križevačka županija	919	9,31%
Hrvatsko-slavonska krajina	498	5,04%
Petrovaradinska pukovnija	827	8,37%
UKUPNO	9.876	100,00%

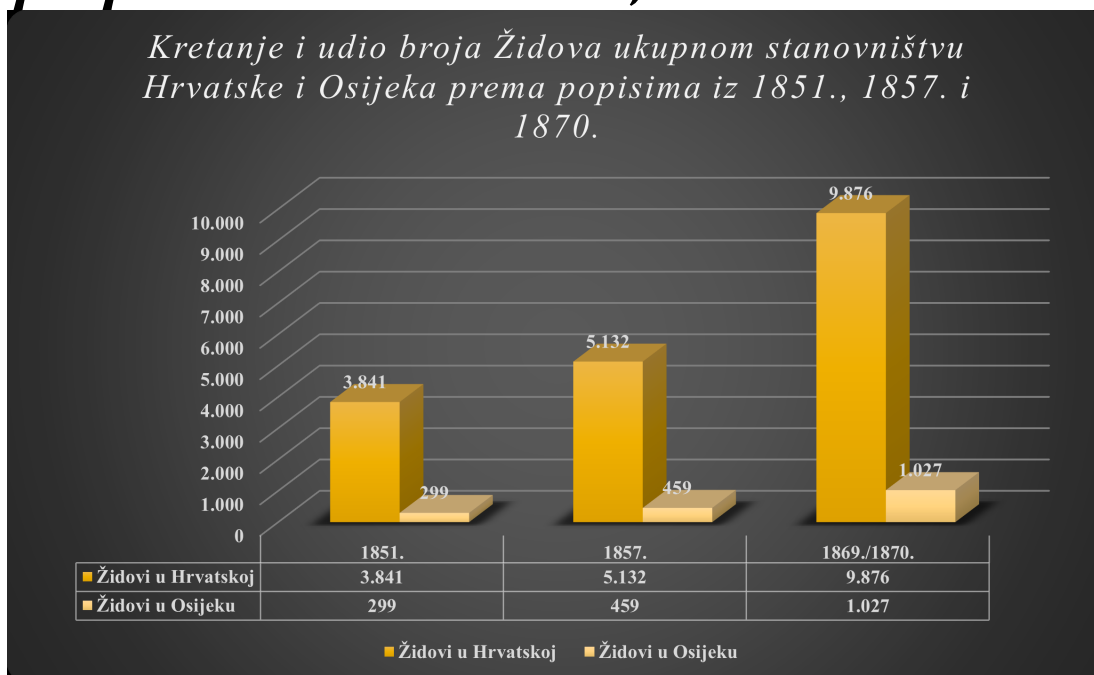
Povratak na tekst

Izvor: A magyar Korona Országában az 1870. év elején végrehajtott Népszámlálás eredményei a Hasznos házi állatok, Ergebnisse der in den Ländern der ungarischen Krone am anfang des Jahres 1870. vollzogenen Volkszählung sammt nachweisung der nutzbaren Haustiere

Povratak na tekst

Tablica 6. Kretanje i udio broja Židova ukupnom stanovništvu Hrvatske i Osijeka prema popisima iz 1851., 1857. i 1870.

Tablica 6. Kretanje i udio broja Židova ukupnom stanovništvu Hrvatske i Osijeka prema popisima iz 1851., 1857. i 1870.

Popisno razdoblje	Židovi u Hrvatskoj		Židovi u Osijeku	
	BROJ	UDIO U STANOVNIŠTVU (%)	BROJ	UDIO U STANOVNIŠTVU (%)
1851.	3.841	0,45%	299	2,00%
1857.	5.132	0,60%	459	2,80%
1869. / 1870.	9.876	0,54%	1.027	5,96%

Izvor: *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 299. - 31. prosinac 1851.; *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 16. - 21. siječnja 1852.; *Statistische übersichten über die Bevölkerung und den Vienstand von Österreich-nach der zählung vom 31. October 1857.*; A

Povratak na tekst

*magyar Korona Országaiban az 1870. év elején végrehajtott Népszámlálás
eredményei a Hasznos házi állatok.*

Povratak na tekst

Povratak na tekst

Tablica 7. Broj Židova po dobnim skupinama 1900. godine

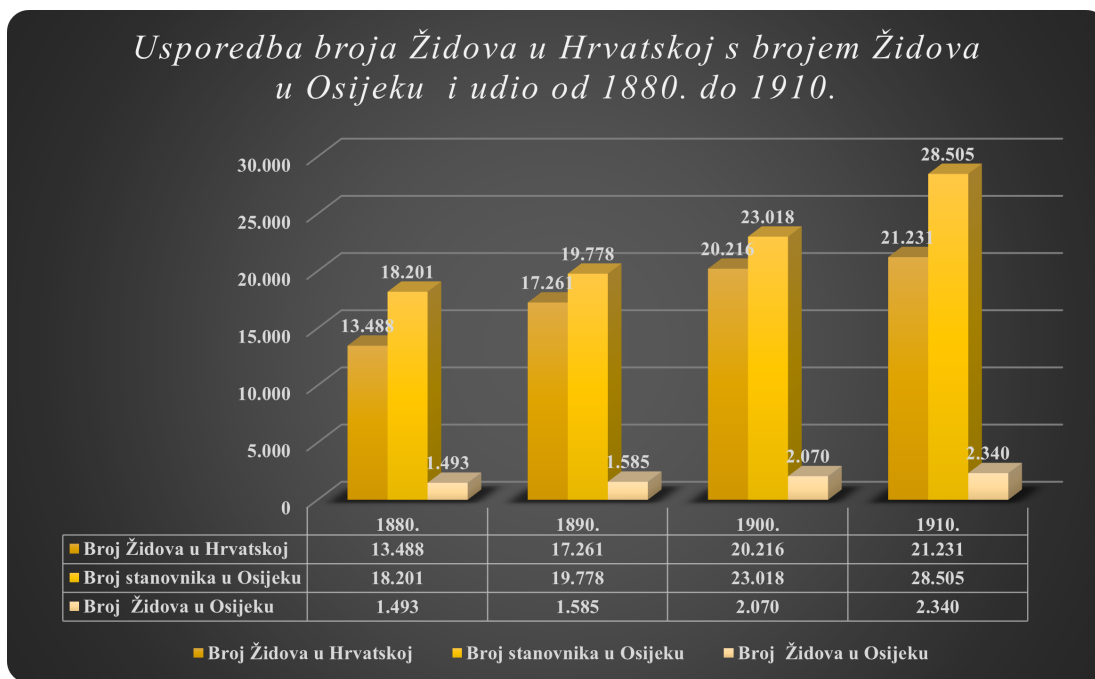
NASELJE	DOBNE SKUPINE												UKUPNO
Grad Osijek	0-4	5-9	10-14	15-19	20-24	25-29	30-39	40-49	50-59	60-69	70-79	>80	2.070
	185	200	191	239	206	179	288	240	172	118	43	9	

Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905.

Povratak na tekst

Tablica 8. Usporedba broja Židova u Hrvatskoj s brojem Židova u Osijeku i udio od 1880. do 1910.

Tablica 8. Usporedba broja Židova u Hrvatskoj s brojem Židova u Osijeku i udio od 1880. do 1910.

Godina	Broj Židova u Hrvatskoj	Broj stanovnika u Osijeku	Broj Židova u Hrvatskoj	Udio Židova u Osijeku
1880.	13.488	18.201	1.493	8,20%
1890.	17.261	19.778	1.585	8,01%
1900.	20.216	23.018	2.070	8,99%
1910.	21.231	28.505	2.340	8,21%

Izvor: Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, Zagreb, 1889., *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije* -

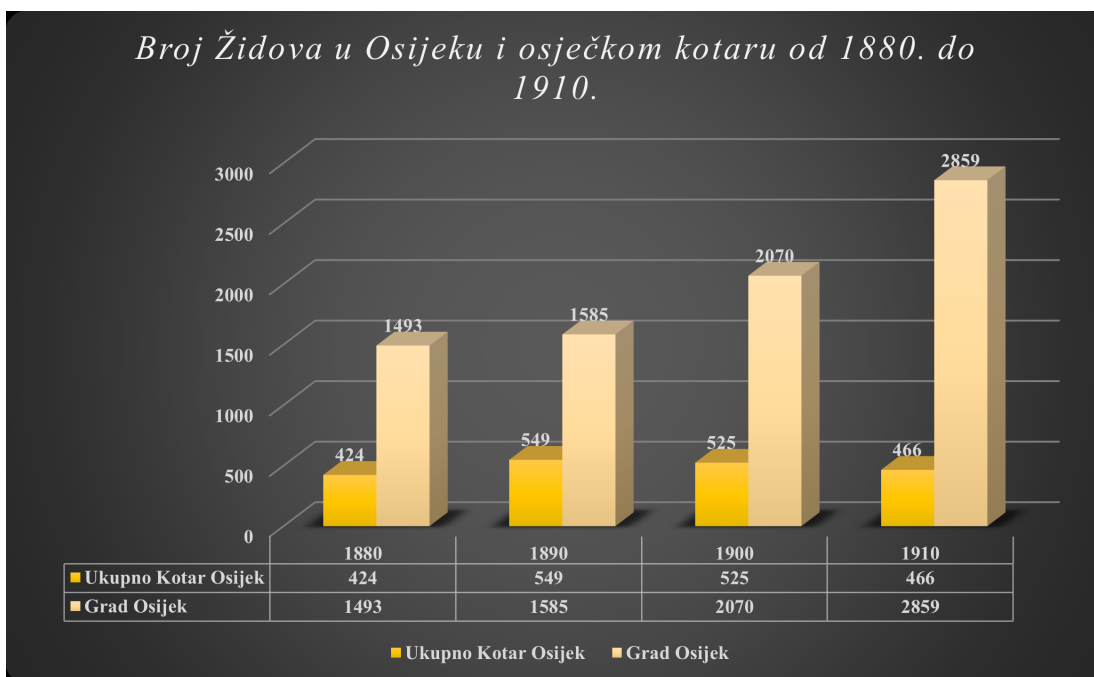
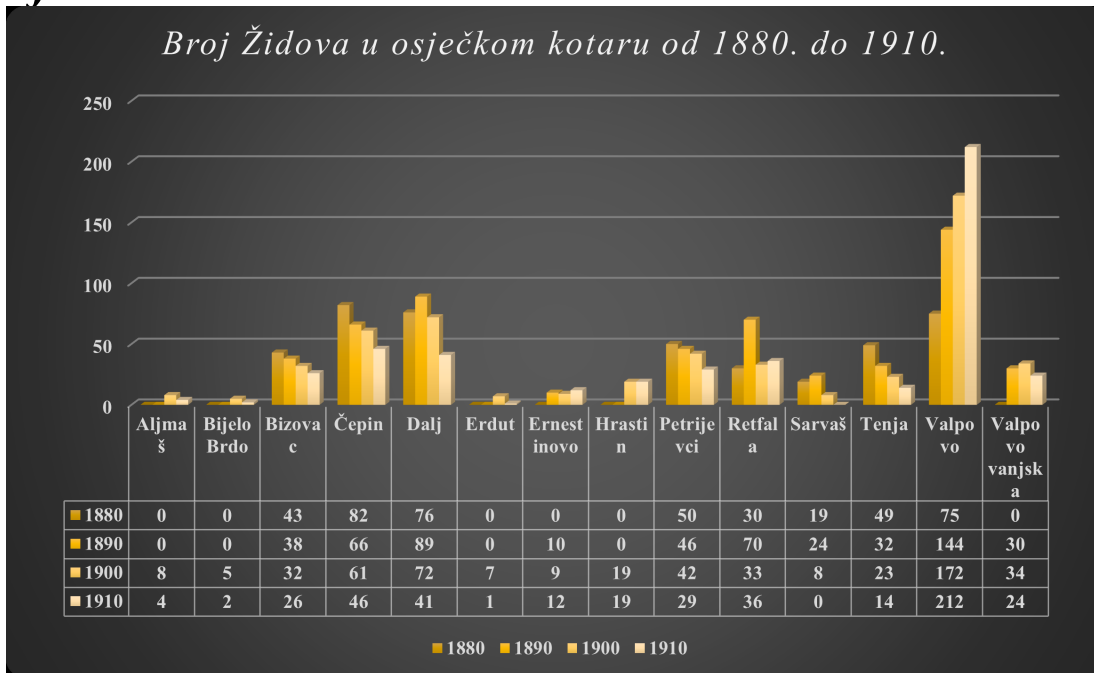
Povratak na tekst

Repertorij mjesta po posljedicah popisa godine 1890., Zagreb, 1892.; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., Zagreb, 1913.; Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji, Zagreb, 1914.

Povratak na tekst

Tablica 9. Broj Židova u Osijeku i osječkom kotaru od 1880. do 1910.

Tablica 9. Broj Židova u Osijeku i osječkom kotaru od 1880. do 1910.

Kotar Osijek - Općine	1880.	1890.	1900.	1910.
Aljmaš			8	4

Povratak na tekst

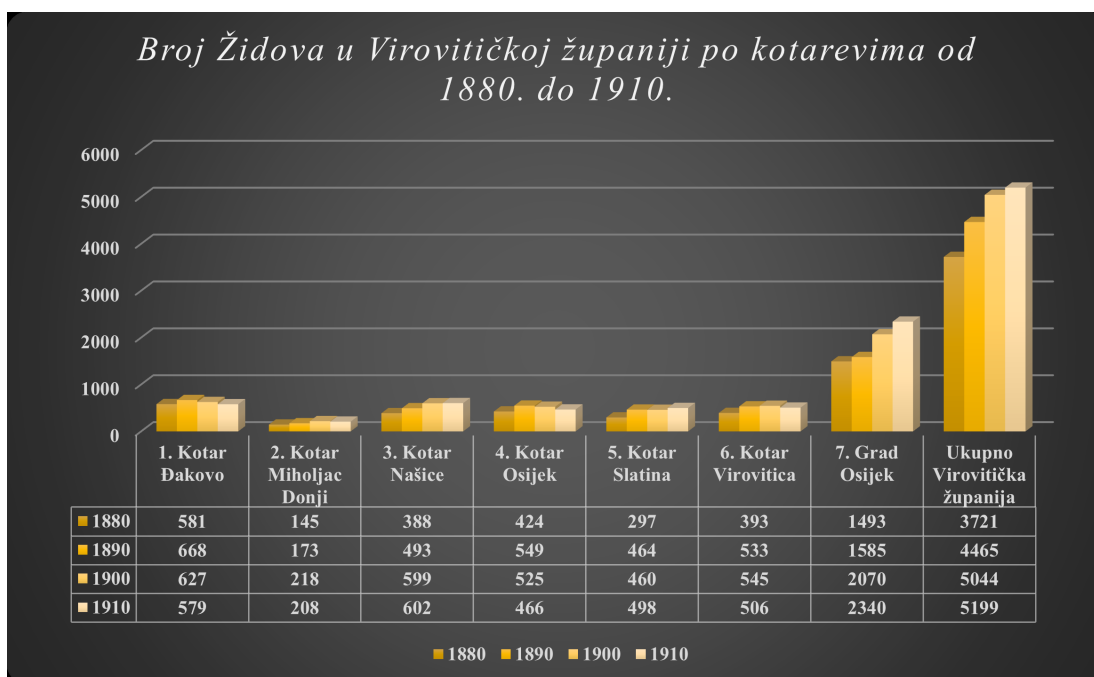
Bijelo Brdo			5	2
Bizovac	43	38	32	26
Čepin	82	66	61	46
Dalj	76	89	72	41
Erdut			7	1
Ernestinovo		10	9	12
Hrastin			19	19
Petrijevci	50	46	42	29
Retfala	30	70	33	36
Sarvaš	19	24	8	0
Tenja	49	32	23	14
Valpovo	75	144	172	212
Valpovo vanjska		30	34	24
Ukupno Kotar Osijek	424	549	525	466
Grad Osijek	1.493.	1.585	2.070	2.859

Izvor: Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., *Političko i sudbeno razdjeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, *Političko i sudbeno razdiekjenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljedicih popisa godine 1890.*; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., Zagreb, 1913.; *Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatsko i Slavoniji*.

Povratak na tekst

Tablica 10. Broj Židova u Virovitičkoj županiji po kotarevima od 1880. do 1910.

Tablica 10. Broj Židova u Virovitičkoj županiji po kotarevima od 1880. do 1910.

Kotar	1880.	1890.	1900.	1910.
1. Kotar Đakovo	581	668	627	579
2. Kotar Miholjac Donji	145	173	218	208
3. Kotar Našice	388	493	599	602
4. Kotar Osijek	424	549	525	466
5. Kotar Slatina	297	464	460	498
6. Kotar Virovitica	393	533	545	506
7. Grad Osijek	1.493	1.585	2.070	2.340
Ukupno Virovitička županija	3.721	4.465	5.044	5.199

Izvor: Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, , *Političko i sudbeno*

Povratak na tekst

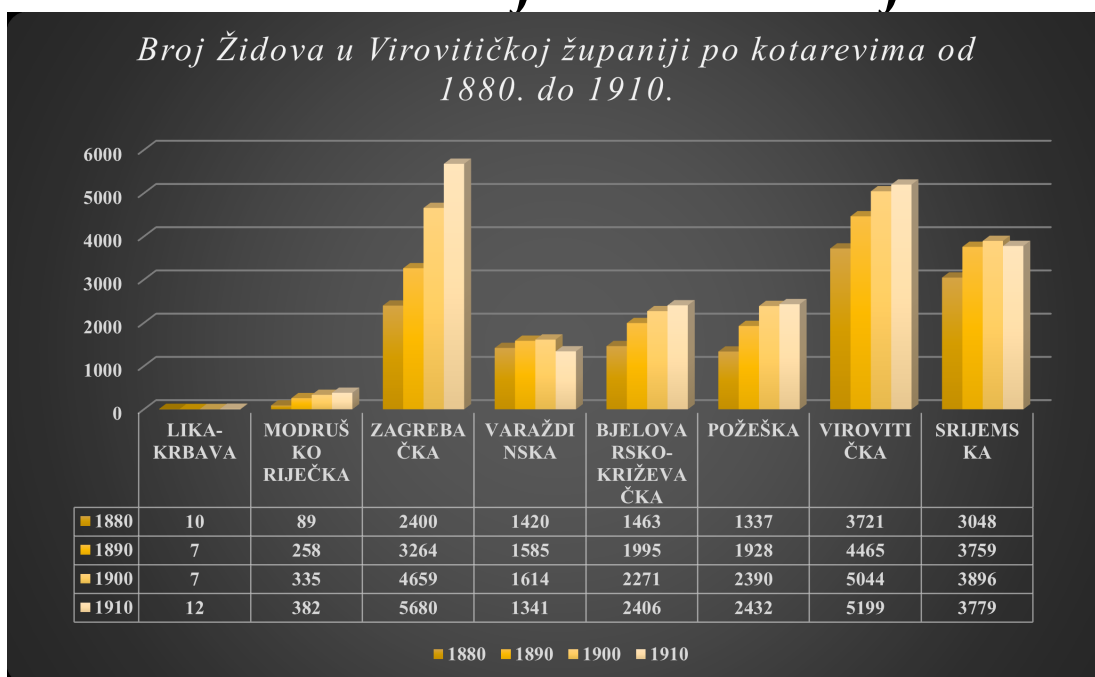
razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljedich popisa godine 1890., ; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., Zagreb, 1913.; Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji.

Povratak na tekst

Tablica 11. Broj Židova od 1880. do 1910. po županijama u Hrvatskoj i Slavoniji

Tablica 11. Broj Židova od 1880. do 1910. po županijama u Hrvatskoj i Slavoniji

ŽUPANIJE	1880.	1890.	1900.	1910.
LIKA-KRBAVA	10	7	7	12
MODRUŠKO RIJEČKA	89	258	335	382
ZAGREBAČKA	2.400	3.264	4.659	5.680
VARAŽDINSKA	1.420	1.585	1.614	1.341
BJELOVARSKO-KRIŽEVAČKA	1.463	1.995	2.271	2.406
POŽEŠKA	1.337	1.928	2.390	2.432
VIROVITIČKA	3.721	4.465	5.044	5.199
SRIJEMSKA	3.048	3.759	3.896	3.779
UKUPNO HRVATSKA I SLAVONIJA	13.488	17.261	20.216	21.231

Izvor: Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., *Političko i sudbeno razdjeljenje*

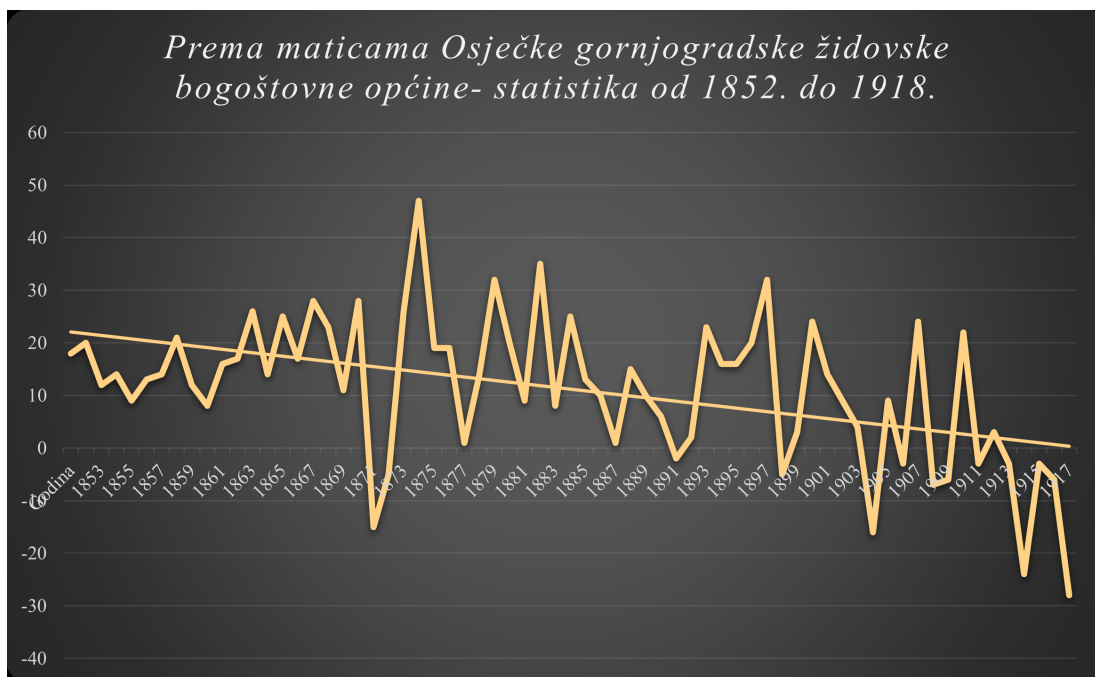
Povratak na tekst

Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta, Zagreb, 1889., Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije-Repertorij mjesta po posljedich popisa godine 1890.; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., Zagreb, 1913.; Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji, Zagreb, 1914.

Povratak na tekst

Tablica 12. Prema maticama Osječke gornjogradske židovske bogoštovne općine- statistika od 1852. do 1918.

Tablica 12. *Prema maticama Osječke gornjogradske židovske bogoštovne općine- statistika od 1852. do 1918.*

Godina	Rođeni	Vjenčani	Umrli	Prirast
1852.	21	2	3	18
1853.	29	3	9	20
1854.	20	9	8	12
1855.	27		13	14
1856.	26	7	17	19
1857.	31	6	18	13
1858.	32	7	18	14
1859.	33	6	12	21
1860.	23	3	11	12
1861.	24	9	16	8

Tablica 12. Prema maticama Osječke gornjogradske židovske bogoštovne općine- statistika od 1852. do 1918.

1862.	39	13	23	16
1863.	34	19	17	17
1864.	45	6	19	26
1865.	31	8	17	14
1866.	46	11	21	25
1867.	35	12	18	17
1868.	56	7	28	28
1869.	42	4	19	23
1870.	36	8	25	11
1871.	51	10	23	28
1872.	34	12	49	-15
1873.	42	7	47	-5
1874.	64	15	38	26
1875.	73	12	26	47
1876.	44	7	25	22
1877.	47	8	28	19
1878.	38	9	37	1
1879.	43	8	29	14
1880.	53	11	21	32
1881.	46	11	26	20
1882.	47	14	38	9
1883.	55	12	20	35
1884.	50	21	42	8
1885.	46	18	21	25
1886.	48	15	35	13
1887.	54	8	44	10
1888.	37	16	36	1
1889.	50	15	35	15
1890.	47	12	37	10
1891.	45	3	39	6
1892.	39	15	41	-2
1893.	48	12	46	2

Povratak na tekst

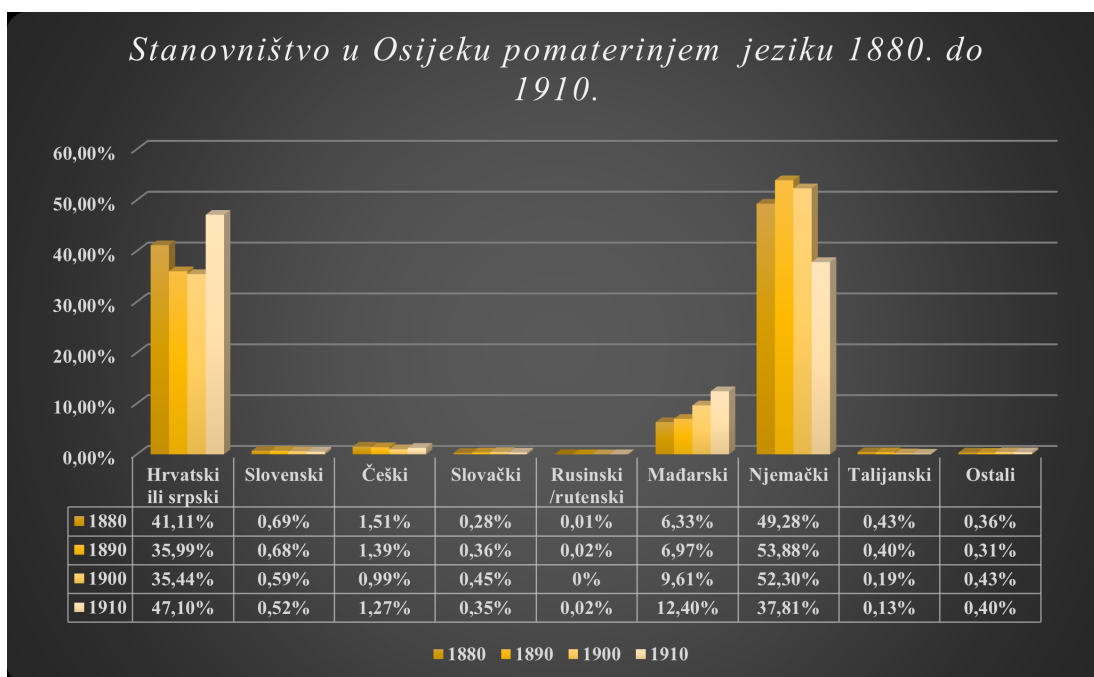
1894.	50	11	27	23
1895.	49	15	33	16
1896.	42	12	26	16
1897.	48	19	28	20
1898.	50	10	18	32
1899.	34	22	39	-5
1900.	41	17	38	3
1901.	43	24	19	24
1902.	38	16	24	14
1903.	47	12	38	9
1904.	41	19	37	4
1905.	34	21	50	-16
1906.	43	16	34	9
1907.	42	21	45	-3
1908.	52	13	28	24
1909.	35	7	42	-7
1910.	31	11	37	-6
1911.	48	22	26	22
1912.	33	19	36	-3
1913.	31	9	28	3
1914.	29	13	32	-3
1915.	19	2	43	-24
1916.	19	12	22	-3
1917.	14	8	20	-6
1918.	13	22	41	-28

Izvor: I.B., Statistički materijal grada Osijeka – Iz župskih matica, 279.; HR- HDA, M-3430; M-1511.; M-3423; M-3442, M-1513.

Povratak na tekst

Tablica 13. Stanovništvo u Osijeku pomaterinjem jeziku 1880. do 1910.

Tablica 13. *Stanovništvo u Osijeku pomaterinjem jeziku 1880. do 1910.*

Stanovništvo po jeziku u Osijeku	1880.	1890.	1900.	1910.
Hrvatski ili srpski	41,11%	35,99%	35,44%	47,10%
Slovenski	0,69%	0,68%	0,59%	0,52%
Češki	1,51%	1,39%	0,99%	1,27%
Slovački	0,28%	0,36%	0,45%	0,35%
Rusinski /rutenski	0,01%	0,02%	0,00%	0,02%
Mađarski	6,33%	6,97%	9,61%	12,40%
Njemački	49,28%	53,88%	52,30%	37,81%
Talijanski	0,43%	0,40%	0,19%	0,13%
Ostali	0,36%	0,31%	0,43%	0,40%
Ukupno	100,00%	100,00%	100,00%	100,00%

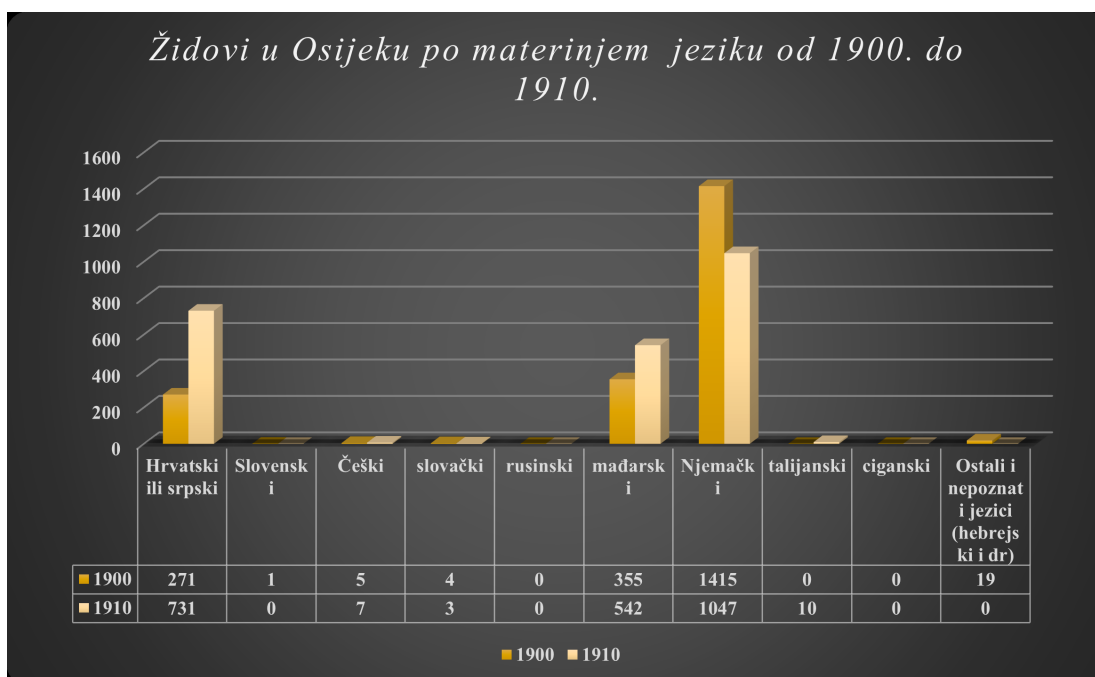
Povratak na tekst

Izv: *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., 46.; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, II., 1906.-1910., 32.*

Povratak na tekst

Tablica 14. Židovi u Osijeku po materinjem jeziku od 1900. do 1910.

Tablica 14. Židovi u Osijeku po materinjem jeziku od 1900. do 1910.

Jezici	BROJ ŽIDOVA		UDIO ŽIDOVA (%)	
	1900.	1910.	1900.	1910.
Hrvatski ili srpski	271	731	13,09%	31,24%
Slovenski	1	0	0,05%	0,00%
Češki	5	7	0,24%	0,30%
Slovački	4	3	0,19%	0,13%
Rusinski	0	0	0,00%	0,00%
Mađarski	355	542	17,15%	23,16%
Njemački	1.415	1.047	68,36%	44,74%
Talijanski	0	10	0,00%	0,43%
Ciganski	0	0	0,00%	0,00%
Ostali i nepoznati jezici (hebrejski i dr)	19	0	0,92%	0,00%
UKUPNO ŽIDOVA U OSIJEKU	2.070	2.340	100,00%	100,00%

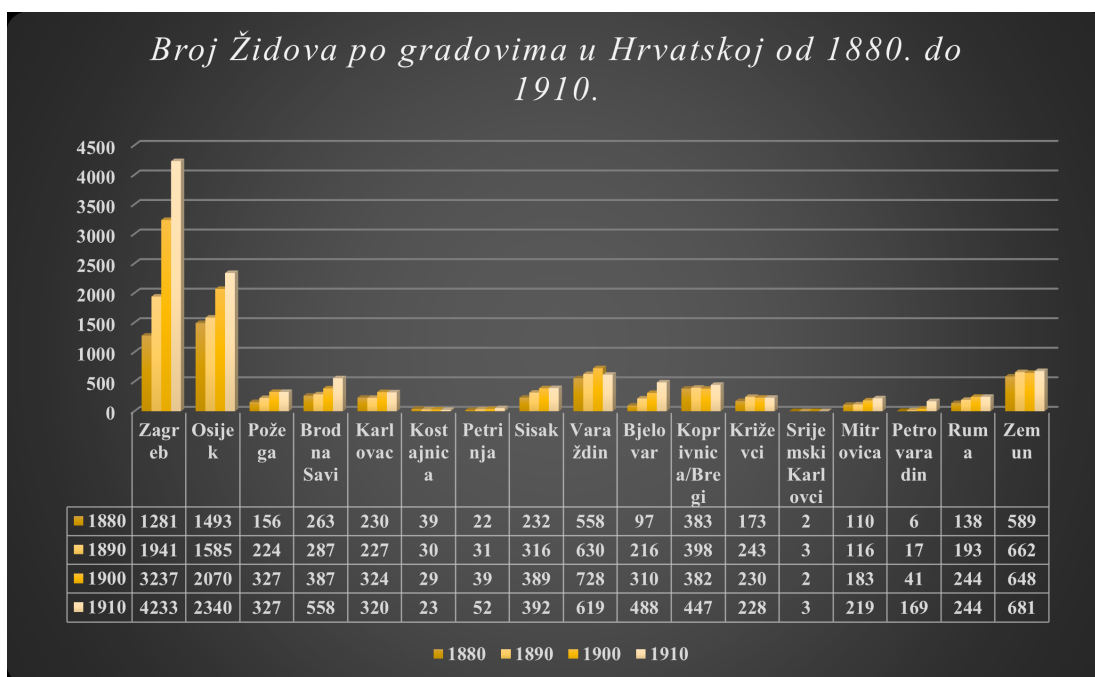
Povratak na tekst

Izvor: *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., 46.; Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, II., 1906.-1910., 32.*

Povratak na tekst

Tablica 15. Broj Židova po gradovima u Hrvatskoj od 1880. do 1910.

Tablica 15. *Broj Židova po gradovima u Hrvatskoj od 1880. do 1910.*

GRADOVI	1880.	1890.	1900.	1910.
Zagreb	1.281	1.941	3.237	4.233
Osijek	1.493	1.585	2.070	2.340
Požega	156	224	327	327
Brod na Savi	263	287	387	558
Karlovac	230	227	324	320
Kostajnica	39	30	29	23
Petrinja	22	31	39	52
Sisak	232	316	389	392
Varaždin	558	630	728	619
Bjelovar	97	216	310	488
Koprivnica/Bregi	383	398	382	447
Križevci	173	243	230	228

Povratak na tekst

Srijemski Karlovci	2	3	2	3
Mitrovica	110	116	183	219
Petrovaradin	6	17	41	169
Ruma	138	193	244	244
Zemun	589	662	648	681

Izvor: *Političko i sudbeno razdieljenje kraljevina Hrvatske i Slavonije repertorij mjesta po posljedch popisa godine 1880., Zagreb, 1889.; Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije, repertorij mjesta po posljedcih popisa godine 1890., Zagreb, 1892., Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatsko i Slavoniji, Zagreb, 1914., Popis žiteljstva od 31. XII. 1910. u Hrvatskoj i Slavoniji, (demografske prilike i zgrade za stanovanje) Zagreb, 1914.*

Povratak na tekst

Sažetak

Sažetak

ŽIDOVI U OSIJEKU od doseljavanja do kraja Prvoga svjetskog rata

U Osijeku se prve vijesti o Židovima, zarobljenicima i trgovcima, javljaju krajem 17. stoljeća neposredno nakon i tijekom oslobođenja Osijeka i Slavonije od Turaka Osmanlija. Od početka 18. stoljeća pa sve do 1783. i donošenja Patenta *Systematica Gentis Judaicae Regulatio* hrvatsko-ugarskog kralja Josipa II. Židovi se u Osijeku spominju samo kao "prolazni trgovci" ili su u službi austrijske vojske, a sve zbog brojnih ugarskih zakona koji su im zabranjivali nastanjivanje u Kraljevini Ugarskoj/Mađarskoj, kao i u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji. U tom su razdoblju u grad na Dravi Židovi dolazili trgovati zadržavajući se samo nekoliko dana u Osijeku za vrijeme održavanja sajмова. Iako se nisu smjeli naseljavati ipak nalazimo u Osijeku od 1746. do 1752. dvije židovske obitelji Hirshl s 11 članova, koje su tu kratkotrajno naseljene na temelju dozvole kraljice Marije Terezije. Prilike se, glede njihova naseljavanja mijenjaju donošenjem Patenta *Gens Judaica* koji je omogućio stalni boravak Židova i u Osijeku, te se od tada prati njihovo doseljavanje/naseljavanje. Iako je 1783. u Osijeku živjelo vrlo malo židovskih obitelji (jedna do dvije) njihov se broj povećava od 1831. kada je popisano 8 obitelji sa 43 člana, a deset godina potom započinje njihovo snažno doseljavanje, i to prvo iz obližnjih mjesta slavonskih županija i srijemske županije, a potom iz susjednih južnougarskih županija (posebice Baranje). Taj val imigracije Židova, najvećim dijelom aškenaskog porijekla s njemačkim prezimenima, rezultirao je primjenom zakonskoga članka 29./1840. (*De Israelitis*) izglasanog na Ugarskom/Mađarskom saboru koji im je uz brojne

ŽIDOVI U OSIJEKU od doseljavanja do kraja Prvoga svjetskog rata

olakšice (npr. izgradnja tvornica, bavljenje trgovinom i obrtom, kupovina nekretnina i zemlje i dr.) osigurao naseljavanje u slobodne i kraljevske gradove pa tako i u Osijek, što potvrđuje detaljan popis iz kraja 1846. koji bilježi na širem području Osijeka 33 židovske obitelji sa 175 članova.

U tom razdoblju u Osijeku nastaje i židovska općina kao prvo "molitveno društvo". Po nekim zapisima je osnovana u Gornjem gradu 1845., a po drugima dvije godine potom. No, budući da je prvi službeni zapisnik općinskoga sastanka sastavljen krajem 1849. ta se godina smatra i godinom osnutka osječke Židovske bogoštovne općine; židovska zajednica je tada imala 40 obitelji koje su plaćale porez (nema podataka koliko je to članova, vjerojatno više od 200).

Od sredine 19. stoljeća započinje uspon židovske zajednice, koja je u gradu na Dravi dobila zemljišta za groblja, organizirala vođenje matičnih knjiga i pokrenula konfesionalnu školu (1852.), dobila 1856. prvog službenog i školovanog rabina, sagradila u Gornjem gradu velebnu sinagogu (1869.) i drugo. Povećanje židovskog stanovništva i teritorijalna udaljenost Gornjega od Donjega grada utjecali su na jednu osječku posebnost, a to je osnutak 1862. još jedne, donjogradske, židovske bogoštovne općine. Sve veći porast broja židovskog stanovništva diljem Austro-Ugarske Monarhije utjecao je, na državnoj razini, donošenje niza liberalnih zakona koji su u drugoj polovici 19. stoljeća osigurali potpunu emancipaciju Židova, koji su već tada Osijek doživljavali kao svoje ognjište prihvativši dobar dio običaja sredine u kojoj su živjeli.

ŽIDOVI U OSIJEKU od doseljavanja do kraja Prvoga svjetskog rata

Budući da su općine osnovni oblik organiziranja židovskih zajednica okupljale su Židove radi molitve u sinagogama, prilikom značajnih općinskih i inih obljetnica, te komemoracija, osiguravale vjersko obrazovanje i organizirale proslave praznika, bile su i socijalne zajednice koje su vodile brigu o svojim članovima, osobito najpotrebitijima: siromašnima, udovicama, djeci bez roditelja, bolesnima, ratnim izbjeglicama, stradalima i drugima. Pripadnost općini bila je obvezna, a svaki je Židov pripadao općini na području prebivanja ili na kojem je području posjedovao ili držao u zakupu nekretnine, vodio obrt, imao trgovinu ili industrijsko poduzeće. Živjeli su u svim dijelovima grada, ali najviše je Židova bilo u Gornjem gradu. Sudjelovali su u radu više društava što je ukazivalo na snažan društveni život; bilo je mnogo glazbenih i inih aktivnosti koja su pobuđivala veliko zanimanje u gradu, čak i u nežidovskim krugovima.

Većina osječkih Židova bavila se tradicionalnim poslom – trgovinom i obrtom, a od 80-ih godina 19. stoljeća sve je više odvjetnika, liječnika, bankara, industrijalaca (posebice u prehrambenoj industriji), profesora, učitelja, graditelja i pripadnika drugih zvanja. U njihovim obiteljima – trgovačkim, obrtničkim, bankarskim te obiteljima industrijalaca i intelektualaca, među pripadnicima srednjih i nižih slojeva (sitni obrtnici, niži činovnici, tipografski, tekstilni i inih radnici, poljodjelci, nadničari i drugi) – govorilo se ne samo hrvatskim jezikom, nego i njemačkim, tzv. esekerskim, mađarskim i drugim jezicima, već odakle su se "novi Osječani" doseljavali u grad na Dravi radi posla ili drugih razloga. Pri tome značenje Židova u povijesti Osijeka jačala je usporedo s mogućnostima koje su im se pružale u multinacionalnoj zajednici u

ŽIDOVI U OSIJEKU od doseljavanja do kraja Prvoga svjetskog rata

kojoj su živjeli. Ukorijenjeni u gospodarski, kulturni, društveni i ini život grada utkali su do Prvoga svjetskog rata, a i u desetljećima potom, i svoj golem doprinos sveukupnom životu Osijeka, a on će nakratko biti zaustavljen od 1914. do 1918. u ratnoj europskoj i svjetskoj oluji i potom ih usmjeriti u vrijeme gospodarske nestabilnosti, oskudice i društvenog previranja unutar granica nove države Kraljevine SHS, odnosno Kraljevine Jugoslavije što je utjecalo na velike i brojne promjene, posebice u gospodarstvu i Židovi u Osijeku našli su se u posve novim prilikama zbog prekida snažnih veza s mnogo većim židovskim zajednicama u nekadašnjim austro-ugarskim pokrajinama.

Međutim, u godinama i desetljećima koji će slijediti značenje Židova u povijesti grada na Dravi jačalo je usporedo s mogućnostima koje su im se pružale u multinacionalnoj zajednici u kojoj su živjeli. Ukorijenjeni u gospodarski, kulturni, društveni i ini život grada i nadalje su tkali svoj doprinos u sveukupnom životu Osijeka.

Summary

Summary

JEWES IN OSIJEK from the Early Settlement until the End of the World War I

In Osijek, the first news of the Jews, the prisoners and the merchants, came towards the end of the 17th century, immediately after Osijek and Slavonia had been broken free of the Ottoman Turks. From the beginning of the 18th century until 1783, when the patent *Systematica Gentis Judaicae Regulatio* was issued by Joseph II, the king of Hungary and Croatia, Jews were mentioned only as “passing traders” or they were in service of the Austrian army. This was the consequence of numerous laws forbidding them to settle in the Kingdom of Hungary and in the Kingdom of Croatia-Slavonia. In that period, Jews would come to the town on the Drava River only to trade at fairs for several days. Even though they were not allowed to settle, two Jewish Hirshl families with 11 members were recorded in Osijek from 1746 till 1752, after being given permission by the Queen Maria Theresa. The circumstances regarding the settlement of Jews changed when the patent *Gens Judaica* was issued which enabled the permanent residence of Jews in Osijek and their immigration has been recorded ever since then. Although in 1783 just few Jewish families lived in Osijek (one or two), their number increased from 1831 when 8 families with 43 members were recorded. Ten years afterwards, a large-scale settlement started: first from the nearby counties of Slavonia and Sirmia and later from the Hungarian bordering counties in the south (especially from Baranya). This wave of immigration of Jews, mostly of the Ashkenazi descent and with German surnames,

JEWS IN OSIJEK from the Early Settlement until the End of the World War I

resulted in the application of the paragraph 29/1840 (De Israelitis) passed in the Hungarian Parliament. It provided, in addition to numerous privileges (e.g. building of factories, practicing trades and crafts, buying of real estates etc.), a residence permit in free and royal towns and consequently in Osijek, too. This was confirmed by the precise census from 1846 which recorded 33 Jewish families with 175 family members.

In that period, the Jewish community was established as the first “prayer community”. According to some records, it was established in the Upper Town in 1845, and according to the others, two years later. However, given that the first official minutes of the community meeting were taken towards the end of 1849, that year is considered to be the foundation year of the Jewish Community of Osijek. It had, at the time, 40 families which paid tax (there are no data on the number of members, probably more than 200).

From the mid-19th century, the rise of the Jewish community started: it was given the land for cemetery, it organized the record books, started the first confessional school (1852), had the first official and educated Rabbi in 1856, built the first and majestic synagogue in the Upper Town (1869) etc. The growth of the Jewish population and territorial distance between the Upper and Lower Town of Osijek influenced a specific quality of Osijek: the building of another Jewish community in the Lower Town in 1862. The steady growth of the Jewish population in all parts of the Austro-Hungarian Monarchy resulted in passing of the series of liberal laws on the national level, providing the full emancipation of Jews in the second half of the 19th century. At that time, the Jews already perceived

JEWES IN OSIJEK from the Early Settlement until the End of the World War I

Osijek as their hometown and followed many customs of the environment they lived in.

Since communities are basic organizational units of the Jews, they gathered them for prayers in synagogues, on the occasions of significant communal anniversaries, commemorations and on other occasions. In addition, they provided religious education and organized holiday celebrations; they were also social institutions which took care of their members, especially of the people in need: the poor, widows, children with no parents, the ill members, war refugees, people in distress and others. The community membership was obligatory and every Jew was a community member based on the residence or the area in which he owned or rented an estate, ran a craft shop, retail store or an industry plant. They lived in all parts of the town but mostly in the Upper Town. They took part in the work of several associations, which was the mark of active social life: there were many musical and other activities which aroused keen interest in the town, even in the non-Jewish circles.

The majority of the Osijek Jews were engaged in traditional business – merchant and crafts, and from the 80ies of the 19th century the number of lawyers, doctors, bankers, industrials (especially in the food processing industry), professors, teachers, building constructors and members of other professions was steadily growing. In the families of the tradesmen, craftsmen, industrials and intellectuals, among the members of the middle and lower classes (retail craftsmen, lower ranking office workers, typographic, textile and other workers, farmers, day laborers and others) the languages spoken were not only Croatian but also German, so called

JEWES IN OSIJEK from the Early Settlement until the End of the World War I

Essekerisch, Hungarian and other languages, depending on the origin of the new citizens of Osijek who came to the town on the Drava River looking for employment or for some other reasons. In this period, the importance of Jews in the history of Osijek rose along with the possibilities being offered to them in the multinational community in which they lived. Rooted in economic, cultural, social and other aspects of the town life, they made significant contribution to the overall life of Osijek until the World War I and in the decades following it. The Jewish contribution was stopped for the short period between 1914 and 1918, during the war storm in Europe and in the world. Afterwards, the Jews experienced the times of economic instability, poverty and social turmoil within the borderlines of the newly formed Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes i.e. Kingdom of Yugoslavia, which resulted in significant and numerous changes, especially in economy. The Jews in Osijek found themselves in completely new circumstances due to the breakup of the close relations with much bigger communities from the parts of the former Austro-Hungarian Monarchy.

However, in the following years and decades, the importance of the Jews in the history of the town on the Drava River rose along with the possibilities being offered to them in the multinational community in which they lived. Rooted in economic, cultural, social and other aspects of the town life, they made significant contribution to the overall life of Osijek.

Osječki židovski biografski leksikon

Adler, Leopold / Lavoslav (Turan, Češka 1857. – Osijek, 9. VI. 1933.), gospodarstvenik. Posjedovao je malu tvornicu boja i maziva u Osijeku te proizvodio paste za cipele. Stanovao je jedno vrijeme u Požegi gdje su mu rođena djeca. Pripadao je manjinskoj anticionističkoj struji u gornjogradske Židovskoj općini, koju je predvodio Vilim Winter. Bio je kandidat anticionista za izbor novog vodstva osječke gornjogradske židovske Općine. Nakon njegove smrti trgovinu boja, lakova i kemikalija preuzeo je sin Slavko. U braku s Ivanom (Johannom) rođ. Schrenger (rođena oko 1860) imao je osmero djece: Eugeniju, Elsu, Margitu, Slavka, Dragu, Zlatana / Aurel te blizance Milana i Julije. Sin Aurel (Požega, 16. VII. 1902.– Auschwitz, 1942.), trgovac, oženjen 1929. u Osijeku s Ružom rođ. Lang (Vukovar, 1. VIII. 1903.). Najstarija kći Eugenija (Ženika) u braku s Moritzom Neumannom imala je sina kipara Oskara Nemonu (Osijek, 13. III. 1906.- Oxford, 13. IV. 1985.). Sin Slavko Ignjat Eduard (Slav. Požega, 10. IV. 1894. – Auschwitz, 31. XII. 1942.) član je gornjogradske Židovske općine i 1923. oženio se sa Anicom rođ. Spivak (Savski dol / Zagreb, 28. III.1903. – Osijek, 23. X. 1941.).

Izv: Alen BUDAJ, Vallis Judaea, Povijest požeške židovske zajednice, Zagreb, 2007., 437.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 166. Židovska smotra, br. 4 (1909.); Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 29.-30. Podaci dobiveni od Lady Aurelie Young, kćeri kipara Oscara Nemonu i unuke Eugenije Adler. <https://zbl.lzmk.hr/?p=1427>

Altmann / Altman, Edmund (Drenovac kod Slatine, 28. VI. 1887. ili 1888. – lipanj / ljeto 1941.), liječnik. Roditelji Ljudevit i Ema. Jedan od izdavača mjesečnika *Židovska smotra*. Istaknuti cionist i dugogodišnji član gornjogradske židovske Općine i potpredsjednik *Židovskoga nacionalnog društva*. Studirao medicinu u Beču gdje je bio član *Društva Židova akademičara Bar Giora* iz Beča, a u izborima 1909. postao je drugi tajnik društva. Držao predavanja u sklopu *Društva Bar Giore* (Referat o X. kongresu, Propast njemačkih Židova i njegovi neprijatelji i dr.)a u međuratnom razdoblju držao je predavanja o cionizmu za članove *Židovske čitaonice*. Kada je u Zagrebu 1933. osnovana "Loža Zagreb" pristupio joj je zajedno sa J. Hornom. Član osječke lože "Menora" od 1934. godine. Nije bio oženjen. Uhapšen je u lipnju 1941. i mučen u zatvoru, ne zna se točno kada je stradao.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 145.,263.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 37. B. BELICZA, Virovitica i virovitička županija u zdravstvenim izvještajima 18. i 19. stoljeća, 211.-226.; B. BELICZA, Saša JEVTOVIĆ, Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu, 212., Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 52., 91, 167., I GOLDSTEIN, Židovi u Zagrebu 1918.-1941., 219.; M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj, II., 372.; I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hroata, 373., 392., 526.; Ž. LEBL, Da se ne zaboravi, 190.-191.; Izvještaj društva Židova akademičara iz jugoslavenskih zemalja "Bar Giora" u Beču, za godinu 1911./12, Beč, 1912., 53

Arminski, Isidor / Izidor prije Kohn (Osijek, 15. XI. 1857. – Osijek, 19.VI.1917.) liječnik. Rođen u Osijeku kao Izidor Kohn, od roditelja Armina i Ljuboslave / Jelke rođ. Kohn. Godine 1886. zatražio promjenu prezimena u Arminski, po ocu Arminu. Oženjen 1885. u Faddu (Tolna) s Cecilijom rođ. Strasser. Nisu imali djece. Djetinjstvo i školovanje proveo u Osijeku. Završivši medicinu, radio je nekoliko godina u Trogiru te Istri gdje je suzbijao koleru. 80-tih godina 19. stoljeća vraća se u Osijek i tamo radi kao privatni liječnik i liječnik Okružne blagajne za potporu bolesnika. Bio je zapaženi sudionik X. međunarodnoga medicinskog kongresa 1890. u Berlinu. Djelovao je i kao kulturni radnik, držao predavanja iz zdravstva i pisao članke iz područja zdravstva za osječke novine *Die Drau*. Za židovsku općinu u Gornjem gradu u Osijeku vršio je obred obrezanja. Bio je član osječkog *Cionističkog društva "Teodor Herzl"*, član odbora od 1906. godine. **Dj.** *Gesundheits-Massregeln, Vortrag gehalten im Esseker kaufmännischen Vereine von Dr. J. Arminski. Essek. Druck von Julius Pfeiffer, 1890.; Die Unterblichkeit, Wien, 1908.*

Izv: HR - HDA M-3430; M-3423.; Die Drau, Nr. 139., 20. Juni 1917., 5.; Nr. 140., 21. Jun 1917., 3.; Nr. 141., 22. Jun 1917., 5.; Nr. 143., 25. Jun 1917., 2.-3.; Hrvatski Biografski Leksikon, br. 1., A-Bi, Zagreb, 1983., 234.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 45.; Hrvatska obrana, br. 140., 20. lipnja 1917.; Vjesnik županije virovitičke br. 11., 1. lipnja 1896.; br.13., 1. srpnja 1917.; Gideon, br. 9. - 11., 18. jun 1922., 170.; Osječki Tjednik, br. 32., 20. kolovoz 1906., 4.-5. Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, Osijek, 2011., 17.

Arminski, Max prije **Kohn** (Osijek, 15. XI. 1876. – Crikvenica, 8. X. 1942.), zubar. Roditelji Armin i Jelka rođ. Kohn. Prezime promijenio zajedno s bratom Izidorom / Isidorom 1896. u Arminski. Studirao medicinu u Beču. Oženjen s Paulom rođ. Stein (Beč, 1883.) s kojom je imao djecu: Elisa (Beč, 1903.), Herman (Beč, 1904.). Član lože "Menora" iz Osijeka. Jedno vrijeme bio zubarom u Vinkovcima a stanovao je u Daničićevoj ulici (danas Ul. hrvatskih kraljeva). Njegov sin Herman bio je profesionalni glazbenik.

Izv: HDA-M 3430, Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 45., I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 373.; T. ŠALIĆ, Židovi u Vinkovcima i okolici, 42. Vjesnik županije virovitičke br. 11., 1. lipnja 1896.; <http://freepages.genealogy.rootsweb.ancestry.com/~alcalz/aufbau/1943/1943pdf/j9a38s17.pdf> (4.10.2012.), osmrtnica.

Aron, Anton (Toni) (Osijek, 30. IX. 1858. ili 1859. – Leipzig, 31. X. 1920.), slikar. Djetinjstvo je proveo u Osijeku i Vukovaru, jer mu je otac Anton Emanuel Aron bio okružni geometar i načelnik kotarskog graditeljstva u Osijeku. Po ocu Židov. Nije upisan u matične knjige židovske općine Osijek. Majka mu je bila Josefina Vlašić iz Vukovara. Nakon nekoliko razreda gimnazije u Osijeku, odlazi u Budimpeštu. Slikarstvo učio na slikarskoj akademiji u Budimpešti i Münchenu. Završivši Akademiju, ostaje u Njemačkoj. Do posljednjih godina 19. stoljeća izlaže u Zagrebu i Osijeku (*Poljski Židov u molitvi*), a nakon toga živi u Njemačkoj. Sudjelovao je na *Milenijskoj izložbi u Budimpešti* 1896. sa grupom osječkih slikara u hrvatskom paviljonu. Njegova se djela nalaze u galerijama u Vukovaru, Osijeku (Ciganka, 1876.; Glumica, 1879.), Zagrebu i privatnim zbirkama.

Izv: O. ŠVAJČER, Sigmund Landsinger, biografski osvrt na razdoblje do 1896. godine, 83.-88.; Enciklopedija hrvatske umjetnosti, 1., A-N, Zagreb, 1995., 30. Hrvatski biografski leksikon, br. 1., A-Bi, Zagreb, 1983., 234.

Bauer, Frederika / Friederika (Vukovar, 21. II. 1851. – Osijek, 4. III. 1938.) predsjednica gornjogradske *Izraelitičkog gospojinskog društva* (1886. - 1924.). Rođena u Vukovaru od roditelja Antona i Regi / Regine Borowitz. Udala se za trgovca žitom i vlasnika donjogradske pivovare Jacoba / Jakov Bauera (1844., Sarvaš-Osijek, 13. II.1918.). Po mužu uživala zavičajno pravo u Osijeku od 1894. godine. U Osijeku se istaknula kao članica *Izraelitičkog gospojinskog društva* u kojem je 37 godina neprekidno bila predsjednica te osobito na humanitarnom polju za vrijeme Prvoga svjetskog rata. Bila je vrlo ugledna dama koju je posjećivao i biskup J. J. Strossmayer kada bi dolazio u Osijek.

Izv: HR - HDA- M-918, M-3442.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 167., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 67., Židovska smotra, br. 7.- srpanj 1908., 180., br.4., 16. veljače 1910., Hrvatski list, br. 63., 5. ožujka 1938.; N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 5., 194.; M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj-Migracije i promijene u židovskoj populaciji, Zagreb, 1997., Izvješće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906. i 1907., 34.-37.; Obitelj, 135.

Berger, Jonas (Vörösmart / Zmajevac / Baranja 12. X. 1847. – Osijek, 7. VIII. 1922.) veletrgovac vinom i rakijom. U početku imao tvrtku sa bratom Leopoldom. Kasnije utemeljitelj velike trgovine vinom i žestokim pićima *J. Berger i sin.* Član *Trgovačko – obrtne komore* u Osijeku. Supruga: Hermina rođ. Rosenbaum (Kapošvar / Kaposvár, 1861. – Osijek, 10. I. 1937.). S Herminom se oženio 1880. u Kapošvaru. Djeca: Feliks (Osijek, 1882.), Olga (Osijek, 1883.), Fritz (Osijek, 1885.), Irma (Osijek, 1888.), Margita (Osijek, 1891.), Lajoš / Ljudevit (Osijek, 1894.), Öden (Osijek, 1898.). Zavičajnik od 1886. godine. Član predsjedništva gornjogradske židovske Općine od 1900. godine i gornjogradske *Hevre Kadiše*.

Izv: HR- HDA -M-3430; M- 3423, Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 81. Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900., IX.; Hrvatska obrana, br.235.-13. listopada 1917.; br. 178.- 9. kolovoza 1922., 3.; Jug, br.173., 8. augusta 1922., 3.

Berger, Leopold / Lavoslav (Bonyhád, 1843./4. – Osijek, 3. I. 1906.), trgovac. U početku trgovinu vodi zajedno s bratom Jonasom. Supruga: Helena rođ. Schwarz (Szegedin, 1850.). Djeca: Sigmund (Bonyhád, 1873.), Ernestina (Beč, 1877.), Adele (Osijek, 1879.), Wilma / Vilma udana Racz (Osijek, 1884.), Gustav (Osijek, 1887.). Zavičajnik u Osijeku od 1883. Član predsjedništva gornjogradske židovske Općine 1900. godine i član gornjogradske *Hevre Kadiše*.

Izv: HR- HDA- M-3430; M3423; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 81., Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900., AŽOO, Rukopis anonimnog autora, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - gornji grad, Osijek, 1908.

Bernfeld, Samujlo / Samuel (Budimpešta, 1827. – Osijek, 3. VI. 1899.) procjenitelj i dugogodišnji član gornjogradske židovske općine, utemeljitelj i dugogodišnji član odbora društva "Sandekoes" i gornjogradske *Hevre Kadiše*. Umro u 73 godini. Živio u Gornjem gradu. Supruga Regina rođ. Deutsch. **Dj:** *Nacrt vrhu ustrojiti se imajućeg povierovničkog zavoda u Osijeku*, po Samuelu Bernfeldu i Leopoldu Krameru. Prospect über das durch Samuel Bernfeld und Leopold Kramer in Essek zu errichtende Commissionär-Institut. Essek, Druck der typ.-art. Anstalt von J. Frank, 1873.

Izv: HR-HDA-M-3424, Upravni izvještaj predstojničtva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900.; AŽOO, Rukopis anonimnog autora, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku-gornji grad, Osijek, 1908.; Židovska smotra, br. 7., srpanj 1908., 179.-180.; N. SCHWARZ, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek, 31.; Slavonische Presse, br. 126., 4.6. 1899.; br. 127., 6.6. 1899

Bloch, Mavro (Aljmaš, 4. XI. 1869. –Osijek, 15. XI. 1945.), odvjetnik. Roditelji Jakov i Sofija Bloch. Prva supruga nesretno stradala 1907. Druga supruga Ana rođ. Kaiser (Beč, 4. XI. 1869. – ?). S njom se oženio 16. III. 1919. u evangeličkoj župnoj crkvi u Osijeku i tom prilikom prešao u evangelike.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 93.

Boskovitz / Boskowitz / Bosković, Marko (Lovas, 17. II. 1869. – Auschwitz, 26. VIII. 1942.) trgovac drvom. Roditelji Vilim (Darda, 1825.- Osijek, 6. XII. 1912.) i Sali / Roza rođ. Langefelder. Otac Vilim bio je trgovac i jedno vrijeme živio je u Dardi. Oženio je Janku / Anku rođ. Boskovitz (1878. – 1938.). Uživao zavičajno pravo u Osijeku od 1934. Član hrvatskog pjevačkog društva "Lipa". Član donjogradske židovske općine i član njezina predsjedništva od 1912. godine. Odveden u svibnju 1942. u logor Tenje, stradao u Auschwitzu.

Izv: HR- HDA - M-3430; S. MARIJANOVIĆ, Hrvatsko pjevačko društvo "Lipa" u Osijeku 1876.-1986., 64.-65.; Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava, 25.; Narodna obrana, br. 15.-20. siječnja 1914.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 102.-103. Osječki Tjednik, br.37.,24. rujna 1906.; br.7., 18. veljače 1907.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 147.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Udio Židova u gospodarstvu Osijeka u prvoj polovici 20. stoljeća, 164.; M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj, II., 377.

Boskovitz / Boskowitz /Bosković, Vilim Wilhelm (Darda, 1825. – Osijek, 6. XII. 1912.) trgovac. Jedno vrijeme živio u Dardi i Lovasu. Oženjen s Rosom rođ. Langfelder. Djeca: Jakob (Lovas, 1865.), Marko (Lovas, 1869.).

Izv: HDA M-3442, Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 104.

Brichta / Brihta, Oskar (Osijek, 14. X. 1875. – Zagreb, 30. XII. 1948.) odvjetnik. Roditelji Armin i Ema. Oženio se s Martom rođ. Seklein (1881.- Zagreb, 1940). Djeca: Ivan (1903.-1960) i Nada (1904.). Doktorirao je u Zagrebu 1898. godine. Pravo odvjetnikovanja podijeljeno mu je 1911. kada je preuzeo odvjetničku pisarnu dr. F. Schicka u Požegi, gdje se na kraju i nastanio. Od 1911. imao je odvjetnički ured u Požegi, a 1929. izabran je za odbornika Advokatske komore u Zagrebu. Po uspostavi NDH, s kćeri Nadom, prebjegao je u Hrvatsko primorje. Preživio je Holokaust (navodi se kao član zagrebačke židovske općine). Sahranjen na zagrebačkom Mirogoju.

Izv: HR –HDA- M-3430; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 115.; A. BUDAJ, Vallis Judaea- povijest požeške židovske zajednice, 122.-123.; 180., 461., Vjesnik županije virovitičke br. 8., 15. travnja 1911.; M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj, II., 193. <http://elkundosefarad.wikidot.com/zagreb-prezivali> (11.9.2012.), <http://www.gradskagroblja.hr/default.aspx?id=382> (4.10.2012.) <https://zbl.lzmk.hr/?p=2942>

Büchler, Mavro (Kula, Ugarska, 1851. – Osijek, 3. X. 1907.) trgovac. Doselio se iz Slovačke (Nitranske županije) prije 1878. godine. Bio je oženjen s Elizabetom / Jelisavetom rođ. Ertner. Imao je sina Sigismunda (Osijek, 1879.), i kćeri Josephinu / Bertu (Osijek, 1884.-?) i Ernu. Stanovao je u ulici Divljega čovjeka. Bio je trgovac hrane, kasnije ravnatelj paromlina *Djakovačkog mlina na valjke*, dioničar društva i član nadzornog vijeća *Dioničarskog društva za konjsku željeznicu* u Osijeku. Bio je i vijećnik Trgovačko obrtničke komore za Slavoniju. Počinio samoubojstvo. Kćer Josephina / Berta bila je udana za Josipa Weingrubera (Budimpešta, 1867.-Osijek, 1937.).

Izv:HR –HDA,M-3430, Narodna obrana, br. 230.- 4. listopada 1907: br. 231.- 5. listopada 1907.; Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900., 37.-39.; Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1901., 51.-54; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 121., 891.

Buchwald, Bela (Herczegszöllös/Kneževi Vinogradi, 1863. – Auschwitz, 31. XII.1942.) trgovac, član gornjogradske židovske Općine. Roditelji Mavro i Fani rođ. Fein. Supruga Rosa (1868. – 31. XII. 1942.). Djeca: Geza (Kneževi Vinogradi, 1886.), Jolanda (Kneževi Vinogradi, 1888.) Artur (Kneževi Vinogradi, 1895.), Ella (Osijek, 1899.). Zavičajnik u Osijeku od 1903. godine. Jedno vrijeme djelovao u gornjogradskoj općini kao mohel. Ušao u općinski odbor 1910. godine. Član *Izraelitičkog gospojinskog društva gornji grad*. Član *Hevre Kadiše*. Odbornik *Pučke štedione i založnog zavod d.d.* i *Slavonske Agrarne štedionice*. Pripadao antcionističkoj struji unutar općine.

Izv: HR- HDA. M-3430; M3423; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, 148.,264., Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 169. Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946., 121. Židovska smotra, br.5.- 2. ožujka 1910.; br. 3. i 4., 28. veljače 1909.; br.5.- 14. ožujka 1909.; Narodna obrana, br. 47.- 28. veljače 1910., "Izbori u židovskoj bogoštovnoj općini", Izvješće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907., 34.-37., Hrvatska obrana, br. 95.-27. travnja 1915., Izborna gužva u Židovskoj općini Osijek, Ha-Kol, 89., lipanj-srpanj, 2005., 33.-34.; Vjesnik županije virovitičke, br. 8.-15. travnja 1915.

Buchwald, Geza (Herczegszöllós /Kneževi Vinogradi, 1886. – Osijek, 17. I. 1942.), odvjetnik. Studirao pravo u Beču. Za vrijeme studija bio aktivan u *Društvu Židova akademičara "Bar Giora"* gdje je u izborima 1907. postao prvi tajnik društva, a 1909. i predsjednik društva. Sin Bele i Rose Buchwald. Dugogodišnji odbornik i rizničar *Cionističkoga društva Theodor Herzl*, istaknuti cionist u gornjogradskog općini. Sudionik prvog cionističkog kongresa u Osijeku 1904. godine. Otrovao se zajedno sa suprugom Cvijetom da ne bi bio deportiran.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 148,264.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 169. Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 121. M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj, II, 379. Narodna Obrana, br. 195.- 15. kolovoza 1906.; Ž. LEBL, Da se ne zaboravi, 190.

Diamant ,Hinko / Heinrich (Liaskovci / Ljeskovac / Trenčin / Trencsén, zap. Slovačka, 1866. – Purkersdorf kraj Beča, 18. IV. 1916.) zubar. Roditelji: Alois i Marija rođ. Frenkel / Fränkl. Prva supruga bila mu je Vilma rođ. Brückner (negdje se navodi Vilma Wahländer) (Rijeka, 1876.), a druga Hermina rođ. Heim (Virovitica, 1875.). S Herminom se oženio 1893. godine i imao kćer. Treća supruga Ida rođ. Kapper udana Mikolasch (Prag, 1859.-Beč, 1911.) Zavičajnik u Osijeku od 1901. godine. U nadzornom pododboru *Osječkog skladišta*. Član odbora gornjogradske općine. Pripadao anticionističkoj struji u Osijeku. Umro je od teške bolesti u sanatoriju pored Beča.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka, 1901.- 1946.; 157.; Die Drau, Nr. 92.- 20. April 1916., 7.; Vjesnik županije virovitičke br. 9.-1. svibnja 1916. Osječki Tjednik, br.21.-27. svibnja 1907., br. 45.- 11. studeni 1907.; br. 46.-18. studeni 1907.; br. 49.- 9. prosinca 1907., Izborna gužva u Židovskoj općini Osijek, Ha-Kol, 89., lipanj-srpanj, 2005., 33.-34.; Židovska smotra, br. 3. i 4., 28. veljače 1909., br.5., 14. ožujka 1909. <https://www.geni.com/people/Dr-Heinrich-Diamant/6000000083313029067>

Ehrenpreis, Marcus Mordehaj (Lvov / Lviv / Lemberg /Ukrajina, 1869. – Saltsjöbaden / Švedska, 1951.), rabin i pisac. Studirao na *Hochschule für die Wissenschaften des Judentums* u Berlinu i nekoliko njemačkih sveučilišta. Od 1884. pisao za časopise *Ha-Maggid* i *Ha-Meliz*. Otpočeo služiti rabinsku službu u Đakovu četiri godine (1896. – 1900.), da bi nakon toga bio postavljen za Vrhovnog rabina Bugarske i odlazi u Sofiju (1900. – 1914.). Pomagao u organizaciji Prvoga cionističkog kongresa u Baselu 1897. zajedno sa T. Herzlom. Bio delegat iz Hrvatske na tom kongresu. Od 1914. vrhovni je rabin u Stocholmu / Švedska gdje je puno utjecajnije i plodnije kao autor. U Švedskoj je uređivao časopis *Judisk Tidskrift* i uredio je Židovsku enciklopediju na švedskom. **Dj:** Dr. Marko EHRENPREIS, *Decenij cionizma – predavanje održano 12. rujna 1906. u cionističkom društvu "Teodor Herzl" u Osijeku, nakladom cionističkog društva "Teodor Herzl", Dionička tiskara, Zagreb, 1906.; Zehn Jahre Zionismus. Vortrag gehalten am 12. September 1906. im zionistischen Verein "Theodor Herzl" in Osijek (Essek). Von dr. Markus Ehrenpreis Grossrabiner von Bulgarien. Im Verlage des zionistischen Vereines "Theodor Herzl" Essegg, Buchdruckerei Carl Laubner, 1906.*

Izv: Židovska smotra, br.1.- studeni 1906., 5.-9., Encyclopedia Judaica, vol. 6, 1972. 509-510., Lj. DOBROVŠAK, Demografski prikaz Židova u Đakovu i Đakovštini 173.-200., C. LOKER, Začeci i razvoj cionizma, 173.; Ž. J. LEDERER, Tri fragmenta o cionizmu, 179.

Eichner, Adolfo (Zagreb, 1847. – Osijek, 28. VII. 1905.) učitelj gornjogradske židovske konfesionalne škole. Rodom iz Karlovca. Rođen u Zagrebu od roditelja Samujla /Samuela i Julije iz Zagreba. U prvom braku sa Rosaliom / Ružom rođ. Pollak (Varaždin, 1851.- Osijek, 17.V. 1883.). S njom dobio kćeri: Gisellu (Osijek, 1878.-?) i Irenu udanu za Gezu Krajčića (Osijek, 1881.-?) Nakon njezine smrti u 36. godini u Osijeku se oženio drugi put 1884. Charlottom Fried (Darda, 1863. -Osijek, 1927) s kojom je imao sina Emericha (Osijek, 1890.-?). Svom učiteljskom zvanju bio je odan te je predavao na židovskoj školi punih 20 godina. Bio je član hrvatske gornjogradske čitaonice. Pred smrti nije predavao jer je oslijepio i bio je jako bolestan. Umirovljen je, umro je i sahranjen je u Osijeku.

Izv: HR-HDA, M-3430; M-3423; N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 5. Vinko IVIĆ, Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću, 127.; Narodna obrana, br. 175.- 31. srpnja 1905. <https://www.geni.com/people/Adolf-Eichner/6000000107674185213>

Eisner, Dragutin Karl (Osijek, 25. IV. 1859. – Osijek, 21. II. 1940.) veletrgovac i gradski zastupnik. Nije se ženio. Roditelji Lavoslav / Leopold (Hidaš / Hidas, Baranja, 1819. – Osijek, 1. IX. 1889.) i Julija / Julka / Ljuboslava rođ. Schiffer (1830. – Osijek, 18. II. 1914.). Zavičajnik po ocu Leopoldu koji je zavičajnost stekao 1858. godine. Nećak Herrmana Eisnera. Zajedno s ocem Leopoldom vodio firmu *Leopold Eisner & Sohn*. Nakon njegove smrti u ime Tvrtke sudjelovao na *Gospodarskoj šumarskoj izložbi* 1891. godine u Zagrebu. Kao i njegov otac član *Hevre Kadiše*. Član *Trgovačke obrtničke komore za Slavoniju* i jedno vrijeme njezin potpredsjednik i predsjednik trgovačkog odsjeka od 1917. do 1923. i od 1925. do 1929. Član Dobrovoljnoga vatrogasnog društva Gornji Osijek, Građanskog društva i podružnice Hrvatskog trgovačkog društva "Merkur". U dva navrata izabran za gradskoga zastupnika od 1913. do 1916. i poslije rata 1920. godine kratko vrijeme. Svojedobno je bio i predsjednik Okružne blagajne u Osijeku. U političkom životu stajao je uz hrvatske redove.

Izv:HR- HDA, BINZV, 512./1907., spis 1. (3696/1876.), HDA-M-3430., Hrvatski list, br. 52.- 22.2. 1940.; br.54.- 24. 2. 1940. Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 186., A. SZABO, Središnje institucije Hrvatske u Zagrebu 1860.-1873., I., 201.-211.; Židovska smotra, br.7.- srpanj 1908., 179.-180.; N. SCHWARZ, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek, 31.; Narodna obrana, br.40.-19. veljače 1914.; S. UGARKOVIĆ, Izložbeni katalog, Gospodarsko-šumarska jubilarna izložba u Zagrebu 1891, 227.; J. IBLER, Gospodarsko-šumarska jubilarna izložba Hrv.-slav. društva u Zagrebu 1891.

Eisner, Herrman Armin Ignjat (Hidas / Idoš / Hidasch, Baranja, Mađarska, 15.VII. 1830. – Osijek, 20. IX. 1906.), veletrgovac. Roditelji: Jakov / Jakob Joachim Eisner (Hidas, 1792. – Nagymányok, 1853) i Rosalija / Ruža rođena Fischer (Bonyhád, 1798. – Osijek, 21. I. 1880.) žive u Hidasu. Sredinom 50-tih godina 19. st. njegova majka vjerojatno tada već udovica Rosa seli se iz Hidasu u Osijek s djecom: Lavoslavom / Leopoldom (Hidas, 1819. – Osijek, 1. IX. 1889.), Fanikom (Hidas, 1826. – Osijek, 28. VIII. 1876.), Arminom / Hermannom (Hidas, 1830. – Osijek, Zagreb, 20. IX. 1915) Israel / Vatroslavom / Ignjatom (Hidas, 1831. – Osijek, 20. IX. 1906.), Aleksandrom (Osijek, 1832.-1905.), Mavrom / Moricom / Moses (Hidas, 1835. – Zagreb, 1925.), Johannom / Ivanom (Hidas, 1841.-1879.) koja se udala za Mavra Kohna, Julkom / Julijom (Hidas, 1839. – Vinkovci, 1919) koja se udala 1865. za Ignjata Grossa iz Markušice i Jakovom /Jakob (Hidas, 1842.-?). Herrman Armin oženio se 1861. u Aljmašu Katom rođ. Kohn (Bacs Aljmaš, 1840.). Herman se istakao s novčanim priložima za izgradnji sinagoge 1869. Član *Hevre Kadiše*. Kao trgovac sa proizvodima (vino i šljivovica) sudjelovao na *Prvoj hrvatsko-slavonskoj izložbi u Zagrebu* 1864. i *Gospodarsko-šumarskoj izložbi u Zagrebu* 1891. godine. Zavičajnik u gradi Osijeku po majci Rozaliji od 1857./1858. godine. Suradivao sa obitelji Klein te je s Ignatz Eduardom kupio posjed kod Laslova (kasnije će se prozvati Ernestinovo) i naselio pedesetak obitelji iz Bačke. U njegovom vlasništvu veleposjed je bio do 1875., kada ga je zbog bankrota zaplijenila Đakovačka štedionica i prodala Ernestinovčanima.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423.; Slavonia, Nr.23.-27. Mai 1869., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 186., A. SZABO, Središnje institucije Hrvatske u Zagrebu 1860.-1873., I., 201.-211.; M. DESPOT, Slavonija na gospodarskoj izložbi u

Osječki židovski biografski leksikon

Zagrebu 1864., 36.-43.; Prva izložba dalmatinsko-hrvatsko-slavonska 1864. u Zagrebu, 153., 155.; 157, 158., 189., 196.; 235., N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 4., D. NJARI, Demografija Ernestinova od naseljavanja do kraja Prvog svjetskog rata, 259.-271.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=3214>

Eisner, Leopold / Lavoslav (Hidas, Mađarska, 1819. / 1820 – Osijek, 1. IX. 1889.), trgovac. Roditelji Jakov / Jakob Joachim (Hidas, 1792. – Nagymányok, 1853) i Ružica / Rosa (Bonyhád, 1798. – Osijek, 21.I.1880.). Zajedno s majkom i suprugom došao iz Hidasu u Osijek, nakon 1850. godine. Oženjen s Julijom / Julkom / Ljuboslavom rođ. Schiffer (Tevel ili Hidas 1830. – Osijek, 18. II. 1914.). Djeca: kći Johana udana Steiner (Hidas, 3. VI. 1847.-?), kći Nina (Hidas, Bonyhád, 19. XII. 1850.-?) udala se za dr. Samuila Weissa, sin Aleksandar / Škender / Alexander (Hidas, 8. IV. 1852. – Stenjevac /Zagreb, 22. VI. 1905.), sin Makso / Max (Hidas, 22. XII. 1853. - ?), kći Terezija / Theresia (Osijek, 18.IX. 1854. – Osijek, 25. VI. 1937.) i sin Dragutin / Karl (Osijek, 25. IV. 1859. – Osijek, 21. II. 1940.). Već 60-ih godina 19. stoljeća utjecajan u osječkoj židovskoj općini. Sudjelovao s proizvodima s bratom na *Prvoj hrvatsko-slavonskoj izložbi* u Zagrebu 1864. godine. (izlagao vino i šljivovicu). Bio vlasnik *Tortke Eisner Leopold & Sohn*. Član *Hevre Kadiše*.

Izv: HR-HDA- M-3430 Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 186., N. SCHWARZ, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek, 29.; Prva izložba dalmatinsko-hrvatsko-slavonska 1864. u Zagrebu, 153., 155.; 157, 158., 189., 196.; 235. ; Narodna obrana, br. 146.- 26. lipnja 1905. <https://www.geni.com/people/Leopold-Eisner/6000000079084361250>

Epstein, Leopold / Lipot / Lavoslav (Novi Sad, 25. I. 1798. – Osijek, 15. VIII. 1883.) trgovac hranom i poljskih plodina. Roditelji Mojzes i Julka. Supruga: Rosalia / Ružica (1802.- Osijek, 1887.). Djeca: Sofija (Osijek, 10. X. 1835. -Osijek, 1859), Mavro / Moritz (Osijek, 16.V. 1837.- Barcs, Somogy, 7. IV. 1890.), Gustav (Osijek, 1838.- 1904), Makso /Max (Osijek, 18. IX. 1840. – Osijek, 8. XI.1899.), Adolf (Osijek, 6. X. 1842. - ?), Vatroslav / Ignatz (Osijek, 25. IV. 1844. -?), Josip / Josef (Osijek, 28.VIII. 1848.-?). Uz trgovinske poslove bio je i glavni agent osiguravajućega društva "Riunione Adriatica di Sicurtá". Jedno vrijeme predsjednik osječke židovske zajednice. U godini otkupa od tolerancijske takse 1846. predstavlja osječku židovsku zajednicu. Na popisima tolerancijske takse pojavljuje se 1835. godine. Godine 1858. postaje član *Trgovačko obrtne komore u Osijeku*.

Izv: HR -HDA-M-3430.; M-3423. Novine dalmatinsko-hrvatsko-slavonske, br.82.-1847., Die Drau, Nr. 65.- 16. August 1883., Nr. 66. -19. August 1883.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 202.; N. A. PAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, u prvih petdeset godina njenog opstanka 1853.-1903., 25., I. KARAMAN, Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.), 99., 101. <https://www.geni.com/people/Rosalia-Epstein/6000000103255566964>

Fein, Fajn Geza Gejza (Vučevci kod Đakova, 29. VI. 1871. – Auschwitz, 1944.), liječnik i zubar. Sin Mavrov (1806?.-1866?). Maturirao u Osijeku 1891., a medicinu studirao u Grazu, gdje je bio član Hrvatskog akademskog društva "Hrvatska" Od 1897. radio je kao liječnik u Zavodu za umobolne u Stenjevcu, kraće vrijeme 1898. u Bolnici milosrdne braće u Zagrebu, a od 1899. kao liječnik Okružne blagajne za potporu bolesnika u Osijeku, gdje je od 1921. djelovao kao zubar. Za potrebe židovske općine bio mohel. Bio je član odbora osječkog kluba liječnika (od 1933) te član osječke masonske lože "Menora" (1934.). S obitelji u Osijeku živio do početka 30-ih godina, a potom se preselio u Zagreb, gdje je imao stomatološku ordinaciju u Križanićevoj ul.. Bio je specijalist za bolesti usta i zubi. Zavičajnost u Osijeku stekao 1904. godine. Oženjen s Adolfinom rođ. Löwinger (Timisoara / Rumunjska, 1874.-oko 1944) rodnom iz Temišvara. Djeca: Amalija / Ljubica / Ljuboslava / Lilly udana Pichler (Osijek, 1902. – 1944?), zubar Robert (Osijek, 6.X: 1904.- Zagreb, 23. IX. 1990). Po uspostavi NDH sa suprugom prebjegao u talijansku zonu i u rujnu 1942. interniran u logor u Kraljevici, a zatim u Kampor na Rabu. Nakon kapitulacije Italije u rujnu 1943. uhvaćen na Rabu od Nijemaca u ožujku 1944. i deportiran u Auschwitz, dok je supruga preko Velebita stigla na partizanski teritorij i preživjela rat.

Izv: HR –HDA- M-3430; M3423.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 200.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 171., I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 373.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=3291> ; <https://www.geni.com/people/Dr-Geza-Fein/6000000086194091828>

Fellner, Otto / Oton (Novi Sad 1855. – Lucern, Švicarska, 24. VIII. 1918.) poduzetnik. Glavni ravnatelj osječkog *Paromlina Union*. U poduzeću *Union* bio je 26 godina. Bio je i komercijalni savjetnik ravnateljstva *Prvog hrvatskog slavonskog dioničkog društva za industriju šećera*. Član *Osječke štedne zadruge*. U ravnateljstvu *Osječkog skladišta*. Isto takobio je i u upravnom odboru *Trgovačke i obrtničke komore* u Osijeku. Zaslužan je za pokretanje pogona *paromlina* u Barcsu. Aktivan u predsjedništvu gornjogradske židovske općine. Zavičajnik u Osijeku od 1904. godine. Oženio se u Budimpešti Reginom rođ. Horn iz Budimpešte. Djeca: Ernest Petar (1893.) i Alfred (1894.). Istaknuo se u dobrotvornosti za vrijeme Prvoga svjetskog rata. Umro je nakon duge i teške bolesti. Posjedovao je zlatni križ za zasluge sa krunom.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 202.; Osječki Tjednik, br. 3./1906., 6., br.21.-27. svibnja 1907.; Hrvatska obrana, br. 171.-31. srpnja 1916., br. 192.-27. kolovoza 1918.; br. 193.-28. kolovoza 1918.; Vjesnik županije virovitičke, br.6.- 15. ožujak 1908., 62., br. 17.-1. rujna 1918., Slavonische Presse, Nr. 195.- 28. August 1918., 2.; osmrtnica; Nr. 199.- 1. September 1918., 6.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu 25. veljače 1884. godine, 55.-72.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 67.-68.; J. LAKATOŠ, Industrija Hrvatske i Slavonije, 534.-535.; S. SRŠAN, Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj, 110.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mliнова, 97.-98.; J. MARTINČIĆ, D. HACKENBERGER, Prerada žita kao dio prehrambene djelatnosti grada Osijeka do 1990. godine, 47.; Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900., 38.

Fischer / Fišer, von Bela (Ruma, 2. IV. 1867. – Split, 1941) liječnik. Sin dr. Ignjata /Moritza i Ivane / Jenny rođ. Basch. Gimnaziju je završio u Novom Sadu, a medicinu studirao u Beču. Specijalizirao kirurgiju u Beču. Tu se 1896. godine i oženio Friderikom Sös rođ. Steiner (Beč, 1873.-?) rodom iz Beča. Nakon specijalizacije odlazi u bolnicu u Vinkovce, a 22. svibnja 1895. preuzima dužnost primarnoga liječnika i šefa kirurškoga odjela *Sveopće zakladne Huttler-Kolhoffer-Monsbergerove bolnice* u Osijeku sve do 1915. Godine 1906. imenovan je kotarskim liječnikom. Za vrijeme Prvoga svjetskog rata pomagao kao liječnik u bolnici *Crvenoga križa*. Bio je član *Izraelitičkoga gospojinskog društva u gornjem gradu*. Umirovljen je 1919., ali je do 1936. radio kao privatni liječnik. Tada odlazi u Zagreb. Po uspostavi NDH prebjegao u Split, gdje je u progonstvu i umro. Imao je dva sina. Jedan je bio bankar i poduzetnik Eugen Ernest (Fiolić, Velja), (Osijek, 29. X. 1903.-Beograd, 1896), a drugi Paul von Fischer (Osijek, 1897.-?).

Izv: HR-HDA- M -3423.; Vjesnik županije virovitičke br. 14.- 15. srpanj 1906., Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, Osječka sjećanja, I. dio., 91.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 172., B. BELICZA, S. JEVTOVIĆ, Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu, 213.-214.; S. SRŠAN, Izvori za povijest zdravstva Osijeka i Hrvatske 1874.-1923., 10.-11., Izvješće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907., 34.-37., M. MIŠKOVIĆ i L. STOJNOVIĆ, Uloga i značaj organizacije Crvenog križa u Osijeku za vrijeme Prvog svjetskog rata, 154.-166.; <https://hmmf.hazu.hr/bela-fischer/> ; <https://zbl.lzmk.hr/?p=3336> ; <https://www.geni.com/people/Jenny-Fischer/6000000135322490823>

Fischer, Edmund / Edo / Edmundo, (Osijek, 2. I. 1884. – Auschwitz, 26. VIII. 1942.), odvjetnik. Sin Josefa / Josipa (Ostrava, 1846.-Osijek, 12. VII. 1908), ravnatelja osječkoga mlina i Rose r. Kraus (Osijek, 1852.-Osijek, 1929). Brat Ernetsa. Stanovao je u Gornjem gradu. Bio je istaknuti aktivist u počecima cionističkog pokreta. Studirao u Beču i tamo bio član *Židovskog društva Bar Giora* u Beču. Član *Cionističkog društva Theodor Herzl* u Osijeku – upravljao filatelističkim odsjekom. Promoviran u doktora prava na zagrebačkom sveučilištu 1908. godine. Zavičajnik u Osijeku po ocu od 1904. godine. Izdavač je mjesečnika *Židovska smotra*. Član *Zemaljskog odbora Udruženja cionista južnoslavenskih krajeva Austro-Ugarske*. Od 1917. prvi je urednik lista *Židov*. Imao odvjetničku kancelariju u Zagrebu, koju 1918. seli u Osijek. Oženio se u nadrabinatu u Osijeku 29. III. 1923. s Irenom rođ. Welisch. Djeca: Gideon (1925,) i Ariel (1926.). Dugogodišnji član gornjogradske židovske općine. Član delegacije osječke židovske općine koja je 1934. otputovala na sprovod kralja Aleksandra. U svibnju 1942. zajedno s drugim osječkim Židovima uhićen i otpremljen u logor Tenje, a odande u kolovozu 1942. u Auschwitz, odakle se nije vratio.

Izv: HR -HDA-M-3430.; M-3423.; Vjesnik županije virovitičke br. 6.-15.ožujka 1918.; Narodna obrana, br. 37.- 12. veljače 1908., Židovska smotra, br.1.-siječanj 1908., 25., br.9.-rujna 1908., br. 14.- 31. srpnja 1909., br. 16. i 17. -31. kolovoza 1909., br.5.- 2. ožujka 1910.- 21. adara 5670., 241., Narodna obrana, br. 47.- 28. veljače 1910., "Izbori u židovskoj bogoštovnoj općini", Izvještaj društva Židova akademičara iz jugoslavenskih zemalja "Bar Giora" u Beču, za godinu 1911./12, 62. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, 149.,267.; Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 212., Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 49., 172.-173.; Lj. DOBROVŠAK, Proa konferencija Zemaljskog udruženja cionista, 234.-266.; T. ŽUGIĆ, M. MILIĆ, Jugoslaveni u koncentracionom logoru Aušvic, 207. <https://zbl.lzmk.hr/?paged=79&p=znpqaimvczub>

Fischer / Fišer, Ernest / Ernjo (Osijek, 7. X. 1885. – logor Dachau, 4. VIII. 1944.), odvjetnik. Sin Josipa (Ostrava, Češka, 1846. – Osijek, 12. VII. 1908.) i Rose rođ. Krauss (Osijek, 1852. – Osijek, 1929.). Brat odvjetnika Edmunda Fischera. Zarana se uključio u cionistički pokret i sudjelovao je na Prvom cionističkom kongresu u Osijeku 1904. godine, gdje je govorio o položaju židovskih srednjoškolaca u južnoslavenskim zemljama. Kasnije je promijenio svoja stajališta. Na zagrebačkom Pravnom fakultetu doktorirao 1910. godine. Odvjetnikom je imenovan 1913. Od 1913. do 23. IV. 1941. imao odvjetničku kancelariju u Osijeku. U Ljubljani se 27. srpnja 1916. oženio Emilijom rođ. Jazbar te prešao na katoličku vjeru. Preselio se u veljači 1941. u Zagreb, gdje je stanovao u iznajmljenoj sobi u Martićevoj ul. Po uspostavi NDH od 19. VI. do sredine VIII. 1941. uhićen, no pušten na slobodu. Bio zarobljen u logoru Kapor na Rabu. Po oslobođenju logora nije se povukao s većinom zarobljenika s otoka, već su ga u ožujku 1944. uhvatili nacisti i preko tršćanske Rižarne deportirali u logor. Stradao u logoru Dachau. Imao je kćer Nežu (Zagreb, 26.X.1933.-Osijek, oko 1947) i starijeg sina Milana koji je promijenio ime u Ribarac.

Izv: HR -HDA-M-3430; M-3423. HDA - PRZV; kutija 698/1904; spis 3578/1904., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, 267.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 173., Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 212.; Vjesnik županije virovitičke, br. 17.-15. kolovoza 1916.; Ž. LEBL, Da se ne zaboravi, 195. ; <https://zbl.lzmk.hr/?p=3342>

Fischer, Josip / Josef / Jozef (Ostrava, Češka, 1846. – Osijek, 12. VII. 1908.) ravnatelj "Osječkoga mlina". Supruga: Rosa rođ. Krauss (Osijek, 1852. – Osijek, 1929.). Djeca: Edmund (Osijek, 1884.-Auscheitz, 1942), Ernest (Osijek, 1885.-Dachau, 1944), Lila (Osijek, 1887. -?). Zavičajnik u Osijeku od 1876. godine. Član trgovačkoga odjela *Trgovačke obrtne komore* za Slavoniju od 1881. godine.

Izv: HR – HDA-3442.; Hrvatska obrana, br. 171.-31. srpnja 1916. Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 211., Osječki Tjednik, br.7.- 26. ožujka 1906., M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu 25. veljače 1884. godine, 55.-72.

Frank, Isidor / Izidor (Kubin Doljni / Dolný Kubin, Slovačka, 1. XI. 1847. – Osijek, 28. II. 1920.) veleposjednik, trgovac drvom i građevinski poduzetnik. Sin Isaka Franka i Rosalie. U Osijek je došao iz Slovačke 1877. kao predstavnik bečke tvrtke za trgovinu drvom *Haas & Deutsch*. Dvije godine kasnije u dogovoru s *Tvrtkom Haas & Deutsch* osnovao je u gradu na Dravi vlastito poduzeće za eksploatiranje šume i izvoz drva *J. Frank & Co.* u koje je uključio i mlađega brata Juliusa (Gornji Kubin, Slovačka, 1.IX.1854.-Osijek, 1895.) te šogora Ferdinanda Feinera. Nakon Juliusove smrti, 1895. za partnera uzima nećaka Josipa Franka, koji tu ostaje do 1905. godine. Izidor Frank 1900. kupuje od vlastelinstva u Podgoraču 1.000 kat. jutara za svotu od 270.000 Kruna. Oženio Johana Annu Petrovsky iz Šikloša (Siklos, 13.I. 1859.- Zagreb, 18.V.1918.) i s njom imao djecu Viktora (Osijek, 11. XII. 1879. –Zagreb, 26. IX. 1955.), Aurela (Osijek, 1881 –?) i Elviru (Osijek, 1900.). Zavičajnik u Osijeku od 1888. godine. Prešao na kršćanstvo, ne zna točno kada i djecu krstio u rimokatoličkoj vjeri. Nakon pune 32 godine koje je proveo na čelu tvrtke, čiji je istodobno bio i osnivač i vlasnik, 1911. povlači se iz posla na svoje imanje u Ivandvoru, a tvrtku preuzimaju njegovi sinovi Viktor i Aurel. Tvrtka je postojala do sredine 30-tih godina 20. stoljeća kada je prestala s radom jer je iscrpila sirovine. Sahranjen u Zagrebu.

Izv: Zdenka ŠIMONČIĆ-BOBETKO, "Izvlaštenje veleposjedničkih šuma u Hrvatskoj 1919.-1941.", Časopis za suvremenu povijest, 2.-3., Zagreb 1993, 236.; M. DESPOT, Industrija i trgovina građanske Hrvatske 1873.-1880., 237, 238, 278; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 225.; Obrtnik, br. 16.-1. lipnja 1892.; Vjesnik Županije virovitičke, br. 10, Osijek, 15. svibnja 1900.; Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 225.; <https://www.geni.com/people/Izidor-Frank/6000000124101494838>

Frank, Jakob / Jakov (Osijek, 19. XII. 1840. – Zagreb, 31. XII. 1905.) tiskar i urednik. Sin Emanuela i Jelene Frank i brat političara Josipa Franka. Mladost je proveo u Osijeku, a u Beču je završio muzički konzervatorij. Do 1867. bio je novinar u Beču kada se vraća u rodni Osijek i zajedno sa Gustavom Wagnerom, inženjerom i vlasnikom ljevaonice i uz potporu baruna Prandaua 1868./69. otvora tiskaru koja se nalazila u Kapucinskoj ulici (Krausova kuća). Obojica su bili pokretači, vlasnici i urednici lista *Die Drau* kojeg počinju izdavati u srpnju 1868. Iz vremena zajedništva s Wagnerom poznat je samo jedan naslov židovske tematike tiskan u njihovoj tiskari, a to je djelo osječkog nadrabina S. Spitzera: *Die jüdische Ehe* (1869). Nakon što je G. Wagner (1870.) istupio iz tiskare, Jakob Frank 1870. je preuzeo tiskanje lista *Die Drau*. Uz list tiskao je i izvješća osječkih škola, školske knjige, a od 1874. i *Glasnik Biskupije đakovačke-srijemske*. Oženjen 1870. s Reginom Pfeiffer (rođ. u Ilok-Palanka). Oženio se u Ilok-Palanki. Godine 1876. prodao je tiskaru zajedno s listom *Die Drau* šogoru Juliju Pfeifferu i odselio se u Zagreb gdje je najprije bio izdavač lista *Agramer Presse* (1877.) a zatim od 1878. izdavač i urednik lista *Kroatische Post*. Bio je dopisnik bečke *Neue Freie Presse* i budimpeštanskoga *Pester Lloyd*a. U svojim člancima objavljenim u raznim listovima potpisivao se inicijalima V. S. poslije je bio poznati pristaša režimske (mađaronske) Narodne stranke. Kao bibliofil i kolekcionar posjedovao je bogatu knjižnicu i zbirku starina, koju je 1906. otkupio Muzej za umjetnost i obrt u Zagrebu. **Dj:** *Ogledi pisamah iz tip.-artist. zavoda J. Franka. Schrift-Proben aus der typographisch-artistischen Anstalt des J. Frank in Essek,*

Osječki židovski biografski leksikon

Oberstadt, 1871. *Croquis aus der kroatischen Landtags-Stube*, Essek -
Osijek, 1877.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423., M. MALBAŠA, Povijest tiskarstva u Slavoniji, 36.-37.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 96.; Hrvatski biografski leksikon, br. 4., E-GM, Zagreb, 1998., 382., Lj. DOBROVŠAK Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća 179., J. BÖSENDORFER, Povijest tipografije u Osijeku, 135.; S. MATKOVIĆ, Čista stranka prava 1895.-1903, Hrvatska književna enciklopedija, 1., 2010., Zagreb, 557.

Frank, Josip (Osijek, 10. IV. 1844. – Zagreb 7. XII. 1911.) odvjetnik i političar. Rođen u židovskoj vjeroispovijesti u Osijeku od oca Emanuela (Imanuela) i Helene / Jelene Frank. Frank je bio uzoran u svom školovanju u gimnaziji, pa je na kraju dobio stipendiju 1862. godine od gradskog magistrata za učenje pravosudnih nauka. Kada je 1862. završio gimnaziju u Osijeku, krenuo je na studij prava u Beču. Frank je doktorirao 1868. na Pravnom fakultetu Bečkog sveučilišta, a nakon toga je radio kao odvjetnički pripravnik u jednoj bečkoj kancelariji zajedno sa Karlom Luegerom, budućim bečkim gradonačelnikom i Emilom Steinbachom budućim austrijskim ministrom financija. Godine 1871. stažirao je pri sudu u Budimpešti. U Hrvatsku se vratio 1872. te je tada imenovan za prislušnika Banske stolice i otvara odvjetničku pisarnicu u Zagrebu. Te iste godine (1872.) Frank je stekao zavičajno pravo u Zagrebu i sudjelovao na izborima za Hrvatski sabor. Politički je tada podupirao vladavinu bana L. Raucha. Nakon što je došao u Zagreb, Frank je započeo svoju karijeru kao odvjetnik malog građanstva s periferije, a i seljaka iz okolice Zagreba. Zbog svog židovskoga porijekla nije mogao voditi poslove viših društvenih slojeva, no svojom sposobnošću pribavio je klijente među imućnijim trgovcima i obrtnicima, a kasnije i neke pripadnike hrvatske aristokracije. Upravo to malo građanstvo izabralo ga je 1880. godine za gradskog zastupnika, a 1884. u Sabor. Od 1884. do 1911. bio je zastupnik kotara Popovača, odnosno od 1887. Vojnog Križa. Temeljem stručnosti u financijskim pitanjima redovito je biran članom svakog saborskog odbora koji se bavi financijama. Bio je član i proračunskog odbora 1898. – 1906. i član Kraljevskoga odbora. Isto tako u novinama je

upozoravao na financijsku i gospodarsku ovisnost Hrvatske i Ugarske. Od 1877. izdavao je na njemačkom jeziku politički dnevnik *Agramer Presse* u kojem je oštro napadao bana Mažuranića i time pridonosio rušenju njegova ugleda u Hrvatskoj i u Austriji. U tom razdoblju Frank je surađivao s osobama koje su kasnije podržavale bana Khuena i koje će tražiti politička rješenja unutar nagodbenog okvira. Kako je *Agramer Presse* bila često plijenjena, prestala je izlaziti 1878. godine. Nakon toga Frank je pokrenuo početkom veljače 1878. godine nasljednicu *Agramer Presse, Kroatische Post*, a kao izdavatelj je naveden Frankov stariji brat Jakob. Pretpostavlja se da je zajedno s bratom Jakobom u Osijeku uređivao poslije često napadane njemačke novine *Die Drau*. U Zagrebu prešao na katoličanstvo u gornjogradskoj crkvi svetog Marka. Franku je vrlo brzo umrla prva supruga Olga Rojčević (u braku s Olgom iz Bele Crkve u Banatu, inače kćeri carskog kraljevskog podravnatelja za građevine Tome Rojčevića i Wilhelmine r. Matosić bio od 1873.), pa se ponovno oženio Teodorom (Dora) rođ. Martini, porijeklom iz Ugarske. Iz oba braka imao je sedmero djece: Vladimira, Jelenu, Kolomana, Ivana, Josipa, Olgu i Dragutina. Od 1884. počeo se povezivati s pravašima, a od 1889. financirao je pravaški časopis *Hrvatsku*. Devedesetih godina 19. stoljeća Frank postaje i član Stranke prava. Godine 1895. nakon raskola stranke, Frank zajedno s Antom Starčevićem (slijedili su ih Eugen Kumičić, Mile Starčević i dr.) formira Čistu stranku prava i u studenom izdaje vlastiti list *Hrvatsko Pravo*. Nakon smrti Ante Starčevića u veljači 1896. formalno vodstvo predsjedništva Čiste stranke prava preuzima Josip Frank koji je i sam Starčević imenovao svojim nasljednikom.

Osječki židovski biografski leksikon

Tada su se u javnosti pojavili članci koji su aludirali na njegovu promjenu vjeroispovijesti. Godine 1907. i u njegovoj stranci je došlo do raskola te se podijelila na frankovce i milinovce. U jesen 1909. teško se razbolio i povukao iz politike.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein; S. MATKOVIĆ, Čista stranka prava 1895.-1903, 23- 34.; Hrvatska Domovina, br. 148., 1899., Narodna obrana, br. 286.- 18. prosinca 1911., V. VUKELIĆ, Tragovi prošlosti, 215., M. GROSS, Geneza Frankove stranke, 1-81; M. GROSS, Povijest pravaške ideologije, 267. J. JAREB, Eugen Dido Kvaternik, sjećanja i zapažanja 1925-1945, 267. (četvrta bilješka), Lj. DOBROVŠAK, Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća, 176.-197.; Hrvatski biografski leksikon, br.4., E-GM, Zagreb, 1998., 383.-386.

Frankl / Frankel, Marko / Marcus (Ljeskovac ili Slatina 1836. – Osijek, 1. XI. 1905.), veletrgovac hranom i žestokim pićima. Roditelji: Jakov i Rosa. Godine 1873. utemeljio *Tvornicu likera i ruma*. Bio član *Trgovačke komore* od 1893. godine i član *Osječkog trgovačkog društva*. Cenzor Austro-ugarske banke. Oženjen 1873. sa Charlottom / Šarlota rođ. Lang (rođ. 1852. u Retfali – Osijek, 1941). Djeca: odvjjetnik Max /Makso (Osijek, 21.I.1875. –Osijek, 13. VII. 1915.), Fritz (Osijek 16.VII. 1891.), Elise udana Reischmann (Osijek, 1886. – Osijek, 11. IV. 1901.). Zavičajnik u Osijeku od 1880. godine.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423. Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 226.; Hrvatska obrana, 171.-31. srpnja 1916., Vjesnik županije virovitičke, br. 15.-1. kolovoza 1900.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, u prvih pedeset godina njenog opstanka 1853.-1903., 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu 25. veljače 1884. godine, 55.-72.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 77.-78.; Z. LACKOVIĆ, Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka, 2., Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900., 38.

Frankl, Makso / Max (Osijek, 21. I. 1875. – Osijek, 13. VII. 1915.) odvjetnik. Roditelji Marko (Ljeskovac ili Slatina 1836. – Osijek, 1. XI. 1905.) i Charlotte (Retfala, 1852.- Osijek, 1941.. Studirao je i završio pravo ali se nije njime previše bavio jer je mnogo pobolijevao. Umro vrlo mlad od srca u Osijeku 1915. godine.

Izv: HR - HDA M-3423.; Hrvatska obrana, br. 167.-16. srpnja 1915.

Friedmann / Fridman, Franjo (Ér-Mihályfalva, 1883. – Osijek, 4. X. 1907.) kantor gornjogradske i Slatinske židovske općine. Preminuo zbog napada ciglarskih radnika i na mrtvo izranjen. Sahranjen na gornjogradskog groblju.

Izv: HR - HDA, M-3430; Narodna obrana br. 231.- 5. listopada 1907.; br. 232.- 6. listopada 1907.; br. 235.- 10. listopada 1907.; 264.- 14. studenog 1907

Friedmann Leopold / Lavoslav (Pečuh, 1863. – Osijek, 15. I. 1926.) tiskar. Tiskaru je otvorio 1891. u Osijeku, a uz nju je imao i knjigovežnicu i knjižaru koju je naslijedio od Franje Pinassela. Godine 1923. njegovu tiskaru preuzeo je sin novinar Miroslav (Osijek, 24. III.1889.-logor? XII, 1941.) koji ju je postupno obnovio i proširio postrojenje. Supruga: Selma rođ. Lederer. Djeca: Friedrich (Osijek, 1889.), Arthur (Osijek, 1891.- Osijek, 3. V. 1933.), Laura (Osijek, 1894.- Osijek, 2.II.1914.). Zavičajnik u Osijeku od 1891.

Izv: HR - HDA- M 3442.; Hrvatski biografski leksikon, br. 4., E-GM, Zagreb, 1998, 468.; Zavičajnici Osijeka 1901 – 1945., 230.; M. MALBAŠA, Povijest tiskarstva u Slavoniji, 46.-47.; J. BÖSENDORFER, Povijest tipografije u Osijeku, 136., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),176.

Fuchs, Salomon / Salamon (Lvov / Lviv / Lemberg, Poljska, 1. V. 1869. – Nepoznato, IX.1942.). veterinar. Jedno vrijeme živio u Zemunu. Oženio se drugi put 1903. u Zemunu. Radio kao veterinar u Osijeku od 1913. do 1937. kada je umirovljen. S prvom suprugom Laurom rođ. Hammer imao je djecu: Paula (1896.), Gizela (Zemun, 1898.). S drugom suprugom Rozom rođ. Planer imao djecu: Zdenku (1904., Zemun). Zavičajno pravo u Hrvatskoj imao je od 1880. godine. Bio veterinar jedno vrijeme u Novskoj, da bi 1913. bio iz Novske premješten je u Osijek kao kotarski veterinar. Godine 1941. zarobljen u Osijeku i odveden 1942. u nepoznato.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 151., Zavičajnici grada Osijeka, 1901.- 1946.; 232.; M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj,, II., 387., M. KARLOVIĆ, Hrvatski veterinari Židovi- žrtve Drugog svjetskog rata, 111.; Jeka od Osijeka 1918., Osijek, 1918., 171.

Goldstein, Otto Franz (Požega, 26. VI. 1886. – Karpati, 1. III. 1915.) profesor. U Požegi je svršio osnovnu i srednju školu. Roditelji Karl Goldstein i Rosa rođ. Fürst. Filozofski fakultet završio je u Beču, gdje je 1910. promoviran u doktora filozofije. Sudjelovao je u stvaranju cionističkoga pokreta u Osijeku. Bio je aktivan na II. cionističkom kongresu u Osijeku 1906. gdje je održao predavanje o Židovima u jugoslavenskim zemljama i razvoju cionističkog pokreta. Poslije je služio kao profesor na velikoj realci u Banja Luci i Sarajevu, a za vrijeme svojega službovanja završio je i Pravni fakultet u Zagrebu. Zimi (25. veljače) 1915. zadobio je na Karpatima tešku ozljedu te je u 28 godini života preminuo prigodom prijevoza u bolnicu.

Izv: HR - HDA -M-1212.Gideon, br.9.-11.- 18. jun 1922., 179.-180.; A. BUDAJ, Vallis Judaea, 141. ; Ž. LEBL, Da se ne zaboravi, 198.

Goldstein, Vili / Vilko (Cerić, 1847. – Zagreb, 9. X. 1909.), liječnik. Supruga Netika Eleonora rođ. Hiršl (rođ. 1863.). Djeca: Henrietta (Osijek, 1883.), Hinko (Osijek, 1884.), Ljudevit (Osijek, 1885.), Alma (Osijek, 1887.). Zavičajnik u Osijeku od 1894. godine. Jedno vrijeme bio podžupanijski liječnik u Garešnici. Od 1878.? praktični liječnik u Donjem gradu. Član *Društva slavonskih liečnika u Osieku*. (1875.).

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 255., B. BELICZA, A. TUCAK, Društvo slavonskih liečnika u Osieku - kronologija osnutka, uloga i djelovanje, 1874.-1883., 51., 83. <http://www.gradskagroblja.hr/default.aspx?id=382> (5.10.2012.)

Görög – Rodonačelnik ove obitelji je **Josip Grünbaum Görög** (Korolev, Ukrajina, 1856. – Osijek, 30. VI. 1931.). Zajedno sa suprugom Evgenijom (Ženi) rođenom Mermelstein (1865. – Osijek, 1933.) imao djecu: sinove Viktora, Vilima, Julija, Ernesta, Franju, Zoltana i kćer Bertu. Živjeli su u današnjoj Ukrajini Királyházi (Korolevo, Královo nad Tisom), a potom od 1912. u Srijemskoj Mitrovici iz koje su došli u Osijek i postali ugledni gostioničari i vlasnici hotela. Do završetka Prvog svjetskog rata Josip je vodio zajedno sa sinom Vilimom restauraciju Schneller u Kolodvorskoj ulici (današnja Ulica Stjepana Radića), a potom kupuju Hotel Grand u Županijskoj ulici koji braća zajedno vode. **Viktor** (Királyháza / Královo na Tisi / Ukrajina 31. VIII. 1886. – Auschwitz, 25. VIII. 1942.), odvjetnik i suvlasnik hotela sa braćom. Istodobno je bio i suvlasnik Prometnog Komanditnog društva u Osijeku te dioničar Hrvatskog doma u Gornjem gradu. Uključivši se u hrv. nacionalni korpu od 1923. aktivni je podupiratelj Hrvatskog pjevačkog društva "Kuhač", Hrvatskog "Radiše" i Hrvatskog akademskog kulturnog društva "Ante Starčević". Ljubitelj streljaštva te član gornjogradske Građanskog streljačkog društva i vrsan strijelac. Natjecao se u Pragu, Grazu, Beogradu i Osijeku gdje je dobitnik brojnih nagrada. Član i odbornik mjesnoga i oblasnoga odbora Jadranske straže. Niz godina surađivao u jedinom lovačko-streljačkom glasilu "Lovačko-ribarski vjesnik" koji je izlazio u Zagrebu. Jedan je od suautora stručne knjige "Lovstvo, šumarski savjetnik" inž. Ive Čovića. Iz židovskog naselja u Tenji deportiran je u Auschwitz gdje je ubijen. **Vilim** (Királyháza / Královo na Tisi / Ukrajina 25. IX. 1890. – Auschwitz, 25. III. 1942.) bio je vlasnik

hotela zajedno s braćom te je upravljao hotelom, a 1922. oženio se u Virovitici s Margitom rođ. Schossberger (Gara, 25. VI. 1902.). Imali su kćer Lily udanu za Stefoski Vladimira (1924. – 1981.). Od 1937. vodio je Hotel Royal u Kapucinskoj ulici. Bio je istaknuti član Židovskog nacionalnog društva i gornjogradskog streljačkog društva i nekoliko puta biran za predsjednika ugostiteljskog odsjeka osječke komore. Obitelj je 1941. prešla na evangeličku vjeroispovijest. Iz sabirnoga logora u Tenji deportiran je 22. VIII. 1942. u Auschwitz. **Julije / Gyula** (Királyháza / Královo na Tisi/ Ukrajina 21. V.1895. – Osijek, 1972.), zajedno s braćom vodio je zimski vrt Hotela Grand, a od 1937. Hotel Royal. Oženio se rimokatolkinjom Josipom rođ. Pernar te je jedini od braće izbjegao Holokaust. Imao je sina Ivana Josipa rođenog 1936. godine. Poslije Drugoga svjetskog rata nakratko vraćen mu je Hotel Royal, da bi 1947. dospio u zatvor, a hotel je konfisciran. Nakon toga se preselio u Zagreb, gdje je bio šef sale u hotelima Palace i Esplanade. Potom je bio u Opatiji šef sale u hotelima Kvarner, Slavija i Kristal. Pokopan je u obiteljskoj grobnici u Osijeku. **Ernest** (Királyháza / Královo na Tisi/ Ukrajina 7. II. 1897. – Auschwitz, 25. II. 1942.) zajedno s braćom vlasnik hotela prvo Grand Hotela, a potom Hotela Royal. Nije se ženio. Iz sabirnoga logora u Tenji deportiran je 22. VIII. 1942. u Auschwitz. **Franjo** (Sarvaš, 25. III. 1899. - Auschwitz, 25. VIII. 1942.), kao i braća vlasnik hotela. Neoženjen. Stradao u Auschwitzu. **Zoltan** (Királyháza / Královo na Tisi/ Ukrajina 22. III. 1903. – Auschwitz, 25. VIII. 1942.), kao i braća vlasnik hotela. Neoženjen. Stradao u Auschwitzu. **Berta** (Királyháza / Královo na Tisi / Ukrajina 1893.-?) udana Goldschmidt / Goldšmit. Ona je

Osječki židovski biografski leksikon

vodila kuhinju Grand Hotela, a njezin suprug Artur (Rac sv. Petar, 1884. -) vodio je restauraciju hotela. Suprug Artur je do umirovljenja radio na državnim željeznicama. Imali su kćer Magdalenu (Királyháza / Královo na Tisi/ Ukrajina 1912. -?) i Doru (Osijek, 4. VII.1917. -?)

Izv: HR-HDA- M- 3430; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, 270.-272.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 257., 259.-260.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.) 176.-178. ; Božo PLEVNIK, Stari Osijek, Osijek, 1987., 149. ; Vlasta KOVAČ, "Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke", Ha-kol, 61.-62., listopad, 1999. 12.-13.; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Osječke kavane", Hrvatska revija, br.4., Zagreb, 2003., 19.-23.; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 141.

Grosskopf / Groskopf, Jakov / Jakob (Gassovo / Galicija, 1850. –?) donjogradski kantor. Oženjen s Helenom (Gassova, 1858. –?). Djeca: Mavro (Gassova, 1877. –), Fani (Gassova, 1878.), Žiga (Gassova, 1880.), Anna (Osijek, 1883.), Vila (Osijek, 1885.). U Osijek stigao između 1880. godine. Zavičajnik je u Osijeku od 1890. godine.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 273.

Haberfeld, Dragutin / Karlo (Osekovo kod Popovače, 1856. – Beč ?), trgovac manufakturne robe i predsjednik Donjogradske židovske općine. Oženjen 1885. u Virovitici sa Sofijom rođ. Lakenbacher (Virovitica, 1864.- Beč, 1. XI. 1933.). Djeca: Elza / Elsa (Osijek, 1886.), Olga (Osijek, 1888. – 1888.) i Eduardo (? – ?). Zavičajnik u Osijeku od 1895. godine.

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423. HDA, BINZV, kut.31. / 1892., spis 25 (2569/1900.); Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 279.

Herrmann, Bela / Béla (Osijek, 12. I. 1867. – Auschwitz, 31. VIII. 1942.) Veletrgovac. Sin Davida (Paks, Tolna, 3. III. 1823. – Osijek, 23. XII. 1908.) i Netty / Nanette rođ. Kohn (Budimpešta, 5. V. 1838. – Osijek, 24. II. 1909.). Nakon završene gimnazije, nastavio je voditi očevu firmu (*Salamon Weisz & David Herrmann*) u Donjem gradu. Proširio je djelatnost s bratom Dragutinom i utemeljio je *Prvi slavonski zavod za nabavu odore i opreme*. Oženio se 1906. Rosom r. Reichsmann (Đakovo, 1882. – Osijek, 1921.). U braku su mu rođeni sinovi Vilim (Osijek, 1907.-?) i Makso / Maks (Osijek, 28. VII. 1909.- Osijek, 28. III.1971). Od 1914. do proljeća 1941. bio je predsjednik Židovske bogoštovne općine Donji grad, a od 1927. predsjednik *Židovskog opskrbilišta* (Doma staraca) i predsjednik Kuratorijuma. Godine 1934 bio je član delegacije koja je otputovala u Beograd na sahranu kralja Aleksandra, a 1935. je kao član nezavisnog židovskog reda *Bnei Brit* bio među 7 izaslanika nazočnih na inauguraciji jugoslavenske Velike lože *Bnei Brit* sa sjedištem u Beogradu. Godine 1937. slavio je 50 godina javnog židovskog rada.. Bio je član *Hrvatske građanske čitaonice u donjem gradu*, kao i član lože "Menora 1090" iz Osijeka. Po uspostavi NDH uhićen je s drugim osječkim Židovima te u ljeto 1941. prebačen u logor Tenja kraj Osijeka i deportiran u Auschwitz.

Izv: HDA, BINZV, 512./1907., spis 21., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 305.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 41., 49., 180., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 155.,277., Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava, 17.-22.; I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 373.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=300>

Herrmann, David (Paks, Tolna, 3. III. 1823. – Osijek, 23. XII. 1908.), trgovac i utemeljitelj *turtke S. Weiss i D. Herrmann* u Osijeku 1852. godine te kraljevski i dvorski dobavljač. Sin Bernharda Fischla (Paks, 1800.-Paks, 1865.) i Josefine (Budimpešta, 1806.-Paks, 1883). Stanovao je u Donjem gradu i bio je donjogradski zastupnik 1876. – 1886. Oženjen s Netty rođ. Kohn (Budimpešta, 5. V. 1838. – Osijek, 24. II. 1909.) Imao 11 djece. Djeca: Julijo (1861.), Dragutin (Osijek, 1865. – Osijek, 1942), Bela (Osijek, 1867.- Auschwitz, 1942), Emerich (Osijek, 6. VIII. 1868.-Zagreb, 1. V. 1927), Edmund (Osijek, 22. V. 1875. – Beč, 10. VI.1930) i Theresa udane Deutsch. Od 1874. bio je član *Trgovačke obrtničke komore* u Osijeku. Bio je ugledni i cijenjeni osječki građanin. Stanovao u Gospodskoj ulici.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 305.; Vjesnik županije virovitičke br.1.- 1. siječnja 1907.;br. 1.-1. siječnja 1909.; br. 3.- 1. veljače 1912. "proslava 60-godišnjice turtke"; Narodna obrana, br. 44.- 24. veljače 1909.; 297.- 24. prosinca 1908. (oglas o smrti), br.19.- 24. siječnja 1912. , "Šezdesetgodišnjica opstanka", Slavonische Presse, br. 296.- 25. prosinca 1908.; br. 297.- 29. prosinca 1908. V. VUKELIĆ, Tragovi prošlosti, 1994., 14.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206. -207.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, u prvih pedeset godina njenog opstanka 1853.-1903., 98.; <https://www.geni.com/people/David-Herrmann/6000000010319542548>

Herrmann, Dragutin (Osijek, 8. I. 1865. – Osijek, 20. V. 1942.), trgovac. Sin Davida Herrmanna (Paks, Tolna, 1823./ 24. – Osijek, 23. XII. 1908) uglednog trgovca i Netty rođ. Kohn (1838. – Osijek, 24. II. 1909.) Brat Bele Herrmanna. Oženio se 8. X. 1938. u Baranji mjestu Popovac sa Sofijom rođ. Steinberger. S bratom Belom utemeljio je prvi slavonski *Zavod za nabavu odore i opreme*. Bio je aktivan član donjogradske židovske općine.

Izv: HDA- M-3430; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.); 180.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 305., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 27

Herrmann / Herman, Mirko / Emmerich / Imre (Osijek, 5. VIII. 1868. – Zagreb, 2. IV. 1927.), veterinar i ekonomist. Potječe iz osječke donjogradske obitelji Davida Hermanna, vlasnika *Odornog zavoda*. Roditelji David (Paks, Tolna, 3. III. 1823. – Osijek, 23. XII. 1908.), i Netty (Budimpešta, 5. V. 1838. – Osijek, 24. II. 1909.). Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Osijeku, poljoprivredni i veterinarski fakultet u Beču 1895. Oženjen od 1896. s Malvinom rođ. Steingraber (Beč, 1877.- Zagreb ili logor Đakovo, 1942). Djeca: biokemičarka Marijana udana Fischer (Čepin, 7.X.1897.-Brdovec kraj Zaprešića, 8.I.1994.), Ivan / Hans (Čepin, 13. VII. 1900.- Sarajevo, 10.VII.1962). Potom radio u Lici kao veterinar, zatim preuzima kao zakupnik Mihalovićevo imanje kod Čepina koje je iz zapuštenog stanja podigao na uzorno gospodarstvo. Sudjelovao u radu *Hrvatsko-Slavonskog gospodarskog društva* u Osijeku i u organizaciji i upravi *Zemaljske opskrbe* za vrijeme Prvog svjetskog rata i *Gradskog pripomoćnog ureda*. Njegovom inicijativom osnovana je *Tvornica šećera* u Osijeku, te društvo *Sjemenar*. Suradivao je i na osnutku *Osječke lijevaonice željeza* i *Tvornice strojeva*. Sudjelovao je u organizaciji i radu vodnih zadruga za očuvanje od poplava, kao npr. Aljmaške vodne zadruge. Poslije postaje stručnjak za administraciju i parcelaciju imanja pri *Hrvatskoj zemaljskoj banci*. Član je uprave te banke, a također od 1903. i član slobodnozidarske lože *Ljubav bližnjega*, kasnije loža *Budnosti* u Osijeku, a od 1912. Do 1923. Povukao se s mjesta starješine i izašao iz lože 1923. zbog neslaganja s dijelom članstva i unutarnjih sukoba u loži izazvanih novim političkim okolnostima nakon Prvoga svjetskog rata. Bio je i poznati mecena i kolekcionar umjetnina. Preminuo je u Zagrebu

Osječki židovski biografski leksikon

i pokopan je na židovskom dijelu zagrebačkog groblja Mirogoj. Uoči Drugog svjetskog rata, njegova udovica poklonila je osječkom muzeju veliki dio njegove zbirke. **Dj:** *O gospodarskoj snazi Jugoslavije*. Napisao Mirko Hermann. Posebni otisak iz 11. broja "Gospodara" god. 1918. Osijek, Hrvatski štamparski zavod d. d. Podružnica" Osijek, 1918.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 306., G. M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože "Budnost", 50-51, 53, 56, 58., Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915., 99.-100. , Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 69.-71.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),181.;Z. LACKOVIĆ, Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka, 2.

Herzl, Theodor Tivadar (Budimpešta, 2. V. 1860. – Edlbach, Beč, 3. VII. 1904.), cionistički prvak. Odrastao u Budimpešti, pod jakim majčinim germanofilskim utjecajem postao Bečaninom. Otac Jacob bio je uspješan poslovni čovjek. Majka je pripadala uglednoj obitelji Diamant. Djed Simon Leib Herzl (1805. – 1879.) s očeve strane živio je u Zemunu, tada djelu Slavonije / Srijema i bio je poznat po svom judaizmu. Djed s majčine strane živio je u Budimpešti. Pohađao je Bečko sveučilište te postao doktorom prava u Beču i Berlinu, 1891. postaje pariški dopisnik *Neue Freie Presse*. Godine 1896. objavio je knjigu *Der Judenstaat* (Židovska država). Pisao je mnogobrojne putopise, članke o umjetnosti i politici i postao poznati novinar; jedan je od osnivača cionističkog pokreta i pokretač cionističkog kongresa u Baselu 1897. Izabran je na prvoga predsjednika. Tada je stvorena Svjetska Cionistička organizacija (WZO). a kongres se održavao svake godine. Njegovi ostaci 1949. preneseni su na brdo u Jeruzalemu u Izraelu.

Izv: Joan COMAY, Who's Who in Jewish History, London, New York, 162-167, Encyclopaedia Judaica, vol. 8, 1971., 408.-422. Više o samom Herzlu vidjeti u biografiji od Alex BEIN, Theodor Herzl, Wien, 1974.; Charles ZORGBIBE, Theodor Herzl, L' aventurier de la terre promise, Paris, 2000.

Heumer, Viktor (Zagreb, 18. X. 1874. – logor Jasenovac, 1941), učitelj. Roditelji: Makso i Hermine. Školu i gimnaziju završio u Zagrebu a sveučilišne znanosti na Filozofskom fakultetu u Beču 1895./6. godine. Godine 1896. postavljen je za mjesnog učitelja na gimnaziji u Gospiću, a potom 1898. premješten je na realnu gimnaziju u Osijeku, da bi bio 1907. otpušten iz službe. Po dolasku u Osijek 1899. oženio se sa udovicom Rosom Spiller rođ. Deutsch. Bavio se novinstvom i bio je suradnik *Die Drau*. Pisao je lokalne vijesti, putopisne crtice, kritičke sastavke, prijevode hrvatskih pjesama i novela. Od 1903. bio je suradnik *Slavonische Presse*. Jedno vrijeme ravnatelj vjerske udruge. Član Hrvatskog planinarskog društva 1910.-1911. godine. U međuratnom razdoblju bio je srednjoškolski profesor u Zagrebu. Po uspostavi NDH u listopadu je uhićen i deportiran u logor Jasenovac.

Izv: HR - HDA- M- 3423S. SRŠAN, *Biografije učitelja, Osijek, 2009.*, 115.; <http://www.plsavez.hr/hp-arhiva/191107.pdf> (05.10.2012.)

Hiller, Josip / Josef (Trnava/Slovačka, 18. IV. 1790. – Osijek, 25. X. 1879.), trgovac. Oko 1820. živio u Dardi, pa se preselio u Osijek. Uglednik osječke židovske zajednice koji je pisao 1848. banu Jelačiću tražeći zaštitu za osječke Židove. Član predsjedništva osječke gornjogradske općine i član *Hevre Kadiše* i njezin predsjednik od 1868. do 1871. Roditelji: Marko i Clotilda. Oženjen s Lottom / Charlotte r. Spitzer (1802.-1885.). Djeca: Lavoslav / Leopold (Darda, 23. X. 1823.-Beč, 19.V. 1891) Jelena (Darda, 1828.), Dragutin / Karl (Darda, 1832.-Osijek, 1867). Kao trgovac sudjelovao na *Prvoj gospodarskoj izložbi 1864.* u Zagrebu. Do 1870. stanovao je u Županijskoj ulici, gdje je imao dućan. Hillerova trgovina slovila je kao jedna od najuglednijih u Osijeku. Njegovu trgovinu i kuću u Osijeku kupio je 1870. Max Miskolzczy.

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423., N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 194.-195., Rukopis anonimnog autora, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- gornji grad, Osijek, 1908.; Židovska smotra, br.7.- srpanj 1908., 179.-180.; N. SCHWARZ, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek, 31., Novine dalmatinsko-horvatsko-slavonske, br. 37.-20. travnja 1848., 147.-148., A. SZABO, Središnje institucije Hrvatske u Zagrebu 1860.-1873., 201.-211.; M. DESPOT, Slavonija na gospodarskoj izložbi u Zagrebu 1864., 36.-43.; Erste dalmatinisch-kroatisch-slavonische Ausstellung in Agram im 1864. Jahre, 137.-146.; Prva izložba dalmatinsko-hrvatsko-slavonska 1864. u Zagrebu, 153., 155.; 157, 158., 189., 196.; 235.; V. VUKELIĆ, Tragovi prošlosti, memoari, I. izdanje, 39.-40.

Hirschberger, Arpad / Árpád (Csejte, Čachtice, Schächtitz / Slovačka 9. V. 1885. – Auschwitz, početkom 1943.), rabin. U Vinkovcima je završio gimnaziju s ispitom zrelosti 1904., a potom slušao bogosloviju i filozofiju u Beču do 1910. godine. Govorio je hrvatski, njemački, francuski, engleski, arapski, sirijski i turski jezik. Za donjogradskoga osječkog rabina izabran je 1910. i vjerojatno je bio u Osijeku do 1911./1912. Držao je nastavu na realnoj gimnaziji od 1910. do 1911. godine. Izabran je za rabina donjogradske općine samo na godinu dana, jer se već 1913. – 1915. pojavljuje kao rabin u Češkoj u mjestu Nýrsko. Istovremeno djeluje i u mjestu Bíline (Češka) od 1912.-1914. Nakon toga odlazi za rabina u Koprivnicu gdje se zadržao od 1915. do 1918. i gdje je predavao vjeronauk na gimnaziji. Nakon Koprivnice odlazi u Brod na Savi gdje se vjerojatno održao do 1924., najkasnije 1925. Za vrijeme boravka u Brodu na Savi držao je vjeronauk za školsku djecu. Nakon Broda na Savi ne zna se gdje je služio, da bi 1942. živio u Pragu, jer je 22.12. 1942. iz Praga deportiran u logoru u Terezinu, a 23. 01. 1943. završio je u Auschwitzu. Supruga mu se zvala Wilhelmina rođ. Rind (Nové Sedlo, Češka, 22.IX.1893.- Auschwitz, 1943.) i zajedno s njim stradala je u logoru Auschwitz.

Izv: Židovska smotra, br. 16.- 3. kolovoza 1910.- 27. tamuza 5670. S. SRŠAN, Biografije učitelja, 116., K. ŠVARC, Štikleci iz stare Koprivnice, 155.; Židovi u Koprivnici, 49. Židov, br. 17/1924.; S. UZELAC SCHWENDEMANN, Leksikon smrti, 51.

Osječki židovski biografski leksikon

http://www.waymarking.com/waymarks/WMC7RP_Hirschberger_Arpad_Hirschberger_Wilma_Prague_CZ (13.09.2012.)

Hirschfeld, Ludwig / Ljudevit / Lazar (Magoč / Mágocs, Baranja, Mađarska, 1862. – Osijek, 6. X. 1934.) trgovac. Sin Lazara / Lazarus (Hogyesz, 1821.-?) i Netti / Johanne rođ. Münster (Bozsok, 1824.-?). Supruga Eugenija rođ. Münster (Osijek, 1872. -). Zavičajnik u Osijeku od 1911. godine. Trgovinu staklom imao u Donjem gradu. Djelovao aktivno u Odboru za izgradnju donjogradske sinagoge i aktivan dugogodišnji član (25 godina) u donjogradskoj židovskoj općini, gdje je bio odbornik i blagajnik. Dobrotvor. U Izraelitičkom gospojinskom društvu u Donjem gradu obavljao preko dvadeset godina dužnost tajnika. Oporučno ostavio veći novčani prilog donjogradskoj žid. općini. Član *Hrvatske građanske čitaonice* u Osijeku. Sahranjen na donjogradskom groblju.

Izv: HDA- 3442; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 308.; Hrvatski list, br. 277.- 8.10. 1934.; br.279.- 10.10. 1934.; br.284.- 14.10.1934.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.); 183.; Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava, 17.-22.

Horn, Josip (Retfala, 1882. – Beč, 19. XI. 1935.), odvjetnik. Doktorirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1906., a od 1909. imao je odvjetnički ured. u Osijeku. Politički je bio anticionist. Potpisivao se kao "osječki hrvatski akademičar mojsijeve vjeroispovijesti". Djelovao je u donjogradskoj židovskoj općini, u kojoj je od 1910. član predsjedništva gornjogradske židovske općine. Bio je član *Hevre Kadiše*, osobito aktivan u međuratnom razdoblju. Godine 1933. preuzeo je odvjetnički ured H. Spitzera u Osijeku u tadašnjoj Aleksandrovoj ul., a 1935. bio je izabran za odvjetničkog suca Stola sedmorice. Nakon smrti njegovu kancelariju preuzeo je Alfred Fischer. Pripadao je slobodnim zidarima. Kada je osnovana "Loža Zagreb" 1933. pristupio joj je zajedno s dr. Edmundom Altmanom te je bio i članom lože "Menora" iz Osijeka. Teško je bolovao na srce, pa je umro u sanatoriju u Beču od upale srčanoga mišića. Sahranjen je u Osijeku. Imao je sina Petra, koji je isto postao pravnik. (Osijek, 1916.- logor Jasenovac, 1941)

Izv: HR - HDA- PRZV, kutija 698/1904; spis 3578/1904; Obzor, 171.-28. srpnja 1904.; Židovska smotra, br. 3. i 4., 28. veljače 1909., br.5.- 14. ožujka 1909.; br.5.- 2. ožujka 1910.; Narodna obrana 171.- 27. srpnja 1904.; br. 47.- 28. veljače 1910. "Izbori u židovskoj bogoštovnoj općini; Ha-Kol, 89., lipanj-srpanj, 2005., 89.-33.;"Vjesnik županije virovičičke br. 5.-1. ožujka 1909., I GOLDSTEIN, Židovi u Zagrebu 1918.-1941., 219.; Židov, br.3.-16. I. 1931., 7.; I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 373., 392., 526. ; <https://zbl.lzmk.hr/?p=461>

Horn, Mavro / Moritz (Dolni Almás, Slovačka, 30. X. 1872. – Osijek, 20. VI. 1934.), liječnik i predsjednik pogrebnog društva *Hevra Kadiša* (1921. – 1934.) te član Židovske bogoštovne općine u Gornjem gradu. Sin seoskog trgovca Salamona i Rose. Medicinski fakultet studirao u Budimpešti, gdje je 1897. promoviran u doktora. Poslije završenih studija služio kao hospitant u Zemaljskoj bolnici u Sarajevu, gdje je imenovan asistentom. Specijalizaciju obavljao u Berlinu i u ambulanti Franje Josipa u Beču. Dugi niz godina služio kao kotarski liječnik u Srebrenici, Bosanskom Novom te bio upravnik Doma narodnog zdravlja u Bihaću. U Budimpešti se 1908. oženio s Alicom rođ. Juhn (Hrudin, Češka, 1884.- ?). Djeca: Ruth udana Radulović (Foča, 1909.), Kitty (Bosanski Novi, 1911.), Alica / Lizi (Bosanski Novi 1912.). Zavičajnik u Osijeku od 1880. godine. Rješenjem Kraljevske banske uprave u Zagrebu premješten je 1930. za upravnika Opće bolnice u Osijeku. Ravnatelj bolnice u Osijeku. Član *Jugoslovensko – čehoslovačke lige* u Osijeku i *Kluba liječnika*. Za 36 godišnji rad odlikovan ordenom Sv. Save V. reda. Sahranjen u Zagrebu na groblju Mirogoj.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, HDA-3442; Hrvatski list, br. 168.- 21.6. 1934.; br. 169.- 22. 6. 1934.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 184.; N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 194.-195.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945., 316.-317. ; <https://zbl.lzmk.hr/?p=464>

Justus, Israel Alexandar / Alex / Šandor (Pečuh, Mađarska 1860. – Osijek, 18. II. 1918.) veletrgovac kolonijalne i mirodijske robe. Roditelji: Leopold i Nettika rođ. Engel, živjeli u Pečuhu. Oženio se 1889. s Jertom rođ. Sorger (Somag Ujfalu, 1868.- Osijek, 1934.). Djeca: Ella (Osijek, 1890.), Mylda / Hildegard (Osijek, 1894.), Paul (Osijek, 1897.). Zavičajnik u Osijeku od 1891. godine. Član ravnateljstva osječkoga paromlina *Union* i dioničar d.d. "Staklana". Dugogodišnji član predsjedništva gornjogradske židovske općine. Pokrenuo je unutar općine zakladu povodom smrti kraljice Elizabete. Sudjelovao sa svojim proizvodima na Milenijskoj izložbi 1896. u Budimpešti. Član *Osječkoga trgovačkog društva* i *Cionističkog društva Theodor Herzl* u Osijeku. Umro je u Osijeku od srčane kapi u 58. godini. Nakon njegove smrti u srpnju 1918. supruga Jerta pokrenula dobrotvornu zakladu "Alexander i Jerta Justus".

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 359., Osječki Tjednik, br.3./1906., 6., Slavonische Presse, Nr. 42.- 20. Februar 1918., 3.; Kraljevine Hrvatska i Slavonija na tisućgodišnjoj zemaljskoj izložbi Kraljevine Ugarske u Budimpešti 1896., 3, 133.; 153., 159., 160., 218., Hrvatska obrana, br. 42., 22. veljače 1915.; br. 43.-23. veljače 1915., br. 54.-7. ožujka 1916., br. 162.-20. srpnja 1918.; Osječki Tjednik, br.7., 26. ožujka 1906.; Vjesnik županije virovitičke, br. 5.-1. ožujka 1918.

Kaminka, Aharon (Armand) (Berdychev / Berdyčiv / Ukrajina 5. V. 1866. – Tel Aviv Izrael 12. III. 1950.), rabin. Studirao je na rabinskom seminaru Hildesheimer u Berlinu 1880., zatim Hamburgu, Rigi, Berlinskom sveučilištu (filozofiju, orijentalne jezike, političku ekonomiju, tu je i doktorirao), zatim na Berlinskoj visokoj školi *Berlin Hochschule für Wissenschaft des Judenthums* teologiju i na Sorbonni u Parizu na *Ecole des Sciences Politiques* iz koje je otišao 1887. Godine 1893. postao je rabin židovske zajednice u Frankfurtu na Odri, no zadržao se vrlo kratkotrajno jer je iste godine postao praški rabin naslijedivši S.I. Kämpfa. Nakon Praga (1893. – 1897.) otišao je u reformsku zajednicu u Osijek na tri godine (1897. – 1900.). Godine 1901. otišao je u Beč, gdje je bio tajnik bečke podružnice *Alliance*. Tu je djelovao kao rabin, tajnik *Alliance* te učitelj u bet ha-midrash. Čak je 1903. pohodio Kišinjev kao izaslanik bečke *Alliance*, kako bi istražio uzroke kišnjevnih žrtava. Kao tajnik *Alliance* pred kraj Prvoga svjetskog rata bio je uključen u istraživanje pogroma u Rumunjskoj i Rusiji. Kao mladić bio je uključen u pokret Hibbat Zion i surađivao je s Theodorom Herzlom. Sudjelovao je u radu Prvoga cionističkog kongresa 1897. u Baselu na kojem je održao predavanje o židovskoj kolonizaciji u Palestini. Godine 1924. osnovao je *Maimonides University* u Beču, a od 1926. predavao je Talmud na Bečkom sveučilištu. Nakon aneksije Austrije, došao je u Palestinu 1938. gdje je i 1950. umro. Uz to što je bio politički prvak, Kaminka je bio i pjesnik i prevoditelj. Na hebrejski je prevodio klasična djela; Marcusa Aureliusa, *Meditacije* (1923.), Aristotela, *De Anima* (1949.), Senecu, *Epistulae Morales* (1940.-42.), *Dialogues* (1943.-45.) i *Naturales*

Osječki židovski biografski leksikon

Quaestiones (1946.) te tragedije Eshila, Sofokla i Euripida (1940.-1948.). Uz prevođenje, objavio je nekoliko zbirki pjesama, a napisao je i jednu dramu: *Shever Beit Ahav* (1941.).

Izv: Enc. Judaica, vol. 10, 729-730.; Die Welt, Nr. 19.-8.10., 1897., 10.; Österreichisches Biographisches Lexikon 1815.-1950.; Bd.3., Verlag, 1983., Sremske novine, br. 55/1897.; Vjesnik županije virovitičke br. 14.-15. srpnja 1897.; 19.-1. listopada 1897. Narodne Novine, br. 217/1897.; Sremske novine br. 77/1897., 207.; Lj. DOBROVŠAK, Prvi cionistički kongres u Osijeku 1904., 484. http://bible.tmtm.com/wiki/Kaminka,_ARMAND (6.07.2007.); http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0011_0_10673.html (22.07.2011.)

Kaiser, Julije / Julijo (Đakovo, 7. VI. 1884. – Jasenovac, XI. 1941.), odvjetnik. Sin mesara Mavre / Moritza (1842. – Osijek, 17.12. 1907.) i Julije rođ. Angelus (1848.-Osijek, 1933). Brat Eduarda, Aleksandra, Maksa i Pavla. Godine 1908. promoviran u doktora prava Beču, a 1911. u Zagrebu položio i odvjetnički ispit. Zbog agitacije za hrv. političku opoziciju (Ivan Lorković) ovlaštenje za obavljanje odvjetničkog zvanja dobio je tek 1912. i to najprije u Daruvaru. Do otvaranja svoje kancelarije bio koncipijent kod odvjetnika Vilima Wintera u Osijeku. Oženio se 1913. s Henriettom rođ. Engelsrath pokćerkom Vilima Wintera (kći Vilimove druge žene Julije Engelsrath rođ. Ungar). S Henriettom imao djecu: pijanista Zdenka (Daruvar, 19. IV. 1914. – Jasenovac, XII. 1941.) i inž. kemije Maru Kajzer (Osijek, 31. VII. 1926. – Zagreb, 13. I. 2018). Prvo je imao odvjetničku kancelariju u Daruvaru, koju je 1916. preselio u Osijek, kako bi preuzeo poslove pokojnog tasta Vilima Wintera. Kao i V. Winter pripadao je anticionističkoj struji. Za vrijeme Prvoga svjetskog rata mobiliziran u artiljeriju gdje je stekao čin kapetana. S jedinicama se nalazio na istočnoj fronti kasnije u Italiji. U međuratnom razdoblju imao uglednu odvjetničku kancelariju u Osijeku te je bio odvjetnik muža Dore Pejačević (1885. – 1923.) Ottomara von Lumbea, nakon njezine smrti. Podržavao je Stjepana Radića i njegovu stranku. Od 1930. član osječke masonske lože *Budnost*. Od 1929. član je i osječkoga *Rotary Cluba*. Uhićen od Gestapa na svoj rođendan 7. lipnju 1941. i odveden u Graz. Nakon mjesec dana prebačen iz Graza u ustaški logor na Pagu, da bi s Paga prije nego li su Talijani preuzeli vlast na otoku bio prebačen u jasenovački logor Krapje. Stradao u Holokaustu. **Dj:** *Pravilnik obraničkog suda*

Osječki židovski biografski leksikon

Udruženja trgovaca i industrijalaca u Osijeku. Pravila sastavio Dr. Julije Kaiser u Osijeku, Osijek

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 156,279.; V. KOVAČ, Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke, 8. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),130.,185., Narodna obrana, br. 171.-27. srpnja 1904., br. 242.- 20. listopada 1908.; br. 57.- 10. ožujka 1911.; Hrvatska obrana, br. 33.- 11. veljače 1916., Obzor, 171.- 28. srpnja 1904.; I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 372.; Podaci o J.K. dobiveni od njegove kćeri Mare Kajzer u Zagrebu 7.11. 2012. ; <https://zbl.lzmk.hr/?p=576>

Kasier, Makso / Max (Đakovo, 12. III.1877. – Osijek, 3. VIII. 1947.), zubar i gradski zastupnik. Sin mesara Mavre / Moritz (1842. – Osijek, 1907.) i Julije rođ. Angelus (1848.-Osijek, 1933) te brat odvjetnika Julija Kaisera (Đakovo, 1884.-Jasenovac, 1941.), Ede M (1871.-Auschwitz, 1942.), Aleksandra (Đakovo, 1882.- Zagreb, 1969.), Pavla M. (Đakovo, 1891.-Osijek, 7.II.1932). Medicinski fakultet završio je 1901. godine. Djelovao od početka 20. stoljeća, a u međuratnom razdoblju imao vlastitu stomatološku ordinaciju. Zavičajnik u Osijeku od 1907. Bio je kandidat 1910. godine u gradskim izborima, ali se povukao u korist Julija Springera. Od 1911. bio je odbornik novoustrojenoga kluba *Hrvatske samostalne stranke*. Pripadao je manjinskoj anticionističkoj struji u gornjogradskoj općini. Od 1913. član je osječke masonske lože "Budnost", a od 1930. i njezin starješina. Zajedno s bratom Julijom Kaiserom od 1929. član je osječkoga *Rotary Cluba*. Oženio se 16. I. 1912. s Livijom Zorkom Pfeiffer (Osijek, 30. XI. 1889. – Rim, 1970), kćeri izdavača Julijusa Pfeiffera i sestrom Otta i Hinka Pfeiffera. Imao kćer Milicu udanu Moračić (Osijek, 24. III.1913. – Beograd, 24. XI. 1995.) i Maju udanu Wiesner (Osijek, 17. II. 1916. – Rim, 23. IX. 2011.). Za vrijeme Prvoga svjetskog rata regrutiran i borio se u Srbiji i Galiciji, gdje je i ranjen. Nakon uspostave NDH pobjegao u Novi Vinodolski, gdje je 1942. interniran u talijanski logor u Kraljevici, potom u logor Kampor na Rabu. Nakon oslobođenja u rujnu 1943. pristupio je NOV-u. Završetkom rata vratio se u Osijek, gdje je umro.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, 280., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 130.,186., Vjesnik županije virovitičke br., 3.- 1. veljače 1912.; Zavičajnici grada Osijeka, 1901.- 1946.; 361., Narodna obrana, br. 281.- 12. prosinca 1910.; br.291.- 23. prosinca 1910.; br. 295.- 29. prosinca 1910.;

Osječki židovski biografski leksikon

br. 297.-31. prosinca 1910., br. 224.-21. rujna 1914.; br. 12.-16. siječnja 1911., 224.-21. rujna 1914.; br.57.-11. ožujka 1915., Ha-Kol, 89., lipanj-srpanj, 2005., 89.-33.; Židovska smotra, br. 3. i 4., 28. veljače 1909., br.5.- 14. ožujka 1909., Hrvatska obrana, br. 57.-11. ožujka 1915.; br.63.- 18. ožujka 1915.; br. 66.- 22. ožujka 1915.; Vjesnik županije virovitičke br.6.-15. ožujka 1915: br.7.-1. travnja 1915.; I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 372., V. KOVAČ, Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke, 7. Podaci o J.K. dobiveni od Mare Kajzer u Zagrebu 7.11. 2012. ; <https://www.geni.com/people/Max-Kaiser/6000000010049564012>

Kaiser, Makso (Osijek, 1. IX. 1871. – Beč, 8. IX. 1924.), odvjetnik. Roditelji Josip i Johana / Ivana Kaiser. Oženio se u Beču 26. III. 1911. s Rozom Marijom rođ. Koretz (prešla na kršćanstvo, rođena 24. II. 1879., roditelji Nathan i Antonija Terezija rođ. Epstein). Zavičajnik u Osijeku po roditeljima.

Izv: HDA-3430.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945., 361.

Kästenbaum, Samuel / Samuilo (Nagygyéres / Veľký Horeš, Slovačka, 1841. – Osijek, 15. X. 1934.), gospodarstvenik i veleposjednik u Dopsinu. U Osijek se doselio 1867. i oženio se Terezijom rođ. Strauss (? – Osijek, 19. II. 1905.) rodom iz Siklósa / Šikloša. Djeca: Luis (1869.-Osijek, 25.X.1901), Robert Korsky (?, 30.I. 1871.-Osijek, 17.IV.1938), Alfred Korsky (1873.) i Hugo (1875. – Osijek, 9. IV. 1898.). Zavičajnik od 1891. u Osijeku. Od 1883. do 1897. predsjednik gornjogradske židovske općine. Jedan je od pokretača akcije gradnje gornjogradske sinagoge (1869.). Njegovom inicijativom sagrađena je mrtvačnica na židovskom groblju u Gornjem gradu. Od 1905. do 1921. predsjednik *Hevre Kadiše gornji grad*. Nakon smrti sina Huga unutar gornjogradske općine (1899.) osnovao *Zakladu Hugo Kästenbaum*. Član ravnateljstva od 1915. *Union paromlina*. Bio je vlasnik plemićkoga dobra Dopsin-Rastovac.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423., Vjesnik županije virovitičke br. 3.-1. veljače 1897., br.6.- 15. ožujak 1908., 62. Hrvatska obrana, br. 42.-22. veljače 1915.; br. 43.-23. veljače 1915., br. 54.-7. ožujka 1916., Hrvatski list, br. 287.- 17. 10. 1934.; Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne općine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, AŽOO, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku-gornji grad, Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),187.; Zavičajnici grada Osijeka, 1901.- 1946.; 359. N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 5., 194.-195.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 67.-68.; J. LAKATOŠ, Industrija Hrvatske i Slavonije, 534.-535.;S. SRŠAN, Törtke u istočnoj Hrvatskoj, 110.; B. OSTAJMER, Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903, 219.

Kempner / Kempfer, Makso / Maksimilijan / Marko, (Našice, 17. XII. 1807. –Budimpešta, 11. V. 1885.) veletrgovac i glavni agent "Azienda Assicuratrice". Roditelji Solomon i Anka iz Našica. Član židovske općine u Osijeku od 1840. godine i jedan od utemeljitelja Židovske općine u Osijeku i potpisnik iz 1849. godine. Sudjelovao na izložbi u Parizu 1855. poslao primjerke šišaka kojima posluje (za izradu tanina, odnosno štavljenje koža). Supruga Franciska. Djeca: Ludwig (Osijek, 1851.), Adrien (Osijek, 1853.) i Laura (Osijek, 1854.).

Izv: HR- HDA -M-3430; M-3423., M-1666, I. KARAMAN, Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.), 99., 101., M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 202.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, u prvih petdeset godina njenog opstanka 1853.-1903., 25. N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 194.-195.; N. SCHWARZ, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek, 27.; Zbornik radova, Židovi u Našicama, 27.

Kišicky / Kischitzky / Kišicki / Kisicki, Aron Ašer (Slonim, Bjelorusija, 1872. – Osijek, 15. XI. 1938.), kantor. Završio je uglednu kantorsku školu u Čestohovi / Czeŝtochowi u Poljskoj. Do 1896. djelovao je u Mstibovu (Poljska), a od 1896. do 1898. kao kantor u Vukovaru. Nakon toga 1898. preselio se u Osijek u kojem je djelovao do smrti. Bio je kantor u gornjogradskoj židovskoj općini, dirigent zbora gornjogradske sinagoge i dugogodišnji administrator *Židovske smotre*, suradnik u osječkom listu *Die Drau* i zagrebačkom *Agramer Tagblatt*. Aktivni član *Hrvatskog pjevačkog društva Kuhač*, šahist, slikar i crtač. Član omladinskoga udruženja *Pčelinjak-Kaveret*. Cionističke orijentacije. Oženjen s Taube Belom rođenom Winograd (Mstibovo, Bjelorusija, 1876.-Zagreb, 1955.). Otac šestoro djece. Djeca: Abraham (1895. Mstibov-?) i Oskar /Ašer (Osijek, 19.I. 1899.- Izrael, I., 1979); Žiga (Osijek, 13. XII.1900.- kraj Gerzova, BiH, 1944), Berta (Osijek, 1902.-?), Ruža (Osijek, 1904.-?) i Norbert (Osijek, 1907.-Zagreb, 1979.) .

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.); 52.-53., 188.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 385., Narodna obrana, 182.-9. kolovoza 1904., Židov, br. 31.-12. listopada 1919., 7.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=672>

Klein, Aladar (Jelšava u Gömörskoj županiji, Slovačka, 1879. – Osijek, 26. XI. 1934.), odvjetnik. Sin Samuila Kleina i Pauline rođ. Weiss. Osnovnu školu i gimnaziju završio u Osijeku. Nakon završenih studija prava u Budimpešti (doktorirao u Zagrebu) odlazi u Beč, pa se ponovno vraća u Osijek gdje radi kao odvjetnički perovođa. Godine 1908. vlada mu je podijelila pravo odvjetnikovanja te otvara odvjetničku kancelariju. Oženio se 26. XI. 1911. s Helenom rođ. Glück. S njom imao sinove Ivu i Pavla. Zajedno s ostalima sudjeluje u organiziranju prvoga građanskog *Cionističkog društva "Theodor Herzl"* u Osijeku te po osnivanju postaje njegovim tajnikom. Bio je dioničar *Prometnoga skladišta d.d. u Osijeku*. Isto tako, bio je dugogodišnji predsjednik osječkog *Židovskoga gombalačkog i športskog društva Makabi*. Kao student bio član društva *Bar Giore* te je sudjelovao u organizaciji cionističkih kongresa u Osijeku 1904. i 1906. godine. Kratkotrajno bio je i član Saveznoga odbora cionista. Umro od posljedica samoubojstva.

Izv: HR – HDA, M- 3423.; M- 3442; Židov, br. 48.- 30. novembra 1934., Vjesnik županije virovitičke br. 5.-1. ožujka 1908.; Zavičajnici grada Osijeka (1901. – 1946.), 390; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 188.; Lj. DOBROVŠAK, Prvi cionistički kongres u Osijeku 1904. godine, 486.-489., Osječki Tjednik, br.33.-27. kolovoza 1906.; Hrvatski list, br. 326.- 25. 11. 1934.; br. 327.- 26. 11. 1934.; br. 328.- 27.11. 1934.; br. 328.- 27. 11. 1934.

Klein, David William / Vilim / Wolfgang (Bačka Topola / Srbija, između 1818./1819.– Osijek, 5. II. 1893.) trgovac i poduzetnik, ekonomist. Sin je Izaka Kleina i Ester rođ. Borowitz i stariji brat Carla /Ignatza Eduarda Kleina (Oravicza, Rumunjska 1827. – Osijek, 28. XI. 1872.). Njegov brat Ignaz Eduard (I. E.) oženio se 4. studenoga 1860. u Zagrebu s Ernestinom rođ. Epstein iz ugledne zagrebačke obitelji Epstein te je na taj način i on i brat ostao vezan uz Zagreb, iako se poslije obitelj preselila u Osijek. D.W. Klein umro u 74. godini. Bio je poznati i ugledni inženjer, poduzetnik, ekonomist i graditelj. Jedno vrijeme bio je predsjednik *Hevre Kadiše* (1874. – 1878.). Susrećemo ga i kao podnosilaca molbi za osnivanje nekoliko bankovnih i štedioničkih institucija u Osijeku 1872. (neostvareni pokušaji) kao i kod osnivanja štedionica u Bjelovaru i Požegi (1872.). Bio je vlasnik krečane u Osijeku. Godine 1881. ulazi u osječku *Trgovačku obrtnu komoru*. 1881. podnio je i molbu gradu za zidanje vojarne u gradu. Najviše je zapamćen kao graditelj zagrebačke uspinjače (1890. probni pogon, 1903. redoviti). Godine 1881. zajedno je s ostalim udruženim kolegama iz Osijeka tražio podjelu koncesije za gradnju tramvaja na području Osijeka, međutim ona je već bila podijeljena Franji Gärtneru. Zabilježen je i 1893. kao vlasnik javnoga kupatila u Osijeku. Bio je stric uglednog osječkog odvjetnika Mosin Kleina

Izv: HR-DAOS-6, Gradsko poglavarstvo Osijek, kutija 1103, spis br. 2166/1874.; HDA, M-3423, Matična knjiga umrlih Osijek, 1852.-1899., Matične knjige vjenčanih zagrebačke židovske općine (1868.-1885), DVD -389. M-3423, Matična knjiga umrlih Osijek, 1852.-1899.; AŽOO, Rukopis anonimnog autora, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- gornji grad, Osijek, 1908.; Slavonische Presse, br.17.-7. Februara 1893.; Die Drau, br. 17.- 7. Februar 1893. Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886., 31., 248., 256., I. KARAMAN, Problemi kapitalističke privrede sjeverne Hrvatske u razdoblju između Nagodbe i njezine revizije (1868.-1873.), 101.; B. PLEVNIK, Stari Osijek, 83.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u

Osječki židovski biografski leksikon

Osijeku, 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu 55.-72; B. MILIČIĆ, Nijemci u Osijeku i Đakovštini, 273.-277. <http://www.zet.hr/uspinjaca/povijest.aspx> (12.6.2012.);

Klein, Karl / Dragutin (Osijek, 13. XI. 1864. – Osijek, 26. X. 1898.), liječnik. Roditelj Simon / Salamon i Lina / Linka. K. Klein je osnovnu školu i gimnaziju završio u Osijeku, a studije u Beču. Nakon povratka u rodni grad aktivno se uključio u rad gornjogradske Židovske općine, no prerana smrt je prekinula sve njegove aktivnosti. Bio je općinski liječnik u Slatini, pa u Sotinu gdje je u 34 godini preminuo od tuberkuloze.

Izv:HR-DAOS-500, HDA-M-3430.; M-3423. Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 439.; Die Drau, Nr. 128.- 27. October 1898., 9.

Klein, Carl Ignatz / Ignjat Eduard (I. E.) (Oravicza / Rumunjska 1827.? – Osijek, 28. XI. 1872.) poduzetnik, veleposjednik i trgovac. Roditelji Isak Klein i Ester rođ. Borowitz iz Sombora. Brat D. W. Kleina. U Zagrebu se 4. studenoga 1860. oženio s Ernestinom Epstein (Zagreb, 1840. -?) od roditelja Josel / Jozua (rođ. 1797.) i Jozefine Epstein rođ. Lederer. Djeca: Ludvig (Zagreb, 1. IX. 1861.), Vita (Zagreb, 1.V.1863.), Mosé / Mosin (Zagreb, 25.V. 1867.-Auschwitz, 1942). Šezdesetih godina 19. stoljeća djelovao u Slavoniji jer je 1865. zajedno s Herrmanom Eisnerom osnovao naselje Ernestinovo / Ernestinenhof (ime je naselje dobilo po njegovoj supruzi Ernestini). U vlasništvu I. E. Kleina veleposjed Ernestinovo je pripadao do 1875. kada je zbog bankrota zemljište prodano Fridrichu i Robertu Reineru. U međuvremenu je I. E. Klein umro.

Izv: HR - HDA, M-658, DVD-389, M-3423., D. NJARI, Demografija Ernestinova od naseljavanja do kraja Prvog svjetskog rata, 259.-271.

Klein / Klajn, Mosin / Mosé (Zagreb, 25. V. 1867. – Auschwitz, 22. VIII.1942.), odvjetnik. U Osijek dolazi 1898. godine, a zavičajnik postaje 1901. U Osijeku se oženio s Teresom rođ. Hesser (Baja, 13. VII.1879.-Auschwitz, 1942.). U braku su mu rođena djeca: Edo (Osijek, 15. III. 1901.- Auschwitz, 1943.) i Ernesta Hedviga udana Schwarz – Seljan (Osijek, 1. VIII. 1903. – Derby, VB, 1989). Pisao i govorio njemački. Bio je istaknuti član osječke slobodnozidarske lože "Budnost" u koju je stupio 4. 6. 1899. Bio je u rukovodstvu lože, a 1912. i njezin govornik i tajnik. Bio je anticionist. Član *Društva za zaštitu zapuštene djece u Osijeku* (1901.) Jedno vrijeme bio je namješten kao vanjski učitelj za Zakonoslovlje na višoj trgovačkoj školi i realnoj gimnaziji u Osijeku (1896.-1907.). Bio je u ravnateljstvu tramvajskoga dioničkog društva. Istaknuo se sa svojom dobrovoljnošću za vrijeme Prvoga svjetskog rata, gdje je bio predsjednik *Odbora za podvorbu vojnika i ranjenika na putovanju u Osijek*. Godine 1915. bio je predsjednik *Pučke štedionice i založnog zavoda d.d.* Bavio se planinarenjem te je sudjelovao i bio jedan od odbornika prilikom osnivanja *Planinarskoga društva Bršljan* u Osijeku 1896. godine. Djelovao je kao odvjetnik u međuratnom razdoblju, da bi nakon uspostave NDH 1942. bio brisan iz *Odvjetničkoga imenika*, interniran u Tenju i odveden u Auschwitz. Pisao je brojne priloge pravne problematike u *Der Morgen* (1923. – 26.), *Die Drau* (1924, 1926. – 29.), *Slavonische Presse* (1928. – 29.), *Jugoslavenski Lloyd* (1932. – 33., 1935.), *Općinski upravnik* (1933.), *Hrvatska privreda* (1938.), *Naše novine* (1938.).

Izv: HR - HDA, M-658; M-3430, S. SRŠAN, Biografije učitelja i profesora osječkih gimnazija i srednjih škola od 1855. do 1945. godine, 130., G. M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože "Budnost", 49.-52. Narodna obrana, br. 119.- 27. svibnja 1913., Hrvatska obrana,

Osječki židovski biografski leksikon

br. 95.-27. travnja 1915.; br.108.-11. svibnja 1915.; Vjesnik virovitičke županije, br.19.-1. listopada 1896.; Hrvatski biografski leksikon, sv. 7., Kam-Ko, Zagreb, 366.; Osječki Tjednik, 34.-3. rujna 1906.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 189.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku i život koji se nastavlja, 157., 282.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=709>

Kohlbach / Kohlbah / Kolbach / Kolbah, Oskar (Acs, županija Komaron, Mađarska, 20. I. 1870. – Osijek, 1. XII.1932.), liječnik. Cionistički prvak u Osijeku. Sin Samuela i Henriete. Oženjen sa Camilom / Kamila rođenom Freund (Ričan, Češka, 21. XII. 1879.-Tuzla, 1941). Bio je istaknuti član Donjogradske općine i u upravnom odboru od 1899. Od ljeta 1902. pročelnik je odbora za izgradnju donjogradske sinagoge. Zavičajnost stekao tek 1901. godine. Djeca: pravnik Oton / Oton (Osijek, 19. V. 1910. – Osijek, 26.V. 1945) i Dragutin (Osijek, 9.I. 1912.- Zagreb, 11. VII. 1990.). Bio je član *Hrvatske građanske čitaonice u Osijeku, Pjevačkog društva "Lipa"* u Osijeku i osnivač *Sokolskog društva u Donjem gradu*. Od 1906. bio je potpredsjednik *Cionističkog društva "Theodor Herzl"* kao i član *Židovskog akademskog kulturnog kluba Judeja* u Zagrebu. Kao liječnik bio je zaposlen u Okružnoj blagajni za osiguranje radnika.

Izv: HR - HDA, M-3442, Narodna obrana, br.15.-20. siječnja 1914.; Osječki Tjednik, br. 32.-19. kolovoza 1906., 4.-5.; Izvještaj Judeje židovskog akademskog kulturnog kluba u Zagrebu za godinu, 1909./1910., Zagreb 1910., 60. Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 189.-190.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 402.; S. MARIJANOVIĆ, Hrvatsko pjevačko društvo "Lipa" 64.-85.; Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradske kulturnih društava, 20., 25.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 193.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=738>

Kohn, Alexander / Škender (Osijek, 30. VIII. 1864. –?), fotograf.
Roditelji: Armin Kohn i Emilija. Uživa zavičajno pravo u Osijeku
od 1892. godine.

*Izv: HR -HDA- 3430.; Vesna BURIC, "Osječka fotografija", Fotografija u
Hrvatskoj 1848.-1951., Katalog izložbe, prosinac 1996.-veljače 1997., Osijek, 2007.
, 27.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 402.*

Kohn / Kolar Dragutin (Osijek, 6. X. 1882.– Osijek, 18.III. 1942.), trgovac. Sin veleposjednika i trgovca Marka Kohna (rođ. u Hidaš / Hidas kod Bonyhada, 1838. –Osijek, 12. XI. 1903.) i Pavke / Pauline rođ. Lang (Tenje, 1844. – Osijek, 9. V. 1909.). Aktivan u osječkom društvenom životu. Godine 1911. ulazi u odbor zbora *Hrvatsko obrtničko pjevačko i glazbeno društvo "Zrinski"*. Jedno vrijeme pobornik anticionističke struje unutar osječke gornjogradske židovske općine. Zajedno s bratom Hugom promijenio 1919. prezime u Kolar. Od 1901. zajedno s bratom Hugom ušao u posao veletrgovačke tvrtke "J. Springer i Petru" koja je bila u vlasništvu B. Springera, muža njihove sestre Flore rođ. Kohn. Kupovinom pogona za proizvodnju trikotaže 1928. tvrtka je prerasla u tvornicu trikotaže i donjeg rublja te 1936. promijenila ime u "Mara". Oženjen s Biankom rođ. Blaszc (Galógsz, Mađarska, 1. VIII. 1892.- Haifa, Izrael, oko 1970) s kojom je imao dva sina Zlatka (Osijek, 1913. – Osijek, oko, 1928.), Milana / Moše (Osijek, 29. IV. 1919.- Haifa, Izrael, 11. I. 1988.) i Ivu (Osijek, 14. XII.1929.-?, Izrael, 1949. Bio je dugogodišnji odbornik Židovske općine Gornji grad i član Mjesne cionističke organizacije.

Izv: HR - HDA, M- 3430; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),191., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 402.-403., S. SRŠAN, Hrvatsko obrtničko pjevačko i glazbeno društvo "Zrinski" 1896.-2006., 18.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=784>

Kohn, Felix / Feliks / Srećko (Osijek, 26. X. 1880. – Osijek, 27. V. 1937.), odvjetnik. Sin veleposjednika i trgovca Marka Kohna (Hidaš Hidas. Mađarska, 1838. – Osijek, 12. XI. 1903.) i Pavke / Pauline rođ. Lang (Tenje, 1844. – Osijek, 9. V. 1909.). Srećko / Felix Kohn brat je Huga Kohna / Kolar i Dragutina Kohn/Kolar. Iako su braća Hugo i Dragutin 1919. promijenila prezime u Kolar, Felix je zadržao svoje. Doktorirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1906. godine, a odvjetnikom je imenovan 1908. Kao odvjetnik službovao je u Brčkom, Virovitici i Zagrebu. Godine 1930. odrekao se odvjetništva i prešao u privatnu službu te bio brisan iz Advokatskog udruženja u Osijeku. Pripadao je anticionističkoj struji i bio je odbornik Židovske bogoštovne općine Gornji grad, dugogodišnji tajnik Saveza udruženja trgovaca. Obitelj zavičajna u Osijeku od 1893. godine. Djeca: Vera Henigsfeld / Hönigsfeld? (Brčko, 12. VI. 1907.–Zagreb, 18. VIII.1990). **Dj:** *Trgovački i pravni leksikon*, Osijek, 1937.

Izv.: HR - HDA- M-2442., M- 3430.; Židov, br. 23.-4. Juna 1937., 8., Narodna obrana, 182.-9. kolovoza 1904.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 191; Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 402.-403. Lj. DOBROVŠAK, Prvi cionistički kongres u Osijeku 1904. godine, 479.-495.; Podaci o F. K. dobiveni od Vlaste Kovač u Zagrebu 5.11. 2012. (mail)

Kohn /Kolar, Hugo (Osijek, 21. X. 1874. – Auschwitz, 26. VIII. 1942), industrijalac, potpredsjednik i dugogodišnji član gornjogradske općine. Roditelji Marko Kohn (Hidaš /Hidas. Mađarska, 1838. – Osijek, 12. XI. 1903.) i Pavke / Paulina rođ. Lang, Tenje, 1843. – Osijek, 9. V. 1909.). Oženjen s Jozefinom rođ. Schwartz (Osijek, 17. XII. 1880. – Auschwitz, VIII., 1942.). Djeca: Paul / Pavao (Osijek, 10. II. 1902.- Auschwitz, 1942.) i Anica (Osijek, 22. XI. 1904.- Auschwitz, VIII, 1942.). Od 1901. je s Belom Springerom dijelio vlasništvo tvrtke *J. Springer i Petru*. Do prvoga svjetskog rata pripadao je manjinskoj anticionističkoj struji u osječkoj židovskoj općini na čelu s dr. Vilimom Winterom. Bio je dioničar *Trgovačke i obrtne banke d.d.* u Osijeku. Nakon Prvoga svjetskog rata (1919.) s obitelji promijenio prezime u Kolar. Kupuje reprezentativnu zgradu *Jugoslavenske udružene banke* u Kapucinskoj. Nakon smrti B. Springera 1933. preuzima tvrtku i vodi je zajedno s bratom Dragutinom i sinom odvjetnikom Pavlom Kolarom. Godine 1928. od obitelji Hermine Spiller kupuje radionicu trikotažne robe i pokreće industrijsku proizvodnju trikotaže. Godine 1936. tvrtka prerasta u industrijsku radnju tj. tvornicu pletenina pod imenom *Mara*. Bio je vijećnik osječke Komore za trgovinu, obrt i industriju (1929.) te blagajnik masonske lože *Budnost* (1930. – 1940.). Sa suprugom Jozefinom, sinom Pavlom i kćeri Anicom otpremljen u sabirni logor u Tenji, odakle su 22. VIII. 1942. odveden u Auschwitz.

Izv: HR - HDA, M- 3420; Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein; Židovska smotra, br. 3. i 4., 28. veljače 1909., br.5.- 14. ožujka 1909., Osječki Tjednik, br. 3.- ožujak 1906., 6.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 192.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 402., 405., V. KOVAČ, Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke, 8.-9; G. M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože

Osječki židovski biografski leksikon

"Budnost", 64, 69; Ha-Kol, 89., lipanj-srpanj, 2005., 89.-33.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 121. -123.; T. ŽUGIĆ, M. MILIĆ, Jugoslaveni u koncentracionom logoru Aušvic, 248.: MARA, 1909.-1984, monografija u povodu 75. obljetnice od osnutka čaraparske radionice, Osijek 1984, 14.-23.

Kohn, Marko / Marcus / Mavro (Hidaš /Hidas, Mađarska, 1838.– Osijek, 12. XI. 1903.), posjednik i trgovac. Roditelji Abraham / Hermann i Beta. Zajedno s bratom sredinom Ignacom / Ignjatom 19. stoljeća došao u Čepin kod Osijeka gdje se oženio 1863. s Pavkom/Paulinom rođ. Lang (Tenje, 1843. – Osijek, 9. V. 1909.). Jedno vrijeme živio u Čepinu kraj Osijeka. Zavičajnik u Osijeku od 1893. godine. S Pavkom imao sedmero djece: Sidonija (Osijek, 8. X. 1863.), Ernestina udana poslije za Josefa Eisnera (Jovanovci, 1864.), Hugo (Osijek, 1974.-Auschwitz, 1942), Ljudevit / Leopold (Osijek, 20. XI. 1866.), Cvjetka/Flora (Osijek, 1. IV. 1868. – Osijek, 16. VI. 1912.), Izidor (Osijek, 7.VI. 1870.), Hugo (Osijek, 21. X. 1874.), Srećko / Felix / Feliks (Osijek, 1880.-Osijek, 1937) i Dragutin (Osijek, 1882.-Osijek, 1942).

Izv: HR -HDA, M- 3442; M-3423.; Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 403.; Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein

Kohn, Max (?1850. – Zagreb, 9. XII. 1879.) odvjetnik i kazališni kritičar. Od 1874. do 1879. urednik osječke *Die Drau*, u kojoj je zbog pisanja osuđivan na zatvorske kazne i njihov stalni kazališni kritičar. Od 1874. do 1879. bio je Prijateljevao je s Jakovom Frankom koji je iz Osijeka otišao u Zagreb i pokrenuo novine *Agramer Presse* i imenovao Kohna za prvoga urednika *Agramerice*. Tijekom 1879. teško je obolio i u prosincu 1879. ubrzo i umro. Iako je bio po zanimanju pravnik dobro je poznavao povijest, filozofiju, umjetnost i književnost. **Dj:** *Croquis aus der kroatischen Landtagsstube. Von V. S. Separatabdruck aus der "Drau" und der "Agramer Presse"*. Essek, Druck von Julius Pfeiffer, Essek, Oberstadt, 1877.

Izv: V. OBAD, Židovi književnici iz starog Osijeka, 1.-3.; Gordana GOJKOVIĆ, Njemački muzički teatar u Osijeku, 1825.-1907., Prilog povijesti Osijeka, Osijek, 1997, 105.,34.-39.; Die Drau, br. 97.- 7. prosinca 1879

Korsky / Korski, prije **Kästenbaum, Alfred** (Osijek, 26. VIII. 1873. – nakon 1942.?). odvjetnik. Imao odvjetničku kancelariju u Osijeku. Sin Samuela Kästenbaüma (Nagygyéres, 1841.-Osijek, 1934.) i Tereze rođ. Strauss (?-Osijek, 1905.). Promijenio prezime u Korsky 1913. Pokršten. Oženio s 1916. s Rudolfinom Marijom Schleyen (rođ. u Slavonskom Brodu ? -) u rimokatoličkoj crkvi. Djeca: Ivo (Osijek, 22. II. 1918. – Buenos Aires, 12. XII 2004.) i Vera (Osijek, 18. I. 1919. – Buenos Aires, 5. VII.1993.). Do 1940. godine zajedno sa sinom Ivom radio u zajedničkoj odvjetničkoj kancelariji. Odredbom Poglavnika priznato mu je arijsko pravo 1942. godine. Sin Ivo nakon 1945. pobjegao je u Argentinu.

Izv: HR - HDA - M-3430.; M-3423, Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 416., Ivo KORSKY, Hrvatski nacionalizam, II., izdanje, 397.-398. V. KOVAČ, Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke, 8.-9.

Krauss / Kraus / Krausz, Adolf st. (Apatin, Vršac ili Pačir, 4. X. 1854. – Osijek, 26/27.II. 1906.), tiskar, zakupnik i trgovac. Vrlo kratko od 1904.-1905. imao je tiskaru zvanu *Tiskara Adolfa Krausa*. Bio ugledni osječki građanin. Oženjen sa Johannom Krauss (1854. Osijek - Osijek, 26. VIII. 1921.) 1874. u Osijeku. Jedno vrijeme živio u Temišvaru sa roditeljima: Josipom i Cecilijom. U braku s Johannom / Ivanom rođena su djeca: Otto (Temešvar, 25.II.1875.1875.-Beč, 22. IV. 1923.), Josip Gustav (Osijek, 1882.-?), Ervin (Osijek, 1884. – 1918.), Margita (Osijek, 1887.-?), Miroslav (Osijek, 1890.-?), Josefa (Osijek, 1892._?). Godine 1893. biran za člana Trgovačkoga odjela osječke *Trgovačko-obrtničke komore* u Osijeku. Uz to bio je i član predsjedništva i zamjenik predsjednika Židovske bogoštovne općine u Osijeku i predsjednik Hevre Kadiše (1893.-1905.). Zavičajnik u Osijeku od 1883. godine. Utopio se 1906. skočivši u Dravu, tijelo nije nikada nađeno.

Izv: HR - HDA, M-3442; Osječki Tjednik, br.23.-18. lipnja 1906., M. MALBAŠA, Povijest tiskarstva u Slavoniji, 52.-53.; M. KOLAR, Razvoj Trgovačko-obrtničke komore u Osijeku 1851-1941; J. BÖSENDORFER, Povijest tipografije u Osijeku, 136., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 437. N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 194.-195.; <https://zbl.lzmk.hr/?paged=29&cat=11>

Krauss, Adolf ml. (Osijek, 17. III. 1859. – Beč, IX. 1930.), veleindustrijalac, dioničar paromlina i od 1906. predsjednik paromlina. Roditelji Josip Krauss (1824. –Osijek, 10.X.1905.) i Neti / Nanetta Krauss rođ. Frank (Vrádište, kod Trnave, Slovačka, 17 . IX. 1824. – Osijek, 19. I. 1899.). Jedno vrijeme bio u gradskom zastupništvu. Oženio se s Reni rođ. Hiller (Vukovar, 1857.). Dijete: Henrieta Kobertina (Osijek, 1891.). S ocem Josipom i braćom bio vlasnik "*Prvog osječkog mlina na valjke Josip Kraus & sinovi d.d. u Osijeku*". Aktivno djelovao u židovskoj općini donji grad. Bio u ravnateljstvu podružnice *Hrvatske eskomptne banke* iz Zagreba. Godine 1918. preselio se u Beč.

Izv:HR -HDA-M-3430.; M-3423., Vjesnik županije virovitičke, br. 10.- 15. svibnja 1907., 115., Osječki Tjednik, br. 3.- ožujak 1906., 6.; Die Drau, br. 11.- 24.1. 1899.; Slavonische Presse, br.17.- 21.1. 1899.; br.19.- 24.1. 1899.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 437., Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),196., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 121. -123.

Krauss, Ervin (Osijek, 19. IX. 1884. – Osijek, 2. X. 1918). pravnik. Roditelji tiskar i trgovac Adolf st. (Vršac, 1864. – Osijek, 26. III. 1906.) i Johanna rođ. Krauss (Osijek, 26. VIII. 1854. – Osijek, 26.VIII. 1921.). Johannini roditelji su bili Josip i Nanetta rođ. Frank (1824.-Osijek, 1899.). Živio u Gornjem gradu u Osijeku. Osnovnu školu i gimnaziju završio je 1902. u Osijeku. Studirao je pravo u Beču, gdje se priključio studentskom cionističkom društvu *Bar Giora*, a diplomirao je na kraju u Zagrebu. Godine 1904. postao je i potpredsjednik bečke *Bar Giore*, tada kao student prava. Za vrijeme studija je organizirao židovske srednjoškolce i širio omladinski židovski tisak. Isticao se člancima u osječkim novinama (*Narodna obrana* i *Slavonische Presse*). Sudjelovao je i u organiziranju prvog građanskoga cionističkog društva u Osijeku kao i cionističkog kongresa, zajedno s uglednim osječkim Židovima. Bio je i predavač na cionističkom kongresu 1908. u Zemunu gdje je održao predavanje o povijesti cionizma. Kada je *Židovska smotra* morala preći iz Zagreba u Osijek, vodio ju je u Osijeku od 1908.-1909. uz pomoć rođaka (bratića) Edmunda Fischera. Redigirao je tekstove, skupljao pretplatu i oglase, bavio se distribucijom. U to vrijeme bio je član *Zemaljskog odbora Udruženja cionista južnoslavenskih krajeva Austro-Ugarske*. Zbog rane smrti roditelja, morao je od 1903. – 1914. preuzeti obiteljsku tvornicu i posvetio se trgovačkom zvanju. Preko majke u rodu je obitelji vlasnika firme *Josef Krauss und Sohne*. Umro je u osječkoj bolnici kao austrougarski vojnik od tuberkuloze. Pisac nekrologa u *Židovu* naveo je da se "...njemu ima u prvom redu pripisati da je svojedobno Osijek postao centar jugoslavenskog cionizma..." Dok je *Židovska smotra* izlazila u Osijeku, bio je uključen u njezin

Osječki židovski biografski leksikon

rad. **Dj:** Što mi dajemo za židovski narodni fond?, *Izvještaj Judeje židovskog akademskog kulturnog kluba u Zagrebu za godinu, 1909./1910.*, Zagreb 1910, 32.-40.

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423., Židov, br. 24.-15. prosinca 1918., 5.; Gideon, br.9.-11.- 18. jun 1922., Narodna obrana, 68.- 22. ožujka 1904.; Gideon, 9-11/1922. Ž. LEBL, Da se na zaboravi, 190., 201., 224., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 437. ; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 200. <https://zbl.lzmk.hr/?paged=29&cat=11>

Krauss / Krausz Ivanović, Ivan Rikard / Rihardo Mendel (Osijek, 26. III. 1880. – Genova / Italija, veljača 1949.) odvjetnik. Rođen u Osijeku 1880. od roditelja: građevinara Ivana / Johanna (Josipa) i Betine r. Biller (Graz, 1854.). Po roditeljima zavičajnik u Osijeku (otac zavičajnik od 1857.). Krajem rujna 1907. prešao na katoličku vjeru u muškom sirotištu u Gornjem gradu i na krstu uzeo ime Ivan, a prije sklapanja drugoga braka 1921. na pravoslavnu vjeru. Kumovao mu je dr. Vilim Kappell, glavni urednik *Novog Doba*. Godine 1924. promijenio prezime u Ivanović, da bi 1941. bilo ponovno vraćeno u Krauss. Otac mu je bio vlasnik građevinske tvrtke u Osijeku te je izgradio brojne zgrade u rodnom gradu pa i parni pogon paromlina. Studije upisao u Beču gdje je postao doktor prava. U srpnju 1912. oženio se s Milicom Popović, najmlađom sestrom dr. Dušana Popovića vodećega srpskog političara. Imali su troje djece: Dafinu /Dašku ud. Mc Lean (Osijek, 1915. – London, 2004.) Ivana Stevana (1913., Osijek), i Vladimira (Osijek, 1917.-New York, 1968) Radoslav (1917., Osijek). Od Milice Popović se rastao 1920., a onda se oženio s Jelkom Muačević s kojom je imao sina Dimitra (Zagreb, 1928.-Brazil, 1969.). Godine 1948. oženio se s trećom suprugom Šteficom Kastelić s kojom je imao sina Marka (Genova, 1948.). Rafineriju u Osijeku pod nazivom "IPOL", izgradio je 1929. a 1937. izgrađena je prva tvornica aluminija na Balkanu poznata kao "IVANAL" d. d. u Lozovcu u šibenskom zaleđu. Na političku scenu stupio krajem 1913. kada je izabran za člana Hrvatskog sabora za grad Osijek. Jedan je od osnivača Hrvatske narodne stranke (HNS). Godine 1918. preselio se u Zagreb i kao član Narodne skupštine Srba Hrvata i Slovenaca, sudjelovao u stvaranju kasnije Jugoslavije. Bio

je osnivač, dioničar i ravnatelj "Astre" d.d., zatim dioničar, član Upravnog odbora i predsjednik osječke rafinerije IPOL, te od 1937. dioničar tvornice aluminijske IVANAL, d.d. u Lozovcu kraj Šibenika. Tijekom Drugoga svjetskog rata bio je uhićen i zatvaran nekoliko puta. Njegova prva tvornica IPOL konfiscirana je od strane države, a druga tvornica IVANAL konfiscirana je od talijanskih okupatora. Godine 1946. optužen je od komunista da je "buržujski kapitalista" i u montiranom političkom procesu, optužen je zajedno sa suprugom i osuđen, a njegova imovina je zaplijenjena i postala je državno vlasništvo. Obitelj Ivanović-Krauss izgubila je građanska prava i poslan je u radni logor na prisilni rad. Nakon što je pušten iz logora pobjegao je u Italiju gdje je umro u Genovi.

Izv: Zavijačnici grada Osijeka (1901.-1946.), 336., 439.; Narodna obrana, br. 227.- 1. listopada 1907.; <http://www.ivanal.hr/history.php> (10.09.2012.); <https://zbl.lzmk.hr/?p=878>

Krauss / Krausz, Josip stariji (Mosdós, Somogy, Mađarska 14. VII. 1824. – samoubojstvo, Osijek, 10. X. 1905.), trgovac i poduzetnik. Roditelji Jakov i Hanny iz Mosdósa / Somogy. Josip Kraus / Krauss otvorio je Donjem gradu 1879. godine na lokaciji današnjega Jelačićevog trga i Huttlerove ulice *Prvi osječki mlin na valjke*. Kraussov *Prvi osječki mlin na valjke* registriran je 1881. kao *Paromlin Josipa Kraussa & sinova*. Počinio samoubojstvo bacivši se s mosta. Oženjen sa Neti / Nanetta rođ. Frank (Vrádište, kod Trnave, Slovačka, 17.IX. 1824. – Osijek, 19. I. 1899.). Djeca: Adolf ml. (Osijek, 17. III. 1859.-1930.), Max (Osijek, 8. X.1863.-1933.).

Izv:HR -HDA-M-3430.; M-3423.; Osječki Tjednik, br. 7.-26. ožujak 1906.; Z. ŽIVAKOVIĆ - KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 121. -123.; Z. LACKOVIĆ, Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka, 2.; Stjepan SRŠAN, Tvirtke u istočnoj Hrvatskoj, 90.; J. LAKATOŠ, Industrija Hrvatske i Slavonije, 525.; Osječki tjednik, br. 7.- 26. ožujka 1906., Zavijačnici grada Osijeka (1901.-1946.), 437.

Krauss, Josip (Barcs 21. IX. 1873. – Osijek, 4. VII.1939.) bankar. Roditelji Mavro i Fani rođ. Rosenberger. U Dardi se 1900. oženio s Marijom rođ. Josifović i 1901. trajno naselio u Osijeku. Djeca: Miroslav (Osijek, 1901.) i Teodor (Osijek, 1902.). Bio je aktivni član Židovske bogoštovne općine Donji Grad. Skupštinar i *Štednoj i pripomoćnoj zadruzi Osijek donji grad*. S ostalima osnovao 1908. *Bankovno komanditno društvo*. Od 1911. u ravnateljstvu s ostalima *Podružnica Hrvatske eskomptne banke iz Zagreba*.

Izv: HR - HDA, M- 3442, Osječki Tjednik, br. 3.- ožujak 1906., 6.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 438.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),196.,Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 121. -123.

Krauss / Krausz, Julio (Osijek, 15. IV. 1878. – Osijek, 4. V. 1942.), trgovac mirodija i poduzetnik, sin Samuela i Johanne r. Borowitz. Oženio se s Antonijom rođ. Fuchs (Đakovo, 1885.). Od 1906. do 1932. s ocem Samuelom vodio tvrtku "Samuel Kraus i sin" u Donjem gradu. Potom je nastavio tvrtku voditi s bratom Maksom, ali kao "Samuel Kraus i sin agentura tehničkih i radiotehničkih aparata i uredskih potrepština te mehaničarska radnja u Osijeku". Bio je aktivni član osječke Židovske bogoštovne općine Donji grad.

Izv: HR- HDA- M- 3430.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 439.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),197.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku,160.

Krauss, Lavoslav (Osijek, 9. I. 1897. – Beograd, 27. XII. 1984.) zubar. Roditelji Pinkus i Franjka rođ. Grüberger. Još kao gimnazijalac počeo se baviti politikom, pa se pred kraj rata učlanio u Socijaldemokratsku partiju. U kolovozu 1915. obukao je kako sam kaže uniformu "Einjaehrig Freiwilliger k.u.k. Infanterie Regimente Nr. 78 Freiherr von Gerba" tj. jednogodišnjeg dobrovoljca carske i kraljevske pješadijske pukovnije br. 78 baruna Grbe. Prvo je poslan u školu za rezervne časnike pješadije u Ogulin. Nakon završetka škole u proljeće 1916. našao se na fronti u Galiciji. Ranjen je te se liječio u bolnicama u Miškolcu i Lošoncu, a onda je vraćen u Osijek. Ponovno se vratio u Ukrajinu, Munkačevo ali kao oficir. Godinu 1916.-1917. prezimio je u rovovima kod Stanislavova, a u jesen 1917. kod Czernowicze. Dobio je odlikovanje, a u proljeće 1918. upućen je u Peštu na studij medicine, da bi se na kraju vratio krajem 1918. u Osijek. Za vrijeme studija u Pešti sudjelovao je 1919. u mađarskoj revoluciji. Odlazi u Beč gdje studira medicinu i tamo je organizator Kluba studenata socijalista iz Kraljevine SHS. Diplomirao je medicinu 1922. Po povratku u Osijek, primljen je u KPJ. U Osijeku se oženio s kćerkom rabina Ungara Julijom Ungar 1923. godine. Djeca: Judita (1925.) i Eva (1929.). U Osijeku imao privatnu zubarsku praksu sve do 1924. kada postaje stomatolog u osječkom Domu zdravlja. Proglašenjem NDH otpušten s posla te bježi u Split. Godine 1943. pristupa NOB-u, gdje zauzima važne liječničke funkcije: upravitelj partizanske bolnice u Mosoru, upravitelj Više sanitetske škole i dr. Tijekom rata stekao čin pukovnika. Nakon rata živio u Beogradu, gdje je do mirovine radio kao stomatolog. **Dj:** Lavoslav KRAUS, *Susreti i sudbine*, Osijek, 1973.

Osječki židovski biografski leksikon

Izv: HR -HDA, M- 3430; I. BALTA, Slavonija i slavonske vojne jedinice u Prvom svjetskom ratu, 209.; I. BALTA "Grad Osijek u Prvom svjetskom ratu kroz povijesne priče i iskaze", 132.; L. KRAUS, Susreti i sudbine, 69.-114., Z. ŽIVAKOVIĆ -KERŽE, Osječka sjećanja, I. dio., 170., Z. ŽIVAKOVIĆ -KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 284. -285., Z. ŽIVAKOVIĆ -KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 195.-196.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.,437.

Krauss, Ludwig / Louis (Osijek, ? –) sin udovice Johanna Kraussa. Glazbenik, violinist. Kao gimnazijalac polazio je privatnu muzičku školu Jaroslava Horyne. Prvi put nastupio je 1896. Braća su mu Richard (bariton) i sestra Olga (pijanistica). Nastavio s bratom Richardom studij u Beču, istovremeno se bavio glazbom. U Beču polazio klavirsku školu kod Theodora Leschetizkog. Svirao i u Osijeku i u Beču. Kao student svirao 1902. u Osijeku na koncertu Osječke akademske omladine.

Izv: Gordana GOJKOVIĆ, Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.), Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku, sv.8., Osijek, 1992., 165.-182.

Krauss / Kraus, Max / Makso (Osijek, 8. X. 1863. – Beč, 9. III. 1933.) tvorničar, posjednik i ravnatelj tvrtke *I. osječki paromlin na valjke Josipa Krausa sinovi*. Roditelji Josip Krauss (1824. – 1905.?) i Neti / Nanetta Krauss rođ. Frank (Vrádište, kod Trnave, Slovačka, 17 .IX. 1824. – Osijek, 19. I. 1899.). Supruga Irene rođ. Tammer (1877.). Član gornjogradske židovske općine (1906.) i jedno vrijeme njezin blagajnik. Član *Trgovačke obrtničke komore* u Osijeku. Cionistički prvak i član *Cionističkog društva Teodor Herzl*.

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423. Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946. 438., Osječki Tjednik, br.32.-19. kolovoza 1906., 4. -5. Narodna Obrana, 196/1906.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206.-213.; Pravila izraelitske bogoštovne općine u gornjem Osijeku, Osijek, 1909., 40. ; Osječki Tjednik, br.32.-19. kolovoza 1906., 4. -5., Narodna Obrana, 196./1906.

Krauss / Krausz Samuel (Kaposkeresztúr, Somogy županija, 1847. – Osijek, 21. IV. 1932.), trgovac sitne robe. Oženio se s Johannom rođ. Borowitz (Bonyhád / Tolna, 1848.) U Osijeku zavičajnik od 1880. godine. Djeca: Armin (Osijek, 11. III. 1871. – Zagreb, 6. IV. 1898.), Bela (Osijek, 6. VIII. 1873.); Albert (Osijek, 1877.), Julijo (Osijek, 1879.) i Makso (1886.). Godine 1906. utemeljio je tvrtku sa sinom Julijem (1879. -1942.) "Samuel Kraus & sin", sitničarski obrt i trgovina plodinama. Tvrtka je poslovala sve do 1936. godine. Bio je aktivan član Židovske općine Donji grad.

Izv: HR - HDA- M-3442., Matične knjige umrlih 1903.-1947.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 439.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 197.

Krauss / Kraus, Otto / Oton (Temišvar, Rumunjska, 25. II. 1875. – Beč, 22. IV. 1923.), novinar i trgovac. Sin tiskara i židovskog aktiviste Adolfa Krausa (1854.-1906.) i Johanne (Osijek, 1854.-Osijek, 1921.) Nakon novinarske karijere u Beču, 1900. dolazi u Zagreb gdje do 1901. objavljuje razne priloge u *Agramer Zeitungu* (1900.-1901.) potom u *Agramer Tagblattu* (1902.-1905., 1907.-1908.) u kojem je neko vrijeme bio i glavni urednik. Godine 1901. počeo je izdavati socijalistički usmjeren časopis *Oko*. Bio je cionistički orijentiran, surađivao je i u *Židovskoj smotri*. Izdao je 1904. i brošuru *Cionizam i socijalizam* u Brnu. Oženio se u Osijeku 1904. sa Sofijom r. Percsi (Budimpešta, 1883.-?). U braku je rođen sin Ivan (Zagreb, 1908.-?). Pripadao je osječkom krugu izdavača i urednika časopisa *Mladost*. Pisao je kazališna izvješća, članke, književne prikaze, reportaže, crtice i dramske pokušaje u osječkom *Jugu*, *Die Drau*, *Svjetlo*, *Suvremenik*, *Hrvatska smotra*, *Nezavisnost*, *Radničke novine*. Čini se da je tada, odmah po završetku svjetskoga rata, bio pristaša Demokratske stranke te se bavio i određenim komunalnim problemima. Prva je osoba kremirana u bečkom krematoriju. **Dj:** Oton KRAUS, *Židovsko pitanje i sionizam*, Zagreb, 1904. Isto i u *Pokret* br. 13 / 10. srpnja 1904; br.16/31. srpnja 1904.; *Serben und Kroaten, die Schicksalsfrage des suedslawischen Volkes*, Leipzig-Beč, 1922.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, Židov 17. /1923.; Enciklopedije hrvatske umjetnosti 1, A-N, LZMK, Zagreb, 1995., 474.; Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 437., Narodna obrana 178.- 4. kolovoza 1904. <https://zbl.lzmk.hr/?paged=29&cat=11>

Kremsier, Israel (Veliki Siget, 16. X. 1807.– Osijek, 4. V. 1882.), trgovac. Roditelji: Lavoslav /Filip i Marija. Jedan od najstarijih članova osječke židovske općine. Pojavljuje se oko 1840. u Virovitičkoj županiji jer ga tada nalazimo u popisu tolerancijske takse. Prvo je stanovao u mjestu Kravice –Slavonija. Oženjen s Julkom/ Ivanom. U Kravicama mu se prvo rodio sin Leopold (Kravice 7. I. 1843.), zatim u Osijeku Ema (Osijek, 28. III. 1852.).

Izv: MOL, HL, DJ, F1 N61/1844.; MOL, HL, DJ, F1 N13/1846.; HR- HDA, M-3423., Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945., 441.

Krieshaber / Kriesbacher / Krishaber, Hugo (Lukovište/Lakócsa, , 23. XII. 1872. – Auschwitz, kolovoz, 1942.) učitelj i inženjer. U Osijeku završio sedam razreda realke 1890., potom sveučilište u Beču od 1890. do 1894. te abiturijentski tečaj na Trgovačkoj akademiji u Beču 1894. –1895. Od 1895. postavljen u Osijeku za učitelja. Pisao gospodarske članke u raznim časopisima i brošuru "Promet sa stokom u Hrvatskoj i Slavoniji" (1906.). U svibnju 1942. odveden u sabirni logor Tenje, a 26. kolovoza 1942. završio u Auschwitzu. **Dj:** *Wirtschaftliche Gefahren für Kroatien*, Zagreb, 1908.; *Sa stranih njiva. Rukovet cvijeća, trnja i zrnja*. Osijek, Naklada vlastita. Tisak Eugena Seklera, 1929.; *Društveni tipovi, Ogledalo mana i slabosti ljudskih*. Osijek, Naklada piščeva. Tisak Antuna Rott, 1938.,

Izv: S. SRŠAN, *Biografije učitelja*, 135.; M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj II.*, 408. T. ŽUGIĆ, M. MILIĆ, *Jugoslaveni u koncentracionom logoru Aušvic*, 256. <http://leveltar.elte.hu/databases.php?ekod=2&order=beev> (5.10.2012.)

Landsinger, Gustav (Bonyhád / Bonnhard / Tolna, 1819. – Budimpešta, 26. XII. 1887.) trgovac. U predsjedništvu židovske općine i u odboru za izgradnju sinagoge 1869. godine. Došao u Osijek iz Vukovara. Imao kćer: Theresiju. Supruga mu bila Louise. Vlasnik trgovine kratke robe na veliko koja se nalazila u središtu Osijeka (Županijska ulica). Nakon 1876. godine počeo je financijski propadati. Član osječke *Hevre Kadiše*. Sahranjen u Budimpešti.

Izv: HR - HDA- M- 3423.; AŽOO, Rukopis anonimnog autora, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- gornji grad, Osijek, 1908, Slavonia, Nr.23.-27. Mai 1869., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Urbanizacija i promet grada Osijeka, 24., O. ŠVAJCER, Sigmund Landsinger, biografski osvrt na razdoblje do 1896. godine, 83.-88.; N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 4. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 50.

Landsinger, Sigismund (Vukovar, 22. IV. 1855. – Lugano / Švicarska 1939.), slikar i umjetnik. Odrastao i školovao se u Osijeku, budući da su se roditelji iz Vukovara preselili u Osijek jer je njegov otac Gustav Landsinger bio aktivan u predstojništvu gornjogradske židovske općine. Nakon 1876. godine otac mu je financijski počeo propadati nakon velikog burzovnog kraha u Monarhiji. Studij slikarstva započeo je u Beču, a nakon prekida, zbog nedostatka financijskih sredstava, vratio se u Osijek, da bi ponovno studiranje nastavio u Rimu (1877.) i Firenci (1878.), postavši tamo sljedbenik Arnolda Böcklina. Nakon studija živi u Budimpešti. Poslije se preselio u München, gdje 1890. rasprodaje na aukciji svoju zbirku umjetnina. Izlagao je 1881. u Osijeku i Zagrebu 1884. Sudjelovao je na Jubilarnoj izložbi u Zagrebu 1895. godine. Boravio je u Osijeku 1895. godine gdje je slikao akvarele za milenijsku izložbu održanu u Budimpešti 1896. Nakon te godine ne vraća se više u Hrvatsku. Ušao je u antologiju njemačkog slikarstva, premda je izlagao prvo kao Hrvat, a zatim na svjetskoj izložbi u Parizu 1900. u grupi mađarskih grafičara.

Izv: Oto ŠVAJČER, Sigmund Landsinger, biografski osvrt na razdoblje do 1896. godine, 83.-88.; Enciklopedija hrvatske umjetnosti, sv. 1., A-N, Zagreb, 1995., <https://www.helveticaarchives.ch/detail.aspx?ID=189980> (15.06.2012.), Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945., 464.

Leitner, Marko (Zaprešić, 20. I. 1882. – logor Auschwitz, 1944.), pravnik. Sin Moritza i Olge rođ. Naschitz. Kao mladić sudjelovao u Zaprešiću u demonstracijama 1903. – 1904. godine. Već zarana aktivan u židovskim krugovima. Prvi predsjednik *Literarnih sastanaka židovske omladine u Zagrebu*. Pravni fakultet završio u Zagrebu 1907., a dvije godine potom 1909. dolazi u Osijek gdje je bio koncipijent kod Huga Spitzera. Godine 1911. položio odvjetnički ispit i od 1912. otvorio vlastitu odvjetničku kancelariju. Specijalizirao se za bračnom pravo. Oženio se u Zagrebu 22. IX. 1908. s Pavicom rođ. Rosenberger (1887. – Jasenovac, 1942.?), s njom imao kćer Milicu (Osijek, 18. XI. 1909. – ?) U I. svjetskom ratu služio kao visoki časnik 78. pješачke pukovnije Austrougarske vojske na talijanskom bojištu te za hrabrost više puta odlikovan (Željezni križ, Vitez reda Marije Terezije). U međuratnom razdoblju bio gradski zastupnik, a od godine 1920. i potpredsjednik gornjogradske Židovske općine u Osijeku. Politički djelovao na strani socijaldemokrata i branitelj komunistima u političkim procesima. Po uspostavi NDH izgubio pravo na rad, brisan iz Odvjetničkoga imenika 1942., ali kako je bio u mješovitom braku s katolkinjom, nastavio je s radom, iako ne više pod svojim imenom, nego je obrađivao predmete za druge osječke odvjetnike koji su ih pod svojim imenom predavali sudovima. Kao socijaldemokrat uspio je uspostaviti vezu sa slavonskim partizanima, za što su doznali gestapovci i 3. svibnja 1943. odveli su ga iz njegova stana. Otpremljen je za Auschwitz gdje je završio u plinskoj komori.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, Narodna obrana, br. 61.- 15. ožujka 1911.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 198.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945., 407.; 472. T. ŽUGIĆ, M.

Osječki židovski biografski leksikon

MILIĆ, Jugoslaveni u koncentracionom logoru Aušvic, 261.; Zlata ŽIVAKOVIĆ–KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 208.

Liebling / Libling, Julius Ulrich (Lavov / Lvov/Ukrajina, 1872. – Jasenovac, 1942.) veterinar. Diplomirao u Lavovu 1896. godine na Visokoj veterinarskoj školi. Dodijeljen kao vojni veterinar 16. divizijskoj artiljerijskoj pukovniji i dolazi u Valpovo. Tu mu je rođen sin 1901. godine. Liebling napušta vojsku 1905. ili na početku 1906. te ga tada Visoka kraljevska vlada u Zagrebu šalje u Njemačku i Mađarsku na proučavanje uzgoja peradi. Bavio se proučavanjem tamošnjega uzgoja peradi o čemu je pisao u osječkom mjesečniku *Gospodar* (1905. i 1906.). U sklopu svojih istraživanja osnovao u ljeto 1906. u Valpovu "Uzornu peradarnicu". Iako je bio vezan radom i stanovanjem uz Valpovo (1905. – 1913.), od 1913. – 1914., nakratko je bio premješten u Osijek, zatim Vojnić (1914. – 1915.). Za vrijeme Prvog svjetskog rata služio je kao vojni veterinar (1915. – 1918.), opet se vraća u Vojnić (1918. – 1919.) i do odlaska u mirovinu premješten je u Donji Miholjac (1919. – 1937.). Godine 1930. unaprijeđen je u višeg veterinarskoga savjetnika. Nakon odlaska u mirovinu, 1938. otvara privatnu ordinaciju u Donjem Miholjcu. Zahvaljujući njemu osnovan je peradarski odsjek pri *Slavonsko gospodarskom društvu u Osijeku*. Liebling je organizirao nekoliko peradarskih izložbi u Osijeku prije izbijanja Prvoga svjetskog rata. Tijekom službovanja objavio je 38 rasprava i tri brošure koje su tiskane u Osijeku. Rasprave je objavljivao u mjesečniku *Gospodar*, dnevniku *Die Drau*, *Jugoslavenskom veterinarskom glasniku*, *Österreichische Monatschrift für Thierheilkunda*, *Przeglad weterynaryjny* i drugima. Na početku Drugog svjetskog rata odveden je u srpnju 1942. u logor Tenje, a odande potom u jasenovački logor gdje je pogubljen.

Osječki židovski biografski leksikon

Izv: HR - HDA- 3430; M. KARLOVIĆ, Hrvatski veterinari Židovi- žrtve Drugog svjetskog rata, 173.-178.; M. KARLOVIĆ, Julius Ulrich Liebling, 6.-8.; M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj, II., 266. ; J. ROMANO, Veterinari Jevreji, 155.

Löbl, Dajan Nathan/Natan/Nathan (Bonyhád, 10. IX. 1801. – Budimpešta, 30. XI.1862.), proizvodni zamjenika rabina. Roditelji Mojzes i Julka / Cecilija. Supruga Fanika. Djeca: Marija (Darda, 1828.), Ružica (Darda, 1829.), Skender (Darda, 1834.), Emilija (Darda, 1835.), Marko (Darda, 1837.), Cecilija (Darda, 1838.), Armin (Darda, 1839.), Kata (Osijek, 1840.), Makso (Osijek, 1843.). Zamjenik rabina sve do dolaska rabina Samuela Spitzera 1856./1857. godine. Dajan Nathan Löbl bio je od 1822. sve do 1862. osječki mohel. Službu mohela obavljao je i u Dardi. U početku živi u Dardi, a onda se 1840. preselio u Osijek. Njegov sin Marko, bio je trgovac i poslije je živio u Čađavici (oženjen s Fanikom rođ. Friedmann).

Izv: HR- HDA M-3430; M-3423; AŽOO, Rukopis anonimnog autora, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- gornji grad, Osijek, 1908.; J. BÖSENDORFER, Vjerska organizacija u Osijeku, 22.-23.

Löwinger Moritz /Moric (Kölked / Kuljket/Kulket, Baranja, 1833. – Osijek, 24. IV. 1899.), trgovac i dugogodišnji općinar gornjogradske Židovske općine. Dugo godina djelovao je kao predstojnik hrama i uboškog društva. Umro u 66. godini života. Živio u Gornjem gradu u Gundulićevoj ulici.

Izv: HR -HDA- M- 3423., Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900.

Löwy / Lowy, Max / Makso (Osijek, 4. III. 1856. – Osijek, 27. XII. 1938.) trgovac sirovina i član *I. slavonskog općeg štednog i pripomoćnog društva* i član nadzornog vijeća *Djakovačkog mlina na valjke, d.d.* Roditelji: Marko i Babetta / Bettika iz Osijeka. Oženio se s 1884. Irmom rođ. Bloch (rođ. 1864. u Aljmašu). Djeca: Dora (Osijek, 1888.), Otto (Osijek, 1890.), Ervin (Osijek, 1892.). Bio je član *Trgovačke obrtničke komore*. Poslije je pripadao anticionističkoj struji u gornjogradskoj židovskoj općini.

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 486., Hrvatski list, br. 359.- 29.12. 1938.; Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900., 38.

Margel, Mojsije, (Moščiska / Mosciska, Galicija/ Poljska, 13. X. 1875 – Zagreb, 30. IV. 1939.), požeški rabin, nastavnik, leksikograf i školski ravnatelj. Studirao na židovskim teološkim seminarima u Beču i Berlinu, filozofiju u Berlinu i Bernu, gdje je promoviran u čast doktora filozofije. Prvo rabinsko službovanje počinje u Ružomberoku / Rosenbergu (u sjevernoj Slovačkoj, 1902. – 1906), a zatim u Požegi (1906. – 1914.), gdje dovršava i izdaje njemačko-hebrejski rječnik – *Deutsch-Hebräisches Wörterbuche* (1906.), svoje životno djelo i prvo djelo takve vrste u svijetu. Stalni je suradnik *Židovske smotre* i kasnije *Židova*. Na njegovu inicijativu 1906. u Požegi osnovana *Hevra Kadiša*. Od 1908. član je Izvršnog odbora rabina kraljevina Hrvatske i Slavonije. Godine 1914. odlazi na ratište kao vojni rabin te je na sočanskoj fronti odlikovan zlatnim križem za zasluge s krunom, na vrpici kolajne za hrabrost. Početkom 1919. imenovan je nakon 40-godišnjeg ravnateljstva Hosee Jacobija za vjeroučitelja i ravnatelja židovske osnovne škole u Zagrebu. Od 1919. podučava hebrejski i drži povremeno predavanja u različitim židovskim organizacijama u Zagrebu. Bio je urednik *Jevrejskog almanaha* (1925. – 1930.) koji je izlazio u izdanju Saveza rabina Kraljevine SHS. Pisao je i u *Jewish Encyclopedia*. Od 1927. do 1937. vršio je dužnost rabina u Židovskoj bogoštovnoj općini u Zagrebu, ali se nakon bolesti povlači u mirovinu. Zbog bolesti 1937. umirovljen.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein; A. BUDAJ, Vallis Judaea, 212.-213.; V. ŽUGAJ, Židovi novogradiškog kraja, 24.

Mautner, Herman (Oszro /МАЂ, 8. IX. 1878. – Osijek, 14. VII. 1940.), posjednik i vlasnik mlina "Herman Mautner & drugovi". Roditelji Leopold / Lavoslav i Rozalija rođ. Kaufman. Supruga Sofija rođ. Fišer (Ivandarda, 1886. - ?). Brat Žige (Ladimirevci, 1.V.1895.-?) Brak sklopili 1906. godine. Zavičajnik u Osijeku tek od 1934. Aktivan u donjogradskoj židovskoj općini, član vijeća i potpredsjednik.

Izv: HR - HDA- M-3442.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 519.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.); 200. , Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 68.-69.; J. LAKATOŠ, Industrija Hrvatske i Slavonije, 535.-536.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mlinova, 98.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=1260>

Milić (prije Deutsch), Srećko / Felix (Koprivnica, 1882. – Koprivnica, 1942. ili Jasenovac, 1945.), liječnik. Sin liječnika Adolfa i Adele rođ. Müller. Nakon završetka Medicinskoga fakulteta u Beču nastanio se u Osijeku i u listopadu 1911. oženio se s Blankom rođ. Levi/Levy (20. I. 1887. – Beč, 8.VIII. 1932.) . Postao je članom gornjogradske osječke židovske općine i potpredsjednikom Židovskog nacionalnog društva. Nakon smrti supruge 1932. godine oženio se u Osijeku 1937. s liječnicom Blankom rođ. Klein (Subotica, 3. III. 1899.). U Osijeku je bio glavni liječnik Okružnoga ureda za osiguranje radnika, a od kraja 20-ih godina imenovan je ravnateljem Doma narodnoga zdravlja u Osijeku. Bio je i član slobodnozidarske lože "Budnost" od 1930-ih do 1940. Na nepoznat način stigao je u Koprivnicu gdje je sa suprugom Blankom počinio samoubojstvo 1942. godine. Na drugom mjestu navedeno je da si je oduzeo život u Jasenovcu 1945. godine.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 201.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 542.; Židovi u Koprivnici, Koprivnica, 2005., 41.

Miskolczy / Miškolczy, Julijus/Julijo (Mohač, 20. IV. 1853. – Osijek, 10. II. 1907.), poduzetnik i pionir osječke industrije. Roditelji: Josipa / Josephine Rosenbaum (Beli Manastri / Pél Monostor, 1821. – Osijek, 8. X. 1895.) i Max / Mavro Miskolczy (Bonyhád, 1822. ili 1823.? – Osijek, 1. IV. 1878.). Rano djetinjstvo i prve godine školovanja proveo u Mohaču. U Pečuhu je polazio gimnaziju, a studirao je u Beču na četverogodišnjoj Trgovačkoj akademiji i istovremeno bio zaposlen u velikom bankovnom poduzeću. Otac Max / Mavro Miskolczy je u rodnom mjestu stekao znatan imetak, a 1870. preselio se u Osijek s obitelji i kupio kuću Leopolda Hillera, veletrgovca u Županijskoj ulici, gdje je otvorio vlastitu trgovinu. Trgovina je oko 1876. zapala u poslovne neprilike pa se Julijo Miskolczy vratio iz Beča u Osijek kako bi pomogao ocu u trgovini. Nakon očeve bolesti i smrti (umro je 1. IV. 1878.), preuzeo je s mlađim bratom Aleksandrom očevu tekstilnu trgovinu (pomodne robe) te ju podignuo do zamjetne visine trgujući češkim i moravskim tekstilom. Krajem osamdesetih godina 19. stoljeća napustio je obiteljsku trgovinu s tekstilom i od 1890. posvetio se zastupanju *Osiguravajućeg društva Franco-Hongroise osiguranja za Hrvatsku, Slavoniju, Bosnu i Hercegovinu* te time postao jedan od važnijih dioničara *Dunavskog parobrodarskog društva*. Uz to bavio se gospodarstvenim pitanjima i objavljivao je članke u domaćim u budimpeštanskim listovima. *Trgovačko-obrtnoj komori za Slavoniju* pripadao je 15 godina. Godine 1886. izabran je za vijećnika komore, a 1894. i za predsjednika Komore te je na tom mjestu bio sve do 1902. godine. Potaknuo je 1885. osnivanje konjskog tramvaja. Pripadao je ravnateljskim vijećima: *Union paromlinarstvo d.d. u Osijeku*, *I. slavonskog dioničarskog društva za*

Osječki židovski biografski leksikon

tvornicu stakla u Osijeku, I. općeg slavonskog štednog i pripomoćnog društva i Dioničarskog društva za konjsku željeznicu u Osijeku i Kupališnog društva Dianabad. Važnu je ulogu imao kod osnivanja i izgradnje osječkoga paromlina Union te je ravnateljskom vijeću paromlina pripadao do smrti. Bio je potpredsjednik trgovačko-mjenbenog suda Kraljevskog sudbenog stola u Osijeku. Od 1897. bio je tajnik Alliance Israelite za Slavoniju. Jedno vrijeme bio je i zamjenik predsjednika Židovske općine Osijek i predsjednik izraelitičke škole. Dosta godina bio je predsjednik Osječkog trgovačkog društva, tajnik gornjogradske Kasine, revizor gornjogradskega Vatrogasnog društva. Bio je oženjen od 1879. sa Šarlotom rođ. Weiss i imao je dvije kćeri, stariju Vilmu (1880. – 1956.) udanu za domobranskoga kapetana Milivoja pl. Vukelića te poznatu književnicu i mlađu Anny (Osijek, 1884.- Zagreb, 1964.) udanu za odvjetnika Rudolfa Grünfelda (1878.-Zagreb, 1962.) iz Zagreba.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 16.-17.; Slavonische Presse, br. 35., 12. veljače 1907.; br. 36., 13. veljače 1907.; V. VUKELIĆ, Tragovi prošlosti, 31.-44., 64.- 65.; 104., 121-123.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Židovi u gospodarstvu sjeverne Hrvatske od 1873. do 1941. godine, 131.; Osječki Tjednik, br. 6.-11. veljače 1907.; Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.- 1901., 51.; S. SRŠAN, Zaslužni osječki građani krajem 19. stoljeća, 62.; V. VUKELIĆ, Tragovi prošlosti, memoari, II. izdanje, 92.-96., 185.-190.; Narodna obrana, br. 36.- 13. veljače 1907.; Maroje Mihovilović, Mi djeca Solferina, 2017.

Obersohn / Oberson, Josip /Josef (Retfala, 15. IV. 1823. – Budimpešta, ?), trgovac. Roditelji Bernard i Terezija. Bio općinski predstojnik gornjogradske Židovske općine krajem šezdesetih godina 19. stoljeća (1868. i 1869.) i bio u odboru za izgradnju sinagoge 1869. godine. Predsjednik općine kada je postavljen kamen temeljac za sinagogu i član *Hevre Kadiše*. Prije 1877. preselio se u Budimpeštu.

Izv: HR – HDA- M-3430: M-3423., HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 15 (3622/1896.); spis 16 (21.160/1896.) Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Urbanizacija i promet grada Osijeka, 24.; N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku.

Obersohn, Therese/Terezija rođ. Kohn (IvanDarda, 25. III. 1840. – Osijek, 23. V. 1926.), dugogodišnja predsjednica *Izraelitičkog gospojinskog potpomagajućeg društva donjeg grada Osijeka*. Članica donjogradske židovske općine. Supruga Aleksandra / Šandora Obersohna (Veliki Bečkerek / Zrenjanin 1834. – 21. II. 1912.), iz Vukovara. Udala se za njega u Osijeku 1859. godine. Roditelji Mavro i Babeta. S Aleksandrom imala sina Eduarda (Darda / Osijek, 27. I. 1860. –?). Spadala je pod Donjogradsku židovsku općinu. Na mjestu predsjednice gospojinskog društva bila do 1921. godine.

Izv: HR - HDA- M-3423., UOZV VIII-10, 18366/1921, ZP, 2449, stp. 14, Izraelitičko gospojinsko potpomagajuće društvo donjeg grada Osijeka,

Oppenheimer, Samuel (rođ. oko 1635., Heidelberg [po nekima rođen 1630.] – 3. svibnja 1703. Beč), bankar, dvorski Židov, diplomat, i vojni dobavljač za Njemačko Rimsko Carstvo. Uživao je posebnu naklonost cara i kralja Leopolda I. kojem je posudio novac za Veliki oslobodilački rat protiv Osmanlija. Kada je 1670. došlo do protjerivanja Židova iz Beča, Josip I. je dopustio samo Oppenheimeru i njegovim sljedbenicima da ostanu u gradu i čak mu dopustio da izgradi kuću u samom centru Beča. Imenovan je za "Oberhoffaktor" i "Hofjuden" odnosno dvorskim Židovom jer je dao predujam od 100.000 za ratne troškove. Oko 1700. kuća mu je opljačkana i sva imovina uništena u židovskim neredima koji su se dogodili u Beču.

Izv: http://en.wikipedia.org/wiki/Samuel_Oppenheimer, 3.7.2007.;
http://de.wikipedia.org/wiki/Samuel_Oppenheimer, 3. 7. 2007.

Pffeifer / Fajfer / Pfeiffer, Julije (Bačka Palanka/Srbija, 1853. – logor Auschwitz, 1942), knjigotiskar, veleposjednik i izdavač. Vlasnik veleposjeda, tj. pustare Ovčara nedaleko Čepina. U Osijeku je stekao zavičajno pravo 1876. Oženio se 1885. sa Sidonijom rođ. Szeszler / Sessler iz Budimpešte (rođ. 1870.). Imao je četvero djece: Niklas / Nikola (Osijek, 22.IX.1888. – Osijek, 29.V. 1889.) Livia Zorka ud- Kaiser (Osijek, 30. XI. 1889. – Beograd, ok.1970.), Otton / Otto (Osijek, 4.VIII.1891. –?) i Hinko (Osijek, 124. XI. 893. – 1915.) Godine 1876. prekupio je tiskaru Jakoba Franka i novine *Die Drau*. Sjedište im je bilo udvorištu Krausove kuće u tadašnjoj Ulici divjeg čovjeka (danas Ul. Hrvatske Republike). Već iduće 1879. Pffeifer kupuje tiskaru Dragutina Sándora. Sudjeluje na *Općoj zemaljskoj izložbi* u Budimpešti 1885., te 1894. ima veliku knjigotiskarnu. Godine 1896. sudjelovao je na *Milenijskoj izložbi* u Budimpešti. Tiskao je *Glasnik društva slavonskih liječnika* (1878.), stručni pčelarski list *Slavonska pčela*, novine *Branislav* i *Osječki tjednik* (1906. – 1908.). Bio je izdavač lista *Die Drau* sve do 1918. Jedno vrijeme bio je urednik *Osječkog lista*, priloga lista *Die Drau*. Uređivao je novine *Slavonski Lloyd* koje je pokrenula osječka *Trgovačko obrtnička komora* čiji je bio član od 1887. unutar obrtničkoga odjela, a 1893. prelazi u trgovački dio u kojem je bio do 1900. godine. Uz tiskaru bio je član ravnateljstva *Dioničko društvo Union* i *Osječkog skladišta*, te član odbora *Hrvatske zemaljske banke d.d.* u Osijeku. Jedan je od članova podružnice *Crvenog križa u Osijeku*. Nakon 42 godine uspješnog rada 1918. prodao je tiskaru *Hrvatskom štamparskom zavodu d.d.* u Zagrebu. Za vrijeme Prvog svjetskog rata bio je član *Odbora za prikupljanje krzna za naše vojnike*. Smatrao se "Hrvatom Židovom necionistom". U

međuratnom razdoblju javlja se kao dopisnik hrvatskog dnevnika na njemačkom jeziku *Der Abend* (1929. – 1930.), koji je izdavao Lavoslav Selinger i *Hrvatskoga lista*. Pfeifferov najmlađi sin Hunko /Hugo stradao je na talijanskom frontu 1915. godine, a drugi sin Otto (Osijek 4.8.1891.) nije se posvetio tiskarstvu, već trgovačkom zvanju i osnovao veletrgovinu papira "Artija" u Osijeku koja je radila sve do 1942. Godine 1922. Otto je prešao na rimokatoličku vjeroispovijest.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, HR - HDA-M-3430.; M-3423., Narodna obrana, br.14.- 13. siječnja 1908., Osječki Tjednik, 34.-3. rujna 1906., Hrvatska obrana, br.88.-19. travnja 1915.; Vjesnik županije virovitičke, br.6.- 15. ožujak 1908., 62., M. MALBAŠA, Povijest tiskarstva u Slavoniji, 39.-43; J. BÖSENDORFER, Povijest tipografije u Osijeku, 135.- 136.; Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, Osječka sjećanja, 263.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),204., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 617.;M. ŠVOB, Židovi u Hrvatskoj-židovske zajednice, I, 381. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 34., 67.-68.; V. KOVAČ, Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke, 7.-8.; D. ZEC, Nepoznato djelo Roberta Frangeša Mihanovića, 241.-250.; J. LAKATOŠ, Industrija Hrvatske i Slavonije, 534.-535.; S. SRŠAN, Tvrte u istočnoj Hrvatskoj, 110.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu, 55.-72.; S. SRŠAN, M. ĐUKIĆ, Povijest Crvenog križa u Osijeku, 23.-24.;O. ŠVAJCER, Sigmund Landsinger, biografski osvrt na razdoblje do 1896. godine, 83.-88.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=1569>

Plachte, Hinko / Heinrich (Varaždin, 26. II. 1863. – Osijek, 2. V. 1941.). Odvjetnik i gradski zastupnik. Roditelji Jakov Akiba (1818.-Varaždin, 30.III.1888.) i Terezija rođ. Tänzer (Varaždin, 1821.-Varaždin, 17.III.1888.), žive u Varaždinu. Oženjen 1892. s Helenom rođenom Sorger (rođ. u Kétújfalu 1871. ili 1873. u Osijeku - ?), kćeri Jakova /Jakoba Sorgera i Bettine / Babette rođ. Bresslauer (Virovitica, 1841.-Osijek, 1923.). Djeca: Vjera udana Plavšić (Osijek, 1895.-?), Nada udana Vamosi (Osijek, 1897.-Sombor, 1944), Ljuba / Ljubica ud. Tiefenbach (Osijek, 1900.- Zagreb, 1991.). Osječki zavičajnik od 1900. godine. Član *Društva za zaštitu napuštene djece* (1901.). Aktivan u predsjedništvu gornjogradske židovske općine. Od 1910. potpredsjednik gornjogradske židovske općine. Gradski zastupnik od 1910. godine. Član ravnateljstva *Union paromlina* i odbora *Hrvatske zemaljske banke d.d.* u Osijeku. Bio je unutar židovske općine na strani anticionističke struje. Za vrijeme Prvog svjetskog rata istaknuo se u dobrovoljnim akcijama te je bio član *Dobrovoljačke ratne bolničarske čete*. Umro i sahranjen u Osijeku.

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423, DVD- 80.; Vjesnik županije virovitičke, br. 6.-15. ožujak 1908., 62.: Osječki Tjednik, 34.- 3. rujna 1906. Židovska smotra, br.5.- 2. ožujka 1910.- 21. adara 5670.; Narodna obrana, br. 47.- 28. veljače 1910., "Izbori u židovskoj bogoštovnoj općini"; Narodna obrana, br. 281.- 12. prosinca 1910.; br.291.- 23. prosinca 1910.; br. 295.- 29. prosinca 1910.; br. 297.-31. prosinca 1910., Hrvatska obrana, br. 88.-19. travnja 1915.; G. M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke Slobodnozidarske lože "Budnost", 48.; Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915., 7, 5.-33.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 67.-68.; J. LAKATOŠ, Industrija Hrvatske i Slavonije, 534.-535.; S. SRŠAN, Tortke u istočnoj Hrvatskoj, 110.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945., 627. ; <https://zbl.lzmk.hr/?p=1593>

Posner, Josip (Eidlitz, Češka, 22. XI. 1822. – Osijek, 14. III. 1888.), poduzetnik. Došao iz Češke u Osijek, gdje se pokrstio neposredno nakon dolaska na dužnost komorskoga tajnika. Škole je polazio u Beču, a 1848. godine za vrijeme revolucije bio je vođa jedne đачke legije te se sve do polovine 1849. skrivao u Češkoj, da bi se ponovno vratio u Beč. Nakon studija u Beču, gdje je stekao 1850. doktorat filozofije, zaposlio se kao vježbenik u bečkom Ministarstvu trgovine i na preporuku ministra odlazi u Osijek gdje postaje tajnik Osječke komore. Svoju je tajničku funkciju u Osijeku obavljao do potkraj 1885. kad je odstupio zbog bolesti, da bi 1888. preminuo. Bio je glavni pokretač različitih komornih akcija oko unapređivanja privrednoga života Slavonije. Ogledao se i u književnosti te je njegov kazališni komad "Heimat" bio često izvođen u osječkom kazalištu.

Izv: M. DESPOT, Ekonomsko-historijski razvoj Slavonije unutar njenog manufakturnog i industrijsko-proizvodnog procesa u 18. i 19. stoljeću, 267.; I. KARAMAN, Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.), 98.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, presjek djelovanja od osnutka 1851. godine do 1941. godine, 203.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 29.

Rác, Akos Jakov (Lengyelfalva kod Košica, Slovačka, 14. VII. 1872. – Osijek, 8. I. 1956.) liječnik i stomatolog. Rođen u Langyelfavi, gdje mu i žive roditelji Mihajlo Roth, ravnatelj tvornice i Ruža / Roza rođ. Feldmann. Promoviran u doktora medicine na sveučilištu u Budimpešti 1898. godine. Nakon dvogodišnje bolničke službe u Budimpešti postaje vojni liječnik. Služio je u raznim garnizonima. Jedno vrijeme živio u Virovitici. Tako je stigao i u Osijek u kojem se 1901. oženio s 22-godišnjom Olgom rođ. Berger, koja je potjecala iz poznate osječke trgovačke židovske obitelji (Jonas Berger i Herima rođ. Rosenbaum). Nakon Prvoga svjetskoga rata umirovljen je u činu majora, potom se specijalizirao za stomatologiju te je vodio privatnu stomatološku ordinaciju. Uspostavom NDH morao ju je odjaviti (5. VIII. 1941). Jedan je od utemeljitelja stomatologije u Osijeku.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, 293.; Zavičajnici grada Osijeka (1901. – 1946.), Osijek, 2002., 654., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 205.

Rechnitz, Milan Emil (Budimpešta, 7. IV. 1873. – Osijek, 26. I. 1939.), liječnik. Roditelji Adolf i Matilda rođ. Abeles. Supruga slikarica Elsa rođ. Basch (Breslau, 1876. – Osijek, 1946.). Djeca Hermina (Osijek, 23. II. 1898.-?). Školovao se u Budimpešti i tu se oženio. Godine 1897. dolazi u Osijek, gdje radi kao liječnik. Bio je aktivan član *Cionističke organizacije Theodor Herzl* i odbornik gornjogradske Židovske općine. U odboru *Slavonske Agrarne štedionice*. U jednom trenutku kandidirao se za predsjednika općine kao suparnik Huga Spitzera. **Dj:** *Kako da othranjujem, njegujem i odgajam svoje dijete u prvoj godini života? Pet predavanja za pouku majkama i budućim majkama*. Napisao Dr. Emil Rechnitz. Sa 31 slikom. Osijek, Hrvatski štamparski zavod d. d., 1922.

Izv: Narodna obrana, br.182.-9. kolovoza 1904.; Osječki Tjednik, br.45.- 11. studenog 1907.; br.46.-18. studenog 1907.; br. 49.- 9. prosinca 1907.; Vjesnik županije virovitičke, br. 8.-15. travnja 1915.Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 669.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.); 206.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Osječka sjećanja, I. dio., 281. <https://zbl.lzmk.hr/?p=1722>

Rechnitz, rođ. **Basch Elza** (Wrocław / Breslau, Poljska, 28.V.1876. – Osijek, 6. I. 1946.). umjetnica. Kći Hermana Bascha, vlasnika tiskare i knjižare i Julije rođ. Monasch. U rodnom je Wrocławu završila pučko i srednje školovanje. Nastavila se usavršavati u Banjskoj Bistrici (Slovačka) gdje je upoznala supruga Milana Rechnitza s kojim se preselila 1897. u Osijek. Nakon toga upisala se na Umjetničku akademiju u Budimpešti i školovanje nastavila u Münchenu i Parizu. Krajem 1905. vraća se u Osijek, gdje 1906. priređuje prvu samostalnu izložbu. Potom je samostalne izložbe imala u Zagrebu i u Budimpešti. Često je boravila u koloniji u Szolnoku u Mađarskoj. Za vrijeme NDH sklonila se u Italiju te se nakon završetka vratila u Osijek.

Izv: U atelieru gdje Elze Rechnitz, Narodna obrana, br.5.- 8. siječnja 1908.; Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, Osječka sjećanja, I. dio281.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 293.-294., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),205.-206.; O. ŠVAJCER, Osječko slikarstvo između dva rata (1918.-1940.), 217.-225. <https://zbl.lzmk.hr/?p=1722>

Rein, Mavro (Crvenka / Červenka, Srbija, 15. VI. 1867. – Auschwitz, svibanj 1943.), pravnik. Otac slikara Ivana Reina (Osijek, 9. IX. 1905.-Sisak, 12. XII.1943.) i Renate udate Stefanelli. Bio zavičajan u Virovitici. Po završenom studiju 1897. stupio u državnu službu kao pristav sudbenoga stola u Zagrebu. Dodijeljeno mu je pravo odvjetovanja u lipnju 1905. u Osijeku. U vrijeme Prvoga svjetskog rata odvjetnik u Osijeku, kao i član odbora *Hrvatske zemaljske banke d.d.* u Osijeku. Sredinom 1920-tih iz Osijeka s obitelji preselio na Josipovac u Zagrebu. Još 1904. prešao na rimokatoličku vjeru. Bio u braku s Olgom rođ. Hönigsberg, iz jedne od najstarijih zagrebačkih židovskih obitelji, vlasnika Tvornice kože i čuvene kavane "Zagreb". U Osijeku su stanovali na tadašnjem Žitnom trgu (danas Gajev trg), a potom u Teretnoj ulici (danas A. Stepinca). Po uspostavi NDH pod prisilom se odrekao odvjjetništva. Zatražio priznanje arijskoga prava te je bio privremeno oslobođen nošenja židovskoga znaka. Odveden zajedno sa suprugom, po svemu sudeći u svibnju 1943., u posljednjoj velikoj deportaciji zagrebačkih Židova.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, M. ŠVOB, Židovi u Zagrebu, II., 117; Narodna obrana, br. 142.- 20. lipnja 1905., Hrvatska obrana, br. 88.- 19. travnja 1915.; Hrvatska obrana, br. 54.-7. ožujka 1916.; http://arhinet.arhiv.hr/_Pages/PdfFile.aspx?Id=470 (5.10.2012.) <http://essekeri.hr/bio/46-ivan-rein> (5.10.2012.) <https://zbl.lzmk.hr/?p=1759>

Reiner, Mavro / Moritz (Németkeresztúr / Sopronkeresztúr / Deutschkreutz / Burgenland / Austrija 15. IV. 1817. – Beč, 25. X. 1898.), liječnik, zdravstveni savjetnik i gradski fizik u Osijeku. Roditelji Abraham i Rosa. Oženio se s Ružicom / Rosom s kojom je imao djecu: sinove Louisa/Ludviga, Maxa/Maksa i kćeri: Reginu, poslije udanu Bettelheim, Clementinu / Klementinu, udanu Wertheimer i Emili, udanu Schlein. M. Reiner je diplomirao 1840. Jedan je od osnivača židovske općine u Osijeku te utemeljitelj *Hevre Kadiše* (po nekima napisao statut). Medicinu studirao u Pešti. U Osijek stigao iz Pešte nakon 1843. jer mu se prvo dijete Regina rodila 1843. još uvijek u Pešti, a ostali u Osijeku: Klementina (1846.), Ludvig (1849.) i Makso (1852.). Od 1861. sudjelovao je u radu gradske skupštine i od 1861. gradski fizik. Član je od samoga osnivanja *Društva slavonskih liečnika u Osieku* (1874.) u kojem je jedno vrijeme bio perovođa pa knjižničar. O zdravstvenoj problematici pisao je u mnogobrojnim publikacijama: *Narodne novine, Obzor, Slavonische Presse, Agramer Tagblatt, Liječnički viestnik, Die Drau*. **Dj:** *Ueber Friedhöfe im Allgemeinen und insbesondere über die Friedhöfe der Stadt Essek, so wie auch über Todten-Bestattung in historischer und sanitäts-polizeilicher Beziehung. Ein Beitrag zur Förderung der Landeshygiene* von Dr. M. Reiner, H. Physikus des löbl. Veröszer Comitates und der kön. Freistadt Essek. Essek, Aus der Buchdruckerei des Julius Pfeiffer, 1877.; *Ueber die hygienische Bedeutung und Beurtheilung der Beschaffenheit des Trink- und Nutzwassers und rationelle Principien für dessen Untersuchung sowie auch über Wasserleitungen. Ein Beitrag zur Förderung der Salubrität der Stadt Essek.* Von Dr. Moritz Reiner hon. Comitats- und Stadtphysicus und Bahnarzt. Im Jahre 1885. auf der

Budapester Landes-Ausstellung für wissenschaftlich-hygienische Arbeiten mit der grossen Ausstellungs-Medaille prämiirt. Essek, Im Selbstverlage des Verfassers, 1886., *Nekropolis. Betrachtungen über die letzte Heimstätte unserer Lieben. Eine hygienische Studie von Dr. Moritz Reiner Comitats- und Stadtphysicus und Bahnarzt. Prämiirt durch die hohe Fachjury der Budapester Landes-Ausstellung im Jahre 1885 mit dir grossen Ausstellungs-Medaille. Zweite Auflage. Essek, Im Verlage des Verfassers, 1887., Ueber Kranken-Unterstützungs-Vereine im Allgemeinen und über den in Essek bestehenden Slav. allgem. Kranken-Unterstützungs-Verein im Besonderen. Von Dr. M. Reiner. Separat-Abdruck aus dem Jahresberichte pro 1880/1 des "Vereines der Aerzte Slavoniens" zu Essek. Essek, Gedruckt in der Buchdruckerei von Julius Pfeiffer, 1882., Über Bedeutung und Einfluss des Bodens sowie dessen Zusammenhang mit der Gesundheit des Menschen und den klimatischen Verhältnissen. Eine hygienische Studie von Dr. Moritz Reiner, Landes-Sanitätsrath etc. Im Selbstverlage des Verfassers. Essek, Aus der Buchdruckerei des Julius Pfeiffer, 1892.*

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423.; Die Drau, Nr. 127.- 25. Octobra 1898.; Nr. 128.- 27. October 1898., 8.; N. SCHWARZ, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek; B. BELICZA, S. JEVTIČIĆ, Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu, 212.; B. BELICZA, A. TUCAK, Družtvo slavonskih liečnika u Osieku-kronologija osnutka, uloga i djelovanje, 25., 36.; Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866., 20.<http://www.mso.hr/essekiana/index.php?trazi=Reiner> (19.9.2012.) <https://zbl.lzmk.hr/?p=1763>

Reinfeld, Dragutin / Karl (Pečuh, 1861. – Beč, 21. III. 1916.), liječnik. Došao je u Osijek 1888. gdje je otvorio ordinaciju te je stekao zamjetnu klijentelu Rodom je bio iz Pečuha. U rodu je bio s Vilmom Miskolczy (bio je nećak njezine bake). Oženio se s Paulom rođ. Mey (Temišvar, 1872.-Zagreb, 12. VII. 1942) Djeca: Edmund (Osijek, 1894.) i Aleksander/Šandor (Osijek, 1896.). Zavičajnik u Osijeku od 1903. godine. Stradao za vrijeme Prvoga svjetskog rata. Sahranjen u Beču.

Izv: Slavonische Presse, Nr. 68.- 23. März 1916., 2.; Die Drau, Nr. 67.- 22. März 1916., 5.; Hrvatska obrana, 67.- 22. ožujka 1916.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 672.; V. VUKELIĆ, Tragovi prošlosti, memoari, II. izdanje, 146.-155.

Roda Roda Rosenfled, Alexander (Šandor) Friedrich Ladislav (Drnowitzu Moravska 13. IV. 1872. – New York, 20. VIII. 1945.) književnik. U nekim dokumentima kao mjesto rođenja pojavljuju Zdenci, nedaleko Orahovice, jer ih je sam Roda Roda navodio, međutim izglednije je da se ipak rodio u Moravskoj. Vrlo rano se s obitelji Roda Roda preselio u Slavoniju, kada je njegov otac dobio namještenje kao upravitelj jednoga posjeda grofa Pejačevića na pustari kod Zdenaca. Godine 1878. odlazi na dvogodišnje školovanje u Osijek, a gimnaziju pohađa u Moravskoj. Bio je buntovnik pa ga je otac nakratko 1890. poslao u Beč na studij prava, no ubrzo mu je predložio vojničku karijeru, što je Roda Roda objeručke prihvatio te se nakon jednogodišnje obuke u Zagrebu i Grazu kao mladi topnički kadet 1894. vratio u Osijek. Često je kasnije svojem imenu dodavao pridjevnik *Slavoniter*. U Osijeku je 1894. prešao na kršćanstvo, a kum mu je bio Ladislav grof. Pejačević. Stanovao je u Donjem gradu, a zatim u Tvrđi. Za vrijeme služenja u Osijeku, rodio se i njegov književni pseudonim, koji je od 7. svibnja 1899. i službeno mogao koristiti, odlukom Poglavarstva grada Osijeka. Tada se zove Alexander Roda, a 1906. godine pridodaje prezimenu još jedno – Roda. Burni ljubavni život zaslužen je i za njegov odlazak iz Osijeka. Budući da se želio oženiti s glumicom Adelom Sandrock koju je upoznao na gostovanju u Osijeku, a vojnicima nije bilo dopušteno ženiti glumice, zatražio je otpust iz vojske i dobio ga 6. svibnja 1901. Iako se nije oženio s glumicom, skinuo je odoru i zauvijek 1901. napustio Osijek. Zavičajno pravo u Osijeku imao je sve do 1929. godine, iako je živio u Beču i Münchenu. Nakon 1910. Slavonija i slavonski motivi bili su manje dio njegova

književnog opusa, ali je i dalje objavljivao u osječkim novinama *Die Drau, Slavonische Presse...* Zadnji roman u kojem se pojavljuje Slavonija, objavljen je 1925. pod naslovom "Roda Rodas Roman". Godine 1928. preselio se u Berlin, gdje je pisao filmske scenarije i pomalo glumio. U strahu od nacista Roda Roda se 1933. preselio u Graz, 1937. odlazi u Slovačku, 1938. u Švicarsku, a u siječnju 1941. seli se u Sjedinjene Američke Države u kojima je i preminuo. **Dj:** Dana Petrowitsch. Schauspiel in drei Aufzügen von Roda Roda (tj. Alexander Rosenfeld). Nakladnik Aleksa M. Roda, Osiek — d. u Slavoniji. Druck von Ruebjan u. Söhne, Erfurt, 1903.; Roda Roda, *Pripovijesti iz Slavonije*, odabrao i s njemačkog preveo Vlado Obad, Zagreb, Nakladni zavod Matice Hrvatske, 1998.

Izv: RODA RODA, Pripovijesti iz Slavonije, 5.-19., 238.-239.; <http://esseekeri.hr/bio/47-alexander-roda> (11.09.2012.);

Rottman / Rotman /Rothman / Rottmann, Vladoje / Viktor / Vlado (Osijek, 18. VII. 1884. – Osijek, 20. V. 1928.), sudac. Sin trgovca mješovitom robom Samuela Rottmana (Osijek, 1860. – Osijek, 15. I. 1926.) i Emilije/Eme rođ. Wiesner (Osijek, 1864. – Osijek, 3. X.1941.). Pripadnik grupacije *osječki hrvatski akademičari mojsijeve vjere*. Pred smrt bio kraljevski sudbeni vijećnik kod Okružnoga suda u Velikoj Kikindi. Nije se ženio. Sahranjen na gornjogradskom groblju.

Izv: HR - HDA, M-2442, M-3430.; HDA- PRZV, kutija 698/1904; spis 3578/1904; Obzor, 171.-28. srpnja 1904.; Narodna obrana 171.- 27. srpnja 1904.; Hrvatski list, br. 142.- 21.5. 1928.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 686.

Rubinstein Majer, Avram (Moiljev / Mohilov/Rusija 1840./1841. – Osijek, 24. IX. 1921.), kantor u donjogradskom hramu. Stigao u Osijek osamdesetih godina 19. stoljeća. Prvo je bio kantor u gornjogradskoj sinagogi, a od 1888. u donjogradskoj. Umro je u 81. godini.

Izv: HR - HDA, M-3430. Gordana GOJKOVIĆ, Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.), Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku, sv.8., Osijek, 1992., 165.-182.: Hrvatski list, br. 37.- 27. 9. 1921.

Rubinstein, Bernhardt (Pápa, 1880. – Berlin, ožujak 1910.), violinist. Sin donjogradskega kantora, rođen u mađarskom gradiću Pápi, ali je od malih nogu živio u Osijeku. Nastupio je prvi put javno u proljeće 1892. na koncertu Musikvereina. Bilo je 12 godina. Uz materijalnu pomoć nekolicine osječkih donjograđana Rubinstein odlazi na školovanje na Zemaljski glazbeni zavod u Zagrebu. Na školovanju ostaje pet godina. Vraća se u Osijek 1901. gdje je koncertni majstor kazališnog orkestra. Nastupa na koncertima Osječkoga pjevačkog društva Lipas, Musikvereina, gornjogradske Hrvatske čitaonice, na priredbama dobrotvornih društava. Uskoro postaje nastavnik u novoosnovanom Orkestru realaca. Umro je vrlo mlad, u 30. godini. Zadnje godine proveo je na koncertima u gradovima širom Europe.

Izv: Gordana GOJKOVIĆ, Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.), Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku, sv.8., Osijek, 1992., 165.-182.: Židovska smotra, br. 5.- 2. ožujka 1910., 6.

Rubinstein, Aleksander (Darda, 25. II. 1866. – Auschwitz, 22. VIII. 1942.), liječnik, sanitetski pukovnik. Roditelji Salamon (1829.-Osijek, 1910.) i Tereza rođ. Abeles (1837.-Osijek, 1890). Brat osječkih pekara Alberta (Osijek, 1870.-?) i Sigmunda (Osijek, 1869.-?) te mešetara Teodora Rubinsteina (1861. – 1915.). Zavičajnik u Osijeku od 1880. godine. Prvi predsjednik donjogradske čitaonice i dugogodišnji član donjogradske općine. Tijekom Prvoga svjetskog rata dodijeljen mu je viteški križ reda Franje Josipa I. na vrpci za zasluge za hrabrost pred neprijateljem. Za vrijeme Prvoga svjetskog rata službovao je kao pukovnijski liječnik desete domobranske husarske pukovnije u Varaždinu.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 209., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 689.; T. ŽUGIĆ, M. MILIĆ, Jugoslaveni u koncentracionom logoru Aušvic, 301.; Hrvatska obrana, br. 50.-3. ožujka 1915.

Schechter, Jakov / Jakob (Mohilev / Mahilyow / Mogilov, Bjelorusija, 10. II. 1874. – Osijek, 28. III. 1934.) nadkantor. Sin slavnoga černovičkog nadkantora Simona Schechtera. Glazbenu izobrazbu stekao u bečkom konzervatoriju i na budimpeštanskoj glazbenoj akademiji. U Osijek dolazi 1905. (prvu službu u gornjogradskoj sinagogi održao 15. IX. 1905.) i neprekidno djeluje pri gornjogradskoj židovskoj općini do smrti. Uz nadkantorsku službu vršio i dužnost učitelja u Židovskoj osnovnoj školi. Oženio se s Herminom rođ. Steiner (Veliki Bečkerek, 1879.-?). Djeca: Alica (Osijek, 1909.-?). Zavičajnik u Osijeku od 1910. godine. Vrlo ugledan u osječkoj židovskoj zajednici koja mu je 1931. organizirala 25 godišnji jubilej u gornjogradskoj općini kao kantora.

Izv: HR - HDA- 3442: Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.),211.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 704.; Jeka od Osijeka 1918., Osijek, 1918., 176.; Proslava dvadesetpetogodišnjice natkantora Schechtera, Židov, br.3.- 16.I. 1931., 7. Hrvatski list, br. 89.- 30.3. 1934.; br. 90.- 1.4. 1934.; <https://zbl.lzmk.hr/?p=1974>

Schick / Šik, Srećko / Felix / Feliks (Osijek 9. I. 1874. – Beč, 16. VIII. 1933.) odvjetnik. Roditelji: učitelj Mavro Schik i Elizabeta. Do travnja 1903. Felix Schick bio je odvjetni perovođa kod odvjetnika dr. Vilim Wintera, da bi 1903. otvorio samostalnu kancelariju u Požegi, a od 1910. odvjetnik je Kr. sudbenog stola. Jedno vrijeme je bio ravnatelj bankovne podružnice. Godine 1919. oženio se s Paulinom rođ. Goldberger (Uljanik, 1869.). Uživao zavičajno pravo u Osijeku od 1880. godine. Značajan u Požeškoj židovskoj zajednici.

Izv: HR - HDA- M 3430.; Narodna obrana, br.79.- 7. travnja 1903.; Vjesnik županije virovitičke br. 8.-15. travnja 1903.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945., 705.; A. BUDAJ, Vallis Judaea, 180.

Schick / Schik / Šik, Lavoslav (Beč, Austrija, 27. XI. 1881. – Jasenovac, 1942.), pravnik i poduzetnik, istaknuti židovski aktivist i judaist, pripadnik cionističkoga pokreta, publicist, bibliofil, odvjetnik. Gimnaziju je završio u Zagrebu, a pravo u Beču i Zagrebu. Vlastitu odvjetničku kancelariju otvorio 20. VII. 1909. u Zagrebu. Godine 1912. ulazi u predstojništvo Židovske općine Zagreb, a od 1919. do 1935. je njezin potpredsjednik. Tridesetih godina član "Lože Zagreb 1090" nezavisnoga židovskog reda *Bnei Brit*. Zarana se bavio javnim radom i novinarstvom, osobito u židovskoj zajednici. Osnivač poznatoga židovskog srednjoškolskog društva "Literarni sastanci izraelitske omladine", jedan od suosnivača studentskoga udruženja u Beču "Bar Giora", a u Budimpešti osniva židovsko omladinsko udruženje "Makabi". Suraduje u mnogim židovskim i nežidovskim časopisima u zemlji i inozemstvu.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, biografiju napisali Vlasta Kovač i Ivo Goldstein <https://zbl.lzmk.hr/?p=2497>

Schick / Šick / Šik ,Marko / Mavro (Tučapy, južna Češka, 1830. – Osijek, 6. XII. 1903.), učitelj. Ravnajući učitelj na židovskoj konfesionalnoj školi. Oženjen s Elizabetom rođ. Mautner (Kaladei (Kalladay): Koloděje nad Lužnicí/Češka, 1840.). U Osijek došao nakon 1863., a do tada je živio u Marcaliu u Mađarskoj (Somogy županija). Djeca: Hinko (Osijek, 1865. – Osijek, 25. XII. 1944.), Felix / Srećko (Osijek, 1874. – Beč, 1933.), Marija (Marcali, 1862.-?).

Izv: HR - HDA- 3430., M-3423.; N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 5., V. IVIĆ, Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću, 127.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 705.

Schönnberger / Schönberger, Samuijlo / Samuel (Paks/Tolna 1823. ili Osijek, 1825. – Osijek, 21. VII. 1899.) trgovac, dugogodišnji član gornjogradske židovske općine i jedno vrijeme predstojnik *Hevre Kadiše*. Umro u 76. godini. Djeca: Ella (Laskafalo / Lászka ?, 1871.). Zavičajnik u Osijeku od 1883. godine.

Izv: HR - HDA, M- 3432, Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne općine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 715.

Schulhof, Ignat Natan / Isidor Nathanel (Budimpešta, 22. II. 1846. – Osijek, 19. I. 1924.), građevinski poduzetnik te posjednik parne ciglane "I. N. Schulhof parna ciglana dioničarsko društvo". U Osijek stigao krajem sedamdesetih godina 19. stoljeća, a zavičajnost je stekao tek 1908. godine. Oženio se u Budimpešti s Terezijom (Reza) rođ. Amster. Nije imao djecu. Član slobodnozidarske lože u Osijeku od 1900. godine. Bio je glavni dioničar u "Društvu za proizvodnju opeke / Društvo osječke parne ciglane", koje je počelo radom 1880. godine. Osobito se istaknuo kao pionir cionističkoga pokreta u Osijeku uz Hugu Spitzera. Sudjelovao kao predstavnik Hrvatske na europskim cionističkim kongresima. Bio je predsjednik cionističkoga društva "Theodor Herzl" u Osijeku, od 1906. godine. Isto tako jedan je od utemeljitelja *Židovskog akademskog kluba Judeja u Zagrebu*. Isto tako bio je i potpredsjednik Osječke gornjogradske židovske bogoštovne općine (1907.). Sudjelovao je sa svojim proizvodima na velikoj izložbi u Budimpešti 1896. te je za svoje proizvode dobio i nagradu. Istaknuo se u društvenim aktivnostima u Osijeku. Isto tako bio je član *Društva za zaštitu djece u Osijeku* (1901.). Uz H. Spitzera jedan od osnivača *Židovske čitaonice* u Osijeku (1917.). Bio je vlasnik osječke tvornice leda.

Izv: Židov, br.4.-1. studenog 1917.; br. 4.-26. januara 1924.; Osječki Tjednik, br.32.-20. kolovoz 1906., 4.-5.; br.45.-11. studenog 1907.; br. 46.-18. studeni 1907.; br.49.-9. prosinca 1907.; Hrvatski list, br. 17.- 20.1., 1924.; br. 18., 22.1. 1924.; G. M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke slobodnozidarske lože Budnost, 51.; Opeka, 15.-16.; Zavičajnici Osijeka 1901.-1945., 720. S. SRŠAN, Povijest osječkih udruga i klubova, 15.-34.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 211.; Izvještaj Judeje židovskog akademskog kulturnog kluba u Zagrebu za godinu, 1909./1910., 59. -60. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2083>

Schwarz, Leopold / Lavoslav (Szegedin, 1844. – Osijek, 14. XI. 1903.), trgovac manufakturne robe, član ravnateljstva više novčanih zavoda i gradski zastupnik te poznati dobrotvor. Roditelji Josip i Marija. Supruga Anna rođ. Biller (Graz, 1856.). Djeca: Dora (Osijek, 1880.-?), Stefa (Osijek, 1882.-?), Fritz (Osijek, 1883.-?), Otto (Osijek, 1886.-?), Egon / Eugen (Osijek, 1887.-?). Zavičajnost u Osijeku stekao 1883. godine. Aktivan član *Osječkog trgovačkog društva* kao i gornjogradske židovske općine. Bio je gradski zastupnik/vijećnik slobodnog kraljevskog grada Osijeka. Bio je član i utemeljitelj osječkoga *Glazbenog društva* koje mu je pjevalo na sprovodu.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, HDA-M-3430.; M-3423, Narodna obrana, br. 262.-16. studenog 1903.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 723.-724., Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne općine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899.; Osrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.,38.

Schwarz / Schwartz / Švarc, Natan (Paks, Mađarska ili Čakovec 1865. – Osijek, 24. VIII. 1931.) vjeroučitelj i dugogodišnji tajnik gornjogradske židovske općine. Supruga mu se zvala Julija rođ. Kramer. Djeca: Šarlota / Dragica ud. Wagner (Osijek, oko 1875.- Vinkovci, 1942) i Franjo (?, 1875.?) Jedno vrijeme od 1883. obavljao je službu mohela. Uz to što je bio tajnik općine od 1894. godine bio je i vanjski suradnik lista *Židov* u međuratnom razdoblju. Pisao je izvještaje o radu gornjogradske židovske općine. Bio je tajnik gornjogradske *Hevre Kadiše* 1907./1908. Sudjelovao je aktivno u društvenom i kulturnom životu Osijeka. Bio je vrlo cijenjena osoba. Sudjelovao je u radu brojnih društava kulturne, socijalne i humanitarne naravi. Poznao je desetak jezika. Napisao je nekoliko brošura, osobito iz povijesti osječkih Židova. Bio je učitelj vjeronauka u nižim srednjim školama. Kao tajnik Općine djelovao do 1929. kada je umirovljen. Pisao je tekstove za *Die Drau*, *Zemunski tjednik Židovska smotra*, *Jecrejski almanah*, *Školski vjesnik*. **Dj:** Nathan Schwarz, *Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek*, *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne općine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900.*, Nathan Schwarz, *Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku*, *Jevrejski almanahu za godinu 5688, (1927.-1928.)*, Vršac, 1927.

Izv: HR -HDA M-3430; M 3423, M-3442.; *Židovska smotra*, br. 7.-srpanj 1908., 178.-180. *Židov*, br. 35.-28. augusta 1931.; *Hrvatski list*, br. 231.- 25.8.1931.; br. 232.- 25.8. 1931.; br. 233.- 27.8. 1931.; *Male novine*, br. 284.- 29.8. 1931.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 212., N. SCHWARZ, *Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku*, 5. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2104>

Schwarz, Sigismund / Žiga (Viškovci ili Osijek, 14. VI.1866. – Osijek, 2. V. 1933.), špediter, član nadzornoga vijeća *I. slavonskog općeg štednog i pripomoćnog društva* i član nadzornog vijeća "Drava" dioničkog društva za proizvodnju žigica. Sin Skendera i Ruže. Oženio se s Betti, rođ. Singer. Djeca: Aleksandar (Osijek, 1889.-?), Vilim (Osijek, 1895.-?) i Blanka (Osijek, 1899.-?). Bio je nekoliko godina vijećnik *Trgovačkog odjela Trgovačke - obrtničke komore za Slavoniju*. Jedno vrijeme obnašao je dužnost predsjednika društva "Merkur". Bio je član brojnih osječkih humanitarnih udruga i član *Cionističkog društva Teodor Herzl*.

Izv: HR - HDA-M 3442.; Židovska smotra, br.1.-siječanj 1908., 25.; Hrvatska obrana, br.95.-27. travnja 1915., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 724., Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 212.; Osrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.,38. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2156>

Selinger, Lavoslav / Leopold (Đakovo, 5. III. 1870. – Novi Sad, 29. XII.1938.) novinar. Rođen kao Leopold ali je zarana kroatizirao ime. Sin je uglednoga broskog Židova Viktora Selinger (Podgorač, 14. X. 1838. – Brod na Savi, 10. IV. 1906.) i Emilije (Milke) rođ. Heim. Jedno vrijeme živio u Osijeku. Lavoslav Selinger je s 14 godina napustio formalno obrazovanje i posvetio se novinarstvu, prvo kao dostavljač, a potom i kao suradnik zagrebačkog *Agramer Tagblatta*. Oženio se s pjevačicom Herminom (Herma) (Jastrebarsko ili Karlovac, 1. IX.1874.-Jeruzalem, 1956), kći Mortiza Neumanna i Fanny rođ. Kaufmann. S njom imao dvoje djece kćer Jelku i sina Milana (Osijek, 6.I. 1905.-Izrael, 1958.)Početkom devedesetih godina 19. st. prelazi u Osijek i pridružuje se uredništvu osječkoga lista na njemačkom jeziku *Die Drau*. Preuzeo je većinu poslova u listu. Jedno vrijeme bio je i urednik *Osječkog Tjednika* (1906. – 1908.). Nakon gašenja *Osječkog Tjednika* pokrenuo je novi list u Osijeku *Pozor* (1908. – 1909.) u kojem je jedno vrijeme bio i urednik. Sve ovo vrijeme Selinger je bio član uredništva *Die Drau*, a sredinom Prvoga svjetskog rata postao je i urednik na čijem se mjestu zadržao sve do 1929. godine. Nakon prestanka izlaženja *Die Drau-a*, pokrenuo je novi dnevnik *Der Abend /Večer* (1929. – 1930.). Obustavivši izlaženje *Der Abenda*, Selinger nije napustio novinstvo već je postao suradnikom zagrebačkoga dnevnika *Morgenblatta*, koji je u jednom momentu i uređivao zbog čega se morao preseliti u Zagreb (1930.). Vratio se ponovno u Osijek i ondje živio do 1936. kada se u dobi od 66 godina preselio u Novi Sad, gdje mu je živjela kćer Jelka udana Lederer (Osijek, 1903.-Haifa, Izrael, 1992.). Povremeno je nastavio surađivati sa zagrebačkim *Jugoslavenskim Lloydom*.

Osječki židovski biografski leksikon

*Izv: Osječki Tjednik, br.7.- 26. ožujka 1906.; S. SCHWENDEMANN
UZELAC, Leksikon smrti, 111.-112.; B. OSTAJMER, Povijesne bilješke o obitelji
Selinger, 290.-340. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2168>*

Selinger, Viktor / Vladoje (Podgorač 14. X. 1838. – Slavonski Brod, 10. IV. 1906.) veletrgovac. Prvo prebivalište obitelji bio je Podgorač. Viktorov otac Leopold Selinger rođen je u Podgoraču (1795.? –1861.), a oženio se s Rosaliom Preisz (1800. – 1859.) iz Mađarske. Viktor je nakon smrti naslijedio očev posao i usmjerio se na drvenu trgovinu. Oženio se s Emilijom (Milku) rođ. Heim (Sarajevo ? 1843.? – Brod na Savi, 16. XI. 1903.) s kojom je imao djecu: Agatu (1878.), Milana (1878.), Amaliju (1869.), Bertu (1875.), Hugu (Podgorač, 1866.- Beč, 17. III.1928.), Lavoslava (1870.), Justinu (1863.), Irenu (1865.), Herminu (1867.). Troje djece je preminulo mlado (Josip, Lotte i Sidonija). Prvo se nakratko seli iz Podgorača u Našice, pa u Đakovo (1869./1870. – 1877.), da bi se 1877. preselio u Osijek gdje je bio sveprisutan u životu grada. Uključen je u izdavanje *Branislava* (1878. – 1879.), član je *Trgovačko-obrtničke komore*, sudjeluje na izborima 1875. godine, potpomaže rad gornjogradskoga *Dobrovoljnog vatrogasnog društva*. Godine 1880. V. Selinger doživio je poslovni slom i zapao u stečaj i napušta Osijek te se prema nekim podacima s obitelji nastanjuje u Brodu 1882., gdje preuzima brodsku pivovaru od Zeinera. Budući da nije imao uspjeha u ovom poslu, 1892. osniva novu tvrtku *Viktor Selinger i sin*, čija je djelatnost bila trgovačka. U političkom životu pristajao je uz Stranku prava te je bio jedan od uglednijih brodskih Židova toga vremena te je kao član Stranke prava od sredine osamdesetih do 1895. bio zastupnik u brodskom gradskom zastupstvu. Nakon podjele pravaša, jedan od istaknutijih članova starčevićanske Hrvatske stranke prava i utemeljitelj Matice Hrvatske u Brodu. Umro je 1906. godine nakon teške bolesti.

Osječki židovski biografski leksikon

Izv: Stribor UZELAC SCHWENDEMANN, Leksikon smrti, Slavonski Brod, 2011., 111.-112.; B. OSTAJMER, Povijesne bilješke o obitelji Selinger, 290.-340.; Židovi u Našičkom kraju, 28.; Osječki tjednik, br. 10.- 7. travnja 1906. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2170>

Sonnenschein, Žiga / Sigismund (Nyitra / Slovačka, 20.III. 1880. – Osijek, 25. III. 1939.), učitelj. Nakon završetka učiteljskog seminara u Pešti, nastanio se u Osijeku i jedan je od učitelja židovske konfesionalne škole na kojoj je radio prvo kao učitelj od 1903., a potom kao ravnatelj škole. Dana 1. siječnja 1928. slavio je svoj dvadesetpetogodišnji jubilej kao učitelj. Oženio se s Herminom Kremsier (Zagreb, 1879.-Osijek, 1919.). Djeca: Leo (Osijek, 1907.), Alma Grazietta (Osijek, 1910.). Nakon smrti supruge Hermine 1919. oženio se 1921. s Ilonom rođ. Kelö (Tokaj, 1888.). Bio je dugogodišnji rizničar *Osječkog židovsko športskog i gombalačkog društva "Makabi"* i aktivan član židovske općine gornji grad. Zavičajnik u Osijeku 1916. godine.

Izvor: Židov, br.1.-6. siječnja 1928., 6. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 48.-49., 214.; V. IVIĆ, Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću, 127., Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946., 745.-746.

Sorger Jakob / Jakov (Pápa, Veszprém županija / Mađarska 1830/31. – Osijek, 30. X. 1896.), veletrgovac i posjednik te trgovac drvom (drvotržac). Sin Gaspara (Vác, 1784.-?) i Fanny Sorger rođ. Berger (Pápa, 1793.-Szigetvár, 1878.). U Osijek došao sedamdesetih godina 19. stoljeća. (1871). Direktor firme *Jakob Sorger i drug* te banke *Sorger, Weismayer i dr.* Tvrtka *Sorger i drug* (*Sorger Co&Cie*) izgradila je 1892. u Gradecu veliku parnu pilanu, u kojoj su obrađivali hrastove iz šume Bukovca. Posjednik zlatnog križa za zasluge s krunom, vitez kr. belg. Leopoldovog reda, skupštinar-veleporeznik županije virovitičke, veleposjednik na plemićkom dobru Vladislavcima (kotar Osijek). Plemićko dobro Vladislavce, Jakob Sorger kupio je osamdesetih godina 19. stoljeća (1884.?) od Bele Adamovića (1856. – 1933.). Dobro Vladislavci pripadalo je u ustvari bankovnoj tvrtki Sorger Weismayer & Comp. i ona ga je u lipnju 1905. prodala tvrtki Josip Speiser i sinovi iz Apatina. Na plemićkom dobru Vladislavci postojao je paromlin i mlin na valjke, a ukupna površina je bila 12.020 jutara i tri majura. Supruga Jakoba bila je Betti / Babetta (Virovitica, 1841. – Osijek, 24. XI. 1923) rođ. Bresslauer. Zavičajno pravo u Osijeku imao od 1886. godine. Djeca: Klementina ud. Weissmayer (Bogdása-Auschwitz, 1943.) Julijo (Horgoš, 1863.- Zagreb, 1941), Šandor (Németújfalu / Kétújfalu/ Somogy 1869.), Jerta ud. Justus (Németújfalu / Kétújfalu, 1867.- Osijek, 1934) i Helena ud. Plachte (Osijek, 1871.- Osijek, 1908.) Kada je umro iza njega je ostala *Zaklada* u iznosu od 40.000 kruna namijenjenih siromasima, poslije i siromašnim zaručnicama. Sa svojim proizvodima sudjelovao na izložbi u Bruxellesu 1889. za što je bio odlikovan viteškim križem Leopoldova reda. U bankarskim poslovima ga je naslijedio sin

Julije, dok je drugi sin Šandor / Aleksandar postao veleposjednik u Vladislavcima. Bio je član *Hrvatsko-slavonskoga šumarskog društva* te je za izgradnju šumarskoga doma u Zagrebu dao iznos od 8.300 forinti. Bio je član gornjogradske općine i *Hevre Kadiše*.

Izv: HR - HDA, M-3423.; Narodna obrana, br. 137.- 14. lipnja 1905., Vjesnik županije virovitičke, br.21.- 1. studeni 1896.; br.6.-15. ožujka 1897.; Die Drau, Nr. 129.- 1. November 1896.; Nr. 130.- 3. November 1896.; Slavonische Presse, Nr. 251. – 31. Oktober, 1896., 2.; Nr. 252.- 1. November 1896., 3.; Nr. 254.- 4. November 1896., 4.; Obrtnik, br. 5.-10. veljače 1899.; 21.-20. srpnja 1892. Šumarski list, 6-8., 1992., Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886., 152. Zapisnici grada Osijeka 1896.-1901., 187., 212., 215., 398., 433., 487.; Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946., 746.; G.M. IVANKOVIĆ – A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke slobodnozidarske lože Budnost, 47.; 240 godina škole u Gradecu, 6.; Z. ŠIMONČIĆ-BOBETKO, Agrarna reforma i kolonizacija u Hrvatskoj, 72.; D. NJARI, Vladislavci, 49.-51.;

Sorger, Julijo (Horgoš / Horgos /Banat/ Srbija 1863. – Zagreb, 17. II. 1941.), poduzetnik. Stekao zavičajno pravo u Osijeku 1886. kada i njegov otac. Roditelji Jakob / Jakov (Pápa, 1830.-Osijek, 1896.) i Betti rođ. Bresslauer (Virovitica, 1841. – Osijek, 1923). Naslijedio je oca u bankarskim poslovima. Oženio se 1895. u 32. godini s Rozom rođ. Weiss (Budapest, 1875.-?) iz Budimpešte. Djeca: Leo (1896. Osijek), Adda / Adela udana Fischer (Osijek, 1897.-?, 1940.); Lilly / Elizabeta (1897., Osijek). Član gradskoga zastupstva. Bio je nadravnatelj *Hrvatske zemaljske banke* u Osijeku, član *Živostenske banke*, član *Paromlina Union*, član uprave *Osječkog prometnog skladišta*. Član ravnateljstva Termalnoga kupališta u Harkanyu, član Srijemske Tvornice konoplje u Osijeku. Zajedno s bratom Šandorom 1902. bio je dioničar *Prvog slavonskog poduzeća za izradjivanje konoplja gospodarskog dioničarskog društva* u Vladislavcima. Pripadao je necionističkoj struji unutar židovske općine. Isticao se kao član nekih osječkih društava pa i osječkog gornjogradskega društva *Kasina*. U međuratnom razdoblju bio je značajan kolekcionar i skupljač slika. Umro je u Zagrebu u bolnici, a sahranjen je u Osijeku.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946., Osijek, 2003., 746.; Narodna obrana, br.28.-19. prosinca 1902.; Vjesnik županije virovitičke, br.3.- 1. veljače 1904.; br.3.-1. veljače 1905.; Hrvatska obrana, br. 88.-19. travnja 1915.; br.54.-7. ožujka 1916.; Osječki Tjednik, 34.-3. rujna 1906.; Denis NJARI, Vladislavci, 121. <http://www.gluo.hr/zs20.html> (14.06.2012.)

Sorger, Šandor / Škender / Sándor / Aleksandar Jakob (Németújfalú / Kétújfalú/Somogy, 10. VI. 1869. – logor Auschwitz, 1942.), ekonomist. Sin Jakoba Sorgera i Betti te brat Julija Sorgera, veleposjednik u Vladislavcima i velezakupnik u Noskovcima (plaćao je porez u iznosu od 2019 K). Oženjen 1900. s Margitom Hirsch iz Nagy Arada (MAĐ). Djeca: Anica (Vladislavci, 1901.), Šarlota Marija (Vladislavci, 1902.), Suzanna (Vladislavci, 1903.), Nikola Stjepan Aleksandar (Vladislavci, 1904. – stradao u logoru Auschwitz 1942./1943.); Katinka (1906.). Od 1900. član osječke podružnice slobodnozidarske lože *Ljubav bližnjeg*, bio jedan od njezinih najistaknutijih članova, a 1912., nakon osnivanja osječke masonske lože *Budnost* izabran za zamjenika starješine. Dugogodišnji veleporeznik virovitičke županije. Jedan od utemeljitelja *Društva gospodarskih i šumarskih činovnika* (1909.). Jedan od osnivača podružnice *Slavonskog gospodarskog društva* u Čepinu (1899.). zajedno s bratom Julijem bio je dioničar 1902. *Prvog slavonskog poduzeća za izradjivanje konoplja gospodarskog dioničarskog društva u Vladislavcima*. Nakon rata njegov brat Julijo prestao je djelovati unutar društva, dok je Šandor i dalje imao dionice i 1918. postao je ravnateljem u vladislavačkoj tvornici konoplje. Tvornica je 1922. premještena u Osijek i poslovala je pod novim nazivom "Slavonska tvornica konoplje i lana d.d.". Posebno je bio aktivan u akcijama u Vladislavcima. Tako je 1902. pomagao pri pokretanju mljekarske udruge. Direktor našičkih ribnjaka. *"Našičko ribnjačarsko društvo" d.d.* Za vrijeme Drugog svjetskog rata živio je u Zagrebu, od kuda je odveden u logor gdje je stradao u Holokaustu.

Osječki židovski biografski leksikon

Izv: Vjesnik županije virovitičke, br.2.-15. siječnja 1900.; br. 4.- 15. veljače 1908.; br. 8.-15. travnja 1911.; br. 12.-15. lipnja 1911.; Šumarski list, br.7./1909.; 8./1922.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Što se dogodilo s najvećom osječkom bankom poslije 1918. godine?, 209.-228.; G. M. IVANKOVIĆ – A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke slobodnozidarske lože Budnost, 47., 51., 53.; Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946., 746.; D. NJARI, Vladislavci, 121., 129.-133., 136., 151.; Slavonsko gospodarsko društvo u Osijeku 1875.-1900., 91.; Z. ŠIMONČIĆ-BOBETKO, Agrarna reforma i kolonizacija u Hrvatskoj, 77.; <http://db.yadvashem.org/names/nameDetails.html?itemId=2008681&language=en> (12.6.2012.); <https://zbl.lzmk.hr/?p=2247>

Spiller, Markus / Marko / Mendel (Darda, 3. VI. 1794. – Osijek 12. IX. 1868.), trgovac. Roditelji Aron i Josipa. Jedna od prvih obitelji koja se odselila u Osijek. Supruga Cibethi. Živjeli u Dardi pa Antau / Selegszántó /Otava / Burgenland i na kraju od 1840. u Osijeku. Djeca: Samuel (Szanto, 8. VI. 1817.), Josip (Darda, 6. VIII. 1827.), Dragutin (Darda, 10. X. 1833.), Regina (Osijek, 1. I. 1840.). Prvi predsjednik židovske općine u Osijeku. Za vrijeme njega napisan je statut općine i izgrađene su prve općinske institucije. Bio je prvi predsjednik gornjogradske općine te je jedno vrijeme bio i na čelu *Hevre Kadiše*. Jedan od prvih gradskih zastupnika (od 1861. – 1868.). Naveden je i kao darovatelj u izgradnji gornjogradske sinagoge 1869. 60-tih godina 19. stoljeća bio je aktivan u *Trgovačko-obrtničkoj komori u Osijeku*. Zajedno sa sinom imao Tvrtku *M. Spiller i sin*. Jedan od osnivača *Prve osječke štedionice*.

Izv: HR - HDA M-3430; M-3423., Slavonia, Nr.23.-27. Mai 1869., N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 4.; D. FIŠER, Židovi u Osijeku, 426.; N. SCHWARZ, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde, 26.; I. B., Statistički materijal grada Osijeka- Iz župskih matica, 279., Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866., 8.-11., 107.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206. -207.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 98., Prva izložba dalmatinsko-hrvatsko-slavonska 1864. u Zagrebu, 153.- 158., 189., 196.; 235., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, 111.

Spingarn, Jakov / Jakob (Vukovar, 14. I. 1861. – Osijek, 23. X. 1926.) trgovac i poduzetnik. Roditelji Josef i Peppi / Josipa rođ. Schiffer. Oženjen Rosom / Rosalija rođ. Lewald (Virovitica, 1865.-?). Djeca: Elsa (Osijek, 1892.), Otto / Oton (Osijek, 1897.), Skender (Osijek, 1890.), Arthur (Osijek, 1888.- Osijek, 12. IV. 1930.) Armin (Osijek, 1887.). Zavičajnik u Osijeku od 1895. godine. Vlasnik *Tvrtke Jakob Spingarn i Kohn*. Aktivan u dobrovoljnim akcijama za vrijeme Prvog svjetskog rata. Član gornjogradske *Hevre Kadiše*. Anticionističke orijentacije.

Izv: HR - HDA- M- 918.; 3442.; M-3430.; M- 3424., Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946., Osijek, 2003.; 748., Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915., 103.-112., Izborna gužva u Židovskoj općini Osijek, Ha-Kol, 89., lipanj-srpanj, 2005., 89.-33.; Židovska smotra, br. 3. i 4., 28. veljače 1909., br.5.- 14. ožujka 1909. ; Židov, br.14., 1930.

Spitzer Albina rođ. Biller (Graz, 2. XI. 1864. – Osijek, 2. XI. 1910), kćer Benedicta Billera (Güssing, oko 1821.-Graz, 29. III.1893.) i Charlotte / Lotti rođ. Schwarz (Güssing oko 1830.-?), supruga Huga Spitzera. U braku bili 26 godina. Nakon duge i teške bolesti umrla. Sa Hugom Spitzerom imala sinove Paula Josefa (1885.-1910.) i Emila (1886.-1892.). Bila je članica svih židovskih udruga u Osijeku, a osobito se istaknula kao potpredsjednica gornjogradskog dobrotvornog Židovskog društva. U spomen na nju stvoren poseban fond "Fond Albine Spitzer".

*Izv: Židovska smotra, br.23.-9. studenog
1910. <https://www.geni.com/people/Albine-Spitzer/6000000112520974119>*

Spitzer, Hugo (Osijek, 19. XII. 1858. – Zagreb, 14. VIII. 1934.). odvjetnik. Sin osječkoga nadrabina Samuela Spitzera (Keszthely, 1828.-Osijek, 1895.) i Amalije r. Porges (Prag, 1836.-Osijek, 1928.). Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Osijeku, a sedmi i osmi razred u Vinkovcima gdje je maturirao. Pravni fakultet upisao je 1876. godine u Beču. Nakon završetka školovanja 1880. godine stupio je praksu, da bi 1881. položio sve ispite i doktorirao. Za vrijeme školovanja studirao uz Theodora Herzla. Godine 1885. oženio se u Grazu s kćerkom općinskoga predsjednika Albinom Biller (Graz, 2. XI. 1864. – Osijek, 2. XI. 1910). U Osijeku je 6. 8. 1884. otvorio odvjetnički ured. Godine 1892. ušao je u predsjedništvo židovske gornjogradske općine, a 1897. imenovan je predsjednikom Židovske općine Osijek. Čim je postao predsjednik osječke općine pokrenuo je inicijativu da se osnuje *Savez židovskih općina u Hrvatskoj i Slavoniji*, ali je njegova ideja 1898. odbijena. Vrlo je brzo pristao uz cionističku ideologiju. Na drugom svjetskom cionističkom kongresu (1898 ./1890.) predstavljao je Hrvatsku i kao hrvatski delegat prisustvovao je cionističkim kongresima sve do Prvog svjetskog rata. Zajedno s Ervinom Krausom organizirao je prvi kongres abiturijenata-cionista iz južnoslavenskih zemalja 1904. i 1906. godine. Spitzer je bio jedan od utemeljitelja prvog građanskog cionističkog kluba *Theodor Herzl* u Osijeku 1906. godine. Pobornik je pokretanja, a u jednom razdoblju (1906.) i urednik prvog židovskog lista na hrvatskom jeziku *Židovska smotra*. Pokrenuo je, izdavao i bio odgovorni urednik dnevnika *Osječki Tjednik* (12. veljače 1906. do 14. lipnja 1908.). Nakon smrti prve supruge Albine rođ. Biller 1910. (umrla je nakon duge i teške bolesti u 42. godini)

oženio se u Zagrebu 8. srpnja 1913. s Martom Jacobi (Zagreb, 24.X. 1878.- Osijek, 1934.), jednu od kćeri zagrebačkoga nadrabina dr. Hosee Jacobia. U tom braku dobio je kćer Huldu Slava / Mausi (Beč, 11. I.1919.-New York, 1987.). Još je 1909. odlikovan je za zasluge Ordenom viteškoga križa reda Franje Josipa poradi korisnog djelovanja u javnom životu, a potkraj života i Ordenom Sv. Save II. i III. reda i Bijeloga orla V. reda. Posebice je bio aktivan za vrijeme Prvog svjetskog rata, iskazao se u dobrovoljnim akcijama, bio je na čelu brojnih organizacija i predstojnik gradskog pripomoćnog ureda, pa ga je Franjo Josip I. odlikovao civilnim križem za ratne zasluge II. razreda za zasluge stečene u radu na humanitarnom polju. Bio je višegodišnji predsjednik Odvjetničke komore Osijek (Advokatskog odbora Osijek) i do 1914. urednik stručnoga glasila *Pravnik*. Napisao je monografiju o uređenju socijalne skrbi u Osijeku (1902.) i mnoge stručne i političke članke za novine. Više puta biran za zastupnika u osječkom gradskom poglavarstvu (1901., 1907., 1919.). Više godina bio je predsjednikom osječkog *Crvenoga križa*. Potaknuo je osnivanje mnogih nežidovskih institucija. Bio je i predsjednik društva *J. N. Schulhof, Parna ciglana, proizvodnja vapna i ledana*. Njegova aktivnost se nastavlja i nakon Prvog svjetskog rata. Godine 1919. izabran je za prvog predsjednika *Saveza jevrejskih općina Jugoslavije*. Od 1920. član je *Akcionog komiteta Svjetske cionističke organizacije*. Potkraj života počasni je predsjednik *Saveza jevrejskih općina Jugoslavije*, počasni predsjednik *Saveza cionista Jugoslavije* i počasni predsjednik *ŽO Osijek*. **Dj:** *Slavnoj trgovačko-obrtničkoj komori za Slavoniju u Osijeku Dr. Hugo Spitzer, odvjetnik u Osijeku podnaša izvješće ob osnovi stečajnoga zakona i ob osnovi zakona o*

pobijanju pravnih djela insolventna dužnika, Osijek, 1896.; Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju u Osijeku. Izvešće o reformi stečajnog zakona po osnovi vis. kr. zemaljske vlade odjela za pravosudje podnešeno Trgovačko-obrtničkoj komori za Slavoniju po Dr. Hugi Spitzeru odvjetniku u Osijeku. (Uz dodatak preinaka Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju, zaključenih u skupnoj sjednici, održavanoj u Osijeku dne 19. studena 1896.) u Osijeku, Tiskom Julija Pfeiffera, [1896.]

Izv: Jubiläum dr. Spitzer, Židovska smotra, br. 4.i 5., veljača-ožujak 1907., 127.-128.; Vjesnik županije virovitičke br. 22. 15. studenog 1910.; Vjesnik županije virovitičke br. 17.-1. rujna 1917.; Židov, br. 4.-5.- 20. januara 1922., "Dr. Hugo Spitzer"; br. 33.-17. Augusta 1934., 1.-3.;br.7.-3. februara 1922., 2., "Jubilej dra Huga Spitzera";Jevrejski narodni kalendar 1935.-36., Beograd-Zagreb, 1936., 33.-34.; Narodna obrana, br. 233.-12. listopada 1909.; Ha-kol, 61.-62., listopad 1999.; Lj. DOBROVŠAK, Prova konferencija Zemaljskog udruženja cionista južnoslavenskih krajeva Austrougarske Monarhije u Brodu na Savi 1909. godine, 234.-266. V. KOVAČ, Osječki nadrabrin dr. Samuel Spitzer i njegovi potomci, Ha-kol, 88., travanj-svibanj, 2005., 45.-49.; Znameniti i zaslužni Hrvati 925-1925, Spomenica saveza Jevrejskih opština, 1919-1969, 187.-190.; O. KRAUS, Hugo Spitzer, 80.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 215. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2287>

Spitzer, Samuel (Keszthely / Blatenski Kostel /Zala, Mađarska, 1828. – Osijek, 14. XII. 1895.). rabin. Samuel Spitzer je bio prvorođenac rabina iz Keszthelyja Isaka Spitzera i Helene Završio je rabinske studije na rabinskom seminaru kod S. J. Rappaporta u Pragu te doktorirao filozofiju na Karlovom Sveučilištu u Pragu. Godine 1856. prihvatio je poziv Židovske općine u Osijeku da preuzme mjesto rabina i na tom je mjestu ostao do smrti. Virovitička ga je županija 1863. predložila za županijskog nadržabina te tada postaje nadržabin. Mnogo je putovao pomažući u osnivanju židovskih općina u Bosni i Hercegovini. Oženio se 1855. s Amalijom rođ. Porges (Prag, 1836.-Osijek, 1928.) s kojom je imao sedmoro djece, četiri sina: Bertholda (1856.-?), Hugu (Osijek, 1858.-Zagreb, 1934.), Emila (oko 1864.-Đakovo, 1917.) i Sigismunda (Osijek, 1868.-Auschwitz, 1942.) i tri kćeri Iduudanu Deitel (1863.-1938.), Selmu udanu Roth (1862.-?) i Isabelu udanu Lederer (1866.-1947). Od njegove djece, najpoznatiji je sin Hugo kasniji istaknuti cionistički aktivista i predsjednik općine. Rabin S. Spitzer bio je uzornog ponašanja i omiljena osoba i u nežidovskim krugovima. Surađivao je s rabinima u susjedstvu, osobito sa sigetskim rabinom Leopoldom / Lipót Löwom (Czernahora, Moravska 1811. – Szeged / Szeged/Csonogradska županija, 1875.). Šezdesetih i sedamdesetih godina 19. stoljeća rabin Samuel Spitzer uključuje se u širu europsku židovsku zajednicu objavljujući dopise o osječkoj židovskoj zajednici i Židovima iz Slavonije u *Allgemeine Zeitung des Judenthums* (potpisivao se sa S.S.). Bavio se i znanstvenim radom, autor je više studija iz židovske teologije i povijesti: *Gebet Ordnung für die Gedächtnisfeier im Israelit. cultus Tempel zu Esseg*, Esseg, 1857.; *Gebet-Ordnung bei der Haskara*, 1857.; *Chut-*

Osječki židovski biografski leksikon

Hamschulasch drei Predigten von Samuel Spitzer, Essek, 1857.; Das Heer-und Wehrgesetz der Alten Israeliten, Griechen, und Römer, 1869.; Vier Vorträge mosaisch-religiösen Inhalts, 1865.; Die Jüdische Ehe, nach mosaischen talmudischen und den Oesterreich bestehenden besonders neuesten Ehegesetzen von Samuel Spitzer, Osijek, 1869.; Pessach, Zwei Reden gehalten am ersten und am letzten Pessachtage 5629 (28. März und 3 April 1869.), 1869.; Womit weihen wir den Stein? Rede gehalten bei der feierlichen Grundsteinlegung des neuen israelitische Gotteshauses in der Oberstadt Essek am 26 Mai 1869 (16. Siban 5629); Essek, 1869.; Rath im Kampfe mit Moab. Rede gehalten am 1. Tage des Wochenfestes 5630, 5. Juni 1870 von Samuel Spitzer, Essek, 1870.; Rede gehalten am Sabbath den 13. Mai 1871. in Essek, 1871.; Das Tischlied des Pessah, Zwei Predigten, 1871.; Gluck, Rede zu Tasria-Umezora, 1871.; Die Jüdische Gemeinde Ordnung bei den alten Israeliten verglichen mit den disefälligen neuesten Bestimmungen in Oesterreich-Ungarn, 1872.; Die Gemeinde- Ordnung bei den alten Israeliten verglichen mit den diesfälligen neuesten Bestimmungen in Oesterreich Ungarn, Osijek, 1873.; Mit dem Strome und gegen den Strum schwimmen, Zwei Reden gehalten am 23 Oktober und am 13 November 1875.; 1875.; Das Mahl bei den Hebräern in biblischer und nach biblischer Zeit, verglichen mit dem bei den Griechen und Römern, Pressburg, 1877.; Das Heer-und Wehrgesetz der alten Israeliten, Griechen und Römer verglichen mit den diesfälligen Bestimmungen für Oesterreich Ungarn, 1879.; Urheimisch in Slavischen Ländern, Essek, 1880.; Friede und Freude ohne Ende, Festrede gehalten zur hochzeitsleier Ihrer Kai, König hohalten Erzherzog Rudolf und Prinzessin Stefanie am vorabend des 10. Mai 1881., im isr. Cultustempel zu Essek-Oberstadt, 1881.; Das Blutgespenst auf Seine Wahre Quelle

Osječki židovski biografski leksikon

Zurückgeführt, 1883.; *Das Religiöse Bedenken, oder Kann Man der Eid vor einem andersgläubigen Richter abgelegt werden oder nicht? Eine wissenschaftliche Skizze von Dr. Sam. Spitzer?*, 1883.; *Ueber Baden und Bäder bei den Alten*, Belovar, 1883.; *Die Uhr. Ein Beitrag zur Culturgeschichte der Alten (Hebräer-Griechen-Römer)*, 1885.; *Ueber Sitte und Sitten der Alten Völker*, 1886.; *Das Jubiläum in seiner wörtlichen und historischen Bedeutung. Nach dem alten hebräischen Schriftthum und einschlägigen anderen Quellen. Eine Studie aus Anlass des 40-jährigen Regierungs-Jubiläums Sr. allerhöchsten Majestät des kaisers und Königs Franz Josef I*, Osijek, 1888., *Der Brief bei den alten Völkern, namentlich Hebräern, Römern und Griechen. Kulturgeschichtlich dargestellt von dr. Sam. Spitzer*, Essek, 1893. godine i *Red službe za pomen mrtvih u bogomolji izr. bog. općine u gor. Osijeku, uveo nadrabin S. Spitzer u 1856. Po svetoj bratovištini Hevri Kadiši u gornjem Osijeku priređeno izdanje*, Osijek, 1914. Neke od tih knjiga danas se nalaze u izraelskoj Nacionalnoj biblioteci u Jeruzalemu, a najviše ih je pohranjeno u Muzeju Slavonije u Osijeku.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, Narodne Novine, br. 289/1895., Osječki nadrabin Samuel Spitzer umro je u 67 godini. Vjesnik županije virovitičke, br.1.-1. siječnja 1896., Dr. Samuel Spitzer; Gavro SCHWARZ, Spitzer Samuel, www.jewishencyclopedia.com, 11.2.2010. U tekstu Jewish Encyclopedia na strani 525. G. S. navodi da je rabin S. Spitzer rođen 1839. godine, što je netočno jer je rođen 1828. godine. Gavro SCHWARZ, Spitzer Samuel, www.jewishencyclopedia.com, 11.2.2010.; Samuel Spitzer, Bilten, 13., siječanj 1990. 3; Erinnerung an weiland sr. Ehrwürden herrn oberrabbiner dr. Samuel Spitzer, ein beitrage zu seiner biographie, verfasst und gesammelt von N. Schwarz, 1895., Vlasta KOVAČ, Osječki nadrabin dr. Samuel Spitzer i njegovi potomci, Haskol, 88., travanj-svibanj, 2005., 45.-49. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2287>

Springer, Bela / Berthold, (Osijek, 26. XI. 1863. – Beč, 17. V. 1932.) veletrgovac. Sin Josipa (Budimpešta, 1823.-Osijek, 1885.) i Nanette rođ. Rosenberg (Bonyhád. 1831.- Osijek, 19. XI. 1885.) Od oca 1885. naslijedio veletrgovinu "J. Springer & Petru" koju je vodio 46 godina. Oženio se s Florom Kohn (Osijek, 1. VI. 1868. – Osijek, 16. VI. 1912.), s kojom nije imao djece. Braću Flore, Huga i Dragutina 1901. uveo u svoje poduzeće (1919. promijenili prezime u Kolar). Osnovao je tvornicu trikotaže kasnije Tvornica "Mara". Bio je veletržac nirnberške, kratke i galanterijske robe, potpredsjednik *Osječkog trgovačkog društva*, potpredsjednik i član uprave židovske općine u Gornjem gradu, član ravnateljstva *I. općeg slavonskog štednog i pripomoćnog društva*, član nadzornog vijeća *Osječke štedionice*, član *Trgovačke obrtne komore* (od 1895.). Član ravnateljstva podružnice *Hrvatske eskomptne banke* iz Zagreba. Pripadnik Narodne stranke u Osijeku. Kako je bio bez djece, posvojio je svoju nećakinju Lolu Springer, najmlađu kćer brata Karla, poslije udatu za osječkoga odvjetnika Isu Cepelića. Sahranjen je u Osijeku.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423, Osječki Tjednik, br. 3.- ožujak 1906., 6.; Narodna obrana, br. 137.- 17. lipnja 1912.; V. KOVAČ, Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke, 8.-9. Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 750.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 217., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, 121. -123., Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, B. OSTAJMER, Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903., 216.-221.; Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900., 37.; Osmrtnica Flore Springer rođ. Kohn.; <https://www.geni.com/people/Berthold-Springer/6000000081015278866>

Springer / Špringer, Julijo /Julijus / Gyula (Osijek, 18. VIII. 1856. – Osijek, 24. X. 1915.) odvjetnik i gradski zastupnik. Bio je 30 godina odvjetnik u Osijeku. Uživao zavičajno pravo u Osijeku po roditeljima Josipu / Josefu (Budimpešta, 1823.-Osijek, 1885.) i Nanette rođ. Rosenberg (Bonyhád. 1831.- Osijek, 19. XI. 1885.) od 1857. godine. Oženio se 1889. u Požunu / Bratislava s udovicom Herminom Neuwirth rođ. Freund (Siklós, 1862.- Zagreb, 1932.). Posvojio je njezinu kćer Agatu (Osijek, 1882.-Zagreb, 1953.)koja se kasnije udala za trgovca drvom Viktora Frank (sina veleposjednika i drvotržca Izidora Franka). Brat trgovca Bela Springera (Osijek, 1863.-Beč, 1932.. Bio je omiljen u Osijeku pa je u povodu njegove smrti gradski načelnik naredio da se na svim gradskim ustanovama imaju izvijestiti crne zastave. Član Narodne stranke. Pisao tekstove za *Die Drau*.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423, Zavičajnici grada Osijeka (1901. – 1946.), 750.; HDA, Matične knjige umrlih od 1903.-1947.; M-3442.; Hrvatska obrana, br. 252.-25. listopada 1915.; br. 253.-26. listopada 1915.; Vjesnik županije virovitičke br. 21.-1. studenog 1915., B. OSTAJMER, Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903, 216.-221.

Springer / Špringer, Josip / Josef (Obuda, 18. XII. 1823. – Osijek 1. XII. 1885.), trgovac. Roditelji Izrael Springer i Esther iz Budima. U 28. godini 1852. u Petrovcima vjenčao se s Ankom / Nanette rođ. Rozenberg /Rosenberg iz Bonyháda (Bonyháda, 1831. – Osijek, 19. XI.1885.) i s njom imao sinove Karla / Dragutina /Carla / Karloy (1854. – 1912.), Juliusa (Osijek, 1856.-Osijek, 1915.) i Belu (Osijek, 1863.-Beč, 1932.). Bio je općinski vijećnik i ortak u veletrgovačkom poduzeću *J. Springer & Petru*. Uz ovo bio je jedan od vodećih direktora *Slavonske opće i ispomoćne udruge / Slavonischer allgemeine Spar und Aushilfsverein*, te je bio cenzor bankovne filijale i član direkcije Prve osječke štedionice. Vrlo aktivan u židovskoj zajednici u Osijeku, jer se spominje među darovateljima za izgradnju sinagoge. Isto tako bio je član *Hevre Kadiše*. Njegovi sinovi su postali isto tako vrlo ugledni: Julijus je postao liječnik, Karlo je bio trgovac drvom i živio je kasnije u Budimpešti, a sin Bela naslijedio ga je u poslu i preuzeo njegovu tvrtku. Bio je gradski zastupnik od 1877. do 1885., bankovni cenzor, član *Trgovačke obrtničke komore* za Osijek od 1881. do svoje smrti 1885. i poslije član upravnoga vijeća *Osječke štedionice*.

Izv: HR-HDA-M-3430.; M-3423., Slavonische Presse, br 27.- 1. XII. 1885, 2; br. 28.- 3. XII. 1885., 3.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, presjek djelovanja od osnutka 1851. godine do 1941. godine, 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu 25. veljače 1884. godine, 55.-72.; Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886., 569.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 750. Osmrtnica Nanette Springer rođ. Rosenberg;

Steiner, Samuel (Zagreb, 21. IX. 1874. – Jasenovac 1941./1942.) učitelj. U Zagrebu završio 7 razreda realke, potom 4 godina na sveučilištu u Zagrebu. Od 1892. do 1896. radio kao nastavnik hrvatskog jezika, a 1898. kao sporednu struku izabrao fiziku i matematiku i 1900. položio za prirodopis kao glavnu struku, a matematiku i fiziku kao sporednu. 1898. imenovan je namjesnim učiteljem u Osijeku u kojem je radio do 1909. kada je premješten na vlastitu molbu u Zagreb.

Izv: S. SRŠAN, Biografije učitelja i profesora osječkih gimnazija, 179.

Svećensky / Svečenski, prije Kohn Julis Djuro (Osijek, 30. I. 1864. – Osijek 28. X. 1940.) odvjetnik. Roditelji Samuilo / Samuel (Szécsény, 1837.- Osijek, 1904.) i Ljuboslava (?-?). Zavičajnik u Osijeku od 1889. godine, kada je i promijenio prezime u Svećensky. Oženio se 1890. s Katom / Ivanom (Johana Katharina) rođ. Lust (Osijek, 1862.-Auschwitz, 1942.). Djeca: Rosalia (Osijek, 1892.- Auschwitz, 1942.) Velimir (Osijek, 1894.- ?), Milorad / Milo (Osijek, 1. X. 1897.-?).

Izv: HDA, M- 3442.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 780.

Svećenski / Svečensky, (prije Kohn) Luis Lujo Ljudevit (Osijek, 7. XI. 1862. – New York, 18. VI. 1926.), glazbenik, skladatelj i violinski virtuoz. Jedinac sin donjogradskeg židovskog učitelja Adolfa Abrahama Kohna (rodom iz Bonyháda) i Terezije Fried (rodom iz Darde). Osnovnu školu i klasičnu gimnaziju završio je u Osijeku 1879. godine. Violinu je učio u glazbenoj školi kapelnika Antona Seybala. Prvi put u Osijeku nastupio je na koncertu Osječkoga pjevačkog društva 10.11. 1877. u prostorijama društva Ressource u Tvrđi. Prvi zapaženi naslov imao je na Prvom općem sastanku hrvatskih đaka u Vukovaru 1878. godine. Studiranje glazbe nastavio na zagrebačkom Zemaljskom glazbenom zavodu. Diplomirao 1882. godine. Kao stipendist Zemaljske vlade školovanje nastavlja na bečkom konzervatoriju. Školovanje završio 1885. i dobio diplomu za violinu. Oženio se u Brodu s Bertom Ullman (Beč, 4. IX.1873.-?) iz Beča. Godine 1887. kroatizira svoje prezime u Svećenski. Iako ga je hrvatska vlada školovala u Beču uz obvezu da se vrati u Hrvatsku, oslobađa ga te obveze i on donosi odluku o odlasku u daleku Ameriku u Boston. Početkom sezone 1885./86. angažiran je kao violinist, a u skoro mu je povjereno vodstvo dionice viola. U SAD-u doživljava blistavu karijeru. Utemeljitelj je čuvenog bostonskog *Kneisel kvarteta* s kojim sve do 1917. obilazi cijelu Ameriku i gostuje u Europi. Punih je 18 godina bio član bostonskoga simfonijskog orkestra svirajući violu i violinu. Bio je direktor njujorškoga Instituta glazbene umjetnosti te osnivač i predavač na Glazbenom institutu u Philadelphiji *Curtis Institute of Music in Philadelphia*. Nakon teške bolesti preminuo je u New Yorku.

Osječki židovski biografski leksikon

Izv: HR - HDA-M-3430.; M-3423., Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 314. Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 780. Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Osječka sjećanja i svaštice (20. stoljeće), II. 363. <http://essekeri.hr/bio/73-lujo-svecenski> (11.09.2012.); Gimnazije u Osijeku, ravnatelji, profesori i maturanti 1729.-2000., knjiga 5., Zagreb-Osijek, 2001.,280.; Gordana GOJKOVIĆ, Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.), Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku, sv.8., Osijek, 1992., 175.-176.

Szekler, Ljudevit (DunaSzekcsö / Sečuh, Baranja,, 1865. – Osijek, 14. III. 1942.), tiskar. Strukovnu naobrazbu stekao u Budimpešti. Doselio se u Osijek 1892. godine. U Osijeku posjedovao je uz knjižaru i papirnicu i veliku knjigovežnicu. U njegovoj tiskari tiskala se *Židovska smotra*. Bio je agilni član Pogrebnoga društva *Hevra Kadiša* i član Židovske bogoštovne općine u Gornjem gradu. Oženio se s Rosom rođ. Kohn i imao sina Eugena (Osijek, 6. II. 1896. – Auschwitz, 1942.) i Srećka (Osijek, 6. IX. 1901.-?). Sin Eugen preuzeo je očevu tiskaru 1928. te ju je modernizirao i sve do uspostave NDH je tiskara radila u uličnom lokalnu u Desatičinoj ulici. Po uspostavi NDH počinio je samoubojstvo da izbjegne deportaciju..

Izv: Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 317. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2473>

Tolnauer, Nikola (Veliškovci kod Valpova, 1. V. 1898. – Jasenovac, 22. IV. 1945.) odvjetnik i židovski aktivist. Sin Emanuela (Veliškovci, 1865.-Jasenovac, 1941.), trgovca građevinskim materijalom i majke Johanne / Ivane rođ. Ehrenfeld (Szigetvár, 1875.-Stara Gradiška, oko 1942.). Osnovnu školu završio u Valpovu, a gimnaziju u Osijeku. Početkom Prvoga svjetskog rata mobiliziran, kao rezervni austrougarski oficir na galicijskom frontu dva puta lakše ranjavan. Vrlo rano uključen u cionistički pokret i član *Cionističkog društva Teodor Herzl* u Osijeku i *Osječke židovske omladine*. U prosincu 1918. član mjesno narodno-židovskog odbora u Osijeku. Od 1920. predsjednik *Ferijalnog kluba akademičara i abiturijenata* u Osijeku. Poslije rata upisao je Pravni fakultet u Zagrebu i diplomirao 1923., potom se zapošljava kao odvjetnički pripravnik u Osijeku. Vlastitu odvjetničku kancelariju otvara 1924. u Osijeku. Godine 1937. *Našička d. d.* angažira ga kao stalnog pravника za Evropu, pa se preselio iz Osijeka u Zagreb gdje je otvorio odvjetničku kancelariju. Od studentskih dana bio je istaknuti cionistički aktivist – predsjednik *Saveza jevrejskih omladinskih udruženja Kraljevine SHS* (1919). Jedan od istaknutih članova i potpredsjednik *Udruženja općih cionista u Jugoslaviji* (1935.), član Glavnog odbora *Saveza jevrejskih općina Jugoslavije* (od travnja 1936. do svibnja 1939.). Član osječke lože "Menora". Pisao je tekstove, komentare u židovskom i cionističkom tisku. Česti izlagač na raznim okupljanjima. Govorio o moralnim ciljevima narodno-židovskog pokreta na tlu novostvorene Države SHS (1918.), o cionizmu (1930.), dužnostima židovske žene u pokretu (1930.). Kao predstavnik *Židovskog nacionalnog društva* iz Osijeka izdavao šaljivi list *Schelach*

Mones (izašla dva broja, 1930. i 1931. u Osijeku). Po uspostavi NDH je s prvom skupinom zagrebačkih odvjetnika – Židova bio uhićen i odveden u Kerestinec, a potom nakon bijega dijela zatočenika prebačen u zatvor na Savskoj cesti. U lipnju 1941. brisan iz Imenika Odvjetničke komore. Vodstvo *Našičke d. d.* uspjelo je za njega dobiti neku vrstu izuzeća te je nastavio raditi svoj posao u poduzeću, ali ga je po završetku radnog vremena policijski agent odvodio natrag u zatvor u Savskoj. Početkom 1944. deportiran je u Jasenovac. Stradao je pri pokušaju proboja iz Jasenovca. **Dj:** *Branilački govor Nikole Tolnauera, branioca Aleksandra Sohra u krivičnoj parnici protiv dra Svetozara Grgina i drugova održan na glavnom pretresu pred Okružnim sudom u Osijeku dne 11. 12. 14. i 15. oktobra 1935. Prema stenografskim bilješkama štampano kao rukopis. Vlastita naklada, Zagreb, Tipografija d. d.,1935.*

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein; Židov, br. 24.-15. prosinca 1918., 6., Hrvatska obrana, br. 10.-14. siječnja 1916., Gideon, 4.i 5. /1920.; Ivan MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 373. Schelach Mones, br.1-1930.; br.2.-1931.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 55., 64. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2604>

Ungar, Rudolf (Karlsburg / Alba Iulia, Rumunjska, 1822. – Osijek, 26. IX. 1898.) trgovac kožom u osječkom Gornjem gradu i direktor poduzeća *Rudolf Ungar & Sohne*. Godine 1854. došao je kao trgovački pomoćnik u Osijek, a 1859. postao je samostalni trgovac te je tada proširio trgovačku radnju. Oženio se 1857. s Fanikom / Fani rođ. Kaufmann–Beil (? , 1834– Osijek, 20.II. 1897.) i imao devetoro djece. Djeca: David (Osijek, 27.V. 1859.-1942), Regina / Kraljica udana Löwy (Osijek, 1. II: 1861.-?), Sigmund (Osijek, 13. IX: 1862.-?), Simon / Šimun (Osijek, 23. VI. 1864.-?), Ida ud. Freund (Osijek, 21. I. 1866.-?), Julijo (Osijek, 30. VI. 1867.), trgovac manufakturnom robom Max (Osijek, 25. I. 1869. - Holokaust), Julija (Osijek, 24. III. 1871.-Senj, 1943.) i Matilda / Tilda udana Deutsch- Maceljski (Osijek, 30. IV. 1874.-1947.). Kroz 35 godina djelovanja bio je revan član odbora gornjogradske Židovske općine i *Hevre Kadiše*. Jedan je od utemeljitelja gornjogradske Židovske općine i bio je u odboru za izgradnju sinagoge u Osijeku. Podosta godina obnašao je zvanje cenzora pri filijali austrijsko-ugarske banke u Osijeku.

Izv: HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 15 (3622/1896.); spis 16 (21.160/1896.); M-3430.; M-3423.; Slavonia, Nr. 23. - 27. Mai 1869.; Die Drau, Nr. 115.- 27. September 1898., 8.;Nr. 116.- 28. Septembre 1898., 8.; Nr. 118.- 4. October 1898., 3. ; S. SRŠAN, Zasluzni osječki građani krajem 19. stoljeća, 60.-61., N. SCHWARZ, Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, 4., Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900.; Osobna arhiva Mare Kajzer praunuke Rudolfa Ungara

Ungar, Simon / Šimon, pravog imena Moše-Simha (Máramarossziget, Rumunjska, 11. III. 1863.. – na putu za Jasenovac, 29. VII 1942.) osječki nadržabin. Sin Bernarda i Lee rođ. Weiss. Odrastao je u ortodokсноj obitelji u kojoj se govorilo samo jidiš a prvo židovsko obrazovanje dobio je u hederu kod svog oca učitelja. U ješivi mu je učitelj bio glasoviti Perles. Pohađao je ješive u Nagy Karoly, Kis Körösu i Komornu. Istodobno je učio i mađarski jezik pripremajući se za školovanje u svjetovnim školama. Kada je napustio svoju ortodokсну obitelj promijenio je ime u Simon te nastavio školovanje u Budimpešti gdje je maturirao. Pohađao je rabinski seminar "Franz Josef Landesrabiner Schule" i studirao na Filozofskom fakultetu. Doktorirao je orijentalistiku u Pešti 1891. Govorio je hebrejski, latinski, mađarski, njemački i hrvatski jezik. Oženio se s Fani / Fany rođ. Steinberger (Kalocsa, 1875.-logovr Jasenovac, VIII. 1942.), iz ugledne trgovačke obitelji u Kaloči. Djeca: Sara (Szekszárd, Mađarska, 1899.-?), Julije (Juliške) udane Kraus (Szekszárd, Mađarska, ?-) i Pavla (Osijek, 3. VII.1905.-Zagreb, 8. XII.1999.) U Osijek dolazi za rabina 1901. nakon što je deset godina (1891. – 1901.), bio nadržabin u mjestu Szekszárd (županija Tolna) nedaleko od Pečuha. Pod njegov nadržabinat potpadale su tada židovske općine u osječkom gornjem i donjem gradu te rabinati u Virovitici, Donjem Miholjcu, Orahovici, Našicama – Đurđenovcu, Valpovu, Belišću, Đakovu i Belom Manastiru. Bio je čovjek širokoga obrazovanja, uživao velik ugled, cijenjen kao judaist i poznavalac Talmuda, a bavio se i komparativnom filologijom, uspoređujući tekstove iz jeruzalemskoga i babilonskoga Talmuda, midraša, šulhan aruha i ostalih hebrejskih

i aramejskih tekstova. Dobio kraljevsko odlikovanje kao potpredsjednik Saveza rabina. Bio je istaknuti član osječke "Lože Menora 1090" nezavisnoga židovskog reda *B'nei B'rit* (jedan od 7 delegata te lože nazočan na inauguraciji jugoslavenske *Velike Lože B'nei B'rit* 1935. sa sjedištem u Beogradu). Bio je direktor židovske osnovne škole u Osijeku. Obitelj Ungar inače stanovala je na prvom katu zgrade u kojoj se nalazila škola. Po odlasku u mirovinu 1938. preselio se u manji stan u Gornjem gradu iz kojega su ga ustaše 1941. među prvima iselile u jednu sobu na periferiji grada, a početkom 1942. je njegova obitelj preseljena u starački dom u Donjem gradu. Zajedno s drugim osječkim Židovima dr. Ungar i njegova supruga u ljeto 1942. odvedeni su u sabirni logor u Tenji. Dr. Ungar preminuo je u stočnom vagonu u transportu za Jasenovac, a njegova supruga Fani ubijena je odmah po dolasku u logor. Njihova djeca su izbjegla deportaciju. Uoči odvođenja osječkih Židova u logor jedan rukopis dr. Ungara odnesen je prema dogovoru u Župni ured u osječkoj Tvrđi i predan katoličkom župniku Bezeckom koji ga je sačuvao.

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goledstein, Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 52., 220.; Z. ŽIVAKOVIĆ – KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, I. dio., Osijek, 2009., 346.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 299., Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 848.; I. MUŽIĆ, Masonstvo u Hrvata, 373. <https://zbl.lzmk.hr/?paged=338&p=znpoqaimvczub>

Varnai / Varnaj, Lujó Ludwig Ljudevit (Tabuka?, 1881. – Osijek, 17. I. 1919.), fotograf. Vjerojatno obrt izučio u Novom Sadu, a onda je 1903. došao u Osijek. Godine 1905. otkupio je fotografsku radnju u Kapucinskoj ulici da bi već iduće godine 1906. otvorio atelier Foto Varnai. Dobitnik je Grand Prixa za portretne fotografije u Parizu 1910. godine. Bio je u braku s Melanijom rođ. Schach, učiteljicom glazbe. U braku su rođena djeca Šarlota, Pavao i Anuška. Sve troje djece izučilo je fotografski zanat. Radnju je nakon njegove smrti nastavila voditi njegova udovica Melanija sve do 1933. godine, kada ju je nastavio voditi sin Pavao. Prva kći Šarlota / Dragica (Novi Sad, 1906. ili Sombor, 13. III. 1908. – Auschwitz, 1944.) bila je isto fotografkinja, a obrt je izučila u Budimpešti i profesionalno je radila u bečkom atelieru sa zaručnikom Ferencom Singerom za kojega se udala 17. veljače 1937. Povremeno je pomagala u očevom, pa majčinom atelieru u Kapucinskoj ulici. U Beogradu je zajedno sa suprugom vodila "Foto Adrienne" od 1939. do 1940., kada je deportirana u Auschwitz gdje je stradala. Lujov sin, Pavao (Osijek, 14. IX. 1909. – logor u Njemačkoj, 31. XII. 1944.) bio je isto fotograf. Od 1933. preuzeo je obiteljski atelier. Godine 1939. prešao je na rimokatoličku vjeru i vjenčao se u Osijeku s Elizabetom rođ. Kirchlechner 1. svibnja 1940. U braku mu je rođen sin Dragutin. Zbog ratnih (ne)prilika 1942. atelier je preuzela supruga Elizabeta, koja je majstorski ispit položila 1943., a Pavao je pobjegao u Budimpeštu, da bi 1944. završio u logor gdje je i stradao. Anuška (Osijek, 20. III. 1914. – logor u Đakovu, 1944.) isto je bila fotografkinja.

Osječki židovski biografski leksikon

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 221.-222.; Židovi fotografi, Zagreb, 2004., 138. Vesna BURIC, Osječka fotografija, Fotografija u Hrvatskoj 1848.-1951., Zagreb, 1994., 274.-299.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 858.; Zlata ŽIVAKOVIĆ – KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, 2. dio., Osijek, 2011., 362. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2654>

Vukelić Miskolczy, Vilma (Osijek, 8. II. 1880. – Zagreb, 20. III. 1956.) književnica. Roditelji: trgovac Julijo Miskolczy i Charlotta rođ. Weiss. Nakon završene osnovne, pohađala je Višu djevojačku školu u Osijeku. Školovanje je nastavila u Beču (1893. – 1895.) u privatnom internatu za gospođice iz imućnih građanskih obitelji. Vrlo je rano počela pisati pjesme i kraće prozne zapise. Prvi feljton objavila je u *Die Drau* br. 92. iz 1897. god. Godine 1902. udala se za mladoga časnika i književnika Milivoja Vukelića. Preselili su se u Mađarsku (prvo u Budimpeštu, pa Pečuh) gdje je Milivoj Vukelić predavao na Kadetskoj školi. Vilma je u Mađarskoj rodila četvero djece, dvojicu dječaka i dvije djevojčice (Branko, Slavko, Ljiljana i Elinor). Kao udana žena i majka četvero djece upisala se na kemiju na Prirodoslovnom fakultetu u Münchenu 1911. Prvi svjetski rat onemogućio ju je da završi studij. Prevodila je na njemački Bogovića, Badalića, Alaupovića, Šenou, Arnolda, Tresića-Pavičića, Kranjčevića i Begovića. Brojni prijevodi hrvatskih pjesnika u *Die Drau* objedinjeni su pod zajedničkim nazivom "Cvjetovi iz hrvatskog pjesničkog gaja". Nakon Prvog svjetskog rata živjela je prvo u Osijeku, a potom se preselila u Zagreb. Nakon rastave od supruga od 1933. do 1937. živjela je u Parizu, da bi se vratila u Zagreb. Posljednje godine svoga života Vilma Vukelić provela je uglavnom u svojoj sobi, u krevetu u kojem je pisala. Bolovala je od tromboze. **Dj:** Vilma Vukelić, *U stiješnjenim granicama*, prijevod Vlado Obad, Osijek, 1997.; *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, Zagreb, 2003.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423., V. OBAD, Židovi književnici iz starog Osijeka, 2.-3.; V. OBAD, Hrvatska moderna u svjedočenjima Vilme Vukelić, 257.-272.; V. VUKELIĆ, Tragovi prošlosti, 5.-7., predgovor Vlade Obada; V. VUKELIĆ, U stiješnjenim granicama, 5.-16.; B. STANIĆ, O memoarima Vilme Vukelić, 270.-279.

Osječki židovski biografski leksikon

Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, *Osječka sjećanja*, 354. <http://essekeri.hr/bio/63-vilma-vukelic>; <http://www.daz.hr/vilma1.html> (11.09.2012.); V. VUKELIĆ *Tragovi prošlosti, memoari*, 389.-414. ; M. MIHOVILOVIĆ, *Mi djeca Solferina*, Zagreb, 2017.

Weingruber, Mavro / Moritz (Budimpešta, 1865. – Osijek, 30. V. 1907.). gostioničar. Zakupnik svratišta "Grand Hotela" u Županijskoj ulici. Roditelji: Armin i Betty rođ. Holzer. Njegovo svratište kasnije je preuzeo njegov brat Josip (Budimpešta, 18. IX. 1867. – Osijek, 31. VII. 1937.). Mavro je imao troje djece. Brat Josip Weingruber oženio se 1904. s Bertom rođ. Büchler (Osijek, 29. IX. 1884.). Imali su sina: novinara Harrya (Osijek, 18. II. 1905.) koji se 1929. godine u Grazu oženio s Gizelom rođ. Liebling (Valpovo, 25. II. 1907.), kćeri Ulricha i Cecelije Liebling i imali su kćer Eriku Lily (Osijek, 4. IV. 1931.).

Izv: Narodna obrana, Osijek, br.147.-1. srpnja 1903. ; Osječki Tjednik, br.18., Osijek, 6. svibnja 1907.; Zavičajnici grada Osijek 1901.-1945., 891.-892.; Narodna obrana, br. 106.- 8. svibnja 1907.

Weiss, Julije (Ungeraigen ?, Požunska županija 1813. – Osijek, 12. VI. 1897.) trgovac i mešetar. Jedan od najstarijih općinara židovske gornjogradske općine. Bio je dugogodišnji član predstavništva *Hevre Kadiše* i predstojnik hrama. Stanovao je u gornjem gradu u Dugoj ulici. Sahranjen je u Osijeku.

Izv: HDA- M-3423, Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900.

W/Veissmann / Weismann / Vajsman, Karlo / Dragutin (Virovitica, 14. II. 1890. – Osijek, 1953.), liječnik. Roditelji Jakob i Adela rođena Lewald. Osnovnu školu završio je u Osijeku, a klasičnu gimnaziju u Zagrebu 1909./1910. Medicinu je studirao u Beču, a tamo ga je zatekao rat, pa je kao medicinar mobiliziran i upućen na ratište u Albaniju. Nakon što je dobio dopuštenje za nastavak školovanja, nastavio je studirati i raditi na dvjema zagrebačkim bolnicama: bolnici za zarazne bolesti i bolnici milosrdnih sestara. Godine 1917. promoviran je u Beču za doktora medicine. Po završetku rata, javi se kao dobrovoljac na terenu. Upućen je u Loznicu (Srbija) gdje je radio do 1920. godine. Godinu nakon, otišao je na specijalizaciju u Berlin. Po završetku specijalizacije došao je u Osijek, gdje je preuzeo vođenje Antituberkuloznog dispanzera. Ubrzo je s liječnikom Julijem Bathoryem osnovao prvi osječki sanatorij "Weissmann- Bathory". Oženio se u Beogradu 1927. s Lunom i imao je kćer Rut (1928.). Bio je dugogodišnji član uprave gornjogradske židovske općine. S nekolicinom osječkih sportaša Židova osnovao je u travnju 1920. Veslački sportski klub "Bar Kohba", kojem je bio predsjednik. Uspio je preživjeti Drugi svjetski rat tako da se preselio u Jastrebarsko gdje je radio kao liječnik (od 1942. do 1945.). Nakon završetka rata vratio se u Osijek, gdje se nastavio baviti liječničkom praksom. Godinu potom 1946. pretrpio je srčani udar i otišao je u mirovinu. Umro je u Osijeku gdje je i sahranjen.

Izv: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 301., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 223.; Zavičajnici grada Osijek 1901.-1945., Biserka BELICZA, Saša JEVTIČIĆ, "Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu", Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj, Zagreb, 1998., 218. http://www.proa.hr/docs/alumni1854_2004.pdf (27. 02.2013.)

Weissmann / Weismann, Herman (Virovitica, 25. VIII. 1884. – Auschwitz, 31. XII.1942.) odvjetnik i kolekcionar. Roditelji Jakob i Adela rođ. Lewald. Očeva obitelj rodom iz Pečuha. Brat liječnika Karla (Virovitica, 1890.-Osijek, 1953.) i Srećka (Virovitica, 1887.-Virovitica, 1963.). Na zagrebačkom Pravnom fakultetu doktorirao 1910. godine. Početkom 1914. otvorio je odvjetničku kancelariju u Osijeku. U međuratnom razdoblju bio je odvjetnik i javni tužitelj u Osijeku. Godine 1921. oženio se s Tessom rođ. Stein (Osijek, 1894.-Auschwitz, 31. VIII.1942.) te dobio kćer Zdenku (1921.-Holokaust). Zastupao je brojne klijente (javni tužilac u sudskom postupku protiv slavonskog harambaše Jove Čaruge, branitelj u znamenitoj tzv. Našičkoj aferi 1935.) i bio je agilni član Upravnoga odbora u dioničkom društvu za proizvodnju i promet opeka i drvnih proizvoda u Podravskoj Slatini. Bio je istaknuti cionist te dugogodišnji član uprave Židovske bogoštovne općine Gornji grad. Brisani iz Odvjetničke komore po uspostavi NDH. Izvorni vlasnik "zbrake Weissmann" koja se danas nalazi u Muzeju Slavonije u Osijeku. Zajedno s osječkim Židovima i obitelji interniran u sabirni logor Tenja, od kuda je u kolovozu 1942. deportiran u Auschwitz gdje je ubijen.

Izv: Narodna obrana, br.7.-10. siječnja 1914.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku, 301., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 223.; Zavičajnici grada Osijek 1901.-1945., 855. ; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 359. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2794>

Weissmayer / Weismayer, Oskar / Oscar (Pecsvárad, Baranja 1855. – Bad Ischl, Austrija 15.VII. 1931.) bankar i financijski stručnjak. Roditelji: Adolf Weissmayer (Tevel, 1824.-Bóly, 1885.) i Netta / Johanna (Nagybajom, 1836.-?). U Osijek se doselio 1872., a u gradu uživao zavičajno pravo od 1885. U Osijeku djelovao sve do 1922. kada se preselio u Zagreb. Trgovačku akademiju završio je u Budimpešti, a 1880. stupio kao član u drvarsku firmu *Jakob Sorger & Co.* Oženjen od 1880. s Klementinom rođ. Sorger (rođ. Bogdása/Bogdašin, Baranja /MAĐ 1861. – Auschwitz, 1943.). Od godine 1890. vodio tvornicu tanina u Gunji. Od 6. 6. 1898. član zagrebačke masonske lože *Hrvatska vila*, 1899. na čelu osječke podružnice ove lože osniva *Društvo za zaštitu napuštene djece*. Zbog političkih ambicija izašao iz lože te se 1906. pojavljuje kao kandidat Narodne stranke u osječkom Gornjem gradu na izborima za Hrvatski sabor, ali ga je tada pobijedio dr. Ante Pinterović. Godine 1885. osnovao je sa šurjakom Šandorom Sorgerom u Osijeku banku *Sorger, Weismayer & Co.* koja je 1909. uz sudjelovanje *Živnostenske banke* prerasla u *Prvu hrvatsku štedionicu*, Podružnicu u Osijeku, tj. u *Hrvatsku zemaljsku banku d. d.* te je bio njezin prvi direktor. Bio je potpredsjednik i osnivač *Prvog Hrvatskog slavonskog d. d. za industriju šećera u Osijeku*, *Union Paromlina d. d.* u Osijeku (1891.), kao i osnivač, član ravnateljstva ili član nadzornog vijeća i mnogih drugih velikih industrijskih poduzeća u Osijeku i drugdje - *Srijemske tvornice lana i konoplje*, *Texa d. d. Maribor*, *Kamnika Zagreb*, *Prvog barčanskog mlina na valjke* u Barcsu (izgrađen 1911.), *Tvornica žigica Drava* (ušao u ravnateljsko vijeće 1909.). Do 1908. bio je predsjednik *Društva za regulaciju Vuke*. Uz pomoć kapitala *Živnostenske banke* također

Osječki židovski biografski leksikon

sudjeluje, između ostalih financijera, 1907. kod osnivanja *Tvornice strojeva*, a 1912. kod osnivanja *Osječke ljevaonice željeza i tvornice strojeva*. Odlazi u Zagreb 1921. zajedno sa *Hrvatskom zemaljskom bankom*, koja 1922. postaje *Jugoslavenska banka*. Od godine 1912, pa do preseljenja u Zagreb, obavljao i dužnost predsjednika osječke *Trgovačko obrtničke komore*. Za vrijeme Prvog svjetskog rata organizirao *Odbor za prikupljanje krzna za naše vojnike* iza kojega su stajali osječki slobodni zidari. Dobitnik nekoliko odlikovanja od Njegova veličanstva. Nakon 1918. kao predsjednik *Komore* imao velikih neprilika s vlastima. Objavio dvije zapažene studije, jednu o kamatama i drugu o kartelima. Na prijedlog vijećnika Antuna Rotta proglašen je doživotnim predsjednikom osječke komore. Bio je i dugogodišnji osječki gradski zastupnik i osoba široke kulture – služio se hrvatskim, njemačkim, francuskim, engleskim i mađarskim jezikom. **Dj:** *Handels- und Gewerbekammer für Slavonien. Memorandum betr. der Reformirung des Lagerhauswesens*. Datirano u Osijeku 1890, referent je Oskar Weissmayer; naslov nad tekstom; *Organizacija vjeresije za maloposjednike. Izveštaj Slavonskom gospodarskom društvu u Osieku*. Sastavio Oskar Weismayer. u Osieku, Tiskara Julija Pfeiffera, 1892.; *Credit-Organisation für Kleingrundbesitzer. Referat an die Slavonische Landwirtschafts-Gesellschaft in Essek von Oscar Weismayer*. Essek, Buchdruckerei des Julius Pfeiffer, 1892.; *Zinsfuss-Verhältnisse der Credit-Institute Slavoniens. Referat von Oskar Weismayer, Kammer-Rath erstattet an die Handels- und Gewerbekammer für Slavonien*. s. 1. s. a. [1896?]; *Ueber Cartellwesen. Referat von Kammerrath Oscar Weismayer erstattet an die Handels- und Gewerbekammer für Slavonien* s. 1., 1897.

Osječki židovski biografski leksikon

Izv: Rukopis Židovskog biografskog leksikona ured. Ivo Goldstein, HDA-M-3423.; Židov, br.30.-24. jula 1931., Narodna obrana, br. 128.-6. lipnja 1903.; br. 59.-13. ožujka 1911.; br.74.- 31. ožujka 1911.; Obrtnik, 27. i 28.-25. rujna 1891.; Vjesnik županije virovitičke, br. 3.-1. veljače 1908., br. 3.- 1. veljače 1909., N. A. PLAVŠIĆ, Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, 110.-190.; M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206.-213.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Židovi u Osijeku (1918.-1941.), 224.; G. M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože "Budnost", 47.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Što se dogodilo s najvećom osječkom bankom poslije 1918. godine? 209.-228.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 895.; I. GOLDSTEIN, Židovi u Zagrebu 1918.-1941., 308.; Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900., 38.; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju, II. dio, 367. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2798>

Wertheimer, Gustav / Alois / Alojzije / Ludwig (Bösing / Pezinok, Slovačka, 1. V. 1836. – Vukovar 10. III. 1906.), upravitelj štedne i pripomoćne zadruge. Rodom iz Bösinga, gdje su mu živjeli roditelji Moses i Regina. Jedno vrijeme živio u Novom Vukovaru. Oženjen 1874. u Vukovaru s Ninom / Hermina Deutsch (Zrenjanin, 7. II. 1856.-?) iz Pešte. Jedno vrijeme preselio se i radio u Osijeku pa se ponovno vratio u Vukovar. Imao je kćeri Hedwiga Arabakkahe (Vukovar, 19.V.1876.-Holokaust), udanu za ljekarnika Aloisa Fischla Alicu Lea (Vukovar, 7. VIII.1877.-Beč, 1938.) udanu za Otta Laddesmanna i Bertu Bella (Vukovar, 22. X. 1880.-?) udanu za Gustava Wiedera i tri sina: Aloisa Roberta Isak (Vukovar, 16. III.1875.-?), Josipa Benjamina Wolf Waldemara (Vukovar, 25. XI. 1886.-Vukovar, 13. V.1962.) i Rudolfa Salamona (Vukovar, 7. VII.1899.-Osijek, 21. XII.1972.). Zavičajnik u Osijeku od 1890. godine. Predsjednik osječke gornjogradske *Hevre Kadiše* od 1878. – 1893., nadzornik u židovskoj školi, član i blagajnik sa suprugom Herminom *Izraelitičkog gornjogradske gospojinskog društva* i utemeljitelj *Osječke donjogradske štedionice*. Bio je ravnatelj srijemskoga *Štedioničkog društva i eskomptnog društva* i vijećnik *Trgovačko-obrtne komore* za Slavoniju.

Izv: HDA-M-3430.; M-3423., M-918.; AŽOO,, Rukopis anonimnog autora, Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- gornji grad; Osječki Tjednik, br. 4.- 5. ožujka 1906., Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900., 41.; Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 899.; M. DESPOT, Industrija građanske Hrvatske 1860.-1873., 37.; Lj. DOBROVŠAK, Židovi u Srijemu, Vukovar, 2017., 111.

Wertheimer, Samson (Worms, 17.I. 1658. – Beč, 6. kolovoza 1724.). Završio ješive u Wormsu i Frankfurtu na Maini. 1684. doselio se u Beč gdje se povezao sa Samuelom Oppenheimerom te je zajedno s njim poslovaao s austrijskom vladom. Ubrzo dobio dozvolu stanovanja u Beču. Stekao naklonost i povjerenje kralja Leopolda I. te je za vrijeme njegove vladavine postao glavni bankar i kreditor. Godine 1703. imenovan dvorskim Židovom. Njegove privilegije potvrdio i novi vladar Josip I. Židovi iz Mađarske dodijeli mi naziv "Landesrabbiner". Uz poduzetništvo i bankarstvo i dalje se bavio rabinskim studijima i proučavanjem Talmuda.

*Izv: Ž. LEBL, Da se ne zaboravi,
95. <http://www.jewishencyclopedia.com/articles/14868-wertheimer-samson> (5.9.2012.)*

Winter, Vilim / Vilko (Koprivnica, 23. III. 1855. – Osijek, 24. XI. 1915.) odvjetnik. Otac mu je bio liječnik dr. Jakob Winter, a majka Fanika rođ. Reichenfeld iz Koprivnice. Gimnaziju je pohađao u Varaždinu, maturirao je u Velikoj Kanjiži, a sveučilišne nauke u Budimpešti i Grazu, gdje je 1880. promoviran u doktora prava. U Osijeku je 1884. otvorio odvjetničku pisarnu i od tada je radio kao odvjetnik. Bio je vrlo ugledan u Osijeku. Bavio se teorijom prava i objavljivao je tekstove u *Mjesečnik pravnčkog društva*, *Kroatische Reveue* i *Die Drau*. Već 1885. izdao je "Tumač mjenbenog zakona", a 1912. "Tumač trgovačkom zakonu". Bio je vrsni odvjetnik i dopisni član *Osječke trgovačko obrtne komore*. Prva supruga mu je bila Berta Šreier iz Kaniže. Nakon smrti prve supruge u 40 godini 1896. oženio se u Osijeku s udovicom Julijom Engelsrath (Osijek, 24. III.1871.-Senj, 1943.), rođenom Ungar (sestra Davida i gradskoga zastupnika Simona Ungara) koja je tada imala 24 godine. U drugom braku dobio je kćer pedijatricu Stefaniju / Štefaniju Winter Grossmann (Osijek, 3. XI. 1895. ili 10. XI. 1896. – Zagreb, 1982.) i Miru ud. Gavrilović (Osijek, 1897._?). Bio je pravni savjetnik *Slavonske Agrarne štedionice*.

Izv: Osječki Tjednik, br.8.-2. travnja 1906.; Hrvatska obrana br.278.- 25. studenog 1915.; Ilustrovani list, 18. prosinca 1915., 1203.; Zavičajnici grada Osijeka (1901. – 1946.), 901.; Osobna arhiva Mare Kajzer. <https://zbl.lzmk.hr/?p=2824>

Wolffsohn, David (Darbenai / Litva 9. X. 1856. – Hamburg 15. IX. 1914.) poduzetnik i cionistički prvak. Nakon smrti T. Herzla predsjednik *Svjetske cionističke organizacije* (1905.-1907.). Rođen u religioznoj obitelji u Litvi gdje je vjerski odgoj primio od svojeg oca Isaaca poznatog talmudista. Kako bi izbjegao odlazak u rusku vojsku 1872., seli se u Njemačku, Istočnu Prusku u mjesto Memel, gdje je upoznao rabina Isaac Rülfa koji ga je naučio njemački jezik i uključio u početke cionističkog pokreta, pa u Lyck. Za boravka u Njemačkoj bavio se trgovinom pa je tako kasnije poslovno bio vezan uz Belišće. Trgovački djelovao u Petrogradu i Kölnu. Početkom 20. stoljeća zajedno sa T. Herzlom posjetio je Palestinu i Istambul. Sahranjen je u Kölnu.

*Izv: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsourcel/biography/Wolffsohn.html> (14.09.2012.); <http://www.herzl.org/english/Article.aspx?Item=537> (14.09.2012.); *Jüdisches Lexikon, Berlin, 1927., Vol. IV/2, 1492-1494, <http://sammlungen.ub.uni-frankfurt.de/freimann/content/titleinfo/365871> (14.09.2012.)**

Zwieback, Ignatz / Ignjat / Vatroslav (Nagy Harzsány/Aršanj/Mađarska, 1847. – Osijek, 23. XII. 1914.), trgovac. Došao u Osijek iz Baranje. Oženjen s Malvinom rođ. Weisffeld (Budimpešta, 1859. – Osijek, 10. VI. ili 26.11. 1937.). Djeca: Oskar (Osijek, 1878. – ?), Gizela (Osijek, 1882. –), Karl / Dragutin (Osijek, 27. III. 1884. – logor Jasenovac, 1941.), Albert (Osijek, 1885. – ?), Ivka (Osijek, 1888. –?), Margita (Osijek, 1893.). Član gornjogradske židovske Općine i gornjogradske Hevre Kadiše. Sin Karl / Dragutin u studenom 1907. na zagrebačkom sveučilištu promoviran u pravnika. Radio kao pripravnik kod Huga Spitzera.

Izv: Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946., 919.; Pravila izraelitske bogoštovne općine u gornjem Osijeku, Osijek, 1909., 40.; Narodna obrana, br. 274.- 26. studenog 1907. ; <https://zbl.lzmk.hr/?p=2871>

IZVORI I LITERATURA

IZVORI I LITERATURA

NEOBJAVLJENA ARHIVSKA GRAĐA

1.Hrvatski državni arhiv (HDA), Zagreb

- a) *Congregatio generalis Regnorum Croatia, Dalmatia et Sclavonia / Sabor Kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije – Acta, Diaria et Articuli Diaetate (1708.-1848.)*
- b) *Acta cancellariae banalis (Acta Banalia) /Ban Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1645.-1856, (10) spisi 1756. (Banski spisi)*
- c) *Acta Consilia Regium Croatica / Hrvatsko Kraljevsko namjesničko vijeće, spisi 1770. - 1774., (12)*
- d) *HSD - Sabor Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije 1848., kutija 76, 77., 78./1848.*
- e) *Ugarsko namjesničko vijeće 1755. - 1848., Hrvatsko slavonski spisi- Acta Croatica-Slavonica consilii Locumtenetialis Regii Hungarici (13)*
- f) *Comitatus Syrmiensis - Srijemska županija*
- g) *Comitatus Veröczensis - Virovitička županija*
- h) *Comitatus Crisiensis - Križevačka županija*
- i) *Comitatus Poseganus - Požeška županija*
- j) *Militaria, Landes Deputationis Decretationis Prothocoll*
- k) *Zemaljska vlada – Odjel za bogoštovlje i nastavu (BINZV)*

1.Hrvatski državni arhiv (HDA), Zagreb

l) *Predsjedništvo Zemaljske vlade (PRZV)*

m) *Unutrašnji odjel Zemaljske vlade (UOZV),*

UOZV 14-4, 5325/1875, rkp. 18.; *Bratovština Cehvra Kadischa za dvorbu bolesničku i sahranjivanje, g.g. 1875. (2258)*

UOZV 13-4, 13398/1879., rkp.8., *Osiečko izraelitsko gospojinsko društvo, 1879., 2262*

UOZV VIII-10, 18366/1921, ZP, 2449, stp. 14, *Izraelitičko gospojinsko potpomagajuće društvo donjeg grada Osijeka, 1921., 2471.*

UOZV 14-4, 5325/1875 fac. 19.

a) *Pokrajinska uprava za Hrvatsku i Slavoniju- Upravno odjeljenje, PUUO*

PUUO VIII-10, 33077/1921 (20635/23)

b) *Matične knjige Židovske općine u Osijeku (mikrofilmovi)*

M-3430. - *Matični ured u Osijeku – Židovska općina u Osijeku: rođeni 1780.-1899.; rođeni 1882.-1896.; rođeni od 1897.-1905., rođeni 1913.-1942;*

M-1666. - *(Matične knjige - Nadrabinat u Osijeku – okrug Našice-Našice, Podgorač- južna Mađarska) rođenih 1779.-1937., vjenčanih 1918.-1935., umrlih 1914.-1933.*

M-3423. - *matične knjige Osijek - vjenčanih 1852.-1899., navještenja 1857-1899.; umrlih 1852.-1899., vjenčanih 1882.-1896.; umrli 1882.-1896.*

2. Magyar Országos Léveltár (MOL), Budapest

M-3442. - Matične knjige Osijek umrlih 1896.-1903.; 1913.-1942.; 1903.-1947.

M-1511. - Matične knjige bogoštovne općine Orahovica, Donji Miholjac, Osijek, Virovitica, Bogoštovna općina Orahovica-umrli 1914-1933.; Bogoštovna općina Osijek-Donji Miholjac rođenih 1780.-1913., vjenčanih 1858-1912., umrlih 1858-1913.; Virovitica; rođeni 1856.-1881.; vjenčani 1856.-1880.

M-513. - Nadrabinat u Osijeku- Matične knjige rođenih 1905.-1945.;

M-3437. - Nadrabinat u Osijeku vjenčani 1897.-1902., 1902.-1945.

c) *Matične knjige Židovske općine Vukovar* (1850.-1940), M-918 (vjenčanih 1850.-1930.; umrlih 1850.-1928.)

d) *Matične knjige vjenčanih zagrebačke židovske općine* (1868.-1885.), DVD-389 (Matične knjige vjenčanih 1868.-1885.) i M-658 (Matične knjige rođenih Zagreb 1858.-1904.)

2. Magyar Országos Léveltár (MOL), Budapest

a.) Ugarsko namjesničko vijeća- *Helytartótanácsi Levéltár* - C szekció C-55 *Departamentum Judaeorum* 1783.-1848. (MOL, HL, DJ)

3. Hrvatski državni arhivu u Osijeku, (HR-DAOS)

a.) 6 (Gradsko poglavarstvo), Osijek

4. Arhiv Židovske općine u Osijeku (AŽOO)

5. Jevrejski istorijski muzej, Beograd

6. Baranya Megyei Levéltár (Arhiv Baranjske županije), Pécs/Pečuh

**6. Baranya Megyei Levéltár (Arhiv Baranjske županije),
Pécs/Pečuh**

a.) XII. 2. E Felekezeti anyakönyvek másodpéldánya (Duplikat matičnih knjiga vjerskih zajednica) A Dárdai Járás izraelita felekezet anyakönyvei (Matične knjige izaelitske vjerske zajednice Dardanskog kotara).

NOVINE

NOVINE

Allgemeine Zeitung des Judenthums , Leipzig,(1848.- 1880.)

Der Syrmier Bote , Vukovar, (1868. - 1869.)

Die Drau, Osijek,(1868. - 1838.)

Die Welt , Beč i Köln, (1897., 1906.)

Esseker Lokalblatt und Landbote, Osijek, (1864.-1869.)

Gideon, Zagreb, (1919. - 1926.)

Ha-kol – Bilten, Zagreb, (1997. - do danas)

Hrvatska obrana, Zagreb,(1914. - 1919.)

Hrvatski Radnički Glas, Zagreb, (1897. - 1899.)

Hrvatsko Pravo, Zagreb, (1897.-1899.)

Ilustrovani list, Zagreb, (1914. - 1918.)

Jevrejski narodni kalendar, Beograd – Zagreb, (1935. - 1941.)

Menora, Osijek,(od 2007. do danas)

Narodna obrana Osijek, (1902. – 1914.), nastavak *Hrvatska Obrana*.

Narodne Novine, Zagreb,(1835. - 1918.)

Novi Omanut , Zagreb,(1993. - do danas)

Obrtnik, Zagreb,(1884. - 1896.)

NOVINE

Omanut , Zagreb,(1936. - 1941.)

Osječki Tjednik, Osijek, (1906. - 1908.)

Posavska Hrvatska, Brod na Savi (1894.-1910.)

Schelach Mones, Zagreb, br. 1 - 1930., br .2. - 1931.

Slavonac, Požega,(1863. - 1865.)

Slavonia, Osijek,(1869.)

Slavonische Presse, Osijek, (1900.-1914.)

Sremske novine, Vukovar, (1894. - 1899.)

Vinkovci i okolica/ Vinkovce und Umgebung, Vinkovci (1897.-1900.)

Vjesnik županije virovitičke, Osijek, (1892. - 1918.)

Židov, Zagreb, (1917.-1941.)

Židovska smotra, Osijek – Zagreb, (1906. - 1914.)

OBJAVLJENI IZVORI:

OBJAVLJENI IZVORI:

A magyar Korona Országában az 1870. év elején végrehajtott Népszámlálás eredményei a Hasznos házi állatok, Az Országos Magyar Kir. Statistikai Hivatal, Pest, 1871./ Ergebnisse der in den Ländern der ungarischen Krone am anfang des Jahres 1870. vollzogenen Volkszählung sammt nachweisung der nutzbaren Hausthiere, König. Ungarische Statistische Bureau, Pest, 1871.

Carsko-kraljevske službene Narodne novine, br. 16.-21. siječnja 1852.

Corpus Juris Hungarici- Magyar Törvénytár, 1657.-1740., Budapest, 1900.

CUVAJ Antun, Građa za povijest školstva Kraljevina Hrvatske i Slavonije od najstarijih vremena do danas, sv.. IX., Zagreb, 1913.

Dnevnik sabora Trojedne Kraljevine Dalmacije, Hrvatske i Slavonije, 1868.-1871., Zagreb, 1871.

DOMIN, Imbrich, Navučanje pravicaš zamoszvojnesh vugerzkeh, Zagreb, 1821., knjiga, I.

Erste dalmatinisch-kroatisch-slavonische Ausstellung in Agram im 1864. Jahre, Schnellpressendruck von A. Jakić in Agram, 1864.

GAVRILOVIĆ Slavko, Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice, knjiga II., Zbornik za istoriju, jezik i književnost srpskog naroda – Spomenici na tuđim jezicima Srpske akademije nauka i umetnosti knjiga XXXIII., Beograd, 1996.

GAVRILOVIĆ Slavko, Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice, knjiga III., Zbornik za istoriju, jezik i književnost

OBJAVLJENI IZVORI:

srpskog naroda – Spomenici na tuđim jezicima Srpske akademije nauka i umetnosti knjiga XL., Beograd, 2008.

GAVRILOVIĆ, Slavko, JAKŠIĆ, Ivan, PECINJAČKI, Sveta, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice i kontumaci*, knjiga I., Zbornik za istoriju, jezik i književnost srpskog naroda – Spomenici na stranim jezicima Srpske akademije nauka i umetnosti knjiga XXIV., Beograd, 1985.

HORBEC, Ivana, JUKIĆ, Ivana (prip.), *Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća, Virovitička županija*, ured. Mirko Valentić, Zagreb, 2002.

HORBEC, Ivana, JUKIĆ, Ivana (prip.), *Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća, Virovitička županija*, ured. Mirko Valentić, Zagreb, 2002.

Izvešće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907., sa povjesničkim osvrtom na pedesetgodišnji opstanak ovoga društva 1858.-1908./ Bericht des isr. Frauen-Wohlthätigkeits -verein in Essek 50-Jährigen bestand des israelitischen Frauen-Wohlthätigkeits-Vereins, 1858.-1908., Osijek, 1908.

Izvešće o stanju školstva u Hrvatskoj i Slavoniji svršetkom 1877./8., Zagreb, 1879.

Izvešće o stanju školstva u Hrvatskoj i Slavoniji svršetkom 1884./5., Zagreb, 1886.

Izvešće o stanju školstva u Hrvatskoj i Slavoniji svršetkom 1889./90., Zagreb, 1891.

Izveštaj društva Židova akademičara iz jugoslavenskih zemalja "Bar Giora", 1903.-1904., Beč 1903.-1904.

OBJAVLJENI IZVORI:

Izveštaj društva Židova akademičara iz jugoslavenskih zemalja "Bar Giora" u Beču, za godinu 1911./12., Beč, 1912.

Izveštaj Izraelske Ferijalne kolonije za dvogodište 1917.-1918., Zagreb, 1919.

Izveštaj Izraelske Ferijalne kolonije za dvogodište 1919.-1920., Zagreb, 1921.

Izveštaj Judeje židovskog akademskog kulturnog kluba u Zagrebu za godinu, 1909./1910., Zagreb 1910.

JANKOVIĆ, Dragoslav, KRIZMAN, Bogdan, *Grada o stvaranju Jugoslavenske države, (1. 1. -20. 12. 1918.)*, Beograd, 1964.

JAREB, Jere, *Eugen Dido Kvaternik, sjećanja i zapažanja 1925-1945*, Zagreb, 1995.

Jüdische Archiv, mitteilungen des Komitees "Jüdisches Kriegsarchiv od svibnja 1915. do siječnja 1917.

KASSICS, Ignati, *Enchiridon seu extractus Benignarum Normalium Ordinationum Regiarum*, tomus II., 1780.-1790., Pestini, 1825.

KOLANOVIĆ, Josip (ur.), *Hrvatski državni sabor 1848.*, svezak I., Zagreb, 2001.

KOVACHICH, Josephus Nic., *Sylloge Decretorum Comitium Incluti Regni Hungariae*, tomus II., Pestini, 1818.,

KRAUS, Ervin, *Što dajemo mi za židovski narodni fond, Izveštaj Judeje 1909/1910*, 1910, Zagreb

OBJAVLJENI IZVORI:

Magyar-Zsidó oklevéltár, I.kötet, 1092.-1539., szerkeszti, Friss Ármin, Budapest, 1903.

Magyar-Zsidó oklevéltár-Monumenta Hungariae Judaica (MZO), ured. Scheiber Sándor, XVI. kötet 1412.-1770., Budapest, 1974.

Magyar-Zsidó oklevéltár-Monumenta Hungariae Judaica (MZO), ured. Scheiber Sándor, XVIII. kötet 1290.-1789., Budapest, 1980.

Novine dalmatinsko-hervatsko-slavonske, br. 82.-1847.

Obći gradjanski zakonik proglašen patentom od 29. studenog 1852. u Kraljevinah Ugarskoj, Hérvatskoj i Slavonii, sérbskoj Vojvodini i tamiškom Banatu, Beč, 1853.

Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.- Izviješće kr.ug. ministru trgovine, podnešeno po Predsjedničtvu Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju, Osijek, 1901.

Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.- Izviješće kr.ug. ministru trgovine, podnešeno po Predsjedničtvu Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju, Osijek, 1901.

Političko i sudbeno razdiekjenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljedich popisa godine 1890., Zagreb, 1892.

Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta, Zagreb, 1889.

Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatsko i Slavoniji, Zagreb, 1914.

OBJAVLJENI IZVORI:

Poslovni red za izraelitičku bogoštovnu općinu u gornjem Osijeku, Osijek, 1910.

Pravila društava 1845.-1945., Tematski vodič, uredila Slavica Pleše, Zagreb, 2000., predgovor Josipa Kolanovića, 7.-17.

Pravila izraelitičke bogoštovne obćine i Chevrah Kadischah (bratovištine) u Osijeku donjem gradu, Osijek, 1890.

Pravila izraelitske bogoštovne općine u Gornjem Osijeku, Osijek, 1909.

Prva izložba dalmatinsko-hrvatsko-slavonska 1864. u Zagrebu, Zagreb, 1864.

RONČEVIĆ, Melita, *Analitički inventar Kraljevski sudbeni stol u Osijeku, stečajni predmeti 1854-1943.*, Osijek, studeni 2007.

SABLJAR, Vinko, *Miestopisni riečnik kraljevinah Dalmacije Hèrvatske i Slavonije*, Zagreb, 1866.

Saborski spisi Sabora Kraljevinah Dalmacije, Hrvatske i Slavonije od 1867.-1870., Zagreb, 1905.

Samuel Spitzer, *Bilten*, 13., siječanj 1990. 3

Sbornik zakona i naredaba valjanih za Kraljevine Hrvatsku i Slavoniju, godina 1916., Zagreb, 1917., komad VIII., br.35., str. 86.-90.

Sbornik zakonak i naredabah valjanih za kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju, 1863., sv. I. Zagreb, 1881., 8. br.7.

SCHEIBER, Alexander (ed.), *Monumenta Hungariae Judaica- Magyar – Zsidó Oklevétár*, tomus 18., 1290.-1789., Budapest, 1980., 347.-353.

OBJAVLJENI IZVORI:

Spomenica Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Osijeku gornjem gradu, prigodom proslave svoje 55-godišnjice (1872.-1928.), Osijek, 1928.

Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava, Osijek, 1914.

Spomenica Izraelske ferijalne kolonije u Zagrebu, prigodom dvadesetpetogodišnjice opstanka Društva 1914.-1939., Zagreb, 1940.

Spomenica o osamdesetgodišnjem radu Dobrovoljnog društva Osijek- Donji grad, 1875.-1955., Osijek, 1955.

Spomenica poginulih i umrlih srpskih Jevreja u balkanskom i svetskom ratu 1912.-1918., Beograd, 1927.

Spomenica Sokolskog društva u Donjem gradu 1905.-1935., Osijek, 1935.

Spomenica Trgovačko-obrtne komore za Slavoniju, njegovoj preuzvišenosti Dragutinu grofu Khuen -Hedervarskom, Osijek, 1884.

Spomenica zemaljske Organizacije cionista iz jugoslavenskih zemalja Narodnom vijeću, Slovenaca Hrvata i Srba, Zagreb, 1918.

SRŠAN, Stjepan (prep., prev. i prir.), *Kanonske vizitacije, Osijek i okolica 1732.-1833.*, knjiga V., Osijek, 2007.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Kanonske vizitacije Osijeka u 18. stoljeću*, Osijek, 1997.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Podnesci Općine Donji grad Osijek 1742.-1759., godine*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knj. XXIII., Osijek, veljača 2011.

OBJAVLJENI IZVORI:

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XVII., Osijek, 2004.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XVIII., Osijek, 2005.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XX., Osijek, 2006.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1887.-1895.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XXI, Osijek, 2007.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1896.- 1901.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XXII., Osijek, 2008.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Zapisnici općine Osijek, prothocollum des Stadtraths zu Esseg 1786.-1794.*, Gradivo za povijest Osijeka i Hrvatske, knj. 11., Osijek, 1996.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Zapisnik općine Osijek-Tvrđa od 1745. do 1770.*, Građa za historiju Osijeka i Slavonije, knj. 6., Osijek, 1987.

Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., Zagreb, 1913.

Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, II., 1906.-1910., Zagreb, 1917.

Statistische übersichten über die Bevölkerung und den Vienstand von Österreich-nach der zählung vom 31. October 1857., Wien, 1859.

Statuten des Israelitischer Frauen- Wohlthätigkeits-Verein, Essek, 1880.

OBJAVLJENI IZVORI:

Stenografski zapisnici sabora Kralj. Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1913.-1918., od 14. prosinca 1916. do 9. ožujka 1917., godina 1916. i 1917., sv. IV., Zagreb, 1917.

Stenografski zapisnici sabora Kralj. Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1913.-1918., od 5. lipnja do 19. studenog 1917., sv. V., Zagreb, 1917.

Stenografski zapisnici sabora Kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije 1913.-1918., od 10. prosinca do 29. listopada 1918., sv. VI., Zagreb, 1917.,

SZÖRENYI DE KIS-SZÖRENYI, Ladislav, *Opis Srijema*, Vinkovci, 1989.

Školstvo u Hrvatskoj i Slavoniji od njegova početka do konca 1895., uz pregled humanitarnih i kulturnih zavoda, Zagreb, 1896.

Tafeln zur Statistik der österreichischen Monarchie zusammengestellt von der Direktion der administrativen Statistik im K.K. Ministerium für Handel, Gewerbe und öffentliche Bauten, Neue Folge, III., Wien, 1858.

UGARKOVIĆ, Stjepan, *Izložbeni katalog, Gospodarsko-šumarska jubilarna izložba u Zagrebu 1891.*, Zagreb, 1891.

Upravni izvoještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899., Osijek, 1900.

Zaključci Hrvatskog sabora, sv. XII, 1836.-1847., Zagreb, 1980.

Zakoni i naredbe od 1849. do 1886., valjane za Kraljevine i zemlje zastupane u vieću cesarevinskom i kojimi se oružnici imadu upoznati po §.24. Naputka službenoga, Zadar, 1887.

Zemaljsko-zakonski i vladin list za kraljevine Hèrvatsku i Slavoniu, Komad I.-XX, sv.1. Zagreb, 1853.

OBJAVLJENI IZVORI:

Zemaljsko-zakonski i vladin list za kraljevine Hèrvatsku i Slavoniu, Komad VI, 24. ožujka 1852. Zagreb, 1852. naredba ministra unutarnjih poslova od 25. siečnja 1852.

Zemaljsko-zakonski i vladin list za kraljevine Hèrvatsku i Slavoniu, Komad XIV, 29. srpanj 1852., Zagreb, 1852.

Zemaljsko-zakonski i vladin list za krunovinu Hèrvatsku i Slavoniu, Komad I, Zagreb, 1851.

Zemljišna knjiga grada Osijeka (Tvrđa) 1687.-1821.- Grandbuch der Stadt Osijek 1687.-1821., uredio Stjepan Sršan, Osijek, 1995.

ZORIČIĆ, Milovan (prir.), Popis žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880., Zagreb, 1883.

ZORIČIĆ, Milovan, Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji, Zagreb, 1883.

LEKSIKONI I ENCIKLOPEDIJE

Hrvatski biografski leksikon, br. 1., A-Bi, Zagreb, 1983.

Hrvatski biografski leksikon, br. 4., E-GM, Zagreb, 1998.

Hrvatski biografski leksikon, sv. 7., Kam-Ko, Zagreb, 2009.

Jüdisches Lexikon, Band I., 1982.

Magyar Zsidó Lexikon, Budapest, 1929.

Encyclopaedia Judaica,

Opća enciklopedija, JLZ, II, Zagreb, 1997

Hrvatska književna enciklopedija, 1., Zagreb, 2010.

Österreichisches Biographisches Lexikon 1815. - 1950., Bd. 3. Verlag, 1983.

KNJIGE I ČLANCI:

KNJIGE I ČLANCI:

240 godina škole u Gradecu, Gradec, lipanj, 2011.

AMBRUŠ Viktor, "Secesija slobodnog kraljevskog grada", *Secesija slobodnog kraljevskog grada Osijeka*, Zagreb-Osijek, 2001.

AMBRUŠ, Viktor, Osijek na prijelazu u 20. stoljeće, *Peristil*, 31./32., Zagreb, 1988.-1989., 71.-84.

ANIĆ, Vladimir / GOLDSTEIN, Ivo, *Rječnik stranih riječi*, Zagreb, Novi Liber, 1999.

AŽOO, Rukopis anonimnog autora, *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- gornji grad*, Osijek, 1908.

BALTA ,Ivan, Arhivske i osječke novinske zabilješke o stranačkim i društvenim odnosima u gradu na razmeđu 19. i 20. stoljeća, *Godišnjak za kulturu, umjetnost i društvena pitanja*, br. 20., 2002., Vinkovci 2003., 137.-162.

BALTA, Ivan "Grad Osijek u Prvom svjetskom ratu kroz povijesne priče i iskaze", *Književna revija*, br. 3/4., Osijek, 2001., 129.-144.

BALTA, Ivan, Julijanska akcija u osječkom kraju, *Osječki zbornik*, br. 28., Osijek, 2007., 145.-160.

BALTA, Ivan, Krizna zbivanja u gradu Osijeku i okolici 1848. i 1849. godine, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 291.-312.

BALTA, Ivan, Njemačka prezimena židovske i drugih vjeroispovijesti u Orahovici u 19. i početkom 20. stoljeća, *Godišnjak*

KNJIGE I ČLANCI:

Njemačke narodnosne zajednice, Osijek, 2003., 175.-186.

BALTA, Ivan, Osječka rezolucija 1905. godine i izbori za Hrvatski sabor u gradu Osijeku 1906. godine, *Povijesni zbornik, sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku*, br. 3., Osijek, 2008., 131.-152.

BALTA, Ivan, Slavonija i slavonske vojne jedinice u Prvom svjetskom ratu, *Polemos, časopis za interdisciplinarna istraživanja rata i mira*, sv. 8., br. 1.-2., (15.-16.), Zagreb, siječanj 2005., 205.-219.

BALTA, Ivan, *Slavonija i Srijem 1848. i 1849. godine hrvatsko-mađarski odnosi*, Vinkovci, 2000.

BALTA, Ivan, Stranački odnosi i izbori u Virovitičkoj županiji 1905. i 1906. godine, *Pravni vjesnik*, 18., Osijek, 3.-4., srpanj-prosinac 2002., 315.-336.

BALTA, Ivan, Toponomastičke i vjerske posebnosti hrvatske Baranje, *Povećalo, časopis Zavoda za Baranjsku povjesnicu Beli Manastir*, sv. 1., Beli Manastir, 2004., 161.-174.

BALTA, Ivan, *Virovitička županija i grad Osijek u zbivanjima 1848. i 1849. godine*, Osijek, 1997.

BALTA, Ivan, Zapisi o osječkim vojnim jedinicama u Prvom svjetskom ratu, *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 17., Osijek, 2001., 67.-89.

BANAC, Ivo, "I Karlo je o'šo i komite"-Nemiri u sjevernoj Hrvatskoj u jesen 1918., *Časopis za suvremenu povijest*, 24., br.3., Zagreb, 1992., 23.-43.

BARLÉ, Janko, Još nekoliko priloga k povijesti Židova u Hrvatskoj, *Vjesnik kraljevskog hrvatsko-slavonskog dalm. arhiva*, god. XI.,

KNJIGE I ČLANCI:

Zagreb, 1909., 124.-131.

BEDENKO, Vladimir, *Domus judaeorum u srednjovjekovnom Zagrebu, Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 59.-68.

BEIN, Alex, *Theodor Herzl*, Wien, 1974.

BELICZA, Biserka, JEVTIČIĆ, Saša, *Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu, Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 202.-228.

BELICZA, Biserka, TUCAK, Antun, *Društvo slavonskih liečnika u Osijeku-kronologija osnutka, uloga i djelovanje, 1874.-1883.*, Zagreb-Osijek, 2011.

BELICZA, Biserka, *Virovitica i virovitička županija u zdravstvenim izvještajima 18. i 19. stoljeća, Virovitička zbornik 1234.-1984.*, Virovitica, 1986., 211.-226.

BENYOVSKEY, Lucija, *Dobrotvorna gospojinska (ženska) društva u Hrvatskoj od osnivanja do Prvog svjetskog rata, Časopis za suvremenu povijest*, 30., br.1., Zagreb, 1998., 73.-93.

BERGL, Joseph, *Geschichte der Ungarischen Juden*, Leipzig, 1879.

BERKOWITZ, Michael, *Zionist culture and West European Jewry before the First World War*, Cambridge, 1993.

BERNARD, B. Paul, *Joseph II and the Jews: The Origins of the Toleration patent of 1782.*, *Austrian History Yearbook*, vol. IV.-V., Houston, 1968., 101.-119.

KNJIGE I ČLANCI:

BERNSTEIN, Béla, Die Toleranztaxe der Juden in Ungarn, *Gedenkbuch zur Erinnerung an David Kaufmann*, Breslau, 1900, 599.-628.

BERNSTEIN, S., *Cijonizam, njegovo biće i njegova organizacija*, Zagreb, 1919.

BETTINI, Dolores, Osječki Židovi, razgovor sa Darkom Fischerom, *Ha-kol*, br. 81., prosinac 2003. / siječanj 2004., 4.-5.

BIĆANIĆ, Rudolf, *Doba manufakture u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1951.

BIHL, Wolfdieter, Das Judentum Ungarns 1780.-1914., *Studia Judaica Austriaca*, bd. III., Eisenstadt, 1976., 17.-32.

BOBAN, Branka, *Stjepan Radić u vrijeme Prvog svjetskog rata*, Zagreb, 2006.

BOGDANOV, Vaso, *Hrvatski narodni pokret 1903/1904*, Zagreb, 1961.

BOJNIČIĆ, Ivan, "Židovi u Hrvatskoj u X. vieku", *Vienac-zabavi i pouci*, br. 47., Zagreb, 1879., 750.-751.

BOROŠAK MARIJANOVIĆ, Jelena (ur.), *Dadoh zlato za željezo*, Prvi svjetski rat u zbirka Hrvatskog povijesnog muzeja, katalog izložbe, Zagreb, 2011.

BÖSENDORFER Josip, "Pravoslavni elemenat kao sekundarni faktor oblikovanja građanskog staleža u Osijeku", *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 57-61.

BÖSENDORFER, Josip, *Agrarni odnosi u Slavoniji*, Zagreb, 1950.

KNJIGE I ČLANCI:

BÖSENDORFER, Josip, *Crtice iz slavonske povijesti s osobitim obzirom na prošlost županija: križevačke, virovitičke, požeške, cisdravske baranjske, vukovske i srijemske te kr. i slob. grada Osijeka u srednjem i novom vijeku*, Osijek, 1910. (reprint Vinkovci, 1994.).

BÖSENDORFER, Josip, *Povijest tipografije u Osijeku, Građa za povijest književnosti Hrvatske*, knjiga XIV., Zagreb, 1939., 113.-144.

BÖSENDORFER, Josip, *Prvi dani u životu županije, virovitičke poslije reinkorporacije (1745.-1749.)*, *Rad JAZU*, knjiga 206., Zagreb, 1915., 148.-167.

BÖSENDORFER, Josip, *Prvi pepeljari (Aschenbrenner, Pottaschesieder) u Virovitičkoj županiji*, *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 266.-267.

BÖSENDORFER, Josip, *Vjerska organizacija u Osijeku*, *Zbornik arheološkog kluba "Mursa" Osijek*, 1936., 19.-23.

BOŽIĆ BOGOVIĆ Dubravka, *Demografska slika Osijeka od 1809. godine*, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, 10., Osijek 2009./2010., 201.-216.

BOŽIĆ BOGOVIĆ Dubravka, *Društvene i gospodarske prilike u Osijeku i okolici na temelju popisa kotara Osijek iz 1786. godine*, *Godišnjak Požeštine - Zlatna dolina*, vol. 8., br. 1., Požega, 2002., 183.-198.

BRESZTYENSZKY, Šandor, *Izraelićani i vršenje patronatskog prava*, (preštampano iz Katoličkog lista) Zagreb, 1890.

BÜCHLER Sándor, *De Judaeis, Az izr. Magy. Irod Tarsulat Évkönyve*, Budapest, 1900., 286.-304.

KNJIGE I ČLANCI:

BUCZYNSKI Alexander, Nastanak i organizacijski oblik vojnih komuniteta od 1748. do 1850., *Arhivski vjesnik*, 35.-36., (1991.-1992.), Zagreb, 1992., 185.-194.

BUDAJ, Alen , *Vallis Judaea- povijest požeške židovske zajednice*, Zagreb, 2007.

BURIĆ, Vesna, Osječka fotografija, *Fotografija u Hrvatskoj 1848.-1951, Osječka fotografija*, prosinac 1996.-veljače 1997., Osijek, 2007., 275.-299.

COMAY Joan, *Who's Who in Jewish History*, London, New York

ČELAP, Lazar, Jevreji u Zemunu za vreme Vojne granice, *Jevrejski almanah*, Beograd, 1957.-1958., 59.-71.

ČELEBI, Evlija, *Putopis-odlomci o jugoslavenskim zemljama*, Sarajevo, 1996.

ČEPULO, Dalibor, Pravo hrvatske zavičajnosti i pitanje hrvatskog i ugarskog državljanstva 1868.-1918.- pravni i politički vidovi i poredbena motrišta, *Zbornik pravnog fakulteta u Zagrebu*, 49/1999., 6., Zagreb, 795.-825.

ČEPULO, Dalibor, *Ustavne i političko-upravne zakonodavne reforme u Hrvatskoj u razdoblju banovanja Ivana Mažuranića (ustrojstvo vlasti i građanske slobode i prava)*, neobjavljena doktorska disertacija, Zagreb, 1998.

DA-DON, Kotel, *Židovstvo, život, teologija i filozofija*, Zagreb, 2004.

DESPOT Miroslava, Protužidovski izgredi u Zagorju i Zagrebu godine 1883., *Jevrejski almanah*, 1957.-1958., Beograd, 75.-85.

KNJIGE I ČLANCI:

DESPOT, Miroslava, Ekonomsko-historijski razvoj Slavonije unutar njenog manufakturnog i industrijsko-proizvodnog procesa u 18. i 19. stoljeću, *Zbornik radova I. Znanstvenog Sabora Slavonije i Baranje*, Osijek, 1970., 245.-282.

DESPOT, Miroslava, *Industrija građanske Hrvatske 1860.-1873.*, Zagreb, 1970.

DESPOT, Miroslava, *Industrija građanske Hrvatske za banovanja Ivana Mažuranića 1873.-1880.*, *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol. 2., Zagreb, 1975., 97.-116.

DESPOT, Miroslava, *Industrija i trgovina građanske Hrvatske 1873.-1880.*, - *prilog gospodarskoj povijesti Hrvatske u doba banovanja Ivana Mažuranića*, Zagreb, 1979.

DESPOT, Miroslava, Pokušaj kronologije nastanka židovskih poduzeća u Hrvatskoj od bečkog kongresa 1815. do raspada Austro-Ugarske 1918., *Novi Omanut*, br. 55., studeni-prosinac, 2002., 11.

DESPOT, Miroslava, *Pokušaji manufakture u Građanskoj Hrvatskoj u 18. stoljeću*, Građa za gospodarsku povijest Hrvatske, knjiga 12., Zagreb, 1962.

DESPOT, Miroslava, *Privreda Hrvatske na domaćim i međunarodnim izložbama do osnivanja Zagrebačkog zbora 1910.*, Zagreb, 1969., 1.-15.

DESPOT, Miroslava, Slavonija na gospodarskoj izložbi u Zagrebu 1864., *Knjiga - Prvo radničko društvo u Jugoslavenskim zemljama –Osijek 1867.*, (poseban otisak) Slavonski Brod, 1969., 36.-43.

DEŽELIĆ, Gjuro Stjepan, Židovi u Hrvatskoj, *Dragoljub ili Upisnik kalendar*, Zagreb, 1905., 1-30.

KNJIGE I ČLANCI:

DIAMANT, Gyula/Julije, *A zsidók története Horvátországban az egyenjogúsításig*, Budapest, 1912.

DIAMANT, Julije, Najstarija židovska bogoštovna općina u Hrvatskoj, *Jevrejski almanah za godinu 5686, 1925.-1926.*, Vršac, 1925., 127.-131.

DOBROVŠAK Ljiljana, Židovi u Našicama do Holokausta, *Židovi u Našičkom kraju, Zbornik radova*, Našice, 2011.,7.-23.

DOBROVŠAK, Ljiljana, "Privremena prisutnost" Židova u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji u 17. i 18. stoljeću, *Povijesni prilozi*, 29., 2005., 167.-189.

DOBROVŠAK, Ljiljana, Demografski prikaz Židova u Đakovu i Đakovštini od početaka naseljavanja do Prvog svjetskog rata, *Zbornik Muzeja Đakovštine*, 9., Đakovo, 2009., 173.-200.

DOBROVŠAK, Ljiljana, Fragmenti povijesti Židova u Hrvatskoj za Prvoga svjetskoga rata (1914-1918.), *Zbornik radova 1918. u Hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2012., 427.-454.

DOBROVŠAK, Ljiljana, *Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća (za vrijeme Dreyfusove afere od 1894.-1899.)*, Zagreb, 2003., neobjavljeni magistarski rad.

DOBROVŠAK, Ljiljana, Prva konferencija Zemaljskog udruženja cionista južnoslavenskih krajeva Austrougarske Monarhije u Brodu na Savi 1909. godine- prilog poznavanju početaka cionističkog pokreta u Slavoniji, *Scrinia Slavonica*, br. 6., Slavonski Brod, 2006., 234.-266.

DOBROVŠAK, Ljiljana, Prvi cionistički kongres u Osijeku 1904. godine, *Časopis za suvremenu povijest*, 37., br. 2., Zagreb, 2005.,

KNJIGE I ČLANCI:

479.-495.

DOBROVŠAK, Ljiljana, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji, 1783.-1873.*, neobjavljena doktorska disertacija, Zagreb, 2007.

DOBROVŠAK, Ljiljana, Ženidbeno (bračno) pravo u 19. stoljeću u Hrvatskoj, *Croatica Christiana Periodica*, br. 56., Zagreb, 2005., 77.-104.

DOBROVŠAK, Ljiljana, Židovi u banskoj Hrvatskoj u zbivanjima 1903.-1904., *Časopis za suvremenu povijest*, 37., br. 3., Zagreb, 2005., 635.-652.

DOBROVŠAK, Ljiljana, Židovi u Osijeku nakon oslobođenja od Osmanske vlasti - prve vijesti iz 17. stoljeća, *Novi Omanut*, br. 97., studeni-prosinac 2009., 13.-14.

DOKIĆ, Zdravko, IVANOVIĆ, Milan, *Spomen knjiga o devedeset-godišnjem radu Dobrovoljnog vatrogasnog društva Osijek, Gornji Grad, 1872.-1962.*, Osijek, 1962.

DOMAŠ-NALBANTIĆ, Jasminka, *Obitelj*, Zagreb, 1996.

DOMAŠ-NALBANTIĆ, Jasminka, *Šabat šalom*, Zagreb, 1999.

DOMINKOVIĆ, Ljiljana, Osječki obrtnici 1887. godine, *Glasnik Arhiva Slavonije i Baranje*, br. 7., Osijek, 2003., 221.-236.

DOMINKOVIĆ, Ljiljana, Pučko školstvo slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1886./87. godine, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 327.-343.

DRAGOLIĆ, Martin, *Povjesne priče iz prošlosti županije virovitičke i slobodnog kraljevskog grada Osijeka*, Osijek, 1918.

KNJIGE I ČLANCI:

DUBNOV, Simon, *Kratka historija jevrejskog naroda*, Beograd, 1985.

Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj, Zbornik radova, Zagreb, 1998.

ĐIDARA, Petar, *Razvoj trgovine i obrtništva grada Osijeka od 1850. do 1995.*, *Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998., 61.-88.

ĐURAŠEVIĆ, Aleksandar, *Industrijski razvitak Slavonije*, *Prvi znanstveni sabor Slavonije i Baranje*, Zbornik radova, Osijek, 1970., 403.-426.

EHRENPREIS, Marko, *Decenij cionizma* – predavanje održano 12. rujna 1906. u cionističkom društvu «Theodor Herzl» u Osijeku, nakladom cionističkog društva "Theodor Herzl", Zagreb, 1906.

ELADAR, Rueben, *Osječki rabin dr. Samuel Spitzer i njegovi potomci*, *Ha-kol* (Zagreb), br. 88. - travanj-svibanj 2005., 46.-47.

ENGEL, Franz Stefan, *Opis Kraljevine Slavonije i Vojvodstva Srema*, Novi Sad, 2003.

ENGELMAN, Mihael, *Jevreji u Osijeku*, *Gideon*, br. 12. - 25. juli 1922.

ENGELSFELD, Neda, *Povijest hrvatske države i prava od 18. do 20. stoljeća*, Zagreb, 2002.

ERCEG Ivan, *Pripreme i struktura Jozefinskog popisa*, *Acta historico-oeconomica*, vol. 18., Zagreb, 1991., 7.-38.

ERCEG, Ivan *Životni uvjeti stanovništva u Slavoniji (i dijelu Podunavlja) krajem 17. i početkom 18. stoljeća*, *Acta historico-oeconomica*, vol. 21., Zagreb, 1994., 7-29.

KNJIGE I ČLANCI:

ERCEG, Ivan, Passardijev popis stanovništva i njegovih obaveza u Osijeku, *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol. 8., Zagreb, 1981., 109.-166.

ERCEG, Ivan, Stanje i struktura stanovništva u hrvatsko-slavonskim županijama godine 1782., *Starine*, knjiga 59., Zagreb, 1984., 309.-324.

Erinnerung an Wweiland sr. Ehrwürden Hherrn Ooberrabbiner dr. Samuel Spitzer, ein Bbeitrag zu seiner Bbiographie, verfasst und gesammelt von N. Schwarz, 1895.

ERNÖ Laszlo, Ernő, Hungarian Jewry: Settlement and Demography 1735-38 to 1910, *Hungarian-Jewish Studies*, New York, 1966., 61.-136.

ERNST, August, *Geschichte des Burgenlandes*, Wien, 1987.

FARKAŠ, Dubravka, Prvi statut grada Osijeka 1698., *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 4., Osijek, 1997., 157.-169.

FELDMAN, Andrea, Židovi u Kraljevini Jugoslaviji, *Dijalog povjesničara-istoričara*, br. 2., Zagreb, 2000., 447.-464.

FELDMANN, Andrea, Gospođica Ashkenazy žali- intelektualni život Židova u međuratnoj Hrvatskoj, *Zbornik Mirjane Gross*, Zagreb, 1999., 353.-358.

FÉNYES, Alexius, *Statistik des Königreichs Ungarn*, I. Theil, Pesth, 1843.

FÉNYES, Elek, *Magyarország statistikája*, első kötet, Pesten, 1842.

FILIPEC, Krešimir, Neznani srednjovjekovni grad na gori Ivanščici, *Opuscula Archaeologica*, Radovi arheološkog zavoda, vol. 23.-24., prosinac, 2000., 353.-361.

KNJIGE I ČLANCI:

FIRINGER, Kamilo, Likovna umjetnost u Osijeku u XVIII. st. i početkom XIX. St., *Tkalčićev zbornik*, sv.1., Zagreb, 1955., 133.-146.

FIRINGER, Kamilo, Magistratska instrukcija za grad i tvrđavu Osijek od 18. VII. 1690., *Osječki zbornik*, br. XIII., Osijek, 1971., 161.-167.

FIRINGER, Kamilo, Počeci manufakture i industrije u Osijeku, *Osječki zbornik*, br. VI., Osijek, 1958., 143.-169.

FIRINGER, Kamilo, Popis osječkog pučanstva iz god. 1814., *Osječki zbornik*, br. II. i III., Muzej Slavonije u Osijeku, Osijek, 1948., 277.-278.

FIRINGER, Kamilo, Prva osječka gospodarska izložba, *Osječki zbornik*, br. VII., Osijek, 1960., 147.-164.

FIRINGER, Kamilo, Židovi u Osijeku god. 1814., *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 278.-279.

FIŠER, Darko, Židovi u Osijeku, *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 425.-427.

FIŠER, Ladislav, Jevrejstvo Bačke, povodom 180 godišnjice subotičke jevrejske opštine, *Jevrejski almanah*, 1955./1956., 86.-96.

Fotografija u Hrvatskoj 1848.-1951, Osječka fotografija, prosinac 1996.-veljače 1997., Osijek, 2007., 274.-299.

FREJDENBERG, Maren, *Židovi na Balkanu na isteku srednjeg vijeka*, Zagreb, 2000.

FRUK, Marina, Njemačko novinstvo u Osijeku, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice*, Osijek, 1997., 29.-34.

KNJIGE I ČLANCI:

GATES, Rebecca, Eighteenth-Century Schutzhetten: Esterházy Patronage of the Jews, *Jewish Social Studies*, vol. 47., ¾., 1985., 189.-208.

GAVRILOVIĆ Slavko, Svilarstvo u Osijeku u drugoj polovini XVIII veka, *Historijski zbornik*, br. XXIX-XXX, Zagreb, 1976.-1977., 263.-268.

GAVRILOVIĆ, Slavko, *Jevreji u Sremu u 18. i prvoj polovini 19.veka*, knjiga 14., Beograd, 1989.

GAVRILOVIĆ, Slavko, Obnova slavonskih županija i njihovo razgraničenje sa Vojnom granicom (1745.-1749.); *Zbornik Matice srpske za društvene nauke*, br. 25., Novi Sad, 1960., 49.-92.

GAVRILOVIĆ, Slavko, *Prilog istoriji trgovine i migracije Balkan-Podunavlje 18. i 19. stoljeća*, Posebna izdanja SANU, knj. CDXXXIII, Odelenje društvenih nauka knjiga 67, Beograd, 1969.

GAVRILOVIĆ, Slavko, Virovitička županija u revoluciji 1848.-1849., *Historijski zbornik*, god. XIV, Zagreb, 1961., 1.-73.

GEIGER, Vladimir, *Nijemci u Đakovu i Đakovištini*, Zagreb, 2001.

Gimnazije u Osijeku (1729.-1995.), Osijek, 1996.

Gimnazije u Osijeku, ravnatelji, profesori i maturanti 1729.-2000., knjiga 5., Zagreb - Osijek, 2001.

GLEISINGER, Lavoslav, Iz povijesti Jevreja u Hrvatskoj, *Jevrejski almanah*, 1954., 60.-67.

GLEISINGER, Lavoslav, Jevreji i Hrvati u arapskoj Španiji, *Jevrejski almanah*, Beograd, 1955./1956., 35.-45.

KNJIGE I ČLANCI:

Godišnjak izraelske bogoštovne općine zagrebačke 5688 (1927./28.), Zagreb, 1929.

GOJKOVIĆ Gordana, Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.), *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv.8., Osijek, 1992., 165.-182.

GOJKOVIĆ Gordana, Umjetnici na koncertnom podiju u Osijeku (1850.- 1900.), *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv.13., Osijek, 1997., 9.-28.

GOJKOVIĆ, Gordana GOJKOVIĆ, *Njemački muzički teatar u Osijeku, 1825.-1907., Prilog povijesti Osijeka*, Osijek, 1997.

GOLDSTEIN, Ivo, Antisemitizam u Hrvatskoj, *Zbornik Antisemitizam, Holokaust Antifašizam*, Zagreb, 1996., 12.-53.

GOLDSTEIN, Ivo, Dobrotvorno i socijalno djelovanje židovske zajednice u Zagrebu u 19. i 20. stoljeću, *Revija za socijalnu politiku*, Zagreb, 2005., 285.-300.

GOLDSTEIN, Ivo, Stjepan Radić i Židovi, *Radovi Zavoda za hrvatsku povijest*, vol. 29., Zagreb, 1996., 208-216.

GOLDSTEIN, Ivo, Židovi na Gradecu od 14. stoljeća do 1848. godine, *Zagrebački Gradec 1242-1850.*, Zagreb, 1994., 293.-304.

GOLDSTEIN, Ivo, Židovi u međuratnoj Jugoslaviji-problem ravnopravnosti i jednakovrijednosti, *Dijalog povjesničara-istoričara*, br. 2., Zagreb, 2000., 465.-482.

GOLDSTEIN, Ivo, *Židovi u Zagrebu 1918.-1941.*, Zagreb, 2004.

Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996., Zbornik radova, Osijek, 1998.

KNJIGE I ČLANCI:

GROSS, Mirjana / SZABO, Agneza, *Prema hrvatskom građanskom društvu-društveni razvoj u civilnoj Hrvatskoj i Slavoniji šezdesetih i sedamdesetih godina 19. stoljeća*, Zagreb, 1992.

GROSS, Mirjana, Geneza Frankove stranke, *Historijski zbornik*, god. 17, Zagreb, 1964, 1-81.

GROSS, Mirjana, *Izvorno pravaštvo, Ideologija, agitacija, pokret*, Zagreb, 2000.

GROSS, Mirjana, *Počeci moderne Hrvatske Neoapsolutizam u civilnoj Hrvatskoj i Slavoniji 1850-1860*, Zagreb, 1985.

GROSS, Mirjana, *Povijest pravaške ideologije*, Zagreb, 1973.

GROSS, Mirjana, Ravnopravnost bez jednakovrijednosti, *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 106.-126.

GROSS, Mirjana, Židovi u Habsburškoj Monarhiji u 19. stoljeću- O židovskom identitetu u doba modernizacije: od osnivanja zagrebačke židovske općine 1806. do zakona o ravnopravnosti Židova u Hrvatskoj 1873., *Zbornik radova 200. godina Židova u Zagrebu: referati i govori s proslave 180-godišnjice Jevrejske općine Zagreb*, Zagreb, 1988., 37.-52.

GROSS, Mirjana, Židovi u Habsburškoj Monarhiji u 19. stoljeću, *Gordogan*, 23.-24., siječanj-travanj, Zagreb, 1987., 25.-38.

GRUBIŠIĆ, Ante, Osječka građanska garda u Prvom svjetskom ratu, *Osječki zbornik*, br. XXVII., Osijek, 2004., 111.-118.

GRUDEN, Živko, Židovi u novinarstvu u Hrvatskoj, *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 253.-259.

KNJIGE I ČLANCI:

GRÜNER, Teodor, Prisutnost Židova u Panonskoj nizini u starom i srednjem vijeku, *Novi Omanut*, br. 1., rujan 1993., 8.-9.

Ha-kol, 61.-62., listopad 1999.- 150-godišnjica Židovske općine Osijek

HANÁK, PÉTER i suradnici (ur.), *Povijest Mađarske*, Zagreb, 1995.

HERKOV, Zlatko, *Povijest zagrebačke trgovine*, Zagreb, 1987.

HERMAN KAURIĆ, Vijoleta, *Za naše junake...Rad dobrotvornih humanitarnih društava u gradu Zagrebu 1914.-1918.*, neobjavljena doktorska disertacija, Zagreb, 2007.

HIDAS, I. Peter, Hidden Urbanization: The Birth of the Bourgeoisie in Mid-Nineteenth Century Hungary, *Jews in the Hungarian Economy 1760.-1945.*, Studies Dedicated to Moshe Carmilly-Weinberger on his Eightieth Birthday, Jerusalem, 1992., 119.-141.

HORVAT, Rudolf, *Borba za Osijek 1848. i 1849.*, Osijek, 1907.

HORVAT, Rudolf, *Prije Khuen bana, Nemiri u Hrvatskoj godine 1883.*, II. izdanje, Zagreb, 1934.

HRABAK, Bogumil, Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu, *Zbornik Historijskog instituta Slavonije i Baranje*, br. 16., Slavonski Brod, 1979., 1-131.

HRABAK, Bogumil, *Dezerterstvo, zeleni kadar i prevratna anarhija u jugoslavenskim zemljama 1914.-1918.*, Novi Sad, 1990.

I.B., Statistički materijal grada Osijeka- Iz župskih matica, *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 279.

KNJIGE I ČLANCI:

IBLER, Janko, *Gospodarsko-šumarska jubilarna izložba hrvatsko-slavonskog društva u Zagrebu 1891.*, Zagreb, 1891.

IVANKOVIĆ, Grgur Marko, GRUBIŠIĆ, Ante, *Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože "Budnost"*, Katalog izložbe, 2003.

IVELJIĆ, Iskra, *Uloga zagrebačke privredne elite u modernizaciji Hrvatske (1860.-1883.)*, neobjavljen doktorski rad, Zagreb, 1997.

IVIĆ, Vinko, *Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću*, *Anali Zavoda za znanstveni rad i umjetnički rad u Osijeku*, sv. 25., Zagreb-Osijek, 2009., 103.-130.

Izborna gužva u Židovskoj općini Osijek, *Ha-Kol*, 89., lipanj-srpanj, 2005., 30.-33.

JELIĆ, Dušan, *Kratki pregled istorije subotičkih Jevreja i njihovog doprinosa razvoju grada, Opšte prilike u vreme naseljavanja Jevreja u severnoj Bačkoj*, *Zbornik Jevrejskog istorijskog muzeja*, br.5., Beograd, 1987., 1-192.

JELAŠ, Danijel, *Funkcioniranje gradske uprave i statuti Osijeka 1809.-1945.*, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 65.-79.

JUDAEUS, Lector, *A magyar zsidóság száz év előtt*, *Magyar zsidók könyve 1943.*, Budapest, 1943.

Jüdisches Lexikon, Band I., 1982.

KARAČ, Zlatko, *Arhitektura sinagoga u Hrvatskoj u doba historicizma*, *Historicizam u Hrvatskoj*, knjiga I., Zagreb, 2000., 167.-351.

KNJIGE I ČLANCI:

KARAČ, Zlatko, Bilješke o Osječkoj donjogradskoj sinagogi, *Osječki zbornik*, br. XXIX, 2009., Osijek, 2010., 245.-252.

KARAČ, Zlatko, Izabrani primjeri sinagoga 20. stoljeća nastalih na tlu Hrvatske, memento izgubljenoj baštini, *Ivi Maroeviću, baštinici u spomen*, *Spomenica odsjeka za informacijske znanosti*, Knjiga 2., Zagreb, 2009., 245.-271.

KARAČ, Zlatko, Sinagogalna arhitektura dvadesetog stoljeća u Hrvatskoj, *Hrvatska arhitektura u XX. stoljeću*, Zagreb, 2009., 225.-249.

KARAMAN, Igor, *Iz prošlosti Slavonije, Srijema i Baranje- studije o društvenoj i gospodarskoj povijesti XVIII.-XX. st.*, Osijek, 1997.

KARAMAN, Igor, Osnovna obilježja razvitka industrijske privrede u sjevernoj Hrvatskoj do prvog svjetskog rata, *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol. 1. , Zagreb, 1974., 37.-60.

KARAMAN, Igor, Osvrt na stanje obrtničko-industrijske privrede u osamdesetim godinama 19. stoljeća na području sjeverne Hrvatske (prema Popisu obrta M. Zoričića iz 1883...), *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol. 2., Zagreb, 1975., 55.-66.

KARAMAN, Igor, Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.), *Radovi Filozofskog fakulteta Odsjek za povijest*, 6., Zagreb, 1968., 97.-109.

KARAMAN, Igor, Pregled stanovništva Hrvatske, Slavonija, Srijema i Bačke u doba Josipa II.-1787., *Zbornik za društvene nauke Matice srpske*, br. 29., Novi Sad, 1961., 88-92.

KARAMAN, Igor, Privredni položaj hrvatsko-slavonskog područja u Habsburškoj Monarhiji nakon ukidanja feudalnih odnosa

KNJIGE I ČLANCI:

(1849.-1873.), *Prilozi za ekonomsku povijest Hrvatske*, Zagreb, 1967., 7.-25.

KARAMAN, Igor, Privredni život Banske Hrvatske u doba ilirskog pokreta, *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol. 13., Zagreb, 1986., 87.-114.

KARAMAN, Igor, Problemi kapitalističke privrede sjeverne Hrvatske u razdoblju između Nagodbe i njezine revizije (1868.-1873.), *Radovi Instituta za hrvatsku povijest*, 6., Zagreb, 1974., 87.-128.

KARAMAN, Igor, Uloga grada Osijeka u razvitku kapitalističke privrede Slavonije do Prvog svjetskog rata, *Osijek kao polarizacijsko žarište*, Zbornik radova, Osijek, 1981., 107.-114.

KARAMAN, Igor, Uloga malog i srednjeg poduzetništva u oblikovanju kapitalističkog privrednog sustava na tlu Hrvatske, *Povijesni prilozi*, br. 9., Zagreb, 1990., 1-36.

KARLOVIĆ Maks, Hrvatski veterinari Židovi- žrtve Drugog svjetskog rata, *Veterinarska stanica*, 33., ožujak-travanj, 2., Zagreb, 2002., 105.-112.

KARLOVIĆ, Maks, Hrvatski veterinari Židovi- žrtve Drugog svjetskog rata, *Veterinarska stanica*, 33., svibanj-lipanj, 3., Zagreb, 2002., 173.-178.

KARNIEL, Josef, Das Toleranzpatent Kaiser Joseph II. für die Juden Galiziens und Lodomeriens, *Jahrbuch des Instituts für Deutsche Geschichte*, VI., 1982., 203.-220.

KARNIEL, Josef, Zur Auswirkung der Toleranzpatente für die Juden in der Habsburgermonarchie im josephinischen Jahrzehnt, *Im*

KNJIGE I ČLANCI:

Zeichen der Toleranz- Studein und texte zur Kirchengeschichte und Geschichte, 2D series, vol. 8., Vienna, 1981., 203.-220.

KASABAŠIĆ, Miroslav, *Razvoj školstva u Osijeku do 1918., Osijek kao polarizacijsko žarište*, Zbornik radova, Osijek, 1981., 115.-121.

KASSICS, Ignati, *Enchiridon seu extractus Benignarum Normalium Ordinationum Regiarum*, tomus II., 1780.-1790., Pestini, 1825.

KELLER, Werner, *Povijest Židova od biblijskih vremena*, Zagreb, 1992.

KEMPF, Julije, *Novi prilozi za povijest Židova u požeškoj županiji*, *Vjesnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskoga zemaljskog arkiva*, god. 18., sv. 4., Zagreb, 1916., 292-299.

KOLAR Mira, *Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, presjek djelovanja od osnutka 1851. godine do 1941. godine*, *Osječki zbornik*, br. XXI., Osijek, 1991., 201.-219.

KOLAR Mira, *Svilarstvo u Hrvatskoj od 18. stoljeća do 1945. godine*, Zagreb, 2007.

KOLAR, Mira, *Zbrinjavanje gladne djece u Hrvatskoj za Prvog svjetskog rata*, Slavonski Brod, 2008.

KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Mira, *Gospodarska politika u Hrvatskoj za vrijeme bana Josipa Šokčevića*, *Zbornik radova Hrvatski ban Josip Šokčević*, Zagreb-Vinkovci, 2000., 143.-174.

KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Mira, *Politička pitanja i ideologije u Hrvatskoj od 1790.-1868. (s posebnim osvrtom na hrvatsko-mađarske veze)*, *Zbornik radova Hrvatsko-mađarski odnosi 1102.-1918.*, Zagreb, 2004., 217. 209.-222.

KNJIGE I ČLANCI:

KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Mira, Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu 25. veljače 1884. godine, *Glasnik Arhiva Slavonije i Baranje*, br. 7., Osijek, 2003., 55.-72.

KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Mira, Što se dogodilo s najvećom osječkom bankom poslije 1918. godine? *Osječki zbornik*, br. 22./23., Osijek, 1997., 209.-228.

KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Mira, Utjecaj Prvog svjetskog rata na kretanje stanovništva i stočarstva na području Hrvatske i Slavonije, *Radovi Zavoda za hrvatsku povijest*, vol. 24., Zagreb, 1991., 41.-56.

KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, Mira, Židovi u gospodarstvu sjeverne Hrvatske od 1873. do 1941. godine, *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 127.-141.

KORSKY, Ivo, *Hrvatski nacionalizam*, II., izdanje, Zagreb, 1991.

KÓSA, László *A cultural History of Hungary, In the Nineteenth and Twentieth Centuries*, Budapest, 2000.

KOSANOVIĆ, Nikola, Osijek revolucionarnih godina 1848/49., *Osječki zbornik*, br. XVI, Osijek, 1997., 131-170.

KOSIER, Ljubomir, *Nacionalno-socijalna struktura Jugoslavije, II. Jevreji u Jugoslaviji*, Beograd-Zagreb, 1936.

KOŠ, Julija, *Alef, bet židovstva-pregled u krug židovske povijesti, religije i običaja*, 1999., Zagreb

KOVACHICH, Josephus Nic., *Sylloge Decretorum Comitium Inclyti Regni Hungariae*, tomus II., Pestini, 1818.

KNJIGE I ČLANCI:

KOVAČ, Vlasta Osječki nadrabin dr. Samuel Spitzer i njegovi potomci, *Ha-kol*, 88., travanj-svibanj, 2005., 45.-49.

KOVAČ, Vlasta, Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke, *Ha-kol*, 61.-62.; listopad, 1999., 6.-14.

Kraljevine Hrvatska i Slavonija na tisućgodišnjoj zemaljskoj izložbi Kraljevine Ugarske u Budimpešti 1896., Zagreb, 1896.

KRAUS, Lavoslav, *Susreti i sudbine*, Osijek, 1973.

KRAUS, Ognjen, Hugo Spitzer, an Osijek personality, *Voice*, No. 3., Zagreb, 2000., 80.

KRAUS, Oton, *Židovsko pitanje i sionizam*, Zagreb, 1904.

KUKULJEVIĆ SAKCINSKI, Ivan, Panonija rimska, *RAD Jazu*, knjiga 23., Zagreb, 1873., 86.-158.

KUŠEN, Dražen, Kulturno-prosvjetne prilike u Virovitičkoj županiji za vrijeme velikog župana J. J. Strossmayera 1861.-1862., *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 23., Osijek, 2007., 213.-221.

LACKOVIĆ, Zlatko, Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka za razdoblje pod početaka devetnaestog do kraja dvadesetog stoljeća, *Novi Omanut*, br. 71., srpanj-kolovoz 2005., 1.-3.

LANDEKA, Marko, Dvjestopedeset godina Virovitičke županije (1745.-1995.), *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 4., Osijek, 1997., 45.-53.

LAQUEUR, Walter, *A History of Zionism*, New York, 1972.

LEBL, Jennie, Povijesna traganja, *Bilten*, 12., rujan, 1989., 13.

KNJIGE I ČLANCI:

LEBL, Ženi, *Da se ne zaboravi*, Beograd, 2008.

LEBL, Ženi, *Do "konačnog rešenja" - Jevreji u Beogradu 1521.-1942.*, Beograd, 2001.

LEBL, Ženi, *Odjednom drukčija, Odjednom druga, sjećanja i zaboravi*, Beograd, 2008.

LEDERER-LADOR, Željko Josef, *Tri fragmenta o cionizmu, Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998, 179-192.

LEVI-DALE, David (ur.), *Spomenica saveza Jevrejskih opština, 1919-1969*, Beograd, 1969.

LOKER, Cvi, *Začeci i razvoj cionizma u južnoslavenskim krajevima, Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 166.-178.

LOPAŠIĆ, Radoslav, *Slavonski spomenici za XVII.viek, Pisma iz Slavonije u XVII. Vieku (1633.-1709.)*, *Starine*, knjiga XXX., Zagreb, 1902., 1.-176.

LORKOVIĆ, Mladen, *Narod i zemlja Hrvata*, Zagreb, 1939. pretisak, 1996.

LUČEVNJAK, Silvija (ur.), *Židovi u Našičkom kraju*, zbornik radova, Našice, 2011.

LUKEŽIĆ, Irvin, *Radnički pokret u Lazarusovu brodogradilištu*, *Dometi*, br. 9, Rijeka, 1998., 493.-500.

LUKEŽIĆ, Irvin, *Židovi na Sušaku*, *Sušačka revija*, 26./27., Rijeka, 1999., 109.-129.

KNJIGE I ČLANCI:

LUKEŽIĆ, Irvin; Lazarusovo brodogradilište, *Sušačka revija*, br. 5., 6.-7., Rijeka, 1994., 37.-45.

LUKEŽIĆ, Irvin; Lazarusovo brodogradilište, *Sušačka revija*, br. 6.-7., Rijeka, 1994., 63.-70.

MAHLER, Raphael, *A History of Modern Jewry 1780.-1815.*, London, 1971.

MALBAŠA, Marija, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, Zagreb, 1978.

MARA, 1909.-1984, monografija u povodu 75. obljetnice od osnutka čaraparske radionice, Osijek 1984,

MARCUS, RADER Jacob, *The Jew in the Medieval World, A source Book: 315-1791*, Cincinnati, 1990.

MARIJANOVIĆ, Stanislav, *Hrvatsko pjevačko društvo "Lipa" nu Osijeku 1876.-1986.*, Osijek, 1987.

MARKUS, Tomislav, O nekim pitanjima političke kulture u Banskoj Hrvatskoj 1848.-1849., *Povijesni prilozi*, br. 18., Zagreb, 1999., 89.-120.

MARTINČIĆ, Julijo, HACKENBERGER, Dubravka, Prerada žita kao dio prehrambene djelatnosti grada Osijeka do 1990. godine, *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 13., Osijek, 1997., 45.-52.

MARTINČIĆ, Julijo, VITEK, Darko, Demografska slika Virovitičke županije 1869., *Anali Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Osijeku*, sv. 23., Osijek, 2007., 187.-200.

MARTON, Ernő, *The Family Tree of Hungarian Jewry- Outline of The History of The Jewish Settlement in Hungary*, *Hungarian-Jewish Studies*, New York, 1966., 1.-59.

KNJIGE I ČLANCI:

MATAN, Branko, *Povijest u stihovima, Gordogan*, 11.-14., zima-jesen 2007., 106.-377.

MATKOVIĆ, Stjepan, *Čista stranka prava 1895.-1903*, Zagreb, 2001.

MAŽURAN, Ive, ADAMČEK, Josip, SRŠAN, Stjepan, VRBOŠIĆ, Josip, MARJANOVIĆ, Stanislav, ŠULJAK, Andrija, BRUNČIĆ, Davor i suradnici, *Od turskog do suvremenog Osijeka*, zbornik radova, Osijek, 1996.

MAŽURAN, Ive, *Dva porezna popisa Virovitičke županije (cassa domestica) 1759./60. i 1768./9. godine*, *Osječki zbornik*, br. 28., Osijek, 2007., 107.-126.

MAŽURAN, Ive, *Grad i tvrđava Osijek*, Osijek, 2000.

MAŽURAN, Ive, *Građa o radničkom pokretu Osijeka i Slavonije 1867.-1894.*, *Građa o radničkom pokretu Osijeka i Slavonije knj. 1.*, Osijek, 1967.

MAŽURAN, Ive, *Izvoještaj Caraffine komisije o uređenju Slavonije i Srijema nakon Osmanske vladavine 1698. i 1702. godine*, *Građa za historiju Osijeka i Slavonije knj. 7.*, Osijek, 1989.

MAŽURAN, Ive, *Osijek u srednjem vijeku, Osijek kao polarizacijsko žarište*, *Zbornik radova*, Osijek, 1981., 93.-105.

MAŽURAN, Ive, *Osnivanje Vojne granice u Slavoniji 1702.*, *Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije knj. XIX.*, Osijek, 2005.

MAŽURAN, Ive, *Popis naselja i stanovništva u Slavoniji 1698. godine*, *Radovi Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, knjiga 2., Osijek, 1988.

KNJIGE I ČLANCI:

MAŽURAN, Ive, Popis stanovništva i njegove imovine u Osijeku 1737. godine, *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 2., Osijek, 1982. i 1983., 123.-204.

MAŽURAN, Ive, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, Osijek, 1994.

MAŽURAN, Ive, *Stanovništvo i vlastelinstva u Slavoniji 1736. godine i njihova ekonomska podloga*, Radovi Zavoda za znanstveni rad u Osijeku, knjiga 6., Osijek, 1993.

MAŽURAN, Ive, *Stanovništvo Osijeka 1693.-1703., Liber baptizatorum, copulatorum et mortorum Essekini ab anno 1693. usque ad 1703.*, Građa za historiju Osijeka i Slavonije knj. 5., Osijek, 1974.

MAŽURAN, Ive, Turski Osijek (1526.-1687.), *Osječki zbornik*, br. VII., Osijek, 1960., 53.-145.

MILIČIĆ, Branislav, Nijemci u Osijeku i Đakovštini, *Godišnjak njemačke zajednice/ VDG Jahrbuch 2012.*, vol. 19., Osijek, 2012., 273.-277.

MIŠKOVIĆ, Milorad i STOJNOVIĆ, Lazar, Uloga i značaj organizacije Crvenog križa u Osijeku za vrijeme Prvog svjetskog rata, *Zbornik radova Prvog simpozija povijesti zdravstvene kulture Slavonije i Baranje*, Osijek, 1982., 154.-166.

MOAČANIN, Fedor, Organizacijske strukture Vojne krajine do sredine 18.st., *Arhivski vjesnik*, 35.-36., (1991.-1992.), Zagreb, 1992., 157.-163.

MOAČANIN, Nenad, *Slavonija i Srijem u razdoblju Osmanske vladavine*, Slavonski Brod, 2001.

MUTAVDJIĆ, Koloman, *Zavičajno pravo*, Zagreb, 1885.

KNJIGE I ČLANCI:

MUŽIĆ, Ivan, *Masonstvo u Hrvata*, VII. izdanje, Split, 2001.

Naši veliki pokojnici, *Jevrejski narodni kalendar 1935.-36.*, Beograd-Zagreb, 1936. 33.-34.

Naši veliki pokojnici, Jubilej dra Huga Spitzera; *Jevrejski narodni kalendar 1935.-36.*, Beograd-Zagreb, 1936., 33.-35.

NOVAK, Paula, Povijest doma Zaklade Lavoslav Schwarz, *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i u Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 74.-77.

NOVOSEL, Filip, Hrvatsko-slavonske postrojbe u sastavu Austrougarske vojske za vrijeme Prvog svjetskog rata, *Scrinia Slavonica*, br. 10., Slavonski Brod, 2010., 267.-289.

NJARI, Denis, Demografija Ernestinova od naseljavanja do kraja Prvog svjetskog rata, *Godišnjak njemačke zajednice/DG Jahrbuch 2012.*, vol. 19., Osijek, 2012., 259.-271.

NJARI, Denis, *Vladislavci*, Vladislavci, lipanj 2012.

OBAD, Vlado, Hrvatska moderna u svjedočenjima Vilme Vukelić, *Croatica*, prinosi proučavanju hrvatske književnosti, god. XXII., svezak 35.-36., Zagreb, 1991., 257.-272.

OBAD, Vlado, Židovi književnici iz starog Osijeka, *Novi Omanut*, br. 2., studeni, Zagreb, 1993., 1.-3.

Obitelj, priredila Jasminka Domaš Nalbantić, Zagreb, 1996.

Obrt i obrtnici Osječko-baranjske županije 1872.-2007., svezak 1., povijest obrtništva, Zagreb-Osijek, 2009.

KNJIGE I ČLANCI:

Odor IMRE, Odor, Osijek u doba cara i kralja Josipa II. 1786. godine, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 4., Osijek, 1997., 170.-183.

Opeka, urednik Marjan Jakšić, Osijek, 1983.

ORTNER, Stjepan O., *Povijest gradine i trgovišta Krapina*, Zagreb, 1899.

Osijek kao polarizacijsko žarište, Zbornik radova, Osijek, 1981.

Osječke gospogje u službi ratne pripomoći 1914.-1918., *Jeka od Osijeka 1918.*, Osijek, 1918., 138.-170.

OSTAJMER, Branko, *Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903.*, neobjavljeni doktorski rad, Zagreb, 2011.

OSTAJMER, Branko, Povijesne bilješke o obitelji Selinger, *Scrinia Slavonica*, br. 10., Slavonski Brod, 2010., 290.-340.

PADOVER, K. SAUL, *The Revolutionary Emperor: Joseph II of Austria*, London, 1967.

PALIĆ, Viktor, Jedna stečajna tražbina židovske bogoštovne općine u Osijeku iz 1896. godine, *Menora*, br. 8/9., Osijek, travanj, 2011., 14.-15.

PATAI, Raphael, *The Jews of Hungary-History, Culture, Psychology*, Detroit, 1996.

PATKOVIĆ, Milenko, "Skupštinski pokret 1903. u Slavoniji", *Osječki zbornik*, Osijek, br. XI/1967., 185.-215.

PATKOVIĆ, Milenko, Izbori za Hrvatski sabor 1906. godine u Osijeku i pobjeda politike novog kursa, *Osječki zbornik*, br. XIII.,

KNJIGE I ČLANCI:

Osijek, 1971., 169.-188.

PAVIČIĆ, Stjepan, Slavonija u svojem naselnom razvitku od trinaestog stoljeća do danas, *Zbornik radova Prvog znanstvenog sabora Slavonije i Baranje*, Osijek, 1970., 191.-236.

PAVLIČEVIĆ, Dragutin, *Narodni pokret 1883. u Hrvatskoj*, Zagreb, 1980.

PAVLIČEVIĆ, Dragutin, Županije u Hrvatskoj i Slavoniji u prijelaznom razdoblju od 1848. do 1881., *Hrvatske županije kroz stoljeća*, Zagreb, 1996., 71.-98.

PERIĆ Ivo, *Hrvatski državni sabor 1848.-2000.*, II. svezak: 1868.-1918., Zagreb, 2000.

PERŠIĆ, Ivan, *1883.-ća, uspomene na predratni Zagreb povodom 50-godišnjice bune radi mađarskih grbova*, Zagreb, 1933.

PERŠIĆ, Ivan, *Uspomene na predratni Zagreb, povodom 50-godišnjice bune radi mađarskih grbova*, Zagreb, 1933.

PETROVIĆ, Mita, U gornjoj Slavoniji, *Letopis Matice srpske*, knjiga 161, sv.1., Novi Sad, 1890., 29.-52.; knjiga 162., sv.2., Novi Sad, 1890., 30.-57.

PETROVIĆ, Velimir, Esekerski - što je to?, *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice, VHD Jahrbuch*, 1995., Osijek, 1995., 44.-52.

PINTEROVIĆ, Danica, Da li je u rimskoj koloniji Mursi postojala sinagoga?, *Osječki zbornik*, br. IX-X., Osijek, 1965., 61.-75.

PINTEROVIĆ, Danica, *Mursa i njeno područje u antičko doba*, Osijek, 1978.

KNJIGE I ČLANCI:

PINTEROVIĆ, Danica, Mursa u svjetlu novih izvora i nove literature, *Osječki zbornik*, br. XI., Osijek, 1967., 23.-65.

PINTEROVIĆ, Danica, Mursa za dinastije Severa, *Osječki zbornik*, br. VII., Osijek, 1960., 17.-42.

PINTEROVIĆ, Danica, Mursa, romanizatorsko središte slavonskog i baranjskog dijela Panonije inferior, *Osijek kao polarizacijsko žarište*, Zbornik radova, Osijek, 1981., 73.-85.

PINTEROVIĆ, Danica, Novi i neobjavljeni rimski kameni spomenici s terena Murse i okolice, *Osječki zbornik*, br. VI., Osijek, 1958., 23.-64.

PLAVŠIĆ, Nikola Atanasijev, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, u prvih pedeset godina njenog opstanka 1853.-1903.*, I. dio, Osijek, 1904.

PLEVNIK, Božo, *Stari Osijek*, Osijek, 1987.

POLLÁK, Henrik, Adatok a magyar izraeliták statisztikájához, *Első magyar zsidó naptár és évkönyv 1848-ik szökőévre*, Pest, 1848.

POTREBICA, Filip, Virovitička i požeška županija u zbivanjima 1848.-1849., s posebnim osvrtom na našički kotar, *Našički zbornik*, 1., Našice, 1994., 47.-58.

Povijest Hrvata od kraja 15. st. do kraja Prvog svjetskog rata, Knjiga II., Zagreb, 2005.

POŽAR, Petar, *Leksikon povijesti novinarstva i publicistike*, Split, 2001.

PREDOJEVIĆ, Željko, *Ove i one osječke kavane, za ove i one Osječane u drugoj polovici 19. stoljeća*, *Hrvatski bez kompleksa: Jubilarni zbornik posvećen Ernestu Bariću*, Pečuh, 2011., 156.-171.

KNJIGE I ČLANCI:

RADER, MARCUS Jacob, *The Jew in the Medieval World, A source Book: 315-1791*, Cincinnati, 1990.

RADIĆ, Stjepan, *Hrvatski pokret godine 1903.-politička rasprava*, Allgheny, 1903.

RADMAN Ljuba, "Pregled razvoja osječkih gimnazija od 1729. do 2000. godine", *Gimnazije u Osijeku, ravnatelji, profesori i maturanti 1729.-2000.*, knjiga 5., Zagreb-Osijek, 2001., 9.-17.

Rat s Magjarima godine 1848.-9., Zagreb, 1902.

RIMAC, Marko, Etnička i socijalna struktura stanovništva Hrvatske i Slavonije prema popisu iz 1890. godine, *Zbornik odsjeka povijesnih znanosti Zavoda pov. druš. znan. HAZU*, vol. 25., Zagreb, 2007., 225.-294.

RODA, RODA, *Pripovijesti iz Slavonije*, odabrao i s njemačkog preveo Vlado Obad, Zagreb, 1998.

RONČEVIĆ, Melita, Stečajni zakoni iz 1853. i 1897. godine u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji, *Glasnik Arhiva Slavonije i Baranje*, br. 7., Osijek, 2003., 25.-35.

ROZENBLIT, L. Marsha.: *Reconstructing a National Identity-The Jews of Habsburg Austria during World War I.*, Oxford, 2001.

SABOLOVIĆ-KRAJINA, Dijana, Vjerske zajednice i vjeroispovijesti na koprivničkom području, *Podravski zbornik*, br. 17., Koprivnica, 1991., 15.-165.

Samuel Spitzer, *Bilten*, 13., siječanj 1990. 3

KNJIGE I ČLANCI:

SCHEIBER, Alexander, *Jewish inscriptions in Hungary - From the 3rd Century to 1686.*, Budapest, 1983.

SCHORSKE, E. Carl, *Beč krajem stoljeća*, Zagreb, 1990.

SCHWARZ Gavro, Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj u 18. stoljeću, Tolerancijalna taksa u zagrebačkoj županiji, *Vjestnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskoga zemaljskog arkiva*, god. IV., Zagreb, 1902., 189.-192.

SCHWARZ, Gavro, *Povijest zagrebačke židovske općine, od osnutka do 50-tih godina 19. stoljeća*, Zagreb, 1939.

SCHWARZ, Gavro, Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj - Iz starina zagrebačke općine (1806.-1845.), *Vjestnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskoga zemaljskog arkiva*, god. V., Zagreb, 1903., 89.-104.

SCHWARZ, Gavro, Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj - Krvna osvada i drugi podaci, *Vjesnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskoga zemaljskog arkiva*, god. X., Zagreb, 1908., 37.-40.

SCHWARZ, N., Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, *Ha-kol*, 61.-62., listopad, Zagreb, 1999., 3.-5.

SCHWARZ, N., Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku, *Jevrejski almanahu za godinu 5688.*, (1927.-1928.), Vršac, 1927., 193.-196.

SCHWARZ, Nathan, Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek, *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899.*, Osijek, 1900.

KNJIGE I ČLANCI:

SCHWENDEMANN, UZELAC Stribor, *Leksikon smrti*, Slavonski Brod, 2011.

SEKULIĆ, Ante, *Hrvatski baranjski mjestopisi, povijest hrvatskih imena mjesta u Baranji*, Zagreb, 1996.

SEKULIĆ, Ante, Ugarska velikaška obitelj Esterházy u hrvatskoj povijesti, *Kaj*, br. 5.-6., Zagreb, 1992., 43.-52.

SETON-WATSON, H., *Nacije i države*, Zagreb, 1980.

SHAPIRA, Anita, *Land and Power, The Zionist Resort to Force, 1881-1948*, Oxford, 1992.

SINGER, Slavica, Novčarstvo u Osijeku od 1850. do 1996. godine, *Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998., 187.-204.

SINGER, Slavica, TURKALJ, Željko, Industrija grada Osijeka od 1850. do 1996., *Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998., 131.-185.

SLADOVIĆ, Eugen, *Ženidbeno pravo* (tiskano kao rukopis), Zagreb, 1925.

Službeni glasnik kr. Hrv. – slv.-dalm. Zemaljske vlade Odjela za bogoštovlje i nastavu, godina 1899., Zagreb, 1899.

SMREKAR Milan, *Priručnik za političku upravnu službu u kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji*, knjiga I., 1899.

SRŠAN Stjepan, Najstarija zanimanja u Osijeku, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 3., Osijek, 1995., 189.-194.

KNJIGE I ČLANCI:

SRŠAN Stjepan, Osijek 1848./1849., *Zbornik radova Hrvatska 1848. i 1849.*, Zagreb, 2001., 235.-252.

SRŠAN Stjepan, *Osijek, kulturno-povijesni vodič*, Osijek, 2000.

SRŠAN Stjepan, Stanovništvo Osijeka i njegovo ekonomsko stanje 1828. godine, *Acta historico.-oeconomica. Jugoslaviae*, vol. 17., Zagreb, 1990., 33.-117.

SRŠAN, Stjepan (prev. i prir.), *Stanovništvo i gospodarstvo Baranje 1766. i 1824. godine*, Osijek, 2002.

SRŠAN, Stjepan (prev. i prir.), *Zapisnik poglavarstvenih odluka slobodnog i kraljevskog grada Osijeka od 30. kolovoza do zadnjeg dana prosinca 1809. godine po političkim i gospodarstvenim predmetima*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije knj. XXIV., Osijek, kolovoz, 2009.

SRŠAN, Stjepan (prir.), *Naselja u istočnoj Hrvatskoj krajem 17. i početkom 18. stoljeća*, Osijek, 2000.

SRŠAN, Stjepan (ur.), *Spomenica rkt župe Sv. Mihaela arkandela u Osijek u Nutarnjem gradu 1904.-1934.*, Osijek, 2009.

SRŠAN, Stjepan i MATIĆ, Vilim (prir.), *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, Osijek, 2003.

SRŠAN, Stjepan, *Baranja 1785. godine*, Osijek, 1999.

SRŠAN, Stjepan, *Baranja*, Matica Hrvatska, Osijek, 1993.

SRŠAN, Stjepan, *Biografije učitelja i profesora osječkih gimnazija i srednjih škola od 1855. do 1945. godine*, Osijek, 2009.

KNJIGE I ČLANCI:

SRŠAN, Stjepan, ĐUKIĆ, Marko, *Povijest Crvenog križa u Osijeku*, Osijek, 2003.

SRŠAN, Stjepan, *Gospodarstvo Osijeka od prvog spomena imena Osijek 1196. do 1850. godine, Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998., 13.-60.

SRŠAN, Stjepan, *Hrvatsko obrtničko pjevačko i glazbeno društvo "Zrinski" 1896.-2006.*, Osijek, 2007.

SRŠAN, Stjepan, *Inkorporacija Srijema i donje Slavonije Hrvatskoj ili uspostavljanje civilne vlasti 1745. godine, Godišnjak za kulturu, umjetnost i društvena pitanja Matice Hrvatske-Vinkovci*, br. 12. za godinu 1994., Vinkovci, 1995., 65.-82.

SRŠAN, Stjepan, *Izvori za povijest zdravstva Osijeka i Hrvatske 1874.-1923.*, Osijek, 1997.

SRŠAN, Stjepan, *Kako je Osijek 1809. postao slobodan i kraljevski grad, Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 15.-34.

SRŠAN, Stjepan, *Kotar Osijek 1786. godine, Građa za povijest Osijeka i Slavonije knj. XIII.*, Osijek, 2002.

SRŠAN, Stjepan, *Osijek na prekretnici sredinom 19. stoljeća, Privreda-časopis za privredna pitanja Slavonije i Baranje*, br. 2., travanj-lipanj, Osijek, 1991., 83.-87.

SRŠAN, Stjepan, *Osječka gimnazija od 1729. do 1945., Gimnazije u Osijeku (1729.-1995.)*, Osijek, 1996., 15.-26.

SRŠAN, Stjepan, *Osječka groblja*, Osijek, 1996.

KNJIGE I ČLANCI:

SRŠAN, Stjepan, *Osječki dnevnik Sebastijana Karla Redlsteina 1804.-1832.*, Osijek, 1997.

SRŠAN, Stjepan, *Osječki ljetopis 1686.-1945.*, Osijek, 1993.

SRŠAN, Stjepan, Popis domaćinstava Gornjeg i Donjeg Osijeka 1762., godine njihovog zemljišta i podavanja, *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 5., Osijek, 1987., 7.-32.

SRŠAN, Stjepan, Popis grada Osijeka 1828. godine, *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 4., Osijek, 1985., 133.-154.

SRŠAN, Stjepan, *Povijest Osijeka*, sažeti pregled, *Povijesni arhiv u Osijeku*, Osijek, 1996.

SRŠAN, Stjepan, *Povijest osječkih udruga i klubova*, Osijek, 1994.

SRŠAN, Stjepan, Pravo glasa u skupštini Virovitičke županije, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, 3., Osijek, 1995., 199.- 202.

SRŠAN, Stjepan, Slavonija i Srijem 20-ih i 30-ih godina 18. stoljeća, *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 7., Osijek, 1990., 77.-98.

SRŠAN, Stjepan, Slavonska industrija i obrti početkom druge polovice 19. stoljeća, *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 4., Osijek, 1997., 184.-216.

SRŠAN, Stjepan, *Slobodni i kraljevski grad Osijek 1809./Libera regiaque civitas Essek 1809.*, Osijek, 2009.

SRŠAN, Stjepan, *Tortke u istočnoj Hrvatskoj*, Osijek, 1998.

KNJIGE I ČLANCI:

SRŠAN, Stjepan, Zaslužni osječki građani krajem 19. stoljeća, *Revija, Osijek*, br. 2., rujan-listopad, 1990., 57.-72.

STANIĆ, Brankica, O memoarima Vilme Vukelić, *Kolo*, 4., zima, Zagreb, 1999., 270.-279.

Sto godina osječkog slikarstva 1850.-1950., Osijek, 1950.

STRECHA, Mario, Sve za vjeru i domovinu»- idejna strujanja u katolicizmu u banskoj Hrvatskoj potkraj XIX. stoljeća, *Croatica Christiana Periodica*, 38, Zagreb, 1995.,73.-132.

STRECHA, Mario, To je na svaki način pravi škandal", Prilog poznavanju ravnopravnosti Židova u banskoj Hrvatskoj u drugoj polovici 19. stoljeća, *Zbornik Mirjane Gross*, Zagreb, 1999.,219.-236.

SZABO Agneza, Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji 1851.-1910., *Naše teme*, 33 (7.-8.), Zagreb, 1989., 2128.-2138.

SZABO Agneza, Osnivanje i razvoj novčanih zavoda u civilnoj i vojnoj Hrvatskoj 1846.-1880., *Historijski zbornik*, XXXVIII (1), Zagreb, 1985., 31.-73.

SZABO Agneza, Židovi i proces modernizacije građanskog društva u Hrvatskoj između 1873. i 1914. godine, *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 142.-155.

SZABO, Agneza, Demografska struktura stanovništva civilne Hrvatske i Slavonije u razdoblju 1850.-1880., *Historijski zbornik*, god. XL., Zagreb, 1987., 167.-223.

SZABO, Agneza, *Središnje institucije Hrvatske u Zagrebu 1860.-1873.*, I., Zagreb, 1987.

KNJIGE I ČLANCI:

ŠALIĆ, Tomo, *Židovi u Vinkovcima i okolici*, Osijek, 2002.

ŠIDAK, Jaroslav, *Revolucija godine 1848.-49.*, *Historijski zbornik*, god. I., Zagreb, 1948., 25.-42.

ŠIK JEHUDA, Morenu Arje, *O obiteljskim imenima Jevreja u Jugoslaviji*, *Jevrejski narodni kalendar*, Beograd-Zagreb, 1935.-1936., 128.-141.

ŠIK, Lavoslav, *Cijonizam i patriotizam*, *Izveštaj društva Židova akademičara iz jugoslavenskih zemalja Bar Giora*, Beč, 1903-1904.

ŠIK, Lavoslav, *O potrebi povjesnice Jevreja u Jugoslaviji*, *Jevrejski alamanah*, 1925.-1926., Vršac, 1926., 89.-101.

ŠIMONČIĆ-BOBETKO, Zdenka, *Agrarna reforma i kolonizacija u Hrvatskoj*, Zagreb, 1997.

ŠIMONČIĆ-BOBETKO, Zdenka, *Izvlaštenje veleposjedničkih šuma u Hrvatskoj 1919.-1941.*, *Časopis za suvremenu povijest*, nedostaje godište, br. 2-3, Zagreb 1993., 225.-243.

ŠIŠIĆ, Ferdinand, *Županija Virovitička u prošlosti*, Osijek, 1896., 103.-120.

ŠKORIĆ, Drago, *Uloga povratnika iz ruskog zarobljeništva u razvoju događaja u Hrvatskoj potkraj godine 1918.*, *Starine*, knjiga 46., Zagreb, 1956., 7.-22.

ŠÖMEN Branko, *Povijest slobodnog zidarstva u Hrvata - Stup MUDROST*, Profil, Zagreb, 2013.

ŠOSBERGER, Pavle *Jevreji u Vojvodini*, *Kratak pregled istorije vojvođanskih Jevreja*, Novi Sad, 1998.

KNJIGE I ČLANCI:

ŠOSBERGER, Pavle, *Novosadski Jevreji-iz istorije jevrejske zajednice u Novom Sadu*, Novi Sad, 1988.

ŠURMIN, Đuro, *Hrvatski preporod*, I. (od godine 1790. do 1836.), Zagreb, 1903. i II. (od godine 1836.-1843.), Zagreb, 1904.

ŠVAJCER, Jožef, Kretanje brojnog stanja prve verske opštine u županiji Baranja- u Dardi, *Jevrejski almanah*, 1965.-1967., Beograd, 77.-83.

ŠVAJCER, Oto, Osječko slikarstvo između dva rata (1918.-1940.), *Radovi Instituta za povijesti umjetnosti*, 16./1992., 217.-225.

ŠVAJCER, Oto, Sigmund Landsinger, biografski osvrt na razdoblje do 1896. godine, *Radovi Instituta za povijest umjetnosti*, 8., Zagreb, 1984., 83.-88.

ŠVAJCER, Otto, Slikarske radionice i crtačke škole u Osijeku u XIX i na početku XX st., *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 2., Osijek, 1982. / 1983., 205.-215.

ŠVOB Melita, Naseljavanje Židova u Slavoniju (prema popisima stanovništva od 1857. do 1991. i drugim dokumentima), *Migracije u Hrvatskoj-regionalni pristup*, Zagreb, 1998., 171.-207.

ŠVOB, Melita, BRČIĆ, Carmen, PODGORELEC, Sonja, Židovi u Hrvatskoj, *Migracijske teme*, br. 10., Zagreb, 1994., 55.-84.

ŠVOB, Melita, *Židovi u Hrvatskoj-židovske zajednice*, I, drugo nadopunjeno izdanje, Zagreb, 2004.

ŠVOB, Melita, *Židovska populacija u Hrvatskoj i Zagrebu*, Zagreb, 2010.

KNJIGE I ČLANCI:

ŠVOGER, Vlasta, Zagrebački liberalni tisak o preobrazbi hrvatskog gospodarstva i izgradnji modernog kapitalističkog gospodarskog sustava 1848.-1852., *Povijesni prilozi*, vol. 28., Zagreb, 2005., 173.-197.

The seventeenth century Hebrew book: An abridged Thesaurus, 2. vol., by. Marvin, J. Heller, 2010.

TIMET, Tomislav, Razvitak hipotekarnih i komunalnih zajmova klauzuliranih za izdane hipotekarne založnice i komunalne zadužnice kod novčanih zavoda u Hrvatskoj i Slavoniji, *Prilozi za ekonomsku povijest Hrvatske*, Zagreb, 1967., 143.-268.

TOŠ, Marijan, Tragovi slovenskih Židova, *Novi Omanut*, br. 107., rujan-listopad, 2011., 8.-9.

VIDMAR, I. Josip, Prilozi građi za povijest 1917.-1918. s osobitim osvrtom na razvoj radničkog pokreta i odjeke Oktobarske revolucije kod nas, *Arhivski vjesnik*, I., Zagreb, 1958., 11.-173.

VINAJ, Marina, *Povijest osječkih novina 1848.-1945.*, prosinac, Osijek, 1998.

VITEK, Darko, Pravni položaj Osijeka u XVIII. stoljeću, *Scrinia Slavonica*, br. 5., Slavonski Brod, 2005., 99.-114.

VRANJEŠ-ŠOLJAN, Božena, Obilježja demografskog razvoja Hrvatske i Slavonije 1860.-1918., *Radovi Zavoda za hrvatsku povijest*, vol. 31., Zagreb, 1998., 41.-53.

VRANJEŠ-ŠOLJAN, Božena, *Stanovništvo Banske Hrvatske*, Zagreb, 2009.

VRANJEŠ-ŠOLJAN, Božena, Županijsko uređenje u posljednjoj fazi postojanja (1881.-1918.); *Hrvatske županije kroz stoljeća*, Zagreb, 1996.,

KNJIGE I ČLANCI:

99.-112.

VRBOŠIĆ, Josip, Povijesni kontekst nastanka instituta slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1809., *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 26., Osijek, 2010., 9.-21.

VUKELIĆ, Vilma, *Tragovi prošlosti (memoari)*, Zagreb, 1994.

VUKELIĆ, Vilma, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, Zagreb, 2003.

VUKELIĆ, Vilma, *U stiješnjem granicama*, Osijek, 1997.

WEBER, J., *Katekizam katoličkog ženitbenoga prava*, Sarajevo, 1886.

WESZPRÉMY, Kálmán, Weszprémy, *A Magyarországi Zsidóságról, A magyarországi Zsidók statisztikája*, Debreczen, 1907.

WIDDER, Roland, Die Esterházyischen "Siebengemeinden", *Die Fürsten Esterházy, Magnaten, Diplomaten & Mäzen*, Eisenstadt, 1995., 156.- 171.

Zaslужni hrvatski veterinari, II., uredili Hrvoje Gomerčić i Vesna Vučevac-Bajt, Zagreb, 2003.

ZEC, Daniel, Nepoznato djelo Roberta Frangeša Mihanovića u Galeriji likovnih umjetnosti u Osijeku, *Radovi Instituta za povijest umjetnosti*, 33./2009., 241.-250.

Znameniti i zaslužni Hrvati 925-1925, prigodom proslave 1000-godišnjice hrvatskog kraljevstva, Zagreb, 1925.

ZORGBIBE, Charles, *Theodor Herzl, L' aventurier de la terre promise*, Paris, 2000.

KNJIGE I ČLANCI:

ZORIČIĆ, Milovan, *Popis žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883.

ZORIČIĆ, Milovan, *Statističke crtice o Kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1885.

Židovi fotografi, katalog izložbe, Zagreb, 2004.

Židovi na tlu Jugoslavije, Katalog izložbe, Zagreb, 1988.

ŽIVAKOVIĆ KERŽE Zlata "Gombalaštvo i sokolstvo u gradu Osijeku", *Povijest sporta grada Osijeka 1784. – 1996.*, Osijek, 1998., 31-34.

ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Zlata, *Od srednjeg vijeka do pripojenja gradu*, *Retfala*, Osijek, 2000.,

ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Zlata, *Osječka sjećanja i svaštice (20. stoljeće)*, II. dio., Osijek, 2008.

ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Zlata, *Svaštice iz starog Osijeka*, Osijek, 1997.

ŽIVAKOVIĆ KERŽE, Zlata, *Židovi u Osijeku i njihov utjecaj na gospodarski i javni život grada na prijelazu dva stoljeća (1868.-1914.)*, rukopis teksta,

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE Zlata, "Prvi sportovi u Osijeku – Streljaštvo", *Povijest sporta grada Osijeka 1784. – 1996.*, Osijek, 1998.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *Gospodarstvo u Osijeku i Vukovaru krajem 19. i početkom 20. stoljeća*, *Istočna Hrvatska: Osijek-Vukovar-Ilok*, zbornik radova, Osijek, 2002., 63.-73.

KNJIGE I ČLANCI:

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, Multietničke značajke demografskih kretanja Osijeka i okolice na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće, *Časopis za suvremenu povijest*, 33., br. 2., Zagreb, 2001., 476.-493.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mlinova, (Osvrt na prijelaz obrta u industriju-19. i prva polovica 20. stoljeća) *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 25., Zagreb-Osijek, 2009., 87.-102.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju*, I. dio., Osijek, 2009.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju*, II. dio, Osijek, 2011.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, Osječke kavane, *Hrvatska revija*, 4., Zagreb,, 2003., 19.-23.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, Osječke kavane, *Matica*, br.4., 2003., 19.-23.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *Retfala*, Osijek, 2000.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina, obrt, industrija i bankarske ustanove grada Osijeka na prijelazu stoljeća od 1868. do 1918.*, Osijek, 1999.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, Sajmovi i gospodarske izložbe grada Osijeka na prijelazu 19. u 20. stoljeće, *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 13., Osijek, 1997., 53.-60.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku i život koji se nastavlja*, Osijek, 2006.

KNJIGE I ČLANCI:

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, Udio Židova u gospodarstvu Osijeka u prvoj polovici 20. stoljeća, *Osječki zbornik*, br. XXVIII, Osijek, 2007., 161.-170.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *Urbanizacija i promet grada Osijeka na prelazu stoljeća (1868.-1918.)*, Osijek, 1996.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, Osijek, 2005.

ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Zlata, Židovi u Osijeku i njihov utjecaj na gospodarski i javni život grada na prijelazu dva stoljeća (1868.-1914.), *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 428.-434.

ŽUGIĆ, Tomislav, MILIĆ Miodrag, *Jugoslaveni u koncentracionom logoru Aušvic 1941-1945.*, Beograd, 1989.

ŽUPAN, Dinko, Dobre kućanice, Obrazovanje djevojaka u Slavoniji tijekom druge polovice 19. stoljeća, *Scrinia Slavonica*, br. 9., Slavonski Brod, 2009., 232.-256.

ŽUPAN, Dinko, Viša djevojačka škola u Osijeku (1882.-1900.), *Scrinia Slavonica*, br. 5., Slavonski brod, 2005., 366.-383.

Životopis autorice

Liljana Dobrovšak rođena je 13. ožujka 1971. godine u Zagrebu.

Osnovnu je školu polazila u Zagrebu od 1977.-1986., a od 1986.-1990. Pedagoški obrazovni centar "Bogdan Ogrizović", (danas gimnazija Tituša Brezovačkog na Gornjem gradu). Od 1990.-1992. studirala na Učiteljskoj akademiji

(tada Pedagoška akademija) u Zagrebu, smjer predškolski odgoj koji je s uspjehom završila. Nakon akademije studirala je od 1992. do 1997. na Odsjeku za povijest, Filozofskog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu na jednopredmetnoj povijesti, gdje je diplomirala 14. listopada 1997. s temom: *Židovi u hrvatskim zemljama za revolucije 1848./1849.* Tijekom 2000. godine zaposlila se kao znanstveni novak-asistent u Institutu društvenih znanosti "Ivo Pilar" u Zagrebu na projektu dr. sc. Dragutina Pavličevića *Hrvati u okolnim zemljama* (1996.-2002.), pa *Hrvati kao dio multikulturalnog identiteta okolnih zemalja* (2002.-2006.) i sada kao *Manjine u Hrvatskoj i Hrvati u okolnim zemljama: povijesni identiteti* (2007.-). U međuvremenu je magistrirala na Filozofskom fakultetu, Sveučilišta u Zagrebu na Odsjeku za povijest, 10. ožujka 2003. s temom: *Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća (Za vrijeme Dreyfusove afere od 1894.-1899.)* pod mentorstvom prof. emeritus dr. sc. Mirjane Gross. Doktorsku disertaciju pod naslovom: *Razvoj židovskih zajednica u*

Životopis autorice

Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.) obranila 4. svibnja 2007. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. U znanstveno zvanje znanstvenog suradnika izabrana je 2007. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Godine 2011. izabrana je u naslovno zvanje docenta na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.

Studijski je boravila u Budimpešti više puta od 2000. do 2008. godine, konzultirajući u arhivima i knjižnicama povijesnu građu i raspoloživu literaturu. Za potrebe istraživanja povijesti Židova u Hrvatskoj dobila tri inozemne stipendije za Budimpeštu od CEEPUS-a (Budimpešta, 2004.), Vlade Republike Mađarske (Budimpešta, 2005.) i Rotschild Foundation iz Engleske (Budimpešta, 2008.). Aktivni je član Kulturnog društva "Miroslav Šalom Freiburger", Zagreb i članica je uredništva lista "Novi Omanut-New Omanut". Od 2009. godine je član uredništva "Društvenih istraživanja". Jedan je od članova Upravnog odbora "Društva za hrvatsku povjesnicu" iz Zagreba. Tajnica je Društva za ekonomsku povijest i ekohistoriju i potpredsjednica društva AIESEE (Association Internationale d' Etudes du Sud Est Europeen) iz Zagreba.

Suurednik je dvaju zbornika: *Hrvatska historiografija XX. stoljeća: Između znanstvenih paradigmi i ideoloških zahtjeva* i *Identitet Istre, ishodišta i perspektive* te je objavila 25 znanstvenih radova i 20 preglednih članaka. Objavila je veći niz drugih napisa, raznih prikaza, osvrti i predstavljanja knjiga u znanstvenim i stručnim časopisima i ostalim publikacijama. Dosada je sudjelovala (s priopćenjem) na 15 međunarodnih i 24 domaćih znanstvenih skupova, konferencija, simpozija, seminara i kolokvija.

Životopis autorice

Bavi se pretežno poviješću Židova u 18. i 19. stoljeću, te poviješću manjina u Hrvatskoj.

LinkedIn Profil

Kazalo zemljopisnih imena

Aljmaš

Arabija

Austrija

Bačka

Bačko Petrovo Selo

Baja

Bakar

Banat

Bara

Baranja

Barcs

Basel

Bavarska

Beč

Beograd

Bereg

Bihar

Bijeljina

Bijelo Brdo

Bikara

Bizovac

Boldogasszony/Frauenkirchen

Bonn

Bonyhád

Borovo

Borsod

Bračevci

Kazalo zemljopisnih imena

Brčko
Breslau
Breznica
Brno
Brod na Savi
Bruxelles
Budim
Budimci
Bukovina
Burgenland
Celje
Celovec
Cirjakova šuma
Crnac
Csanád
Czernahora
Čepin
Češka
Dalj
Dalmacija
Darda
Deutschkreuz
Donji grad
Donji Miholjac
Dopsin
Drava
Drenje
Drina
Drinopolje
Dubrovačka Republika
Dunav
Đakovo

Kazalo zemljopisnih imena

Đurđenovac

Đurđevac

Erdelj

Erdut

Ernestinovo

Europa

Feričanci

Francuska

Frankfurtu na Odri¹

Galicija

Gorizia²⁷⁹

Gorlicz²⁷⁹

Gornji grad

Gradec

Gradiška

Graz

Győr

Haag

Hidas /Hidaš

Hrastin

Hrvatska

Ilok

Ischl

Istanbul

Italija

Ivandvor

Ivanić

Ivanovac

Jugovo Polje

Kanjiža

Keszthely/Blatenski

Kišinjev

Kazalo zemljopisnih imena

Kiskörös
Kismarton /Željezno/Eisenstadt
Kittsee/ Köpcsény
Klek
Köln
Komárom
Koprivna
Korođ
Koška
Kranjska
Krassó
Kravice
Krf
Kutjevo
Lakenbach /Lakompak
Laskafeld / Čeminac
Laslovo
Leipzig
Lipik
Lodomerija
London
Mađarska
Marijanci
Mattersdorf
Mikulov
Mitrovica
Mogocs
Mohač
Mohačko polje
Monoštor
Moravska
Moson /Mošon

Kazalo zemljopisnih imena

Mursa
Nagykanizsa
Nagymarton
Našice
Našički kotar
Negoslavci
Nikolsburg
Njemačka
Nögrad
Novi grad
Novi Sad
Orahovica
Orlovnjak
Osijek
Osječki kotar
Pakrac
Palanka
Palestina
Pečuh
Perzija
Petrijevci
Petrovaradin
Petrovaradinski Šamac
Podgorač
Podgrađe
Podravina
Podravlje
Podunavlje
Poganovci
Posavina
Poszony / Požun
Požeška županija

Kazalo zemljopisnih imena

Požeški sandžak

Požunska županija

Przemyś

Ptuj

Radgona

Rajnska oblast

Razendorf

Retfala

Rijeka

Rim

Rišon le-Cion

Rohoncz

Rusija

Sarajevo

Sarvaš

Sava

Segedin

Seleš

Senj

Siget

Siklós /Šikloš

Slankamen

Slatina

Slavonija

Slovačka

Soča

Solun

Somogy

Sopje

Sopron

Srbija

Srijem

Kazalo zemljopisnih imena

Srijemska Mitrovica

Srijemska županija

Stanislavov

Stupava

Szántó

Székesfehérvár

Szekszárd

Szepes

Szigetvár

Šabac

Štajerska

Tenja

Tisa

Tolna

Tomašanci

Tordinci

Tornontá

Trst

Turóc

Turska

Tvrđa

Ugarska

Varaždin

Varaždinska županija

Varoš

Vas

Veliki Kozar

Veliki Siget

Venecija

Veszprém

Vinkovci

Virovitica

Kazalo zemljopisnih imena

Virovitička županija

Voćin

Vojna krajina

Vršac

Vukovar

Würzburg

Zagreb

Zala

Zemun

Zvornik

Županja

Kazalo imena

Abraham iz Osijeka
Abraham, Makso
Abrahamsohn, Josip
Abrahamsohn, Mavro
Abrahamsohn, Zaharija
Ackerhaldt, Menyhard
Adamović, Bela
Adamović, pl. Ivan
Adamović-Čepinski, Terezija
Adler, Lavoslav/Leopold
Adler, Marko
Adler, Mavro/Moritz
Akselrad, Abraham
Aksmann, Viktor
Albahari
Albala, David
Alcalay, rabin
Aleksandar II
Aleksandar III
Aleksandar Karađorđević
Almaši, Eugen
Altarac
Althann/Althan, Otilija
Andrija
Anhalt, Elsa
Anhalzer, Gavro
Arminski, Cecelija
Arminski, Isak

Kazalo imena

Arminski, Izidor
Aron, Anton(Toni)
Aron, beogradski trgovac
Aron, Emanuel
Ascher, Mathias
Auer, Ignjo
Bachrach, Alfred
Bachrach, Rosa
Bachrach, Samuel /Samuilo
Baruh, Šlomo
Bauer, Albert
Bauer, Frederika/Friderika/Frederike
Bauer, Heinrich/Henricus
Bauer, Jacob/Jakob/Jakov
Bauer, Julijo
Bauer, Marcus
Bauer, Marko
Bauer, Mavro
Bauer, Sigismund
Bauer, Vatroslav
Baum, Žiga
Baumgarten, Mavro
Baumgarten, Rosa
Beck, Adolf
Beck, Andreas
Beck, Bernard
Beck, Jacob
Beck, Philip
Beisman/Beissmann, Andrija
Bek/Beck, Leopold
Bela IV.
Benau, Adolf

Kazalo imena

Benedics /Benedikt
Berger, Ella
Berger, Fritz
Berger, Helene
Berger, Hermine
Berger, Ignjat
Berger, Ilka
Berger, Jakov
Berger, Jenny
Berger, Jonas
Berger, Josip
Berger, Lavoslav/Leopold
Berger, Marko
Berger, Žiga
Berkovits, Edmund
Bernfeld, Regina
Bernfeld, Samuel/Samuilo/Samojlo
Bernstein, Herschl
Bernstein, Moritz
Bertold, Žakover
Birnbaum, Nathan
Birnbaum, Samuel
Bittel, Abraham
Blau, Gustav
Blau, Herman
Blau, Ignjat
Blau, Lavoslav/Leopold
Blau, Šimon
Blaustein, Gustav
Bloch, Makso
Bogdanović, Lazar
Böhm, Ignjat

Kazalo imena

Böhm, Jacob/Jacobus
Böhm, Joseph
Borgaš, Samuilo
Boskovic, Hugo
Boskowitz/Boskovitz, Marko
Boskowitz, Armin
Boskowitz, Dragutin
Boskowitz, Hugo
Boskowitz, Jakov
Boskowitz, Ljubica
Boskowitz, Vilim
Bozsán/Bossan, Ludwig/Ljudevit
Brandt/Brand, Leopold
Braun, Mandl
Braun, Mavro
Brenfeld, Samuel
Brenner, Martin
Bresslauer, Jacobus
Bresslauer, Leopold
Breszlauer/Bresslauer, Salamon
Brichta, Armin
Brichta, Emma
Brichta, Hermann/Herrmann
Bröch, Jakov
Bromberg, von Julio Miglio
Bruch, Manojlo
Bruck
Bruckner/Brückner, Samuilo /Simon
Brusioni, Gioralmo
Bubanović, Julijo
Büchler, Aleksandar
Büchler, Elise

Kazalo imena

Büchler, Ignjat
Büchler, Mavro/Moritz
Büchler, Therese
Buchwald, Bela
Buchwald, Rosa
Bujanović, pl. Ivan
Bunjik, Josip
Čelebi, Evlija
Cepelić, Iso
Čerkovski, Vilim
Ćolnić, Antun
Danon, Cadik
Delimanić, Ladislav
Deutsch, Adolf
Deutsch, Ignatz/Ignjat
Diamant, Hinko/Heinrich
Diamant, Julije
Dietz, Franjo
Dormann, Emanuel
Dorner, Šandor
Dreyfus, Alfred
Džafer-beg
Ebstein /Epstein, Leopold/Lavoslav
Ehrendiener, Herman
Ehrendiener, Hermina
Ehrendiener/Ehrendirner, Josip
Ehrenfreund, Adam
Ehrenfreund, Benjamin
Ehrenfreund, Rudolfo
Ehrenhut, Mavro
Ehrenpreis/ss, Marcus/Marko
Ehrenpreiss, Ernestine

Kazalo imena

Eichner, Adolfo
Eisler, Hinko/Heinrich
Eisner, Dragutin
Eisner, Herman/Herrmann
Eisner, Ignjo/Vatroslav
Eisner, Josip
Eisner, Leopold
Engel, Abraham
Engel, Franz Stefan
Engel, Marcus /Marko/Markus
Engelmann, Dragutin
Engelmann, Moriz
Engelmann, Vilim/Wilim/Wilhelm
Engelsrath, Henriette
Epstein, Gustav
Epstein, Lavoslav/Leopold/Lipot
Epstein, Makso
Epstein, Salomon
Esterházy
Eugen, Savojski
Fajz/Fajsl, Martin
Fein, Bernhard
Fein, Geza
Feiner, Ferdinand
Feket, Samuel
Fellner, Adolf
Fellner, Bethold
Fellner, Israe
Fellner, Jacob
Fellner, Marcus/Marko
Fellner, Oton/Otto
Fellner, Regina/Regine

Kazalo imena

Fényes, Elek
Fichtner, Joso
Fichtner, Leo
Filipec, Krešimir
Fischer, Aleksandar/Alexander
Fischer, Bela
Fischer, Edmund
Fischer, Emanuel
Fischer, Ernst /Fišer
Fischer, Filip
Fischer, Frederika/Friderika
Fischer, Hinko
Fischer, Josip
Fischer, Samuel
Fischer, Vilim
Fischer, Vojko
Flambach, Alois
Fleišer, Josip
Flesch, Adolf
Flesch, Antun
Fless/Fleš, Armin
Fogel, Eugen
Fogel, Mihajlo
Folnegović, Fran
Franjetić, Radoslav
Frank, Agata
Frank, Aleksandar
Frank, Bela
Frank, Emanuel /Imanuel
Frank, Emericus
Frank, Hermina
Frank, Isidor/Izidor

Kazalo imena

Frank, Josip
Frank, Julije/Julius
Frank, Lola
Frank, Mirko
Frank, Moriz
Frank, Simon
Frank, Viktor
Frankfurter, rabin
Frankl, Ludwig
Frankl, Makso/Marko
Freund, Adolf
Freund, Hinko
Freund, Ignatz/Ignjatz
Freund, Jakov
Frey, Franz/Franjo
Fried, Jakov
Friedmann, Franjo
Friedmann/Fridemann, Leopold
Friedrich, Motal
Frisch/Friš, Antun
Frisch, Jakob/Jakov
Frisch, Josef
Frisch, Leopold
Frisch/Friš, Mijo
Frisch/Friš, Simon
Fröhlich, Jakob/Jakov
Fröhlich/Frölich, Josip
Fröhlich, Marcus
Fuchs, Herschl
Fuchs, Ignatz/Ignjo
Fuchs, Jakob/Jakov
Fuhrmann, David

Kazalo imena

Fürst, Alberto
Fürst, Hinko
Gabaj, Benjamin
Gärtner/Gertner, Simon
Geisz, Lavoslav
Gertner, Moises,
Ginczer, Simon
Ginzberger, Vilim
Glesinger, Antonia
Goldfinger, Pavao
Goldschmidt, Lazar
Goldstein, Emma
Goldstein, Lavoslav
Goldstein, Mavro
Goldstein, Otto
Görög, Berta
Görög, Josip
Gotlieb, Jakov
Gottlieb, Berthold
Gottlieb, Mavro
Gottschalk, Franjo
Graff, Constantin
Gries, Mavro
Gross, Bernhardt
Gross, Ignjat
Grosskopf, Jakov
Grossmann, Adolfo
Grünbaum, Jacob/Jacobus
Grünbaum, Rosalia,
Grünbaum, Salamon
Grünberger, Ignjat
Grünberger, Salamon

Kazalo imena

Grünhut, Josip
Grünhut, Michael/Mijo
Grünhut, Samuilo
Grünwald, Dane
Haas, Ignjat
Haas, Makso
Haas, Mano
Haberfeld, Dragutin
Haberfeld, Elsa
Hacker, Žiga
Hahn, Leopold
Hakoen, Moše
Haladi Dietz, Josip
Halasz, Šandor
Halevi, Jehuda
Hamburger, Ignjat
Hamburger, Jakov
Handler, Filip
Handler, Jakob/Jakov
Hankin, Elsa
Hankin, Makso
Hannl, Adam
Hauser, Leopold
Hauslinger, Gustav
Heckt, Lazar
Heim, Lavoslav
Heim, Stjepan
Hein, Moritz
Heisler, Alex
Heller, Aron
Herbst, Adolf,
Hermann/Herrmann, Bela

Kazalo imena

Hermann/Herrmann, David
Hermann/Herrmann, Dragutin
Hermann/Herrmann, Emanuel
Hermann, Emerich
Hermann, Izrael
Hermann, Josip
Hermann, Mirko/Emerich
Hermann/Herrmann, Malvina
Hern/Kern, Adolf,
Herrnhuth, Mavro
Herschel/Herschl, Moises
Herschl, David
Herschl, Jakob
Herzer, Adolf
Herzl, Julije
Herzl, Theodor
Herzog, Ilija
Herzog, Leopold
Heumer, Viktor
Hildebrandt, pastor
Hiller, Carl,
Hiller, Josef/Josip
Hiller, Leopold
Hiller, Samuel,
Hiller Šarlota/Charlotte
Hirsch, Julijo
Hirsch, Leoplod
Hirsch, Margita,
Hirschberger, Arpad
Hirschfeld, David
Hirschfeld, Ludwig/Ljudevit
Hirschler, Josip

Kazalo imena

Hirsl
Hirt, Efraim
Hirt, Franjo
Hirt, Skender
Hofbauer, Wilim Carl
Hoffman, Henricus
Hoffmann, Ana
Hoffmann, Emanuel
Hoffmann, Isak
Hoffmann, Josip
Hoffmann, Sofija
Holczer, Israel
Hollander, Franjo
Honenwald, Samujlo
Hönig, Jakov
Honig, Ljudevit
Honorije III.
Horn, Dragutin
Horn, Josip
Horn, Simon
Horn, Žiga
Horvat, Josip
Horvat, Julijo
Horvat, Rudolf
Hubl, Martha
Hubl, Paul
Hus, Jan
Hussar, Simon
Isachar, Isak
Isaković, Saša
Istok, Abel
Izkowsky, Jakov

Kazalo imena

Jacobi, Ivan
Jacobi, Hosea
Jacobi, Marta
Jakovljević, Marko
Janković, Josip
Janković, Ladislav
Jelačić, Josip
Jelinek, Arnold
Jenny, Guido
Jonas, Jakov
Jonas, Katharina
Josefovitz, Dora
Josip Franjo I.
Josip II.
Justus, Aleksandar/Aleksander/Aleksa/Alex/Šador
Justus, Bettelheim
Justus, Ignjat
Kabiljo, Avram
Kaiser i Stark, tvornica čokolade
Kaiser, Eduard
Kaiser, Filip
Kaiser, Frida
Kaiser, Jakob
Kaiser, Julije/Julijo
Kaiser, Katharina
Kaiser, Makso/Maksimilijan
Kaiser, Rudolf
Kaminka, Armand
Karaman, Igor
Karlo III.
Kašić, Bartol
Kästenbaum, Alfred

Kazalo imena

Kästenbaum, Samuel
Kästenbaum, Therese
Kauffman/Kaufmann, Ezechiel
Kauffman/Kaufmann, Leopold
Kauffman, Mavro
Keller, Aron
Kellner, Franjo
Kellner, Geza
Kellner, Josip
Kellner, Martin
Kempner, Maksimilijan/Makso
Kern, Jacob/Jakov
Kern, Leopold
Kerpner, Jacob
Kerpner, Ljudevit
Kessler, Makso
Khuen-Héderváry, Dragutin
Kiš, Emil
Kiš/Kiss, Franjo
Kischitzky, Aron
Klein, Aladar
Klein, Aleksandar
Klein, Armin
Klein, B.
Klein, David/Wiliam
Klein, Katarina
Klein, Mela
Klein, Michael/Mišo
Klein, Mijo,
Klein, Moses
Klein, Mosin
Klein, Samojlo

Kazalo imena

Klein, Šimun
Klein, Theresa/Therese
Kleinkind, Moritz
Kobas/Kobsa, Gustav
Kohlbach, Camila
Kohlbach/Kolbach, Oskar
Kohn, Adolf/Adolfo
Kohn, Alexander
Kohn, Dragutin
Kohn, Emanuel
Kohn, Felix
Kohn, Franjo
Kohn, Hugo
Kohn, Ivan
Kohn, Izrael
Kohn, Jakov
Kohn, Joseph/Josip
Kohn, Julijo
Kohn, Karl
Kohn, Ljudevit/Ludwig
Kohn, Marcus/Marko/Mavro
Kohn, Pauline
Kohn, Samuel
Koller, Moritz
Koloman
König, Fridrich
König, Johanna
König, Philip
Korsky, Robert
Kovač, Vlasta
Kovačević, Vladimir
Kraiczner, Salamon

Kazalo imena

Krain, Michael
Kramer, Abraham
Kramer, Armin
Kramer, Emanuel
Kramer, Herman
Kramer, Josip
Kramer, Lavoslav/Leopold
Kranczer, Adamus
Kranczer, Sara
Kraner, Josip
Kraus/Krauss/Krausz/Kreusz, Abrahamus/
Abraham
Kraus/Krauss/Krausz, Adam
Kraus/Krauss/Karusz, Adolf
Kraus, Anna
Kraus/Krauss Bettina
Kraus/Krauss/Krausz, Ervin/Erwin
Kraus/Krauss/Krausz, Flora
Kraus/Krauss/Krausz, Ivan
Kraus/Krauss, Ivan Rikard
Kraus/Krauss/, Jacob/Jakov
Kraus/Krauss/Krausz, Josip/Josef
Kraus, Josip Gustav
Kraus, Lav
Kraus/Krauss/Kreusz, Leopoldus/Leopold
Kraus/Krauss, Mavro/Marcus
Kraus, Mayer
Kraus, Mirko
Kraus/Krauss, Moritz/Moricz
Kraus, Nanette
Kraus, Oton
Kraus, Valeria

Kazalo imena

Krauss, Fridrich
Krauss, Frizi Grete
Krauss, Gustav
Krauss/Kraus, Makso/Max
Krauss, Maner
Krauss/Kraus/Krausz, Samuel
Krauss/Kraus/Krausz, Simeon
Krauss, Vjekoslav Ljudevit
Krauss/Krausz, Isak,
Krauss/Krausz, Ricardo /Rikard
Krauszkopf, Elkan
Kremsier/Kremsir/Kremsier, Albert/Alberto
Kremsier, Israel/Izrael
Kremsier, Vojko
Kremsir, Israel
Kritzler, Josip
Krsto, Ivan
Kuh, Ana
Kuh, David
Kuh, Joseph
Kuhn, Jacobus
Kuhn, Simeon
Kunetz, Berta/Bertha
Kunetz, Josef/Josip
Kürschner, Armin
Kürschner, Salamon
Küs, Löbl
Lackenbacher/Lakenbacher, Bernhard
Lackenbacher/Lakenbacher, Elias
Lackenbacher/Lakenbacher, Jacob
Lackenbacher/Lakenbacher, Salamun
Landau, Natan

Kazalo imena

Landsinger, Gustav
Landsinger, Leopold
Landsinger, Samuel
Landsinger, Sigismund/Sigmund
Landstein, Moritz
Lang, Adam
Lang, Adolfo
Lang, Herman/Hermann/Hermanus
Lang, Jakob/Jakov
Lang, Josip
Lang, Lavoslav/ Leopold
Lang, Minka
Lang, Salamon/Salomon
Langer, Adolf
Laufer, Vatroslav
Lechner, Jakob
Lederer, Herman
Lederer, Ignjo
Lederer, Izidor
Lederer, Jelka
Lederer, Josip
Lederer, Mavro
Lederer, Mirko/Emmerich
Lehner, Jacob/Jakov
Leitner, Filip
Leitner, Marko
Leitner, Paula
Leopold I.
Leslie, Juraj
Libkovitz, Gustav
Libkovitz, Josip
Licht, Aleksandar

Kazalo imena

Lichtenthal, Mavro
Lion/Lyon, Ljudevit
Lippmann-Heller
Löbel, Jakob
Löbkovitz, Simon
Löbl, Aleksandar/Škender
Löbl, Dajan Natan/Nathan
Löbl, Josephus
Löbl, Moritz/Mavro
Löbl, Rosa
Löew
Lorković, Ivan
Lövy/Löwy, Marcus
Löwinger, Ferdinand
Löwinger, Mavro/Moritz
Löwinger, Samuel
Löwy, Adolf / Adolfo
Löwy, Isak/ Izak
Löwy, Josip
Löwy, Makso/Max
Löwy, Samuel
Ludovik I. Veliki
Ludovik II. Jagelović
Luj XIV.
Lustig, Jakov/Jakob
Lütgendorff, Marga
Lužinski, Aleksandar
Maimonides
Maisels, Mavro/Moritz
Maisler, Rosalia
Maisler, Simon
Maksimilijan I. Habsburški

Kazalo imena

Maler, David
Mandić, Antun
Mandl, Jacobus
Margel, Mojsije
Marija, Habsburška
Marija, Terezija
Marko, Aurelije
Mass, Lavoslav
Massauer, Jacob
Massauer, Michael
Maszauer, Wolf
Mauthner/Mautner, Abraham
Mauthner/Mautner, Antun
Mauthner/Mautner, Herman
Mauthner/Mautner, Isak
Mauthner/Mautner, Salamon
Mauthner/Mautner, Žiga
Max, Philip
Mayer, Adam
Mayer, Adolf
Mayer, Sigmund
Mayern, von Andre Teobald
Mažuranić, Ivan
Menczer, Abraham
Menczer, Lebl
Menczer/Menzer, Moyses
Menczer, Salamon
Merkler, Aladar
Michels, Akós
Miglieve, Tullio
Mikolasch, David
Milhofer, Josip

Kazalo imena

Miskolczy, Anny
Miskolczy, Charlote
Miskolczy, Julijus
Miskolczy, Max/Mavro
Miskolczy, Sophie
Miskloczy, Šandor
Mitterpacher
Montag, Josip
Montaltono, Avraham
Montiljo, Moše
Mösel, Alfred
Moses, ben Mikhael ha Cohen
Müller, Adam
Müller, Elza
Müller, Josip
Münster, Ignatz
Münster, Max
Münz, Josip
Müssel, Jacob
Nahas, Šlomo
Nelken, Samojlo / Samuilo
Neubauer, Aleksandar
Neumann, Adolfo
Neumann, Arpad
Neumann, Bernard
Neumann, Dragutin
Neumann, Ivan
Neuwald, Vilim
Neuwirth, Jacobus
Neuwirth, Josef
Neuwirth, Ladislav /Leopold
Neuwirth, Samuel

Kazalo imena

Obersohn, Alberth / Albert
Obersohn, Aleksandar
Obersohn, Bernard/Barnhard,
Obersohn, Eduard
Obersohn, Josef/Joseph/Josip
Obersohn, Samuel
Obersohn, Sigismund / Žiga
Obersohn, Therese /Terezija,
Oppenheimer, Samuel
Orel, Antun
Ornstein, Emil/Emanuel
Ostra/Osztra, Vilhelm/Vilhelmus
Palffy, Nikola
Paneth, Antun
Papai, Samuilo
Peck, Jakov
Pejačević, Petar
Penjić, Bogdan
Perl, Toma,
Perles, Ignjat
Perles, Leopold
Pfeifer/Pfeiffer, barun
Pfeifer /Pfeiffer, Lazarus
Pfeifer/Pfeiffer/Pffaifer, Samuel
Pfeifer/Pfeiffer, bečki trgovac
Pfeifer/Pfeiffer, Dragutin
Pfeifer/Pfeiffer, Josip
Pfeifer/ Pfeiffer, Julije/Julijo/Julijus
Pfeiffer, Markus
Pfeiffer, Oton
Pfeiffer, Sidonie
Pichler, Barbara

Kazalo imena

Pichler, David
Pichler, Oton
Pinterović, Ante
Plachte, Hinko
Plachte, Hugo
Plavšić-Mihočinović, Čedomil
Podvinetz, Ivan
Podvinetz, Lavoslav
Poliak/Polyak, David
Poliak/Polyak, Herschel
Politzer, Irena
Pollak, Bernard
Pollak, Giza
Pollak, Julijo
Pollak, Leo
Pollak, Makso
Pollak, Mavro
Pollak, Salamon/Samuilo
Polyak, Anna
Polyak, Elias
Polyak, Israel
Polyak, Joseph/Josip/Josephus
Polyak, Michael
Polyak, Simeon
Popper Aron
Posner, Josip
Povišil, Josip
Prandau, von Petar Antun Hilleprand
Pressburger, Josip
Priess, Leopold
Rabar, Ivan
Rački, Franjo

Kazalo imena

Rácz, Akoš
Radanović, Vaso
Raiz, Abraham
Rajačić, Josip
Rákóczy, Franjo II.
Ramer, David
Rauch, Levin,
Rechnitz, Elsa/Elza
Rechnitz, Emil/Milan
Redlstein, Karlo
Rehberger, Lavoslav
Reich, Ignjat
Reich, Josephus
Reich, Ružica
Reichenfeld, Mihailo
Reichnitzer, Samuel
Reichsmann, Elkan
Rein, Heinrich
Rein, Mavro
Reiner, Maurituius /Mavro/Moritz
Reinfeld, Karlo/Dragutin
Reinfeld, Paula
Reinitz, Adam
Reinitz, Samuel
Reisner, pl.Adam
Reitzer, Filip
Ripp, Ignjat
Ripp, Josip
Roban, Josephus
Robenstein, Salamon
Robiček/Rhobicsek, Alberto/Albertus
Roda Roda, Alexander

Kazalo imena

Rosenbeck, Jacob
Rosenblüth, Eduardo
Rosenwasser, Edward
Rosenzweig, Ludwig
Roth, Herma
Roth, Jakov
Roth, Laura
Rothmüller, Salamon/Salomon
Rotschild, Mavro
Rotschild/Rothšild, Izidor/Isidor
Rottenbücher, Alexander
Rotter, Bernard
Rotter, Mavro
Rottman, Vladoje
Rottmann, Samuel/Samuilo
Rozenbach/Rosenbach, Jacob
Rubinstein, Albert
Rubinstein, Avram Majer
Rubinstein/Rubenstein, Jacob, Rubinstein/
Robenstein, Salamon
Rubinstein, Sigismund
Sabljari, Vinko
Sachs, Ferdinand
Salamon, Mavro
Sattler, Antal
Sattler, Salamon
Schachitz/Shaklicz/Schachlick/Schachtitz
Jakov/Jacobus/Jakob
Schachtitz, Isidor
Schaklicz, Rosalia
Schapringler, Solan
Schaumburg-Lippe

Kazalo imena

Scheiber, Tibor
Schein, Herman
Schicht, Georg
Schick, Feliks
Schick, Lavoslav
Schiffer, Adolf
Schik/Šik, Mavro
Schillinger, Abraham
Schillinger, Jacob/Jakov
Schillinger, Samuel
Schindler, Vilim
Schlesinger, Jacob
Schlesinger, Josef/Joseph
Schlesinger, Manojlo
Schlesinger, Mojsije
Schlesinger/Šlesinger, Lavoslav
Schleyen, Blanka
Schlinger, Makso
Schmidt, Antun
Schmuckler, Hinko
Schmukler/Schmukler, Marko
Schnittlinger, Mavro
Schön, Fridrik
Schön, Hugo
Schön, Mavro
Schönberger, Samuel/Samujlo
Schönblüh, Herman
Schorsch, Adolfo
Schrecker, Makso
Schrenger, Josip
Schulhof, Ignat Natan
Schulhof, Therese

Kazalo imena

Schuller, Adolf /Adolfo
Schuller, Anica
Schuller, Armin
Schullmann, Hinko/Heinrich
Schwarz, Ana
Schwarz, Daniel
Schwarz/Schvarcz, David/Davidus
Schwarz, Dora
Schwarz/Schwartz, Dragutin/Carl
Schwarz, Đuro
Schwarz /Schwartz, Emil
Schwarz, Farkaš
Schwarz, Gavro
Schwarz, Igo Vatroslav
Schwarz, Irma
Schwarz, Jeremija
Schvarcz, Jacobus/Jakov
Schwarz/Švarc, Joseph/Josephus
Schwarz, Julija
Schwarz, Lavoslav/Leopold
Schwarz, Ljudevit
Schwarz/ Schvarcz, Maks/ Maksimilian/ Maximus
Schwarz, Marko
Schwarz, Martin
Schwarz, Mavro
Schwarz, Miroslav
Schwarz, Nathan
Schwarz, Oton
Schwarz/Schwartz, Rudolf
Schwarz/Schwartz, Salamon/Salomon
Schwarz, Samuel/Samuilo
Schwarz/Švarc, Sigismund/Sigmund/Žiga

Kazalo imena

Schwarz, Stefi
Schwarz, Vilma
Schwarz, Vuk/Wolf/Volf
Sedlaković, Franjo
Seiber, Josip
Seidemann, Gustav
Selinger/Sellinger, Lavoslav
Selinger, Rosalija
Selinger/Sellinger, Viktor/Vladoje
Septimije, Sever
Singer/ Szinger, Alexander
Singer, Alfred
Singer, Anna
Singer, Armin
Singer/Szinger, David
Singer, Emanuel
Singer/Szinger, Herschl
Singer, Ida
Singer, Ignjat/ Ignatz
Singer, Ivan
Singer/Szinger, Jacob/Jakov/Jacobus
Singer/Szinger, Joseph/Joseph/Josephus
Singer, Lavoslav/Leopold/Leopoldus
Singer/Szinger, Michael
Singer, Mijo
Singer, Moricz/Moritz
Singer, Samuel
Singer, Vilim
Slessinger, Vilim
Šmaja, Josef
Smolovicz, Mavro
Sohr, Hinko

Kazalo imena

Solinger, Jacob
Sonnenfeld, Irena
Sonnenfeld, Ljudevit
Sonnenschein, Jakov
Sonnenschein, Žiga/Sigmund
Sorger, Jacob/Jakov/Jakob
Sorger, Julije/Julijo
Sorger, Margita
Sorger, Sándor/Šandor
Sottler, Salamon
Spiller, Adolfo
Spiller, Ahron
Spiller, Albert/Alberth
Spiller, Albine
Spiller, Arthur
Spiller, Auriel
Spiller, Carl
Spiller, Dragutin
Spiller, Gisella
Spiller, Herman
Spiller, Hermina
Spiller, Leopold
Spiller, Majer
Spiller, Marcus/Markus
Spiller, Mavro
Spiller, Mojsije/Moyses
Spiller, Samuel
Spiller, Therese
Spiller, Vojko
Spingar, Julijo
Spingarn, Armin/Herman
Spingarn, Jakob/Jakov

Kazalo imena

Spitzer, Adam
Spitzer, Albert
Spitzer, Albina
Spitzer, Amalia/Amalie
Spitzer, Antun
Spitzer, Carl
Spitzer, Charlote
Spitzer, Dragutin
Spitzer, Emanuel
Spitzer, Emil
Spitzer, Filip
Spitzer, Flora
Spitzer, Hugo
Spitzer, Ignatz
Spitzer/Špicer, Lavoslav
Spitzer, Marko
Spitzer, Marta
Spitzer, Mavro
Spitzer, Sabine
Spitzer, Samojlo/Samuel Springer, Agata
Springer, Bela
Springer, Flora
Springer/Špringer, Josef/ Josip
Springer, Julije/Julijo
Springer, Lola
Stadler, Samuel
Stahuljak, Ivan
Starčević, Ante
Stark, Aleksandar
Stein, David
Stein, Filip
Stein, Lavoslav

Kazalo imena

Stein, Leopold
Stein, Simon/Šimun
Stein, Vilko
Steiner, Gustav
Steiner, Isidor
Steiner, Johanna
Steiner, Jonas
Steiner, Josephus/Joseph/Josip
Steiner, Samuel Stern, Adolf/o
Stern, Anka
Stern, Lav
Stern, Mavro
Stern, Saul
Stern, Theodor
Strauss, Adolf
Strauss, Lavoslav
Strossmayer, Josip Juraj
Sulejman Veličanstveni
Szállopek, Ljudevit
Szatler, Salamon
Szekler, Ignjo
Szekler, Ljudevit
Tanzik, Hersing
Taubner, Lavoslav/Leopold
Tausik, Škender
Tayerer, pl. Tekla
Tedeschi
Thau, Johanan
Tirenbach, Salamon
Tolnauer, Nikola
Tomašić, Nikola
Trenschiner, David

Kazalo imena

Ukrajinczik/Ukrainčik, Jakov
Ullman, Berthold
Ungar, David
Ungar, Fani
Ungar, Julija
Ungar, Makso
Ungar/Unger, Moyses
Ungar, Rudi/Rudolf
Ungar, Simon
Ungar, Žiga
Ungermann, Samuilo
Valter, Adam
Varnai, Lujo/Ludwig
Varnai, Pavao
Varnai, Šarlota
Veist, Jacob
Vizner, Marcus
Vogel, Vilim
Vollner, Ilija
Vranešević, Dušan
Vukelić, Milivoj
Vukelić, Milko
Vukelić, Vilma
Wagner, Marko
Walter, Jacobus
Walter, Ljudevit
Wamoser/Wamoscher, Armin/ Hermann
Weichinger, Josip
Weil, Rudolfo
Weinberger, Josef
Weinberger, Mavro
Weinberger, Rosi

Kazalo imena

Weingruber, Josip
Weintraub, Sigismund
Weisberger, Ella
Weiss/Weis, Adolf
Weiss, Albert
Weiss/Weisz, Aleksandar/Šandor
Weiss/Weisz, Dora
Weiss, Eduard
Weiss, Ernest
Weiss, Franjo
Weiss, Heinrich
Weiss, Hugo
Weiss/Weisz, Ignjat
Weiss, Jakob
Weiss, Josefina
Weiss/Weisz, Josephus
Weiss/Weisz, Julije
Weiss, Kalman
Weiss, Leopold/Lavoslav
Weiss, Mavro
Weiss, Mijo
Weiss, Natan/Nathan
Weiss, Salamon/Samuilo
Weiss, Šimun
Weiss, Žiga
Weissberger, Josip
Weissberger, Oskar
Weissberger, Sigismund
Weissfeld, Lazar
Weissmann, Herman
Weissmayer, K/Clementine
Weismayer, Oskar/Oscar

Kazalo imena

Weltman/Weltmann/Welltman, Ferdo/ Ferdinand

Weltman/Weltmann/Welltman, Vilko

Weltman/Weltmann/Welltman, David

Welwart, Mavro

Werheimer, Hermine/Nina

Wertheimer, Adolf

Wertheimer, Gustav

Wertheimer, Samson Šimšon

Wilheim, Justine

Wilhelm, Stefi

Winter, Julija

Winter, Marija

Winter, Vilim

Wolf, Irma

Wolf, Marija

Wolf, Salamon/Samuilo

Wolf, Sigismund /Sigismund /Žiga

Wolffsohn, David

Wollner, Hinko

Wotitz, Jakob /Jakov

Wybiral, Franjo

Yom-Tov

Zaloscer, Hugo

Zapolja, Ivan

Zarfati, Moses R. Joseph

Ziffer, Fany

Zimmerman, Samuel

Živanović, Nikola

Zwiebach, Dragutin/Karlo

Zwiebach, Herman

Zwiebach, Selig

Zwieback, Albert

Kazalo imena

Zwieback, Ignatz /Vatroslav / Ignjat

Zwieback, Malvine

Zwieback, Margita

Kazalo općih pojmova

Allaince Israélite Universelle

antisemitizam

asimilacija

Aškenazi

Bar Giora

Bečki dvor

Bilu

Biseni

bogoslužje

Cincari

Cionizam

Crveni križ

država SHS

emancipacija

Esperanza

Ferijalna kolonija

fond

Gideon

Gimnazija

gospojinsko društvo

Gradsko poglavarstvo

Habsburška Monarhija

Hajarden

Hanuka

Hazari

hebrejski

Hofkammerarchiv

Kazalo općih pojmova

Hrvati
Hrvatski sabor
Hrvatsko kraljevstvo
Izmaelićani
Jom kipur
Juden
Kraljevina SrbaHrvata i Slovenaca
kršćani
Mađari
Masonska loža
mikve
Monarhija
muslimani
Muzej Slavonije
Namjesničko vijeće
Narodna obrana
Narodna stranka
Narodni fond
Osmanlije
Osmansko Carstvo
Palestina
Pesah
Prvi svjetski rat
Rat za oslobođenje
Rimsko Carstvo
Roš/Rosh Hašana
Sefardi
sinagoga
Srbi
statut
Turci
Ugarski sabor

Kazalo općih pojmova

Ugarsko kraljevstvo

vjeroispovjest

vjeronauk

Zaklada

zeleni kadar

Zion

Zlatna bula

Židovi

Židovska omladina

Židovska općina

Židovska škola

BILJEŠKE

[1] Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Svaštice iz staroga Osijeka*, Osijek 2001., 6-9. Obuhvaćalo je pravokutnu površinu, i to: uz obalu Drave na sjeveru, od prostora (današnje) Carinarnice na zapadu do Trga bana Josipa Jelačića na istoku i Frankopanske ulice na jugu.

[2] Danica PINTEROVIĆ, "Mursa u svjetlu novih izvora i nove literature", *Osječki zbornik*, br. XI., Osijek, 1967., 23.-65.; Danica PINTEROVIĆ, "Novi i neobjavljeni rimski kameni spomenici s terena Murse i okolice", *Osječki zbornik*, br. VI., Osijek, 1958., 23.-64.; Danica PINTEROVIĆ, *Mursa i njeno područje u antičko doba*, Osijek, 1978; Danica PINTEROVIĆ, "Mursa, romanizatorsko središte slavonskog i baranjskog dijela Panonije inferior", *Osijek kao polarizacijsko žarište*, Zbornik radova, Osijek, 1981., 73.-85. Stjepan SRŠAN, *Povijest Osijeka*, sažeti pregled, Povijesni arhiv u Osijeku, Osijek, 1996., 7.; Ive MAŽURAN, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, Osijek, 1994., 29.; Danica PINTEROVIĆ, "Mursa za dinastije Severa", *Osječki zbornik*, br. VII., Osijek, 1960., 17.-42; Hermine GÖRICKE-LUKIĆ, *Sjeveroistočna nekropola rimske Murse*, Osijek, 2000., 8.

[3] D. PINTEROVIĆ, "Mursa, romanizatorsko središte slavonskog i baranjskog dijela Panonije inferior", 81.

[4] Alexander SCHEIBER, *Jewish inscriptions in Hungary- From the 3rd Century to 1686.*, Budapest, 1983., 53.; Lavoslav ŠIK, "O potrebi povjesnice Jevreja u Jugoslaviji", *Jevrejski alamanah*, 1925.-1926., Vršac, 1926., 95.

BILJEŠKE

- [5] D. PINTEROVIĆ, Da li je u rimskoj koloniji Mursi postojala sinagoga?, *Osječki zbornik*, br. IX-X., Osijek, 1965., 62.-65.; ISTA, *Mursa i njeno područje u antičko doba*, Osijek, 1978., 64.-65.
- [6] D. PINTEROVIĆ, "Da li je u rimskoj koloniji Mursi postojala sinagoga?", 62.-67.; *Židovi na tlu Jugoslavije*, Katalog izložbe, Zagreb, 1988., 17., 67.; D. PINTEROVIĆ, "Mursa za dinastije Severa", 17.-42.
- [7] Porta nova (Nova vrata) koja su od zidina Tvrđe vodila prema Neustadtu / Novom gradu. Rušenje tvrđavskih bedema, pa tako i ovih vrata, započelo je 1923. i trajalo potonje tri godine.
- [8] D. PINTEROVIĆ, Mursa u svjetlu novih izvora i nove literature, 23.-65.; ISTA, *Mursa i njeno područje u antičko doba*, 64.-65.
- [9] D. PINTEROVIĆ, "Da li je u rimskoj koloniji Mursi postojala sinagoga?", 68.
- [10] Lavoslav GLESINGER, "Iz povijesti Jevreja u Hrvatskoj", *Jevrejski almanah*, 1954., 60.; Julije DIAMANT, "Najstarija židovska bogoštovna općina u Hrvatskoj", *Jevrejski almanah za godinu 5686, 1925.-1926.*, Vršac, 1925., 128.; A. SCHEIBER, *Jewish inscriptions in Hungary*, 55.; *Židovi na tlu Jugoslavije*, 17.-25. Arheološki nalazi iz antike nađeni su uz Osijek u Saloni (Solin), Muću, Senj, Duklja, Stobi (Makedonija), Čelarevo kraj Novog Sada.
- [11] Werner KELLER, *Povijest Židova od biblijskih vremena*, Zagreb, 1992., 92.
- [12] Darko FIŠER, "Židovi u Osijeku", *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998, 425.
- [13] Mirko BULAT, *Mursa – Osijek u rimskodoba*, katalog izložbe, Osijek, 1989., 36.

BILJEŠKE

[14] Ive MAŽURAN, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, 9.; Josip VRBOŠIĆ, "Povijesni kontekst nastanka instituta slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1809.", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv., 26., Osijek, 2010., 9.-21.; Ive MAŽURAN, "Osijek u srednjem vijeku", *Osijek kao polarizacijsko žarište*, Zbornik radova, Osijek, 1981., 93.-105.

[15] I. MAŽURAN, *Srednjovjekovni i turski...*, 50., S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 14.-15., 17. ...*ut Hysmaelite vel Bysseni vel cuiuscunque conditionis homines sint, in foro Ezek et in omnibus portubus eorum, qui ad eosdem fratres pertinent, tributum omni remota occasione persoluant.*

[16] L. ŠIK, "O potrebi povjesnice Jevreja...", 94., Jacob RADER MARCUS, *The Jew in the Medieval World, A source Book: 315-1791*, Cincinnati, 1990., 227.-232. U tekstu je pismo datirano 960 godinom. Inače pismo je pisano hebrejskim jezikom. Zemlja iz koje dolazi delegacija naziva se Chorosan/Khorosan te su je neki povjesničari stavljali uz Kaspijsko jezero, dok drugi smatraju da se to odnosi na Hrvatsku (vidi Heinrich GRAETZ, *Geschichte der Juden*, V., Magdenburg, 1860.)

[17] Raphael PATAI, *The Jews of Hungary - History, Culture, Psychology*, Detroit, 1996., 29.; J. DIAMANT, "Najstarija židovska bogoštovna općina", 128.; Gyula / Julije DIAMANT, *A zsidók története Horvátországban az egyenjogúsításig*, Budapest, 1912., 5.; Ivan BOJNIČIĆ, "Židovi u Hrvatskoj u X. vieku", *Vienac-zabavi i pouci*, br.47., Zagreb, 1879., 750.-751. Lavoslav GLESINGER, "Jevreji i Hrvati u arapskoj Španiji", *Jevrejski almanah*, Beograd, 1955./1956., 39.-41.

[18] L. GLESINGER, "Jevreji i Hrvati u arapskoj Španiji", 41. O jednom takvom putovanju kroz hrvatsko kraljevstvo piše i sefardski Židov Ibrahim ibn Jakob, koji je kao poslanik kalifa Al-Hakama II.

BILJEŠKE

Godine 973. putovao na dvor Otona Velikog u Merseburg kroz Hrvatsku.

[19] *Magyar-Zsidó oklevéltár*, I. kötet, 1092.-1539., szerkeszti, Friss Ármin, Budapest, 1903., 1.-4., 23.-30.

[20] R. PATAI, *The Jews of Hungary*, 40.-53.

[21] Maren FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu na isteku srednjeg vijeka*, Zagreb, 2000., 12.-13.

[22] R. PATAI, *The Jews of Hungary*, 54.-60.; 85-107.

[23] M. FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu*, 128.-129.

[24] Lavoslav ŠIK, "O potrebi povjesnice Jevreja u Jugoslaviji", *Jevrejski almanah*, 1925.-1926., Vršac, 1926., 98.

[25] Krešimir FILIPEC, "Neznani srednjovjekovni grad na gori Ivanščici", *Opuscula Archaeologica, Radovi arheološkog zavoda*, vol. 23.-24., prosinac, 2000., 353.-354.

[26] Stjepan ORTNER, *Povijest gradine i trgovišta Krapina*, Zagreb, 1899., 12., 60.-61.

[27] K. FILIPEC, "Neznani srednjovjekovni grad", 356.

[28] M. FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu*, 128.-129. Izražena je sumnja u tako rano postojanje Židova u Ljubljani, no moguće je da su privremeno boravili i od tuda trgovali sa susjednim pokrajinama.

[29] Teodor GRÜNER, "Prisutnost Židova u Panonskoj nizini u starom i srednjem vijeku", *Novi Omanut*, br.1., rujan 1993., 8.-9., Janko BARLÉ, "Još nekoliko priloga k povijesti Židova u

BILJEŠKE

Hrvatskoj", *Vjesnik kraljevskog hrvatsko-slavonskog dalminskog zemaljskog arhiva*, br. XI., Zagreb, 1909., 124.-131.; Vladimir BEDENKO, "Domus judaeorum u srednjovjekovnom Zagrebu", *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 59.-68.; Ivo GOLDSTEIN, "Židovi na Gradecu od 14. stoljeća do 1848. godine", *Zagrebački Gradec 1242-1850.*, Zagreb, 1994., 293.-304.; M. FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu*, 184. Prvi spomen Židova s Gradeca datira iz 1355. godine. Kako se čini Židovi su se u Gradecu pojavili i prije toga prvog spomena u izvoru, možda bježeći od kuge u Europi. Druga skupina dokumenata o Židovima u Hrvatskoj potječe iz sredine 15. stoljeća. U njima se na Gradecu spominje *domus Judaeorum*, molitveni dom, a u nekoliko protokola zabilježene su djelatnosti *habitora* Ilije, prvog Židova koji je tako nazvan u gradu.

[30] M. FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu*, 184.; V. BEDENKO, "Domus judaeorum u srednjovjekovnom Zagrebu", 59.; I. GOLDSTEIN, "Židovi na Gradecu od 14. stoljeća do 1848. godine", 293.-303.

[31] Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka na prelazu stoljeća (1868.-1918.)*, Osijek, 1996., 12.

[32] S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 28.-29.

[33] Alen BUDAJ, *Vallis Judaea- povijest požeške židovske zajednice*, Zagreb, 2007., 17.

[34] Marijan TOŠ, "Tragovi slovenskih Židova, *Novi Omanut*", br. 107., rujan-listopad, 2011., 8.-9. Na području Slovenije Židovi se pojavljuju već u 12. stoljeću (Maribor, Ptuj)

[35] I. MAŽURAN, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, 95.-97.; Stjepan SRŠAN, "Stanovništvo Osijeka i njegovo ekonomsko stanje 1828.

BILJEŠKE

godine", *Acta historico-oeconomica Iugoslavia*, vol. 17., Zagreb, 1990., 33.-34.; Ive MAŽURAN, "Turski Osijek (1526.-1687.)", *Osječki zbornik*, br. VII., Osijek, 1960., 53.-145.; Ive MAŽURAN, *Grad i tvrđava Osijek*, Osijek, 2000., 25.-36.

[36] Ženi LEBL, *Do "konačnog rešenja"- Jevreji u Beogradu 1521.-1942.*, Beograd, 2001., 4.-41.

[37] D. FIŠER, "Židovi u Osijeku", 425.

[38] I. MAŽURAN, "Turski Osijek (1526.-1687.)", 127.

[39] Ivan BALTA, *Grad Osijek kroz dva putopisa XVII. i XVIII. stoljeća*, *Književna revija*, br.1./2., Osijek, 2000., 221.-224.; Evlija ČELEBI, *Putopis-odlomci o jugoslavenskim zemljama*, Sarajevo, 1996., 84., 105., 427. Židove nalazi samo u Beogradu (1660.), Sarajevu (1660.) i Dubrovniku (1664.)

[40] I. MAŽURAN, *Srednjovjekovni i turski Osijek*, 162.

[41] I. MAŽURAN, "Turski Osijek (1526.-1687.)", 127.-129., 132.

[42] Pavle ŠOSBERGER, *Jevreji u Vojvodini, Kratak pregled istorije vojvođanskih Jevreja*, Novi Sad, 1998., 9; Ladislav FIŠER, "Jevrejstvo Bačke, povodom 180 godišnjice subotičke jevrejske opštine", *Jevrejski almanah*, 1955./1956., 87.

[43] Ovaj tekst u skraćenom obliku objavljen je u: Ljiljana DOBROVŠAK, "Židovi u Osijeku nakon oslobođenja od osmanske vlasti - prve vijesti iz 17. stoljeća", *Novi Omanut*, br. 97., studeni-prosinac 2009., 13.-14.

[44] S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 37.-38.

BILJEŠKE

[45] Ive MAŽURAN, *Stanovništvo i vlastelinstvo u Slavoniji 1736. godine i njihova ekonomska podloga*, Radovi Zavoda za znanstveni rad u Osijeku, knj. 6., Osijek, 1993., 81.-82.; Ive MAŽURAN, *Popis naselja i stanovništva u Slavoniji 1698. godine*, Radovi zavoda za znanstveni rad u Osijeku, knj. 2., Osijek, 1988.

[46] S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 37.-38., 40.-41.; Stjepan SRŠAN, "Najstarija zanimanja u Osijeku", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 3., Osijek, 1995., 189., Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Svaštice iz staroga*, 27, 30, 32.

[47] Ljiljana DOBROVŠAK, "Privremena prisutnost" Židova u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji u 17. i 18. stoljeću", *Povijesni prilozi*, 29., 2005., 167.-189.

[48] Jennie LEBL, "Povijesna traganja", *Bilten*, 12., rujan, 1989., 13.; M. FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu*, 170.-171.; Ive MAŽURAN, Josip ADAMČEK, Stjepan SRŠAN, Josip VRBOŠIĆ, Stanislav MARJANOVIĆ, Andrija ŠULJAK, Davor BRUNČIĆ i suradnici, *Od turskog do suvremenog Osijeka*, zbornik radova, Osijek, 1996., 83. U Zborniku je autor priloga o židovskoj zajednici u Osijeku, Andrija Šuljak napisao da ne postoji pouzdani podaci o dolasku Židova u Osijek i okolicu zajedno s austrijskom vojskom, međutim pisma iz logora kod Osijeka govore drugačije.

[49] Ž. LEBL, *Do konačnog rešenja*, 44.

[50] http://en.wikipedia.org/wiki/Samuel_Oppenheimer, 3.7.2007. ; http://de.wikipedia.org/wiki/Samuel_Oppenheimer, 3.7. 2007

[51] Ženi LEBL, *Da se ne zaboravi*, Beograd, 2008., 95. <http://www.jewishencyclopedia.com/articles/14868-wertheimer-samson> (5.9.2012.)

BILJEŠKE

[52] M. FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu*, 170.; R. PATAI, *The Jews of Hungary*, 179.; *Magyar-Zsidó oklevéltár-Monumenta Hungariae Judaica* (MZO), ured. Scheiber Sándor, XVI. kötet 1412.-1770., Budapest, 1974., 388.-403.

[53] *The seventeenth century Hebrew book: An abridged Thesaurus*, 2. vol., by. Marvin, J. Heller, 2010., 1173

[54] Ž. LEBL, *Do "konačnog rešenja"*, 48.-52.

[55] J. LEBL, "Povijesna traganja", 13.

[56] I. MAŽURAN, *Stanovništvo i vlastelinstvo u Slavoniji 1736. godine i njihova ekonomska podloga*, 82.; Ive MAŽURAN, *Osnivanje Vojne granice u Slavoniji 1702.*, *Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije*, knj. XIX, Osijek, 2005., 36.; *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 5.

[57] I. MAŽURAN, *Osnivanje Vojne granice u Slavoniji 1702.*, 43.-46.

[58] Ive MAŽURAN, *Izveštaj Caraffine komisije o uređenju Slavonije i Srijema nakon Osmanske vladavine 1698. i 1702. godine*, *Građa za historiju Osijeka i Slavonije*, knj. 7., Osijek, 1989., 19.

[59] Slavko GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka - Carinarnice*, knjiga II., *Zbornik za istoriju, jezik i književnost srpskog naroda, Srpska akademija nauka i umetnosti, II. odeljenje-Spomenici na tuđim jezicima*, knj. XXXIII., Beograd, 1996., 67. *Marcus Jud von Esseckh vermauth über dass alda bezahlte dreys. von 60 F. unterschiedlichen Cremerey wahren (Mauth F.1. D.50).*

[60] Ive MAŽURAN, *Stanovništvo Osijeka 1693.-1703.*, *Liber baptizatorum, copulatorum et mortorum Essekini ab anno 1693. usque ad 1703.*, *Građa za historiju Osijek i Slavonije*, knj.5., Osijek, 1974., 128., 221.; Dana 29. lipnja 1696. pokrstio se "Judaeus Isaac olim nomine

BILJEŠKE

patria Drachenbergensis ex Silezia", a 1702. pokrstila se "Anna Elisabeth, femina Judaica 20 annorum".

[61] P. ŠOSBERGER, *Jevreji u Vojvodini, Kratak pregled istorije vojvođanskih Jevreja*, 11.

[62] Pavle ŠOSBERGER, *Novosadski Jevreji-iz istorije jevrejske zajednice u Novom Sadu*, Novi Sad, 1988., 13.; 126.-128., Slavko GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu u 18. i prvoj polovini 19. veka*, knjiga 14., SANU, Beograd, 1989., 50.-51.

[63] *Naselja u istočnoj Hrvatskoj krajem 17. i početkom 18. stoljeća*, priredio Stjepan Sršan, Osijek, 2000., 15.

[64] Ivan ERCEG, "Životni uvjeti stanovništva u Slavoniji (i dijelu Podunavlja) krajem 17. i početkom 18. stoljeća", *Acta historico-oeconomica*, vol. 21., Zagreb, 1994, 13.

[65] Kamilo FIRINGER, "Magistratska instrukcija za grad i tvrđavu Osijek od 18. VII. 1690.", *Osječki zbornik*, br. XIII., Osijek, 1971., 161.-167.; Julije DIAMANT, "Najstarija židovska bogoštovna općina u Hrvatskoj", *Jevrejski almanah za godinu 5686, 1925.-1926.*, Vršac, 1925, 129.; Dubravka FARKAŠ, "Prvi statut grada Osijeka 1698.", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 4., Osijek, 1997., 157.-169., I. MAŽURAN, *Stanovništvo i vlastelinstva u Slavoniji 1736. godine i njihova ekonomska podloga*, 88.; Radoslav LOPAŠIĆ, "Slavonski spomenici za XVII.viek, Pisma iz Slavonije u XVII. vijeku (1633.-1709.)", *Starine*, knjiga, XXX., Zagreb, 1902., 152.-153. Josip BÖSENDORFER, *Crtice iz slavonske povijesti s osobitim obzirom na prošlost županija: križevačke, virovitičke, požeške, cisdravske baranjske, vukovske i srijemske te kr. i slob. grada Osijeka u srednjem i novom vijeku*, Osijek, 1910. (reprint Vinkovci, 1994.), 379. *3tio das allgemeine Stattveesen nach der einhelligen Lehr der heiligen römisch*

BILJEŠKE

christkatholischen Kirchen in guter Einigkeit des allein seelig machenden Glaubens desto besser eingerichtet und erhalten werde zu fordist alle und jede Ungläubigen als da seyend Haiden, Juden und Türken, wie auch schismatische Griechen und Rätzen, die Zigeiner und so forth alle andere Ketzer und Unkatholische, welche der römischen katholischen Kirchen nicht zugethann, was Orths und Nahmens dieselbe seyn mögen, abschaffen und auf keine Weis mehr gedulden; nicht weniger.

[66] S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 41.-43.

[67] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet...*, 13; Darko VITEK, "Pravni položaj Osijeka u XVIII. stoljeću", *Scrinia Slavonica*, br. 5., Slavonski Brod, 2005., 112.-113.

[68] Termin "privremna prisutnost" objašnjen u tekstu Lj. DOBROVŠAK, "Privremena prisutnost" Židova u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji u 17. i 18. stoljeću, 167.-189.

[69] Fedor MOAČANIN, "Organizacijske strukture Vojne krajine do sredine 18.st.", *Arhivski vjesnik*, 35.-36., (1991.-1992.), Zagreb, 1992., 157.-163. Poslije Karlovačkog mira 1699. veći dio Vojne krajine prestao je biti pogranično područje, no krajiški teritoriji nisu vraćeni pod jurisdikciju bana, već je Vojna krajina podvrgnuta bečkom Dvorskom ratnom vijeću (do tada bila pod Dvorskim ratnim vijećem u Grazu).

[70] Alexander BUCZYNSKI, "Nastanak i organizacijski oblik vojnih komuniteta od 1748. do 1850.", *Arhivski vjesnik*, 35.-36., (1991.-1992.), Zagreb, 1992., 185.-194.

[71] S. GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka - carinarnice i kontumaci*, knjiga II., 87.

BILJEŠKE

[72] Slavko GAVRILOVIĆ, Ivan JAKŠIĆ, Sreta PECINJAČKI, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka - carinarnice i kontumaci*, knjiga I., Zbornik za istoriju, jezik i književnost srpskog naroda, Srpska akademija nauka i umetnosti, II. odeljenje - Spomenici na tuđim jezicima knj. XXIV, Beograd, 1985., 160.

[73] ISTO, 369.

[74] ISTO, 385

[75] I. MAŽURAN, J. ADAMČEK, S. SRŠAN, J. VRBOŠIĆ, S. MARJANOVIĆ, A. ŠULJAK, D. BRUNČIĆ i suradnici, *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 22.-23.

[76] S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 49.; Slavko GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka - carinarnice*, knjiga III., Zbornik za istoriju, jezik i književnost srpskog naroda, Srpska akademija nauka i umetnosti, II. odeljenje - Spomenici na tuđim jezicima knj. XL, Beograd, 2008., 16.

[77] S. GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka - carinarnice*, knjiga III., 116.

[78] S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 48., S. GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka- carinarnice*, knjiga III., 30.

[79] S. GAVRILOVIĆ, I. JAKŠIĆ, S. PECINJAČKI, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice i kontumaci*, knjiga I., 411.

[80] S. GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka - Carinarnice*, knjiga III., 75.

[81] S. GAVRILOVIĆ, I. JAKŠIĆ, S. PECINJAČKI, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice i kotumaci*, knjiga I., 411.,

BILJEŠKE

431., S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 5.

[82] S. GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice i kontumaci*, knjiga II., 275, 283., 294.; S.

GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, - carinarnice*, knjiga III., 139.; 154.

[83] Miroslava DESPOT, *Ekonomsko-historijski razvoj Slavonije unutar njenog manufakturnog i industrijsko-proizvodnog procesa u 18. i 19. stoljeću*, *Zbornik radova I. Znanstvenog Sabora Slavonije i Baranje*, Osijek, 1970., 248.; S. GAVRILOVIĆ, I. JAKŠIĆ, S.

PECINJAČKI, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice i kontumaci*, knjiga I., 411., 431., S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 5.; S. GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, - carinarnice i kontumaci*, knjiga II., 399.

[84] S. GAVRILOVIĆ, *Građa o balkanskim trgovcima u Ugarskoj 18. veka, carinarnice*, knjiga III., 153.

[85] Hrvatski Državni Arhiv u Zagrebu (dalje HR - HDA), *Acta banalia*, fascikl 22., br. 28./1756. od 4. veljače 1756. (film Z-18.); Mirjana GROSS /Agneza SZABO, *Prema hrvatskom građanskom društvu-društveni razvoj u civilnoj Hrvatskoj i Slavoniji šezdesetih i sedamdesetih godina 19. stoljeća*, Zagreb, 1992., 418; Šandor BRESZTYENSZKY, *Izraelićani i vršenje patronatskog prava*, (preštampano iz *Katoličkog lista*) Zagreb, 1890., 6; *Corpus Juris Hungarici- Magyar Törvénytár*, 1657.-1740., Budapest, 1900., 674., članak 19./1729.- *De amotione judaeorum, tam ex Sancti Georgi; quam et aliis regnorum Dalmatiae, Croatiae, et Sclavoniae locis*.

[86] Zlatko HERKOV, *Povijest zagrebačke trgovine*, Zagreb, 1987., 5. U 18. stoljeću za sve one koji obavljaju trgovačke poslove, koristi se izraz trgovac ili *mercator*. Trgovac može biti domaći, tj. građanin

BILJEŠKE

(*mercator domesticus*) ili strani (*mercator extraneus*). Strani trgovci (u koje su spadali i Židovi), smiju prodavati samo za vrijeme sajмова bez obzira na to imaju li dućan ili ne. Uz njih su i sajamski trgovci (*nundinatores*) koji izlažu svoju robu na vlastitim kolima na kojima su je dopremili ili uzimaju posebno prodajno mjesto.

[87] J. DIAMANT, "Najstarija židovska bogoštovna općina u Hrvatskoj", 129.; Erno MARTON, "The Family Tree of Hungarian Jewry", *Hungarian-Jewish Studies*, edit. Randolph L. Braham, New York, 1966., 31.-33.

[88] Josip BÖSENDORFER, *Agrarni odnosi u Slavoniji*, Zagreb, 1950., 78.; Josip BÖSENDORFER, "Prvi dani u životu županije, virovitičke poslije reinkorporacije (1745.-1749.)", *Rad JAZU*, knjiga 206., Zagreb, 1915., 148.-167.; Slavko GAVRILOVIĆ, "Obnova slavonskih županija i njihovo razgraničenje sa Vojnom granicom (1745.-1749.)", *Zbornik Matice srpske za društvene nauke*, br. 25., Novi Sad, 1960., 49.-92.

[89] *Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća, Virovitička županija*, ured. Mirko Valentić, prip. Ivana Horbec i Ivana Jukić, Zagreb, 2002., 43.-44. Marko LANDEKA, "Dvjestopedeset godina Virovitičke županije (1745.-1995.)", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br.4., Osijek, 1997., 46.; Stjepan SRŠAN, "Inkorporacija Srijema i donje Slavonije Hrvatskoj ili uspostavljanje civilne vlasti 1745. godine", *Godišnjak za kulturu, umjetnost i društvena pitanja Matice Hrvatske-Vinkovci*, br. 12. za godinu 1994., Vinkovci, 1995., 65.-82. Virovitičkoj županiji pripala su mjesta: posjed Virovitica, Voćin, Orahovica – Feričanci, Našice, Valpovo, Đakovo, Retfala, komorski grad Osijek i njegovi kotarevi Aljmaš, Dalj i Erdut.

[90] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Svaštice iz staroga*, 62.

BILJEŠKE

[91] Stjepan SRŠAN, "Kako je Osijek 1809. postao slobodan i kraljevski grad", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 15.-34.

[92] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Svaštice iz staroga*, 64.

[93] S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 6.; S. GAVRILOVIĆ, "Obnova slavonskih županija i njihovo razgraničavanje s Vojnom Krajinom (1745.-1749.)", 51.

[94] Stjepan SRŠAN (ured.) *Zapisnik općine Osijek-Tvrđa od 1745. do 1770.*, Građa za historiju Osijeka i Slavonije, knj.6., Osijek, 1987., XIV.

[95] Nathan SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", *Jevrejski almanah za godinu 5688*, (1927.-1928.), Vršac, 1927., 193.; S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 55.; J. BÖSENDORFER, *Crtice iz slavonske povijesti...*, 388. U Tvrđi i Gornjem gradu smjeli su prebivati samo katolici, dok su u Donjem gradu mogli i pravoslavni, pa ne iznenađuje da je potvrda izdana Židovima za Donji grad. Kada je 1746. proveden popis Osijeka, navedeno je da u Donjem gradu živi 529 obitelji (43 njemačkih, 169 katoličkih, 137 pravoslavnih i 2 židovske)

[96] Mjesto u Željeznoj županiji ili Vas megye. Ime mjesta može se naći i u oblicima: njem. Rechnitz, mađ. Rohoncz, hrv. Rohunac.

[97] Josip BÖSENDORFER, "Prvi pepeljari (Aschenbrenner, Pottaschesieder) u Virovitičkoj županiji", *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 266.-267.

[98] HR- HDA, *Virovitička županija*, kutija 1./1746., spis br. 116./1746. Nathan SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine

BILJEŠKE

u Osijeku", *Ha-kol*, 61.-62., listopad, Zagreb, 1999., 3.-5.; Nathan SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 193.-196.; *Židovska smotra*, br. 7.- srpanj 1908., 179.-180.

[99] Ljubomir KOSIER, *Nacionalno-socijalna struktura Jugoslavije, II. Jevreji u Jugoslaviji*, Beograd-Zagreb, 1936., 51.

[100] J. BÖSENDORFER, Prvi pepeljari, 267.

[101] Ljiljana DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, neobjavljena doktorska disertacija, Zagreb, 2007., 26.-28.

[102] Josip BÖSENDORFER, *Crtice iz slavonske povijesti...*, 388.

[103] Stjepan SRŠAN (prir.), *Podnesci Općine Donji grad Osijek 1742.-1759., godine*, knj. XXIII., Osijek, 2011., 318.-319. Godine 1752. pojavljuje se još uvijek u Osijeku tijekom istraga povodom krađe njegovih bakrenih kotlova.

[104] J. BÖSENDORFER, "Prvi pepeljari", 267.; Miroslava DESPOT, *Pokušaji manufakture u građanskoj Hrvatskoj u 18. stoljeću*, *Građa za gospodarsku povijest Hrvatske*, knjiga 12., Zagreb, 1962., 72.-73.

[105] S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 55.

[106] Tomo ŠALIĆ, *Židovi u Vinkovcima i okolici*, Osijek, 2002., 18.; Lavoslav GLESINGER, "Iz povijesti Jevreja u Hrvatskoj", *Jevrejski almanah*, 1954., 60.-67. J. BÖSENDORFER, *Crtice iz slavonske povijesti...*, 349., ISTI, "Prvi pepeljari", 267.

[107] Gavro SCHWARZ, "Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj u XVIII. stoljeću", *Vjesnik arhiva*, III., 1901, Zagreb, 184.-185.

BILJEŠKE

- [108] Ive MAŽURAN, "Dva porezna popisa Virovitičke županije (cassa domestica) 1759. / 60. i 1768. / 9. godine", *Osječki zbornik*, br. 28., Osijek, 2007., 108.
- [109] Slavko GAVRILOVIĆ, *Prilog istoriji trgovine i migracije Balkan-Podunavlje 18. i 19. stoljeća*, Beograd, SANU, knjiga 67., 1969., 53.
- [110] Stjepan SRŠAN (prep., prev. i prir.), *Kanonske vizitacije, Osijek i okolica 1732.-1833.*, knjiga V., Osijek, 2007., 5. Stjepan SRŠAN (prir.), *Kanonske vizitacije Osijeka u 18. stoljeću*, Osijek, 1997., 12.
- [111] Stjepan SRŠAN (uredio) *Zapisnik općine Osijek-Tvrđa od 1745. do 1770.*, , Osijek, 1987., XX.; Stjepan SRŠAN (prep., prev. i prir.), *Kanonske vizitacije, Osijek i okolica 1732.-1833.*, 17., Stjepan SRŠAN (prir.), *Kanonske vizitacije Osijeka u 18. stoljeću*, 25.
- [112] Stjepan SRŠAN, *Osječki ljetopis 1686.-1945.*, Osijek, 1993., 325.-326.
- [113] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 11; Stjepan SRŠAN (prir.) *Zapisnici općine Osijek, prothocollum des Stadt-Raths zu Esseg 1786.-1794.*, Gradivo za povijest Osijeka i Hrvatske, knj. 11., Osijek, 1996., 12.
- [114] *Židovi na tlu Jugoslavije*, 136.; S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici općine Osijek, prothocollum des Stadt-Raths zu Esseg 1786.-1794.*, 12. U oči sajmenih dana na gornjogradsnoj ledini nastao bi ogroman šatorski grad na kojem bi se skupila cijela Slavonija, trgovci i obrtnici iz Osmanskog Carstva, Ugarske i drugim područja. Sajam je trajao osam dana. Navelike se trgovalo vinom, žitaricama, stokom, kožom i dr.

BILJEŠKE

[115] Gavro SCHWARZ, "Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj u 18. stoljeću-Tolerancijalna taksa u zagrebačkoj županiji", *Vjestnik Kraljevskog hrvatsko-slavonsko-dalmatinskog zemaljskog arkiva*, god. IV., Zagreb, 1902., 189.-192.

[116] ISTO, 188.

[117] HR- HDA, *Acta Consilia regium Croatica*, A 34, 20. ožujka 1770. i A 71, 4. lipnja 1770.; A113, 27. kolovoza 1770. (film Z-872)

[118] I. GOLDSTEIN, "Židovi na Gradecu od 14. stoljeća do 1848.", 293.-303., Gavro SCHWARZ, *Povijest zagrebačke židovske općine, od osnutka do 50-tih godina 19. stoljeća*, Zagreb, 1939.

[119] Josephus Nic. KOVACHICH, *Sylloge Decretorum Comitium Inclyti Regni Hungariae*, tomus II., Pestini, 1818., G. Schwarz smatrao je u svom tekstu "Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj u 18. stoljeću" objavljenom u *Vjestniku Kr. hrvatskog-slavonsko-dalmatinskog zemaljskog arkiva* i ovdje citiranom da uvedena glavarina Židovima nije bila zakon već običaj koje je jedno mjesto preuzelo od drugoga, no autorica ovog teksta došla je do zaključka da je ubiranje glavarine bio zakon izdan od Ludovika II. u njegovom II. dekretu čl.12./1521. koji se zove *Taxa Judaeorum per Caputa*.

[120] HR - HDA, *Srijemska županija*, a.c. 161/1771.; S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 7.

[121] G. SCHWARZ, Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj u 18. st., 187., 189.-190.

[122] I. MAŽURAN, "Dva porezna popisa Virovitičke županije", 109.

[123] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 194.

BILJEŠKE

[124] D. FIŠER, "Židovi u Osijeku", 426.

[125] I. BALTA, "Grad Osijek kroz dva putopisa XVII. i XVIII. stoljeća", 226.

[126] *Povijest Mađarske*, urednik Péter Hanák i suradnici, Barbat, Zagreb, 1995., 107.

[127] Saul K. PADOVER, *The Revolutionary Emperor: Joseph II of Austria*, London, 1967., 151.; Raphael MAHLER, *A History of Modern Jewry 1780.-1815.*, London, 1971., 229.

[128] Paul B. BERNARD, "Joseph II and the Jews: The Origins of the Toleration patent of 1782.", *Austrian History Yearbook*, vol. IV.-V., Houston, 1968., 116.-117.

[129] *Monumenta Hungariae Judaica- Magyar –Zsidó Oklevétár (MZO)*, tomus XI., 1290.-1789., editor Alexander Scheiber, Budapest, 1980., 347.-353.

[130] Josef KARNIEL, "Zur Auswirkung der Toleranzpatente für die Juden in der Habsburgermonarchie im josephinischen Jahrzehnt", *Im Zeichen der Toleranz- Studien und Texte zur Kirchengeschichte und Geschichte*, ed. F. Barton, 2D series, vol. 8., Vienna, 1981., 204., Josef KARNIEL, "Das Toleranzpatent Kaiser Joseph II. für die Juden Galiziens und Lodomeriens," *Jahrbuch des Instituts für Deutsche Geschichte*, VI., 1982., 56.-57.

[131] *Monumenta Hungariae Judaica - Magyar-Zsidó oklevétár*, 1290.-1789., 347.-353.

[132] Melita ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj-židovske zajednice*, I., drugo nadopunjeno izdanje, Zagreb, 2004., 25., 33.

BILJEŠKE

[133] Magyar Országos Levéltár, Helytartótanácsi Levéltár, C-55, *Departamentum Judaeorum* (dalje MOL, HL, DJ), kutija 63./1784.

[134] Mirjana GROSS, *Počeci moderne Hrvatske Neoapsolutizam u civilnoj Hrvatskoj i Slavoniji 1850-1860*, Zagreb, 1985., 361; M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj*, I, 33., Imbrich DOMIN, *Navučanje pravicah szamoszvojneh vugerzkeh*, Zagreb, 1821., knjiga, I., 211.

[135] Ignati KASSICS, *Enchiridon seu extractus Benignarum Normalium Ordinationum Regiarum*, tomus II., 1780.-1790., Pestini, 1825., 82., *Judaei in Regno commorantes Cognomina Germanica assumere obligantur, eatenusque editae Baenignae Patentales cunctis Regni Jurisdictionibus transmittuntur*, 1787., 18. Septembris, 33729.; Joseph BERGL, *Geschichte der Ungarischen Juden*, Leipzig, 1879., 80.-90.

[136] *Obćinar* br. 40. - 4. listopada 1894., Zagreb, 313.-314.

[137] R. PATAI, *The Jews of Hungary*, 216.; Julija KOŠ, *Alef, bet židovstva*, 104.-110. više o značenju imena u: Morenu Arje JEHUDA ŠIK, "O obiteljskim imenima Jevreja u Jugoslaviji", *Jevrejski narodni kalendar*, Beograd-Zagreb, 1935.-1936., 128.-141

[138] Ivan ERCEG, "Stanje i struktura stanovništva u hrvatsko-slavonskim županijama godine 1782.", *Starine*, knj. 59., Zagreb, 1984., 309.-324. Sve ukupno u ovim županijama stanovalo je 548.893 stanovnika od čega je katolika je bilo 419.522; pravoslavni 113.130, protestanata 2.192, nepoznate vjeroispovijesti 14.032.

[139] Wolfdieter BIHL, "Das Judentum Ungarns 1780.-1914.", *Studia Judaica Austriaca*, bd. III., Eisenstadt, 1976. 17.

[140] Ivan ERCEG, "Pripreme i struktura Jozefinskog popisa", *Acta historico-oeconomica*, vol. 18., (1.), Zagreb, 1991., 15.-16. Igor

BILJEŠKE

KARAMAN, "Pregled stanovništva Hrvatske, Slavonija, Srijema i Bačke u doba Josipa II.-1787.", *Zbornik za društvene nauke Matice srpske*, br. 29., Novi Sad, 1961., 89.-90. U vrijeme popisivanja 1785./87. Josip II. podijelio je Ugarsko-hrvatsko područje na deset okružja (distrikte). Svako okružje obuhvaćalo je po nekoliko županija s njihovim slobodnim i kraljevskim gradovima. Hrvatsko-slavonske županije tvorile su dva okružja: Zagrebački i Pečujski. U Zagrebačko okružje ušle su Zagrebačka, Varaždinska, Križevačka, Požeška i Severinska županija (s gradovima Karlovac, Rijeka i Bakar; ukinuta 1786./7.), a iz Mađarske Zaladska županija. U Pečujsko okružje ušle su županije: Tolnavska, Baranjska, Somođka, a iz Slavonije Srijemska i Virovitička. Slobodnih gradova bilo je osam: Bakar, Rijeka, Koprivnica, Karlovac, Križevci, Požega, Varaždin i Zagreb-Gradec.

[141] I. KARAMAN, "Pregled stanovništva Hrvatske, Slavonija, Srijema i Bačke", 89.-90., Mladen LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, Zagreb, 1939. pretisak, 1996., 74., László KÓSA, *A cultural History of Hungary, In the Nineteenth and Twentieth Centuries*, Budapest, 2000., 86.; Ernő LÁSZLÓ, "Hungarian Jewry: Settlement and Demography", 1735-38 to 1910, *Hungarian-Jewish Studies*, New York, 1966., 115.

[142] I. KARAMAN, "Pregled stanovništva Hrvatske, Slavonija, Srijema i Bačke", 89.-90., Te židovske obitelji bile su raspoređene ovako: u Križevačkoj županiji bile su dvije obitelji sa 15 članova te jedna u Križevcima sa 4 člana i jedna u Koprivnici sa 6 članova. U Požeškoj županiji živjele su dvije obitelji sa 12 članova. U Virovitičkoj tri obitelji sa 17 članova. I u gradovima Varaždinu 4 obitelji sa 16 članova, Rijeci 4 obitelji sa 34 člana i u Karlovcu jedna obitelj sa 7 članova.

[143] I. KARAMAN, Pregled stanovništva Hrvatske, Slavonija, Srijema i Bačke, 89.-90., M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 74.,

BILJEŠKE

László KÓSA, *A cultural History of Hungary, In the Nineteenth and Twentieth Centuries*, Budapest, 2000., 86.; Ernő LASZLO, "Hungarian Jewry: Settlement and Demography 1735-38 to 1910", 115.

[144] Franz Stefan ENGEL, *Opis Kraljevine Slavonije i Vojvodstva Srema*, Matica Srpska, Novi Sad, 2003., 47.

[145] Dubravka BOŽIĆ BOGOVIĆ, "Društvene i gospodarske prilike u Osijeku i okolici na temelju popisa kotara Osijek iz 1786. godine", *Godišnjak Požeštine- Zlatna dolina*, vol. 8., br.1., Požega, 2002., 185.-186. Osječki kotar se 1786. nalazio u Osječkom okrugu, a to se područje dijelilo i dva kotara, Osječki i Valpovački. Osječkom kotaru pripadali su: Gornji grad, Tvrđa, Donji grad, te sela Sarvaš, Bijelo Brdo, Aljmaš, Erdut, Dalj, Borovo, Tenja, Laslovo, Koprivna, Hrastin, Dopsin, Čepin, Mađarska Retfala, Njemačka Retfala i Kravice.

[146] Odor IMRE, "Osijek u doba cara i kralja Josipa II. 1786. godine", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br.4., Osijek, 1997., 174.; S. SRŠEN (prep., prev. i prir.), *Kanonske vizitacije, Osijek i okolica 1732.-1833.*, IX., koji navodi da su krajem 18. stoljeća Židovi u Osijeku otvorili svoju bogomolju i osnovali crkvenu općinu. Autorica ovog teksta ne slaže se s tim navodima jer su im prijašnji zakoni zabranjivali da se nasele u grad, a ni osječki Židovi se ne pozivaju na kontinuitet općine i bogomolje, već se oslanjaju na 1845. godinu.

[147] F. S. ENGEL, *Opis Kraljevine Slavonije i Vojvodstva Srema*, 35.-36.; Josip BÖSENDORFER, "Pravoslavni elemenat kao sekundarni faktor oblikovanja građanskog staleža u Osijeku", *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 57-61.

[148] Stjepan SRŠAN, *Kotar Osijek 1786. godine*, Građa za povijest Osijek i Slavonije, knj. XIII., Osijek, 2002., 8. Osječki kotar se 1786. nalazio u Osječkom okrugu koji je obuhvaćao 6 gradova, 56 sela i 5

BILJEŠKE

pustara. Osječkom kotaru pripadali su: Osijek (Gornji grad, Tvrđa, Donji grad) te mjesta Dalj, Sarvaš, Bijelo Brdo, Aljmaš, Erdut, Borovo, Tenja, Vladislavci, Koprivna, Hrastin, Dopsin, Čepin, Mađarska Retfala, Njemačka Retfala i Kravice.

[149] S. SRŠAN, *Kotar Osijek 1786. godine*, 25. Pitanja o Židovima su bila: 1. Gdje su?, Koliko ih ima? Imaju li stalno prebivalište? 2. Jesu li obrtnici, umjetnici, trgovci, prodavači ili zakupci? 3. Na čijem tlu stanuju? 4. Imaju li rabina, te sinagogu? 5. Postoje li među njima kirurzi i liječnici? 6. Jesu li bogati ili siromašni? 7. Što daju vlastelinstvu, a što županiji? 8. Kakav je razrez poreza? Gdje se on ubire? 9. Kakva je njihova ovisnost od mjesnog poglavarstva? 10. Kakav je red protiv sprečavanja štetene prodaje njihovih stvari? 11. nadalje, što ima oko lualica? Oko popisa osoba? 12. Ima li u mjestu trgovina u kojoj je Židov trgovac i u kojoj prodaje svoju robu? Je li prodaja dobra ili osrednja?

[150] Stjepan SRŠAN, *Baranja, Osijek*, 1993., 96.; Stjepan SRŠAN, *Baranja 1785. godine*, Osijek, 1999., 46, 81., 89., 122.-123., 136.-137. Jožef ŠVAJCER, "Kretanje brojnog stanja prve verske opštine u županiji Baranja - u Dardi", *Jevrejski almanah*, 1965.-1967., Beograd, 77.-83. Prema dosadašnjim dokumentima, Židovi se u Baranji javljaju oko 1770. kada ih ima troje, međutim postoje dokazi da ih je bilo i prije (1742.). Godine 1771. Moses Oesterreicher, Židov na vlastelinstvu Üszög dobio je dozvolu trgovanja žitaricama. U Baranji 1784. Židovi su popisani u mjestima: Bellye (današnje Bilje) – jedan Židov, koji nema stalno boravište, prodaje različitu robu i stanuje na vlastelinskom placu. Siromašan je, vlastelinstvu plaća 20 for za stan, a županiji 1 for. Ne prodaje svoju robu u mjestu, već hoda po selima i preko Drave u Slavoniji. Posjećuje sajmove, osobito osječki sajam. U selu Baan (Popovac) ima jedan Židov, ima stalno boravište i bavi se trgovinom. Stanuje na vlastitom placu, a nema

BILJEŠKE

rabina ni sinagoge. Vlastelinstvu godišnje plaća 20 for., a županiji u ime poreza 4 for. i 11 novčića, posjećuje sajmove. U Pel Monostoru (današnji grad Beli Manastir) isto živi jedan Židov, koji nema stalno boravište i trgovac je. Odlazi na sajmove u Slavoniju. U selu Daras (Draž) živi jedan Židov, ima stalno boravište i trgovac je. Pohađa sajmove u Osijeku, Mohaču i Pečuhu. U Vörösmarthu (Zmajevac) ima jedan Židov, ima stalno boravište i vlastitu kuću, trgovac je manje vrste robe.

[151] S. SRŠAN, *Kotar Osijek 1786. godine*, 9.-10.; 88., 109.; 150.;155, 160., 165., 170., 174., 178., 182., 186., 190., 194., 198., 202.; S. SRŠAN, *Baranja 1785. godine*, 173.-174., 178., 198. U popisu iz 1784. navodi se da u Dardi živi devet židovskih obitelji koje nemaju stalno boravište. Većina ih je trgovaca, dva su obrtnika, dva prodavači. Stanuju na vlastelinskom placu, a drugi tu i tamo u seljačkim kućama. Nemaju rabina ni stvarnu sinagogu. Sastaju se u jednoj sobi. Svi su siromašni. Trguju malo po Slavoniji i Bosni. Posjećuju sve sajmove. Židovi su popisani još u nekim selima koja se nalaze na vlastelinstvu Darda. U selu Keskend (današnji Kozarac) popisana su dva Židova sa stalnim boravištem, trgovci. U Karancsu (Karanac) živi jedna obitelj, trgovci su i nemaju stalno prebivalište.

[152] August ERNST, *Geschichte des Burgenlandes*, Wien, 1987., 148.-158.

[153] Steven Bela VARDY, "The Origins of Jewish Emancipation in Hungary: The Role of Baron Joseph Eötvös", *Ungarn-Jahrbuch*, Band 7, München, 1976., 138.

[154] M.FREJDENBERG, *Židovi na Balkanu*, 185.

[155] A. ERNST, *Geschichte des Burgenlandes*, 238.-248.; Erno MARTON, "The Family Tree of Hungarian Jewry- Outline of The

BILJEŠKE

History of The Jewish Settlement in Hungary", *Hungarian-Jewish Studies*, New York, 1966., 44.; Rebecca GATES, "Eighteenth century Schutzhetten: Esterházy Patronage of the Jews", *Jewish Social Studies*, vol. 47., 3./4., 1985., 189.-208.; Roland WIDDER, "Die Esterházy'schen "Siebengemeinden", *Die Fürsten Esterházy, Magnaten, Diplomaten & Mäzen*, Eisenstadt, 1995., 156.-171.

[156] Ante SEKULIĆ, *Hrvatski baranjski mjestopisi, povijest hrvatskih imena mjesta u Baranji*, Zagreb, 1996., 144.; J. ŠVAJCER, "Kretanje brojnog stanja prve verske opštine u županiji Baranja - u Dardi", 77.-83.; S. SRŠAN, *Baranja*, 131.; Ivan BALTA, "Toponomastičke i vjerske posebnosti hrvatske Baranje", *Povećalo*, sv.1., Beli Manastir, 2004., 161.-174. Godine 1778./79. u Dardi je popisano osam, 1780. devet, 1781. sedam (34 osobe), 1787. deset i 1788. dvadeset i jedna židovska obitelj. Godine 1800. na području Darde popisano je 146 osoba židovske vjere. Godine 1836. u Dardi već živi 227 Židova, a 1839. oko 236. Oko 1840. godine Darda je imala 1.944 stanovnika od toga 1.125 katolika, 570 pravoslavnih, 16 kalvina, 6 luterana i 227 Židova. Imali su svojevrstu "sinagogu" i rabina Israela Löwa kasnijeg rabina u Pečuhu. Prema konskripciji iz 1850. godine u Dardi je popisano 133 Židova od koji je 73% rođeno u samoj Dardi. Smanjenje broja Židova u Dardi povezano je sa njihovim preseljavanjem u Osijek ili u Pečuh.

[157] Sándor BÜCHLER, "De Judaeis", *Az izr. Magy. Irod Tarsulat Évkönyve*, Budapest, 1900., 299.; Gavro SCHWARZ, "Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj- Krvna osvada i drugi podaci", *Vjesnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskoga zemaljskoga arhiva*, god. X, 1908., 37-40.; Š. BRESZTYENSZKY, *Izraelićani*, 7.

[158] Gjuro Stjepan DEŽELIĆ, "Židovi u Hrvatskoj", *Dragoljub ili Upisnik kalendar*, Zagreb, 1905., 27.-28.

BILJEŠKE

[159] Julije KEMPF, "Novi prilozi za povijest Židova u požeškoj županiji", *Vjesnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskoga zemaljskoga arhiva*, god. XVIII., sv.4., Zagreb, 1916., 298.

[160] G. SCHWARZ, "Tolerancijalna taksa u zagrebačkoj županiji", 189.-190.; G. SCHWARZ, *Povijest zagrebačke židovske općine*, 55.

[161] Željko WEISS, "Doseljavanje Židova i Viroviticu", *Ha-kol*, br. 74., svibanj, Zagreb, 2002., 10.-11.

[162] MOL, HL, DJ, F1 N116/1795. Prezimena židovskih obitelji navode se onako kako su napisane u popisu. Poslije će prezimena poprimiti različite oblike pisanja, što je ovisilo o pisaru (op.a.)

[163] MOL, HL, DJ, kutija 84. /1799., spis 180. /1799.

[164] MOL, HL, DJ, F1 N87 /1800.

[165] HR- HDA, M-3430.

[166] *Povijest Hrvata od kraja 15. st. do kraja Prvog svjetskog rata*, Knjiga II., Zagreb, 2005.,216.; M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 76.

[167] M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 82.-83.

[168] MOL, HL, DJ, kutija 100./1809. spis 26/1809.

[169] S. SRŠAN (prev. i prir.) *Zapisnik poglavarstvenih odluka slobodnog i kraljevskog grada Osijeka od 30. kolovoza do zadnjeg dana prosinca 1809. godine po političkim i gospodarstvenim predmetima*, Osijek, kolovoz 2009. , 431.

[170] O. IMRE, "Osijek u doba cara i kralja Josipa II.", 173; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Svaštice iz staroga*, 66. Stjepan SRŠAN, "Kako je

BILJEŠKE

Osijek 1809. postao slobodan i kraljevski grad", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 15.-34.

[171] Danijel JELAŠ, "Funkcioniranje gradske uprave i statuti Osijeka 1809.-1945.", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 65.-79. Osijeku je izdana povelja, međutim u literaturi se ona naziva statutom, no to je neprecizan naziv jer su po definiciji gradski statuti normativni akti koje lokalna vlast donosi samostalno, a vladar ih potvrđuje.

[172] S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 58.-60.; Josip VRBOŠIĆ, "Povijesni kontekst nastanka instituta slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1809.", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, br. 26., Osijek, 2010., 17.-19.

[173] Stjepan SRŠAN, "Osijek na prekretnici sredinom 19. stoljeća", *Privreda-časopis za privredna pitanja Slavonije i Baranje*, br.2., travanj-lipanj, Osijek, 1991., 83., S. SRŠAN, "Stanovništvo Osijeka i njegovo ekonomsko stanje 1828. godine", 35.

[174] Stjepan SRŠAN, *Slobodni i kraljevski grad Osijek 1809. / Libera regiaeque civitas Essek 1809.*, Osijek, 2009., 49.-68.

[175] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 90., S. SRŠAN, *Slobodni i kraljevski grad Osijek 1809.* 62.; S. SRŠAN (prev. i prir.) *Zapisnik poglavarstvenih odluka slobodnog i kraljevskog grada Osijeka od 30. kolovoza do zadnjeg dana prosinca 1809. godine po političkim i gospodarstvenim predmetima*, Osijek, kolovoz 2009., 12. "Dajemo na znanje spomenutoj gradskoj općini, da u istoj slobodnoj i kraljevskoj općini Osijek ne može nitko drugi primiti pravo stanovanja (inkolat), ni zemljište niti državni posjed osim rimske ili grčko-katoličke ili grčko nesjedinjene (pravoslavne) vjeroispovijesti."

BILJEŠKE

[176] S. SRŠAN (prev. i prir.), *Zapisnik poglavarstvenih odluka slobodnog i kraljevskog grada Osijeka*, 165., 431.

[177] Kamilo FIRINGER, "Popis osječkog pučanstva iz god. 1814.", *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 277.-279.

[178] Kamilo FIRINGER, "Židovi u Osijeku god. 1814.", *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 278.-279.

[179] S. SRŠAN (prep.. prev. i prir.), *Kanonske vizitacije, Osijek i okolica 1732.*, knjiga V., 197., 243. U vizitaciji iz 1813. se za Gornji grad navodi "narod je sav katolički, jedino se nađu u malom broju neki pravoslavci, zatim kalvini i Židovi", a u Donjem gradu se ne navode Židovi što ne znači da ih nema, već samo da je "katolički puk pomiješan s ljudima grčkog nesjedinjenog obreda (pravoslavcima)" te da postoje "ljudi druge vjeroispovijesti, ali bez crkve i bogomolje, premda ih je vrlo malo".

[180] MOL, HL, DJ, F1 N14/1818.

[181] MOL, HL, DJ, spis F1 N130./1818., (1472/1818).

[182] MOL, HL, DJ, F1 N9/ 1821.

[183] MOL, HL, DJ, spis F1 N 62/1821.

[184] MOL, HL, DJ, spis F1 N214, N215 ./1821.

[185] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 91., 98.

[186] Stjepan SRŠAN, *Osječki dnevnik Sebastijana Karla Redlsteina 1804.-1832.*, Osijek, 1997., 76.

[187] S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 16.

BILJEŠKE

[188] Stjepan SRŠAN, "Popis grada Osijeka 1828. godine", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 4., Osijek, 1985., 133.-154.; S. SRŠAN, "Stanovništvo Osijeka i njegovo ekonomsko stanje 1828. godine", 36.-38., 50.-112.

[189] Gyula DIAMANT, *A zsidók története Horvátországban az egyenjogúsításig*, Budapest, 1912., 22.-24.

[190] S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 17.

[191] MOL, HL, DJ, F1 N64/1831. Prezime je nečitko napisano, pa bi se moglo izvoditi nekoliko oblika, međutim autorica ovog teksta pretpostavlja da je oblik ovog prezimena Kerpner, jer se oko 1830. pojavljuje ta obitelj u Osijeku.

[192] MOL, HL, DJ, F1 N64/1831.

[193] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 98.; Dubravka BOŽIĆ BOGOVIĆ, "Demografska slika Osijeka od 1809. godine", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 201.-216.

[194] MOL, HL, DJ, F1 N31/1832. Bez dozvole naseljavanja bile su obitelji: Löbl Reiczer, Adam Stern, Jakob Fried, Marcus Kuhn, Josip Preisz, Joseph Reich, Izrael Herlinger, David Pollak, Moyses Vagner, Bernard Cziczzer, Jacob Vesizman, Moyses Pichler, Löbl Juhn, Jacob Shlesinger, David Achueperger, Jacob Fischer, Ignatz Heinrich, Abraham Kuhn i Moyses Goldstein. S dozvolom naseljavanja bile su obitelji Herschl Singer iz Sarvaša, Bernard Obersohn iz Retfale, Leopold Tolnauer iz Valpova, Elias Waisz iz Đakovo te Salamon Müller, Kuzman Polak, Moyses Kempner, Adam Kempner, Israel Kirshner (kasnije Kerschner), Moyses Kirshner, Marcus Singer, Jacob Dauer, Salamon Krausz-arendator, Katarina Kempner, Catharina Valter, Kuzman Ferber, Jacob Beram, Löbl Bauer, Joseph Fischer,

BILJEŠKE

Misko Polak, Jakov & Joseph Schlesinger, Marucs Spiczter, Adam Massauer, Heinrich Fuchs, Julius Hirscler, Jacobus Neivirth, Salamon Polyak, Bernardus Rotter, Simeon Polyak, Leopold Levy, Moyses Menczer, Ignacz Spiczter, Jacob Bek, Adam Koenig, Joseph Madlein, David Valter, Albert Czilczter, Johann Fuchs, David Obersohn i Leopold Massauer.

[195] HR- HDA, *Acta Banalia*, kutija 123./1831., spis 109/1831.

[196] HR- HDA, *Acta Banalia*, kutija 125./1832., spis 82./1832.; kutija 126/1832., spis 276/1832., spis 289./1832.

[197] MOL, HL, DJ, spis 90/1834.

[198] MOL, HL, DJ, F1 N257/1834.

[199] S. SRŠAN (prep., prev. i prir.), *Kanonske vizitacije, Osijek i okolica 1732.-1833.*, knjiga V., 385.

[200] E. LASZLO, "Hungarian Jewry: Settlement and Demography", 114.-116

[201] K. FIRINGER, "Židovi u Osijeku 1814.", 278.-279.

[202] J. ŠVAJCER, "Kretanje brojnog stanja prve verske opštine u županiji Baranja - u Dardi", 80.

[203] Mirjana GROSS / Agneza SZABO, *Prema hrvatskom građanskom društvu-društveni razvoj u civilnoj Hrvatskoj i Slavoniji šezdesetih i sedamdesetih godina 19. stoljeća*, Zagreb, 1992. 418; Mirjana GROSS, *Počeci moderne Hrvatske Neoapsolutizam u civilnoj Hrvatskoj i Slavoniji 1850-1860*, Zagreb, 1985., 362.

BILJEŠKE

[204] Đuro ŠURMIN, *Hrvatski preporod*, I. (od godine 1790. do 1836.), Zagreb, 1903. i II. (od godine 1836.-1843.), Zagreb, 1904., 147.-148.

[205] Gavro SCHWARZ, Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj - Iz starina zagrebačke općine (1806.-1845.), *Vjesnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskog zemaljskog arhiva*, god. V., Zagreb, 1903., 103.; *Židovi na tlu Jugoslavije*, 137.-138., *Zaključci Hrvatskog sabora*, sv. XII, 1836.-1847., Zagreb, 1980., 98.

[206] G. SCHWARZ, "Tolerancijalna taksa u zagrebačkoj županiji", 190.-191.

[207] M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 88., prema Elek FÉNYES, *Magyarország statistikája*, Pesten, 1842./1843., 47.-52.; Weszprémy KÁLMÁN, *A Magyarországi Zsidóságról, A magyarországi Zsidók statisztikája*, Debreczen, 1907.; Alexius FÉNYES, *Statistik des Königreichs Ungarn*, I. Theil, Pesth, 1843., 93.; Elek FÉNYES, *Magyarország statistikája*, első kötet, Pesten, 1842., 33.-34.

[208] M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 88., prema E. FÉNYES, *Magyarország statistikája*, 47.-52.; A. FÉNYES, *Statistik des Königreichs Ungarn*, I., 52.-57.

[209] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 98.

[210] MOL, HL, DJ, spis 18./1842.

[211] Državni arhiv u Osijeku (dalje DAOs), *Gradsko poglavarstvo*, spisi 1841.; Stjepan SRŠAN, "Gospodarstvo Osijeka od prvog spomena imena Osijek 1196. do 1850. godine", *Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998., 50.-51., D. BOŽIĆ BOGOVIĆ, "Demografska slika Osijeka od 1809. godine", 201.-216.

[212] MOL, HL, DJ, F1 N61/1844.

BILJEŠKE

[213] MOL, HL, DJ, F1 N25/1845.

[214] MOL, HL, DJ, F1 N13/1846.

[215] HR -HDA, *Acta Congregatio Generalis Regnorum Croatia, Dalmatia et Slavonija*, spis 41/1845. (film Z -782); Gavro SCHWARZ, "Prilozi k povijesti Židova u Hrvatskoj- Iz starina zagrebačke općine (1806.-1845.)", *Vjesnik Kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskog zemaljskog arhiva*, V., Zagreb, 1903., 103.; G. SCHWARZ, *Povijest zagrebačke židovske općine*, 30.-31.

[216] G. SCHWARZ, "Tolerancijalna taksa u zagrebačkoj županiji", 192.

[217] HR - HDA, *Srijemska županija*, a.c. 1349/1846; 2731/1846.; S. GAVRILOVIĆ, *Jevreji u Sremu*, 42.-43.; G. SCHWARZ, "Tolerancijalna taksa u zagrebačkoj županiji", 192.

[218] Béla BERNSTEIN, "Die Toleranztaxe der Juden in Ungarn", *Gedenkenbuch zur einnerung an David Kaufmann*, herausgegeben von Dr. M. Brann und Dr. F. Rosenthal, Breslau, 1900., 627.

[219] *Novine dalmatinsko-hervatsko-slavonske*, br. 82, Zagreb, 1847.

[220] HR-HDA, *Križevačka županija*, kut. 422./1847. spis 2067/1847.; *Novine dalmatinsko-hervatsko-slavonske*, br.82., Zagreb, 1847.

[221] MOL, HL, DJ, F1 N60/1846.

[222] MOL, HL, DJ, F1 N16/1847.

BILJEŠKE

[223] Popis Židova u Tablici 1. napisan je prema izvještajima o toleranciji koje su Virovitičke županijske vlasti slale Ugarskom namjesničkom vijeću.

[224] I. B., "Statistički materijal grada Osijeka - Iz župskih matica", *Osječki zbornik*, br. II. i III., Osijek, 1948., 279.

[225] HR- HDA, M-3430., M-1666., M-1511., M-3423., M-3442.

[226] HR – HDA, BINZV, kut. 307/1897.; (171/1897) Zagrebački gradonačelnik Mošinski, žalio se na upis osobnih imena u matice Zagrebačke izraelitske bogoštovne općine. Tražio je da se po naredbi visoke kraljevske vlade 3708/1878, matice vode na hrvatskom jeziku. Da se osobna imena uposuju u matične knjige u onoj formi kako glase na hrvatskom jeziku, kao Josip, Franjo, Ladislav, Julijo, Franjo, Pavao, Marija, Cecilija, Terezija, Regina, Ljudevit, Vilim, Stjepan, Gabriel, a tamo gdje ima slučajeva da se ne može naći inačica hrvatskog imena da se koristi ime u izvorniku: Eleazar, Günther, Herbert, Arpad, Zoltan. (kut. 415/1899.; 150/1899; 5394/1899.) Može se dogoditi da Židov ima dva imena, jer se jedno smatra hebrejskim, drugo građanskim, oba se smatraju identičnim, kao Abraham je Adolf, Gabrijel je Gustav, Emanuel je Milan i sl.

[227] HR – HDA, M-3430.

[228] HR-HDA, M-3430.

[229] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 366.

[230] D. FIŠER, "Židovi u Osijeku", 426.

[231] HR - HDA-BINZV, kutija 30./1892., spis 28 (13355/1892.)

BILJEŠKE

[232] Nathan SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek," *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne općine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, Osijek, 1900., 26.*

[233] G. DIAMANT, *A zsidók*,34.; *Židovska smotra*, br.7.-srpanj 1908., 179.; Melita ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju (prema popisima stanovništva od 1857. do 1991. i drugim dokumentima)", *Migracije u Hrvatskoj-regionalni pristup*, Zagreb, 1998., 174., N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 4., *Slavonia*, Nr. 23.- 27. Mai 1869.

[234] Za sinagogu se u Hrvatskoj susreću još i izrazi templ / bogomolja / hram.

[235] Zlatko KARAČ, "Bilješke o Osječkoj donjogradskoj sinagogi", *Osječki zbornik*, XXIX, 2009., Osijek, 2010., 247.: Zlatko KARAČ, *Arhitektura sinagoga u Hrvatskoj u doba historicizma*, Zagreb, 2000., 28.-29.; N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek," 29.; Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji*, 181.

[236] M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju..", 175., N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku..", 4. Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji*, 181., 250. Između 1848. - 1853. Židovi su smjeli kupiti nekretnine. To je promijenjeno vladarovom odlukom od 2. listopada 1853. kojom se ponovno uvodi zabrana posjedovanja nekretnina Židovima i to prema različitim propisima u pojedinim zemljama Monarhije.

[237] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 4., N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen

BILJEŠKE

Cultusgemeinde Essek," 29.

[238] M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj*, I., 34.; HR- HDA, M-3442, Kao privatni učitelj spominje se Adolf Sohr (Senta, 19.VI.1815.- Osijek, 29.V.1901.)

[239] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 194.-195.; N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 27.; *Slavonia*, Nr.23.- 27. Mai 1869. Navedene su obitelji: Leopold Epstein, Markus Spiller, Jacob Schachtitz, Josef Hiller, Max Reiner, Samuel Obersohn, Wilhelm Engelmann, Moses Klein, Albert Obersohn, Samuel Singer, Jacob Schwarz, Adolf Stern, Josef Schlesinger, Michael Klein, Karl Kohn, Josef Frisch, Ignatz Deustch, Emanuel Frank, Emanuel Kohn, Ferdinand Löwinger, Israel Fellner, Albert Kremsier, Josef Obersohn, Marcus Fellner, Leopold Lang, Josef Neuwirth, Jakob Schillinger, Samuel Landsinger, Martin Schwarz, Albert Spiller, Moritz Hein, Moritz Bernstein, Samuel Schwarz, Jacob Kern, Max Kempner, Leopold Weiss i Anatal Sattler.

[240] G. DIAMANT, *A zsidók*, 34.

[241] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 103.

[242] Mira KOLAR, *Svilarstvo u Hrvatskoj od 18. stoljeća do 1945. godine*, Zagreb, 2007., 38.-39.; Kamilo FIRINGER, "Počeci manufakture i industrije u Osijeku", *Osječki zbornik*, br. VI., Osijek, 1958., 143.-169. ; Slavko GAVRILOVIĆ, *Svilarstvo u Osijeku u drugoj polovini XVIII veka*, *Historijski zbornik*, br. XXIX-XXX, Zagreb, 1976.-1977., 263.-268.

[243] M. KOLAR, *Svilarstvo u Hrvatskoj*, 38, 39, 59, 64-67; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 508; Zlata ŽIVAKOVIĆ-

BILJEŠKE

KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve – trgovina, obrt, industrija i bankarske ustanove grada Osijeka na prijelazu stoljeća od godine 1868. do 1918.*, Osijek, 1999., 76, 77.

[244] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 105.-106.; Ivan BALTA, "Njemačka prezimena židovske i drugih vjeroispovijesti u Orahovici u 19. i početkom 20. stoljeća", *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice*, Osijek, 2003., 176.; Zlatko LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka za razdoblje pod početaka devetnaestog do kraja dvadesetog stoljeća", *Novi Omanut*, br.71., srpanj-kolovoz 2005., 1.-3.; K. FIRINGER, "Počeci manufakture i industrije u Osijeku", 143.-169.; I. KARAMAN, "Privredni život Banske Hrvatske u doba ilirskog pokreta", *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol. 13., Zagreb, 1986., 96.; Aleksandar ĐURAŠEVIĆ, "Industrijski razvitak Slavonije", *Prvi znanstveni sabor Slavonije i Baranje, Zbornik radova*, Osijek, 1970., 404.

[245] M. KOLAR, *Svilarstvo u Hrvatskoj od 18. stoljeća do 1945. godine*, 64.-67.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 508; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve* 76, 77.

[246] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 262.

[247] Peter I. HIDAS, "Hidden Urbanization: The Birth of the Bourgeoisie in Mid-Nineteenth Century Hungary", *Jews in the Hungarian Economy 1760.-1945.*, Studies Dedicated to Moshe Carmilly-Weinberger on his Eightieth Birthday, edited by Michael K. Silber, Jerusalem, 1992., 135.-157.; Henrik POLLÁK, "Adatok a magyar izraeliták statisztikájához", *Első magyar zsidó naptár és évkönyv 1848-ik szököévre*, Pest, 1848., 116.-117.

[248] H. POLLÁK, "Adatok a magyar izraeliták statisztikájához", 116.-117.; Lector JUDAEUS, "A magyar zsidóság száz év

BILJEŠKE

előtt", *Magyar zsidók könyve 1943.*, ed. Nádor Jenő, Budapest, 1943., 22.-23.

[249] MOL, HL, DJ, F1 N60/1846.; Biserka BELICZA, Virovitica i Virovitička županija u zdravstvenim izvještajima 18. i 19. stoljeća, *Virovitički zbornik 1234.-1984.*, , Virovitica, 1986., 219.-220.; U podacima koji su objavljeni u *Općem zagrebačkom kalendaru za 1846. godinu*, u popisu zdravstvenog osoblja Virovitičke županije, Schwarz nije naveden kao liječnik. Za Viroviticu je još navedena kao primalja Natalia Lövi/Löwy, mada se kod nje navodi da je rimokatolkinja, no očito pokrštena.

[250] Biserka BELICZA / Saša JEVTIČIĆ, Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu, *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 211.

[251] L. JUDAEUS, A magyar zsidóság száz év előtt, 36.-37.

[252] Tomislav MARKUS, O nekim pitanjima političke kulture u Bansknoj Hrvatskoj 1848.-1849., *Povijesni prilozi*, 18., Zagreb, 1999., 116.

[253] Mirjana GROSS, Židovi u Habsburškoj Monarhiji u 19. stoljeću, *Gordogan*, 23.-24., siječanj-travanj, Zagreb, 1987., 28.

[254] Dijana SABOLOVIĆ-KRAJINA, "Vjerske zajednice i vjeroispovijesti na koprivničkom području", *Podravski zbornik*, br. 17., Koprivnica, 1991, 162-163.

[255] G. SCHWARZ, *Poviest zagrebačke židovske općine*, 37.

[256] Ivan BALTA, *Virovitička županija i grad Osijek u zbivanjima 1848. i 1849. godine*, Osijek, 1997., 32. Stjepan SRŠAN, "Osijek 1848./1849.", *Zbornik radova Hrvatska 1848. i 1849.*, Zagreb, 2001., 239.

BILJEŠKE

[257] H. POLLÁK, "Adatok a magyar izraeliták statisztikájához", 116.-117. U popisu za 1847. ne navodi se nijedna židovska institucija na području Virovitičke županije, za razliku od Zagrebačke županije u kojoj postoje već četiri molitvena doma, jedan heder, *Hevra Kadiša*, predsjednik općine i zamjenik kao i čitateljsko društvo.

[258] Ivan BALTA, "Krizna zbivanja u gradu Osijeku i okolici 1848. i 1849. godine", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 10., Osijek 2009./2010., 291.-312.; Nikola KOSANOVIĆ, "Osijek revolucionarnih godina 1848/49.", *Osječki zbornik*, XVI, Osijek, 1997., 131.-170.

[259] Filip POTREBICA, "Virovitička i požeška županija u zbivanjima 1848.-1849., s posebnim osvrtom na našički kotar", *Našički zbornik*, 1., Ogranak Matice Hrvatske, Našice, 1994., 48.; Ferdinand ŠIŠIĆ, *Županija Virovitička u prošlosti*, Osijek, 1896., 103.-120. ; Rudolf HORVAT, *Borba za Osijek 1848. i 1849.*, Osijek, 1907.

[260] Ivan BALTA, *Slavonija i Srijem 1848.i 1849. godine hrvatsko-mađarski odnosi*, Vinkovci, 2000., 41.; *Novine dalmatinsko-horvatsko-slavonske*, br.138.- 12. rujna 1849., 479.; I. BALTA, "Krizna zbivanja u gradu Osijeku i okolici 1848. i 1849. godine", 295.

[261] F. POTREBICA, "Virovitička i požeška županija u zbivanjima 1848.-1849.", 48.; Slavko GAVRILOVIĆ, "Virovitička županija u revoluciji 1848.-1849.", *Historijski zbornik*, god. XIV., Zagreb, 1961., 1.-73.

[262] Josip Bunjik, sudac i banski povjerenik u burnoj 1848. godini. Josipa Bunjika, podžupana, povjerenikom je imenovao ban Josip Jelačić. Bunjik je nešto kasnije imenovan i povjerenikom za Virovitičku županiju koja je imala sjedište u Osijeku. Kao takav bio je zapovjednik Narodne straže. Uz Metela Ožegovića i Hermana

BILJEŠKE

Bužana Josip Bunjik je bio zastupnik Hrvatskoga sabora na poznatom Saboru u Požunu (Bratislavi) travnja 1848. godine.

[263] HR - HDA, *Virovitička županija*, PPP, 5. ožujka 1848, br.163.; I. BALTA, *Virovitička županija i grad Osijek u zbivanjima 1848. i 1849. godine*, 81.-96.

[264] *Narodne Novine*, br. 37.-20. travnja 1848., 147.

[265] *Novine dalmatinsko-horvatsko-slavonske*, br. 37, Zagreb, 20. travnja 1848., 147.-148.

[266] *Novine dalmatinsko-horvatsko-slavonske*, br. 37, Zagreb, 20. travnja 1848., 147.-148.

[267] HR - HDA, *Virovitička Županija -PPP* 19. lipnja 1848., br.1363.; I. BALTA, *Virovitička županija i grad Osijek u zbivanjima 1848. i 1849. godine*, 81.-96.

[268] *Rat Hrvata s Magjarima godine 1848.-9.*, Zagreb, 1902., 126.-127.

[269] S. SRŠAN, *Osijek 1848./1849.*, 244.; J. BÖSENDORFER, *Crtice iz slavonske povijesti...*, 400.-401.

[270] F. ŠIŠIĆ, *Županija Virovitička u prošlosti*, 105.; S. GAVRILOVIĆ, "Virovitička županija u revoluciji 1848.-1849.", 23.-24.

[271] I. BALTA, *Slavonija i Srijem 1848.i 1849. godine*, 28., *Novine dalmatinsko-horvatsko-slavonske*, br.132.-28.studeni 1848., 529.

[272] HR - HDA, *Virovitička županija*, kutija 746./1848.-1849., spis 507./1849.

BILJEŠKE

[273] S. GAVRILOVIĆ, "Virovitička županija u revoluciji 1848.-1849.", 26.

[274] HR - HDA, *Požeška županija*, kutija 449/1848., spis 175/1848.; Zapisnik Odbora za narodne želje od 7. travnja 1848., koji je potvrdilo Poglavarstvo grada Osijeka *Hrvatski državni sabor 1848.*, svezak I., uredio Josip Kolanović, Zagreb, 2001., 149.-154.; N. KOSANOVIĆ, "Osijek revolucionarnih godina 1848/49.", 138.

[275] S. GAVRILOVIĆ, "Virovitička županija u revoluciji 1848.-1849.", 55.-65.

[276] S. SRŠAN, *Osječki ljetopis 1686.-1945.*, 176.; Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 205.; R. PATAI, *The Jews of Hungary*, 274.-276.; Židovi su u Ugarskoj kao kaznu za sudjelovanje u revolucije na mađarskoj strani morali su platiti 2,300,000 forinti.

[277] *Novine dalmatinsko-horvatsko-slavonske*, br. 52.-1. svibnja 1849., M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 118. Ti prognani Židovi bili su pod "posebnom paskom" jer su ih smatrali Mađarima pa je Jelačić naredio da se na njih osobito pazi.

[278] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 361.; Mario STRECHA, "To je na svaki način pravi škandal", Prilog poznavanju ravnopravnosti Židova u banskoj Hrvatskoj u drugoj polovici 19. stoljeća, *Zbornik Mirjane Gross*, Zagreb, 1999., 219.

[279] G. S. DEŽELIĆ, "Židovi u Hrvatskoj", 28.; *Zemaljsko-zakonski i vladin list za krunovinu Hèrvatsku i Slavoniu*, Komad.I., Zagreb, 1851., 66.

BILJEŠKE

[280] Dušan JELIĆ, "Kratak pregled istorije subotičkih Jevreja i njihovog doprinosa razvoju grada", *Zbornik Jevrejskog istorijskog muzeja*, br.5., Beograd, 1987., 32.; *Zemaljsko-zakonski i vladin list za kraljevine Hèrvatsku i Slavoniu*, Komad VI., 24. ožujka 1852., Zagreb, 1852. naredba ministra unutarnjih poslova od 25. siečnja 1852., 195.-196. te u *Zemaljsko-zakonski i vladin list za kraljevine Hèrvatsku i Slavoniu*, Komad XIV, 29. srpanj 1852., Zagreb, 1852., 525.-526. Propis o postupanju kod polaganja zakletve po Židovima. Kada bi Židovi bili pozivani na sud, davali su zakletvu u prisustvu rabina koji bi ih morao opomenuti na posljedice ako lažno svjedoči. Nakon opomena na posljedice krive zakletve, postavlja se pitanje, je li Židov pripravan položiti zakletvu. Kada isti odgovara potvrdnim odgovorom, stavlja desnicu do ispod palca na Toru, drugu knjigu Mojsijevu, dvadeseto poglavlje, sedmi redak, pokriva glavu i pred predsjednikom suda izgovara zakletvu.

[281] *Obći gradjanski zakonik* proglašen patentom od 29. studenog 1852. u Kraljevinah Ugarskoj, Hèrvatskoj i Slavonii, sérbskoj Vojvodini i tamiškom Banatu, Beč, 1853.; Neda ENGELSFELD, *Povijest hrvatske države i prav od 18. do 20. stoljeća*, Zagreb, 2002., 97.-98. Poslije pada apsolutizma (1860.) OGZ se u Hrvatskoj počeo razvijati nezavisno od austrijskog prava, pa su vremenom nastale razlike između austrijskoga i hrvatskog ateksta OGZ-a. OGZ iz 1852. bio je podijeljen na tri dijela. U prvom dijelu (paragrafi 309 – 530) sadrže su odredbe o osobnom pravu, a u vezi s tim i o obiteljskom pravu. Drugi dio sadrži podjelu na stvarno pravo (paragrafi 309 – 530), nasljedno (531 – 858) i obvezno pravo (859 – 1341). Treći dio (1342 – 1502) sadrži opće norme zajedničke za prethodna dva dijela.

[282] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 108.-109.

BILJEŠKE

[283] Ljiljana DOBROVŠAK, "Ženidbeno (bračno) pravo u 19. stoljeću u Hrvatskoj", *Croatia Christiana Periodica*, br. 56., Zagreb, 2005., 78.; Eugen SLADOVIĆ, *Ženidbeno pravo* (tiskano kao rukopis), Zagreb, 1925., 23. O pravu ženidbenom učinjene su iznimke za Židove, a sadržane su u paragrafima 123-136. Židovske ženidbe obavlja rabin ili vjerozakonski učitelj glavne općine jednoga ili drugoga vjernika. Zbog braka, židovski vjerenici trebaju zamoliti dopuštenje od okružnoga ureda, u čijem se kotaru nalazi glavna općina. Rabini su dužni voditi knjige vjenčanih po propisu zakona.

[284] *Obći građanski zakonik*, 8.-10., 34.-38.

[285] N. ENGELSFELD, *Povijest hrvatske države i prava*, 99.

[286] *Zakoni i naredbe od 1849. do 1886., valjane za Kraljevine i zemlje zastupane u vieću cesarevinskom i kojimi se oružnici imadu upoznati po §.24. Naputka službenoga*, Zadar, 1887., 46.-51. §.1. Pod kućarenjem razumijeva se trgovanje robom obilazeći od mjesta do mjesta i od kuće do kuće bez stanovita prodavališta.

[287] Melita ŠVOB, Carmen BRČIĆ, Sonja PODGORELEC, "Židovi u Hrvatskoj", *Migracijske teme*, 10., Zagreb, 1994., 57.

[288] *Zemaljsko-zakonski i vladin list za kraljevine Hèroatsku i Slavoniu*, I.-XX, sv.1. Zagreb, 1853., 25.-32.

[289] *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 232.-11. listopada 1853.; *Zemaljsko-zakonski i vladin list*, 1853., 820., Cesarska naredba od 2. listopada 1853. valjana za svekolike krunovine, o privremenoj krieposti propisah, koji su postojali prie godine 1848, i koji glede Židovah ograničavaju sposobnost za posiedovanje.

BILJEŠKE

[290] D. JELIĆ, "Kratak pregled istorije subotičkih Jevreja", 32.; M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 256; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 43, 44.

[291] M. GROSS/ A. SZABO, *Prema hrvatskome građanskom društvu*, 420.

[292] *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 271. - 25. studenog 1850.

[293] Agneza SZABO, "Demografska struktura stanovništva civilne Hrvatske i Slavonije u razdoblju 1850.-1880.", *Historijski zbornik*, god. XL., Zagreb, 1987., 168.-169.

[294] A. SZABO, "Demografska struktura stanovništva civilne Hrvatske i Slavonije u razdoblju 1850.-1880.", 168.-169.; *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br.145.-26. lipanj 1850. Osječka županija s dijelom Srijemske županije dijeli se na četiri kotara s glavnim gradovima: Osijekom, Viroviticom, Đakovom i Vukovarom. Osječki kotar obuhvaća kotarske sudove: osječki, valpovački i šokačko-miholjački. Virovitički kotar obuhvaćao je sudove: virovitički, vućinski, slatinski i orahovički. Đakovački kotar ima sudove: đakovački, našički, a kotar vukovarski: vukovarski i tovarnički.

[295] *Zemaljsko-vladin list za kraljevine Hrvatsku i Slavoniju godine 1854.*, razdjel prvi, godina 1854., Zagreb, 1854., broj 139., 273.-276.; *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 133., Zagreb, 12. lipnja 1854., 1.

[296] Dragutin PAVLIČEVIĆ, "Županije u Hrvatskoj i Slavoniji u prijelaznom razdoblju od 1848. do 1881.", *Hrvatske županije kroz stoljeća*, Školska knjiga, Zagreb, 1996., 79.-80.; Milan

BILJEŠKE

SMREKAR, *Priručnik za političku upravnu službu u kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji*, knjiga I., Zagreb, 1899., 13.-21.; M. LANDEKA, "Dvjestopedeset godina Virovitičke županije (1745.-1995.)", 50.

[297] *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 299., Zagreb-31.prosinac 1851.; Agneza SZABO, "Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji 1851.-1910.", *Naše teme*, 33 (7.-8.), Zagreb, 1989., 2128.-2138. Autorica u svojem članku iznosi da je 1850./1851. u građanskoj Hrvatskoj i Slavoniji bilo 3.914 Židova, no smatram da je to tiskarska pogriješka.

[298] *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 16. Zagreb, 21. siječnja 1852.

[299] HR-DAOS-6, Gradsko poglavarstvo, Osijek, kut. 1313., Sumarni popis stanovništva Osijeka, 1851. godine; Sumarni popis stanovništva Osijeka, 1855. godine; D. BOŽIĆ BOGOVIĆ, "Demografska slika Osijeka od 1809.", 205., 207.

[300] M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 89.-92.; M. LANDEKA, "Dvjestopedeset godina Virovitičke županije (1745.-1995.)", 50. Osječka županija je 1850. podijeljena na četiri kotara: Osijek, Virovitica, Đakovo i Vukovar.

[301] *Carsko-kraljevske službene Narodne novine*, br. 133., Zagreb, 12. lipnja 1854., 1.; Milan SMREKAR, *Priručnik za političku upravnu službu u kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji*, knjiga I., 1899., 13.-21.; *Zemaljsko-vladin list za kraljevine Hrvatsku i Slavoniju godine 1854.*, broj 139., 273.-276.; D. PAVLIČEVIĆ, "Županije u Hrvatskoj i Slavoniji u prijelaznom razdoblju od 1848. do 1881.", 75.-76. Osječka županija je imala šest vanjskih i jedan gradski kotar: osječki, valpovački, donjomiholjački, našički, đakovački, vukovarski i grad Osijek.

BILJEŠKE

[302] A. SZABO, "Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji 1851.-1910.", 2129.; M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 89.-92.; *Statistische übersichten über die Bevölkerung und den Vienstand von Österreich-nach der zählung vom 31. October 1857.*, Wien, 1859., 120.; *Carsko kraljevske službene Narodne novine*, br.55., Zagreb, -7. ožujka 1860.; br.210.-13. rujna 1860.; *Prva izložba dalmatinsko-hrvatsko-slavonska 1864. u Zagrebu*, Zagreb, 1864., 18. -21. U katalogu izložbe navedeni su malo drugačiji podaci, prema njima u u Hrvatskoj i Slavoniji ima 5.226 Židova, u Hrvatsko-slavonskoj Krajini 11, u Dalmaciji 318, a sveukupno 5.556.

[303] M. LORKOVIĆ, *Narod i zemlja Hrvata*, 92.-93.; A. SZABO, "Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji 1851.-1910.", 2129.; M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 46.-47.; *Tafeln zur Statistik der österreichischen Monarchie zusammengestellt von der Direktion der administrativen Statistik im K. K. Ministerium für Handel, Gewerbe und öffentliche Bauten*, Neue Folge, III., Wien, 1858.

[304] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 46.-47.; S. SRŠAN, "Osijek na prekretnici sredinom 19. stoljeća", 84.; *Statistische übersichten über die Bevölkerung und den Vienstand von Österreich*, 116.-121.

[305] D. PAVLIČEVIĆ, "Županije u Hrvatskoj i Slavoniji u prijelaznom razdoblju od 1848. do 1881.", 79.-80.; M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju", 171.

[306] M. GROSS / A. SZABO, *Prema hrvatskome građanskom društvu*, 420.

[307] Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 33.

BILJEŠKE

[308] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek," 27.-28.

[309] HR – HDA, M-3430;; M-3423.,

[310] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 194.

[311] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 27.-28.

[312] I. B., "Statistički materijal grada Osijeka", 279.

[313] Arhiv Židovske općine u Osijeku (AŽOO), Rukopis anonimnog autora, *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- Gornji grad*, Osijek, 1908., 1.-12; J. BÖSENDORFER, "Vjerska organizacija u Osijeku", *Zbornik arheološkog kluba "Mursa" Osijek*, 1936., 22.-23.

[314] HR - HDA M-3430;; M3423.

[315] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek" 28.

[316] *Slavonia*, Nr.23.-27. Mai 1869.; AŽOO - *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - Gornji grad*, 5.

[317] HR - HDA, M3423.; N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku" 5.; AŽOO - *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - Gornji grad*, 5.

[318] *Slavonia*, Nr.23.-27. Mai 1869.

[319] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5., AŽOO- *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku-*

BILJEŠKE

Gornji grad Židovska smotra, br.7.- srpanj 1908., 179.-180.

[320] HR - HDA, M3423. ; N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5.; AŽOO - *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- Gornji grad*, 5.

[321] M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj-Migracijske promjene u židovskoj populaciji*, 25

[322] Stjepan SRŠAN, *Osječka groblja*, Osijek, 1996., 36., 41.-42.

[323] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 28.

[324] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5.; N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek" 28.-30.; *Židovska smotra*, br.7.- srpanj 1908., 180.

[325] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 29 (24909/1900; 3188/1901.); Ljiljana DOBROVŠAK, "Židovi u Našicama do Holokausta", *Židovi u Našičkom kraju, Zbornik radova*, Našice, 2011., 19.

[326] Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 280.-281.; M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 288. Očito je da su cijelo vrijeme postojale četiri židovske škole te da su u izvješćima korišteni nepouzdana podaci.

[327] M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju", 175.; M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 368.; N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5; *Slavonia*, Nr. 23.-27. Mai 1869.

BILJEŠKE

[328] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 193.

[329] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5.; M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 292.

[330] *Narodne Novine*, br. 289/1895., Osječki nadržabin Samuel Spitzer umro je u 67 godini; *Vjesnik županije virovitičke*, br.1.-1. siječnja 1896., Dr. Samuel Spitzer; U tekstu *Jewish Encyclopedia* na strani 525. G. S. navodi da je rabin S. Spitzer rođen 1839. godine, što je netočno jer je rođen 1828. godine. Gavro SCHWARZ, Spitzer Samuel, www.jewishencyclopedia.com, 11.2.2010.

[331] <http://www.jewishencyclopedia.com/articles/7542-heller-yom-tob-lipmann-ben-nathan-ben-moses-levi> (7.09.2012.), Utemeljitelj i najpoznatija osoba iz te rabinske obitelji bio je Yom-Tov Lipmann ben Nathan ha-Levi Heller (Wallerstein, Bavaria, 1578.- Krakow, 1654.), rabin i talmudist, poznat kao pisac komentara Mišne – *Tosafot Yom-Tov* (1614-7). Imao je četiri sina i najmanje šest kćeri. Sinovi su mu bili: Mojsije u Pragu, Samuel u Nemirowu (Ukrajina), Abraham u Lublinu, Leb u Brest-Litovskom.

[332] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5; Gavro SCHWARZ, "Essek", www.jewishencyclopedia.com, 19.10.2006., 223.

[333] G. SCHWARZ, Spitzer Samuel, www.jewishencyclopedia.com, 11.2.2010.; Samuel Spitzer, *Bilten*, 13., siječanj 1990. 3.; *Erinnerung an weiland sr. Ehrwürden herrn oberrabbiner dr. Samuel Spitzer, ein beitrage zu seiner biographie*, verfasst und gesammelt von N. Schwarz, 1895.

[334] Vlasta KOVAČ, "Osječki nadržabin dr. Samuel Spitzer i njegovi potomci", *Ha-kol*, 88., travanj-svibanj, 2005., 45.-49.; N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 34.-35.

BILJEŠKE

[335] Samuel SPITZER, "Trauerrede", *Lipót Löw, Végtségessége*, Szeged, 1876., 61.-64.

[336] *Allgemeine Zeitung des Judenthums*, br. 6.-7.02.1860.; br.32.-10.08.1869.; br. 11.-14.03.1871; br.21.-23.05.1871.

[337] *Vjesnik županije virovitičke*, br.1., Osijek, 1. siječnja 1895.

[338] *Erinnerung an weiland sr. Ehrwürden herrn oberrabbiner dr. Samuel Spitzer, ein beitrag zu seiner biographie*, verfasst und gesammelt von N. Schwarz, 1895.

[339] Vlasta ŠVOGER, "Zagrebački liberalni tisak o preobrazbi hrvatskog gospodarstva i izgradnji modernog kapitalističkog gospodarskog sustava 1848.-1852.", *Povijesni prilozi*, 28., Zagreb, 2005., 173.-175.

[340] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 247.; Rudolf HORVAT, *Povijest trgovine, obrta i industrije u Hrvatskoj*, Zagreb, 1994., 55-57; Stjepan SRŠAN, "Slavonska industrija i obrti početkom druge polovice 19. stoljeća", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, br. 4., Osijek, 1997., 184.

[341] S. SRŠAN, "Osijek na prekretnici sredinom 19. stoljeća", 83.-84.

[342] S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 71.

[343] Mira KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, presjek djelovanja od osnutka 1851. godine do 1941. godine", *Osječki zbornik*, br. XXI., Osijek, 1991., 202.; Nikola Atanasijev PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju, u prvih petdeset godina njenog opstanka 1853.-1903.*, I. dio, Osijek, 1904., 25.

BILJEŠKE

[344] Miroslava DESPOT, "Ekonomsko-historijski razvoj Slavonije unutar njenog manufakturnog i industrijsko-proizvodnog procesa u 18. i 19. stoljeću", *Zbornik radova I. znanstvenog Sabora Slavonije i Baranje*, Osijek, 1970., 267.; I. KARAMAN, "Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.)", 98.; M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, presjek djelovanja od osnutka 1851. godine do 1941. godine", 203. N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 29.

[345] N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 50.

[346] M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 202.

[347] I. KARAMAN, "Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.)", 102.; *Car. kr. službene Narodne Novine*, br. 135.-15. lipnja 1859.

[348] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 361.

[349] Rudolf BIĆANIĆ, *Doba manufakture u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1951., 257.

[350] I. KARAMAN, "Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.)", 102. I. Karaman prema spisu TOKO, br. 39/1858. navodi da je tadašnji tajnik Komore Posner, naveo da su glavni artikli drvne trgovine: slavonske dužice, željeznički pragovi, građevno drvo i grede. Ujedno ističe da su najkrupniji trgovci drvom u Osijeku A. Bonnet, M. Spissich, L. Neuwirth, A. Eisler, J. Pfeifer i M. Szödönyi.

[351] A. ĐURAŠEVIĆ, "Industrijski razvitak Slavonije", 405. U izvještaju Trgovačko obrtne komore u Osijeku za razdoblje od 1861.

BILJEŠKE

do 1863. ne navodi se nijedna pilana u Osijeku.

[352] Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 253.

[353] HR - HDA, M-3423;; I. KARAMAN, "Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.)", 99.

[354] Vilma VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, Zagreb, 1994., 14.; Vilma VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, Zagreb, 2003., 11. *Vjesnik županije virovitičke* br. 1.- 1. siječnja 1907.; br. 3.- 1. veljače 1912. "Proslava 60-godišnjice tvrtke"; *Narodna obrana*, br.19.- 24. siječnja 1912., "Šezdesetgodišnjica opstanka". Zgrada u kojoj se nalazila trgovačka radnja Herrmann-Weiss srušena je 1978. godine, a na njezinu mjestu podignuta je suvremena robna kuća "Doma".

[355] HR - HDA, M-3423;; I. KARAMAN, "Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.)", 99.

[356] I. KARAMAN, "Počeci industrijske privrede u Slavoniji (1850.-1860.)", 99., 101.

[357] D. PAVLIČEVIĆ, "Županije u Hrvatskoj i Slavoniji u prijelaznom razdoblju od 1848. do 1881.", 83.; *Sbornik zakona i naredaba valjanih za kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju*, od god. 1863., Zagreb, 1881., sv. I., komad X., 277.-280. Vinko SABLJAR, *Miestopisni riečnik kraljevinah Dalmacije, Hérvoatske i Slavonije*, Zagreb, 1866., 463.; M. SMREKAR, *Priručnik za političku upravnu službu*, 21. Umjesto dotadašnjih pet županija ponovno je uspostavljeno sedam županija: Zagrebačka, Križevačka, Varaždinska i Riječka u Hrvatskoj, zatim Požeška, Virovitička i Srijemska u Slavoniji sa svojim granicama od 1. siječnja 1848. godine. Osječka se županija ponovno nazivala Virovitičkom iako joj je sjedište bilo u Osijeku te je imala okružja u

BILJEŠKE

Đakovu, Donjem Miholjcu, Našicama, Osijeku, Valpovu, Virovitici i Voćinu.[357]

[358] V. SABLJAR, *Miestopisni riečnik*, 463.-464.

[359] M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju", 180.; V. SABLJAR, *Miestopisni riečnik kraljevinah Dalmacije Hèrvatske i Slavonije*, Između jednog i drugog autora razlikuju se brojčani podaci.

[360] V. SABLJAR, *Miestopisni riečnik kraljevinah Dalmacije Hèrvatske i Slavonije*, 290.-291.

[361] M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju", 173., 178.

[362] Julijo MARTINČIĆ, Darko VITEK, "Demografska slika Virovitičke županije 1869.", *Anali Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Osijeku*, sv. 23., Osijek, 2007., 187.-200. M. SMREKAR, *Priručnik za političku upravnu službu*, 27.; D. PAVLIČEVIĆ, "Županije u Hrvatskoj i Slavoniji u prijelaznom razdoblju od 1848. do 1881.", 87., *Sbornik zakona i naredaba od godine 1871.*, komad IV., broj, 5, Virovitička se županija kao i u prethodnom popisu administrativno sastojala od sedam okruga (osječkog, valpovačkog, virovitičkog, donjomiholjačkog, našičkog, voćinskog i đakovačkog), uz koje je posebno mjesto zauzimao grad Osijek.

[363] M. GROSS /A. SZABO, *Prema hrvatskome građanskom društvu*, 40.-41., 421.; A. SZABO, "Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji 1851.-1910.", 2130.

[364] Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883., 70.; Milovan ZORIČIĆ, *Statističke crtice o Kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1885., 13.; *Kraljevine*

BILJEŠKE

Hrvatska i Slavonija na tisućgodišnjoj zemaljskoj izložbi Kraljevine Ugarske u Budimpešti 1896., Zagreb, 1896., 50.; Popis žiteljstva od 31. XII. 1910. u Hrvatskoj i Slavoniji, Zagreb, 1914., 47. Broj Židova kod Zoričića se razlikuje od ostalih autora jer on ukupan broj izvodi po teritorijalnom ustrojstvu iz osamdesetih godina 19. stoljeća, a ne sedamdesetih (u međuvremenu je došlo do razvojačenja nekih dijelova).

[365] A. SZABO, "Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji 1851.-1910.", 2130.

[366] *A magyar Korona Országában az 1870. év elején végrehajtott Népszámlálás eredményei a Hasznos házi állatok, Az Országos Magyar Kir. Statistikai Hivatal, Pest, 1871./ Ergebnisse der in den Ländern der ungarischen Krone am anfang des Jahres 1870. vollzogenen Volkszählung sammt nachweisung der nutzbaren Hausthiere, Pest, 1871., 51., 66.-67.*

[367] *A magyar Korona Országában az 1870. év elején végrehajtott Népszámlálás eredményei a Hasznos házi állatok, 66.-67. J. MARTINČIĆ, D. VITEK, "Demografska slika Virovitičke županije 1869.", 195.-196.;*

[368] Stjepan SRŠAN, prir. *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.,* Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XVII., Osijek, 2004., 8.-11.

[369] Stjepan SRŠAN, prir. *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.,* Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XVIII., Osijek, 2005., 60.-61.; Adolf Mayer na prvoj sjednici na kojoj se prisega potpisivala i polagala nije bio, jer je sjednica bila zakazana za subotu, a kako je njemu kao Židovu to bio "svetkovni dan", Sabat potpisivanje mu je zabranjeno, to je učinio tek nakandno.

[370] HR - HDA -BINZV, kutija 31./1892., spis 1 (4929/1865) spis 11 (2826/1892) i (6310/1892.), spis 2 (6319/1862); spis 3 (13380/1862.); spis

BILJEŠKE

4 (6320/1863);

[371] HR - HDA-BINZV, kutija 31./1892., spis 11 (2826/1892) i (6310/1892.), spis 3 (13380/1862.)

[372] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 26.-34.

[373] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 29.

[374] *Sbornik zakonak i naredabah valjanih za kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju*, 1863., sv. I. Zagreb, 1881., 8. br.7.

[375] *Narodne novine*, br. 14.-18. siječnja 1860.; *Sbornik zakonak i naredabah valjanih za kraljevinu Hrvatsku i Slavoniju*, 1863., sv. I. Zagreb, 1881., 28.

[376] S. BRESZTYEZENSKI, *Izraelićani*, 8; *Sbornik zakonak i naredabah*, 1863., sv. I., 59., br.36.

[377] G. S. DEŽELIĆ, "Židovi u Hrvatskoj", 28. *Sbornik zakonak i naredabah*, 1863., sv. I., 28. br.11.; Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 320.-323.

[378] Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 322.-323.; G. DIAMANT, *A zsidók*, 41.-42.

[379] Serafin Vannutelli (1834.-1915.) profesor kanonskoga i građanskoga prava te dogmatske teologije, od svoje tridesete godine bio je u diplomatskoj službi Svete Stolice (Meksiko, Bavarska, Latinska Amerika, Belgija), da bi od 1880. do svog imenovanja za kardinala 1887., bio nuncij u Beču.

BILJEŠKE

[380] Ljiljana DOBROVŠAK, *Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća (za vrijeme Dreyfusove afere od 1894.-1899.)*, neobjavljeni magistarski rad, 2002., 131.-133.; Lavoslav GLESSINGER, "Strossmayer i Židovi", *Židov*, br.27.-8. jula 1938.; David GINSBERG, "Strossmayer i Židovi", *Omanut*, br.10.-jun 1938., 288.-294.

[381] Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 306.-309.; 372.-381.; *Narodne novine*, br.273.-27. studenog 1867.

[382] G. DIAMANT, *A zsidók*, 44.

[383] *Der Syrmier Bote*, Nr. 34.-24. decembra 1868.; *Der Syrmier Bote*, Nr.35.-31. decembra 1868.

[384] Dalibor ČEPULO, *Ustavne i političko-upravne zakonodavne reforme u Hrvatskoj u razdoblju banovanja Ivana Mažuranića (ustrojstvo vlasti i građanske slobode i prava)*, neobjavljena doktorska disertacija, Zagreb, 1998.,197.

[385] *Allgemeine Zeitung des Judenthums*, br.16.-20. travnja 1869.

[386] HR - HDA, BINZV, kut.30. /1892; spis 3381/1870.

[387] HR - HDA, BINZV, kutija 30./1892., spis 3643/1870.

[388] *Dnevnik sabora Trojedne Kraljevine Dalmacije, Hrvatske i Slavonije*, 1868.-1871., Zagreb, 1871., 1228.-1229.

[389] Mario STRECHA, "To je na svaki način pravi škandal, Prilog poznavanju ravnopravnosti Židova u banskoj Hrvatskoj u drugoj polovici 19. stoljeća", *Zbornik Mirjane Gross*, Zagreb, 1999.220.; M. GROSS, "Židovi u Habsburškoj Monarhiji u 19. stoljeću", 28; *Saborski*

BILJEŠKE

spisi Sabora Kraljevinah Dalmacije, Hrvatske i Slavonije od 1867.-1870., Zagreb, 1905., 284.

[390] *Saborski dnevnik Kraljevinah Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1872./1875*, sv. I., Zagreb, 1875., 401. 22 saborska sjednica od 20. kolovoza 1872.

[391] *Saborski dnevnik Kraljevinah Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1872./1875*, 401.- 402. (Dragutin Pust, Josip Milčić, Ivan Jagić, Dragutin Antolek - Orišek, Turković, Benjamin Kraljević, Živko Odić, Josip Turelli, Stjepan Muzler, Marijan Derenčin, Nestor Kiepach, Franjo Kviring, Ivan Mangenheim, Milan Makanec i Matija Mrazović)

[392] M. STRECHA, "To je na svaki način pravi škandal", 220., *Saborski dnevnik Kraljevinah Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1872./1875*, 402.

[393] HR - HDA, BINZV, kut.30/1892; (4649/1873); (3643/1870) *Saborski dnevnik Kraljevinah Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1872./1875*, 736.; Milan SMREKAR, *Ustavno zakonodjeljska zbirka ustavnih zakona i propisa valjanih u kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1888., 142.-143.; *Sbornik zakona i naredaba od godine 1873.*, komad XXI, broj, 61., str. 313., *Saborski spisi Sabora od 1867.-1870.*, Zagreb, 1905., 284., spis br. 252.; D. ČEPULO, *Ustavne i političko-upravne zakonodavne reforme u Hrvatskoj u razdoblju banovanja Ivana Mažuranića*, 197.

[394] *Saborski dnevnik Kraljevinah Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, 1872./1875*, 982.

[395] M. STRECHA, "To je na svaki način pravi škandal", 221.

BILJEŠKE

[396] *Narodne novine*, br. 211., Zagreb-15. rujna 1873.

[397] *Narod*, br. 213.- Zagreb, 17. rujna 1873.; br.218.-23. rujna 1873.; Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji (1783.-1873.)*, 395.; 428.-429.

[398] *Allgemeine Zeitung des Judenthums*, br. 46., 11. studenog 1873.

[399] Zlatko KARAČ, "Arhitektura sinagoga u Hrvatskoj u doba historicizma", *Historicizam u Hrvatskoj*, Zagreb, 2000., knjiga I., 167.-185.

[400] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*, 112.

[401] Državni arhiv u Osijeku (dalje DAOs), Fond 6, knjiga 1032, Knjiga Zapisnikah gradskih skupština za godine 1863./66., 28. veljače 1863., br. 428., 22.; 3. i 4. kolovoza 1863., br. 2620., 60., 61.

[402] S. SRŠAN (prip.), *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*, 15., 162., 190.-191., 370.-371., 416.

[403] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 4.; Stjepan SRŠAN (prip.), *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XVIII., Osijek, 2005., 131., 171.-172.

[404] Zlata ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Svaštice iz starog Osijeka*, Osijek, 1997., 44; ISTA, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 24. Detaljnije i samoj gradnji sinagoge vidi u: S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.*, 14.-15.; 31., 171.-172.; 173.; 193.; 244.; 273.; 297.-298.; 310. 338.-339.; 406.; 412.; 417.-418.; 426.-427.; 469.-470.; 490.-491.; 508.; 520.-521.; Stjepan SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1887.-1895.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XXI, Osijek, 2007., 20.

BILJEŠKE

[405] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 24.

[406] Vlado OBAD, "Židovi književnici iz starog Osijeka", *Novi Omanut*, br. 2., studeni, Zagreb, 1993., 1.; N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 4.

[407] M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj-Migracijske promjene*, 26.

[408] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 4. *Slavonia*, Nr.23.-27. Mai 1869.

[409] *Slavonia*, br. 23.-27. Mai 1869. Die feierliche Grundsteinlegung des israel. Bethaus, Essek, 27. Mai 1869.

[410] Stjepan SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1896.-1901.*, Gradivo za povijest Osijeka i Slavonije, knjiga XXII., Osijek, 2008., 230.

[411] ISTO,119.

[412] HR - HDA, BINZV, 512./1907., spis 1. (24963/1909.) U financiranje rekonstrukcije uključilo se i Odjel za bogoštovlje i nastavu te darovalo prinos od 3.000 kruna i zajam od 10.000 kruna uz kamatu od 5%, isplativu na 10 godina. Financiranju se pridružilo i Osječko gradsko zastupstvo koje je volontiralo doprinos od 3.000 kruna.

[413] Zlatko KARAČ, "Bilješke o Osječkoj donjogradskoj sinagogi", *Osječki zbornik*, XXIX, 2009., Osijek, 2010., 247.; Zlatko KARAČ, "Sinagogalna arhitektura dvadesetog stoljeća u Hrvatskoj", *Hrvatska arhitektura u XX. stoljeću*, Zagreb, 2009., 225.-249.; Zlatko KARAČ, *Arhitektura sinagoga u Hrvatskoj u doba historicisma*, Zagreb, 2000.; 28.; Z. KARAČ, "Arhitektura sinagoga u Hrvatskoj u doba historicizma", 167.-351.; S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*,

BILJEŠKE

52.; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, Stradanja i pamćenja *Holokaust u Osijeku i život koji se nastavlja*, Osijek, 2006., 30-32.

[414] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.*, 87., 116., 184., 333.

[415] M. GROSS, *Počeci moderne Hrvatske*, 261.; M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 204.

[416] Iskra IVELJIĆ, *Uloga zagrebačke privredne elite u modernizaciji Hrvatske (1860.-1883.)*, neobjavljeni doktorski rad, Zagreb, 1997., 2.-3.

[417] M. GROSS / A. SZABO, *Prema hrvatskome građanskom društvu*, 421.

[418] Petar ĐIDARA, "Razvoj trgovine i obrtništva grada Osijeka od 1850. do 1995.", *Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998., 63.

[419] Mira KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Gospodarska politika u Hrvatskoj za vrijeme bana Josipa Šokčevića", *Zbornik radova Hrvatski ban Josip Šokčević*, Zagreb-Vinkovci, 2000., 166.; Igor KARAMAN, "Problemi kapitalističke privrede sjeverne Hrvatske u razdoblju između Nagodbe i njezine revizije (1868.-1873.)", *Radovi Instituta za hrvatsku povijest*, 6., Zagreb, 1974., 110.

[420] *Agramer Tagblatt*, Zagreb, 24/1909.; 51/1909., M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206. -207.; N. A. PAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 98.

[421] M. KOLAR, Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku, 206. -207.; N. A. PAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 98.

BILJEŠKE

[422] Branko OSTAJMER, "Povijesne bilješke o obitelji Selinger", *Scrinia Slavonica*, 10., Slavonski Brod, 2010., 290.-340.

[423] Agneza SZABO, *Središnje institucije Hrvatske u Zagrebu 1860.-1873.*, I., Zagreb, 1987., 201.-211.; Miroslava DESPOT, "Slavonija na gospodarskoj izložbi u Zagrebu 1864.", *Knjiga - Prvo radničko društvo u Jugoslavenskim zemljama –Osijek 1867.*, (poseban otisak) Slavonski Brod, 1969., 36.-43.; *Erste dalmatinisch-kroatisch-slavonische Ausstellung in Agram im 1864. Jahre*, 1864., 137.-146.; *Prva izložba dalmatinsko-hrvatsko-slavonska 1864. u Zagrebu*, Zagreb, 1864., 153., 155., 157, 158., 189., 196., 235.

[424] M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 110.-190.; Mira KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu 25. veljače 1884. godine", *Glasnik Arhiva Slavonije i Baranje*, br. 7., Osijek, 2003., 55.-72.; *Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886.*, 569.; Stjepan SRŠAN i Vilim MATIĆ (prir.), *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, Osijek, 2003., 750., HR - HDA, M-3423.; *Slavonische Presse*, 1. i 3. XII. 1885., br 27. i 28, str. 2. i 3.

[425] Vlasta KOVAČ, "Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke", *Ha-kol*, 61.-62.; listopad, 1999., 8.-9.; M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu", 55.-72.

[426] M. GROSS/ A. SZABO, *Prema hrvatskome građanskom društvu*, 421.

BILJEŠKE

[427] I. IVELJIĆ, *Uloga zagrebačke privredne elite u modernizaciji Hrvatske (1860.-1883.)*, 116.; Lj. KOSIER, *Nacionalno-socijalna struktura Jugoslavije, II.*, 284.

[428] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 111.

[429] Miroslava DESPOT, *Industrija građanske Hrvatske 1860.-1873.*, Zagreb, 1970., 37.

[430] I. KARAMAN, "Problemi kapitalističke privrede sjeverne Hrvatske", 101.; Branislav MILIČIĆ, "Nijemci u Osijeku i Đakovštini", *Godišnjak njemačke zajednice/DG Jahrbuch 2012.*, vol. 19., Osijek, 2012., 273.-277.

[431] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 78., 131.

[432] *Od turskog do suvremenog Osijeka*, 160., 167.

[433] Božena VRANJEŠ-ŠOLJAN, *Stanovništvo Banske Hrvatske*, Zagreb, 2009., 124.-125.; Milovan ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 1883.,74.

[434] D. PAVLIČEVIĆ, "Županije u Hrvatskoj i Slavoniji u prijelaznom razdoblju od 1848. do 1881.", 89.- 91.

[435] Božena VRANJEŠ-ŠOLJAN, "Županijsko uređenje u posljednjoj fazi postojanja (1881.-1918.)", *Hrvatske županije kroz stoljeća*, Zagreb, 1996., 101.-102., 108.

[436] Postoje određene razlike u broju Židova. Tako se u *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, Zagreb, 1889., navodi iznos od 3.721 Židova a u djelu M.

BILJEŠKE

ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, Zagreb, 31. navedeno je iznos od 3.714 .

[437] M. ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, 30.-31., *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, Zagreb, 1889., 16.-17.

[438] M. GROSS /A. SZABO, *Prema hrvatskome građanskom društvu*, 62.-63.; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., Zagreb, 1913., 26.; M. ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, 74.-75.; *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta*, 142.

[439] M. ZORIČIĆ, *Popis Žiteljstva i stoke od 31. prosinca 1880. u Hrvatskoj i Slavoniji*, 77. Tabelle 30.

[440] *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i repertorij mjesta 1880.*, 136.-138. Detaljnija analiza pokazuje naseljenost Židova u Osječkom kotaru ovako: u općini Bizovac nastanjeni su ovako: Bizovac 24, Brođanci 4, Habjanovci 14, Martinci 1. U općini Čepin; u Čepinu 61, Hrastinu 3, Koprivni 5, Laslovu 7 i Ernestinovu 6. U općini Dalj ovako: Aljmaš 9, Dalj 62, Erdut 5. U općini Petrijevcima u Josipovcu 4, Ladimirevcima 5, Petrijevcima 32 i u Selcu 9. U općini Retfala: u njemačkoj Retfali 24, Dugoj Bari 4 i mađarskoj Retfali 2. U općini Sarvaš u Bijelom Brdu 6 i Sarvašu 9. U općini Tenja u Antunovac-Kologivar 2, Tenji 46 i Adi 1. U općini Valpovo: u Bocanjevcima 5, Gatu 8, Ivanovcima 2, Šagu 2, Tiborjancima 1, Valpovu 44, Veliškovcima 9 te Zelčinu 4.

[441] *Političko i sudbeno razdijeljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije i reperetorij mjesta 1880.*, 16.-17.

BILJEŠKE

[442] *Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljedich popisa godine 1890.*, Zagreb, 1892., 146.; M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju, 182.;" A. SZABO, "Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji", 2136.; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., 30.; Marko RIMAC, "Etnička i socijalna struktura stanovništva Hrvatske i Slavonije prema popisu iz 1890.

godine", *Zbornik odsjeka povijesnih znanosti Zavoda povjesne društvene znanosti HAZU*, 25., 2007., 225.-294.

[443] Božena VRANJEŠ-ŠOLJAN, "Obilježja demografskog razvoja Hrvatske i Slavonije 1860.-1918.", *Radovi Zavoda za hrvatsku povijest*, 31., Zagreb, 1998., 48.-49.

[444] *Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljedich popisa godine 1890.*, 130.

[445] "150-godišnjica Židovske općine Osijek", *Ha-kol*, 61.-62., listopad 1999., 1.-2.; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., 30. *Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije- Repertorij mjesta po posljedich popisa godine 1890.*, 130.

[446] *Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije - Repertorij mjesta po posljedich popisa godine 1890.*, 151. Ustrojena je općina Ernestinovo s poreznim općinama Jovanovac i Laslovo koji su izdvojeni iz upravne općine Čepin. Nova je općina i Valpovo trgovište s poreznom općinom izlučenom iz općine Valpovo koja je ostala pod imenom Valpovo vanjska. Porezna općina Josipovac odijelila se od općine Petrijevcu i dodana je općini Retfala. Iz općine Jovanovac koja je pripadala općini Čepin stvorene su dvije nove općine i to općina Jovanovac Ivanovac koja je pripojena Ernestinovu i općina Orlovnjak Pusta, koja je pripala općini Tenja.

BILJEŠKE

[447] *Političko i sudbeno razdieljenje Kraljevina Hrvatske i Slavonije - Repertorij mjesta po posljednjih popisa godine 1890.*, 123.-126. Osječki kotar: u općini Bizovac ima ih 38, a raspoređeni su: Bizovac 18, Brođanci 12, Habjanovci 5, Martinci 3. U općini Čepin 66, a raspoređeni su: Čepin- Bara 2, Čepin 39, Dudinjak 1, Podrumina 1, Dopsin 2, Pomoćin 7, Rastovac 6, Hrastin 5 i Vladislavci 2. U općini Dalj 89, a raspoređeni su: Aljmaš 2, Dalj 83 (Dalj 69, Dalj Novi 11, Daljski Stari Kolodvor 3), Erdut 3 te Novi Erdut 1. U općini Ernestinovo 10 a raspoređeni su ovako: JovanovacIvanovac 2, Ernestinovo 6 i Laslovo 2. U općini Petrijevcima 46, a raspoređeni su Ladimirevci 6, Petrijevcima 34 i Satnica 6. U općini Retfala 70 a raspoređeni su: Josipovac 7, Retfala-Adolfovac 4, mađarska Retfala 12 te njemačka Retfala 47. U općini Sarvaš 24, a raspoređeni su ovako: Bijelo Brdo 9 i Sarvaš 15. U općini Tenje 32, a raspoređeni su: Tenja- Bettinenhof 3 i Tenje 29. U općini Valpovo 144, a raspoređeni su u Belišću 65, a u Valpovu 79. Vanjska općina Valpovo 30, a raspoređeni su: Bistrinci 15, Gat 5, Nard 3, Veliškovci 4 te Zelčin 3.

[448] *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905.*, 34.; M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju", 184., 191; M. Švob na jednoj stranici navodi 20.394, na drugoj 20.216 Židova.

[449] *Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji, Zagreb, 1914.*, 354.

[450] *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905.*, 34.-46.

[451] M. ŠVOB, "Naseljavanje Židova u Slavoniju", 186.-187.; *Popis žiteljstva od 31. XII. 1900. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji*, 306.-312., 322. Prema detaljnijoj analizi u Osječkom kotaru oni su bili raspoređeni ovako: u općini Aljmaš 8. U općini i mjestu Bijelo Brdo 5. U općini Bizovac (32) a raspoređeni su; u Bizovcu 24, u

BILJEŠKE

Habjanovcima 6 i u Martincima 2. U općini Čepin (61) a raspoređeni su; u Čepinu 51, Gušću 4, Ovčari Belahofu 2, Podrumini 1 i Pomoćin Veliki 3. U općini Dalj (72) a raspoređeni su: Dalj 59, Dalj Novi Kolodvor 4, Dalj Stari Kolodvor 9. U općini i mjestu Erdut 7. U općini Ernestinovo (9), a raspoređeni su: Ernestinovo 6 i Laslovo 3. U općini Harastin (19) a raspoređeni su: Dopsin 2, Hrastin 8, Koprivna 2, Sorgerova Pusta 1 i Vladislavci 6. U općini Petrijevcima (42) a raspoređeni su: Ladimirevci 10, Petrijevcima 27 i Satnica 5. U općini Retfala (33) a raspoređeni su; Josipovac 9 i Retfala njemačka 24. U Sarvašu 8. U općini Tenja i mjestu 23. U općini trgovište Valpovo (172) a raspoređeni su u Belišću 84, Valpovu 86 i Novom Valpovu 2. U Valpovo vanjsko (34) a raspoređeni su: Bistrinci 18, Bocanjevci 2, Ivanovci 3, Nard 5, Veliškovci 5 te Zelčin 1.

[452] *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije, I., 1905., 46.*

[453] ISTO, 65.

[454] *Popis žiteljstva od 31. XII. 1910. u Kraljevinama Hrvatskoj i Slavoniji, 285.- 294., 304.* Detaljnije po Osječkom kotaru to je ovako: u općini Aljmaš 4, u općini Bijelo Brdo 2, u općini Bizovac (26) i to u Bizovcu 15, Čepinskim Martincima 6, Habjanovcima 2 i Ladimirevcima 3. U općini Čepin 46. U Dalju samo u mjestu 41. U općini Erdut samo u Erdutu 1. U općini Ernestinovo (12) i to u Ernestinovu 4 i Laslovu 8. U općini Hrastin (19) i to u Hrastinski Rastovac 4, Hrastin 5, Koprivna 6, Vladislavačka Konopljara 1 i Vladislavci 3. U općini Petrijevcima (29) i to u Josipovcu 2, Petrijevcima 24 i Satnici 3. U općini Retfala (36) i to u njemačkoj Retfali 36. U Sarvašu nitko. U općini Tenja (14) i to u Betinin Dvor 4 i Tenja 10. U općini Valpovo (212) i to u Belišće 138 i Valpovo 74. U općini Vanjsko Valpovo (24) i to u Bistrinci 21, Ivanovci 1 i Veliškovci 2.

BILJEŠKE

[455] Velimir PETROVIĆ, "Esekerski - što je to?", *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice, VHD Jahrbuch*, 1995., Osijek, 1995., 108. ; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Multietničke značajke demografskih kretanja Osijeka i okolice na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće", *Časopis za suvremenu povijest*, 33., br.2., Zagreb, 2001., 481.

[456] A. SZABO, *Židovi u Hrvatskoj i Slavoniji 1851.-1910.*, 2133.

[457] V. PETROVIĆ, *Esekerski - što je to?*, 108.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Multietničke značajke demografskih kretanja Osijeka i okolice na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće", 481.; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., 46.; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, II., 1906.-1910., 26.

[458] *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., 46.; *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, II., 1906.-1910., 32.

[459] B. VRANJEŠ-ŠOLJAN, *Stanovništvo Banske Hrvatske*, 136, 165., 202.

[460] Lj. DOBROVŠAK, *Razvoj židovskih zajednica u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji*, 87.-398.

[461] Igor KARAMAN, "Uloga malog i srednjeg poduzetništva u oblikovanju kapitalističkog privrednog sustava na tlu Hrvatske", *Povijesni prilozi*, br. 9., Zagreb, 1990., 24.-25.; Igor KARAMAN, "Osnovna obilježja razvitka industrijske privrede u sjevernoj Hrvatskoj do prvog svjetskog rata", *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol.1. , Zagreb, 1974., 37.-60.

[462] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 14.

BILJEŠKE

[463] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 13. - 14., 20.-22., 59., 60., 110.

[464] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 20, 36-38, 42, 43. Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Židovi u Osijeku i njihov utjecaj na gospodarski i javni život grada na prijelazu dva stoljeća (1868.-1914.)", *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 428.-434.; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Udio Židova u gospodarstvu Osijeka u prvoj polovici 20. stoljeća", *Osječki zbornik*, XXVIII, Osijek, 2007., 161.-170.

[465] Igor KARAMAN, "Osvrt na stanje obrtničko-industrijske privrede u osamdesetim godinama 19. stoljeća na području sjeverne Hrvatske (prema Popisu obrta M. Zoričića iz 1883...)", *Acta historico-economica Iugoslaviae*, vol.2., Zagreb, 1975., 60.-62.

[466] Vilma VUKELIĆ, *U stiješnjenim granicama*, prijevod Vlado Obad, Osijek, 1997., 7.-8.

[467] S. SRŠAN, *Povijest Osijeka*, 73.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 31.; Kamilo FIRINGER, "Prva osječka gospodarska izložba", *Osječki zbornik*, VII., Osijek, 1960., 147.-164.; I. KARAMAN, "Osnovna obilježja razvitka industrijske privrede u sjevernoj Hrvatskoj", 49.-50.; Miroslava DESPOT, *Privreda Hrvatske na domaćim i međunarodnim izložbama do osnivanja Zagrebačkog zbora 1910.*, Zagreb, 1969., 3.

[468] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 32.- 34.

[469] Stjepan UGARKOVIĆ, *Izložbeni katalog, Gospodarsko-šumarska jubilarna izložba u Zagrebu 1891*, Zagreb, 1891., 227.; Janko

BILJEŠKE

IBLER, *Gospodarsko-šumarska jubilarna izložba Hrv.-slav. društva u Zagrebu 1891.*, Zagreb, 1892.

[470] *Vjesnik županije virovitičke* br.7., Osijek, 1. travnja 1907., 77.-78.

[471] *Obrtnik*, br. 5., Zagreb, 10. veljače 1889.

[472] *Vjesnik županije virovitičke* br. 1., Osijek, 1. siječnja 1895.

[473] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 34., V. KOVAČ, "Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke", 7.-8.

[474] *Kraljevine Hrvatska i Slavonija na tisućgodišnjoj zemaljskoj izložbi Kraljevine Ugarske u Budimpešti 1896.*, Zagreb, 1896. , 3, 133.; 153., 159., 160., 218.

[475] M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 110.-190.; M. KOLAR -DIMITRIJEVIĆ, "Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju", 55.-72.; *Hrvatska obrana*, 171.-31. srpnja 1916.

[476] I. IVELJIĆ, *Uloga zagrebačke privredne elite u modernizaciji Hrvatske (1860.-1883.)*, 227.-229.; 412.-415.

[477] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Udio Židova u gospodarstvu Osijeka u prvoj polovici 20. stoljeća", 162.-163.

[478] HR – HDA, M-3430.

[479] Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, Osijek, 2005., 18.

BILJEŠKE

[480] Stjepan SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, Osijek, 1998., 58.-59.; V. KOVAČ, "Neobavezne reminiscencije jedne bivše Osječanke", 8.-9.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 750.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 217.; MARA, 1909.-1984, monografija u povodu 75. obljetnice od osnutka čaraparske radionice, Osijek 1984, 17.-19. Hugo Kolar (prije Kohn) je nakon smrti Bele Springera 1933. zajedno s bratom *Dragutinom* i sinom odvjetnikom Pavlom Kolarom (ranije Kohnom) kupio je reprezentativnu zgradu Jugoslavenske udružene banke u Kapucinskoj 7. i električne strojeve za pletenje pa je tvrtka 1936. prerasla u industrijsku radnju, tj. Tvornicu čarapa i pletenina "Mara" sa 70-tak zaposlenih.

[481] *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 305.; *Vjesnik županije virovitičke* br. 1., Osijek, 1. siječnja 1909.; *Narodna obrana*, br. 297., Osijek, 24. prosinca 1908., V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti (memoari)*, 14., Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 180.

[482] *Hrvatska obrana*, Osijek, 5. siječnja 1915.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 19.

[483] *Hrvatska obrana*, br. 192., Osijek, 27. kolovoza 1918.; br. 193., Osijek, 28. kolovoza 1918.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 17., Osijek, 1. rujna 1918.; *Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.- Izvješće kr.ug. ministru trgovine*, Osijek, 1900., 37.-39.; *Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.- Izvješće kr.ug. ministru trgovine*, Osijek, 1901., 51.-54.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 121., 202., 226., 438., 486., 723.-724.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 212. M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 110.-190.

BILJEŠKE

[484] *Osječki Tjednik*, br. 37.-24. rujna 1906.; br.7.- 18. veljače 1907. *Narodna Obrana*, br. 1.-2. siječnja 1904. *Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1900.- Izvješće kr.ug. ministru trgovine*, 37.-39.; *Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1901.*, 51.-54.; Stjepan SRŠAN, "Zaslužni osječki građani krajem 19. stoljeća", *Revija*, Osijek, br.2., rujan-listopad, 1990., 60.-61. *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 359. , 899.

[485] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 50.; *Hrvatska obrana*, br.2.-4. siječnja 1916. Arpad Neumann krajem 1915. istupio je iz veletrgovine kolonijalne robe Neumann i Krauss, te kupio od Aarona Hellera kuću i njegovu trgovinu soli.

[486] *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 439.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*,197.

[487] *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*,108; *Vjesnik Županije virovitičke*, br.23., Osijek, 1908., 237. (oglas tvrtke)

[488] HR - HDA, M-3430; M- 1513, *Osječki Tjednik*, br.5., Osijek, 4. veljače 1907.; br. 18., Osijek, ožujak 1907.; *Zapisnici grada Osijeka 1887.-1895.*, 47.-48.; Melita RONČEVIĆ, "Stečajni zakoni iz 1853. i 1897. godine u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji", *Glasnik Arhiva Slavonije i Baranje*, 7., Osijek, 2003., 25.-35.; *Obrtnik (1884.-1896.)*

[489] HR - HDA M-3430; ; Lavoslav KRAUS, *Susreti i sudbine*, Osijek, 1973., 23. Obitelj Wolf se doselila iz Seksárda u Mađarskoj 1880. Imali su jednu od najstarijih kuća na kat u Donjem gradu. Unutar kuće nalazila se i trgovina.

[490] HR – HDA, M-3430; M- 1513.

BILJEŠKE

[491] ISTO, M-3430;

[492] *Osječki Tjednik*, br.37., Osijek, 24. rujna 1906.; br.7., Osijek, 18. veljače 1907.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Udio Židova u gospodarstvu Osijeka u prvoj polovici 20. stoljeća", 164.; HR – HDA, M-3430.

[493] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 16.- 17.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 31.-44., 121-123., M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Židovi u gospodarstvu sjeverne Hrvatske od 1873. do 1941. godine", 131.

[494] *Osječki Tjednik*, br. 6., Osijek, 11. veljače 1907.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 64.- 65.; 104.; *Osvrt na razvoj narodnog gospodarstva u području Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju u Osijeku 1901.*, 51.; S. SRŠAN, "Zaslužni osječki građani krajem 19. stoljeća", 62.

[495] HR – HDA, M-3430; M-3423.

[496] HR – HDA, , M-3430; M- 1513, M-3423.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Udio Židova u gospodarstvu Osijeka u prvoj polovici 20. stoljeća", 165.; M. RONČEVIĆ, "Stečajni zakoni iz 1853. i 1897. godine", 25.-35.; Ljiljana DOMINKOVIĆ, "Osječki obrtnici 1887. godine", *Glasnik Arhiva Slavonije i Baranje*, 7., Osijek, 2003., 221.-236.

[497] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*, 258. -259., 279.; 290., Albert Obersohn 1863. zatražio je isključivo pravo mesarenja na tri godine.

[498] HR- HDA, M-3430; M- 1513.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 50; S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*, 33., 347.; Lj. DOMINKOVIĆ, "Osječki obrtnici 1887. godine", 221.-236.

BILJEŠKE

[499] HR - HDA, M-3430; M-3423., M-3430; M- 1513,

[500] HR – HDA ISTO, M-3430; M - 1513; Lj. DOMINKOVIĆ, "Osječki obrtnici 1887. godine", 221.-236.

[501] "Židovi fotografi", *Katalog izložbe*, Zagreb, 2004., 12.; Vesna BURIĆ, "Osječka fotografija", *Fotografija u Hrvatskoj 1848.-1951.*, *Katalog izložbe*, prosinac 1996.-veljače 1997., Osijek, 2007. , 27.

[502] V. BURIĆ, "Osječka fotografija", 30.-32.

[503] *Židovi fotografi*, 16.

[504] V. BURIĆ, "Osječka fotografija...", 33. -36.

[505] V. BURIĆ, *Osječka fotografija*, 37.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 221. -222.

[506] *Židovi fotografi*, 14.-16. , 60., 138.

[507] HR - HDA, M-3430; M-3423.

[508] Zlata ŽIVAKOVIĆ–KERŽE, *Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju*, I. dio., Osijek, 2009., 281.; *Narodna obrana*, br.5., Osijek, 8. siječnja 1908.; U atelieru gdje Elze Rechnitz

[509] Oto ŠVAJCER, "Slikarske radionice i crtačke škole u Osijeku u XIX i na početku XX st.", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, br.2., Osijek, 1982. i 1983., 211.-212.; Božo PLEVNIK, *Stari Osijek*, Osijek, 1987., 107. -108.

[510] Oto ŠVAJCER, "Sigmund Landsinger, biografski osvrt na razdoblje do 1896. godine", *Radovi Instituta za povijest umjetnosti*, 8.,

BILJEŠKE

1984., 83.-88.; *Enciklopedija hrvatske umjetnosti*, 1., A-N, Zagreb, 1995., 30. *Hrvatski biografski leksikon*, 1., A-Bi, Zagreb, 1983., 234.

[511] O. ŠVAJCER, "Sigmund Landsinger", 83.-88.

[512] M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Židovi u gospodarstvu sjeverne Hrvatske od 1873. do 1941. godine", 127.-141.

[513] HR – HDA, M-3430; M- 1513; Lj. DOMINKOVIĆ, "Osječki obrtnici 1887.godine", 221.-236.; *Hrvatska obrana*, br. 307., Osijek, 31. prosinca 1915.; br. 18., Osijek, 23. siječnja 1903.

[514] *Narodna obrana*, br. 147., Osijek, 1. srpnja 1903.

[515] *Osječki Tjednik*, br.18., Osijek, 6. svibnja 1907.

[516] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Stradanja i pamćenja*, 272.

[517] V. KOVAČ, "Neobavezne reminiscencije", 12.-13.; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Osječke kavane", *Hrvatska revija*, br.4., Zagreb, 2003., 19.-23.

[518] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Udio Židova u gospodarstvu Osijeka" 165.; B. PLEVNIK, *Stari Osijek*,149.

[519] HR – HDA, M-3430.

[520] N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju* 110.-190.; M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206.-213.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku*, 433; Grgur Marko IVANKOVIĆ / Ante GRUBIŠIĆ, "Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože Budnost", *Katalog izložbe Muzeja Slavonije*, Osijek, 2003., 47.; Mira KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Što se dogodilo s najvećom osječkom bankom poslije 1918. godine?", *Osječki zbornik*,

BILJEŠKE

br. 22./23., Osijek, 1997., 209.-228.; *Židov*, br.30.-24. jula 1931., *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 895.; Ivo GOLDSTEIN, *Židovi u Zagrebu 1918.-1941.*, Zagreb, 2004., 308.; *Narodna obrana*, br. 128., Osijek, 6. lipnja 1903.; br. 59., Osijek, 13. ožujka 1911.; br. 74., Osijek, 31. ožujka 1911.; *Obrtnik*, 27. i 28.-25. rujna 1891.

[521] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886.*, 152.; S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1896.- 1901.*, 187., 212., 215., 398., 433., 487.; *Vjesnik Županije virovitičke*, br.21., Osijek, 1. studeni 1896.; br.6., Osijek, 15. ožujka 1897.; *Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946.*, 746.; G. M. IVANKOVIĆ / A. GRUBIŠIĆ, "Ostavština osječke slobodnozidarske", 47.; *240 godina škole u Gradecu*, Gradec, lipanj, 2011., 6.; Zdenka ŠIMONČIĆ-BOBETKO, *Agrarna reforma i kolonizacija u Hrvatskoj*, Zagreb, 1997., 72.; Denis NJARI, *Vladislavci, Vladislavci*, lipanj 2012., 49.-51.; *Obrtnik*, br. 5., Osijek, 10. veljače 1899.; br. 21., Osijek, 20. srpnja 1892.

[522] *Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946.*, 746.; *Narodna obrana*, br. 28., Osijek, 19. prosinca 1902.; *Vjesnik Županije virovitičke*, br.3, Osijek, 1. veljače 1904.; br. 3., Osijek, 1. veljače 1905.; *Hrvatska obrana*, br. 88., Osijek, 19. travnja 1915.; br. 54., Osijek, 7. ožujka 1916.; *Osječki Tjednik*, br. 34., Osijek, 3. rujna 1906.; D. NJARI, *Vladislavci*, 121. <http://www.gluo.hr/zs20.html> (14.06.2012.)

[523] <http://db.yadvashem.org/names/nameDetails.html?itemId=2008681&language=en> (12.6.2012.); M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Što se dogodilo s najvećom osječkom bankom poslije 1918. godine?", 209.-228.; G. M. IVANKOVIĆ / A. GRUBIŠIĆ, "Ostavština osječke slobodnozidarske lože Budnost, 47., 51., 53.; *Zavičajnici grada Osijeka, 1901.-1946.*,746.; D. NJARI, *Vladislavci*,121., 129.-133., 136., 151.; *Šumarski list*, br.7./1909.;

BILJEŠKE

8./1922.; *Slavonsko gospodarsko društvo u Osijeku 1875.-1900.*, Osijek, 1900., 91.; Z. ŠIMONČIĆ-BOBETKO, *Agrarna reforma i kolonizacija*, 77.; *Vjesnik Županije virovitičke*, br.2., Osijek, 15. siječnja 1900.; br. 4., Osijek, 15. veljače 1908.; br. 8., Osijek, 15. travnja 1911.; br. 12., Osijek, 15. lipnja 1911.

[524] Tomislav TIMET, "Razvitak hipotekarnih i komunalnih zajmova klauzuliranih za izdane hipotekarne založnice i komunalne zadužnice kod novčanih zavoda u Hrvatskoj i Slavoniji", *Prilozi za ekonomsku povijest Hrvatske*, Zagreb, 1967., 236.

[525] *Hrvatska obrana*, br. 88., Osijek, 19. travnja 1915.; br. 54., Osijek, 7. ožujka 1916.; Godine 1915. potpredsjednik i komorski predsjednik bio je Oskar Weismayer, nadravnatelj je bio Julijo Sorger, a članovi: dr. Mavro Rein, Julijo Pfeiffer i dr. Hinko Plachte.

[526] G. M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, *Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože "Budnost"*, 47.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Židovi u gospodarstvu sjeverne Hrvatske od 1873. do 1941. godine", 127.-141.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 119.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Što se dogodilo s najvećom osječkom bankom poslije 1918. godine?", 209.-228.

[527] *Osječki Tjednik*, br. 3.- ožujak 1906., 6.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 121. -123.

[528] *Hrvatska obrana*, br. 95., Osijek, 27. travnja 1915.

[529] Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Gospodarstvo u Osijeku i Vukovaru krajem 19. i početkom 20. stoljeća", *Istočna Hrvatska: Osijek-Vukovar-Ilok*, zbornik radova, Osijek, 2002., 70.-71.; S. SRŠAN, *Tortke u istočnoj Hrvatskoj*, 12.-19.

BILJEŠKE

[530] *Osječki Tjednik*, br. 3., Osijek, ožujak 1906., 6.; Z. ŽIVAKOVIĆ - KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 121. -123.; Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka", 2.; S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 90.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 525.; *Osječki tjednik*, br. 7, Osijek, 26. ožujka 1906.;

[531] Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka", 2.; Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mlinova, (Osvrt na prijelaz obrta u industriju-19. i prva polovica 20. stoljeća)", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv.25., Zagreb-Osijek, 2009., 87.-102.; S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 90.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 525.; Miroslava DESPOT, "Pokušaj kronologije nastanka židovskih poduzeća u Hrvatskoj od bečkog kongresa 1815. do raspada Austro-Ugarske 1918.", *Novi Omanut*, br. 55., studeni-prosinac, 2002., 11.; Julijo MARTINČIĆ / Dubravka HACKENBERGER, "Prerada žita kao dio prehrambene djelatnosti grada Osijeka do 1990. godine", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 13., Osijek, 1997., 45.-52.; Kod Lakatoša piše da je izgrađen 1869. godine, a kod M. Despot 1863., no očito je i jedno i drugo pogreška. Istina je da je mlin postojao od 1862. međutim u vlasništvo Kraussa došao je tek 1879. godine.

[532] *Osječki Tjednik*, br.7, Osijek, 26. ožujka 1906.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Osječka sjećanja i svaštice (20. stoljeće)*, II. dio, 27.

[533] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mlinova", 95.-96.; *Spomenica o osamdesetgodišnjem radu Dobrovoljnog društva Osijek- Donji grad, 1875.-1955.*, Osijek, 1955. , 28.-29.

[534] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 66.-67.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i*

BILJEŠKE

Slavonije, 525.; *Narodna obrana*, br. 251, Osijek, 3. studenog 1913.; *Hrvatska obrana*, br. 30, Osijek, 6. veljače 1917., 4.

[535] *Vjesnik Županije virovitičke* br. 3., Osijek, 1. veljače 1918.

[536] Slavica SINGER / Željko TURKALJ, "Industrija grada Osijeka od 1850. do 1996.", *Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998.,144.; B. PLEVNIK, *Stari Osijek*, 138.

[537] *Obrtnik*, 27. i 28. -25. rujna 1891.

[538] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 67.-68.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 534.-535.; S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 110.; *Vjesnik Županije virovitičke*, br.6, Osijek, 15. ožujak 1908., 62.: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mlinova", 97.-98.; J. MARTINČIĆ / D. HACKENBERGER, "Prerada žita kao dio prehrambene djelatnosti grada Osijeka do 1990. godine", 47.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Što se dogodilo s najvećom osječkom bankom poslije 1918. godine?", 209.-228.; *Hrvatska obrana*, br. 42, Osijek, 22. veljače 1915.; br. 43.-23. veljače 1915., *Hrvatska obrana*, br. 54, Osijek, 7. ožujka 1916. Krajem listopada 1915. "Union" je upisao treći ratni zajam od 300.000 kruna, a početkom 1916. darovao je vladi u dobrotvorne svrhe 1.000 metara centi sortiranog pšeničkog brašna.

[539] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 68.-69.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 535.-536.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mlinova", 98.

[540] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Udio Židova u gospodarstvu Osijeka u prvoj polovici 20. stoljeća", 166.; ISTA "Od vodenica na Dravi do osječkih (paro)mlinova", 98.

BILJEŠKE

[541] J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 517.; Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka"2.

[542] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 69.-71.; Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka", 2.

[543].Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 72.-74.; Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka", 2. *Vjesnik županije virovitičke*, br. 10, Osijek, 15. svibnja 1907., 115. Uz njih se navode i ravnatelj *Dioničke tvornice šećernih proizvoda* u Lobositzu Alfred Laessing, saborski zastupnik i potpredsjednik "Slavonskog gospodarskog društva" Vaso Muačević, saborski zastupnik i odvjetnik dr. Ante Pinterović, posjednik nekretnina Stjepan Piller, posjednik i gradski zastupnik Šandor Popović, vlasnik pivovare i gradski zastupnik Koloman Šeper, veleposjednik Franjo Ksaver Schmidt, i zastupnik Osijeka, Ivan Tittjung.

[544] *Vjesnik županije virovitičke*, br. 14, Osijek, 15. srpnja 1900.

[545] *Vjesnik županije virovitičke*, br. 15, Osijek, 1. kolovoza 1900.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 77.-78.; Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka"2.

[546] Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka"2.

[547] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 78.-80.; *Vjesnik Županije virovitičke* br.17, Osijek, 1. rujna 1907., 186.-187. Uz njih se spominju još i Mirko Graff, W. C. Hofbauer, Ivan Nepokoj, Josip Povischil, Oton Schnier, Antun Frimml, Dragutin Laubner, Stjepan Piller, dr. Mihalj Reiner, Josip Heyer, Josip Kunetz, N. A. Plavšić i Stjepan Šarčević.

BILJEŠKE

[548] *Vjesnik Županije virovitičke*, br. 11, Osijek, 1. lipnja 1912.; *Narodna obrana*, br.128, Osijek, 6. lipnja 1903. Među utemeljiteljima ove tvornice 1903. našli su se Oskar Weismayer, I. N. Schulhof te Emanuel Herrmann.

[549] J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije* 207.; S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 44.

[550] Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka", 2.

[551] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 84.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 314.

[552] Zdenka ŠIMONČIĆ-BOBETKO, "Izvlaštenje veleposjedničkih šuma u Hrvatskoj 1919.-1941.", *Časopis za suvremenu povijest*, 2.-3., Zagreb 1993, 236.; M. DESPOT, *Industrija i trgovina građanske Hrvatske 1873.-1880.*, 237, 238, 278; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 225.; *Obrtnik*, br. 16.-1. lipnja 1892.; *Vjesnik Županije virovitičke*, br. 10, Osijek, 15. svibnja 1900.- Izidor Frank 1900. kupuje od vlastelinstva u Podgoraču 1.000 kat. jutara za svotu od 270.000 K

[553] S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 26.

[554] G. M. IVANKOVIĆ / A. GRUBIŠIĆ, "Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože Budnost", 51; *Židov*, br.4, Zagreb, 26. januara 1924.; *Opeka*, urednik Marjan Jakšić, Osijek, 1983., 15.-16.; *Osječki Tjednik*, br.32, Osijek, 20. kolovoz 1906., 4.-5.; br.45.-11. studenog 1907.; br.46.-18. studeni 1907.; br.49.-9. prosinca 1907.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945.*, 720. Stjepan SRŠAN, *Povijest osječkih udruga i klubova*, Osijek, 1994., 15.-34.; *Židov*, br. 4, Zagreb, 1. studenog 1917.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 211.

BILJEŠKE

[555] J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 517.; S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 122.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 94.; Slavica SINGER, Željko TURKALJ, *Industrija grada Osijeka od 1850. do 1996.*, *Gospodarstvo Osijeka 1196.-1996.*, Zbornik radova, Osijek, 1998., 177.-178.; *Opeka*, 15.-16.; *Vjesnik županije virovitičke*, br. 14.-15. srpnja 1900.; *Narodna obrana*, br. 47.- 28. veljače 1910.

[556] HR- DAOS- 6, Gradsko poglavarstvo Osijek, kutija 1103, spis br. 2166/1874.; HR - HDA, M-3423; *Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886.*, 31., 248., 256.; I. KARAMAN, "Problemi kapitalističke privrede sjeverne Hrvatske", 101.; B. PLEVNIK, *Stari Osijek*, 83.; M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju*, 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju Banu Khuen Hedervariyu", 55.-72; *Die Drau*, Osijek, br. 17.- 7. Februar 1893.

[557] Z. LACKOVIĆ, "Židovi u gospodarskom razvoju Osijeka", 2.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 94.

[558] HR - HDA,) DVD -389.; M-3423, *Slavonische Presse*, br.17.-7. Februara 1893.; *Die Drau*, Osijek, br. 17.- 7. Februar 1893., <http://www.zet.hr/uspinjaca/povijest.aspx> (12.6.2012.)

[559] *Hrvatski Radnički Glas*, br.23.-1. prosinca 1897. *Tvrtka Haas i Brückler* u Osijeku. Pokrenuta 1897. i nakon osam mjeseci doživjela stečaj.

[560] *Osječki Tjednik*, br.7.- 26. ožujka 1906.; Stribor SCHWENDEMANN UZELAC, *Leksikon smrti*, Slavonski Brod, 2011., 111.-112.; Branko OSTAJMER, "Povijesne bilješke o obitelji Selinger", 290.-340.

[561] *Osječki Tjednik*, br.21.-27. svibnja 1907.

[562] Marija MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, Zagreb, 1978., 36.-37.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 96.; *HBL*, br. 4., E-GM, Zagreb, 1998., 382.; Lj. DOBROVŠAK *Hrvatska javnost prema Židovima*, 179., Josip BÖSENDORFER, "Povijest tipografije u Osijeku", *Grada za povijest književnosti Hrvatske*, JAZU, knjiga XIV., (ured. Franjo Fancev), Zagreb, 1939., 135.; Stjepan MATKOVIĆ, *Čista stranka prava 1895.-1903*, Zagreb, 2001., 23-34. ; *Hrvatska književna enciklopedija*, sv. 1., 2010., Zagreb, 557.

[563] M. MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, 39.-43; J. BÖSENDORFER, "Povijest tipografije u Osijeku", 135, 136. ; Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, *Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju*, I. dio., Osijek, 2009., 263.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 946., 617.; M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj-židovske zajednice*, I, 381. *Osječki Tjednik*, 34, Osijek, 3. rujna 1906., *Hrvatska obrana*, br.88, Osijek, 19. travnja 1915.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve*, 34., 67.-68.; V. KOVAČ, "Neobavezne reminiscencije jedne Osječanke", 7.-8.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 534.-535.; S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 110.; *Vjesnik Županije virovitičke*, br. 6, Osijek, 15. ožujak 1908., 62.: M. KOLAR, "Razvoj trgovačko-obrtničke komore u Osijeku", 206.-213.; N. A. PLAVŠIĆ, *Trgovačko-obrtnička komora za Slavoniju* 110.-190.; M. KOLAR-DIMITRIJEVIĆ, "Spomenica Trgovačko-obrtničke komore za Slavoniju", 55.-72., Stjepan SRŠAN / Marko ĐUKIĆ, *Povijest Crvenog križa u Osijeku*, Osijek, 2003., 23.-24.; O. ŠVAJCER, "Sigmund Landsinger", 83.-88.; *Narodna obrana*, Osijek, br.14, Osijek, 13. siječnja 1908.

[564] *HBL*, sv. 4., E-GM, Zagreb, 1998, 468.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945.*, 230.; M. MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u*

BILJEŠKE

Slavoniji, 46.-47.; J. BÖSENDORFER, "Povijest tipografije u Osijeku", 136.

[565] *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945.*, 782. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 219.; M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj*, II., 424; M. MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, 47-48; *Židovska smotra*, 6./1909., 102.

[566] M. RONČEVIĆ, "Stečajni zakoni iz 1853. i 1897. godine", 34.

[567] *Analitički inventar Kraljevski sudbeni stol u Osijeku, stečajni predmeti 1854-1943.*, 13.; M. MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, 48., 105. HR - HDA, M-3430: M-3423., M-3442.; Ignatz Wortman rođen je 1874./75. u Iloku, a 1898. oženio se u Osijeku sa Berthom rođ. Horn iz Osijeka. Roditelji Ignatza su se zvali Emanuel Wortman i Rosa rođ. Braun iz Osijeka. Očito je prodao tiskaru jer je bio teško bolestan, budući da je umro 27. VIII. 1904. u Osijeku u dobi od 29 godina.

[568] *HBL*, sv.4., E-GM, Zagreb, 1998, 381.; M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj*, II, 386.; M. MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, 49.; *Hrvatska književna enciklopedija*, sv. 1., 2010., Zagreb, 557.

[569] M. MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, 52.-53.; J. BÖSENDORFER, "Povijest tipografije u Osijeku", 136.

[570] M. MALBAŠA, *Povijest tiskarstva u Slavoniji*, 53.-54; T. ŠALIĆ, *Židovi u Vinkovcima*, 377.; *Zavičajnici grada Osijeka*, 684.

[571] Biserka BELICZA, Saša JEVTOVIĆ, "Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu", *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 212.

[572] *Zavičajnici grada Osijeka 1901. - 1945.*, 439.

BILJEŠKE

[573] *Hrvatska obrana*, 67.- 22. ožujka 1916.

[574] Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*; 190.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 402.; Stanislav MARIJANOVIĆ, *Hrvatsko pjevačko društvo "Lipa" nu Osijeku 1876.-1986.*, Osijek, 1987., 64.-85.; *Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava*, Osijek, 1914. 25.; *Narodna obrana*, br.15.-20. siječnja 1914.; *Osječki Tjednik*, br.32, Osijek, 19. kolovoza 1906., 4.-5.

[575] *HBL*, sv. 1., A-Bi, Zagreb, 1983., 234.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 45.; *Hrvatska obrana*, br. 140.-20. lipnja 1917.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 11.-1. lipnja 1896.; br.13.-1. srpnja 1917.

[576] Z. ŽIVAKOVIĆ – KERŽE, *Osječka sjećanja*, I. dio., 91.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 14, Osijek, 15. srpanj 1906.

[577] *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 669.; Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*; 206.; *ISTA, Osječka sjećanja*, I. dio., 281.; *Narodna obrana*, br.182.-9. kolovoza 1904.; *Osječki Tjednik*, br.45, Osijek, 11. studenog 1907.; br. 46.-18. studenog 1907.; br. 49.- 9. prosinca 1907.

[578] *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 255., Biserka BELICZA / Antun TUCAK, *Društvo slavonskih liečnika u Osieku-kronologija osnutka, uloga i djelovanje, 1874.-1883.*, Zagreb-Osijek, 2011.,51.

[579] HR - HDA ,M-3430; M-3423.

[580] Popis liječnika napisan prema: HR - HDA, M-3430; *Vjesnik županije virovitičke*, br.7.-1. travnja 1907., 79.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 97.; Biserka BELICZA, "Virovitica i virovitička županija u

BILJEŠKE

zdravstvenim izvještajima 18. i 19. stoljeća", 211.-226.; B. BELICZA / S. JEVTIČIĆ, "Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu", 212.; B. BELICZA / A. TUČAK, *Društvo slavonskih liečnika u Osijeku-kronologija*, Zagreb-Osijek, 2011.

[581] *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1945.*, 361.

[582] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 201.

[583] ISTA, *Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku*, 263.; *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 37.

[584] HR - HDA M-3430.

[585] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 205.

[586] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku*, 293.; *Zavičajnici grada Osijeka (1901. – 1946.)*, 654.

[587] B. BELICZA / S. JEVTIČIĆ, "Udio Židova u medicini u Hrvatskoj i Zagrebu", 213.-214.; Stjepan SRŠAN, *Izvori za povijest zdravstva Osijeka i Hrvatske 1874.-1923.*, Osijek, 1997., 10.-11.

[588] *Zavičajnici grada Osijeka, 1901.- 1946.*; 157.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 9, Osijek, 1. svibnja 1916.

[589] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku*, 280., *Vjesnik Županije virovitičke* br., 3, Osijek, 1. veljače 1912.; *Zavičajnici grada Osijeka, 1901.- 1946.*; 361. *Narodna obrana*, br. 12.-16. siječnja 1911.

[590] *Zavičajnici grada Osijeka, 1901.- 1946.*; 232.; M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj*, II., 387.

BILJEŠKE

[591] Maks KARLOVIĆ, "Hrvatski veterinari Židovi - žrtve Drugog svjetskog rata", *Veterinarska stanica*, 33., ožujak-travanj, 2., Zagreb, 2002., 111.; *Jeka od Osijeka 1918.*, Osijek, 1918., 171.

[592] M. KARLOVIĆ, "Hrvatski veterinari Židovi" 173.-178.

[593] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 181.

[594] *Osječki Tjednik*, br. 8.-2. travnja 1906.; *Hrvatska obrana*, br. 278.-25. studenog 1915.; *Ilustrovani list*, 18. prosinca 1915., 1203.; *Zavičajnici grada Osijeka (1901. – 1946.)*, 901.

[595] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 188.; Ljiljana DOBROVŠAK, "Prvi cionistički kongres u Osijeku 1904. godine", *Časopis za suvremenu povijest*, 37., br. 2., Zagreb, 2005.; *Osječki Tjednik*, br.33.-27. kolovoza 1906.; HDA, M-3442.

[596] HR - HDA, M-3442.; *Hrvatska obrana*, br. 252.-25. listopada 1915.; br.253. - 26. listopada 1915.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 21, Osijek, 1. studenog 1915.

[597] Ljiljana DOBROVŠAK, Prva konferencija Zemaljskog udruženja cionista južnoslavenskih krajeva Austrougarske Monarhije u Brodu na Savi 1909. godine- prilog poznavanju početaka cionističkog pokreta u Slavoniji, *Scrinia Slavonica*, br.6., Slavonski Brod, 2006., 234.-266.; *Vjesnik županije virovitičke* br. 6.-15.ožujka 1918.; *Narodna obrana*, br. 37.- 12. veljače 1908.

[598] HR - HDA- PRZV, kutija 698/1904; spis 3578/1904; *Obzor*, 171.-28. srpnja 1904.; *Narodna obrana*, br. 47.- 28. veljače 1910., "Izbori u židovskoj bogoštovnoj općini. "br. 171.- 27. srpnja 1904.; "Izborna gužva u Židovskoj općini Osijek", *Ha-Kol*, 89., lipanj-srpanj, 2005., 89.-33.; *Židovska smotra*, br. 3. i 4., 28. veljače 1909., br.5.- 14. ožujka

BILJEŠKE

1909.; br. 5.- 2. ožujka 1910.- 21. adara 5670.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 5, Osijek, 1. ožujka 1909.

[599] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 198.; *Narodna obrana*, br. 61.- 15. ožujka 1911.

[600] G. M. IVANKOVIĆ / A. GRUBIŠIĆ, "*Ostavština osječke Slobodnozidarske lože Budnost*", 48. *Narodna obrana*, br. 174.- 28.; *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915., ratni almanah*, Osijek, 1915., 7, 5.-33. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *S tradicionalnih na nove puteve, trgovina*, 67.-68.; J. LAKATOŠ, *Industrija Hrvatske i Slavonije*, 534.-535.; S. SRŠAN, *Tvrtke u istočnoj Hrvatskoj*, 110.; *Vjesnik Županije virovitičke*, br. 6, Osijek, 15. ožujak 1908., 62.: *Osječki Tjednik*, 34.- 3. rujna 1906. *Židovska smotra*, br.5.- 2. ožujka 1910.- 21. adara 5670.; *Narodna obrana*, br. 47.- 28. veljače 1910., "Izbori u židovskoj bogoštovnoj općini"; br. 281.- 12. prosinca 1910.; br.291.- 23. prosinca 1910.; br. 295.- 29. prosinca 1910.; br. 297.-31. prosinca 1910.

[601] *Narodna obrana*, br.242.- 20. listopada 1908.; *Narodna obrana*, br. 57.- 10. ožujka 1911.; *Hrvatska obrana*, br. 33.- 11. veljače 1916.

[602] *Hrvatska obrana*, br. 88.- 19. travnja 1915.; br. 54.-7. ožujka 1916.

[603] A. BUDAJ, *Vallis Judaea*, 180.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 8, Osijek, 15. travnja 1911.;

[604] *Narodna obrana*, br.7.-10. siječnja 1914.;

[605] Stjepan SRŠAN, *Biografije učitelja i profesora osječkih gimnazija i srednjih škola od 1855. do 1945. godine*, Osijek, 2009., 130., G. M. IVANKOVIĆ / A. GRUBIŠIĆ, "*Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože Budnost*", 49.-52. *Hrvatska obrana*, br. 95.-27. travnja 1915.; br.108.-11. svibnja 1915.; *Vjesnik virovitičke županije*, br.19.-1. listopada

BILJEŠKE

1896.; *Hrvatski biografski leksikon*, sv. 7., Kam-Ko, Zagreb, 366.; *Osječki Tjednik*, 34.-3. rujna 1906.; *Narodna obrana*, br. 119.- 27. svibnja 1913.

[606] Popis odvjetnika načinjen prema različitim izvorima: analizi matičnih knjiga rođenih, vjenčanih i umrlih gornjogradske Židovske općine, zatim prema novinskim člancima u *Narodnoj Obrani*, *Vjesniku Županije virovitičke*, *Osječkom Tjedniku*, *Hrvatska Obrana*. *Ilustrovani list*, Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku* (1918.-1941.), *Zavičajnici grada Osijeka* (1901. – 1946.), Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Stradanja i pamćenja, Holokaust u Osijeku*.

[607] HR - HDA, M-2442.

[608] Gordana GOJKOVIĆ, "Umjetnici na koncertnom podiju u Osijeku (1850.- 1900.)", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv.13., Osijek, 1997., 9.-28.

[609] *Zavičajnici grada Osijeka 1901.-1946.*, 780.

[610] Gordana GOJKOVIĆ, "Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.)", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv.8., Osijek, 1992., 177. Irena Sonnenfeld stekla je osnovnu poduku kod Theodora Machulke, a prvi puta se u javnosti pojavila 1892. na učeničkoj priredbi. Njezini roditelji su se zbog njezina pkolovanja preselili u Budimpeštu. Godine 1896. u Pešti održala javni koncert.

[611] G. GOJKOVIĆ, "Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.)", 177.-178. Violončelist Adolf Schiffer, sin je trgovca Samuela Schiffera. Prvi put javno nastupa na velikom koncertu Musikvereina 1892. Studirao glazbu na peštanskoj akademiji u klasi D. Poppera. Godine 1900. imenovan je prof. violončela na peštanskoj Akademiji. Istovremeno je svirao i u Osijeku (1901., 1903., 1905.).

BILJEŠKE

1904. ulazi u slavni kvartet Hubay-Popper, umjesto Poppera. Kvartet se sada zove Kemény, Szabathiel, Szerany, Schiffer. .

[612] G. GOJKOVIĆ, "Osijek- izvorište muzičkih talenata (1880.-1910.)", 165.-182.

[613] V. OBAD, "Židovi književnici iz starog Osijeka", 1.-3.; Gordana GOJKOVIĆ, *Njemački muzički teatar u Osijeku, 1825.-1907., Prilog povijesti Osijeka*, Osijek, 1997., 34.-39.

[614] RODA RODA, *Pripovijesti iz Slavonije* (odabrao i s njemačkog preveo Vlado Obad), Zagreb, 1998., 5.-19., 238.-239.

[615] V. OBAD, "Židovi književnici iz starog Osijeka", 2.-3.; Isti, "Hrvatska moderna u svjedočenjima Vilme Vukelić", *Croatica*, prinosi proučavanju hrvatske književnosti, god. XXII., svezak 35.-36., Zagreb, 1991., 257.-272.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 5.-7., v. VUKELIĆ, *U stiješnjem granicama*, 5.-16.; Brankica STANIĆ, "O memoarima Vilme Vukelić", *Kolo*, 4., Zagreb, 1999., 270.-279. Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, *Osječka sjećanja*, I. dio, 354., V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, II. izdanje, 389.-414.

[616] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku 1918.-1941.*, 205, 206.

[617] ISTO, 182.

[618] S. SRŠAN, *Biografije učitelja i profesora osječkih gimnazija i srednjih škola 1855. do 1945. godine*, 116, 131, 173, 179.

[619] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku 1918.-1941.*, 178.

[620] Isto, 207.

[621] *Narodne Novine*, br. 289 /1895.

BILJEŠKE

[622] *Sremske novine*, br. 55, Vukovar, 1897.; *Vjesnik Županije virovitičke* br. 14, Osijek, 15. srpnja 1897.; 19.-1. listopada 1897.

[623] *Narodne Novine*, br. 217/1897.; *Sremske novine* br. 77/1897.

[624] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 66. O životu Židova u Osijeku u tom vremenu vidjeti u memoarima Vilme Vukelić: *U Osijeku se ton nacionalne osobnosti nije ni osjećao. ... u njemu je ton življenja određivao švapski element. A i to esekersko švapstvo odcijepilo se u toku dva stoljeća od svojih iskonskih izvorišta, degeneriralo i začahurilo se u svojoj posebnosti. ...u gradu su stanovnici podlegli općenjemačkom elementu, koji je ipak sa svoje strane bio izložen brojnim tuđinskim utjecajima. Nijemci su se smatrali višom rasom, zauzimali su većinu ključnih položaja, počevši od gradonačelnika pa sve do gradskog pandura.*

[625] *Hrvatska Domovina*, br.153/1897.; *Hrvatsko pravo* br. 500 i 501/1897.

[626] *Narodne Novine*, br.131/1897.

[627] HR- HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 20 (739/1900; 893/1900), spis 19 (17 245/1899; 10477/1899); Rabin Kamnika je 5. prosinca 1899. najavio odlazak s mjesta rabina te da će službu obavljati sve do 1. travnja 1900.

[628] *Hrvatsko Pravo*, br.1096. /1899.

[629] Ž. LEBL, *Da se ne zaboravi*, 186.-187. Kišinjev je glavni grad Moldove. Osnovan je u 15. stoljeću leži na obalama rijeke Bika. U vrijeme kada je A. Kamnika posjetio Kišnjev, on se nalazio u Rusiji. Jedan dio Židova u Kišnjevu podržavao je revolucionarni rad Ruske socijaldemokratske i Ruske socijalističkorevolucionarne stranke. Kao odmazdu za njihove revolucionarne djelatnosti, ruska vlada je 1903.

BILJEŠKE

dovela do dva krvava pogroma u Kišnjevu i Homelu. U travnju 1903. u Kišnjevu prilikom pogroma ubijeno je 47 Židova, a ranjeno oko 700. Uništeno je preko 700 kuća i oko 600 trgovina. Drugi pokolj u istom gradu zbio se u listopadu 1905. godine, kojim je prilikom ubijeno 29 Židova.

[630] *Enc. Judaica*, vol. 10, 729-730.; *Die Welt*, Nr. 19.-8.10., 1897., 10.; *Österreichisches Biographisches Lexikon 1815.-1950.*; Bd.3., Verlag, 1983., 207.

[631] *Hrvatsko Pravo*, br.481./1897, br.493./1897.

[632] *Hrvatsko Pravo*, br. 493./1897.

[633] HR - HDA, BiNZV, kut.31./1892., spis 20 (739/1900; 893/1900), spis 19 (17 245/1899; 10477/1899); spis 22 (19 361/1899)

[634] HR -HDA, BiNZV, kut.31./1892., spis 26 (19.979.); spis 29 (3118/1901); spis 38 (3118/1901.)

[635] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 20 (739/1900; 893/1900), spis 19 (17 245/1899; 10477/1899)

[636] *Vjesnik županije virovitičke*, br. 9.-1. svibnja 1900.

[637] Teritorijalno je obuhvaćala Tvrđu i Gornji grad, koji se do 1905. prostirao na istoku od Kolodvorske (današnje Ulice Stjepana Radića), na zapadu do reftalačke mitnice (današnje križanje Kanižličeve i Strossmayerove ulice), na jugu do Gundulićeve ulice te na sjeveru do rijeke Drave.

[638] Teritorijalno je obuhvaćala današnje uže središte Donjega grada i Novi grad (Gornja i Donja ulica – današnja Divaltova ulica).

BILJEŠKE

[639] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 6 (5538/1887)

[640] HR –HDA, BINZV, kut. 31./1892., spis 7 (4.518/1889), spis 8 (7.802/1889)

[641] HR- HDA, BiNZV, kut.31./1892., spis 11 (2826, 2827/1892.)

[642] HR- HDA, BiNZV, kut.31./1892., spis 11 (2826, 2827/1892.).

Donjogradska židovska općina se čak pozivala na dopis Osječkoga gradskog poglavarstva od 9. lipnja 1862. po kojem je Novi grad imao pripadati Donjem gradu Osijeku te je to pravo osnovano na "njekom, između 1862. – 1865. pred Poglavarstvom stvorenom sporazumku".

[643] HR-HDA, BINZV, kut. 31./1892. , spis 11 (2826, 2827/1892.)

[644] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 13 (153 72/1894.), spis 14 (9925/1895.). Među dokumentacijom za odobrenje *Pravila*

Donjogradske osječke židovske općine nalazi se zapisnik skupštine

održane 25. 12. 1893. On je vrlo zanimljiv jer nam predočava popis članova donjogradske židovske općine. Donjogradskoj skupštini su 1893. prisustvovali: Josef / Josip Krausz, David Herrmann, A.

Obersohn, Ignatz Krausz, Samuel Papai, Samuel Reinitz, Max Weisz,

Samuel Wolf, Henrich Fried, Henrich Spiller, Ignatz Freund, Josef /

Josip Kellner, Max Münster, Samuel Weisz, Michael Weisz, Samuel

Brückner, Max Krausz, T. Woltmann, T. Kiss, A. Freund, Leopold

Rosenberg i Leopold Weisz ml. (imena i prezimena napisana u

izvornom obliku kako su navedena u zapisniku, op.a.). Imenik

članova: 22 ih ima pravo glasovati a 20 ih je glasovalo za preinake a

to su: A. Bauer, M. Batori, J. Bauer, R. Engelman, Sim. Frisek, dr. M.

Goldstein, Max Gross, Jakov Hermann, C. Haberfeld, H. Hirschfeld,

S. Krausz, J. Kobsa, A. Lang, F. Rosenberg, A. Spiller, Win. Spiller, H.

Weisz, A. Weisz, L. Weisz sen. i Dav. Weltman.

BILJEŠKE

[645] Samostalna općina zapadno od Duge ulice (današnji dio grada od križanja Kanižličeve i Ulice J. J. Strossmayera).

[646] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 15 (3622/1896.); spis 16 (21.160/1896.) Skupštini su prisustvovali predstojnik općine: Samuel Kästenbaum, kao predsjedatelj, i članovi općine: Julijo Miskolczi, Hugo Spitzer, Rudolf Ungar, Josip Kunetz, Jakov Bauer, Mavro Büchler, Oskar Weismayer, Adolf Krausz mlađi. Perovođa je bio Nathan Schwarz, općinski tajnik. Skupštini je prisustvovalo 82 "inkorporirana člana" općine.

[647] HR - HDA, BINZV, kut. 31./1892., spis 20 (739/1900; 893/1900), spis 19 (17 245/1899; 10477/1899); spis 22 (19 361/1899)

[648] HR -HDA, BINZV, kut.31./1892, spis 26 (19.979.); spis 29 (3118/1901); spis 38 (3118/1901.)

[649] HR - HDA, BINZV, kut. 31./1892., spis 27 (2784/1901; 2317/1901; 2784/1901)

[650] HR - HDA, BINZV, kut. 31./1892., spis 27 (2784/1901; 2317/1901; 2784/1901)

[651] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 31 (13.214 /1901); *Vjesnik županije virovitičke* br. 19, Osijek, 12. rujna 1901.

[652] *Vjesnik županije virovitičke* br. 19, Osijek, 12. rujna 1901.

[653] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 52., 220.; Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, *Osječka sjećanja, Njihov život u našem sjećanju*, I. dio., Osijek, 2009., 346.

[654] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5.; *Vjesnik županije virovitičke* br. 3, Osijek, 1. veljače 1897.

BILJEŠKE

[655] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 15 (3622/1896.); spis 16 (21.160/1896.) *Erinnerung an weiland sr. Ehrwürden herrn oberrabbiner dr. Samuel Spitzer, ein beitrug zu seiner biographie, verfasst und gesammelt von N. Schwarz, 1895., 62.*

[656] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899., XI.*

[657] HR - HDA, M-3430.

[658] HR - HDA, BINZV, kut.31./1892., spis 25 (2569/1900).

[659] HR - HDA, BINZV, kut. 30/1892. , spis 9, 6157/1890; 8118/1890.

[660] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, X., 16. Unutar Školske zaklade pomoć se davala za: školske stipendije (pokrenuto od 1. IX. 1872. voditeljica Pauline Neuwirth) školske potrebe (10. XII. 1889. voditeljica Flora Kraus i od 8. IX. 1890. Nanette Kraus), predsjednik Hugo Spitzer, blagajnik Max Krauss i tajnik N. Schwarz*

[661] ISTO, X., 16. Unutar Zaklade za opremu zaručnica, pomagalo se siromašne zaručnice od 17. IX. 1881., a voditelj je bio Josef Hiller.

[662] ISTO, X., 16. Unutar Društva Tomech Doll (pokrenuto 17. IX. 1881.) pružala se podrška siromašnim članovima zajednice, a voditelj je bio Josef Hiller.

[663] ISTO, X., 16. *Zaklada Jacob Kern, osnovana je 1894. od strane Leopolda Kerna; Zaklada Samuela Spitzera osnovana je 1895. nakon smrti rabina od strane sina Huga Spitzera, Zaklada Fany Ungar osnovana je 1. travnja 1897. od strane Rudolfa Ungara, Zaklada Nannette Kraus, osnovana je 18. veljače 1899., a osnivač je obitelj Josipa Krausa, Zaklada Huga Kästenbauma, osnovana je 31. ožujka*

BILJEŠKE

1899., a osnovala ju je Therese Kästenbaum i *Zaklada Jakoba Sorgera* osnovana 1896. od strane njegovin sinova.

[664] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne občine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, V-IX.*

[665] *Zapisnici grada Osijeka 1896.- 1901., 432. , 467.*

[666] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 20.; *Spomenica Saveza Jevrejskih opština Jugoslavije 1919.-1969.*, Beograd, 1969., 189.; Viktor AMBRUŠ, "Osijek na prijelazu u 20. stoljeće", *Peristil*, 31./32., Zagreb, 1988.-1989., 71.-84. O samoj gradnji i dobivanju zemljišta detaljnije vidjeti u: *Zapisnici grada Osijeka 1896.-1901.*, 510.-511.; 535.; 592.-593.; 621.; 725.

[667] V. AMBRUŠ, "Secesija slobodnog kraljevskog grada", *Secesija slobodnog kraljevskog grada Osijeka*, Zagreb-Osijek, 2001., 34, 40; *Vjesnik županije virovitičke* br. 1, Osijek, 1. siječnja 1901.

[668] *Zapisnici grada Osijeka 1896.- 1901.,725.*

[669] *Zapisnici grada Osijeka 1896.- 1901.,722., 755.*

[670] Z. KARAČ, "Bilješke o donjogradskoj sinagogi", 245.-252. Za novi donjogradski Templ nacrti W.C. Hofbauera datiraju iz travnja 1901., a na dijelom modificirani glavni projekt iz 1902. izdana je građevna dozvola 26. srpnja 1902.

[671] Z.KARAČ, "Bilješke o donjogradskoj sinagogi", 245.-252. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku 1918.-1941.*, 142.; V. AMBRUŠ, "Osijek na prijelazu u 20. stoljeće", 78.

[672] Z. KARAČ, "Bilješke o donjogradskoj sinagogi", 245.-252. Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Stradanja i pamćenja*, 208.

BILJEŠKE

[673] *Vjesnik županije virovitičke* br. 14, Osijek, 1. srpnja 1901.; br. 13, -1. srpnja 1902.; br. 17, 1. rujna 1902. "Novi izraelitički hram u donjem gradu Osijeku"

[674] *Narodna obrana*, br. 34, Osijek, 28. prosinca 1902. ;, br.35.- 29. prosinca 1902.; *Vjesnik županije virovitičke* br. 1, Osijek, 1. siječnja 1903. U *Narodnoj obrani* nepotpisani autor je opisao unutrašnjost sinagoge: "Sama bogomolja vrlo je umilne nutrinje. Škrinja je zavjetna osobitom pomnjom izradjena, a veliki svećnjaci ukrasuju predvorje, dočim su po celom hramu postavljeni plinski kandelabri, koji će potpunoma razsvjetljivati cielu bogomolju. Vrlo su ukusne i klupe, koje su numerirane. Sa strane su galerije, a u dnu hrama kor. Cielu hram popločen je kamenom, dočim je oko "škrinje zavjeta" fini mozaik."

[675] Z. KARAČ, "Bilješke o Osječkoj donjogradskoj sinagogi", 245.-252.; Zlatko KARAČ, "Izabrani primjeri sinagoga 20. stoljeća nastalih na tlu Hrvatske, memento izgubljenoj baštini", *Ivi Maroeviću, baštinici u spomen, Spomenica odsjeka za informacijske znanosti*, Knjiga 2., Zagreb, 2009., 247.-249.

[676] S. SRŠAN, *Povijest osječkih udruga i klubova*, 13.

[677] B. BELICZA / A. TUCAK, *Društvo slavonskih liečnika u Osieku*" 21., 51.-52., 83.; Među osnivačima navode se dr. M. Reiner, kasnije kao član se spominje V. Goldstein, Maksim Schwarz i dr. Milan Ziffer.

[678] Ive MAŽURAN, *Građa o radničkom pokretu Osijeka i Slavonije 1867.-1894.*, Osijek, 1967. Godine 1881. u Gornjem gradu u Osijeku osnovano je *Društvo Čovječnost-dobrotvorno društvo za potpomaganje bolesnih*. Među osnivačima uz Josipa i Franju Sedlaka, Franju Nubera

BILJEŠKE

spominje se i poznati osječki tiskar Julije Pfeiffer. Kao članovi navode se i Josip Krausz i Johan/Ivan Krausz.

[679] S. SRŠAN / M. ĐUKIĆ, *Povijest Crvenog križa u Osijeku*, 23.-24. Na sjednici održanoj 18. siječnja 1887. godine među ostalima prisutni su bili Blau i Miskolczy, Julije Pfeiffer (tiskar), dr. Spitzer.

[680] Zdravko DOKIĆ / Milan IVANOVIĆ, *Spomen knjiga o devedeset-godišnjem radu Dobrovoljnog vatrogasnog društva Osijek, Gornji Grad, 1872.-1962.*, Osijek, 1962., 29., 55., 58.; *Spomenica Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Osijeku gornjem gradu, prigodom proslave svoje 55-godišnjice (1872.-1928.)*, Osijek, 1928., 7.; B. OSTAJMER, "Povijesne bilješke o obitelji Selinger", 290.-340. *DVD Osijek Gornji grad* osnovan je 1872., a jedan od osnivača bio je Jakob Goldstein te I. Frank i Hinko Moser/Mozer. Od 1880. član društva je Viktor Selinger i zahvaljujući njegovu doprinosu društvo je kupilo dio potrebne opreme (kabanice) za svoje članove. Član DVD-a bio je i Julije Miskolczy, imao je 1892. ulogu revizora. Uz njih se pojavljuju kao član i dr. Hugo Spitzer, koji je bio i društveni odvjetnik i drugi.

[681] *Spomenica o osamdesetgodišnjem radu Dobrovoljnog društva Osijek - Donji grad, 1875.-1955.*, Osijek, 1955. 9. Među osnivačima i članovima *DVD Donji grad* među ostalima navode se: Samuel Krausz / Krauss, Izidor Frank, Adolf Weiss, Adolf Lang, Moritz Weisz, Dragutin Herrmann i dr.

[682] S. SRŠAN, *Povijest osječkih udruga*, 15.-34.

[683] G. M. IVANKOVIĆ / A. GRUBIŠIĆ, "Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože Budnost", 48. *Vjesnik županije virovitičke*, br.8, Osijek, 15. travnja 1908., 79.-81. Predsjednik *Društva za zaštitu zapuštene djece Osijeka* bio je Oskar Wiszmayer, a odbornici uz ostale Otto Fellner, dr. Mosin Klein, Julijo Pfeiffer, dr. Emil Rechnitz, I. N.

BILJEŠKE

Schulhof, J.N. Schwarz, Julijo Sorger, dr. Hugo Spitzer i Bela Springer.: Narodna obrana, br. 124.- 27. svibnja 1905., 3. U izborima za novi odbor 1905. izabrani su uz ostale: za podpredsjednika Oskar Weismayer, a za odbornike: Oton Fellner, Mosin Klein, Julijo Pfeiffer, I. N. Schulhof, Julijo Sorger, Hugo Spitzer, Emerik Herrmann, Emil Rechnitz, Bela Springer. U zaštitni odbor izabrane su ove dame: Regina Fellner, Terezija Klein, Sidonija Pfeiffer, Albina Spitzer, Klementina Weismayer i Sofija Miskolczy.

[684] *Die Drau*, Nr.1, Osijek, 1. Janner 1893. Kao članovi društva navode se firme: J. Springer & Petru, Jonas Berger, Salamon Schwarz, Carl Petru's Sohn, Julius Frank, Alex. Justus, Carl Spitzer, Leopold Eisner & Sohn, Leopold Schwarz, Philipp Kaiser & Sohn, Markus Frankl.

[685] *Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava*, Osijek, 1914., 17.-22. Kao članovi Hrvatske građanske čitoanice spominju se Gejza Fein, Bela Herrmann, Julijo Hermann, Lavoslav Hiršfeld/Hirschfeld, Julijo Krauss/Krausz, Samuel Nelken, Samuel Reintz, Rudolf Springer, Armin Weisz, Lavoslav Veisz/Weiss, Marko Veisz, Mavro Weisz, Samuel Wolf, Oskar Kohlbach, Samuel Reinitz i dr.

[686] *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866*, 357. Član ovog društva oko 1866. bio je i Leopold Hiller, kao i Dragutin Herrmann. *Vjesnik županije virovitičke*, br. 3, Osijek, 1. veljače 1904., br. 3.-1. veljače 1905. Član *gornjogradske Kasine* bio je dr. Hugo Spitzer i 1904. na skupštini je potaknuo pitanje o gradnji novog kazališta, odnosno "Hrvatskog doma" u Osijeku. Podpredjednik je bio Weismayer. Uz njega u odboru društva bili su J. Sorger i J. Springer.

[687] *Narodna obrana*, br. 297.-30. prosinca 1913. U odbor društva 1914. kao odbornik izabran je Geza Fein.

BILJEŠKE

[688] Stjepan SRŠAN, *Hrvatsko obrtničko pjevačko i glazbeno društvo "Zrinski" 1896.-2006.*, Osijek, 2007., 18. Posjednik Pepika Blau bio je dobrotvor društva i potajno je financijski pomagao društvo. Godine 1911. u odbor zbora ulazi Dragutin Kohn.

[689] Stanislav MARIJANOVIĆ, *Hrvatsko pjevačko društvo "Lipa" u Osijeku 1876.-1986.*, Osijek, 1987., 64.-65.; *Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava*, Osijek, 1914., 25.; *Narodna obrana*, br. 15. - 20. siječnja 1914.; Kao član Hrvatskoga pjevačkog društva "Lipa" uprave spominje se Viktor Selinger. Kao utemeljiteljni član Ivan Rikard Krauss, kao član Uprave Herman Dragutin Weiss i I. R. Krauss, a kao potpomažući članovi Marko Boskovitz, Geza Fein, Otto Fellner, Makso Kaiser, Oskar Kohlbach, I. R. Krauss, Mavro Neumann, Slavko Sonnenfeld, Đuro Springer, i dr.

[690] *Narodna obrana*, br. 262, Osijek, 16. studenog 1903.; Jedan od utemeljitelja ovog društva bio je Leopold Schwarz.

[691] *Vjesnik županije virovitičke*, br. 10, Osijek, 15. svibnja 1909., 85. Među utemeljiteljima se navodi: Robert Kästenbaum, veleposjednik iz Osijeka, Šandor Sorger, veleposjednik iz Noskovaca i dr.

[692] *Vjesnik županije virovitičke*, br. 8, Osijek, 15. travanj 1911.; br. 12.-15. lipanj 1911.; 125. Članovi su Šandor Sorger, Emanuel Hermann.

[693] *Narodna obrana*, br. 35, Osijek, 13. veljače 1914. U odbor društva su izabrani Aleksandar Gross, Armin Kohn, Imro Lederer, Josip Somer, Emil Stein i dr.

[694] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Prvi sportovi u Osijeku – Streljaštvo", *Povijest sporta grada Osijeka 1784. – 1996.*, Osijek, 1998., 26, 27; ISTA, "Gombalaštvo i sokolstvo u gradu Osijeku", *Povijest sporta grada Osijeka 1784. – 1996.*, Osijek, 1998., 31-34.

BILJEŠKE

[695] *Vjesnik županije virovitičke* br. 19, Osijek, 1. listopada 1896. Predsjednikom Društva izabran je Hugo Spitzer, potpredsjednikom Vilim Winter, a među odbornicima bili su Hugo Weiss i Mosin Klein

[696] S. SRŠAN, *Povijest osječkih udruga i klubova*, 41.-143.; *Spomenica Hrvatske jubilarne proslave donjogradskih kulturnih društava*, 57.-79.; *Spomenica Sokolskog društva u Donjem gradu 1905.-1935.*, Osijek, 1935., 37.-41. Među osnivačima spominju se Karlo Kohn, odbornik Herman Dragutin Weiss, utemeljitelj Ivan Rikard Krausz, a kao članovi se navode Vjekoslav Sonnenfeld, Rudolf Springer, Geza Fein, Oskar Kohlbach, Julijo Krausz, Ferdo Reinitz i dr.

[697] S. SRŠAN, *Povijest osječkih udruga i klubova*, 63.

[698] *Narodna obrana*, br. 240, Osijek, 20. listopada 1913. Aladar Klein izabran je kao odbornik i pravni savjetnik u mađarsko društvo "Mađarsko kolo"; *Narodna obrana*, br. 251, Osijek, 3. listopada 1913. knjižničar društva bio je dr. Milan Rechnitz, a među odbornicima uz Aladar Kleina, bili su liječnik Akos Rácz, nadrabin Simon Ungar, Julije/Gyula Fischer; *Narodna obrana*, br. 262., Osijek, 15. studenog 1913. Ubrzo će nadrabin Simon Ungar istupiti iz društva, jer njegov ulazak u mađarsko društvo nije u osječkoj javnosti dočekan sa odobravanjem.

[699] Slobodnozidarska Loža Vigilantia (Budnost) utemeljena je 1773. u Osijeku. Osnovao ju je veliki križevački župan Stjepan grof Niczky (1747. – 1777.). (Vidi opširnije: Branko ŠÖMEN, *Povijest slobodnog zidarstva u Hrvata - Stup MUDROST*, Profil, Zagreb, 2013.

[700] Ivan BOJNIČIĆ, *Slobodnozidarska loža Ljubav Bližnjega*, Zagreb, 1917., 110; *Glasnik*, god. I., br. 3-4, Zagreb, 1913., 32; B. ŠÖMEN, *Povijest slobodnog zidarstva u Hrvata - Stup MUDROST*; G.

BILJEŠKE

M. IVANKOVIĆ, A. GRUBIŠIĆ, "Ostavština osječke Slobodnozidarske Lože Budnost", 47.-57, 89.

[701] Antun CUVAJ, *Građa za povijest školstva Kraljevina Hrvatske i Slavonije od najstarijih vremena do danas*, sv. IX., Zagreb, 1913., 94.

[702] Vinko IVIĆ, "Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću", *Anali Zavoda za znanstveni rad i umjetnički rad u Osijeku*, sv. 25., Zagreb - Osijek, 2009., 108.-109.; *Školstvo u Hrvatskoj i Slavoniji od njegova početka do konca 1895., uz pregled humanitarnih i kulturnih zavoda*, Zagreb, 1896., 29. - 30. Hrvatski sabor donio je 14. listopada 1874. *Zakon o ustroju pučkih školah i preparandijah za pučko učiteljstvo u kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji*. Zakon je utvrdio obvezne četverogodišnje škole s opetovnicama za školovanje šegrta i organiziranje tečaja. Općine grade i izdražavaju škole za djecu različitih vjeroispovijesti kao javne i privatne. Ustrojava se općinski školski odbor i županijski školski nadzornik. Nekoliko godina poslije 31. listopada 1888. donesen je prvi jedinstveni školski *Zakon o uređenju pučke nastave i obrazovanje pučkih učitelja u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji*. Zakon je uredio školstvo: redovna pučka škola traje četiri godine, a opetovnica uz pučku školu dvije godine po dva dana (četvrtak i nedjelja). Prema tom Zakonu mogle su postojati konfesionalne škole. Vjerske općine u zemlji mogle su na svoj trošak dizati i uzdržavati konfesionalne pučke škole. Dozvolu podjeljuje uz prijavu političke oblasti zemaljska vlada koja i nadzire konfesionalne škole.

[703] Ljiljana DOMINKOVIĆ, "Pučko školstvo slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1886. / 87. godine", *Glasnik arhiva Slavonije i Baranje*, 10., Osijek 2009./2010., 331.

[704] *Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886.*, 69.-70.

BILJEŠKE

[705] Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Osječka sjećanja i svaštice (20. stoljeće)*, 14.

[706] *Zapisnici grada Osijeka 1876.-1886.*, 68.-70.

[707] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5.

[708] V. IVIĆ, "Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću", 127.

[709] Lj. DOMINKOVIĆ, "Pučko školstvo slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1886. / 87. godine", 327.-343.

[710] Z. ŽIVAKOVIĆ KERŽE, *Osječka sjećanja i svaštice*, II. dio., 14.

[711] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti (memoari)*, 106. Autorica V. Vukelić u svojim memoarima navodi da su konfesionalnu školu pohađala uglavnom najsiromašnija djeca, dok su svi ostali pohađali osječke građanske škole, a na vjersku nastavu odlazili su u Židovsku općinu.

[712] Lj. DOMINKOVIĆ, "Pučko školstvo slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1886./87. godine", 327.-343.

[713] V. IVIĆ, "Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću", 113.-114.

[714] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 88.

[715] *Školstvo u Hrvatskoj i Slavoniji od njegova početka do konca 1895., uz pregled humanitarnih i kulturnih zavoda*, 44., 51.

[716] *Narodne Novine*, br. 207, 13. rujna 1870.

BILJEŠKE

[717] V. IVIĆ, "Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću", 121.

[718] Lj. DOMINKOVIĆ, "Pučko školstvo slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1886./87. godine", 327.-343. V. IVIĆ, "Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku u 18. i 19. stoljeću", 121.

[719] V. IVIĆ, "Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku", 124.

[720] Ljuba RADMAN, "Pregled razvoja osječkih gimnazija od 1729. do 2000. godine", *Gimnazije u Osijeku, ravnatelji, profesori i maturanti 1729.-2000.*, knjiga 5., Zagreb - Osijek, 2001., 9.-17. Velika gimnazija utemeljena je 1729. godine a imala je ove nazive: Kraljevska gimnazija osječka, Ces. kr. gimnazija osječka, Ces. kr. državna gimnazija osječka, od 1862. do 1925. Kraljevska velika gimnazija u Osijeku i dr. Od 1779./80. djelovala je u vlastitoj zgradi, bivšoj Čerkićevoj kući (danas zgrada Ekonomske škole u Ulici J. Bösendrofera), a godine 1883. dobila je novu zgradu na Trgu sv. Trojstva (danas zgrada Ekonomske škole). Realna (muška) gimnazija, utemeljena je 1870. i nazivala se Samostalna realka (1870. – 1872.), Samostalna gradska realka (1872. – 1874.), Samostalna gradska velika realka (1874. – 1877.), Kraljevska velika realka (1877. – 1893.), Kr. velika realka spojena s Višom trgovačkom školom (1893. – 1895.), Kr. realna gimnazija spojena s Kr. višom trgovačkom školom (1895. – 1918.). Realka je bila smještena u nekoliko zgrada u Tvrđi, a 1890. konačno se uselila u svoju zgradu (sadašnja zgrada III. gimnazije u Ulici Kamila Firingera). Školske godine 1893./4. realci je pripojena trirazredna Viša trgovačka škola, poslije trgovačka akademija.

BILJEŠKE

[721] *Gimnazije u Osijeku, ravnatelji, profesori i maturanti 1729.-2000.*, 71.-82.

[722] Stjepan SRŠAN, "Osječka gimnazija od 1729. do 1945.", *Gimnazije u Osijeku (1729.-1995.)*, Osijek, 1996., 21.-22.

[723] *Izvešće o stanju školstva u Hrvatskoj i Slavoniji svršetkom 1877./8.*, Zagreb, 1879., 96.

[724] *Izvešće o stanju školstva u Hrvatskoj i Slavoniji svršetkom 1884./5.*, Zagreb, 1886., 239.

[725] *Izvešće o stanju školstva u Hrvatskoj i Slavoniji svršetkom 1889./90.*, Zagreb, 1891., 224.

[726] *Školstvo u Hrvatskoj i Slavoniji od njegova početka do konca 1895., uz pregled humanitarnih i kulturnih zavoda*, 281.

[727] S. SRŠAN, "Osječka gimnazija od 1729. do 1945." , 25.

[728] *Vjesnik županije virovitičke*, br.14, Osijek, 15. srpnja 1898.

[729] *Židovska smotra*, br. 9. i 10., srpanj i kolovoz 1907., 250.

[730] *Židovska smotra*, br.8.- kolovoz 1908., 205.-206.

[731] Dinko ŽUPAN, "Viša djevojačka škola u Osijeku (1882.-1900.)", *Scrinia Slavonica*, 5., Slavonski Brod, 2005., 366.-383., Dinko ŽUPAN, "Dobre kućanice, Obrazovanje djevojaka u Slavoniji tijekom druge polovice 19. stoljeća", *Scrinia Slavonica*, 9., Slavonski Brod, 2009., 232.-256.; V. IVIĆ, "Pučko narodno i građansko školstvo u slobodnom i kraljevskom gradu Osijeku", 126.

[732] HR – HDA, M-3430; M-3423.

BILJEŠKE

[733] S. SRŠAN, *Biografije učitelja*, Osijek, 2009., 115. Viktor Heumer (Zagreb, 18. listopada 1874.-?) Od 1898. premješten je na realnu gimnaziju u Osijeku, da bi bio 1907. otpušten iz službe.

[734] S. SRŠAN, *Biografije učitelja*, 116.

[735] ISTO, 130. Mosin Klein namješten je kao vanjski učitelj za Zakonoslovlje na višoj trgovačkoj školi i realnoj gimnaziji u Osijeku od 1896. do 1907. godine.

[736] ISTO, 131. Ivan Kohn (Jarmina, 16. XII. 1879. – ?) učitelj. U Osijeku završio realnu gimnaziju te potom bio na tehničkoj školi u Beču, pa na sveučilištu gdje je diplomirao iz kemije kao glavnog predmeta i fizike kao sporednog, dok je matematiku završio 1902. Od 1902. do 1906. bio je učitelj u Zemunu, od 1906. premješten na Trgovačku akademiju u Osijek i 1916. vraćen u Zemun.

[737] ISTO, 135. Hugo Krieshaber (Lukovište, 23. XII. 1872. – Jasenovac, 1941./1942.). Od 1895. postavljen u Osijeku za učitelja.

[738] ISTO, 173. David Sagen (Zagreb 19. XII. 1859. – Zagreb, 1927.) Od 16. rujna 1880. do 1885. imenovan prvim učiteljem na Muškoj realnoj gimnaziji u Osijeku, do 1885.

[739] ISTO, 179. Samuel Steiner (Zagreb 21. IX. 1874. – Jasenovac 1941./1942.) 1898. imenovan je namjesnim učiteljem u Osijeku u kojem je radio do 1909.

[740] ISTO, 187. Lavoslav Spitzer/Špitzer (Zagreb 22. X. 1856. – ?) U Zagrebu završio osnovnu školu 1875., a potom školovanje nastavio u Beču. Prvo službovao u Zagrebu 1885., a od 1886. sve do 1891. u Osijeku, kada je ponovno premješten u Zagreb.

BILJEŠKE

[741] *Službeni glasnik kr. Hrv. – slv.-dalm. Zemaljske vlade Odjela za bogoštovlje i nastavu, godina 1899., Zagreb, 1899., 178.-179.*

[742] Lj. DOMINKOVIĆ, "Pučko školstvo slobodnog i kraljevskog grada Osijeka 1886./87. godine", 341.

[743] L. KRAUS, *Susreti i sudbine*, 27.

[744] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, II. izdanje, 66. Guvernante književnice V. Vukelić bile su sve Nijemice: Goldschmidt, Kranich, Kaiser i Sieffert.

[745] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 61., 104.-105.

[746] *Hrvatski Radnički glas*, br.23.-1. prosinca 1898.

[747] *Jüdisches Lexikon*, Band I., 1982., 223.-229. *Alliance Israélite Universelle* je židovska organizacija osnovana 1860., sa sjedištem u Parizu od strane francuskoga državnika Adolpha Crémieuxa, sa zadaćom da brani židovske interese i njihova prava gdje god ona bila povrijeđena.

[748] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 121.-122.

[749] Branko OSTAJMER, *Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903.*, neobjavljeni doktorski rad, Zagreb, 2011., 29.-30.

[750] *Pozor*, br.202.- 4. rujna 1883.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 83.; D. PAVLIČEVIĆ, *Narodni pokret 1883. u Hrvatskoj*, 142., 150.

[751] B. OSTAJMER, *Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903.*, 30. U slijedećem dopisu iz *Narodnih novina*, kako bi se ublažio značaj napada na sinagogu, počinitelji su proglašeni da su bili "u

BILJEŠKE

neubrojivom stanju" jer da u Osijeku "kršćani sa židovi dobro se slažu".

[752] D. PAVLIČEVIĆ, *Narodni pokret 1883. u Hrvatskoj*, 76.; 140.-142.; 150.-151.

[753] Mirjana GROSS, *Izvorno pravaštvo, Ideologija, agitacija, pokret*, Zagreb, 2000., 412.-413.; 710.

[754] D. PAVLIČEVIĆ, *Narodni pokret 1883. u Hrvatskoj*, 76.; 140.-142.; 150.-151.

[755] Ive MAŽURAN, *Građa o radničkom pokretu Osijeka i Slavonije 1867.-1894.*, Osijek, 1967., 269.-270.

[756] D. PAVLIČEVIĆ, *Narodni pokret 1883. u Hrvatskoj*, 113.

[757] Lj. DOBROVŠAK, *Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća*, 46.-65.

[758] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti*, 122.-124.

[759] Lj. DOBROVŠAK, *Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća*, 66.-76.

[760] O Židovima i događajima 1903.-1904. u Hrvatskoj, više vidi u: Ljiljana DOBROVŠAK, "Židovi u banskoj Hrvatskoj u zbivanjima 1903.-1904.", *Časopis za suvremenu povijest*, br.3./2005., Zagreb, 2005., 635.-652.

[761] Milenko PATKOVIĆ, "Skupštinski pokret 1903. u Slavoniji", *Osječki zbornik*, Osijek, XI/1967., 192-195. *Obzor*, br. 72./1903. Među kažnjenim radnicima našli su se: Josip Frank,

BILJEŠKE

zidarski pomoćnik, osuđen na 1 dan zatvora, Samuel Ferber, osiguravajući pripravnik, kažnjen s 10 kruna globe i dr.

[762] HDA - HDA-PRZV, kutija 680/1903; spis 2270/1903-izvješće poglavarstva Osijeka

[763] M. PATKOVIĆ, "Skupštinski pokret 1903. u Slavoniji", 196.

[764] Vaso BOGDANOV, *Hrvatski narodni pokret 1903/1904*, Zagreb, 1961., 69-71., M. PATKOVIĆ, "Skupštinski pokret 1903. u Slavoniji", 196., 206.; *Narodna Obrana*, Osijek, br. 68. /1903.,

[765] V. BOGDANOV, *Hrvatski narodni pokret 1903/1904*, 120.

[766] Mirjana GROSS, "Ravnopravnost bez jednakovrijednosti. Prilog pitanju mentaliteta i ideologije hrvatskih cionista na početku XX. stoljeća", *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 113.; *Židovska smotra*, Zagreb-Osijek, 20/1909.

[767] S. MATKOVIĆ, *Čista stranka prava 1895.-1903*, 171.

[768] V. BOGDANOV, *Hrvatski narodni pokret 1903/1904*, 128-129.

[769] *Izveštaj Judeje židovskog akademskog kulturnog kluba u Zagrebu za godinu, 1909/1910*, Zagreb, 1910., 6-17.

[770] *Opća enciklopedija*, sv. II., Zagreb, 1997., 84.-85., *Encyclopaedia Judaica*, vol. 16, Jerusalem, 1971., 1030.-1168. Više o cionizmu kao pokretu u: Walter LAQUEUR, *A History of Zionism*, New York, 1972. i *Enc. Judaica*, vol. 16, Zionism, Jerusalem, 1971, 1030-1168.; Više o naseljavanju u Palestini i prvim kibucima vidjeti u; Anita SHAPIRA, *Land and Power, The Zionist Resort to Force, 1881-1948*, Oxford, 1992. Cionizam dolazi od riječi Cion ili Sion, brda kod Jeruzalema na kojem je bio sagrađen jeruzalemski grad, a u

BILJEŠKE

prenesenom smislu Cion predstavlja političko, vjersko i kulturno središte svih Židova, kasnije je to židovski nacionalistički pokret koji je nastojao okupiti sve Židove u nezavisnoj židovskoj državi.

[771] H. SETON-WATSON, *Nacije i države*, Zagreb, 1980, 367-368.

[772] Cvi LOKER, "Začeci i razvoj cionizma u južnoslavenskim krajevima", *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 166.

[773] S. BERNSTEIN, *Cijonizam, njegovo biće i njegova organizacija*, Zagreb, 1919. H. SETON- WATSON, *Nacije i države*, 361-378.

[774] *Encyclopaedia Judaica*, vol. 16., Jerusalem, 1971.

[775] Joan COMAY, *Who's Who in Jewish History*, London, New York, 162-167, *Encyclopaedia Judaica*, vol. 8, 1971., 408.-422. Više o samom Herzlu vidjeti u biografiji od Alex BEIN, *Theodor Herzl*, Wien, 1974.

[776] Carl E. SCHORSKE, *Beč krajem stoljeća*, Zagreb, 1990, 160.-189.

[777] C. SCHORSKE, *Beč krajem stoljeća*, 160-189. Više o samom kongresu u: Michael BERKOWITZ, *Zionist culture and West European Jewry before the First World War*, Cambridge, 1993.; Simon DUBNOV, *Kratka historija jevrejskog naroda*, Beograd, 1985., 211.

[778] *Encyclopedia Judaica*, vol. 6, 1972. 509-510.; Ljiljana DOBROVŠAK, "Demografski prikaz Židova u Đakovu i Đakovštini od početaka naseljavanja do Prvog svjetskog rata", *Zbornik Muzeja Đakovštine*, 9., Đakovo, 2009., 173.-200.

[779] *Sremske novine*, br.55, Vukovar, 10. srpnja 1897.; br.77.-25. rujna 1897.; Irvin LUKEŽIĆ, "Lazarusovo brodogradilište", *Sušačka revija*, br.5, 6-7, Rijeka, 1994.; ISTI, "Radnički pokret u Lazarusovu

BILJEŠKE

brodogradilištu", *Dometi*, br. 9, Rijeka, 1998., Lazarus Josip, vlasnik riječkog remontnog brodogradilišta, rodom iz Galicije, studirao je i živio u Beču. U Rijeku je došao kao tehničar iz Galicije, da bi 1896. dobio dozvolu za pokretanje poduzeća.

[780] *Sremske novine*, br. 55, Vukovar, 10. srpnja 1897.; br.77.-25. rujna 1897. Kaminka je za rabina izabran na sjednici od 5. srpnja 1897., a ustoličen je sredinom rujna 1897. Iako Kaminka, do rujna 1897. nije bio u Osijeku, na prvom cionističkom kongresu predstavljao je gornjogradsku Židovsku općinu kao njezin rabin.

[781] Lj. DOBROVŠAK, *Hrvatska javnost prema Židovima krajem 19. stoljeća*, 86.-87.; Ljiljana DOBROVŠAK, "Prvi cionistički kongres u Osijeku 1904. godine", *Časopis za suvremenu povijest*, 2., Zagreb, 2005., 484. Na baselskom kongresu formirale su se dvije struje: *praktični cionisti*, uglavnom iz Rusije, koji su tražili da se odmah počne s naseljavanjem manjih skupina u Palestini i *politički cionisti*, koji su smatrali da pitanje treba riješiti politički. Prevladala je praktična struja.

[782] C. LOKER, "Začeci i razvoj cionizma", 173.; Ž. J. LEDERER, "Tri fragmenta o cionizmu", 179.; *Židovska smotra*, br.1, Zagreb, studeni 1906., 5.-9; Marko EHRENPREIS, *Decenij cionizma – predavanje održano 12. rujna 1906. u cionističkom društvu "Teodor Herzl" u Osijeku*, nakladom cionističkog društva "Teodor Herzl", Dionička tiskara, Zagreb, 1906. Marko je Ehreinpreiss kasnije otišao iz Đakova (1896.-1900.), ali je i dalje održavao veze sa židovskim zajednicama u Hrvatskoj, posebice sa osječkom, u koju je često svraćao kako bi držao predavanja o cionizmu

[783] *Encyclopedia Judaica*, vol. 17.,1166.-1170.Do Početka Prvoga svjetskog rata održano je 11 kongresa. Prvi, drugi i treći kongres održan je u Baselu 1897.; 1898.; 1899.; četvrti u Londonu 1900.; peti,

BILJEŠKE

šesti, sedmi u Baselu 1901.; 1903., 1905.; osmi u Haagu 1907.; deveti u Hamburgu 1909., deseti ponovno u Baselu 1911. i jedanaesti u Beču 1913.

[784] Ž. LEBL, *Da se ne zaboravi*, 183., *Židovska smotra*, br.7, Zagreb, svibanj 1907., 191; br.8.- lipanj 1907., 214; br. 9. i 10., srpanj i kolovoz 1907., 252.-253. Na drugom cionističkom kongresu Hrvatsku je predstavljao dr. Hugo Spitzer iz Osijeka. Poslije će organizirati i izbori za delegate na cionističkim kongresima. Tako su za osmi kongres u Hagu delegati bili I. N. Schulhof, Hugo Spitzer, Oskar Kohlbach, Max Kraus, Ivan Jacobi i H.E. Kaufmann. Među njima izabrana su dvojica: Schulhof i Spitzer.

[785] Mirjana GROSS, "Ravnopravnost bez jednakovrijednosti", *Dva stoljeća povijesti i kulture Židova u Zagrebu i Hrvatskoj*, Zagreb, 1998., 107. *Mladožidovi*- termin kojim su se koristili hrvatski cionisti u novinama

[786] *Gideon*, br. 9-11., Zagreb, 1922.; 40 semestara Bar-Giore 1902.-1922. Osnutak i prve godine društva od Johanan Thau-a i Davida Fuhrmann-a.

[787] D. FUHRMANN, "Institucije cionističkog pokreta", *Izveštaj društva Židova Bar Giora 1903-1904.*, 10-12.

[788] *Gideon*, br.7., Zagreb, 1923. Broj posvećen *Literarnim sastancima židovske omladine* u Zagrebu 1898.-1923;

[789] Ervin KRAUS, "Što dajemo mi za židovski narodni fond", *Izveštaj Judeje 1909/1910*, 1910, Zagreb,32.

[790] *Narodna obrana*, br. 233., Osijek, 12. listopada 1909.

BILJEŠKE

[791] Više o tome u tekstu Ljiljana DOBROVŠAK, "Prva konferencija Zemaljskog udruženja cionista južnoslavenskih krajeva Austrougarske Monarhije u Brodu na Savi 1909. godine- prilog poznavanju početaka cionističkog pokreta u Slavoniji", *Scrinia Slavonica*, br.6., Slavonski Brod, 2006., 234.-266.

[792] *Ha-kol*, Zagreb, listopad 1999., "150-godišnjica Židovske općine Osijek", 61-62.

[793] V. KOVAČ, "Osječki nadržabin dr. Samuel Spitzer i njegovi potomci", 45.-49.; *Znameniti i zaslužni Hrvati 925-1925, prigodom proslave 1000-godišnjice hrvatskog kraljevstva*, Zagreb, 1925.; *Spomenica saveza Jevrejskih opština, 1919-1969*, ured. David Levi-Dale, Savez jevrejskih opština Jugoslavije, Beograd, 1969., 187.-190.; *Židov*, br. 4.-5.- 20. januara 1922., "Dr. Hugo Spitzer"; *Židov*, br. 33.-17. Augusta 1934., 1.-3.; *Židov*, br.7.-3. februara 1922., 2., "Jubilej dra Huga Spitzera"; *Jevrejski narodni kalendar 1935.-36.*, Beograd-Zagreb, 1936., 33.-34.; Ognjen KRAUS, Hugo Spitzer, an Osijek personality, *Voice*, No.3., Zagreb, 2000., 80.; Jubiläum dr. Spitzer, *Židovska smotra*, br. 4.i 5., veljača-ožujak 1907., 127.-128; *Vjesnik županije virovitičke*, br. 22, Osijek, 15. studenog 1910.; br. 17, 1. rujna 1917.

[794] Prošireni dio ovog teksta objavljen je u: Lj. DOBROVŠAK, "Prvi cionistički kongres u Osijeku 1904. godine", 479.-495.

[795] *Narodna obrana*, 181./1904.

[796] *Obzor*, br. 10, 14. siječnja 1904.

[797] Josip HORVAT, *Povijest novinstva Hrvatske 1771.-1939.*, Zagreb, 2003., 263., *Narodna Obrana* je prvi napredni opozicioni dnevnik u Slavoniji, koji počinje izlaziti 16. 09. 1902.u Osijeku i sve do 1914., kada mijenja ime u *Hrvatska obrana*. N.O. izlazila je u nakladi Prve

BILJEŠKE

hrvatske dioničarske tiskare, a urednici su bili Ivan Lorković i Većeslav Vilder. Osnivači lista bili su konzervativci, ali je povjeren naprednjacima. N.O. vodi umjerenu opoziciju protiv režima.

[798] *Narodna obrana*, br. 171, Osijek, 27. srpnja 1904.

[799] *Narodna obrana*, br. 68, Osijek, 22. ožujka 1904.; *Gideon*, br. 9-11., Zagreb, 1922. Ž. LEBL, *Da se na zaboravi*, 224., *Izveštaj društva Židova akademičara iz jugoslavenskih zemalja "Bar Giora", 1903.-1904.*, Beč 1903.-1904., 27. Kao podupirači ovog društva u Beču 1904. godine iz Osijeka pojavljuju se: Hugo Spitzer, Julije Pfeiffer, Samuel Kästenbaum, Bela Springer, Otto Fellner, Josip Kunetz, Sorger, Weismayer Comp., Prvi osječki paromlin/Erste Esseker Walzmühle, Sigismund Schwarz, Eugen Löbl, braća Berger, Alex. Justus, Franz Weisz, J. Berger, Leopold Berger, Vilim Winter (poslije će postati anticionist), Leopold Singer i D. Boskowitz.

[800] Ž. LEBL, *Da se na zaboravi*, 192.

[801] HR – HDA, PRZV, kutija 698. / 1904.; spis 3578 /1904.; *Narodna Obrana*, br. 174, Osijek, 30. srpnja 1904.

[802] HR – HDA, PRZV, kutija 698 /1904;. spis 3578/1904; *Obzor*, 171.-28. srpnja 1904.; *Narodna obrana*, br. 171, Osijek, 27. srpnja 1904. U novinama je napisano ime Viktor Rottman, a u izvješću Eugena Gayera gradskoga kapetana Vladoje Rottman. Nalazimo ga pod oba imena.

[803] Abiturijent je svršeni učenik gimnazije, gimnazijalac koji je položio maturu. Vladimir ANIĆ/Ivo GOLDSTEIN, *Rječnik stranih riječi*, Zagreb, Novi Liber, 1999, 31;

BILJEŠKE

[804] HR – HDA, PRZV, kutija 698/1904; spis 3578/1904; *Obzor*, 171.-28. srpnja 1904.; *Narodna obrana*, br. 171, Osijek, 27. srpnja 1904.

[805] HR-HDA, PRZV; kutija 698/1904; spis 3578/1904.; *Narodna obrana*, br.175, Osijek, 1. kolovoz 1904.

[806] Oton KRAUS, *Židovsko pitanje i sionizam*, Zagreb, 1904.; Isto i u *Pokret* br. 13 / 10. srpnja 1904.; br.16/31. srpnja 1904.; *Narodna obrana*, br. 178, Osijek, 4. kolovoza 1904.

[807] O. KRAUS, *Židovsko pitanje i sionizam*, 7

[808] O. KRAUS, *Židovsko pitanje i sionizam*, 9-14; *Pokret*, br.16./1904.

[809] Ognjen KRAUS/Josip Kraus, *Bilten*, 44.-45., lipanj 1996., 15. Prema nekim naznakama iza inicijala MŠĆ krije se Erma Rdja Miškatović koja je oduševljeno pisala o cionističkom pokretu u *Obzoru*.

[810] *Narodna obrana*, br. 179, Osijek, 5. kolovoz 1904.

[811] HR-HDA, PRZV; kutija 698/1904.; spis 3578/1904.; *Narodna obrana*, br. 180, Osijek, 6. kolovoz 1904.-gradske vijesti- "Sijonistički kongres"

[812] Ž. LEBL, *Da se na zaboravi*, 194.; *Die Welt*, br.33.-12.08. 1904., 8. "Zwei Zionistentage in Osijek (Essek)" Telegramme su uputili cionistički prvak Oskar Marmorek, S. Krenbergera, rabin Markus Ereinprijs iz Sofije, Bernhard Rehberger iz Bjelovara, rabin Julije Diamant iz Vukovara, rabin Salamun Neumann iz Vinkovaca, rabin Herman Ezechiel Kaufmann iz Virovitice i razna društava iz Beča, Zagreba i Sarajeva.

[813] HR – HDA, PRZV; kutija 698/1904; spis 3578/1904.

BILJEŠKE

[814] HR- HDA, PRZV; kutija 698/1904; spis 3578/1904.

[815] *Narodna obrana*, br., 180, Osijek, 6. kolovoza 1904.

[816] *Narodna obrana*, br. 181., Osijek, 8. kolovoza 1904.

[817] *Narodna obrana*, br. 181., Osijek, 8. kolovoza 1904.

[818] *Narodna obrana*, br. 182, Osijek, 9. kolovoza 1904; br. 183, Osijek, 10. kolovoza 1904.- *Protiv sionizma*- Felix Kohn izražava svoje neslaganje sa cionističkom idejom riječima; *Židovsko pitanje nije za nas ništa drugo nego li problem samosvjesti. Jest, moramo postati slobodni ljudi, a za to moramo napregnuti sve naše sile, a za to nam ne treba sionizma, naprotiv po njemu to nikada nećemo postići.*

[819] U ljeto 1903. i tijekom 1904. dogodili su se u Kišinjevu (Rusija) strašni izgredi protiv Židova u kojima su mnogi izgubili živote a tisuće Židova je rastjerano po Europi

[820] *Narodna obrana*, br. 181, Osijek, 8. kolovoza 1904. ; HR – HDA, PRZV, kutija 698/1904; spis 3578/1904.

[821] *Narodna obrana*, br. 181, Osijek, 8. kolovoza 1904.

[822] *Narodna obrana*, br. 182, Osijek, 9. kolovoza 1904.- Posebno je otiskan u cijelosti govor Feliksa Kohna na kongresu židovski akademičara pod naslovom "Protiv sionizma"

[823] *Osječki Tjednik*, br. 34, Osijek, 3. rujna 1906. Kao osječki anticionisti navode se: Hinko dr. Plachte, Vilim dr. Winter, Julije Pfeiffer, Makso dr. Kaiser, Josip Horn, Herman dr. Stern, Julije Sorger, Makso dr. Bloch, Mosin dr. Klein, Geza Guttmann, Dragutin Kohn, Makso Löwy, Hugo, Josip Abrahamsohn, Rikardo dr. Krauss i Frco Schwarz.,

BILJEŠKE

[824] HR – HDA, PRZV; kutija 698/1904; spis 3578/1904.; *Narodna obrana*, br. 180, Osijek, 6. kolovoza 1904.; 181.-8. kolovoza 1904. 1.) "Imadu se zamoliti izraelitičke bogoštovne općine da više paze na vjerski i nacionalni odgoj židovske djece, te da nastoje, da se u školama više pazi na predavanje židovske povijesti i literature, jer će se time nabolje postići gore spomenuta svrha. 2.) Imadu se upraviti zamolnice na ravnateljstva srednjih učilišta, da se dozvole, da Židovi imadu pod pažnjom rabina i vjeroučitelja svoje literarne sastanke gdje će gojiti židovsku povijest, književnost i hebrejski jezik. 3.) Imadu se pozvati rabini i vjeroučitelji, da na svojim obdržanim imajućim sastancima izrade bolju naučnu osnovu za židovsku mladež. 4.) U svrhu boljeg odgoja židovske mladeži imade se provesti akcija, da se u Hrvatskoj ustroje internati za židovsku djecu objeg spola."

[825] HR - HDA-PRZV; kutija 698/1904.; spis 3578/1904.; *Narodna obrana*, br. 182, Osijek, 9. kolovoza 1904.-gradske vijesti-Sijonistički kongres

[826] *Narodna obrana*, br. 182, Osijek, 9. kolovoza 1904.

[827] HR - HDA-PRZV; kutija 698/1904; spis 3578/1904.

[828] *Židovska smotra*, br.1.- studeni 1906., 25.-26.; *Osječki tjednik*, br.24., Osijek, 25. lipnja 1906.

[829] *Gideon*, br. 9.-11., Zagreb, 18. jun 1922., 170.

[830] *Osječki Tjednik*, br.32, Osijek, kolovoz 1906., 4. "Cijonistički kongres u Osijeku"

[831] *Osječki Tjednik*, br. 30, Osijek, 6. kolovoza 1906.; *Narodna Obrana*, br. 187, Osijek, 5. kolovoza 1906.

BILJEŠKE

[832] *Vinkovci i okolica / Vinkovce und Umgebung*, br. 34. -26. kolovoza 1906., 3.-4., "Der II. zionistische kongres in Osijek".

[833] *Narodna Obrana*, br. 195, Osijek, 15. kolovoza 1906.

[834] *Osječki Tjednik*, br.32, Osijek, kolovoz 1906., 4.,

[835] *Gideon*, br. 9.-11., Zagreb, 18. jun 1922., 179.-180.

[836] *Narodna Obrana*, br. 195, Osijek, 15. kolovoza 1906.

[837] *Osječki Tjednik*, br.32, Osijek, 20. kolovoz 1906., 4., *Vinkovci i okolica / Vinkovce und Umgebung*, br.34. -26. kolovoza 1906., 3.-4., "Der II. zionistische kongres in Osijek".

[838] Ž. LEBL, *Da se na zaboravi*, 198.; *Die Welt*, br. 34.-24.08.1906.

[839] Ž. LEBL, *Da se na zaboravi*, 199.-200.; *Die Welt*, br.-34.-24.kolovoz.1906.; *Osječki Tjednik*, br.32., Osijek, 20. kolovoz 1906., 4.-5.

[840] *Osječki Tjednik*, br.30., Osijek, 6. kolovoza 1906.; br. 31., osijek, 13. kolovoza 1906., 2.

[841] *Gideon*, br. 9.-11., Zagreb, 18. jun 1922., 170.; *Osječki Tjednik*, br. 32., Osijek, 20. kolovoz 1906., 4.-5.

[842] A. BUDAJ, *Vallis Judaea*, 212.-213.; Vjekoslav ŽUGAJ, *Židovi novogradiškog kraja*, Zagreb, 2001., 24.

[843] *Židovska smotra*, br. 9, Osijek, rujna 1908., 220.-224.; 234.-240.; Ž. LEBL, *Da se na zaboravi*, 201.-202.; *Die Welt*, br. 35.- 4. 09. 1908., 12.-13. ; *Narodna obrana*, br. 191, Osijek, 19. kolovoza 1908.

BILJEŠKE

[844] Vidi opširnije u Lj. DOBROVŠAK, "Prva konferencija Zemaljskog udruženja cionista južnoslavenskih krajeva", 234.-266.

[845] *Izveštaj Judeje židovskog akademskog kulturnog kluba u Zagrebu za godinu 1909./1910.*, Zagreb, 1910. Godine 1905. u Zagrebu osnovano je *Židovsko akademsko potporno društvo*. Utjecajem triju kongresa i agitacijom *Bar Giore* 1907/1908. društvo održava sastanke i diskusije oko tzv. okruglog stola, pa je prozvano *Hajarden*, da bi u zimskom semestru 1908./1909. bilo preimenovano u *Judeju-klub akademičara židovske narodnosti* kojoj je prvi predsjednik bio Hugo Bauer.

[846] Ž.-J. LADOR-LEDERER, "Tri fragmenta o cionizmu", 179.; *Židovska smotra*, br. 3. i 4. /1909., 57.

[847] *Židovska smotra*, br.3. i 4., Osijek, 28. veljače 1909.; br.6.-31.ožujka 1909; *Posavska Hrvatska*, br.11, Brod na Savi, 13. ožujka 1909.

[848] *Posavska Hrvatska*, br. 12, Brod na Savi, 20.ožujka 1909.

[849] *Židovska smotra*, br.15, Zagreb, 15. kolovoza 1909.

[850] *Posavska Hrvatska*, br. 34, Brod na Savi, 21. kolovoz 1909.; *Hrvatska*, br.190.-21. kolovoz 1909. ; *Pokret*, br.185.-14. kolovoza 1909.,

[851] *Židovska smotra*, br.16.i 17.-31. kolovoza 1909.

[852] *Židovska smotra*, br. 16. i 17.-31. kolovoz 1909.; 270.-271.-Zemaljska konferencija u Brodu, Najviše je prinosa sakupljeno u Osijeku (204,78 K), pa Vinkovcima (197,77 K), Zagrebu (135,87 K), Požegi (106,09 K), Zemunu (100,87 K), Brodu na Savi (96,90 K) Virovitici (85,48 K) i dr.

BILJEŠKE

[853] *Židovska smotra*, br.16. i 17.-31. kolovoz 1909., 276.-278.- o stanju cionističkog pokreta u Bosni, Hercegovini i Dalmaciji,

[854] *Židovska smotra*, br. 16. i 17. -31. kolovoz 1909., 272.

[855] *Židovska smotra*, br. 14.- 31. srpnja 1909. Osnova pravila; *Židovska smotra*, br. 16. i 17. -31. kolovoza 1909.

[856] Vidi više u Lj. DOBROVŠAK, "Prva konferencija Zemaljskog udruženja cionista južnoslavenskih krajeva", 234.-266.

[857] *Židovska smotra*, br.1.- 5. siječnja 1910. (24.tebeta 5670)

[858] *Židovska smotra*, br. 21.- 12. listopada 1910.

[859] *Židovska smotra*, br. 9.- 11.listopada 1911. U novinama se negdje piše da je to Zemaljski savez cionista iz jugoslavenskih zemalja austro-ugarske monarkije, a drugdje da je to Zemaljsko udruženje cionista iz jugoslavenskih zemalja austro-ugarske monarkije.

[860] *Židovska smotra*, br. 10.- 2. studenog 1911.; br. 12.- 14. srpnja 1913.

[861] HR- HDA, BiNZVkut. 30/1892; (2281/1870, 3643/1870, 4179/1873; 4649/1873)

[862] Dalibor ČEPULO, "Pravo hrvatske zavičajnosti i pitanje hrvatskog i ugarskog državljanstva 1868.-1918.- pravni i politički vidovi i poredbena motrišta", *Zbornik pravnog fakulteta u Zagrebu*, 49/1999, 6, Zagreb, 797-805.; Koloman MUTAVDJIĆ, *Zavičajno pravo*, Zagreb, 1885., 300-310; Pripadnost pojedinaca općini/zavičaju odnos je određenih širih prava i obaveza. Zbog toga se zavičajnost nije stjecala naprosto činjenicom stanovanja ili stjecanjem nekretnina u općini, već temeljem neke posebne osobne

BILJEŠKE

povezanosti (porijeklo, udaja, posebno primanje u općinsku zajednicu). Po tome je zavičajnost u Hrvatskoj slična državljanstvu. Do 1850. godine zavičajno pravo u Hrvatskoj i Slavoniji stjecalo se rodom (porijeklom), udajom, primanjem u zavičajnu savez, a indigenat je strancima podjeljivao Sabor. To je pitanje kasnije regulirano zakonskim člankom XVI./1870. o uređenju općina i trgovišta bez uređenog magistrata. Kao poseban zakon donesen je *Zakon o zavičajnim odnosima od 30. travnja 1880. godine*. Pravo zavičajnosti bilo je vezano uz pravo državljanstva te je zavičajnost mogao steći jedino "državljanin zemalja krune ugarske", a svaki državljanin je morao imati zavičajnost i to samo u jednoj općini. Zavičajnost se stjecala rođenjem, udajom, izričitim primanjem u zavičajnu vezu ili naseljenjem te stalnim namještenjem u javnu službu. Naselilac je zavičajnost u općini naseljenja stjecao nakon četiri godine neprekidnoga boravljenja i nošenja općinskih tereta uz pretpostavku nepostojanja zapreke nečasnosti te uz uvjet da je zatražio namjeru naseljenja. Zaposlenjem su pak zavičajnost *ipso facto* stjecali samo zaposleni činovnici zemaljskih, općinskih i javnih zaklada te duhovnici i javni učitelji. Osobama kod kojih se zavičajnost nije dala utvrditi određivala se privremena zavičajnost po kriteriju novačenja, boravljenja, rođenja ili nalaženja, udaje, roditeljske pripadnosti. Potvrda o uživanju zavičajnog prava bila je domovnica koja se izdavala besplatno i sadržavala je podatke o identitetu, uključujući stalešku pripadnost. U Austro-Ugarskoj državljanici su po zavičajnosti bili: cislatavski, ugarski i hrvatski zavičajnici. Ugarski zakon. članak XXII. 1886. o uređenju općina koji vrijedi u Kraljevini Ugarskoj propisivao je da se općinska zavičajnost dobiva naseljenjem ili izričnim primitkom u savez općine. I to ako je naseljenik u općini dvije godine (negdje četiri) stalno boravio, ako je u općini plaćao porez, ako protiv njega općina nije iznijela nikakav prigovor, te ako ne pridonosi teretima one općine kojoj je ranije pripadao, no očito je da se mogla dobiti i ranije, kupovinom

BILJEŠKE

nekretnine i upisom u gruntovnicu. Po §. 10.- Obćine mogu ustanoviti, da se za primanje u savez obćine plaća umjerena pristojba. Ove odredbe pogodovala su sklapanju građanskih brakova u ugarskom dijelu jer se poštovalo načelo međunarodnoga prava po kojem ugarski zavičajnici ako sklope ženidbu izvan Ugarske, svejedno imaju prosuđivati po ugarskim zakonima, po načelu *locus regit actum*.

[863] *Sbornik zakona i naredaba valjanih za Hrvatsku i Slavoniju, godina 1906., Zagreb, 1906., komad III., br. 9., 138.-144.*

[864] *Sbornik zakona i naredaba valjanih za Hrvatsku i Slavoniju, godina 1906., br. 9., 145.-152. Zakon o uredjenju izraelitskih bogoštovnih općina uređivao je svrhu bogoštovne općine i općinsko područje, ustroj bogoštovne općine, djelokrug općinskih organa, općinski statut i prelazne i zaglavne ustanove.*

[865] ISTO, 140.-141.

[866] *Narodna obrana, br. 88, Osijek, 13. travnja 1908.*

[867] *Sbornik zakona i naredaba valjanih za Hrvatsku i Slavoniju, godina 1906., 150.-151.*

[868] HR - HDA, BINZV, 512./1907., spis 1., (24963/1909.)

[869] *Pravila izraelitske bogoštovne općine u gornjem Osijeku, Osijek, 1909.; Vjesnik županije virovitičke, br. 9, Osijek, 1. svibnja 1908.; Osječki Tjednik, br.18, Osijek, 3. svibnja 1908., 6. Teritorijalni opseg židovskih općina u Slavoniji usvojen je banskom naredbom od 31. ožujka 1908., br. 2418.), a stupio na snagu 1. srpnja te godine. Od tada su pod židovsku općinu u Čepinu potpale upravne općine Čepin, Ernestinovo i Hrastin; pod židovsku općinu Dalj mjesta Dalj, Erdut,*

BILJEŠKE

Aljmaš, Bijelo Brdo i Sarvaš; židovska općina Đakovo obuhvaćala je upravni kotar Đakovo): Donji Miholjac područje istoimenoga upravnog kotara; židovska općina Našice protezala se na mjesta Orahovicu i Feričance; Gornjogradska židovska općina Osijek obuhvaćaja je Gornji grad, Tvrđu te upravnu općinu Retfala i selo Tenje; Donjogradska židovska općina Osijek protezala se na Donjigrad i Novi grad; židovska općina Slatina obuhvaćala je područje kotara Slatina; Valpovo trgovište Valpovo i obližnja mjesta Bizovac, Petrijevci i Koška te židovska općina Virovitica područje upravnog kotara Virovitica.

[870]HR- HDA, BINZV, 512./1907., spis 1. (24963/1909.); *Pravila izraelitske bogoštovne općine u gornjem Osijeku*, Osijek, 1909 , 12.; *Poslovni red za izraelitičku bogoštovnu općinu u gornjem Osijeku*, Osijek, 1910.; *Poslovni red za izraelitičku bogoštovnu općinu u Gornjem gradu Osijeku*, Osijek,1910.; Poslovni red za vođenje Općine prihvaćen je na plenarnoj sjednici općinskog odbora 26. svibnja 1910.

[871] Nije poznato zašto je donjogradska Općina zadržala glavnu skupštinu, a gornjogradska Općina ju je ukinula i osnovala Bogoštovno vijeće.

[872] HR- HDA, BINZV, 512./1907., spis 21

[873] Pregled aktivnosti gornjogradske i donjogradske Židovske općine napisan je prema postojećim dokumentima koje su Općine slale na *Odjel za bogoštovlje i nastavu* i novinskim člancima. Zbog nesačuvanosti arhiva i jedne i druge Općine, autorica nije bila u mogućnosti pratiti djelovanje općina iz godine u godinu, već ih u tekstu donosi fragmentarno.

[874] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u Gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899.*, Osijek, 1900.

BILJEŠKE

[875] *Narodna obrana*, br. 46., Osijek, 26. veljače 1903., 3.-4.

[876] *Osječki Tjednik*, br. 3., Osijek, 4. ožujka 1906., 6.

[877] *Narodna obrana*, br. 88, Osijek, 13. travnja 1908.

[878] *Narodna obrana*, br. 244.- 20. listopada 1907.

[879] *Osječki Tjednik*, br. 45., Osijek, 11. studeni 1907.; br. 46.-18. studeni 1907.; br. 49.- 9. prosinca 1907.: *Narodna obrana*, br. 262.- 12. studenog 1907.; br. 263.- 13. studenoga 1907.; br. 269.- 20. studenog 1907.

[880] "Izborna gužva u Židovskoj općini Osijek", *Ha-Kol*, 89, Zagreb, lipanj-srpanj, 2005., 30.-33.; *Židovska smotra*, br. 3. i 4., 28. veljače 1909., br.5.- 14. ožujka 1909.

[881] "Izborna gužva u Židovskoj općini Osijek", *Ha-Kol*, 89., lipanj-srpanj, 2005., 89.-33.

[882] *Pravila izraelitske bogoštovne općine u gornjem Osijeku*, Osijek, 1909., 40.: *Narodna obrana*, br. 48.-, Osijek, 1. ožujka 1909.

[883] *Narodna obrana*, br. 40, Osijek, 19. veljače 1910.

[884] *Židovska smotra*, br.5.- 2. ožujka 1910.; "Izbori u židovskoj bogoštovnoj općini", *Narodna obrana*, br. 47, Osijek, 28. veljače 1910.

[885] *Židovska smotra*, br.13.- 22. lipnja 1910.

[886] *Narodna obrana*, br. 22.-, Osijek, 28. siječnja 1913. (ne navodi se tko je sve izabran za bogoštovno vijeće, tako da nije poznat sastav Vijeća)

BILJEŠKE

[887] *Narodna obrana*, br. 241., Osijek, 18. listopada 1905. ; br. 242.- 19. listopada 1905. ; 244.- 21. listopada 1905.

[888] *Narodna obrana*, br. 281., Osijek, 3. prosinca 1907.

[889] *Narodna obrana*, br. 8., Osijek, 11. siječnja 1908.

[890] *Židovska smotra*, br. 16.- 3. kolovoza 1910.- 27. tamuza 5670;

[891] HR- HDA, BINZV, 512./1907., spis 21

[892] *Narodna obrana*, br. 72, Osijek, 27. ožujka 1912.

[893] *Narodna obrana*, br. 274., Osijek, 29. studeni 1904.

[894] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 192.; Khuena su uz Srbe i Nijemce podržavali i osječki Židovi od njegova dolaska na vlast 1883. godine pa sve do 1903. jer je štitio njihove povlastice.; *Hrvatski radnički glas*, br. 23.- 1. prosinca 1898. u izborima za grad Osijek 1898. godine od 2.443 izbornika glasovalo je 693 od kojih su za "madjarone" glasali: 271 kršćana, 173 Židova i 249 ostalih. Židovi izbornici svi su glasovali za Narodnu stranku. .

[895] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 192.

[896] B. OSTAJMER, *Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.*, 215.-221.

[897] ISTO, 216.-217.

[898] S. SRŠAN, *Zapisnici grada Osijeka 1896.-1901.*, 764.-766.

[899] Milenko PATKOVIĆ, "Izbori za Hrvatski sabor 1906. godine u Osijeku i pobjeda politike novog kursa", *Osječki zbornik*, XIII., Osijek, 1971., 169.-188.

BILJEŠKE

[900] B. OSTAJMER, *Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903*, 216.-221.

[901] *Narodna obrana*, br. 268, Osijek, 24. studenog 1911.

[902] B. OSTAJMER, *Narodna stranka u Slavoniji i Srijemu 1883.-1903*, 218.-219.

[903] I. BALTA, "Osječka rezolucija 1905. godine i izbori za Hrvatski sabor u gradu Osijeku 1906. godine", *Povijesni zbornik Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku*, br.3., Osijek, 2008., 138.; *Narodna obrana*, br. 105., Osijek, 5. svibnja 1905. br.106.- 6. svibnja 1905., br. 168.-22. srpnja 1905.; br. 270.- 22. studenog 1905.; br. 280.-4. prosinca 1905.; br. 299.- 29. prosinca 1905.

[904] *Narodna obrana*, br. 216., Osijek, 18. rujna 1907.; br. 217.- 19. rujna 1907. ; br. 224.- 27. rujna 1907.; br. 243.- 19. listopada 1907. ; br. 244.- 20. listopada 1907. br. 250.- 27. listopada 1907.; br. 259.-8. studeni 1907.

[905] *Sbornik zakonah i naredabah valjanih za Hrvatsku i Slavoniju godina 1895.*, Zagreb, 1895., br.34. 219.-250. Zakon od 21. lipnja 1895. ob ustroju gradskih obćinah u kraljevinah Hrvatskoj i Slavoniji. Grad Osijek bio je neposredno podređen Zemaljskoj vladi. Općinar gradske općine bio je svaki onaj koji je bio ugarsko-hrvatski državljanin. Izborna pravo imaju svi općinari muškoga spola koji su navršili 24 godine te plaćaju u općini, ako su zavičajnici 5 forinti, a ako su nezavičajnici 20 forinti godišnjega izravnog poreza. Svaki grad ima jedan izborni kotar. U Osijeku je izbornici dijele na tri izborništva. U prvi spadaju oni koji plaćaju u Osijeku izravni porez od 280 forinti i više i oni koji plaćaju tecivarinu od 40 fr. I više. U drugo izborništvo spadaju oni koji u Osijeku plaćaju izravni porez od 50 forinti i više, a manje od 280 forinti. U treće izborništvo su

BILJEŠKE

uključeni svi oni koji plaćaju izravni porez manje od 50 forinti. Od ukupnoga broja zastupnika, u gradu Osijeku prvo izbornoštvo biralo je 12, drugo 16 a treće 12 zastupnika.

[906] Stjepan MATKOVIĆ, *Čista stranka prava 1895.-1903.*, Zagreb, 2001., 295.-296. Vladimir Frank (Zagreb, 1874.- Beč 1906.), odvjetnik. Sin Josipa Franka. Završio klasičnu gimnaziju u Zagrebu. Maturirao 1892. godine, Pravo završio 1903., a odvjetnički ured otvorio 1906. Uz oca i brata Ivana bio politički aktivan. Kao student priključio se pravaškoj stranci.

[907] *Narodna obrana*, br. 281, Osijek, 12. prosinca 1910.; br.291.- 23. prosinca 1910.; br. 295.- 29. prosinca 1910.; br. 297.-31. prosinca 1910.

[908] *Narodna obrana*, br. 4, Osijek, 5. siječnja 1911.

[909] *Narodna obrana*, br. 239., Osijek, 20. listopada 1913.

[910] *Narodna obrana*, br. 238, Osijek, 18. listopada 1913.; br. 243.- 23. listopada 1913.

[911] *Hrvatska obrana*, br. 286., Osijek, 15. prosinca 1916.

[912] *Osječki Tjednik*, br.12, Osijek, 30. travnja 1906., 2.-3.; I. BALTA, "Stranački odnosi i izbori u Virovitičkoj županiji 1905. i 1906. godine", *Pravni vjesnik*, 18., Osijek, 3.- 4., srpanj-prosinac 2002., 329.-336.

[913] I. BALTA, "Osječka rezolucija 1905. godine i izbori za Hrvatski sabor u gradu Osijeku 1906. godine", 137.-144.

[914] *Osječki Tjednik*, br. 12.-, Osijek, 30. travnja 1906.; 13.-1. svibnja 1906., 2.-3. ; br. 14.-2. svibnja 1906.

BILJEŠKE

[915] *Hrvatska*, br. 96.-27. rujna 1906.; M.PATKOVIĆ, "Izbori za Hrvatski sabor 1906. godine", 169.-188.; *Narodna obrana*, br.108, Osijek, 3. svibnja 1906.,

[916] *Narodna obrana* br. 101./1906., 3.; br.103.-1. svibnja 1906., 1.; br. 105.-2. svibnja 1906., 1.

[917] *Narodna obrana*, br.100, Osijek, 28. travnja 1906., 1.-2.
"Kandidatura g. Weismayera ili obećanje ludom radovanje"

[918] M.PATKOVIĆ, "Izbori za Hrvatski sabor 1906. godine", 178.-179.

[919] "Snuba Izraelićane protiv Hrvatske", *Narodna obrana*, br. 266, Osijek, 22. studenog 1911.; "Očitovanje dra. Spitzera", *Narodna obrana*, br. 267, Osijek, 23. studenog 1911.; "Die Drau i dr. Ante Pinterović"; "Perfidno izvračanje dra. Spitzera" i "Die Drau".

[920] Rukopis Židovskog biografskog leksikona, ured. Ivo Goldstein, autori Ivo Goldstein i Vlasta Kovač, Schwarz, Ljudevit (Zagreb, 1858 – Zagreb, 3. V. 1943), odvjetnik i političar, sin tiskara i izdavača Vilima. Za saborskoga zastupnika izabran 1887, kao prvi Židov uopće, inače član režimske Narodne stranke. Saborski zastupnik sve do 1918. (ili 1914) godine, a u nekoliko perioda i delegat na zajedničkom državnom saboru u Budimpešti. Vrlo aktivan u saborskom poslu, izradio više zakonskih osnova i bio njihov izvjestilac u Saboru. Diskutira 1905. o osnovi interkonfesionalnoga zakona (*Zakon o vjerskim odnosima*) te zaključuje da ponuđeno rješenje nije u duhu ravnopravnosti i tolerancije, jer prijelaz iz kršćanstva u judaizam u praksi ne dolazi u obzir - ionako je uvijek samo obratno. Advokatura mu je dodijeljena 21. XII. 1887 te se njome bavi punih 55 godina. Po uspostavi NDH preuzeo židovski znak. Kao osamdesetgodišnjak uhićen 27. IV. 1941. s grupom zagrebačkih

BILJEŠKE

advokata i odveden najprije u policijski zatvor u Petrinjskoj ulici, a odande u Kerestinec. Nakon intervencije pušten. Umro prirodnom smrću u Zagrebu nakon što je 30. VI. 1942. brisan iz Odvjetničkog imenika, na sam dan kada su počinjale posljednje velike deportacije iz grada.

[921] I. BALTA, "Stranački odnosi i izbori u Virovitičkoj županiji", 332.

[922] *Narodna obrana*, br. 49, Osijek, 26. veljače 1908.;

[923] *Narodna obrana*, br. 49, Osijek, 26. veljače 1908.; br.51.- 28. veljače 1908.

[924] *Narodna obrana*, br. 50., Osijek, 27. veljače 1908.

[925] *Židovska smotra*, br. 22.-31. listopada 1910.

[926] *Narodna obrana*, br. 244., Osijek, 27. listopada 1910.; 246.- 29. listopada 1910.

[927] Ivo PERIĆ, *Hrvatski državni sabor 1848.-2000.*, II. svezak: 1868.-1918., Zagreb, 2000., 366.-379.

[928] *Narodna obrana*, br. 284, (286.) Osijek, 15. prosinca 1913.; br. 287. (288.).- 17. prosinca 1913.

[929] *Narodna obrana*, br. 10., Osijek, 13. siječnja 1905., br. 22.- 27. siječnja 1905., Izraelitičko gospojinsko društvo održati će 24. siječnja krabuljni vjenčić u prostorijama Gornjogradskog Casina. Zabavi prisustvovali predsjedništvo Casina, Cr. i Kr. zapovjedništvo vojne glazbe.

BILJEŠKE

[930] *Narodna obrana*, br.61., Osijek, 15.ožujka 1905., Purimski ples-Izraelitičko gospojisko društvo Gornji grad priređuje 22. ožujka 1905. u prostorijama gornjogradske Casine purim ples. Ulaznice za jednu osobu su 1 kruna, a za cijelu obitelj 3. Čist prihod namijenjen je izraelskoj uboškoj kuhinji.

[931] *Narodna Obrana*, br. 274., Osijek, 29. studenog 1904.; *Židovska smotra*, br. 4. i 5., svibanj 1908., 127.-128.; *Židovska smotra*, b.1. i 2., 31. siječnja 1909., 16.-17.

[932] *Osječki Tjednik*, br. 2., Osijek, 12. siječnja 1908.

[933] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 159.; *Narodna Obrana*, br. 222., Osijek, 30. rujna 1903.; br.225.- 3. listopada 1903.; br. 263.- 16. studenog 1904.; br.200.-1. rujna 1904. ; br.14.-19. siječnja 1914.; br.15.-20. siječnja 1914.; br.57.-11. ožujka 1914.; Godine 1903. u dobrotvornoj zabavi i predstavi Izraelitičkog gospojinskog društva sudjelovali su: supruge Mosin Kleina i Simon Ungara, Blanka i Rikardo Schleyen, Rosa Baumgarten, Elsa Haberfeld, Valeria Krauss, Anny Miskolczy, Giza Pollak, Flora Spitzer, Agata Springer, Solan Schapringer pl., Dora Schwartz, Stefi Schwarz, Vilma Schwarz, Stefi Wilhelm, Irma Wolf i supruga dr. Šandor Fischera, Edmund Fischer, Vladoje Frank, Julijo Kaiser, dr. Isaković, Vladoje Rottmann, Dragutin Zwieback, Miroslav Frank, Šandor Frank, Pavao Kaiser. Priredili su živu sliku "Maria Antonietta i njezin dvor". U listopadu 1903. u gradskom kazalištu održane su dvije predstave s koncertima u korist Pučke kuhinje.

[934] *Gideon*, br.12., Zagreb, 25 juli 1922., 294. *Narodna obrana*, br. 259., osijek, 12. studeni 1913., Dana 13. studenog 1913. u gornjogradske židovske dvorani Općine recitirati će djela židovskih autora Armin Singer.

BILJEŠKE

[935] *Narodna obrana*, br. 209., Osijek, 15. rujna 1909.

[936] *Narodna obrana*, br. 224., Osijek, 21. rujna 1914.; br.231.- 29. rujna 1914.

[937] *Vjesnik županije virovitičke*, br. 5, Osijek, 1. ožujak 1909., 39. br.6.-15. ožujka 1909., 47.; Popis osoba koji su dali novčane prinose za potresom nastradalo pučanstvo južne Italije (Tolnauer, Kaufmann, A. Weiss, Lederer, Schwarz, Kohn Albert, M. Klein, Kohn, Schulhof i brojni drugi)

[938] *Narodna obrana*, br. 100., Osijek, 1. svibnja 1907.

[939] *Židovska smotra*, br.1.-studeni 1906., 5.-9., 26.

[940] *Židovska smotra*, br.1.-studeni 1906., 5.-9., 26.

[941] *Osječki Tjednik*, br.8, Osijek, 25. veljače 1907.; *Židovska smotra*, br. 3.i 4., veljača –ožujak 1907., 132.

[942] *Osječki Tjednik*, br. 6., travanj 1907., 165.

[943] *Osječki Tjednik*, br. 5, Osijek, 2. veljače 1908.

[944] *Narodna obrana*, br. 23.-29. siječnja 1908.

[945] *Osječki Tjednik*, br. 14, Osijek, 5. travnja 1908.; *Narodna obrana*, br. 25.-31. siječnja 1908. ; br. 80.-3. travnja 1908.

[946] *Židovska smotra*,br.7.- 30.ožujka 1910.- 19. veadara 5670.

[947] *Židovska smotra*, br. 4.- 16. veljače 1910.- 7. adara 5670. Članovi Općine su tako npr. 15. veljače 1910. obilježili srebrni pir Huga Spitzera i njegove supruge Albine, rođ. Biller. Tim povodom uputile su se deputacije osječkih židovskih organizacija u dom slavljenika.

BILJEŠKE

Tajnik gornjogradske Židovske bogoštovene općine Nathan Schwartz tom je prigodom pročitao "adresu" u kojoj su sve zastupane organizacije istaknule sve Spitzerove zasluge za cjelokupno židovstvo u Kraljevini Hrvatskoj i Slavoniji. Nadrabin Ungar čestitao mu je nadahnutim govorom u ime gornjogradske i donjogradske općine, te općina iz Donjeg Miholjca, Čepina i Valpova.

Samuel Kästenbaum, predsjednik gornjogradske *Hevre Kadiše*, pridružio se čestitkama, I. N. Schulhof u ime cionističkog društva Theodor Herzl, kao i Frederika Bauer predsjednica *Izraelskog gospojinskog dobrotvornog društva*.

[948] *Naroda obrana*, br. 259, Osijek, 12. studeni 1913.; Dana 13. studenog 1913. održavano je u dvorani gornjogradske Židovske bogoštovne općine "židovsko literano veče" s recitacijama iz židovske literature. Armin Singer, poznati recitator čitao je iz ovih djela: M. Rosenfeld: *Židovski svibanj*; A. Donath: *Rabi Amon*; I. L. Perez: *Bolestan dječarac*; Beda: *Satire*; A. Nossing; *Abravanel*: B. Feiwei: *Beruria*; M. Rosenfeld: *Bura*

[949] *Židovska smotra*, br. 4.i 5., veljača –ožujak 1907., 127.-130.; *Osječki Tjednik*, br. 4. Osijek, 28. veljače 1907.: *Slavonische Presse*, Nr.- 24.- 29. siječnja 1907.; U dvorani gornjogradske Općine okupilo se brojno članstvo. Prisutne je pozdravio Bela Springer. Čestitari su bili: nadrabin Ungar, u ime Općine Bela Springer, u ime Hevre Kadishe Samuel Kästenbaum, u ime Gospojinskog društva Friederike Bauer, u ime činovništva Općine tajnik Nathan Schwarz i u ime učiteljskog zbora učitelj Sonnenschein.

[950] *Pravila društava 1845.-1945., Tematski vodič*, uredila Slavica Pleše, Zagreb, 2000., predgovor Josipa Kolanovića, 7.-17.

[951] HR - HDA, BINZV, kut.512. /1907., spis 1 (3696/1876)

BILJEŠKE

[952] AŽOO, *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- Gornji grad*, M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj-Migracijske promjene u židovskoj populaciji*, 25

[953] *Židovska smotra*, br.7.-srpanj 1908., 180.

[954] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5.; M. ŠVOB, *Židovi u Hrvatskoj-Migracijske promjene u židovskoj populaciji*, 25

[955] *Slavonia*, Nr.23.-27. Mai 1869. N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 3.-5.; HR-HDA, UOZV 14-4, 5325 / 1875 fac. 19.

[956] *Slavonia*, Nr.23.-27. Mai 1869.; N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5.,

[957] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 194.-195.

[958] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*, 14., 112.

[959] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1861.-1866.*, 14., 112. 141.

[960] AŽOO, *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - Gornji grad*, 1.-12.; *Židovska smotra*, br. 7.- srpanj 1908., 179.-180.; N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 31.

[961] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 31.; AŽOO - *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - Gornji grad*, 5.

[962] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.*, 153., 216.-217.

BILJEŠKE

[963] S. SRŠAN (prir.), *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.*, 216.-217.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Urbanizacija i promet grada Osijeka*, 81.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, "Multietničke značajke demografskih kretanja Osijeka i okolice na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće", 482.-483.

[964] AŽOO-Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - Gornji grad, 7.; *Židovska smotra*, br.7.- srpanj 1908., 179.-180.

[965] HR - HDA, UOZV 14-4, 5325/1875., fac. 19.

[966] HR – HDA, BINZV, kut. 512./1907., spis 1. (3696/1876)

[967]HR - HDA, BINZV, kut. 512./1907., spis 1 (3696/1876)

[968] AŽOO, *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - Gornji grad*, 7.

[969] AŽOO-Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku - Gornji grad, 7.-8.; *Zapisnici grada Osijeka 1887.-1895.*, 616.

[970] *Židovska smotra*, br. 7.-srpanj 1908., 178.-180.

[971] AŽOO- *Povijesni prikaz o Hevri Kadiši u Osijeku- Gornji grad*, 10.

[972] HR - HDA, BINZV, 512./1907., spis 1. (3696/1876.) 4133/1918. Tijekom 1918. bila su ponovno prepravljena pravila uz nadopune i neke iznimke, da bi 9. veljače 1920. bila potvrđena.

[973] *Hrvatska obrana*, br. 256., Osijek, 13. studenog 1917.; br. 260.-14. studenog 1917.; br. 269.-24. studenoga 1917.

[974] *Pravila izraelitičke bogoštovne obćine i Chevrah Kadischah (bratovištine) u Osieku donjem gradu*, Osijek, 1890. 1.

[975] HR - HDA, BINZV, kut. 30/1892., spis 9 (6157/1890; 8118/1890.)

BILJEŠKE

[976] HR - HDA, BINZV, kut. 30/1892., spis 9 (6157/1890; 8118/1890.)

[977] HR - HDA, BINZV, kut. 30/1892., spis 9 (6157/1890; 8118/1890.)

[978] N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 29.

[979] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 4. *Slavonia*, Nr.23.-27. Mai 1869.; N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 28.

[980] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899, V.; Erinnerung an weiland sr. Ehrwürden herrn oberrabbiner dr. Samuel Spitzer, ein beitrage zu seiner biographie, 62.; N. SCHWARZ, "Zur Geschichte der israelitischen Cultusgemeinde Essek", 28.*

[981] *Izvešće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907., sa povjesničkim osvrtom na pedesetgodišnji opstanak ovoga društva 1858.-1908. / Bericht des isr. Frauen-Wohlthätigkeits -verein in Essek 50-Jährigen bestand des israelitischen Frauen-Wohlthätigkeits-Vereins, 1858.-1908., Osijek, 1908., 26. -37*

[982] HR - HDA, UOZV 13-4, 13398/1879., rkp.8., Osiečko izraelitsko gospojinsko društvo, g.g. 1879., 2262

[983] *Izvešće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907., 26.-37.*

[984] *Statuten des Israelitischer Frauen- Wohlthätigkeits-Verein, Essek, 1880.; HR - HDA, UOZV 13-4, inv. broj 2449., 13398/1879., rkp.8., Osiečko izraelitsko gospojinsko društvo, g.g. 1879., 2262*

BILJEŠKE

[985] HR –HDA, UOZV 14-4, 5325/1875, rkp. 18.; Bratovština Chevra Kadischa za dvorbu bolesničku i sahranjivanje, g.g. 1875. (2258), u sklopu košuljice tiskana Pravila izraelitičkog gospojinskog dobrotvornog društva u gornjem Osijeku, Essek, 1904.

[986] HR - HDA, UOZV 13-4, 13398/1879., rkp.8., Osiečko izraelitsko gospojinsko društvo, g.g. 1879., 2262

[987] N. SCHWARZ, "Nešto iz povijesti Židovske bogoštovne općine u Osijeku", 5., 194.; *Židovska smotra*, br.7.- srpanj 1908., 180.

[988] *Izvešće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907., 32.-36.; Erinnerung an weiland sr. Ehrwürden herrn oberrabbiner dr. Samuel Spitzer, ein beitrage zu seiner biographie, 62.-63.*

[989] *Narodna obrana*, br. 222., Osijek, 30. rujna 1903.; br. 225.-3. listopada 1903.; 263.-16. studenog 1904.

[990] *Izvešće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907.,34.-37.*

[991] *Narodna obrana*, br. 222., Osijek, 30. rujna 1903.; br.225.-3. listopada 1903.

[992] *Narodna obrana*, br.222., Osijek, 30. rujna 1903.; br.225.-3. listopada 1903.

[993] *Narodna obrana*, br. 263., Osijek, 16. studenog 1904.

[994] *Narodna obrana*, br. 146., Osijek, 26. lipnja 1905.

[995] *Narodna obrana*, br. 281., Osijek, 5. prosinca 1905.

BILJEŠKE

[996] *Izvešće izraelitičkog dobrotvornog gospojinskog društva u gornjem Osijeku za trogodište 1905., 1906., i 1907., 26.-37.; Židovska smotra, br. 7.- Osijek, srpanj 1908., 180.-181.*

[997] *Narodna obrana, br. 9., Osijek, 13. siječnja 1910.*

[998] *Narodna obrana, br. 293., Osijek, 20.prosinca 1905.*

[999] *Narodna obrana, br. 10., Osijek, 12. siječnja 1907.; Slavonische Presse, br.1., Osijek, 1. siječnja 1907., 3.; br. 7.- 9. siječnja 1907.; br. 12.- 15. siječnja 1907.;*

[1000] *Osječki Tjednik, br. 2., Osijek, 12. siječnja 1908; Narodna obrana, br. 298., Osijek, 22. prosinca 1907.; br. 301.- 28. prosinca 1907. ; Slavonische Presse, br. 7., Osijek, 10. siječanj 1908.; br. 13.- 17. siječnja 1908.*

[1001] *Narodna obrana, br.75., Osijek, 28. ožujka 1908.; Slavonische Presse, br 115.- 19. svibnja 1908.; br. 135.- 13. lipanj 1908.; br. 136.- 14. lipanj 1908.; br. 137.- 16. lipnja 1908.*

[1002] *Narodna obrana, br. 6., Osijek, 9. siječnja 1909.*

[1003] *Narodna obrana br. 12., Osijek, 16. siječnja 1911.; br. 18.- 23. siječnja 1911.; Slavonische Presse, br. 8.- 11. siječnja 1911.; br. 12.- 15. siječnja 1911.; br. 17.- 21. siječnja 1911. ; br. 19.- 24. siječnja 1911.*

[1004] *Narodna obrana, br. 14.-, Osijek, 18. siječnja 1912. ; Slavonische Presse, br. 14., Osijek, 19. siječnja 1912.*

[1005] *Narodna obrana, br. 55., Osijek, 7. ožujka 1912.*

[1006] *Narodna obrana, br. 11., Osijek,15. siječnja 1913.; Slavonische Presse, br. 11.- 15. siječnja 1913.*

BILJEŠKE

[1007] *Narodna obrana*, br. 61, Osijek, 16. ožujka 1914. Prikazana je komedija u jednom činu "Pčela" u kojoj su se istaknule gospođice Edita Schwarz i Ida Beck i gimnazijalke Spitzer i Rubinstein. Haydnovu "Dječju simfoniju" izveo je Pavao Kohn. Gospođice Lili Reichenfeld, Ella Buchwald i Julka Ungar izvele su veseli igrokz Theodora Körnera. Na glasoviru je svirao gimnazijalac Oskar Neumann. Supruga odvjetnika Leitnera Pavica, izvela je glazbeni dio baleta na glasoviru. Predstave su organizirale gospođe Ungar, Leitner, Dora Weiss, supruga Huga Kohna, Hermina Frank i supruga Karla Schwarza.

[1008] *Narodna obrana*, br.276., Osijek, 19. studeni 1914. (više o radu Društva od 1914. u poglavlju koje slijedi).

[1009] *Narodna obrana*, br. 26., Osijek, 31. siječnja 1907.

[1010] HR-HDA, UOZV VIII-10, 18366/1921, ZP, 2449, stp. 14, Izraelitičko gospojinsko potpomagajuće društvo donjeg grada Osijeka , 1921., 2471.

[1011] HR-HDA, UOZV VIII-10, 18366/1921., ZP, 2449, stp. 14, 2471.

[1012] HR-HDA, UOZV 13-4, 13398/1879., rkp.8., Osiečko izraelitsko gospojinsko društvo, d.g. 1879., 2262

[1013] *Narodna obrana*, br. 26., Osijek, 31. siječnja 1907.

[1014] *Narodna obrana*, br. 40., Osijek, 17. veljače 1907.; br. 49.- 28. veljače 1907.; *Slavonische Presse*, br.. 40.- 17. veljače 1907. ; br. 43.- 21. veljače 1907.; br. 46.- 24. veljače 1907.; br. 48.- 27. veljače 1907.;

[1015] *Narodna obrana*, br. 80., Osijek, 7. travnja 1907.

BILJEŠKE

[1016] *Narodna obrana*, br. 45., Osijek, 24. veljače 1913. (ne navode se članovi)

[1017] *Gideon*, br. 12., Zagreb, 25 juli 1922., 294.-295.

[1018] *Gideon*, br. 9.-11., Zagreb, 18. jun 1922., 170.-171.

[1019] *Osječki Tjednik*, br.32., Osijek, 19. kolovoza 1906., 4.-5., *Narodna Obrana*, 196./1906.

[1020] *Osječki Tjednik*, 33., Osijek, 27. kolovoza 1906.

[1021] *Osječki Tjednik*, br. 14., Osijek, 8. travnja 1907.; *Narodna obrana*, br. 80.- 7. travnja 1907.

[1022] *Židovska smotra*, br. 1.- studeni 1906., 5.-9.; *Osječki Tjednik*, br.36., Osijek, 17. rujna 1906.; Marko EHRENPRESS, *Decenij cionizma*, Zagreb, 1906.

[1023] Marko EHRENPRESS, *Decenij cionizma*, Zagreb, 1906.

[1024] *Osječki Tjednik*, 50., Osijek, 24. prosinca 1906.

[1025] *Osječki Tjednik*, 32., Osijek, 19. kolovoza 1906.

[1026] *Židovska smotra*, br. 3.-siječanj 1907., 87.-89.; Ervin KRAUS, Što mi dajemo za židovski narodni fond?, *Izveštaj Judeje židovskog akademskog kulturnog kluba u Zagrebu za godinu, 1909./1910.*, Zagreb 1910, 32.-40., 51. *Židovski narodni fond* osnovan je 1901. na petom kongresu. Služio je za kupovanje zemljišta u tadašnjoj Palestini. Zemlja se davala židovskim ratarima u zakup, a vlasništvo ostaje za vječita vremena svojina židovskog naroda. Na početku je povjereništvo ŽNF razvilo takav intenzivan rad, da je do kraja 1907. primilo približno 1100 kruna za narodni fond, od čega je Osijek dao

BILJEŠKE

610 Kruna. Od članova cionističkoga društva Theodor Herzl priloge su dali I. N. Schulhof dao je 100 K, Max Krauss 50 K, Hugo Spitzer 50 K, Emil Rosenfeld iz Belišća 50 K, dr. Aczel 20 K, Emil Spitzer 20K, Moritz Büchler 20 K, S. Kästenbaum 20 K i Salamon Schwarz 20 K. Od necionista dali su: Oscar Weiszmayr 50 K, Otto Fellner 50 K, Ignatz von Schapringer 20 K, Bela Springer 20 K, Alexander Justus 20 K, Emanuel Herrmann 20 K, Ladislav Berger 20 K, I. Bauer 10 K i Sigismund Wolf 10 K. U razdoblju od 1. srpnja 1909. do 30. lipnja 1910. u Osijeku je skupljeno 278, 56 K. Time je Osijek iako središte organizacije prema sakupljenim prinosima bi na devetom mjestu u odnosu na ostale gradove.

[1027] *Osječki Tjednik*, 8., Osijek, 25. veljače 1907.; *Slavonische Presse*, br. 47.- 26. veljače 1907.

[1028] *Slavonische Presse*, br. 40., Osijek, 17.- veljače 1907.; Br. 49.- 28. veljače 1907.;

[1029] *Narodna Obrana*, br. 76., Osijek, 3. travnja 1907.

[1030] *Osječki Tjednik*, 14., Osijek, 8. travnja 1907.

[1031] *Židovska smotra*, br.7., Osijek, svibanj 1907., 191.-192.; *Narodna obrana*, 112.- 16. svibnja 1907. Izbori delegata za osmi cionističko kongres održavali su se 23. svibnja za prvi izborni kotar i 25. svibnja za drugi izborni kotar. Pravo glasa pripada svim članovima Društva Theodor Herzl i svim platiocima šekela oba spola, koji su navršili 18 godina. U prvi izborni kotar uvršteni su svi osječki članovi društva "Theodor Herzl" i ostali platioci šekela. U drugi izborni kotar ulaze vanjski članovi Društva i ostali platioci šekela iz Hrvatske i Slavonije. Izbori se za prvi izborni kotar održavaju u dvorani židovske općine u Gornjem gradu, a izborni drugoga kotara biraju pismeno, te

BILJEŠKE

moraju svoje glasove poslati u zatvorenom omotu najkasnije do 25. svibnja.

[1032] *Židovska smotra*, br.12., Osijek, listopad 1907., 229.; *Narodna obrana*, br. 198.- 28. kolovoza 1907.; br. 214.- 15. rujna 1907.; br. 222.- 25. rujna 1907. U subotu navečer bio je sastanak osječkih cionista u židovskoj Općini u Gornjem gradu. Na skupštini su opširno izvjestili Hugo Spitzer i I. N. Schulhof. Slušatelja je bilo iz svih krugova. Govori obojice govornika saslušani su sa velikim interesom. Govornicima se zahvalio u ime šekel sabirača Aladar Klein.

[1033] *Narodna obrana*, br. 286., Osijek, 9. prosinca 1907.

[1034] *Židovska smotra*, br.1., Osijek, siječanj 1908., 25.; *Narodna obrana*, br. 280., Osijek, 2. prosinca 1907.; br. 287.- 10. prosinca 1907.

[1035] *Narodna obrana*, br. 23., Osijek, 29. siječnja 1908. br. 25.- 31. siječnja 1908.; br.26.- 1. veljače 1908.; br.30.- 4. veljače 1908.

[1036] *Osječki Tjednik*, br. 5., Osijek, 2. veljače 1908.; *Židovska smotra*, br. 2.-2. veljače 1908., 50.-51.

[1037] *Židovska smotra*, br. 7. i 8., Osijek, 30. travnja 1909.; 116.-118.

[1038] *Osječki Tjednik*, br. 14., Osijek, 5. travnja 1908.; *Narodna obrana*, br. 80.- 3. travnja 1908.

[1039] *Židovska smotra*, br.9., Osijek, rujna 1908., 241.

[1040] *Židovska smotra*, br. 7. i 8., Osijek, 30. travnja 1909.; 116.-118.

[1041] *Narodna obrana*, br.174., Osijek, 3. kolovoza 1909.; *Židovska smotra*, br.14.- 31. srpnja 1909.; br.15.-15. kolovoza 1909.

BILJEŠKE

- [1042] *Židovska smotra*, br.19., osijek, 15. listopada 1909., 336.
- [1043] E. KRAUS, "Što mi dajemo za židovski narodni fond?," 34.
- [1044] *Židovska smotra*, br. 4., Osijek, 16. veljače 1910.; br. 7.- 30. ožujka 1910.; br. 8.- 13. travnja 1910.
- [1045] *Židovska smotra*, br.17., Osijek, 17. kolovoza 1910.
- [1046] *Židovska smotra*, br. 4. i 5., Osijek, svibanj 1908., 127.-128.
- [1047] *Židovska smotra*, br. 8., Osijek, 13. travnja 1910.
- [1048] *Židovska smotra*, br. 3., Osijek, 3. travnja 1912.
- [1049] *Židov*, br. 24., Zagreb, 15. prosinca 1918., 6.; br. 25.- 23. prosinca 1918. Više o općoj židovskoj skupštini vidi u poglavlju o Prvom svjetskom ratu.
- [1050] *Osječki Tjednik*, br. 14., Osijek, 8. travnja 1907.
- [1051] *Židov*, br. 4., Zagreb, 1. studenog 1917. *Hrvatska obrana*, br. 251.-3. studenog 1917.; *Hrvatska obrana*, br. 254.-7. studenog 1917.
- [1052] *Židov*, br.7., Zagreb, 16.prosinca 1917.
- [1053] *Hrvatska obrana*, br. 254., Osijek, 7. studenog 1917.
- [1054] *Židov*, br.7., Zagreb, 16. prosinca 1917.
- [1055] *Židov*, br. 4., Zagreb, 15. veljače 1918.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 55.
- [1056] Zlata ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 90. Na koncertu je nastupio Leo Fritz (Lav Mirski).

BILJEŠKE

[1057] *Hrvatska obrana*, br. 264., Osijek, 9. studenog 1915.; br.269.-15. studenog 1915.; br. 275.-22. studenog 1915. br. 276.-23. studenog 1915.

[1058] *Hrvatska obrana*, br. 10., Osijek, 14. siječnja 1916.

[1059] *Hrvatska obrana*, br. 199., Osijek, 2. rujna 1916.; br. 201.-5. rujna 1916.

[1060] *Hrvatska obrana*, br. 17., Osijek, 20. siječnja 1917.; br.23.-27. siječnja 1917.; br.29.-5. veljače 1917. br.31.- 7. veljače 1917.

[1061] *Židov*, br.7., Osijek, 16. prosinca 1917.; *Hrvatska obrana*, br. 248.-29. listopada 1917.; br.269.-24. studenog 1917.; br. 271.- 27. studenog 1917.; br. 275.- 1. prosinca 1917.

[1062] *Hrvatska obrana*, br. 70., Osijek, 26. ožujka 1918.; *Židov*, br. 9., Zagreb, 1. svibnja 1918. Program je bio: komadi izvedeni na violončelu: od Nadela (Tužaljka starog oca, Tužaljka Rahele), Brucha (Kol Nidre), od Garfunkela (Ar naheros Bowel, Al tal wel mofor) i dr.

[1063] *Židov*, br. 12., Zagreb, 16. lipnja 1918.,

[1064] *Hrvatska obrana*, br. 275., Osijek, 27. studenog 1918.

[1065] *Ž. LEBL*, *Da se ne zaboravi*, 185.-189.

[1066] *Ž. LEBL*, *Da se ne zaboravi*, 190.

[1067] *Ž. LEBL*, *Da se ne zaboravi*, 192.-204.

[1068] *Židov*, br. 25., Zagreb, 23. prosinca 1918., 6.; *Gideon*, br. 1., Zagreb, 1919. Društvo se 1919. ujedinilo s ostalim osječkim

BILJEŠKE

društvima u "Omladinsko udruženje Kaveret / Kaverot".

[1069] *Židov*, br. 20., Zagreb, 16. listopada 1918., 5.; br. 33.-17. augusta 1934., 2.-3.

[1070] br. , 1., Zagreb, 1919., 14.-15. *Židov*, br. 25., Zagreb, 23. prosinca 1918., 6.

[1071] *Spomenica Izraelske ferijalne kolonije u Zagrebu, prigodom dvadesetpetogodišnjice opstanka Društva 1914.-1939.*, Zagreb, 1940.

[1072] *Hrvatska obrana*, br. 39., Zagreb, 16. veljače 1918.

[1073] *Židov* , br.9., Zagreb, 1. svibnja 1918; *Hrvatska obrana*, br.70., Osijek, 26. ožujka 1918.

[1074] Vidi: ŽIVAKOVIĆ-KERŽE Zlata, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 95.-125.

[1075] Ovo poglavlje napisano je prema priložima nekoliko autora te analize matičnih knjiga Židovske općine u Osijeku i ostale literature: Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 140.-150.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, J. KOŠ, *Alef, bet židovstva*; Kotel DA-DON, *Židovstvo, život, teologija i filozofija*, Zagreb, 2004.; Jasminka DOMAŠ –NALBANTIĆ, *Šabat šalom*, Zagreb, 1999.; Jasminka DOMAŠ NALBANTIĆ, *Obitelj*, Zagreb, 1996., 137.-140.

[1076] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899*, VIII. Moto pod kojim je krajem 19. stoljeća nastupala Židovska općina u Osijeku.

[1077] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 29.-30.

[1078] HR – HDA, M-3423

BILJEŠKE

[1079] HR - HDA, M - 3423; M-3437; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 141.-142.

[1080] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti (memoari)*, I. izdanje, 25. "... Omama se udala 1852. ... Omami dakle nije preostalo ništa drugo već da prihvati ženika kojega joj je obitelj predložila. Učinila je to teška srca, ali se već približavala 25. godini života, što se u ono vrijeme više nije smatralo pravom mladošću, i stoga je morala biti sretna da je netko još želi uzeti za ženu. Ni moj otata više nije bio mlad, približavao se 36. godini života. Trebalo mu je više od 25 godina da najprije kao kalfa, potom kao trgovački pomoćnik uz velika odricanja uštedi krajcaru po krajcaru i konačno uspije kupiti vlastiti dućan.

[1081] Mario STRECHA, "Sve za vjeru i domovinu"- idejna strujanja u katolicizmu u banskoj Hrvatskoj potkraj XIX. stoljeća, *Croatica Christiana Periodica*, 38, Zagreb, 1995.,73-132.; J. WEBER, *Katekizam katoličkog ženitbenoga prava*, drugo popravljeno izdanje preveo dr. Andrija Jagatić, Sarajevo, 1886.175.- 197. U Ugarskoj i Erdelju te posebice u Hrvatskoj, prije nego li je uveden *Opći građanski zakonik*, u bračnim stvarima za katolike vrijedilo je kanonsko pravo, a ono nije prestalo ni onda kada je uveden građanski zakonik (1. svibnja 1853.) jer članak III. uvedenoga carskog patenta od 29. studenoga 1852. propisuje da se propisi o bračnom pravu, sadržani u drugom poglavlju zakonika, ukoliko se odnose na valjano sklapanje i raspravu o nezakonitosti braka, rastavu od stola i postelje i raskid braka, ne primjenjuju u Kraljevini Ugarskoj, Hrvatskoj i Slavoniji na sljedbenike rimokatoličke vjeroispovijesti, nego za njih i nadalje vrijede postojeći zakoni i propisi njihove vjeroispovijesti. Godine 1855. potpisan je konkordat između pape Pia IX i cara i kralja Franje Josip I. koji je proglašen carskim patentom od 5. studenoga 1855. U članku X. Konkordata utvrđuje se da će crkveni sudac po propisima

BILJEŠKE

svetih zakona crkvenih i po propisima kanona Tridentinskih suditi u bračnim stvarima katolika, dok će svjetovni sudac presuđivati jedino građanske posljedice braka. Nakon toga izdan je 8. listopada 1856. *Zakon o brakovima katolika u cesarevini austrijskoj i kao prilog II. Naputak za duhovne sudove u cesarevini austrijskoj glede bračnih predmeta*. Ovakvo bračno pravo ostalo je u Hrvatskoj sve do 1918., kada su unesene promjene u katoličko bračno pravo, a drugo poglavlje građanskog zakonika vrijedilo je samo za protestante i Izraeliđane (Židove), a za katolike ne.

[1082] D. ČEPULO, "Pravo hrvatske zavičajnosti i pitanje hrvatskog i ugarskog državljanstva 1868.-1918.- pravni i politički vidovi i poredbena motrišta", 797-805.; K. MUTAVDJIĆ, *Zavičajno pravo*, 300.-310.

[1083] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti (memoari)*, 243.

[1084] *Statistički godišnjak Kraljevina Hrvatske i Slavonije*, I., 1905., Zagreb, 1913., 677.

[1085] HR – HDA, BiNZV, kut. 411/1899; (15/1899; 11939/1887, 15/1899; 516/1899).

[1086] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 20. Ime pretka V. Vukelić prenosilo se s koljena na koljeno. "...Ime Mayer Ulmann ponavljalo se u obitelji bez prestanka. Tako se zvao brat moje omame, tako se zvao brat njezina oca..."

[1087] Hr - HDA-M-3423.; M-3430. Vrlo je teško govoriti o imenima koja su se davala djeci iz razloga što su matične knjige Židovske općine Osijek prijepis starijih te su imena koja su unešena poslije kroatizirana, odnosno njemačko ili mađarsko ime ukoliko je imalo istoznačnicu u hrvatskom jeziku, unosilo se u tom obliku. Tako se za

BILJEŠKE

žensko ime vrlo često pojavljuje Kraljica, iako su se te ženske osobe službeno zvale Regina. Da bi se točno utvrdila imena osoba, potrebna su detaljnija istraživanja brojne arhivske građe.

[1088] J. KOŠ, *Alef, bet židovstva*, 66.-67. Torom je za Židove zapovjedbno poštovanje Tarjag micvot- 613 obvezujućih odredaba-*micvot*, podijeljenih na dva djela: 248 naredbenih (što odgovaraju broju kostiju u ljudskom tijelu) i 365 zabranjujućih (što odgovara broju dana sunčeve godine). Ukupan zbroj od 613 micvot/micvi određen je rabinskom tradicijom. Naredbene micvot propisuju odnos prema Bogu i Tori, hramske dužnosti, darove i žrtve, obrednu čistoću, prehrambene običaje, načine proslave blagdana, obiteljske i društvene odnose i slično, a zabrane određuju koje ponašanje se mora izbjeđavati.

[1089] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 144.-145.; K. DA-DON, *Židovstvo*, 434.-436.; J. KOŠ, *Alef, bet židovstva*, 189.-194.

[1090] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 31., Baka Vilme Vukelić doselila se sa suprugom 1852. u Osijek, evo kako ih ona opisuje: "...Muž joj je potjecao iz ortodoksne sredine i za njega je strogo pridržavanje ritualni propisa bilo neka vrsta odmora od briga vezanih za dućan, neko udaljavnje od svakidašnjice. I omama je bila pobožna, ali na drugi način. Za nju je pobožnost bila stvar duše, za razliku od usvojenih običaja, koje je inače rado održavala i svojom vedrinom, darežljivošću i spontanim bićem činila još svećanijim..."

[1091] Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 146.

[1092] J. KOŠ, *Alef, bet židovstva*, 119.-120.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti (memoari)*, 105.

BILJEŠKE

[1093] Zdravko SVETLIČIĆ, Herman, *Menora*, Osijek, br.5., lipanj, 2009., 14.-15. Herman Goldstein je bio tih i povučen i nije isticao svoje židovsko podrijetlo. Tek je menora u njegojoj sobi dostojanstveno govorila za sebe.

[1094] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 152.-153.; I. izdanje, 100.-101.

[1095] S. SRŠAN (prir.) *Zapisnici grada Osijeka 1867.-1875.*, 60.-61.

[1096] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 14. U odjeljku gdje V. Vukelić opisuje svoju baku piše: "...Uvijek je bila odjevena u istu opravu. To jest, sve su njezine oprave bile od iste tkanine i istoga kroja, osim one crne svilene koju je nosila na sabat"

[1097] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 158.-159.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti (memoari)*, 106.-107., 121.

[1098] V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti, memoari*, II. izdanje, 158.-159.; V. VUKELIĆ, *Tragovi prošlosti (memoari)*, 106.-107., 121.

[1099] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899.*, V.

[1100] *Upravni izvještaj predstojništva izraelitičke bogoštovne obćine u gornjem Osijeku za godine 1897., 1898., 1899.*, VIII.

[1101] Prvi rad općeniti o položaju Židova za vrijeme Prvog svjetskog rata, objavljen je u: Ljiljana DOBROVŠAK; "Fragmenti povijesti Židova u Hrvatskoj za Prvoga svjetskoga rata (1914.-1918.)", 1918. u *hrvatskoj povijesti, Zbornik radova*, Zagreb, 2012., Matica Hrvatska, 427.-454.

BILJEŠKE

[1102] Da bi se mogao napraviti tekst o Židovima u Hrvatskoj tijekom Prvoga svjetskog rata u prvom redu nedostaju brojne lokalne povijesti židovskih zajednica koje bi pružile sliku ukupne djelatnosti židovskog stanovništva, ali i sama opsežnija istraživanja o Prvom svjetskom ratu. Kada govorimo o broju stradalih, možemo reći da ni demografske promijene izazvane Prvim svjetskim ratom nisu cjelokupno obrađene iako su tu i tamo nalaze određeni opisi i kvantifikacije. Zanimljivo je da su se hrvatska historiografija, a s njom i ostale, više bavile istraživanjem propasti Austrougarske monarhije, nego li gubicima iste. Gubici na bojnopolju, zarobljeničkim i internacijskim logorima, a i po bolnicama i domaćinstvima bili su veliki, međutim zbog toga što je Monarhija izgubila rat oni nisu nikada bili definitivno sumirani, već su se donosile procjene za čitavu Monarhiju. Budući da se novostvorena Država Slovenaca, Hrvata i Srba, borila na strani Centralnih sila protiv Antante, kasnijim spajanjem s Kraljevinom Srbijom i ulaskom u Kraljevstvo Srba, Hrvata i Slovenaca, prikrivala je i zatajivala svoje gubitke za vrijeme Prvoga svjetskog rata, a sjećanja na poginule su prepuštena njihovim obiteljima. Većina poginulih u Prvom svjetskom ratu na području Hrvatske i Slavonije, uglavnom nisu ni dobili svoje spomenike, ako nisu bili podignuti još tijekom rata, a nisu rađene niti liste poginulih na raznim europskim ratištima.

[1103] Stjepan SRŠAN, *Osječki ljetopis 1686.-1945.*, Osijek, 1993.; Ivan BALTA, "Zapisi o osječkim vojnim jedinicama u Prvom svjetskom ratu", *Anali Zavoda za znanstveni rad u Osijeku*, sv. 17., Osijek, 2001. 67.-89.; Ivan BALTA "Grad Osijek u Prvom svjetskom ratu kroz povijesne priče i iskaze", *Književna revija*, br.3/4., Osijek, 2001., 129.-144. Ivan BALTA, "Slavonija i slavonske vojne jedinice u Prvom svjetskom ratu", *Polemos, časopis za interdisciplinarna istraživanja rata i mira*, sv. 8., br.1.-2., (15.-16.), Zagreb, siječanj 2005., 205.-219.; Ante GRUBIŠIĆ, "Osječka građanska garda u Prvom svjetskom

BILJEŠKE

ratu", *Osječki zbornik*, XXVII., Osijek, 2004., 111.-118.; Filip NOVOSEL, "Hrvatsko-slavonske postrojbe u sastavu Austrougarske vojske za vrijeme Prvog svjetskog rata", *Scrinia Slavonica*, 10., Slavonski Brod, 2010., 267.-289.; *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, ratni almanah, Osijek, 1915. U *Hrvatskom listu* 1942. izlazio je podlistak "Dobrotvornost i javna služba u Osijeku i okolici prije 25 godina" i "Prvi ratni Božić u Osijeku 1914." (6. XII.1942.; 13. XII.1942.; 20. XII.1942.; 25. XII.1942.). U navođenju osječkih građana koji su se istaknuli u dobrovoljnosti za vrijeme Prvog svjetskog rata nije naveden ni jedan građanin židovske vjersipovijesti, iako nam ratni almanah govori drugačije. Ova činjenica ne iznenađuje, jer je podlistak izlazio 1942. godine kada je već postojala NDH, a progoni Židova su bili u punom jeku.

[1104] *Židovska smotra*, br.13., Zagreb, 14. kolovoza 1914. , 194. "...dva i pol milijuna Židova Monarkije stavili su u razmjeru broja silni kontigent vojnika, momčadi, časnika i liječnika. Iz svih metropola Beč, Budapest, s istoka, zapada, sjevera i juga, iz Mađarske, Češke, Moravske, Šlezije, iz jugoslavenskih zemalja i anektiranih zemalja Bosne i Hercegovine hrle Židovi u velikim grupama pod zastave..."; Bogumil HRABAK, *Dezerterstvo, zeleni kadar i prevratna anarhija u jugoslavenskim zemljama 1914.-1918.*, Novi Sad, 1990., 34.-42., 46. Autor Hrabak piše, da su po izbijanju rata 1914. "Mađari i Nemci u Hrvatskoj osetili su kud vetar duva, te su bili sve drskiji sa onima koje su smatrali nepouzdanima, a Jevreji u Hrvatskoj, držeći se kao i drugde uz vlast, postali su najveći germanofili". U ljeto 1914. godine započelo je s mobilizacijom svih rođenih od 1865. do 1892.; Godine 1915. podignuta su godišta od 1892.-1894.; godine 1916. od 1894. do 1897. i 1918. i oni rođeni 1900. godine. (neki su imali 17 godina)

[1105] *Židovska smotra*, br.13., Zagreb, 14. kolovoza 1914.

BILJEŠKE

[1106] Marsha. L. ROZENBLIT: *Reconstructing a National Identity-The Jews of Habsburg Austria during World War I.*, 2001,Oxford, 83.

[1107] M. L. ROZENBLIT: *Reconstructing a National Identity*,83.; R. PATAI, *The Jews of Hungary*, 459.

[1108] R. PATAI, *The Jews of Hungary*, 460.

[1109] A. BUDAJ, *Vallis Judaea*, 139.; *Magyar Zsidó Lexikon*, red. Péter Ujvári, Budapest, 1929., 950. Prema mađarskoj državnoj statistici od ukupno 378.000 vojnika koji su bili uključeni u rat u Ugarskoj, njih stradalih (umrlih) bilo je 155.799. Od ukupnoga broja stradalih 5.116 bilo je vojnika židovske vjeroispovijesti. Od sveukupno 352.292 ranjenih vojnika, 15.339 bilo je Židova i od sveukupno 74.860 ratnih invalida njih 3.770 su Židovi. Ovo su brojke odnose se na Židove prebivajuće u Ugarskoj, međutim rezultati nisu relevantni, jer povjesničari smatraju da se ove brojke odnose na neke gradove (Szeged, Miskolc, Pècs i Budimpešta), dok ostali gradovi i mjesta u Ugarskoj i Hrvatskoj nisu uključeni u ukupnu sumu, pa broj uključenih, ubijenih, ranjenih i invalida je puno veći.

[1110] A. BUDAJ, *Vallis Judaea*, 140.

[1111] I. BALTA, "Zapisi o osječkim vojnim jedinicama u Prvom svjetskom ratu", 69.; L. KRAUS, *Susreti i sudbine*, 66. Prema L. Krausu u tim demonstracijama u Osijeku sudjelovao je Alfred Diamanstein.

[1112] I. GOLDSTEIN, *Židovi u Zagrebu 1918.-1941.*, 25; *Narodna obrana*,br. 146., Osijek,30. lipnja 1914.; br.147.-1. srpnja 1914.; *Židovska smotra*, br.13., Zagreb, 14. kolovoza 1914.

BILJEŠKE

[1113] *Narodna obrana*, br. 147., Osijek, 1. srpnja 1914.; br. 148.- 2. srpnja 1914. Na bogoslužju u donjogradskom židovskom hramu sudjelovali su od oblasti županijski tajnik, sudbeni vijećnici, potkapetan, deputacija Hrvatskog sokola u donjem gradu, *Dobrovoljno vatrogasno društvo u donjem gradu*, i predstavnici iz gornjogradske općine dr. Hugo Spitzer i I. N. Schulhof. Bogoslužje je vodio rabin S. Ungar.

[1114] *Narodna obrana*, br. 147., Osijek, 1. srpnja 1914.

[1115] A. GRUBIŠIĆ, "Osječka građanska garda u Prvom svjetskom ratu", 115.

[1116] *Narodna obrana*, br. 174., Osijek, 28. srpnja 1914.

[1117] I. BALTA, "Zapisi o osječkim vojnim jedinicama u Prvom svjetskom ratu", 70.

[1118] I. BALTA, "Slavonija i slavonske vojne jedinice u Prvom svjetskom ratu", 209.; I. BALTA "Grad Osijek u Prvom svjetskom ratu kroz povijesne priče i iskaze", 132.; L. KRAUS, *Susreti i sudbine*, 69.-114. U kolovozu 1915. Lavoslav Kraus obukao je kako sam kaže uniformu "Einjährliger Freiwilliger k.u.k. Infanterie Regimente Nr. 78 Freiherr von Gerba" tj. jednogodišnjeg dobrovoljca carske i kraljevske pješadijske pukovnije br. 78 baruna Grbe. Prvo je poslan u školu za rezervne časnike pješadije u Ogulin. Nakon završetka škole u proljeće 1916. našao se na fronti u Galiciji gdje se nalazila 36 K.U.K divizija i 42 kraljevsko ugarsko-hrvatska divizija zvana "vražja". Tamo je upoznao natporučnika dr. Marka Leitnera iz Osijeka. Ranjen je te se liječio u bolnicama u Miškolcu i Lošoncu, a onda je vraćen u Osijek. Ponovno se vratio u Ukrajinu, Munkačevo ali kao oficir. Tamo se susreo sa studentom osječaninom Pavlom Zenterom inače pripadnikom cionističke Bar Giore. Tu ga je zatekla vijest o smrti

BILJEŠKE

cara Franje Josipa I. Godinu 1916.-1917. prezimio je u rovovima kod Stanislava, a u jesen 1917. kod Czernowicze. Dobio je odlikovanje, a u proljeće 1918. upućen je u Peštu na studij medicine, da bi se na kraju vratio krajem 1918. u Osijek.

[1119] Drago ŠKORIĆ, "Uloga povratnika iz ruskog zarobljeništva u razvoju događaja u Hrvatskoj potkraj godine 1918.", *Starine*, knjiga 46., Zagreb, 1956., 7.-22. Na kraju mjeseca srpnja 1914. proglašena je opća mobilizacija. Vlada je pozvao pod oružje dvadeseta godišta. Muškarci od 21 do 42 godine života. U veljači 1915. pozvani su mladići rođeni između 1895. i 1896., a starije godišta pozvano je u ratu u svibnju, a mlađe u srpnju. Do proljeća 1918. Monarhija je pozvala pod oružje ljude starije od 42 godine, pa sve do 55 godina starosti, i nadalje je pozivala sva nova i nova godišta mladih, prvo rođene one 1897., zatim 1898., 1899., a onda i one bez navršene 18 godine, godišta 1900. i 1901.

[1120] I. BALTA, "Zapisi o osječkim vojnim jedinicama u Prvom svjetskom ratu", 71.

[1121] I. BALTA, "Slavonija i slavonske vojne jedinice u Prvom svjetskom ratu", 209.; I. BALTA "Grad Osijek u Prvom svjetskom ratu kroz povijesne priče i iskaze", 132.; L. KRAUS, *Susreti i sudbine*, 69.-114.; Z. ŽIVAKOVIĆ –KERŽE, *Osječka sjećanja*, I. dio., 170.

[1122] Vijoleta HERMAN KAURIĆ, "Ozračje dobrotornih priredbi održanih u Zagrebu tijekom Prvog svjetskog rata", *Godina 1918., prethodnice, zbivanja, posljedice*, Zagreb, 2010., 49.-71.

[1123] Vijoleta HERMAN KAURIĆ, *Za naše junake...Rad dobrotvornih humanitarnih društava u gradu Zagrebu 1914.-1918.*, neobjavljena doktorska disertacija, Zagreb, 2007., 53.-54.; V. HERMAN KAURIĆ,

BILJEŠKE

"Ozračje dobrotornih priredbi održanih u Zagrebu tijekom Prvog svjetskog rata", 49.-71.

[1124] *Židov*, br. 2./3., Zagreb, 17. januara 1919.

[1125] *Židov*, br. 2./3., Zagreb, 17. januara 1919.

[1126] *Židovska smotra*, br. 13., Zagreb, 14. kolovoza 1914.

[1127] *Narodna obrana*, br.276., Osijek, 19. studeni 1914.

Predsjedništvo gornjogradskog *Izraelitičkog gospojinskog društva* sakupljalo je priloge u novcu, odijelima, suknu kako bi se opskrbili siromašni učenici izraelitičke škole.

[1128] *Narodna obrana*, br. 276., Osijek, 19. studenog 1914.

[1129] *Narodna obrana*, br.244., Osijek, 13. listopada 1914.

[1130] *Židov*, br.7., Zagreb, 16. prosinca 1917., 5. *Hrvatska obrana*, br. 201., Osijek, 5. rujna 1916.

[1131] Ivan BALTA, "Grad Osijek u Prvom svjetskom ratu kroz povijesne priče i iskaze", *Književna revija*, br.3./4., Osijek, 2001., 130.-144.

[1132] I. GOLDSTEIN, *Židovi u Zagrebu 1918.-1941.*, 27.-28.U Zagrebačkoj je židovskoj općini prvo 1916. odlučeno da se uvedene konfirmacija djevojaka, a onda je ceremonija odgođena do daljnjega s obzirom na ratno vrijeme "koje bi djevojkama prouzročilo odviše troška za odijelo".

[1133] Lucija BENYOVSKY, "Dobrotvorna gospojinska (ženska) društva u Hrvatskoj od osnivanja do Prvog svjetskog rata", *Časopis za suvremenu povijest*, 30., br.1., Zagreb, 1998., 91.

BILJEŠKE

[1134] *Hrvatska obrana*, br. 45., Osijek, 25. veljače 1916. Simon Ungar član veletvrtke "Rudolf Ungar i sinovi" darovao je 2.000 K u dobrotvorne svrhe.

[1135] Milorad MIŠKOVIĆ i Lazar STOJNOVIĆ, "Uloga i značaj organizacije Crvenog križa u Osijeku za vrijeme Prvog svjetskog rata", *Zbornik radova Prvog simpozija povijesti zdravstvene kulture Slavonije i Baranje*, Osijek, 1982., 154.-166. Grofica Otilija Althann (Budimpešta, 30. III. 1847.- Osijek, 30. III. 1916.)

[1136] "Osječke gospogje u službi ratne pripomoći 1914.-1918.", *Jeka od Osijeka 1918.*, Osijek, 1918., 138.-170.; *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, ratni almanah, Osijek, 1915., 7. 5.- 33.; M. MIŠKOVIĆ i L. STOJNOVIĆ, "Uloga i značaj organizacije Crvenog križa u Osijeku za vrijeme Prvog svjetskog rata", 154.-166.

[1137] M. MIŠKOVIĆ i L. STOJNOVIĆ, "Uloga i značaj organizacije Crvenog križa u Osijeku za vrijeme Prvog svjetskog rata", 157.-158.

[1138] *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, ratni almanah, Osijek, 1915., 7. 5.- 33.; M. MIŠKOVIĆ i L. STOJNOVIĆ, "Uloga i značaj organizacije Crvenog križa u Osijeku za vrijeme Prvog svjetskog rata", 154.-166.

[1139] Jelena BOROŠAK MARIJANOVIĆ, ured. *Dadoh zlato za željezo*, Prvi svjetski rat u zbirkama Hrvatskog povijesnog muzeja, katalog izložbe, , Zagreb, 2011.; *Narodna obrana*, br.224.-21. rujna 1914.; br. 244.- 13. listopada 1914.

[1140] *Narodna obrana*, 281., Osijek, 28. studenog 1914. Hugo Spitzer uključen je u ovu akciju; *Hrvatska obrana*, br. 283.-12. prosinca 1916.- Darove predao Šandor Sorger

BILJEŠKE

[1141] *Hrvatska obrana*, br. 189., Osijek, 22. kolovoza 1916.; *Hrvatska obrana*, br. 11.-13. siječnja 1917., Plaketu kupio nadrabin Julije Diamant iz Vukovara

[1142] *Hrvatska obrana*, br. 175., Osijek, 4. kolovoza 1916. U Paviljonu na Preradovićevom šetalištu ukucavali su zlatne, srebrne ili željezne čavle za pomoć vojnicima na ratištu, njihovim udovicama ili invalidima.

[1143] *Narodna obrana*, br. 174., Osijek, 28. srpnja 1914.; 176.- 30. srpnja 1914.; Već u kolovozu 1914. Hugo Spitzer nudi financijsku pomoć za siromašne obitelji vojnih obvezanika, zajedno sa Hinkom Plachteom daje za Crveni križ i obitelji pričuvnika daje određenu sumu novaca.

[1144] *Hrvatska obrana*, br. 189., Osijek, 18. kolovoza 1917. Njegovo veličanstvo podijelilo je odvjetniku i predstojniku Gradskog pripomoćnog ureda dr. Hugi Spitzeru civilni križ za ratne zasluge II. razreda u priznanje zasluga stečenih u humanitarnom radu za vrijeme rata.

[1145] *Hrvatska obrana*, br. 207., Osijek, 13. rujna 1916.

[1146] Osječke gospogje u službi ratne pripomoći 1914.-1918., 148.; *Hrvatska obrana*, br. 81., Osijek, 10. travnja 1915.; *Hrvatska obrana*, br. 168.-28. srpnja 1916.

[1147] *Hrvatska obrana*, br. 108., Osijek, 11. svibnja 1915.

[1148] *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, 7, 5.-33.

[1149] *Narodna obrana*, br.244., Osijek, 13. listopada 1914.

[1150] *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, 99.-100.

BILJEŠKE

[1151] *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, 91.-97.; *Narodna obrana*, br.284., Osijek, 28. studeni 1914.

[1152] *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, 103.-112.

[1153] *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, 1915., 85.-90.; *Vjesnik županije virovitičke*, br. 15., Osijek, 1. kolovoza 1915.; I. BALTA "Grad Osijek u Prvom svjetskom ratu kroz povijesne priče i iskaze", 133. ; *Hrvatska obrana*, 173.- 23. srpnja 1915., 2.

[1154] *Osijek i okolica za svjetskog rata 1914.-1915.*, 7, 5.-33.

[1155] *Hrvatska obrana*, br. 196., Osijek, 28. kolovoza 1917.

[1156] A. BUDAJ, *Vallis Judaea*, 140.

[1157] U časopisu koji je izlazio u Beču pod imenom "*Jüdische Archiv, mitteilungen des Komitees "Jüdisches Kriegsarchiv"*" od svibnja 1915. do siječnja 1917. objavljuvani su poimence broj palih (*gefallene*) i odlikovanih židovskih ratnika. Nažalost u broju palih objavljuvana su imena samo časnika, a kod imena odlikovanih se ne navodi zemlja iz koje odlikovani potječe, već samo kojem rodu pripada. *Hrvatska obrana*, br. 239., Osijek, 9. listopada 1915.; br. 64.-18. ožujka 1916.; Odlikovani Osječani - zastavnik 78 pješačke pukovnije Miroslav Lederer, inače perovođa kod Hüge Spitzera i zastavnik iste pukovnije novinar Miroslav Kraus. Oboje odlikovani srebrnom kolajnom za hrabrost. Na sjevernom ratištu srebrnim križem za zasluge odlikovan je Nikola Klein. br. 232.-10. listopada 1917. Kralj odlikovao pričuvnog natporučnika Erwina Löwya sina osječkog građanina Maksa Löwya zbog hrabrog držanja pred neprijateljem vojničkim križem za zasluge III razreda s ratnom dekoracijom i mačevima; *Vjesnik županije virovitičke* br. 7.-1. travnja

BILJEŠKE

1916.; Odlikovani je topnički poručnik u pričuvi Ernst Fellner, sin direktora paromlina Union,

[1158] *Narodna obrana*, br. 281., Osijek, 28. studenog 1914.; *Hrvatska obrana*, br. 117.-21. svibnja 1915.; 123.- 27. svibnja 1915.

[1159] Melita ŠVOB, *Židovska populacija u Hrvatskoj i Zagrebu*, Zagreb, 2010., 41. Ne možemo se osloniti ni na popise stanovništva iz 1910. i 1921., jer popis provedenom u novoj državi 1921., u Osijeku popisuje 2.731 osoba židovske vjeroispovijesti, a u okolici 68. U odnosu na popis iz 1910. to je povećanje od nekih 400 osoba.

[1160] *Narodna obrana*, br. 224., Osijek, 21. rujna 1914. ; *Hrvatska obrana*, br. 57., Osijek, 11. ožujka 1915.; br.63.- 18. ožujka 1915. ; br. 66.- 22. ožujka 1915.; *Vjesnik županije virovitičke* br.6., Osijek, 15. ožujka 1915: br.7.-1. travnja 1915.

[1161] *Hrvatska obrana*, br. 1., Osijek, 2. siječnja 1915.; br. 9.-13. siječnja 1916.; Joso Fichtner je 1916. od Srbije izručen Italiji.

[1162] *Vjesnik županije virovitičke*, br.1., Osijek, 1. siječnja 1917.

[1163] *Hrvatska obrana*, br. 57., Osijek, 11. ožujka 1915.

[1164] *Hrvatska obrana*, br. 9., Osijek, 13. siječnja 1916.

[1165] *Hrvatska obrana*, br. 175., Osijek, 26. srpnja 1915.

[1166] *Vjesnik županije virovitičke* br. 14., Osijek, 15. srpnja 1915.

[1167] Ž. LEBL, *Da se ne zaboravi*, 204.-205.; *Židov*, br. 2., Zagreb,16. siječnja 1918.; br. 5., Zagreb, 1. ožujka 1918., 4.; *Vjesnik županije virovitičke*, br. 19., Osijek, 1. listopada 1915.

BILJEŠKE

[1168] *Jüdische Archiv, mitteilungen des Komitees "Jüdisches Kriegsarchiv"*, liefern 8-9., jänner 1917. Richard Fürth rođen je 1897. u Osijeku, a pao je južnom ratištu 19. listopada 1916. godine.

[1169] *Hrvatska obrana*, br. 115., Osijek, 22. svibnja 1918.

[1170] *Židov*, br. 24., Osijek, 15. prosinca 1918., 5.; *Gideon*, br. 9.-11., Zagreb, 18. jun 1922.,

[1171] *Hrvatska obrana*, br. 106., Osijek, 8. svibnja 1915.; *Vjesnik županije virovitičke* br. 18., Osijek, 15. rujna 1915.

[1172] *Vjesnik županije virovitičke* br. 18., Osijek, 15. rujna 1915.

[1173] HR - HDA, M-3442.; Stjepan SRŠAN, *Osječka groblja*, Osijek, 1996., 20.-23.

[1174] *Hrvatska obrana*, br. 193., Osijek, 14. kolovoza 1915.; *Hrvatska obrana*, br. 184.- 16. kolovoza 1916.; *Hrvatska obrana*, br. 188.-17. kolovoza 1917. (rođendan novog vladara Karla IV.)

[1175] *Hrvatska obrana*, br. 10., Osijek, 14. siječnja 1916. ; br. 202.- 6. rujna 1916.; br. 204.- 9. rujna 1916.; br.17.- 20. siječnja 1917.; br.23.- 27. siječnja 1917. ; br.31.- 7. veljače 1917.

[1176] *Hrvatska obrana*, br. 212., Osijek, 7. rujna 1915.; br. 219.-27. rujna 1916.;

[1177] *Hrvatska obrana*, br. 89., Osijek, 18. travnja 1916.

[1178] *Hrvatska obrana*, br. 275., Osijek, 27. studenog 1918.

[1179] *Hrvatska obrana*, br. 219., Osijek, 25. rujna 1917.

BILJEŠKE

[1180] *Hrvatska obrana*, br. 270., Osijek, 25. studenog 1916.; br.272.-28. studenog 1916.; 273.-29. studenog 1916.

[1181] *Sriemske novine*, br. 51.-27.6. 1917.

[1182] Jakir EVENTOV, "Omladina iz 1918.", *Jevrejski almanah*, 1955./56., Beograd, 1956., 97.-110.

[1183] *Židov*, br. 2./3., Zagreb, 17. januara 1919.; J. EVENTOV, "Omladina iz 1918.", 97.-110.

[1184] *Židov*, br. 4., Zagreb, 1. studenog 1917.; *Hrvatska obrana*, br. 251., Osijek, 3. studenog 1917.; br. 254.-7. studenog 1917.

[1185] *Židov*, 7., Zagreb, 16. prosinca 1917.; *Hrvatska obrana*, br. 269., Osijek, 24. studenoga 1917.; br. 271.- 27. studenoga 1917.; br. 275.-1. prosinca 1917. Dana 26. studenog 1917. *Židovska čitaonica* u Osijeku priredila je u zajedništvu sa *Osječkom židovskom omladinom* koncert u Hrvatskom narodnom kazalištu. Posebno su se istakle gđice. Greta Kraus i Gita Halas. Materijalni uspjeh je iznosio 600 Kruna koji je dijelom opredjeljen za *Židovski narodni fond*, dijelom za evakuirce u Palestini, a dijelom za hrvatske škole.

[1186] *Židov*, br.7.,Zagreb, 16. prosinca 1917., 5. "Vijesti iz Osijeka".

[1187] V. HERMAN KAURIĆ"Ozračje dobrotornih priredbi održanih u Zagrebu tijekom Prvog svjetskog rata", 57.

[1188] *Hrvatska obrana*, br. 14., Osijek, 17. siječnja 1918.

[1189] *Židov*, br. 5., Zagreb, 1. ožujka 1918. 3.- 4.

[1190] *Hrvatska obrana*, br. 39., Osijek, 16. veljače 1918.

BILJEŠKE

[1191] *Židov*, br.9., Zagreb, 1. svibnja 1918., 2.; *Hrvatska obrana*, br. 70., Osijek, 26. ožujka 1918.

[1192] *Židov*, br. 12., Zagreb, 16. lipnja 1918., 4.

[1193] *Hrvatska obrana*, br. 233., Osijek, 14. listopada 1918.; *Vjesnik županije virovitičke* br. 19., Osijek, 15. rujna 1916.;

[1194] *Hrvatska obrana*, br. 269., Osijek, 21. studenoga 1918., "Zlato za narod"- Oskar Weismayer poklonio akciji zlato za narod, 1 zlatni križ za zasluge sa krunom, 1 viteški red Franje Josipa, 1 red željezne krune III. razreda.

[1195] *Židov*, br.20., Zagreb, 16. listopada 1918., 5.

[1196] *Židov*, br.25., Zagreb, 23. prosinca 1918., 6.

[1197] *Židov*, br. 17., Zagreb, 1. rujna 1918., 5. U dopisu iz Belišća navodi se da je koncert u Belišću pokvario mađarski asimilant barun Gutman mojsijevske vjeroispovijesti koji se boji svega što je židovsko, a da se ne govori osobito o cionizmu i da je na pozivnicu koja je hrvatskih napisana odgovorio "mađarsko-šovinističkom frazom". Autor dopisa Mirko K. smatra da ovakve izjave mora osuditi svaki Židov, koji osjeća narodno. "I tu se opet jedamput pokazalo, tko nepromišljeno kompromitira židovstvo, i tko daje povoda, da se svi Židovi jedne zemlje proglašuju nepatriotima".

[1198] *Hrvatska obrana*, br. 285., Osijek, 7. prosinca 1918.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 55.

[1199] *Židov*, br. 25., Zagreb, 23. prosinca 1918., 5.-6.; Z. ŽIVAKOVIĆ-KERŽE, *Židovi u Osijeku (1918.-1941.)*, 54.-55.

[1200] *Hrvatska obrana*, br. 301., Osijek, 28. prosinca 1918.

BILJEŠKE

[1201] *Vjesnik županije virovitičke* br. 24., Osijek, 15. prosinca 1918.

[1202] *Židov*, br.14., Zagreb, 16. srpnja 1918., 3.

[1203] Bogumil HRABAK, *Dezerterstvo, zeleni kadar i prevratna anarhija u jugoslavenskim zemljama 1914.-1918.*, Novi Sad, 1990.

Bogumil HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu", *Zbornik Historijskog instituta Slavonije i Baranje*, Slavonski Brod, 1979.

[1204] I. BALTA, "Slavonija i slavonske vojne jedinice u Prvom svjetskom ratu", 216.

[1205] Andrea FELDMAN, "Židovi u Kraljevini Jugoslaviji", *Dijalog povjesničara-istoričara*, br.2., Zagreb, 2000., 447.-463.

[1206] B. HRABAK, *Dezerterstvo, zeleni kadar i prevratna anarhija u jugoslavenskim zemljama 1914.-1918.*, 224. Dragoslav JANKOVIĆ, Bogdan KRIZMAN, *Građa o stvaranju Jugoslavenske države*, II., (1.1.-20.12. 1918.), Beograd, 1964., 628.-629.

[1207] B. HRABAK, *Dezerterstvo, zeleni kadar i prevratna anarhija u jugoslavenskim zemljama 1914.-1918.*, 236.; Bogdan KRIZMAN, "Građa o nemirima u Hrvatskoj na kraju 1918.", *Historijski zbornik*, X., 1-4., Zagreb, 1957., 111.-129.

[1208] Josip I. VIDMAR, "Prilozi građi za povijest 1917.-1918. s osobitim osvrtom na razvoj radničkog pokreta i odjeke Oktobarske revolucije kod nas", *Arhivski vjesnik*, I., Zagreb, 1958., 107., 121. -122.;; B. HRABAK, *Dezerterstvo, zeleni kadar i prevratna anarhija u jugoslavenskim zemljama 1914.-1918.*, 233. ; B. HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu",

BILJEŠKE

75.; D. JANKOVIĆ, B. KRIZMAN, *Građa o stvaranju Jugoslavenske države* (1.1. 20. 12. 1918.), 435., 629.

[1209] B. HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu", 75.

[1210] Zeleni kadar sačinjavali su hrvatski domobrani, dezertteri iz austro-ugarske vojske koji su se, za vrijeme Prvog svjetskog rata, zbog teških uvjeta ratovanja, te slabe motiviranosti, odmetali i skrivali po šumama, kao svojedobno hajduci. U selima su imali pristaše (obično rodbinu) koji su im slali hranu i odjeću, a često su i pljačkali trgovce i bogate seljake kako bi imali prihode. Za vrijeme nereda prilikom raspada Austro-Ugarske, mnogo je veleposjeda, dvoraca i rezidencija plemstva opljačkano i spaljeno. Na području Trojedne kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije pred kraj rata bilo je više od 50.000 naoružanih dezerttera po šumama

[1211] B. HRABAK, *Dezerterstvo, zeleni kadar i prevratna anarhija u jugoslavenskim zemljama 1914.-1918.*, 233.; B. HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu", 94.-95. ; D. JANKOVIĆ, B. KRIZMAN, *Građa o stvaranju Jugoslavenske države*, II., 435., 629. U okolici Osijeka, kao i u vanjskom kotaru nije bilo nikakve organizirane oružane sile, pa je tako čitava županija pala pod nasrtajima "nahuckane mase seljačtva, zelenog kadra, fukara, cigana" i drugih. Svi veleposjednici, posvema su ili djelomično opljačkani, "trgovci napose Židovi imućniji građani, gazde orobljeni su i zapaljeni".

[1212] B. HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu", 95.; J. I. VIDMAR, "Prilozi građi za povijest 1917.-1918.", 120.-121.

BILJEŠKE

[1213] *Hrvatska obrana*, br. 254., Osijek, 9. studeni 1918. U novinskom izvještaju navodi se da je to trgovac Kohn.

[1214] D. JANKOVIĆ, B. KRIZMAN, *Građa o stvaranju Jugoslavenske države*, II., 628.-629. J. I. VIDMAR, "Prilozi građi za povijest 1917.-1918.", 122.-123.; 146.-150.; B. HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu", 94.-96.; Z. ŠIMONČIĆ-BOBETKO, *Agrarna reforma i kolonizacija u Hrvatskoj*, 201.

[1215] Z. ŠIMONČIĆ-BOBETKO, *Agrarna reforma i kolonizacija u Hrvatskoj*, 202.-203., 204.,

[1216] B. HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu", 95.

[1217] B. HRABAK, "Dezerterstvo i zeleni kadar u jugoslavenskim zemljama u Prvom svjetskom ratu", 100.; D. JANKOVIĆ, B. KRIZMAN, *Građa o stvaranju Jugoslavenske države*, II., 546.-550.; B. KRIZMAN, "Građa o nemirima u Hrvatskoj na kraju 1918.", 114.

[1218] D. JANKOVIĆ, B. KRIZMAN, *Građa o stvaranju Jugoslavenske države*, II., 624., 707.; B. KRIZMAN, "Građa o nemirima u Hrvatskoj na kraju 1918.", 126.

[1219] Ivo BANAC, "I Karlo je o'šo i komite"- Nemiri u sjevernoj Hrvatskoj u jesen 1918.", *ČSP.*, 24 (3), Zagreb, 1992., 29.; *Židov*, br.23.-1. prosinca 1918., 4. -5.

[1220] *Židov*, br. 20., Zagreb, 16. listopada 1918., "Jugoslaveni i Židovi".; *Židov*, br.25.-23. prosinca 1918., 4., Memorandum cijonista akademskom senatu.

[1221] *Židov*, br.5., Zagreb, 1. ožujka 1918., 4.

BILJEŠKE

[1222] *Židov*, br.8., Zagreb, 16. travnja 1918., 2. "O patriotizmu naših Židova"

[1223] *Židov*, br. 21., Zagreb, 23. listopada 1918., 1. Uvodna stranica, proglas Zemaljske organizacije cionista.

[1224] *Spomenica zemaljske Organizacije cionista iz jugoslavenskih zemalja Narodnom vijeću, Slovenaca Hrvata i Srba*, Zagreb, 1918.

[1225] *Hrvatska obrana*, br. 292., Zagreb, 15. prosinca 1918.

[1226] *Hrvatska obrana*, br. 295., Zagreb, 20. prosinca 1918.; br.3.-4. siječnja 1919.

[1227] Andrea. FELDMAN, "Gospođica Ashkenazy žali-intelektualni život Židova u međuratnoj Hrvatskoj", *Zbornik Mirjane Gross*, Zagreb, 1999., 355.